KARA MURAT'ın
yeni serüveni

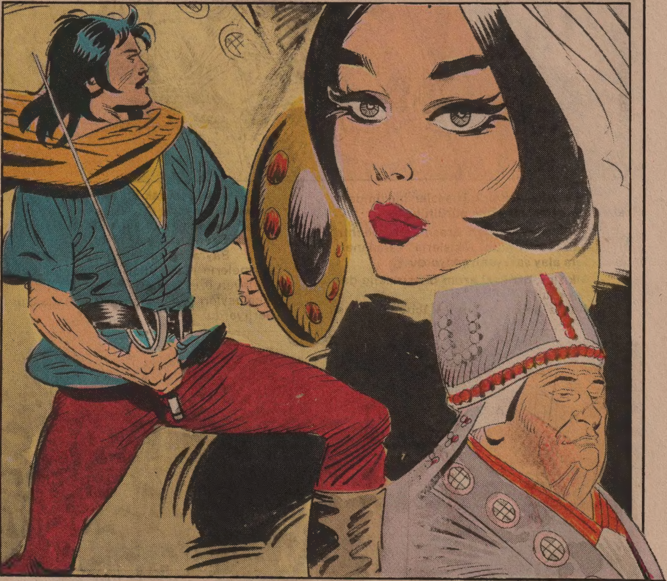

AŞKIM KILICIMDIR

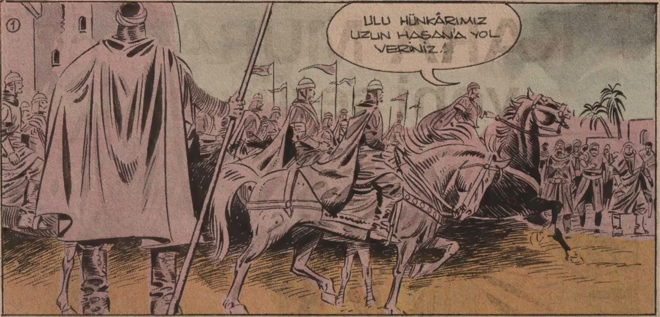
①
ULU HÜNKÂRIMIZ UZUN HASAN'A YOL VERİNİZ!

Tebriz'i çınlatan gür sesler hükümdarı selamlayan halkın sevinç gürültüleriydi.

Silahların parıltıları arasında bir nehir gibi akan ve coşkun alkışlarla karşılanan muhteşem alay saraydan çıkıyordu.

Alkışlar, gittikçe artan bir şiddetle devam ediyordu.

Tebriz halkının görmek için birbirine girdiği alaya parlak üniformalı bir subay yol açıyordu:

—Efendimize yol veriniz! Ulu hünkarımız Uzun Hasan'a yol veriniz!...

Bayrakları dalgalanan süvariler sırma işlemelerle süslü atlarının üstünde heybetle ilerleyen özel muhafızlar, subaylar ve Türkmen beyleri halkın alkışları arasında ağır ağır ilerliyordu.

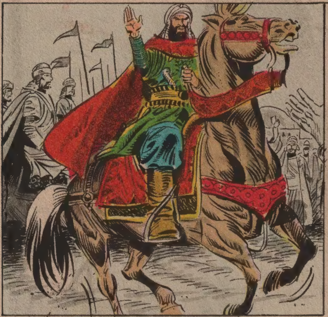

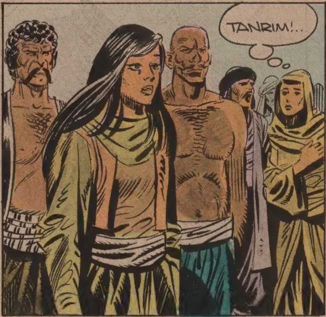

Cesur ve güçlü bir hükümdar olan Uzun Hasan, cins atının üzerinde halka gülüyor, hayvanı sıçratıyor, kendisini alkışlayan kadınları selamlıyordu.

Bu alayın arkasında, iki cellat yamağının arasında yürüyen orta yaşlı bir kadın göze çarpıyordu.

Başı öne eğik ,şaşkın bakışlı ve ayakları çıplak olan bu kadının yanındakiler, kaçmaması için ona özel bir dikkat göseriyorlardı.

Halktan hiç biri, idama götürülen kadın mahkûmla meşgul olmuyordu.

Adı neydi? Bunu iyi biliyorlardı. Ama suçu neydi? Ne yapmıştı? Bunu bilen yoktu.

Fakir görünüşlü kadınla sadece genç ve güzel bir kızın ilgilendiği görülüyordu.

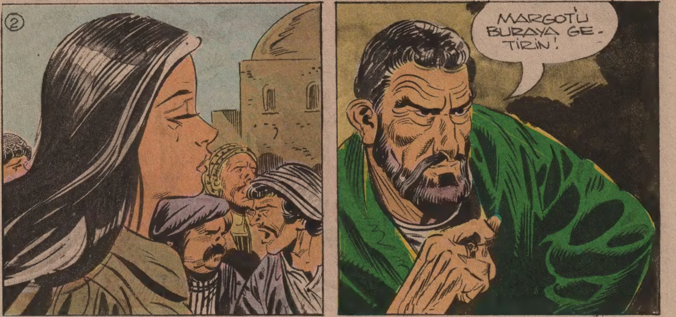

Halkı yararak kafileyi izlemeye çalışan kızın yüzünde derin bir ıstırap, ıslak gözlerinde sonsuz bir hüzün vardı.

Kadının suçu çok büyüktü!

Çünkü hükümdara hakaret etmiş, onu öfkelendirmişti...

Bir falcı kadındı bu.. Adı Margot'tu.

Tebriz'e ne zaman ve nereden geldiğini kimse bilmiyordu ama bütün Akkoyunlu ülkesinde kısa zamanda büyük ün yapmıştı.

Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan, o devrin bütün insanları gibi fala ve gelecekten haber almaya çok meraklıydı.

O sabah Margot'u çağırtmış ve emretmişti:

—Kudretimin falına bak kadın.. Bana kudretimi kimsenin sarsamayacağını söyle. Bu dünyada kimse benden büyük olamaz...

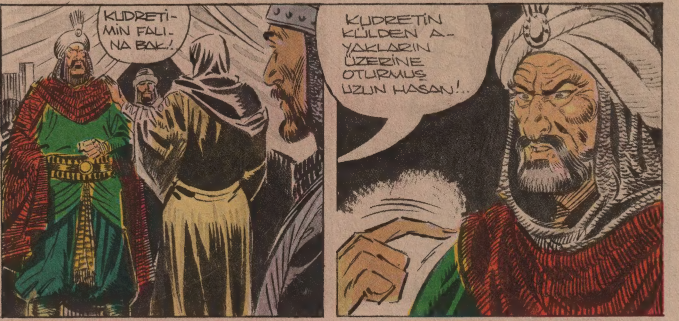
KUDRETİMİN FALINA BAK!
KUDRETİN KÜLDEN AYAKLARIN ÜZERİNE OTURMUŞ UZUN HASAN!..

Falcı kadın kısa bir an tereddütle duraksadı, delici bakışlarla Uzun Hasan'ı süzerek:

—Acaba? diye mırıldandı.

Sonra, solgun çehresinin üzerinde alev gibi yanan gözleri irileşti, bakışları sabitleşti. Bir kolunu uzatarak sarsak adımlarla hükümdara doğru ilerledi...

Uzun Hasan, kaşlarını çatarak elinde olmadan birkaç adım geriledi...

Kadın yaklaştı, Akkoyunlu hükümdarının elini tuttu, boğuk sesi salonda garip bir yankı yaparak yükseldi:

—Kudretin külden ayakların üzerine oturmuş Uzun Hasan.. Çevrende kan, sel gibi kan var...

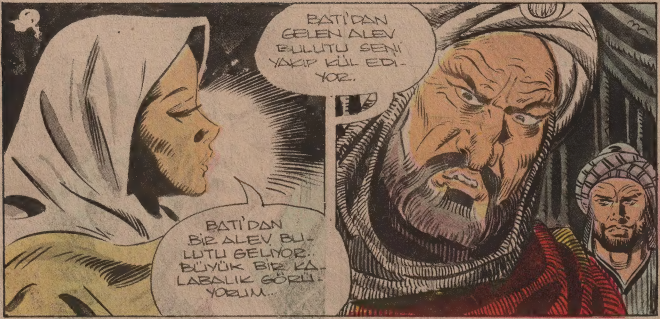
BATI'DAN GELEN ALEV BULUTU SENİ YAKIP KÜL EDİYOR.
BATI'DAN BİR ALEV BULUTU GELİYOR.. BÜYÜK BİR KALABALIK GÖRÜYORUM...

....O kadar çok kan var ki, bu kanlar er geç seni boğacak. Istırap iniltileri, ‘‘İntikam diye haykıran sesler duyuyor, adaleti geri getirmeye çalışan eller görüyorum. Zamanı gelince adalet yerini bulacaktır. Batı'dan bir alev bulutu geliyor. Büyük bir kalabalık görüyorum. Çarpışıyor ve sen yeniliyorsun Uzun Hasan.. Batı'dan gelen alev bulutu seni yakıp kül ediyor!...

Geleceğin sesi birden sustu.

Kadın ter içinde kalmıştı.

Sanki uykuda gibi konuşuyordu.

Tokat yemiş gibi sarsılan Uzun Hasan, öfkeden yuvalarından fırlayan gözlerini falcı kadına dikti, köpüren dudaklarının arasından korkunç bir haykırış yükseldi.

—Casus!.. Büyücü!.. Melun kadın!..

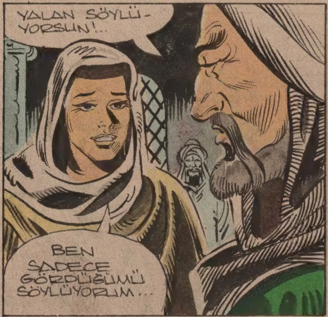
YALAN SÖYLÜYORSUN!..
BEN SADECE GÖRDÜĞÜMÜ SÖYLÜYORUM...

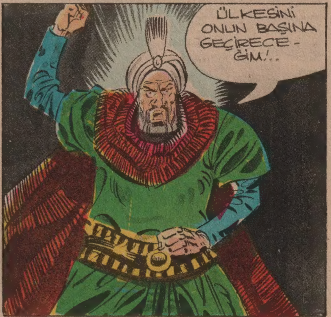
ÜLKESİNİ ONUN BAŞINA GEÇİRECEĞİM!..

Yalan söylüyorsun!..

Hangi milletten olduğu bilinmeyen Margot acı acı güldü:

—Hayır asaletmeap.. Ben sadece gördüğümü söylüyorum. Batı'da genç bir hükümdar var. O da sizin gibi Türk.. O da sizin gibi büyük... Ama o sizden daha güçlü...

Uzun Hasan falcı kadını dinledikçe morarıyor, öfkesinden boğulacak gibi oluyordu. Nihayet bu öfke, bir volkan gibi patladı, bir çılgınlık krizine döndü:

—Sen.. Sen casussun!.. Sultan Mehmet'in casususun.. Rezil Osmanlı Sultanı, beni böyle yıkmak istiyor. Demek o benden güçlü öyle mi?...Hah, hah, ha!.. Ülkesini onun başına geçireceğim!..

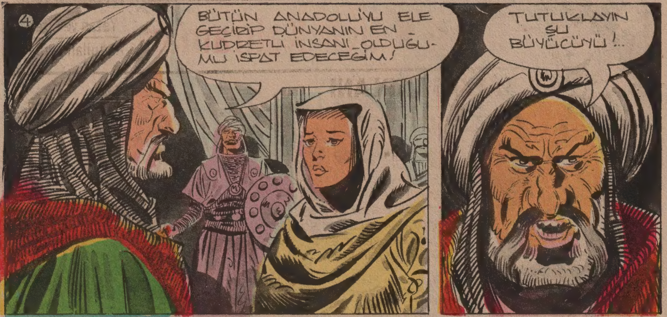
4
BÜTÜN ANADOLU'YU ELE GEÇİRİP DÜNYANIN EN KUDRETLİ İNSANI OLDUĞUMU İSPAT EDECEĞİM!
TUTUKLAYIN ŞU BÜYÜCÜYÜ!..

Uzun Hasan çevresindekilere korku salan gözlerini falcı kadına kinle dikerek dişlerini gıcırdattı:

—Bütün Anadolu'yu ele geçirip dünyanın en kudretli insanı olduğumu herkese göstereceğim.. Yemin ederim ki, yapacağım bunu pis casus!...

—Yanılıyorsunuz efendimiz, ben casus değilim...

—Sus alçak karı!.. Kes sesini!. Artık seni duymak istemiyorum.. Hey nöbetçiler! Tutuklayın şu büyücüyü!..

Hükümdarın emri derhal yerine getirildi. Nöbetçilerin komutanı sordu:

—Ona ne yapalım efendimiz?

—Götürün...Her büyücü gibi yakılarak idam edilecek!...

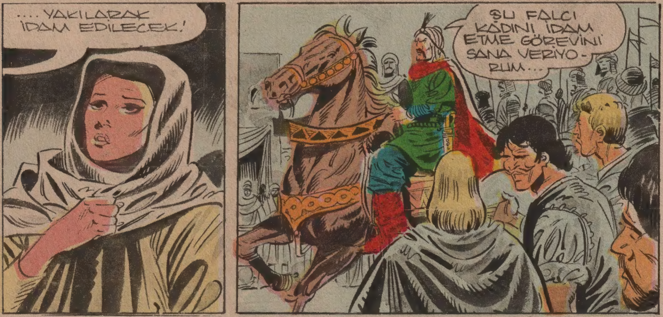
....YAKILARAK İDAM EDİLECEK!
ŞU FALCI KADINI İDAM ETME GÖREVİNİ SANA VERİYORUM...

Falcı kadın Margot birden yapayalnız kaldığını ve Tanrı dahil herkes tarafından terk edildiğini anladı.

Doğruyu söylediği için idama mahkûm edilmişti.

Sarsıldı, başı döndü, gözleri karardı ama bunu belli etmedi... Çok cesur bir kadındı.

Şimdi Tebriz sokaklarında tören alayının en arkasında, iki cellat yamağının arasında ölüme gidiyordu.

Uzun Hasan, yanı başında at süren büyük oğlu Halil'e dönerek:

—Şu falcı karıyı idam etme görevini sana veriyorum, dedi.

Yirmi yaşlarında, hırslı ve zalim bir genç olan Şehzade Halil'in gözleri parladı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

21 EYLÜL 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 504 FİYATI 20 LİRA

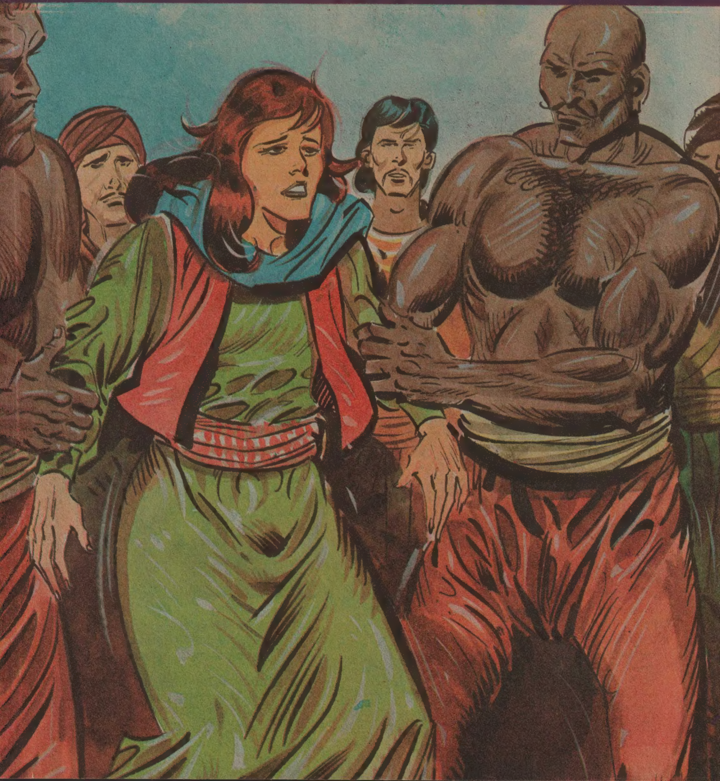

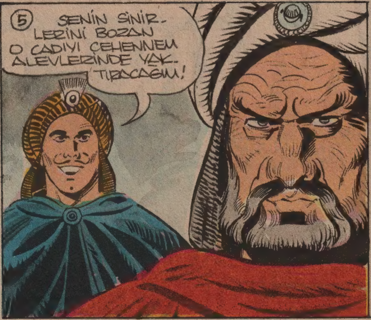
⑤
SENİN SİNİRLERİNİ BOZAN O CADIYI CEHENNEM ALEVLERİNDE YAKTIRACAĞIM!

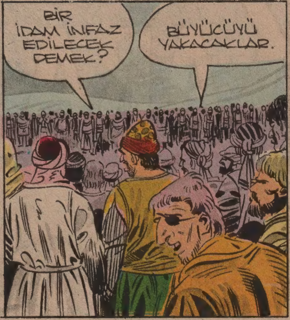
BİR İDAM İNFAZ EDİLECEK DEMEK?
BÜYÜCÜYÜ YAKACAKLAR.

—Emredersin baba... Senin sinirlerini bozan o cadıyı cehennem alevlerinde yaktıracağım...

Şiraz Valisi olan Şehzade Halil, derhal adamlarını alarak tören alayından ayrıldı:

Cellatlar da mahkûmu onun peşinden sürüklediler.

★★★

Ölüm meydanında ayrı bir kalabalık birikmişti.

Alanın ortasında büyük bir odun yığını yakılmaya hazırdı.

Halkın heyecanlı bir bekleyiş içinde olduğu görülüyordu.

Herkes sorular soruyor, birbirleriyle konuşuyordu:

—Bir idam infaz edilecek demek?

—Evet büyücüyü yakacaklar...

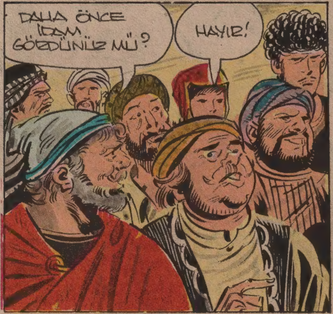
DAHA ÖNCE İDAM GÖRDÜNÜZ MÜ?
HAYIR!

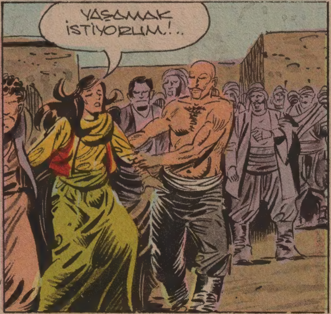
YAŞAMAK İSTİYORUM!..

—Madem tesadüf bizi buraya getirdi, seyredelim o halde...

—Daha önce idam gördünüz mü?

—Hayır...

—Oysa ben hiç bir idamı kaçırmam.

—Nasıl oluyor?

—Çok eğlenceli...

—Fazla bekler miyiz?

—Sanmam... İşte büyücüyü getirdiler...

Eğlence başlıyor...

Kalabalık yarıldı ve cellatların sürüklediği Margot, perişan bir halde göründü.

Kadının yüzü sapsarı, uzun saçları dağınıktı.

Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti.

Çırpınıyor, kaçmaya çalışıyor ama cellat yamaklarının güçlü kollarından kurtulamıyordu.

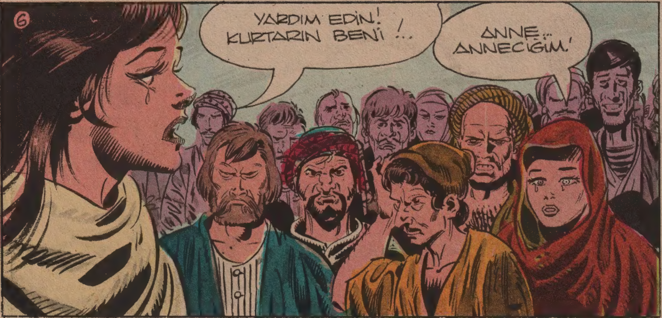
6
YARDIM EDİN! KURTARIN BENİ !..
ANNE... ANNECİĞİM!

Fakirdi ama yaşamak istiyordu:

—Ölmek istemiyorum... Yardım edin... Kurtarın beni!.. diye hıçkırdı.

Odun yığınının çevresinde korkunç yüzler vardı.

Kalabalık, sessiz, vahşi ve duygusuzdu.

Ön sırada, canavarları bile insafa getirecek kadar perişan bir şekilde çevresine bakan güzel bir kız vardı.

İdam mahkûmunun kızı Kristalya idi bu...

Genç kızın çektiği ıstırap, gerçekten çok büyüktü. Ölümü, yokluğu, çılgıncasına ta yüreğinin içinde duyuyordu. Belki de hiç bir yaratık onun kadar acı çekmemişti. Gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülüyordu:

—Anne... Anneciğim!..

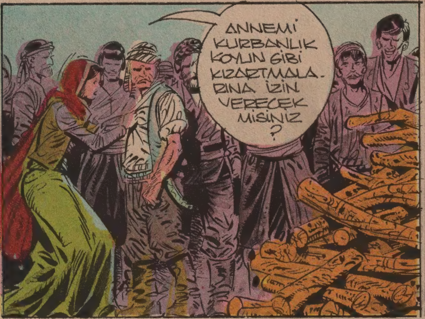
ANNEMİ KURBANLIK KOYUN GİBİ KIZARTMALARINA İZİN VERECEK MİSİNİZ ?

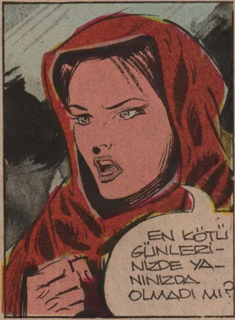
EN KÖTÜ GÜNLERİNİZDE YANINIZDA OLMADI MI?

Kristalya birden son bir umutla atıldı, odun yığınının çevresindeki adamları bir bir dolaşarak onlardan yardım istemeye başladı:

—Sizler... Annemi kurbanlık koyun gibi kızartmalarına izin verecek misiniz? O iyilik dolu kadının alevler arasında yanmasına gönlünüz razı olacak mı? Eğer siz, hepiniz, bugün hayattaysanız, bunu anneme borçlusunuz...

Kristalya, şimşekler çakan güzel gözlerini kalabalığın üzerinde dolaştırarak küçük yumruklarını sıktı:

—Hekime verecek meteliğiniz olmadığı zaman sizi o tedavi edip iyileştirmedi mi? Aç kaldığınız zaman size o ekmek vermedi mi? En kötü günlerinizde yanınızda olmadı mı?

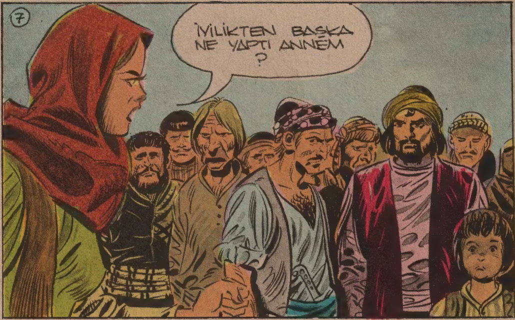
⑦
İYİLİKTEN BAŞKA NE YAPTI ANNEM ?

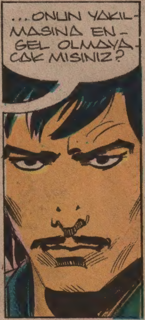
...ONUN YAKILMASINA ENGEL OLMAYACAK MISINIZ?

Genç kız, haykırırken bile o kadar güzel ve gözyaşlarıyla şişmiş gözleri o kadar büyüleyiciydi ki, erkekler ona bakarken derin bir heyecan duyduklarını hissettiler.

Kristalya sesini biraz daha yükselterek devam etti:

—Oysa siz ne yapıyorsunuz? Cansız, ruhsuz, minnet ve şükran duygularından yoksun yaratıklar gibi cinayeti seyrediyorsunuz. İyiliğe karşılık bu mu? İyilikten başka ne yaptı annem? Onun yakılmasına engel olmayacak mısınız?

O sırada tamamen bir rastlantı sonucu ölüm meydanında bulunan uzun boylu, siyah saçlı, yakışıklı bir delikanlı, genç kızın sözlerinin etkisiyle altüst olmuştu.

Mağrur ve cesur bir duruşu olan korkusuz bakışlı, genç bir adamdı bu...

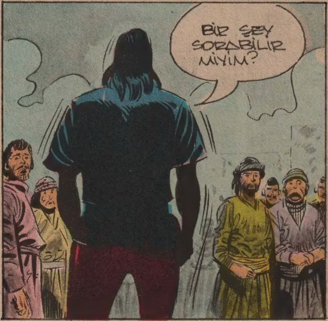
BİR ŞEY SORABİLİR MİYİM?

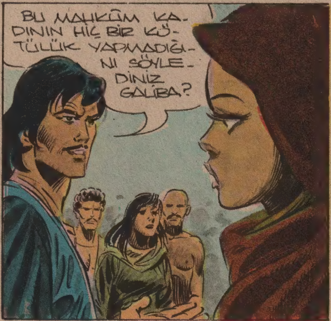
BU MAHKÛM KADININ HİÇ BİR KÖTÜLÜK YAPMADIĞINI SÖYLEDİNİZ GALİBA?

Herkes Kristalya'nın sözleri karşısında susup, utançla başlarını öne eğerken delikanlı genç kıza yaklaştı:

—Bir şey sorabilir miyim?

Kızın, akan yaşlarla ıslanan yüzü Kara Murat'a doğru dönerken, delikanlı içinden hayranlıkla:

—"Ne kadar güzel!" diye düşündü. Sonra yüksek sesle sordu:

—Bu mahkûm kadının hiç bir kötülük yapmadığını söylediniz galiba? Öyle değil mi?

Kristalya, ağlayan bir melekti sanki...

İnce kaşları, hançer gibi şakaklarına doğru kıvrılmıştı.. Küçük, kalkık burnu, yüzünü süsleyen zarif bir biblo gibiydi... Titrek bir sesle:

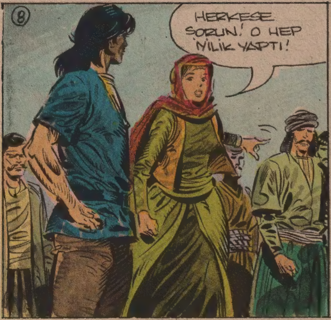
8
HERKESE SORUN! O HEP İYİLİK YAPTI!

—Evet, dedi. Sorun bunlara... Herkese sorun... O hep iyilik yaptı...

Kalabalık birden kaynadı.

Halkın arasından mırıltılar yükselmeye başladı.

Bir serseri bağırdı:

—Doğru söylüyor. Ona hayatımı borçluyum...

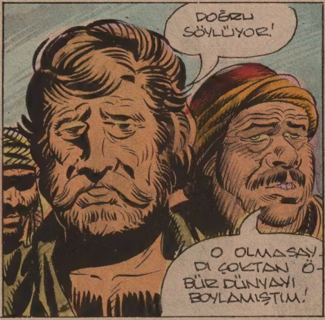
DOĞRU SÖYLÜYOR!
O OLMASAYDI ÇOKTAN ÖBÜR DÜNYAYI BOYLAMIŞTIM!

Bir başkası ekledi:

—Beni de kötü bir hastalıktan kurtardı... Ateşten ölmek üzereydim...

Üçüncüsü devam etti:

—Benim de bıçak yaralarımı tedavi etti. O olmasaydı çoktan öbür dünyayı boylardım...

Kara Murat, adamları sessizce dinledikten sonra kararını verdi:

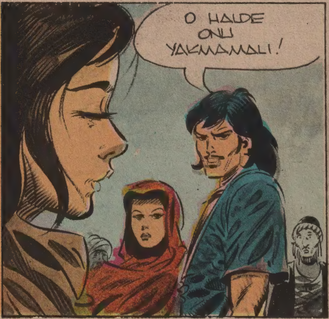
O HALDE ONU YAKMAMALI!

—O halde onu yakmamalı!.. Böyle bir insanın yaşamaya hepimizden fazla hakkı var...

Delikanlı bunları, sanki dünyanın en basit işiymiş gibi gülümseyerek söyledi.

Çevrede kısa bir sessizlik oldu.

Herkes şaşırıp kalmıştı. Hayretle birbirlerine bakıyorlardı.

Sonunda adamlardan bir sordu:

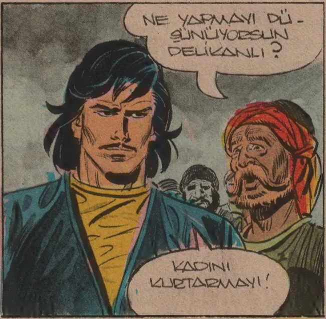
NE YAPMAYI DÜŞÜNÜYORSUN DELİKANLI?
KADINI KURTARMAYI!

—Ne yapmayı düşünüyorsun delikanlı?

—Kadını kurtarmayı!..

—Nasıl? Kurtarmak mı? Çıldırmışsın sen!

—Neden?

—Bir idam mahkûmunu kurtarmaya kalkışmak deliliktir.

Kara Murat'ın gözlerinde ani bir gurur ışığı parladı, sakin bir sesle cevap verdi:

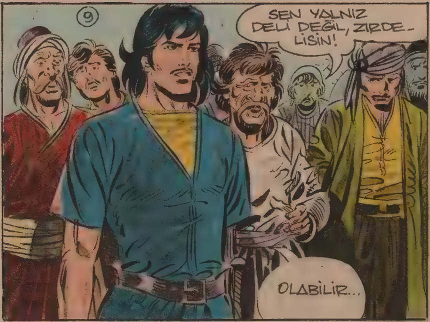
9
SEN YALNIZ DELİ DEĞİL, ZIRDELİSİN!
OLABİLİR...

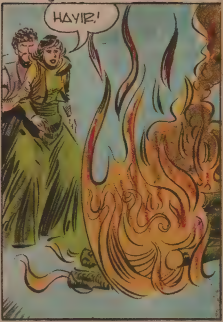

—Bazen böyle çılgınlıklar yaparım. Kadını kurtaracağım!..

—Sen yalnız deli değil, zırdelisin... Çılgının birisin...

—Olabilir.. Ama inan ki, yeryüzünde güzel işlerin çoğu benim gibi çılgınlar tarafından yapılmıştır.

Bu sırada cellat yamakları ateşi yakmışlardı.

Bir alev dili, fışkırarak odunları yaladı, zehirli bir yılan gibi kıvrıldı ve yüksekliklere doğru fırladı.

Mahküm az sonra, ilerideki kalın direğe bağlanacak ve alevler on dakika içinde orayı da sararak talihsiz kadını yutacaktı.

Şehzade Halil'in, infazı yönetmek için görevlendirdiği subaylardan biri kadına bağırdı:

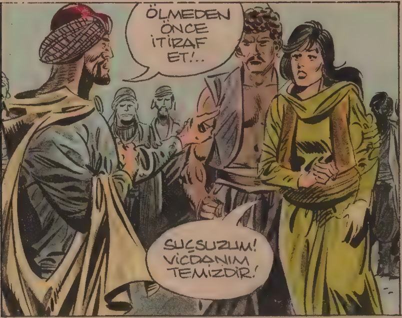
ÖLMEDEN ÖNCE İTİRAF ET!..
SUÇSUZUM! VİCDANIM TEMİZDİR!

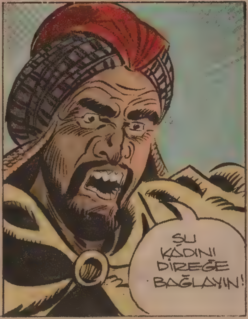
ŞU KADINI DİREĞE BAĞLAYIN!

—Haydi... Ölmeden önce itiraf et!
Zavallı kadın inledi:
—İtiraf mı? Neyi?
—Suçlu olduğunu... Büyü yaptığını...
—Hayır... İnanın hiç bir suçum yok...
—Sus... Efendimiz haksızlık mı yaptı demek istiyorsun? Seni kaltak seni! Vücudunun her buruşuğunda kahpelik yuva yapmış. Hâlâ inkâr mı ediyorsun?

—Evet...Suçsuzum...Vicdanım temizdir.

—Yine de ölümden kurtulamayacaksın... Askerler... Şu kadını direğe bağlayın...

Bu sırada halk homurdanmaya başlamıştı.

Kalabalığı yavaş yavaş bir öfke seli kaplıyordu.

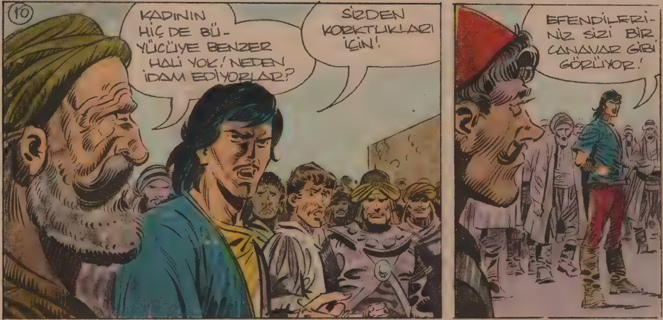
10
KADININ HİÇ DE BÜYÜCÜYE BENZER HALİ YOK! NEDEN İDAM EDİYORLAR?
SİZDEN KORKTUKLARI İÇİN!
EFENDİLERİNİZ SİZİ BİR CANAVAR GİBİ GÖRÜYOR!

Yaşlı bir adam, isyan edercesine sordu:

—Kadının hiç de büyücüye benzer bir hali yok. Neden idam ediyorlar!

Kara Murat, halkı ayaklandırmanın tam sırası olduğunu düşündü:

—Neden olacak? diye bağırdı. Sizden korktukları için!..

Kalabalığın şaşkın şaşkın kendisine baktığını görünce sesini iyice yükselterek devam etti:

—Efendileriniz halkı, yani sizi bir canavar gibi görüyor. O canavarın efendilerini yememesi için daima önlerine yeni yeni kurbanlar atıyorlar. Bu zavallı kadın da o kurbanlardan biri...

İri yarı bir adam homurdandı:

—Ne demek istiyorsun delikanlı? Açık konuş!

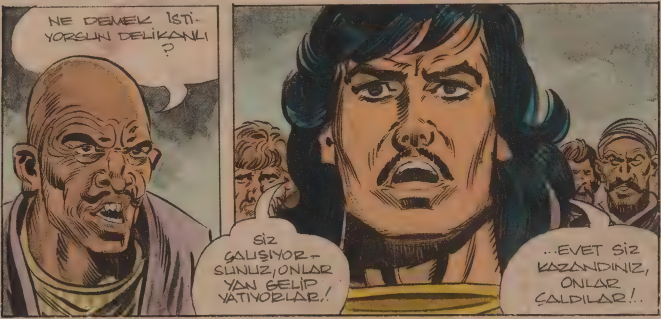
NE DEMEK İSTİYORSUN DELİKANLI?
SİZ ÇALIŞIYORSUNUZ, ONLAR YAN GELİP YATIYORLAR!
...EVET SİZ KAZANDINIZ, ONLAR ÇALDILAR!..

Kara Murat, halkın istediği çizgiye gelmesi için çok az bir çaba daha harcaması gerektiğini anladı. Gür sesiyle:

—Elbette açık konuşacağım, dedi. Sizin açlıktan gözleriniz kararıyor. Efendileriniz ise mide şişkinliğinden rahatsız! Sizin cepleriniz delik deşik. Onların cebi sıcak elbiseleri var. Sizin avuçlarınız nasırlarla kaplı, onların elleri kadife gibi.. Siz çalışıyorsunuz, onlar yan gelip yatıyorlar. Evet siz kazandınız ,onlar çaldılar. Siz çalınmış servetinizden birkaç meteliği geri almak istediniz mi büyücü, haydut, cani olursunuz. Haydutların ise gebertilmeleri vaciptir.

Kara Murat'ın halkın üzerinde yarattığı etki müthişti.

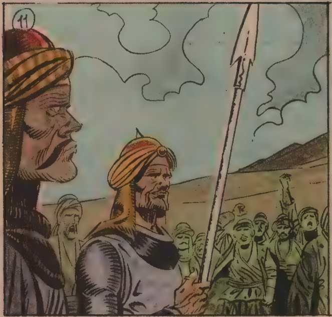

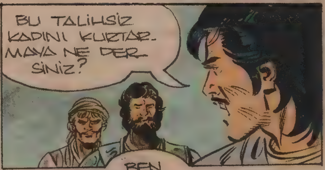
BU TALİHSİZ KADINI KURTARMAYA NE DERSİNİZ?

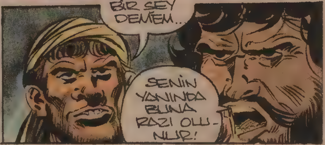
BEN BİR ŞEY DEMEM..
SENİN YANINDA BUNA RAZI OLUNUR!

Şimdi kalabalık, az sonra şimşekler çakacak bir buluta benziyordu.

Herkes homurdanmaya, muhafızlara karşı diş bileyerek yumruklarını sıkmaya başlamıştı.

Kara Murat tam karşısında duran kabadayı görünüşlü iki adamı gözüne kestirdi, keskin bakışlarını onlara dikerek sordu:

—Hey, siz! Bu talihsiz kadını kurtarmaya ne dersiniz?

Adamlardan iri yarı olanı:

—Ben bir şey demem! diyerek kararı yanındaki arkadaşına bıraktı. Öteki kısa bir an düşündükten sonra cevap verdi:

—Bu ölümü göze almaktır. Ama, o kadar güzel konuştun ki, senin yanında buna razı olunur.

Bu sırada vahşi bakışlı, pala bıyıklı bir adam ortaya çıktı.

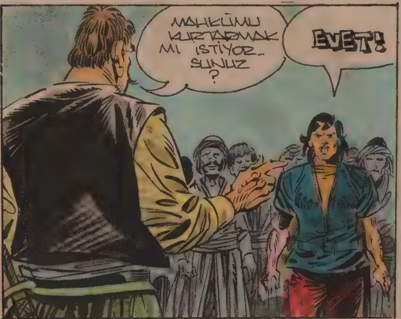
MAHKÛMU KURTARMAK MI İSTİYORSUNUZ?
EVET!

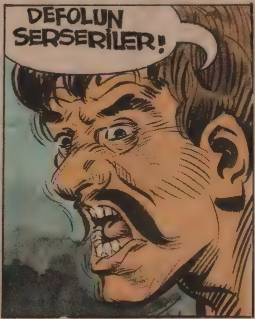
DEFOLUN SERSERİLER!

Gözleri alev alev yanıyor, öfkesinden bıyıklarının ucu titriyordu. Homurtuyu andıran bir sesle:

—Mahkûmu kurtarmak mı istiyorsunuz? diye sordu.

Kara Murat:

—Evet, dedi.

O zaman adam korkunç bir sesle kükredi:

—Defolun serseriler!.. Hükümdarımın adaletine karşı geleni ikiye bölerim, anlaşıldı mı?

Adam kalın ensesi, geniş omuzları ve güçlü kollarıyla belki de dört kişiye bedeldi. Eli, belinden sarkan kalın kılıcının kabzasında duruyordu...

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

28 EYLÜL 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 505 FİYATI 20 LİRA

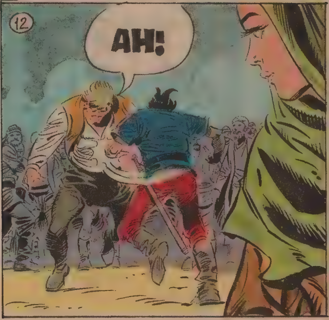

Kara Murat:

"—Tek çare bu herifi haklamak" diye düşündü ve hiç bir şey söylemeden panter gibi atılarak yumruğunu adamın burnuna yapıştırdı.

Böyle bir saldırıyı beklemeyen dev adam, kan kusarak iki dişini tükürürken midesine yediği ikinci yumrukla soluğu kesilerek olduğu yere yığıldı.

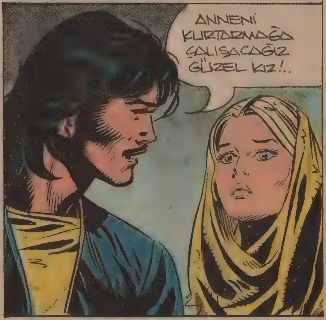
ANNENİ KURTARMAĞA ÇALIŞACAĞIZ GÜZEL KIZ!..

Kara Murat, merak ve endişe dolu gözlerle kendisini izleyen Kristalya'ya dönerek tatlı bir sesle:

—Anneni kurtarmaya çalışacağız güzel kız, dedi. Bakalım kalabalık arasında cesur birkaç dostun daha var mı?

Kristalya, güzel gözlerini hayranlıkla Kara Murat'a dikmişti. Hayatında ilk defa böyle cesur ve yakışıklı bir insan görüyordu.

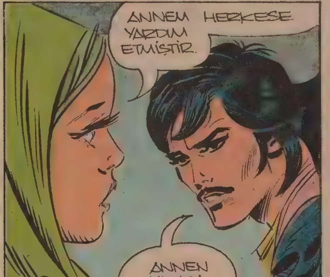
ANNEM HERKESE YARDIM ETMİŞTİR.
ANNEN YANMA-YACAK!..

—Annem herkese yardım etmiştir, dedi. Bir hareket başlarsa diğer iyi insanların da ona yardıma koşacağına inanıyorum.

—Öyleyse merak etme.. Annen yanmayacak...

—Sahi bunu yapacak mısınız?

—Her zaman verdiğim sözü tutarım.

Genç kızın gözlerinden iri yaş taneleri süzüldü. Boğulurcasına:

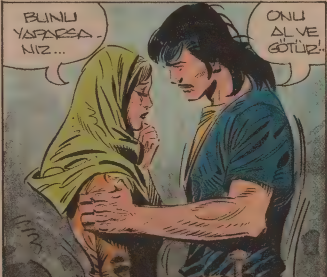
BUNU YAPARSA-NIZ...
ONU AL VE GÖTÜR!..

—Bunu yaparsanız.. Bunu yaparsanız, diye hıçkırdı.

Kara Murat, aynı tatlılıkla:

—Seni anlıyorum Kristalya, dedi. Ama şimdi teşekkürü bırak.. Biz muhafızların üzerine gideceğiz. Sen çıkacak olaylarla ilgilenme. Yalnız anneni düşün. Onu al ve götür. Biz o sırada durumu idare ederiz.

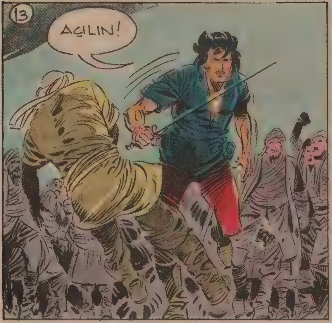

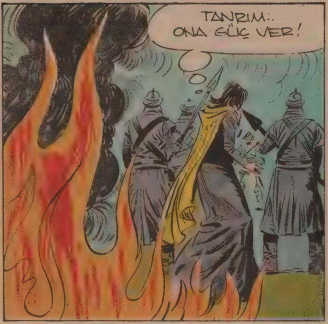
TANRIM.. ONA GÜÇ VER!

Kara Murat birden yolu açarak ilerlemeye başladı.

Hem de nasıl bir yol açış!

Delikanlı uzun kılıcını çekip, ortasından tutmuş, yol vermek istemeyenlerin kafasına gözüne tokmak gibi indiriyordu.

Halk açılıyor, bağıra bağıra sağa sola kaçışarak bu heybetli gence yol veriyordu.

Muhafızlar, Kara Murat'ın yanında iki kişiyle birlikte çılgınca bir saldırıya geçtiğini görünce mızraklarını onlardan tarafa çevirerek mahkûm kadının çevresinde sıkı bir çember meydana getirdiler.

Bu durumda Kara Murat'la iki yardımcısının başarıya ulaşması imkânsız bir hale geliyordu.

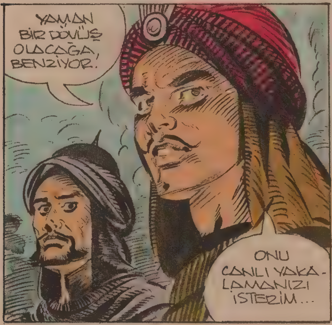
YAMAN BİR DÖVÜŞ OLACAĞA BENZİYOR!
ONU CANLI YAKALAMANIZI İSTERİM...

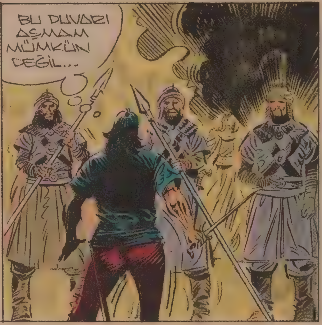
BU DUVARI AŞMAM MÜMKÜN DEĞİL...

Olayı uzaktan seyreden Şehzade Halil yanındaki subaylara:

—Kim bu deli? diye sordu.

—Tanımıyoruz efendimiz... Her halde buraların yabancısı olsa gerek...

Şehzade Halil başını salladı:

—Bakalım ne yapacak? Yaman bir dövüş olacağa benziyor. Onu canlı yakalamanızı isterim. Baş kaldıranlara ibret olsun diye bir fener direğine astıracağım!

Kara Murat, muhafızların yaptığı barajı aşamayacağını anlayarak yüzünü buruşturdu.

Üç kişinin mızrak ve zırhtan oluşan bu müthiş duvarı aşması mümkün değildi.

Fakat ne oldu bilinmez, aynı anda onbeş yirmi kadar korkunç suratlı, kılıçlı ve hançerli adam ortaya atıldı.

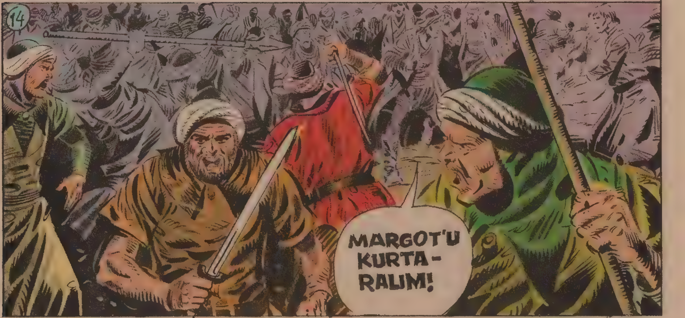
MARGOT'U KURTARALIM!

Muhafızların birçoğunu kanlar içinde yere yuvarlayan bu müthiş sürü, kalabalığı bir anda bozguna uğrattı, ortalığı birbirine kattı.

Şimdi meydanda onların bağırmaları duyuluyordu:

—Margot'u kurtaralım.. İyi yürekli Margot'u kurtarmak gerek.

Kara Murat bu umulmadık yardımcıların kimler olduğunu anlamak için bakınmadı bile.

Artık kendinden geçmiş, dünyayı unutmuştu.

Bir kasırga gibi esiyor, önüne geleni savuruyor, yıkıyor, öldürüyordu.

Koca meydanı dolduran karınca sürüsü gibi kalabalık da birbirine girmişti. Kimi Margot'u kurtarmaya çalışıyor, kimi de onlara karşı koyuyordu.

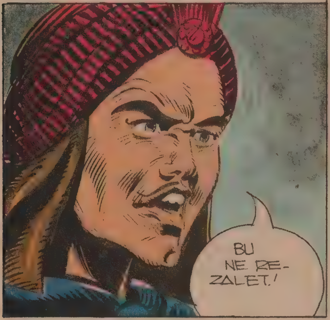
BU NE REZALET!

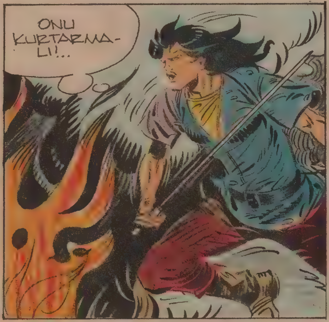
ONU KURTARMALI!..

Paniğe kapılan bir kısım halk da birbirini ezip çiğneyerek kaçmaya başlamıştı.

Şehzade Halil atının üzerinde öfkesinden köpürüyor, dudaklarını kanatırcasına ısırıyordu:

—Bu ne kepazelik? Bu ne rezalet? diye kükreyen hükümdar oğlunun gözlerinden ateşler saçılıyor, fakat bakışları Kara Murat'a rastladığı zaman, içinde büyük bir hayranlık ifadesi okunuyordu.

Kara Murat'a hayran olmamaya imkân mı vardı?

Genç adamın yaptığı bu iş, insan gücünün dışında bir olaydı.

Ortalık ana-baba gününe dönmüştü.

Çığlıklar, yeri göğü inletiyordu.

Herkes ne yapacağını şaşırmıştı.

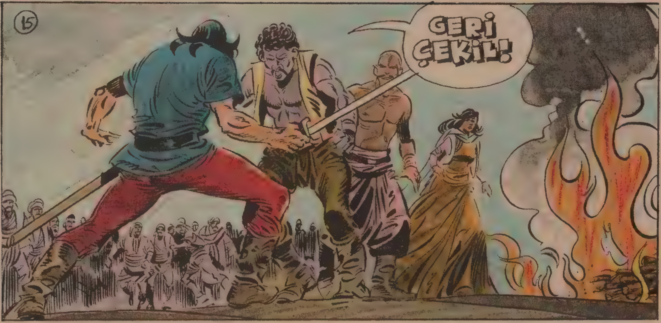

Bu kargaşalıkta soğukkanlılıklarını koruyabilenler, eşsiz bir kahramanlık gösterisini seyretmek zevkine kavuştular.

Kara Murat, elbisesi çeşitli silah darbeleriyle delik deşik olmuş, üstü başı kan içinde, gözlerinden kıvılcımlar saçarak, dudakları korkunç bir gülümsemeyle büzülmüş bir halde mızraklı muhafızların arasından bir kasırga gibi geçti.

Margot'u tutan iki asker:

—Geri çekil! diye bağırdılar.

Kara Murat hızla atıldı, kılıçlı kolu havada şimşek gibi bir çember çizdi. Muhafızlardan biri kanlar içinde yer yıkıldı. Öteki muhafız dehşet içinde kalarak geri çekildi.

Kara Murat Margot'u kolundan tutarak çekti:

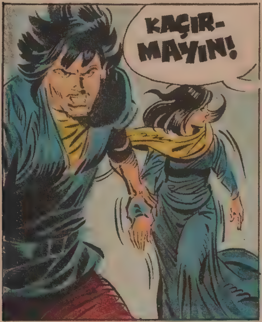
KAÇIRMAYIN!

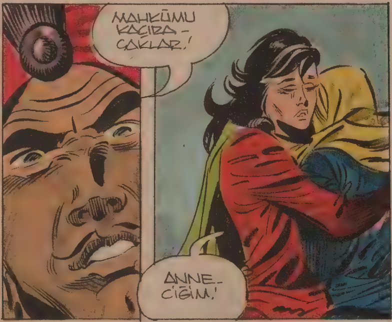
MAHKÛMU KAÇIRACAKLAR!
ANNECİĞİM!

Çevredeki askerler:

—Gebertin!... Kaçırmayın! diye çığlık çığlığa bağrıştılar.

Müthiş sahneyi uzaktan izleyen Şehzade Halil:

—Eyvah! dedi. Mahkûmu kaçıracaklar!

Kara Murat'a yardım eden yiğit kişiler, askerleri oyalarken Kara Murat ölümden kurtardığı kadını, kızının kollarına verdi:

—İşte annen güzel kız...

Kristalya sevincinden adeta kendinden geçmişti. Bir rüya aleminde yaşar gibiydi.

Az sonra genç kızın gözleri Kara Murat'ın gözleriyle karşılaştı ve iki genç, birbirlerine karşı duydukları sıcak sevgiyi sessiz sedasız gözleriyle dile getirdiler.

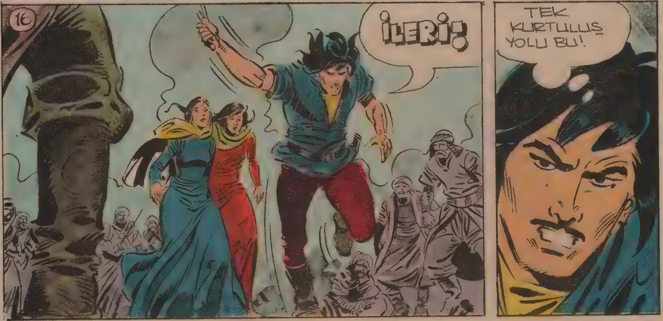
16
İLERİ!
TEK KURTULUŞ YOLU BU!

Kara Murat böyle romantik duyguların zamanı olmadığını düşünerek, kılıcını kaldırıp:

—İleri! diye haykırdı.

Şimdi delikanlı yılan gibi ıslık çalan kılıcıyla yol açıyor, Kristalya ile annesi de onun arkasından gidiyordu.

Fakat böyle nereye kadar gidebilirlerdi?

Kum gibi asker kaynayan bu meydanın neresinden kaçılabilirdi?

Başıboş, ne tarafa gittiklerini bilmez bir halde mi ilerliyorlardı?

Hayır...

Kara Murat kadını kurtardığı sırada hızla meydana göz atmış ve derhal kaçış planını yapmıştı.

Düşündüğü şey belki de çok zordu. Hatta belki de olanaksızdı. Ama Kara Murat bu işi yapmayı kafasına koymuştu.

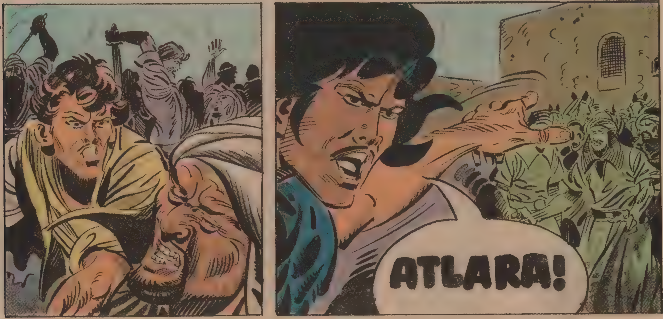

Çevresinde cesur gençlerle muhafızlar arasında şiddetli bir çarpışma sürüyor, bu hengame arasında Kara Murat'a pek dikkat eden olmuyordu.

Genç adam için bu eşsiz bir fırsattı.

Meydanın kenarında toplu halde duran muhafızların atlarını göstererek:

—Atlara! diye haykırdı.

Ama önlerinde kalabalık bir asker grubu vardı.

Bu büyük engeli nasıl aşacaklardı?

Kara Murat şimdi kılıcını savuruyor, saplıyor, önüne çıkanları kanlar içinde devirerek yol alıyordu.

Kendisi de kollarından, boynundan ve omuzundan yaralanmış her yanı kana bulanmıştı.

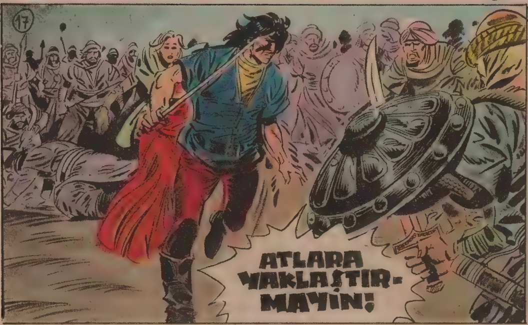

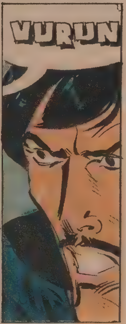

Delikanlı yalnız kendini savunmuyor, arkasından yürüyen Kristalya ile annesini de koruyordu.

Onun, atlara doğru yaklaşmaktaki gizli amacını hisseden bir grup asker:

—Öldürün!.. Atlara yaklaştırmayın! diye bağrıştı.

Ama Kara Murat'ı artık kimse durduramazdı. Askerler saldırmaya hazırlanırken o atların yanına ulaşmıştı bile.

Delikanlı, kılıcını dişlerinin arasına alıp, olağanüstü bir güçle ana-kızı birlikte kaldırıp, atlardan birinin üzerine bindirdi.

Artık Kara Murat'a yardım eden gençlerin dayanma gücü tükenmiş, hepsi darmadağınık ve bitkin bir halde oraya buraya kaçışmaya başlamıştı.

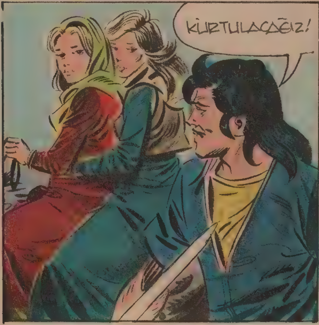
KURTULACAĞIZ!

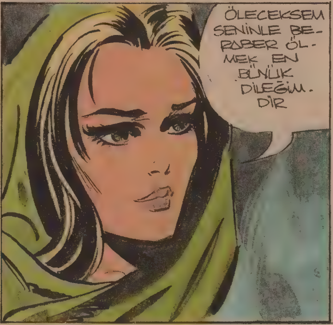
ÖLECEKSEM SENİNLE BERABER ÖLMEK EN BÜYÜK DİLEĞİMDİR

Önlerinde engel kalmayan askerler Kara Murat'a doğru koşarak:

—Vurun!.. Kaçırmayın! diye haykırdılar.

Kara Murat bir an durdu, meydanı dolduran binlerce insana gülümseyerek baktı. Sonra Kristalya'ya doğru uzanıp:

—Kurtulacağız! dedi. Ama bu kargaşalıkta öleceksem daha önce şunu söylemek isterim. Sen uğrunda ölünecek kadar güzel bir kızsın...

Kristalya da kendinden geçmiş gibi söylendi:

—Kahraman prensim. Seni yalnız bırakmayacağım. Öleceksem, seninle beraber ölmek en büyük dileğimdir.

Bu arada garip bir şey oldu.

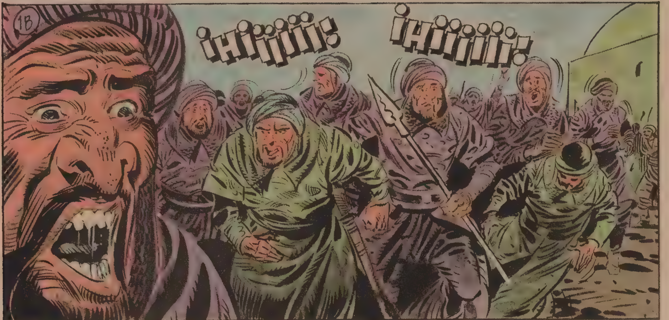
18
İHİİİİİİ!
İHİİİİİİİ!

Kara Murat'la, onun koruduğu kadınlara doğru atılan askerler birdenbire durakladı, bocaladı ve ansızın geri dönüp, dehşet ve ölüm çığlıkları atarak kaçışmaya başladı.

Kara Murat'ın çevresi birdenbire boşalmış, askerler çil yavrusu gibi dağılmışlardı.

Kargaşalıkta halk da paniğe kapılarak kaçışmaya başladı.

Alandan uzaklaşan insan sürüleri sokaklara doğru birbirlerini ezip çiğneyerek taşkın nehirler gibi akıyorlardı.

Bu iş nasıl olmuştu? Herkes neden ansızın böyle bir korkuya kapılmıştı?

Aslında olay çok basitti.

Kara Murat, Kristalya ile annesini ata bindirdikten sonra diğer atları ürkütmüştü.

Kılıcının ucuyla hayvanlardan bir kısmının kıçına şöyle bir dokununca atlar can acısından deliye dönmüşlerdi.

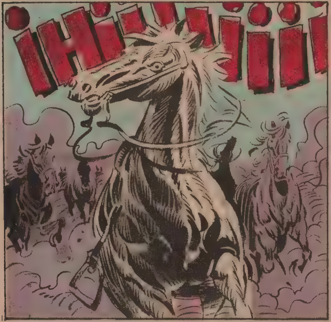

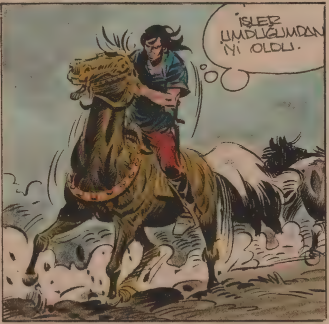
İŞLER UMDUĞUMDAN İYİ OLDU.

İşte Kara Murat'ın bulduğu kurtuluş çaresi buydu.

Şimdi yüzlerce at kalabalığın gürültüsüyle daha da ürküp şahlanarak çılgınlaşıyor, kişneyip çifteler atıyor, halkı ezerek koca meydanda her yana doğru delice koşuyordu.

Bütün atlar alanı birbirine katmakta adeta yarış halindeydiler.

Meydan yaralanıp, inleyenlerle dolmuş, canını kurtarabilenler de tabana kuvvet kaçmaya başlamışlardı.

Kara Murat, yakaladığı atlardan birinin üzerine sıçrayarak Margot ile Kristalya'nın yanına gitti

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

5 EKİM 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 506 FİYATI 20 LİRA

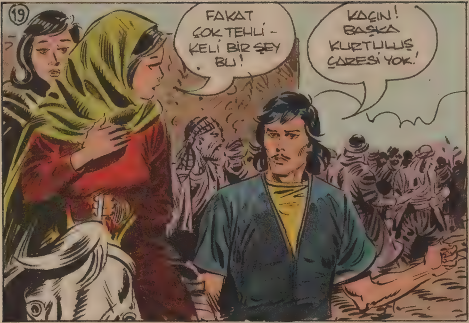
19
FAKAT ÇOK TEHLİ-KELİ BİR ŞEY BU!
KAÇIN! BAŞKA KURTULUŞ ÇARESİ YOK!

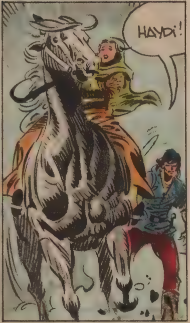

—Yol açık... Hiç durmayın... Dosdoğru evinize gidin.Ya da sığınacak başka bir yer bulun...

Kristalya, güzel gözlerini Kara Murat'a dikerek soluk soluğa sordu:

—Yaz siz?

—Beni düşünmeyin... Baksanıza arkamızdan geliyorlar. Onları şaşırtmak için birbirimizden ayrılmamız gerek.Ben onları peşime takar, oyalarım...

—Fakat çok tehlikeli bir şey bu...

—Durmayın dedim size... Kaçın...Başka kurtuluş çaresi yok...

Kara Murat, Kristalya ile annesinin hâlâ durduğunu görünce kılıcının tersiyle atın kıçına vurdu...

Hayvan can acısıyla fırladı ve yıldırım gibi koşmaya başladı.

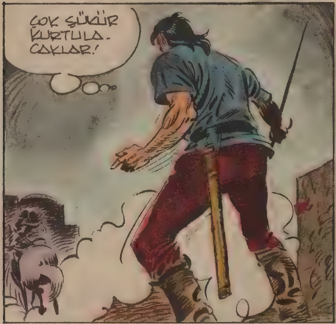
ÇOK ŞÜKÜR KURTULACAKLAR!

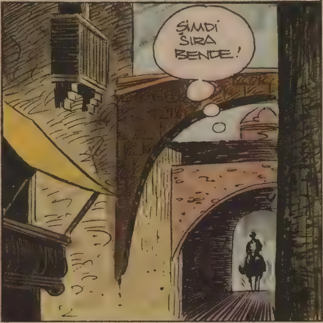
ŞİMDİ SIRA BENDE!

Delikanlı, Kristalya'nın rüzgârda uçuşan saçlarına baktı:

—Çok şükür kurtulacaklar...diye mırıldandı.

Birden arkasında bir takım sesler duydu.

Başını çevirip bakınca birkaç atlının hızla kendisine doğru gelmekte olduklarını gördü.

Kara Murat, derhal atını mahmuzladı. Hayvan şahlanarak havalandı, sonra tüm gücüyle fırlayıp dört nala koşmaya başladı, kısa bir süre sonra dar sokaklardan birine daldı...

Kara Murat amacına ulaşmış ve kızla annesinin izini kaybettirmişti.

Yıldırım hızıyla sürdüğü atı, şimdi Tebriz'in karmakarışık sokaklarını, nallarından kıvılcımlar saçarak geçiyordu.

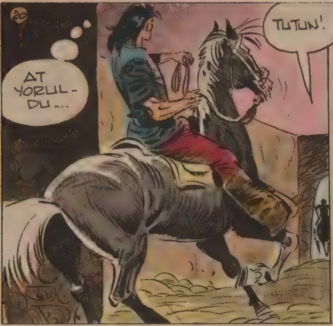
AT YORULDU...
TUTUN!

Delikanlının aklı fikri hep Kristalya'da idi.Genç kızın, her erkeğin gönlünü titreten melek gibi yüzünü düşünerek gülümsedi.

Aynı anda arkasından gelen:

—Tutun!.. Kaçmasın!.. Gebertin!.. sesleri bu tatlı hayali bozdu.

Geri dönüp bakınca, peşindekilerle arasında çok az bir mesafe kaldığını gördü.

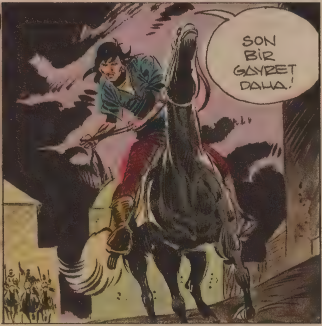
SON BİR GAYRET DAHA!

Altındaki hayvan yorulmuş, hızı azalmaya başlamıştı.

Kara Murat, nereye gittiğini de bilmiyordu.

Son bir çaba ile atı mahmuzladı, hayvan can acısından delirmiş gibi fırladı.

Koştu, koştu...

Ama takip edenlerle arasındaki mesafeyi açamadı.

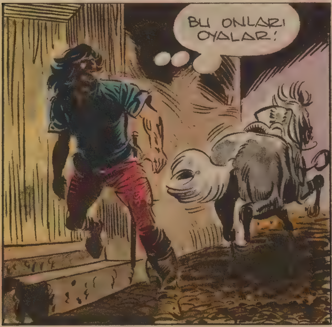
BU ONLARI OYALAR!

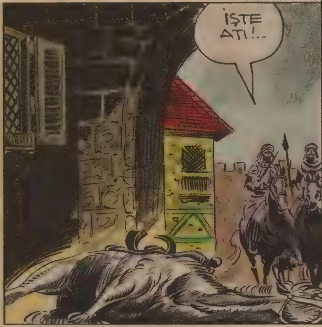

Kara Murat, peşindekilerden kurtulamayacağını anlayınca attan inerek yan sokaklardan birine dalmaya karar verdi.

Köşeyi dönünce gözü bir hanın kapısına ilişti.Hemen yere atladı, sonra eliyle hayvanın sağrısına hızla vurdu.

Tokadı yiyen at son çabasını sarfederek fırladı, birkaç yüz metre daha koştuktan sonra dayanamayarak yere yığılıverdi.

Arkasından koşan atlılar, hızla Kara Murat'ın önünden geçmişlerdi.

Beşyüz metre kadar ötede yorgun hayvanı binicisiz halde, ağzından köpükler saçarak yerde yatar halde bulunca hatalarını anladılar..Müthiş bir gürültü koptu...

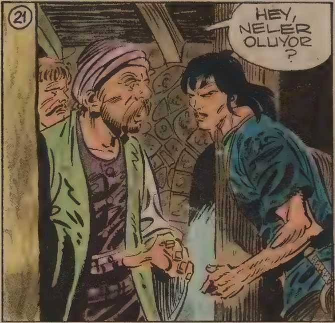

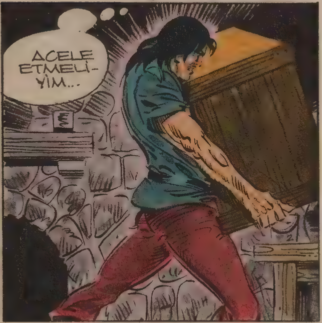
ACELE ETMELİ-YİM...

Birkaç dakika süren karışıklık sırasında Kara Murat hanın merdivenlerini tırmandı, içerideki müşteriler, sokakta ne olduğunu anlamak için dışarıya fırlarken, o hızla içeriye daldı...

Tepeden tırnağa kana bulanmış, üstü başı parça parça hana giren Kara Murat'ın çok korkunç bir görünüşü vardı.

Delikanlı, dışarıdaki olayı seyretmeye koşan müşterilerden birinin dolu bıraktığı ayran kupasını bir dikişte içti, sonra inanılmaz bir soğukkanlılıkla kapıları, pencereleri kapamaya, her tarafa düşmanlarının geçememesi için engeller yerleştirmeye başladı.

Bir köşede, içi çanak-çömlek dolu büyük bir dolap duruyordu.Kara Murat ağır dolabı, olağanüstü bir çabayla yerinden kaydırarak kapının arkasına dayadı.

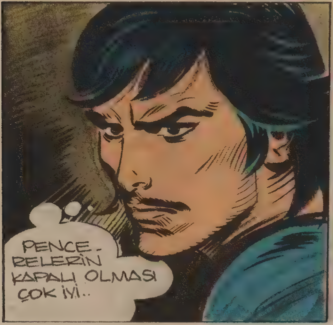
PENCE-RELERİN KAPALI OLMASI ÇOK İYİ..

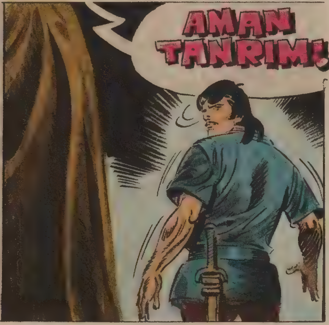
AMAN TANRIM!

Sonra hızla mutfağa indi, oradan da sokağa açılan bir kapı vardı.Birkaç saniye içinde bu kapının da arkasına ağır bir dolap yerleştirdi.

Sonra, yeniden salona döndü, eline geçen başka bir ayran kupasını ağzına dikerek, gözlerini çevresinde dolaştırdı:

—Hımmm...Bütün pencerelerin demir parmaklıkla kapalı olması çok iyi. Yoksa içeri kolayca girerlerdi...

Bu sırada heyecanlı bir ses:

—Aman Tanrım! diye haykırdı.Ne oluyor? Siz kimsiniz? Kapıları kim kapadı?

Kara Murat arkasına dönünce, genç bir kadınla karşılaştı, gülümsemeye çalışarak:

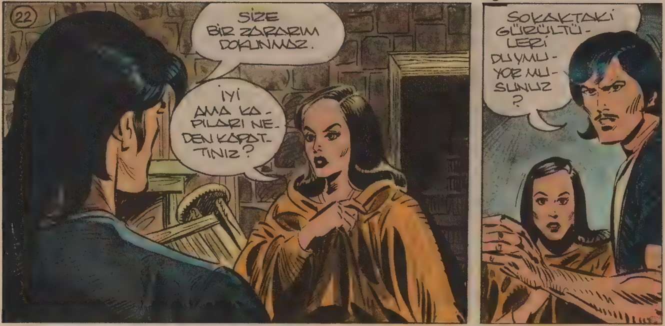
22
SİZE BİR ZARARIM DOKUNMAZ.
İYİ AMA KAPILARI NEDEN KAPATTINIZ?
SOKAKTAKİ GÜRÜLTÜLERİ DUYMUYOR MUSUNUZ?

—Merak etmeyin bayan, dedi.Size bir zararım dokunmaz...

Hanın sahibesi olan güzel kadın hırçın bir sesle bağırmaya devam etti:

—Ne demek oluyor bu? Burada ne işiniz var? Neden ortalıkta kimse yok?

—Kapıları kapatırken müşterileri ve hizmetçileri dışarıda bıraktım galiba... Herkes gürültüyü duyunca sokağa fırlamıştı çünkü...

—İyi ama kapıları neden kapattınız?

—Sokaktaki gürültüleri duymuyor musunuz?

Gerçekten hanın önünde bağırıp çağıranlar artıyor, küfürler ve tehditler birbirini izliyordu.

Şehzade Halil'in adamları, hana saldırmaya hazırlanıyorlardı.

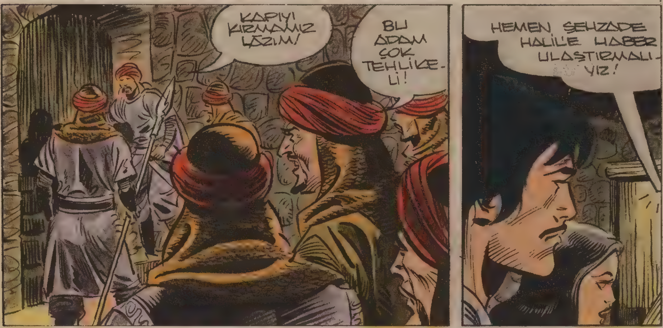
KAPIYI KIRMAMIZ LÂZIM!
BU ADAM ÇOK TEHLİKELİ!
HEMEN ŞEHZADE HALİL'E HABER ULAŞTIRMALIYIZ!

Subaylardan biri:

—Kapıyı kırmamız lâzım! dedi.

Bir başka subay:

—Durun! diye bağırdı. Bu adam çok tehlikeli...Eğer buraya gizlendiyse, kendisini koruyacak tedbirler almayı da ihmal etmemiştir...

—Peki ne yapacağız?

—İşi tesadüfe bırakmaya gelmez...

...Hemen Şehzade Halil'e haber ulaştırmalıyız...

Muhafızlardan biri atıldı:

—Ben gidip durumu anlatırım...

—İyi, biz de herifi kaçırmamaya bakalım...

Sokaktaki gürültüler arasında kaybolan bu konuşmaları Kara Murat da, hancı kadın da duymuştu.Adı Günnaz olan kadın sordu.

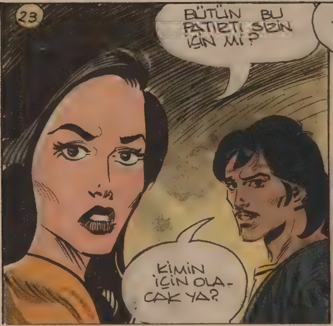
23
BÜTÜN BU PATIRTI SİZİN İÇİN Mİ?
KİMİN İÇİN OLACAK YA?

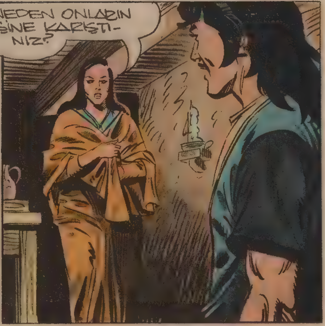
NEDEN ONLARIN İŞİNE KARIŞTINIZ?

—Bütün bu patırtı sizin için mi?

—Kimin için olacak ya?

—Aman Allahım.. Ne yaptınız ki size bu kadar kızdılar?

—Ben onlara bir şey yapmadım. Ancak onların yapmak istediği kötü bir işe engel oldum. Benimle ilgili değil...

—Anlamadım.. Madem ki sizinle ilgili değildi, neden onların işine karıştınız?

Kara Murat gülümsedi:

—Daha doğrusu neden onların işine burnumu soktum demek istiyorsunuz...

—Evet...

Bu sırada, dışarıdakiler kapıya yüklenmeye başlamışlardı. Kapı, şiddetle sarsılıyor, peşpeşe inen darbelerle sıvalar dökülüyordu.

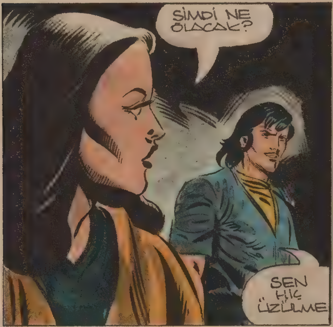
ŞİMDİ NE OLACAK?
SEN HİÇ ÜZÜLME

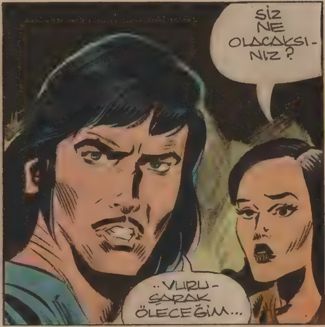
SİZ NE OLACAKSINIZ?
..VURUŞARAK ÖLECEĞİM...

Günnaz titreyerek sordu:

—Şimdi ne olacak?

Bu soru, çok yerindeydi. Hancı kadın, kudurmuşcasına bağıran kalabalığın saldırısına kapının uzun dayanamayacağını anlamıştı.

Kara Murat bir kese altın çıkararak:

—Sen hiç üzülme, dedi. Al şu paraları... Hanın uğrayacağı zararı fazlasıyla karşılar sanırım.

—Ya siz? Siz ne olacaksınız?

—Ben vuruşarak öleceğim!

—Aman Tanrım.. Buna asla izin veremem·

—Başımda dolaşan felaketten nasıl kurtulabilirim?

Tam bu sırada sokakta kalabalığın bağırıp çağırmasını bastıran korkunç bir gürültü koptu.

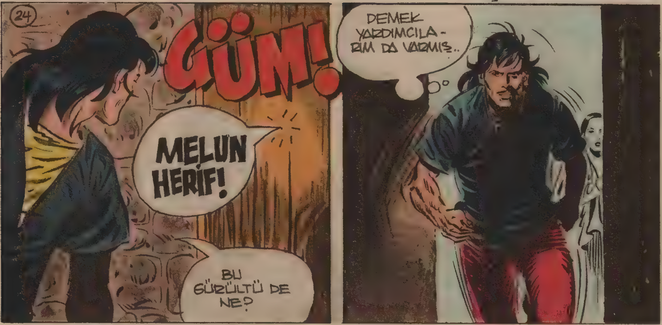
GÜM!
MELUN HERİF!
BU GÜRÜLTÜ DE NE?
DEMEK YARDIMCILARIM DA VARMIŞ..

Bu saldıranların gürültüsü değildi.

Yüksek bir yerden atılan ve yere düşerek parçalanan ağır bir eşyanın çıkardığı patırtıydı.

Muhafızlar, korku içinde bağırışıp, çağrışarak kaçışırken muhafızların komutanının avaz avaz bağırdığı duyuldu:

—Melun herif..Ne kadar ipten kazıktan kurtulmuş yardımcısı varsa, hepsini buraya toplamış.

Kara Murat, hancı kadına:

—Demek yardımcılarım da varmış! diyerek merdivenlerden yukarı fırladı.

En üst kattan bir takım garip gürültüler geliyordu.

Hızla merdivenleri tırmanarak üçüncü katta durdu, ortadaki odadan gelen gürültüleri bir süre dinledikten sonra:

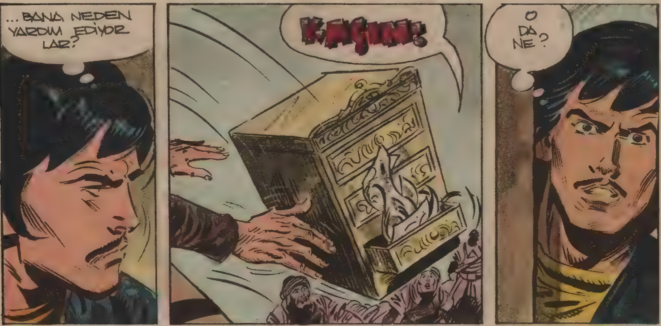
...BANA NEDEN YARDIM EDİYORLAR?
O DA NE?

—İçeride en az on kişi olmalı. Bunlar askerleri uzun süre uğraştırırlar. İyi ama neden bana yardım ediyorlar acaba? diye söylendi.

Odadan dışarıdaki adamların tepelerine ağır eşyalar atılıyor, ezilip yaralananların tüyler ürpertici feryatları sokağı dolduruyordu.

Kara Murat kapıyı açarak seslendi:

—Hey, arkadaşlar... Öyle elinize geçen her şeyi aşağıya fırlatmayın. Bundan bir sonuç alınmaz. Şöyle başbaşa verip kendimizi nasıl savunacağımızı düşünelim.

Fakat birden dondu kaldı.

Şaşkınlıkla çevresine bakındı:

İçeride eşya olarak hiç bir şey kalmamış, masa, dolap, iskemle, karyola namına ne varsa hepsi pencereden aşağıyı boylamıştı.

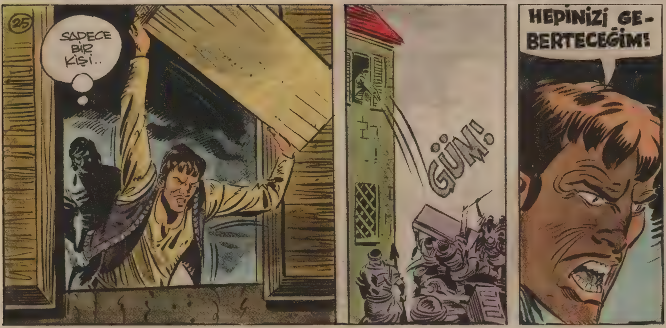
25
SADECE BİR KİŞİ..
GÜM!
HEPİNİZİ GEBERTECEĞİM!

Şimdi de koca bir sehpa daha aşagıya uçmaya hazırlanıyordu.

Kara Murat bu eşyaları sadece bir kişinin sokağa fırlattığını hayretle gördü.

İçeride uzun boylu, çılgın bakışlı genç bir adamdan başka kimse yoktu.

Ter içinde kalan adam, eşyaları atarken ağza alınmayacak küfürler savuruyor, arada bir durup,alnından şakır şakır akan terleri siliyordu.

Öfkesinden adeta kendini kaybetmişti. Düşman gibi gördüğü sokaktaki adamlara lânetler yağdırıyor, bağırıyor, küfrediyordu:

—Alçaklar!.. Rezil herifler!.. Kepaze köpekler! Bire karşı otuz kişiyle saldırırsınız ha! Hepinizi geberteceğim!.. Hepinizi...

Büyük gayretle ağır bir sehpayı daha kaldırıp paldır küldür sokağa fırlattı, sonra korkunç bir gülüşle sokaktan gelen çığlıkları dinledi:

—Üç kişi daha gitti.. Hepinizi haklayacağım namussuz herifler... Tek kişi bile sağ kalmayacak. Bana saldırmanın ne olduğunu anlayacaksınız. Bana, yani Tebriz Kartalı'na saldırıyorsunuz ha? Gösteririm size...

Kara Murat, odanın içinde deli gibi dönen genç adama şaşkınlıkla baktı, kapıya yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bir süre onu seyretti.

Adam odada hiç bir eşya kalmayınca, vahşi kahkahalar atarak kılıcını sıyırdı:

—Şimdi sıra, aşağıya inip, bu rezillere kılıç dersi vermeye geldi! dedi...

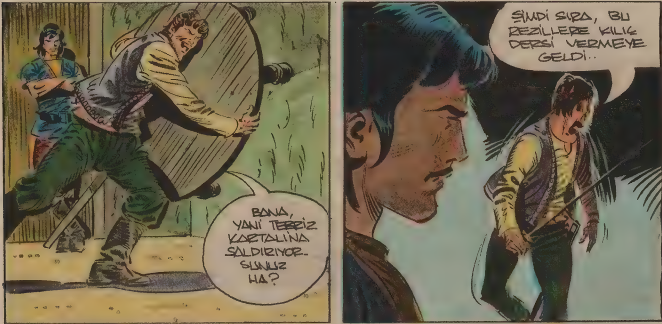
BANA, YANİ TEBRİZ KARTALINA SALDIRIYORSUNUZ HA?
ŞİMDİ SIRA, BU REZİLLERE KILIÇ DERSİ VERMEYE GELDİ..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

12 EKİM 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 507 FİYATI 20 LİRA

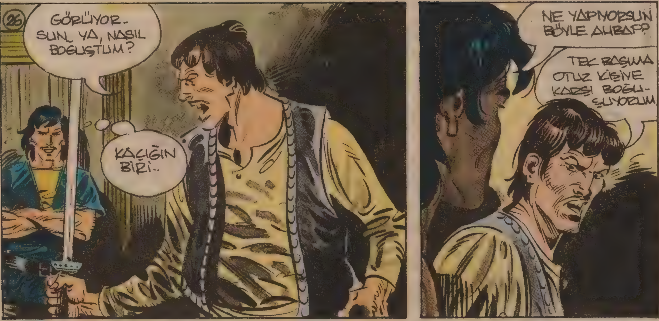
26
GÖRÜYORSUN YA, NASIL BOĞUŞTUM?
KAÇIĞIN BİRİ..
NE YAPIYORSUN BÖYLE AHBAP?
TEK BAŞIMA OTUZ KİŞİYE KARŞI BOĞUŞUYORUM

Geri döndü. O zaman kendisine gülümseyerek bakan Kara Murat'ı gördü. Sanki onu uzun süreden beri tanıyormuş gibi:

—Görüyorsun ya, nasıl boğuştum? diye söylendi.

Kara Murat içinden "Bu herif mutlaka kaçığın biri... Ama büsbütün deli değil" diye düşündü, sonra yüksek sesle sordu:

—Ne yapıyorsun böyle ahbap?

Genç adam ona kızgınlıkla baktı:

—Ne mi yapıyorum? İyi vallahi... Görmüyor musun, dövüşüyorum.. Baksana, üstüm başım kan içinde, tek başıma otuz kişiye karşı vuruşuyorum...

—İyi ama neden?

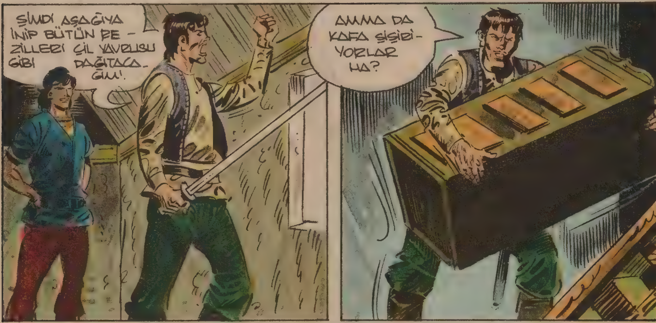
ŞİMDİ AŞAĞIYA İNİP BÜTÜN REZİLLERİ ÇİL YAVRUSU GİBİ DAĞITACAĞIM!
AMMA DA KAFA ŞİŞİRİYORLAR HA?

—Beni öldürmek istiyorlar. Ama benim cesaretimi bilmiyorlar. Bu gidişle aşırı cesaretim yüzünden başıma bir felaket gelebilir...

—Yaaaa?...

—Evet... Bana Tebriz Kartalı derler... Şimdi aşağıya inip bütün rezilleri çil yavrusu gibi dağıtacağım...

—Bunu gerçekten yapacak mısın?

—Elbette... Şimdi görürsün...

Garip delikanlı hızla merdivenlerden aşağı indi, kapının arkasındaki eşyaları kaldırmaya başladı. Bir yandan da dışarıdaki sesleri dinleyip:

—Amma da kafa şişiriyorlar ha? diye söyleniyordu.

Gerçekten sokaktaki gürültüler yeri göğü inletiyordu.

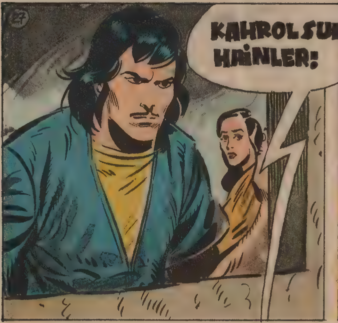
27
KAHROLSUN HAİNLER!

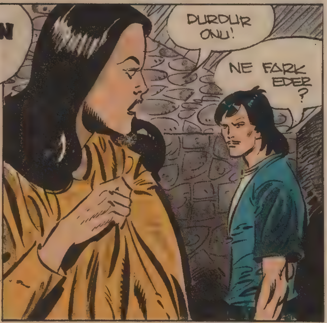
DURDUR ONU!
NE FARK EDER?

Kara Murat pencereden dışarı bakınca halkın da askerlerin yanında yer aldığını gördü.

Kalabalık:

—Kahrolsun hainler! diye bağırıyordu.

Kara Murat elini belindeki kılıcına atarak:

—Kapı açılınca benim de bu delikanlının yanında vuruşmam gerekecek... Sonumuz darağacı mı olur, yoksa zindanı mı boylarız, bunu bilemem!.. diye mırıldandı.

Güzel hancı kadın:

—Durdur onu!.. Kapıyı açıyor!.. diye bağırdı.

Kara Murat yerinden kımıldamadı bile... Akıl almaz bir sakinlikle:

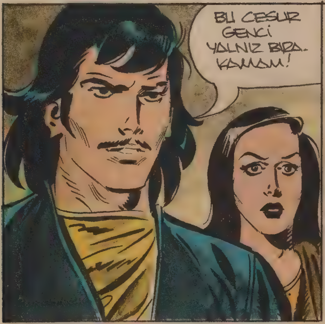
BU CESUR GENCİ YALNIZ BIRAKAMAM!

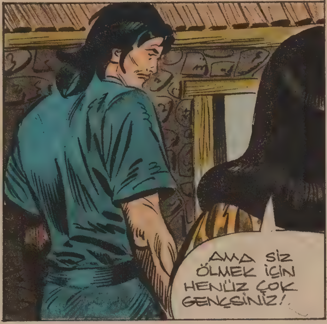
AMA SİZ ÖLMEK İÇİN HENÜZ ÇOK GENÇSİNİZ!

—Ne fark eder? dedi. O açmasa da kapı iki dakika sonra kırılacak nasıl olsa...

Hancı kadın şaşkın şaşkın baktı:

—Ne diyorsunuz? Yoksa o kalabalıkla dövüşecek misiniz?

—Hem de nasıl dövüşeceğim... Bu kaçık, fakat cesur genci yalnız bırakamam.

Günnaz'ın yüzü ölü benzi gibi renksizleşti:

—Sonunuzun ne olacağını biliyor musunuz? Öleceksiniz...

—Belki öyle... Ama bu dünya kime kalmış ki? Herkes eninde sonunda bir gün ölecek.

—Ama siz ölmek için henüz çok gençsiniz...

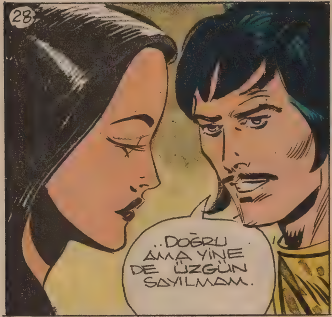
..DOĞRU AMA YİNE DE ÜZGÜN SAYILMAM.

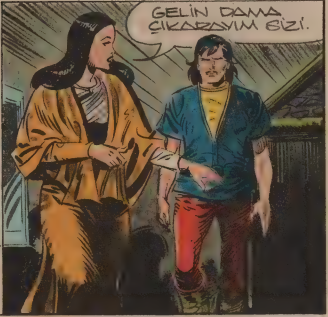
GELİN DAMA ÇIKARAYIM SİZİ.

—Doğru ama yine de üzgün sayılmam. Beni asıl memnun eden şey nedir biliyor musun?

—Hayır...

—Senin gibi güzel bir kadının yanında öleceğime neredeyse sevineceğim...

Kara Murat'ın şaka mı ettiği, yoksa ciddi mi konuştuğu belli değildi.

Hancı kadın kıpkırmızı kesilerek utangaç bir tavırla başını öne eğdi. Güzel gözleri dolu dolu olmuştu:

—Sizin ölmenizi istemiyorum, diye mırıldandı. Gelin dama çıkarayım sizi... Oradan öteki binaya geçip kaçarsınız...

Bu sırada hanın kapısı çatırdadı.. Kırılmak üzereydi.. Dışarıda gür bir ses peşpeşe emirler veriyor, askerlere hana saldırmalarını söylüyordu... Sokaktaki uğultu kulakları sağır edecek kadar artmıştı...

Bu sırada Şehzade Halil, göz kamaştırıcı bir alayın başında olay yerine geldi, hanın karşısında yer aldı. Muhafızların komutanı kendisine:

—Her şey hazır efendimiz, dedi. Son saldırı emrini vereyim mi?

—İçeride kaç kişi var?

—Çok kalabalıklar sanıyorum.. Şu ana kadar üç adamımız öldü, yirmi kişi yaralandı.

—Allah'ın belası herifler!.. Ölü veya diri onları mutlaka ele geçirin...

—Emredersiniz efendimiz...

Komutan askerlere dönüp kesin hücum emrini vermeye hazırlandı.

Fakat tam bu sırada hanın kapısı açıldı ve basamakların üstünde garip delikanlının ince silüeti belirdi...

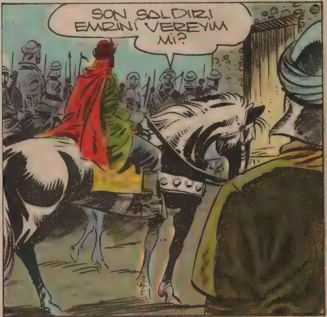
SON SALDIRI EMRİNİ VEREYİM Mİ?

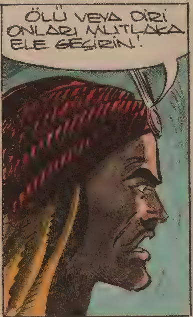
ÖLÜ VEYA DİRİ ONLARI MUTLAKA ELE GEÇİRİN!

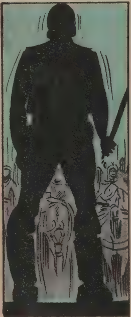

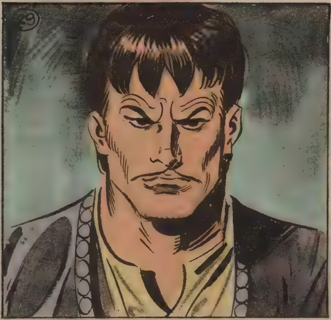

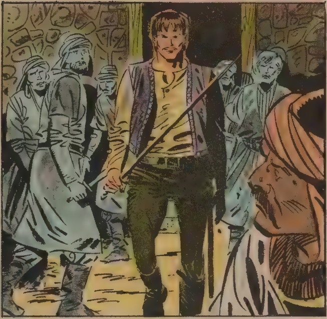

Elinde uzun bir kılıç, yüzünde ciddi bir ifade vardı...

Bakışlarından sanki ateş fışkırıyordu.

Sokağı dolduran halk, askerler, Şehzade Halil ve beraberindekiler korku ve hayretle büyüyen gözlerini terler içindeki bu genç adama diktiler...

Delikanlı ağır adımlarla basamakları indi...

Halk korkuyla çekilip kendisine yol verdi...

Ne vardı? Ne oluyordu böyle?

Herkes bu garip görünüşlü gençten neden korkuyordu?

Kapıdan bakan Kara Murat'ın gözleri de şaşkınlıkla büyümüştü:

—Allah Allah!.. Olur şey değil!.. diye mırıldandı.

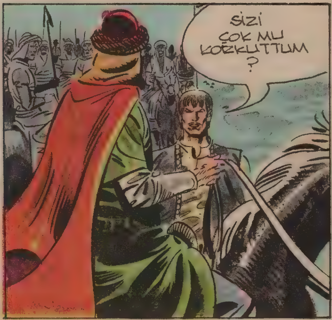
SİZİ ÇOK MU KORKUTTUM ?

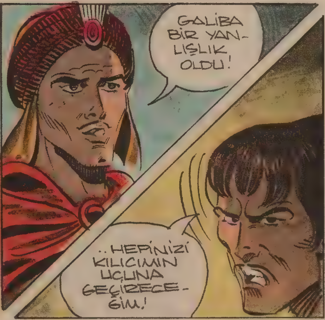
GALİBA BİR YANLIŞLIK OLDU!
..HEPİNİZİ KILICIMIN UCUNA GEÇİRECEĞİM!

Kanlı bir kavga beklenirken sokak derin bir sessizliğe bürünmüştü...

Kara Murat'ın tanımadığı garip delikanlı, korkuyla çekilip kendisine yol veren askerlerin arasından Şehzade Halil'in yanına kadar ilerledi, alaylı bir sesle:

—Ne o? dedi. Hepiniz şeytan görmüş gibi kalakaldınız.. Sizi çok mu korkuttum?..

"Korkmak" sözü Şehzade Halil'i tokat yemiş gibi etkiledi. Yüzü morardı, öfkesini güç bastırarak:

—Galiba bir yanlışlık oldu, diye mırıldandı...

Yabancı genç sinirli sinirli gülerek:

—Çabuk defolup gitmezseniz, hepinizi kılıcımın ucuna geçireceğim! diye kükredi. Korkunç bakışlarıyla çevresinde vuracağı kişileri arıyor gibiydi...

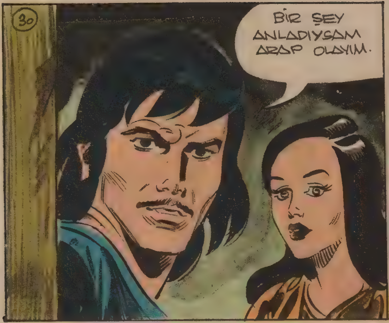
㉚
BİR ŞEY ANLADIYSAM ARAP OLAYIM.

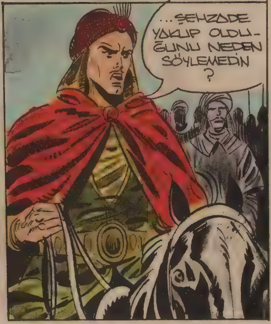
...ŞEHZADE YAKUP OLDUĞUNU NEDEN SÖYLEMEDİN ?

Herkes titriyordu.

Bu tek kişide onları korkutan ne vardı?

Kapıdan bakan Kara Murat, bu sırrı bir türlü çözemedi...

Az sonra askerler toparlanıp gitti, kalabalık dağıldı ve on dakika içinde sokakta hiç kimse kalmadı...

Kara Murat derin bir hayret içinde:

—Bir şey anladıysam arap olayım? diye söylendi...

* * *

Şehzade Halil, beraberindeki süvarilerle konağına dönerken korkunç bir öfke içindeydi. Kanlı bakışlarını muhafız komutanına dikerek tükürür gibi konuştu:

—Sersem herif!.. Handaki adamın Şehzade Yakup olduğunu neden söylemedin?

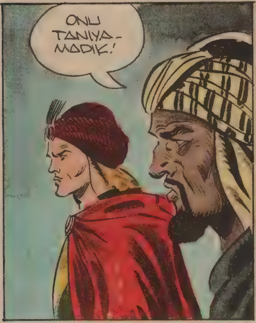
ONU TANIYAMADIK!

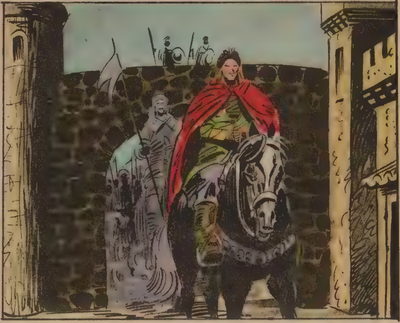

Komutan derin bir korku içinde, atının üzerinde adeta ufaldı... Kekeleyerek:

—Bilmiyordum efendimiz, dedi. Pencereden üzerimize ölüm yağdıran adam bir gölge halinde görünüyordu... Onu tanıyamadık...

Büyük konağın avlu kapısının önünde tepeden tırnağa silahlı askerler nöbet bekliyordu. Bunlar Şahzade Halil'i görür görmez derhal çekilerek kapıyı açtılar...

Şehzade Halil öfkesini kimden çıkaracağını bilemiyordu. Yerleri taş döşeli avluda atından inerken duruşunu beğenmediği bir subayı şiddetle tokatladı...

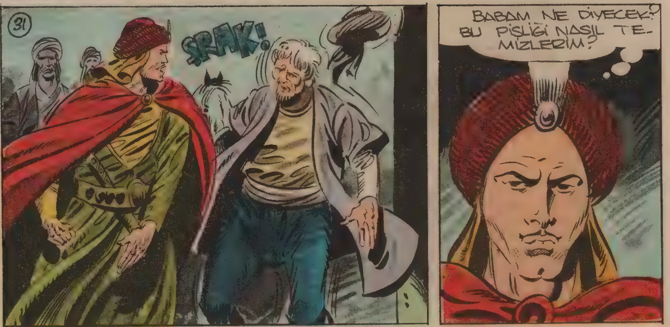
31
ŞRAK!
BABAM NE DİYECEK? BU PİSLİĞİ NASIL TEMİZLERİM?

—Şrak!... Şrak!..

Sonra atını almakta gecikti diye bir uşağı tekme tokat yere serdi. Kendisini engellemek isteyen biri olsa o anda bıçağını çekip karnını deşebilirdi...

Herkes genç şehzadenin karşısında tir tir titriyordu. O ise içinden şöyle düşünüyordu:

"—Babam ne diyecek? Herhalde bu işe çok kızacaktır. Mahkûm kadın kaçırıldı, onu kurtaran serseri yakalanamadı. Üstelik birçok adamımızı kaybettik... Tek kelimeyle rezalet!.. Bu pisliği nasıl temizlerim?"

Şehzade Halil beraberindekilere dağılmalarını söyleyip konaktaki odasına girdiği vakit içeride genç ve güzel bir kadının kendisini beklemekte olduğunu gördü.

—Sen misin Farahnaz?

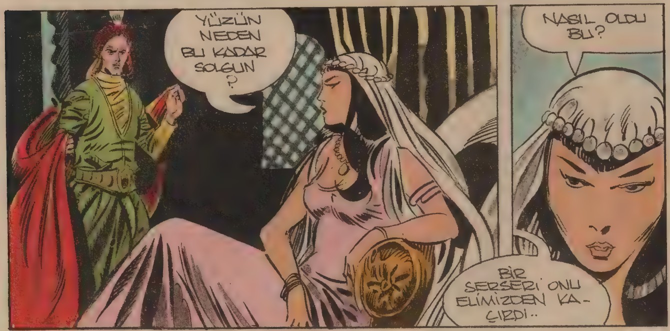
YÜZÜN NEDEN BU KADAR SOLGUN?
NASIL OLDU BU?
BİR SERSERİ ONU ELİMİZDEN KAÇIRDI..

—Evet sevgilim... Seni bekliyordum? Yüzün neden bu kadar solgun? Bir şey mi oldu?

Farahnaz, Hükümdar Uzun Hasan'ın nişancısı Hoca Seyit'in kızıydı... Çok güzel ve güzel olduğu kadar ihtiraslı bir dişiydi. İleride Şahzade Halil tahta geçtiği vakit o da ülkenin en kudretli kadını olmayı düşünüyordu.

Tatlı bir sesle sordu:

—Seni üzen nedir sevgilim?

—Babamın yüzüne bakacak halim kalmadı. Onun, öldürülmesi için emir verdiği kadını idam edemedik...

—Nasıl oldu bu?

—Bir serseri onu elimizden kaçırdı...

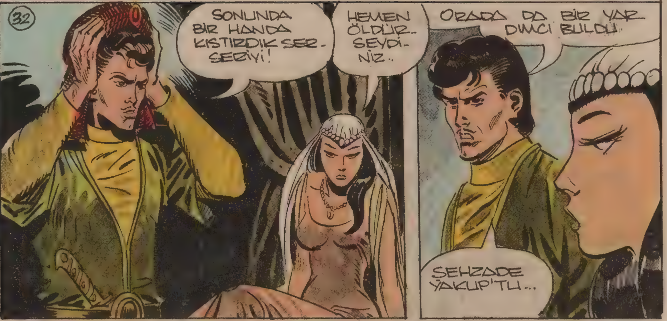
32
SONUNDA BİR HANDA KISTIRDIK SERSERİYİ!
HEMEN ÖLDÜRSEYDİNİZ..
ORADA DA BİR YARDIMCI BULDU
ŞEHZADE YAKUP'TU...

—Tek başına mı?

—Hayır... O herifinki gibi küstah çehreler halkın hoşuna gidiyor. Birçok kişi ona yardım etti... Sonunda bir handa kıstırdık serseriyi...

—Hemen öldürseydiniz...

—Öldüremedik...

—Nasıl olur?

—Orada da bir yardımcı buldu... Hem de öyle bir yardımcı ki, ben ölüm emrini verseydim bile hiçbir asker beni dinlemezdi.

Farahnaz'ın güzel gözlerinin üstünde ince kaşları hayretle kalktı. Şaşkınlığı çok büyüktü:

—Alay mı ediyorsun?

—Hayır... Çünkü handan çıkıp üzerimize yürüyen Şehzade Yakup'tu...

—Neeee? Kardeşin mi?

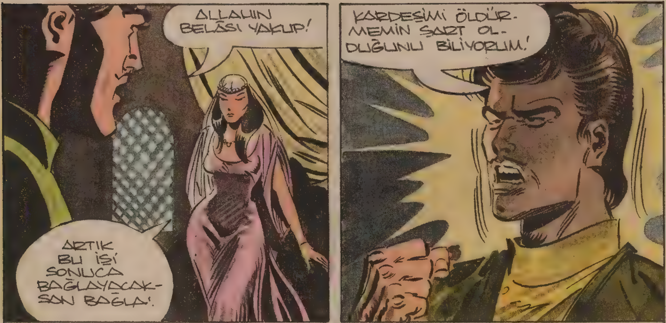
ALLAHIN BELÂSI YAKUP!
ARTIK BU İŞİ SONUCA BAĞLAYACAKSAN BAĞLA!
KARDEŞİMİ ÖLDÜRMEMİN ŞART OLDUĞUNU BİLİYORUM!

—Evet körolası kardeşim!.. Allahın belası Yakup!.. Onun derisini yüzmek istiyorum ama bunu yapamam...

Farahnaz birden ciddileşti, güzel gözlerini derin bir hırs kapladı:

—Artık bu işi bir sonuca bağlayacaksan bağla... Ben, ailem ve bütün yakınlarım, şeref ve haysiyetimizi, seni hükümdarlığa götürecek olan yola koymuş bulunuyoruz. Atılacak bir tek adımın kaldı. Şehzade Yakup'u öldür!.. Bu adımı atmazsan, seninle birlikte hepimiz mahvolacağız!..

—Kardeşimi öldürmemin şart olduğunu biliyorum. Tahtın tek varisi ben olmalıyım.. Ama çok tehlikeli bir oyun bu. Babam gerçeği öğrenirse felaket olur...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

19 EKİM 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 508 FİYATI 20 LİRA

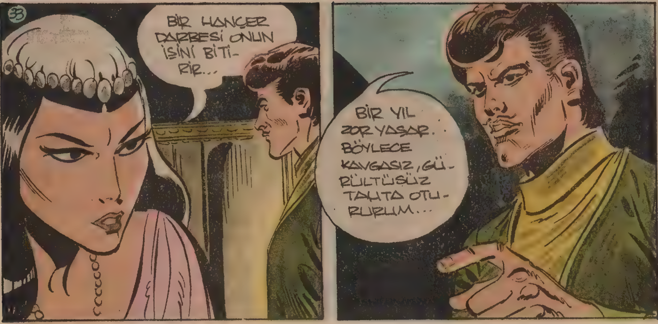
(53)
BİR HANÇER DARBESİ ONUN İŞİNİ BİTİRİR...
BİR YIL ZOR YAŞAR. BÖYLECE KAVGASIZ, GÜRÜLTÜSÜZ TAHTA OTURURUM...

Farahnaz kaşlarını çattı:

—O zaman sen de bu işi başkasına yaptır.. Kiralık bir katil bul... Şehzade Yakup hanlarda, otellerde tek başına, serserice yaşıyor. Bir hançer darbesi onun işini bitirir.

Halil sapsarı kesilmişti.. Bir an durdu. Sonra durumu açıklamaya karar vererek:

—Pekala, dedi. Bu iş hakkındaki düşüncemi anlatayım. Kardeşimden nefret ediyorum. Bu doğru.. Tahtın tek varisi olmak için onun ölmesini istediğim de doğru.. Ama öldürmeye ne gerek var? O zaten hasta.. Bir yıl zor yaşar.. O zaman ben tahtın tek meşru varisi olarak kalacağım. Böylece kavgasız, gürültüsüz, tehlikesiz tahta otururum. Buna ne dersin bakalım?

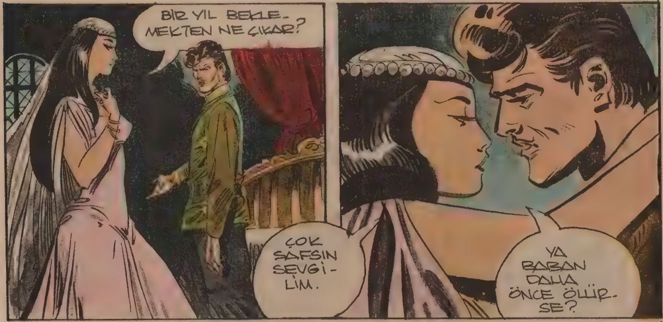
BİR YIL BEKLEMEKTEN NE ÇIKAR?
ÇOK SAFSIN SEVGİLİM.
YA BABAN DAHA ÖNCE ÖLÜRSE?

Farahnaz Sultan boynundaki altın kolyeyle oynayarak alaylı alaylı güldü:

—Güçlü sevgilimi, en zorlu savaşların o ünlü komutanını böyle uyuşukça planlara dalmış görmek beni hayrete düşürdü doğrusu..

—Bir yıl beklemekten ne çıkar?

Farahnaz dişi bir kedi gibi usul usul sokuldu, kollarını Şehzade Halil'in boynuna doladı. Şimdi alev gibi nefesi genç adamın yüzünü yakıyordu:

—Çok safsın sevgilim.. Kardeşinin bir yıldan fazla yaşamayacağına dair Azraille sözleşmen mi var? Ya bir yılda ölmezse? Ya baban daha önce ölürse? O zaman ne yapacaksın?

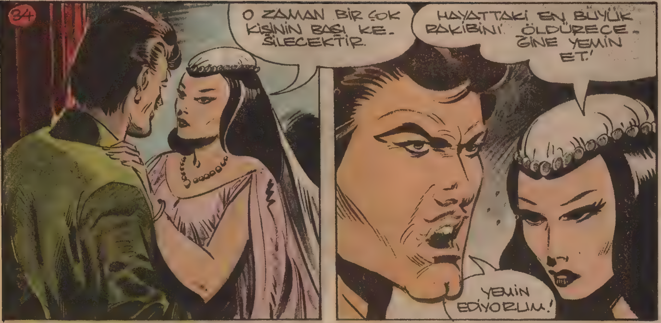
O ZAMAN BİR ÇOK KİŞİNİN BAŞI KESİLECEKTİR.
HAYATTAKİ EN BÜYÜK RAKİBİNİ ÖLDÜRECEĞİNE YEMİN ET!
YEMİN EDİYORUM!

Şehzade Halil cevap vermeden donuk bakışlarını genç kadına dikti, Farahnaz devam etti:

—O zaman birçok kişinin başı kesilecektir. Ve sanırım senin başın da omuzlarının üzerinde kalmayacaktır.

Şehzade Halil sapsarı kesildi.. Genç kadın ateşli dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı, uzun uzun öptükten soonra:

—Yemin et benim yakışıklı kahramanım, dedi. Havattaki en büyük rakibini öldüreceğine yemin et...

Şehzade Halil kendinden geçercesine haykırdı:

—Yemin ediyorum!

Farahnaz büyüleyici bir sesle konuşmasını sürdürdü:

—Bir konuda haklısın. Kardesin senin elinle ölmemelidir.. Bu duyulursa lekelenirsin.. Onu başka bir el vurmalıdır. Mesela bir düelloda ölmesi uygun olur..

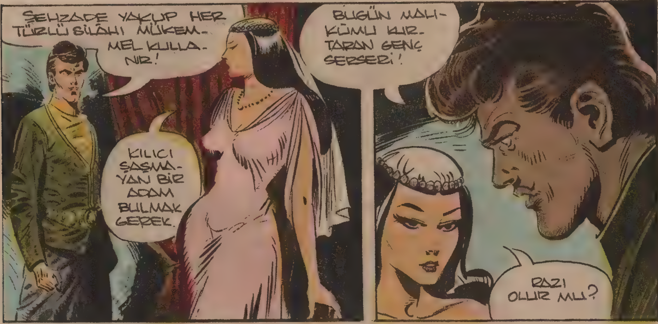
ŞEHZADE YAKUP HER TÜRLÜ SİLAHI MÜKEMMEL KULLANIR!
KILICI ŞAŞMAYAN BİR ADAM BULMAK GEREK.
BUGÜN MAHKUMU KURTARAN GENÇ SERSERİ!
RAZI OLUR MU?

—Ama onu yenecek silahşörü nereden bulacağız? Şehzade Yakup her türlü silahı mükemmel kullanır?

—Kılıcı şaşmayan bir adam bulmak gerek...

—Tamam.. Böyle biri var.

—Kimmiş bu adam?

—Bugün mahkûmu kurtaran genç serseri... Mükemmel kılıç kullanıyor doğrusu..

—Razı olur mu?

—Her insanın bir fiyatı vardır..

Farahnaz Sultan'ın gözlerinde şeytanca bir ışıltı belirdi, fısıldar gibi bir sesle:

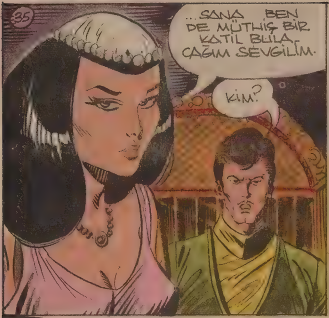
35
...SANA BEN DE MÜTHİŞ BİR KATİL BULACAĞIM SEVGİLİM.
KİM?

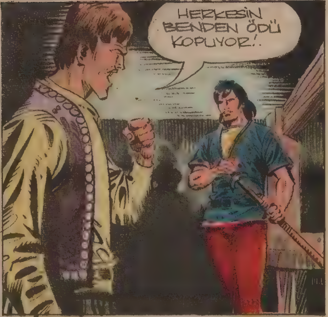

—İşi şansa bırakmamak için sana ben de müthiş bir katil bulacağım sevgilim, dedi. Çok pahalı fakat eli titremeyen bir silahşör olduğunu duydum...

—Kim?

—Yılanlı Mahmut diyorlar adına... Kılıçla öldüremediğini yanında taşıdığı yılanlarına öldürtüyormuş.. Korkunç bir insan...

—Âlâ.. Şu halde yarından tezi yok harekete geçelim.

★★★

Kardeşi tarafından ölümü planlanan Şehzade Yakup sokaktaki kalabalığı dağıttıktan sonra büyük bir gururla hana dönmüştü.

Yüzü bir zafer sevinciyle ışıldıyordu.

Kara Murat'ın yanından geçerken onun şaşkın yüzüne bakıp güldü:

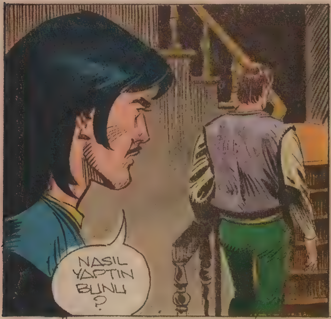
NASIL YAPTIN BUNU?

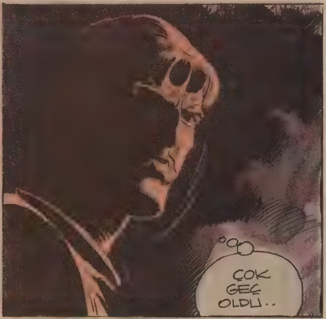
ÇOK GEÇ OLDU..

—Gördün mü ahbap?.. Herkesin benden ödü kopuyor..

Kara Murat kılıcını kınına sokarak sordu:

—Gerçekten müthiş bir şey.. Nasıl yaptın bunu?

Şehzade Yakup, "Önemi yok" dercesine omuz silkip merdivenleri çıkarak odasına gitti.

Vakit ilerledi...

Saat gecenin on biri olmuş, Tebriz en derin uykusuna dalmıştı.

Yakup bu geç saatte handaki odasında bir aşağı bir yukarı gezinip duruyordu.

Zaman zaman hayal gören ve bir takım kişilerin üzerine saldırarak kendisini öldürmek istediklerini sanan genç Şehzade artık iyice sakinleşmişti.

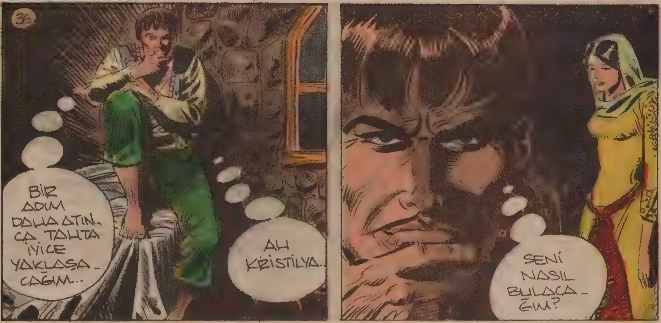
36
BİR ADIM DAHA ATINCA TAHTA İYİCE YAKLAŞACAĞIM..
AH KRİSTİLYA..
SENİ NASIL BULACAĞIM?

Şimdi çok düşünceli görünüyordu,

Kafasında ne taht, ne de taç meselesi vardı. Kendi kendine:

—Nasıl olsa Akkoyunlu hükümdarı olacağım! diyordu. Bir adım daha atınca tahta iyice yaklaşacağım.. Fakat aynı adım beni Tebriz'den dışarıya götürecek ve bu şehirde harıl harıl arattığım o güzel kızdan uzaklaşmama sebep olacak.. Sevdiğimi elime geçiremeyecek olduktan sonra tacı tahtı ne yapayım? Ah Kristalya.. Neredesin? Seni nasıl bulacağım?

Evet..Şehzade Yakup, babasının idama mahkûm ettiği falcı kadın Margot'un kızı Kristalya'ya âşıktı. Bu, kaderin garip bir cilvesiydi.

★★★

Kara Murat günün bütün yorgunluğuyla sırtüstü yatağa uzandı. Çok zorlu bir gün geçirmişti. Her yanı ağrıyordu.

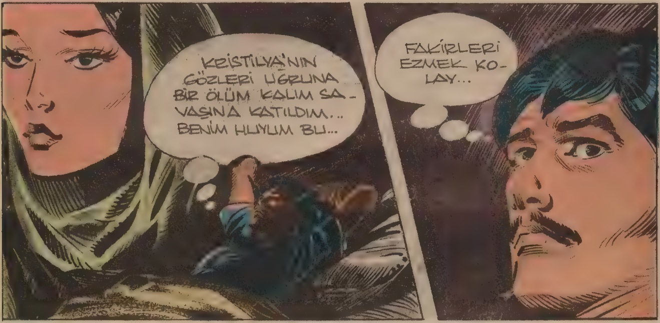
KRİSTİLYA'NIN GÖZLERİ UĞRUNA BİR ÖLÜM KALIM SAVAŞINA KATILDIM... BENİM HUYUM BU...
FAKİRLERİ EZMEK KOLAY...

Ellerini başının altına koyarak gözlerini tavana dikip o günün olaylarını bir bir aklından geçirmeye başladı.

Kristalya'nın güzel gözleri uğruna bir ölüm kalım savaşına atılmanın delice bir şey olduğunu düşünerek:

—Belki delice ama, ne yapayım, benim huyum bu... diye söylendi.

Bir gün belki de bu yüzden öleceğini biliyordu. Ama yine de haksızlığa dayanamıyor, yoksullara yardım elini uzatmadan edemiyordu.

—Fakirleri ezmek kolay.. Devrimizde bu moda iken zayıflara yardım edenler yüksek ruhlu kişilerdir! diye mırıldandı. Sonra acı acı gülümseyerek ekledi:

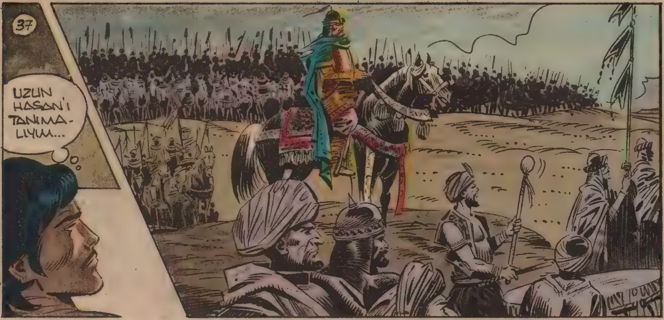
UZUN HASAN'I TANIMALIYIM...

—Belki de delilerdir...

Gerçekten Kara Murat'ın yaptığı çılgınlıktı.. Gereksiz yere tehlikeye atılmamalıydı...

Çünkü, Tebriz'e özel bir görevle gelmişti..

Uzun Hasan Bey...

Evet... Uzun Hasan Bey'i tanımaktı Kara Murat'ın görevi.. Onu tanımak, nasıl bir kişi olduğunu anlamak, savaş yeteneğini, cesaret derecesini ve komutanlık gücünü tartmaktı...

Uzun Hasan Bey, Timur oğullarından Ebu Sait Han'ın ordusunu yere vurduktan sonra Doğu'da rakipsiz kalmış ve Akkoyunlu devletini büyük bir İmparatorluk haline getirmişti.

Akkoyunlular her yeri çığ gibi alıyorlardı...

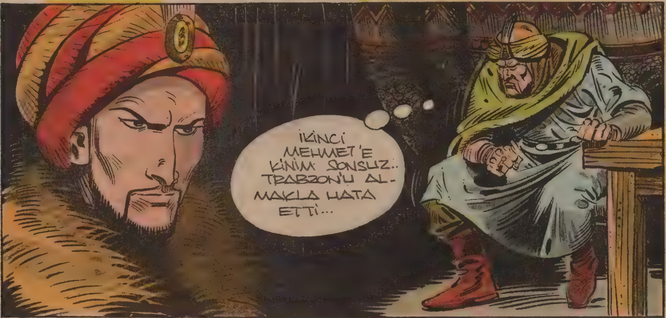
İKİNCİ MEHMET'E KİNİM SONSUZ.. TRABZON'U ALMAKLA HATA ETTİ...

Ama, Batı sınırlarında kudretli bir hükümdar olan Osmanlı Padişahı Sultan İkinci Mehmet vardı.

Uzun Hasan, ona karşı kin ve nefret duyuyordu.

Çünkü on üç yıl önce bütün ısrarlarına, hatta gururunu ayaklar altına alarak yaptığı ricalara rağmen, sevgili eşi Despina Hatunun doğup büyüdüğü yer olan Trabzon'un fethine ve Rum İmparatorluğunun yıkılmasına engel olamamıştı.

Uzun Hasan'ın karısı Despina Hatun Trabzon Rum İmparatoru David Kommenos'un kızıydı...

Fatih Sultan Mehmet, Uzun Hasan'ın ricalarını geri çevirmiş ve Trabzon'u fethederek Osmanlı ülkesine katmıştı.

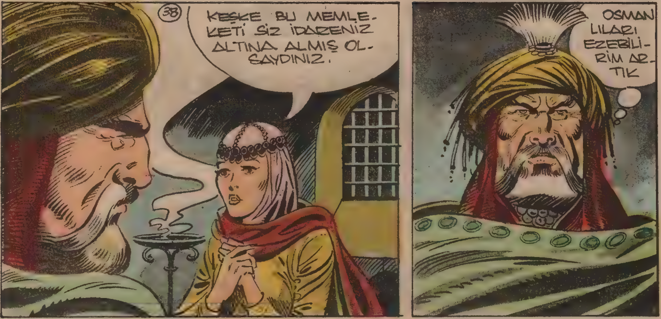
38
KEŞKE BU MEMLEKETİ SİZ İDARENİZ ALTINA ALMIŞ OLSAYDINIZ.
OSMANLILARI EZEBİLİRİM ARTIK

Diyarbakır'da oturan Uzun Hasan buna çok üzülmüştü.. Onun üzüntüsü daha çok karısı Despina Hatun'un döktüğü inci gibi gözyaşları idi.. Genç ve güzel kadın ağlayarak:

—Ah efendimiz, keşke doğup büyüdüğüm bu memleketi siz idareniz altına almış olsaydınız! demişti.

Üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen Uzun Hasan Bey eski günleri hâlâ kinle hatırlıyordu.

O tarihlerde Osmanlı Padişahına karşı çıkacak kudret ve kuvvete sahip değildi.

Ama şimdi...

Ordularının parlak zaferleri sonunda güçlü bir imparatorluk kurmuştu.

Uzun Hasan artık kendisini Sultan Mehmet'ten çok daha büyük görüyor ve Osmanlıları ezeceğine inanıyordu..

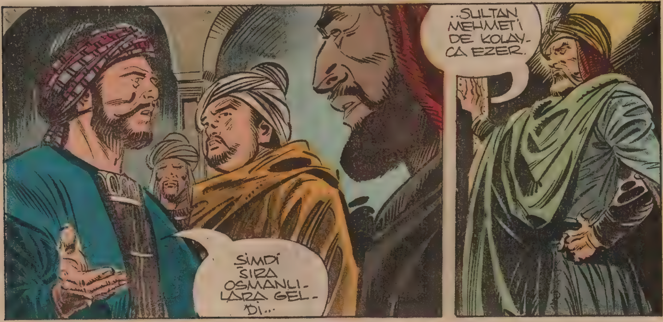
ŞİMDİ SIRA OSMANLILARA GELDİ...
..SULTAN MEHMET'İ DE KOLAYCA EZER.

Akkoyunlu sarayında komutanlar hemen her gün şöyle konuşuyorlardı:

—Artık yenecek ordu kalmadı...

—Şimdi sıra Osmanlılara geldi...

—Osmanlılar mı? Onlar da kim?

—Anadolu'da hüküm süren küçük bir devlet!

—Hükümdarımız Uzun Hasan, Sultan Mehmet'i de kolayca ezer... İki parmağının arasına aldığı bir karınca gibi...

Uzun Hasan bu konuşmaları duyuyor, yüzünü zalim bir gülümseme kaplıyordu..

Oysa tahriklere gerek yoktu...

Tarih,bu iki büyük hükümdarı zaten karşı karşıya getirecekti..

İşte Kara Murat, bunun için Tebriz'deydi...

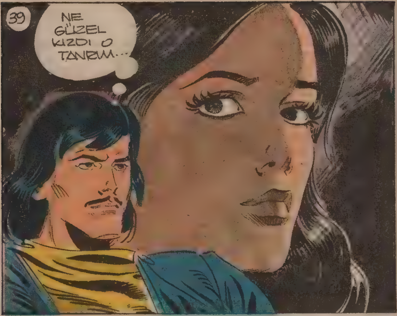
39
NE GÜZEL KIZDI O TANRIM...

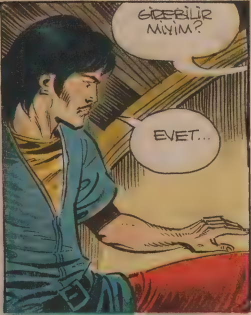
GİREBİLİR MİYİM?
EVET...

Görevi ise öğrenmek ve her şeyi Fatih Sultan Mehmet'e bildirmekti.

Oysa kendisi ne yapmıştı?

Basit bir meydan kavgasına katılmış, başını derde sokmuş ve ölümden kıl payı kurtulmuştu..

Neden?

Sadece bir çift güzel göz için...

Kristalya..Ne güzel kızdı o Tanrım!..

Kristalya'yı düşününce Kara Murat'ın dudaklarında sevimli bir gülümseme oluştu.. Hayalinde canlanan o gözler en duygusuz erkekleri bile etkileyebilirdi...

Bu sırada koridorda ayak sesleri duyuldu ve dışarıdan hancı kadının sesi:

—Girebilir miyim? diye sordu.

—Evet...

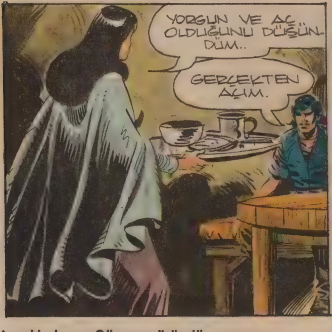
YORGUN VE AÇ OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜM..
GERÇEKTEN AÇIM.

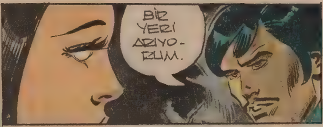
BİR YERİ ARIYORUM.

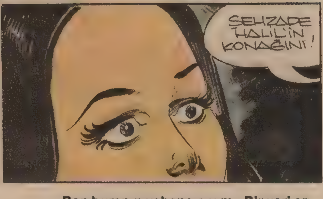
ŞEHZADE HALİL'İN KONAĞINI!

Kapı aralandı ve elide yiyecek dolu bir tepsi bulunan Günnaz göründü:

—Yorgun ve aç olduğunu düşündüm..

—İyi yaptın..Gerçekten açım...

Güzel hancı kadın, tepsiyi masanın üzerine koydu:

—Başka bir isteğin var mı?

—Hayır...Ama dur, gitme.. Sana bir iki soru soracağım...

—Ne hakkında?

—Ben buranın yabancısıyım.. Bir yeri arıyorum...

—Hangi yeri?

—Şehzade Halil'in konağını...

—Kadının rengi birden sarardı gözlerini korku ifadesi kapladı:

—Şehzade Halil'in konağı mı? Şey... Bilmiyorum.. İzin ver ben gideyim...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

26 EKIM 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI: 509 FIYATI 20 LIRA

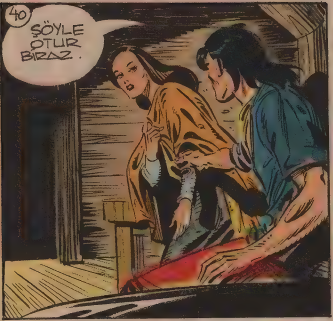
40
ŞÖYLE OTUR BIRAZ.

Kara Murat yattığı yerden uzanıp güçlü pençesiyle kadını bileğinden yakaladı:

—Rica ederim şöyle otur biraz... Bu benim için büyük önem taşıyor.

Genç kadın yatağın kenarına ilişti, yakışıklı ve ilgi çekici bulduğu gençe uzun uzun baktı:

—Şehzade Halil'in konağını neden arıyorsun?

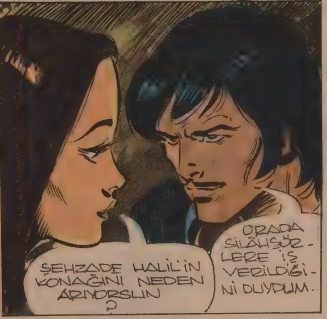
ŞEHZADE HALİL'İN KONAĞINI NEDEN ARIYORSUN ?
ORADA SİLAHŞÖRLERE İŞ VERİLDİĞİNİ DUYDUM..

—Orada silahşörlere iş verildiğini duydum...

—Sen silahşör müsün?

—Biraz kılıç kullanırım...

—Bana kalırsa sen ona hiç görünmesen daha iyi olur...

—Neden?

—Gündüz seni kovalayanlar Şehzade Halil'in adamlarıydı...

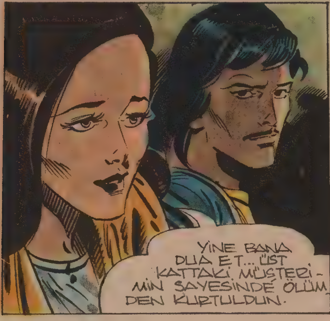
YİNE BANA DUA ET... ÜST KATTAKİ MÜŞTERİMİN SAYESİNDE ÖLÜMDEN KURTULDUN.

—Yaaa?

Hancı kadının gözlerinde alaylı bir ifade dolaştı:

— Evet... Yakalasalar dilim dilim doğrayacaklardı seni... Yine bana dua et... Üst kattaki müşterimin sayesinde ölümden kurtuldun.

Kara Murat içinden "Ben de amma belâya çatmışım ha?" diye söylendi. Kısa bir an düşündükten sonra sordu:

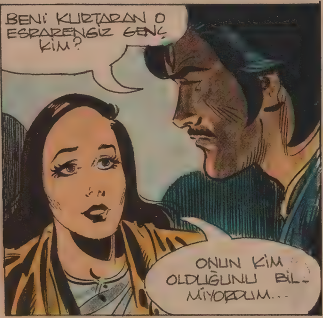
BENİ KURTARAN O ESRARENGİZ GENÇ KİM?
ONUN KİM OLDUĞUNU BİLMİYORDUM...

—Peki beni kurtaran o esrarengiz genç kim?

Günnaz, Kara Murat'tan son derece hoşlanmıştı... Böyle değişik bir erkek gördüğünü hiç hatırlamıyordu Tatlı bir sesle:

—Onun kim olduğunu bugüne kadar ben de bilmiyordum, dedi.

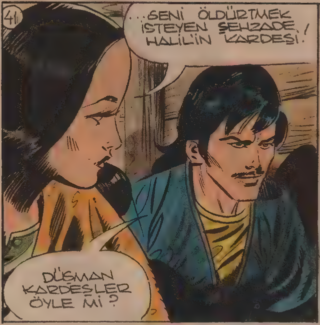
41
...SENİ ÖLDÜRTMEK İSTEYEN ŞEHZADE HALİL'İN KARDEŞİ!
DÜŞMAN KARDEŞLER ÖYLE Mİ ?

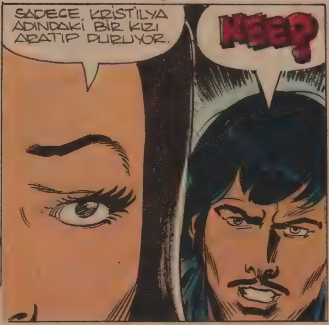
SADECE KRİSTİLYA ADINDAKİ BİR KIZI ARATIP DURUYOR.
NEE?

... Ama bugünkü garip olaydan sonra öğrendim...

—Kimmiş?

—Şehzade Yakup!...Yani seni öldürtmek isteyen Şehzade Halil'in kardeşi!...

—Garip şey!.. Düşman kardeşler, öyle mi?

—Evet... Bir bakıma erken başlayan taht kavgası... Ama sanırım bizimkinin tahta metelik verdiği yok... Sadece Kristalya adındaki bir kızı aratıp duruyor.

Kara Murat'ın birden rengi sarardı, şaşkınlıktan haykırmamak için kendisini güç tuttu:

—Nee? Kristalya mı?

—Evet... Neden hayret ettin?

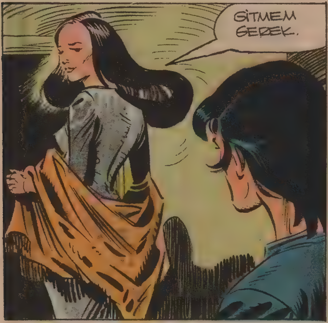
GİTMEM GEREK.

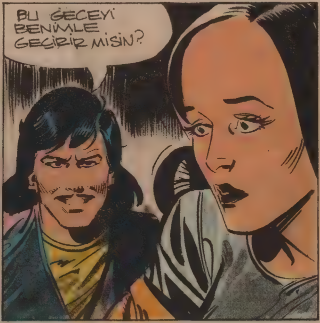
BU GECEYİ BENİMLE GEÇİRİR MİSİN?

—Önemi yok... Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim...

Günnaz:

—Gitmem gerek! diyerek kalktı. Başını omuzunun üzerinden çevirip delikanlıya çapkınca bir bakış fırlatarak:

—Başka bir sorun var mı? diye sordu.

Kara Murat bir anda her şeyi anladı... Bu konuda çok tecrübeliydi. Tatlı tatlı gülerken, dudaklarının arasından düzgün, beyaz dişleri ışıl ışıl parladı:

—Evet, bir sorum daha var güzel bayan.

—Nedir?

—Bu geceyi benimle geçirir misin?

Genç kadının gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi iri iri açıldı, boğuk bir sesle:

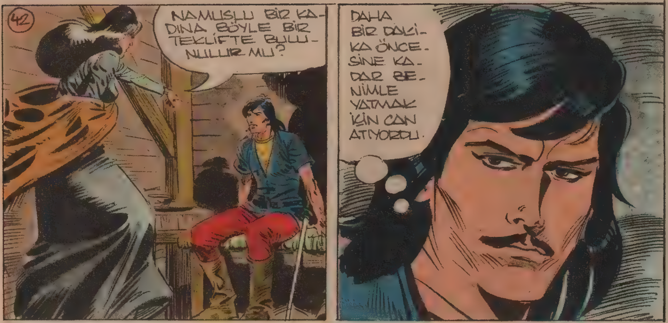
42
NAMUSLU BİR KADINA BÖYLE BİR TEKLİFTE BULUNULUR MU?
DAHA BİR DAKİKA ÖNCESİNE KADAR BENİMLE YATMAK İÇİN CAN ATIYORDU.

—Ne? diye bağırdı.

Kara Murat aynı sakin sesle tekrarladı:

—Sana bu gece benimle kalır mısın? diye sordum...

Günnaz kıpkırmızı kesildi, ayağını öfkeyle yere vurarak:

—Sen delisin! diye haykırdı. Namuslu bir kadına böyle bir teklifte bulunulur mu?

—Kızma canım... Belki istersin, diye düşündüm...

Hancı kadın öfke içinde odadan fırlayıp kapıyı hızla çarparak giderken Kara Murat onun arkasından uzun uzun güldü:

—Daha bir dakika öncesine kadar benimle yatmak için can atıyordu... Bundan eminim... Ama ben aklından geçenleri anladığım için utandı ve kızdı... Acaba neden?.. Şu kadınlar gerçekten tuhaf oluyorlar... Galiba onları hiç anlayamayacağım...

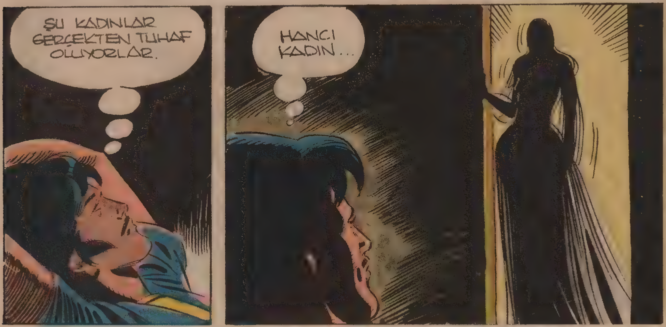
ŞU KADINLAR GERÇEKTEN TUHAF OLUYORLAR.
HANCI KADIN...

Kara Murat tekrar sırtüstü yatağa uzanıp düşüncelere daldı...

Gözüne bir türlü uyku girmiyordu.

Kafasının içinde yüzlerce düşünce perende atıyor, onu uyutmuyordu...

Gözlerini kapatıp tam dalacağı sırada, kapının yavaşça açıldığını ve içeriye hancı kadının sessizce girdiğini gördü...

Kadının üzerinde sadece ince tül bir gecelik vardı... Koridordan içeriye vuran ışık, geceliğin altında Günnaz'ın çırılçıplak olduğunu gösteriyordu.

Genç kadın, ayaklarının ucuna basarak ilerleyip yatağa yaklaştı ve usulca Kara Murat'ın yanına uzandı...

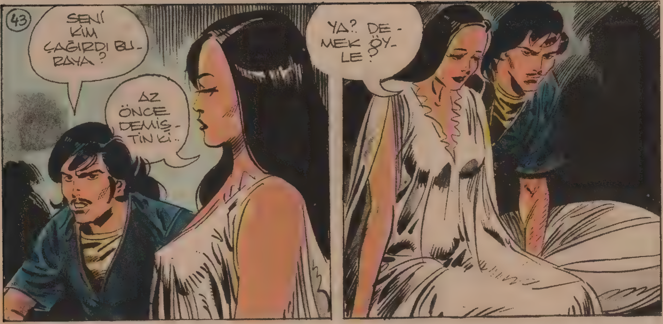
43
SENİ KİM ÇAĞIRDI BURAYA?
AZ ÖNCE DEMİŞTİN Kİ..
YA? DEMEK ÖYLE?

Delikanlı buna pek şaşırmadı... Ama yine de biraz naz etmek istedi:

—Seni kim çağırdı buraya?

Kadın, heyecandan titreyen bir sesle kekeledi:

—Az önce demiştin ki...

Kara Murat kaşlarını çattı:

—O az önceydi... Sen kabul etmeyince ben de teklifimi geri aldım...

Günnaz, büyük bir hayal kırıklığı içinde:

—Yaa ... Demek öyle? diye mırıldandı. Sesinde derin bir hüzün vardı. Dudakları ağlamaklı bir şekilde kıvrılmıştı...

—Benimle alay ettin demek ki?

Kara Murat kadını daha fazla üzmemek için birden gülümsedi, elini uzatıp saçlarını tatlı tatlı okşayarak:

—Hayır, dedi. Alay etmedim. Gerçekten güzelsin... Az önce çok ciddiydim... Ama şimdi bir hayli yorgun olduğumu hissediyorum. Bu işi yarına bıraksak nasıl olur?

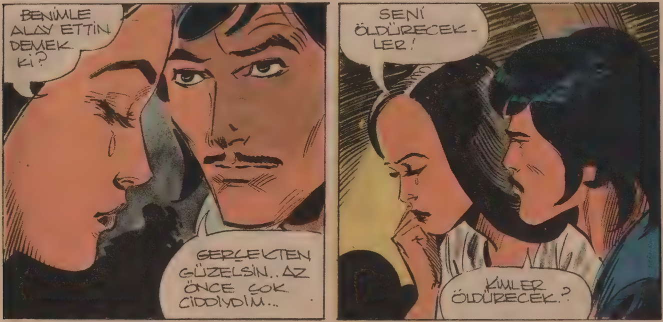
BENİMLE ALAY ETTİN DEMEK Kİ?
GERÇEKTEN GÜZELSİN.. AZ ÖNCE ÇOK CİDDİYDİM...
SENİ ÖLDÜRECEKLER!
KİMLER ÖLDÜRECEK?

Günnaz'ın güzel gözlerinden birden yaşlar süzülmeye başladı. Ağlıyordu... Titreyen dudaklarının arasından hıçkırdı:

—Yarına sağ kalmayacaksın ki...

Kara Murat kaşlarını çattı:

—Ne demek oluyor bu?

—Seni öldürecekler!..

—Kim? Kimler öldürecek beni?

—Dışarıda birtakım adamlar var... Seni sordular... Kapıyı açmadım... Çok kızdılar, tehdit ettiler ama, kapıyı kırmaya cesaret edemediler... Hâlâ bekliyorlar...

—Allah Allah... Acaba neden öldürmek istiyorlar beni?

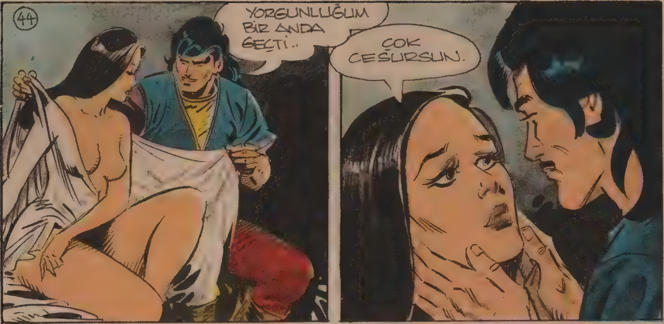
44
YORGUNLUĞUM BİR ANDA GEÇTİ..
ÇOK CESURSUN.

—Bilmiyorum...

Kara Murat düşünceli bir tavırla başını salladı:

—Bunun bir sebebi olmalı... Neyse, beklesinler bakalım... Biz şimdi sevişmeye bakalım... Yorgunluğum bir anda geçti...

Kara Murat uzanarak genç kadını yanına çekti, üzerindeki tül geceliği çıkardı.

Günnaz şimdi çıplaktı..

Kara Murat onun dipdiri vücudunu, iri göğüslerini, yuvarlak kalçalarını görünce damarlarına ılık bir alevin yayıldığını hissetti.

Günnaz yüzündeki yaşları silerek gülümsemeye çalıştı:

—Çok cesursun...

—Nereden anladın?

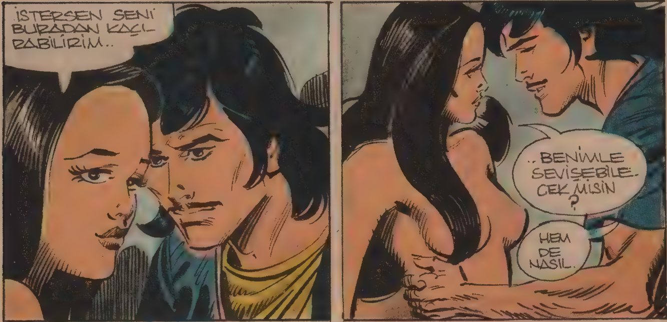
İSTERSEN SENİ BURADAN KAÇIRABİLİRİM..
..BENİMLE SEVİŞEBİLECEK MİSİN?
HEM DE NASIL.

—Dışarıda seni öldürmek isteyen cehennem zebanisi kılıklı bir sürü adam varken bir insan nasıl bu kadar sakin olabilir?

Genç kadın, Kara Murat'a hayranlıkla bakıyor, kendini ona vermek isteğiyle yanıp tutuşuyordu:

—İstersen seni buradan kaçırabilirim...

Kara Murat başını olumsuz bir şekilde salladı:

—Hayır... O heriflerin benden ne istediklerini öğrenmeden buradan bir adım atmam...

Günnaz, ihtiras dolu bir sesle sordu:

—Bu korkunç durumda benimle sevişebilecek misin?

—Hem de nasıl...

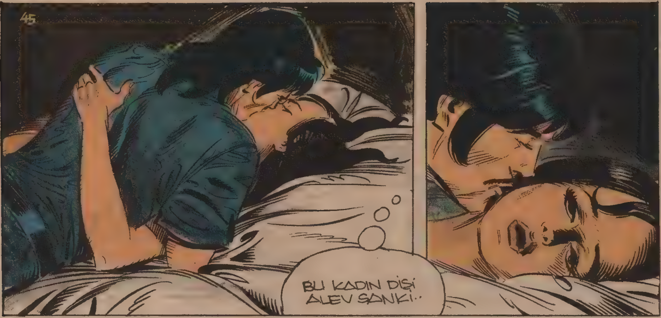
45
BU KADIN DİŞİ ALEV SANKİ..

Günnaz, kulaklarına inanamadı bir an... Böylesine cesur bir erkeğe hayatında ilk kez rastlıyordu...

Kendisini genç adamın güçlü kollarına bıraktı... Kadının ihtirası, dinmek bilmeyen bir fırtına gibiydi... Genç vücudu sonsuz bir şehvetin ateşiyle kavruluyordu.

Günnaz, canlı bir kıskaç gibi çıplak gövdesini saran Kara Murat'ın kolları arasında tatlı tatlı inledi:

Vücutları birleştiği an Kara Murat:

"—Bu kadın dişi bir alev sanki..." diye mırıldandı.

Bir süre sonra aşk fırtınası geçti, şehvetle titreyen vücutları gevşedi. O zaman Kara Murat derin bir iç çekişi ile:

—Her güzel şeyin bir sonu vardır, dedi. Böyle doyumsuz sevişmenin bile... Şimdi gidip, zebani kılıklı dediğin şu ziyaretçileri görelim...

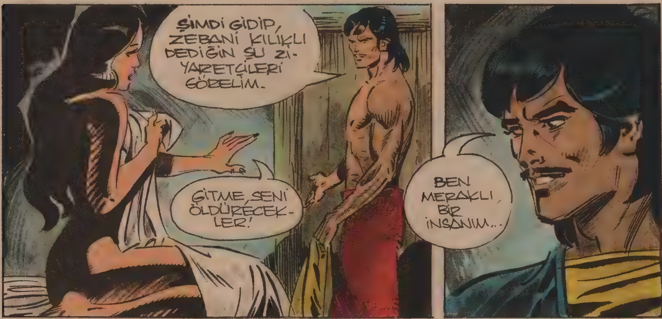
ŞİMDİ GİDİP, ZEBANİ KILIKLI DEDİĞİN ŞU ZİYARETÇİLERİ GÖRELİM.
GİTME, SENİ ÖLDÜRECEKLER!
BEN MERAKLI BİR İNSANIM..

Genç kadın çıplak göğüslerini çarşafla örterek yatakta beline kadar doğruldu, dehşet dolu bir sesle:

—Gitme! diye haykırdı. Gitme, seni öldürecekler...

Kara Murat acı acı güldü:

—Ben meraklı bir insanım... Gece yarısı kapıya dayanan o saygısız heriflerin ne istediğini öğrenemezsem çatlarım...

Delikanlı giyinerek kılıcını kuşandı, "Merak etme" der gibi hancı kadının yanağını okşadıktan sonra odadan çıktı.

Sokaktan birtakım sesler geliyordu. Kara Murat dışarıya kulak verince, adamların kapıyı kırıp kırmamayı tartıştıklarını anladı:

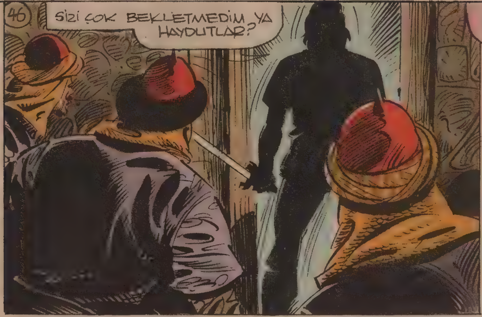
46
SİZİ ÇOK BEKLETMEDİM YA HAYDUTLAR?

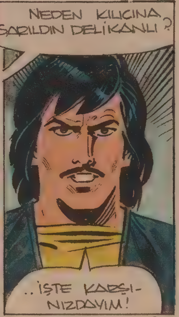
NEDEN KILICINA SARILDIN DELİKANLI?
..İŞTE KARŞINIZDAYIM!

—Kaltak kadın kapıyı açmıyor...

—Dayanamayacağım... Vallahi elimden bir kaza çıkacak...

—Benim de sinirim bozuluyor...

—Ne yapacağız?

—En iyisi beklemek galiba... Kapıyı kırmaya kalkarsak çok gürültü çıkar...

Bu sırada kapı gürültüyle açıldı ve eşikte Kara Murat'ın uzun silüeti göründü... Sağ elindeki kılıcı karanlıkta ışıl ışıl parlıyordu. Gür sesi bütün sokağı çınlattı:

—Sizi çok bekletmedim ya haydutlar!..

Adamlar, karşılarında duran gence şaşkınlıkla baktılar:

—Ne yapıyorsun? Neden kılıcına sarıldın delikanlı?

—Beni bekliyordunuz.. İşte karşınızdayım...

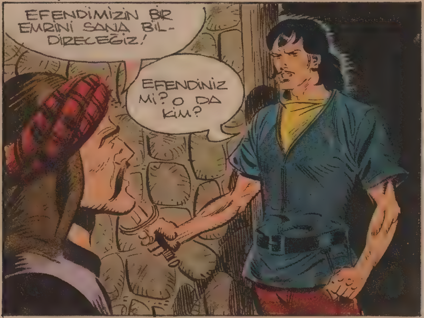
EFENDİMİZİN BİR EMRİNİ SANA BİLDİRECEĞİZ!
EFENDİNİZ Mİ? O DA KİM?

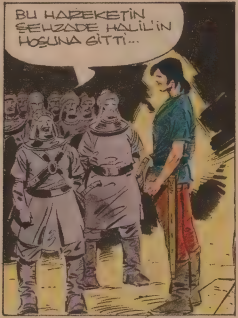
BU HAREKETİN ŞEHZADE HALİL'İN HOŞUNA GİTTİ...

—Ama biz seninle dövüşmeye gelmedik...

Bu defa şaşırma sırası Kara Murat'a geldi:

—Ya ne istiyorsunuz?

—Efendimizin bir emrini sana bildireceğiz...

—Efendiniz mi? O da kim?

—Şehzade Halil... Bugün yaptıklarını hayranlıkla seyretti ve sana parlak bir istikbal hazırlamaya karar verdi.

Kara Murat sakin ve heyecansız bir sesle:

—Yaptıklarım o kadar önemli mi? dedi. Ben sadece zavallı bir kadını yanmaktan kurtardım...

—Bu hareketin Şahzade Halil'in hoşuna gitti...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

2 KASIM 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 510 FİYATI 20 LİRA

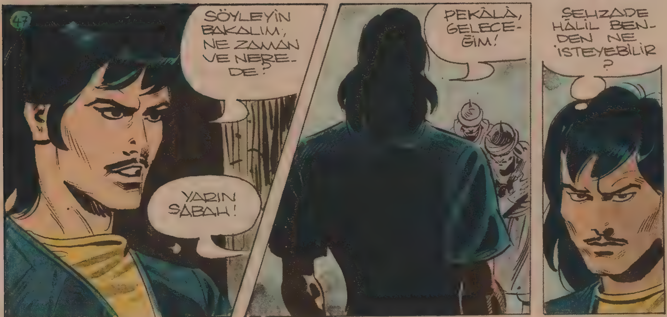
47
SÖYLEYİN BAKALIM, NE ZAMAN VE NEREDE?
YARIN SABAH!
PEKÂLÂ, GELECEĞİM!
ŞEHZADE HALİL BENDEN NE İSTEYEBİLİR?

—Yani, efendiniz benimle görüşmek mi istiyor? Haydi, dilinizin altındaki baklayı çıkarın...

—Evet... Kılıcın gibi, görüşlerin de kuvvetli delikanlı...

—Anlaşıldı... Efendiniz bana bir iş teklif edecek... Söyleyin bakalım, ne zaman ve nerede?

—Yarın sabah, karşıdaki şu evde...

—O kadar yakın demek?.. Pekala, geleceğim!..

Adamlar Kara Murat'ı selamlayarak dönüp uzaklaştılar...

Sokakta yankılar yapan ayak sesleri, bir süre sonra duyulmaz oldu.

Kara Murat, onların arkasından düşünceli bir yüzle baktı:

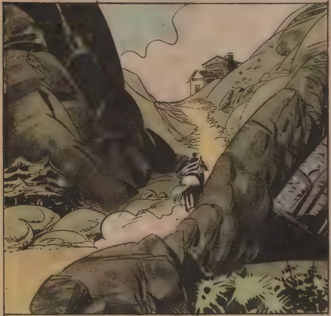

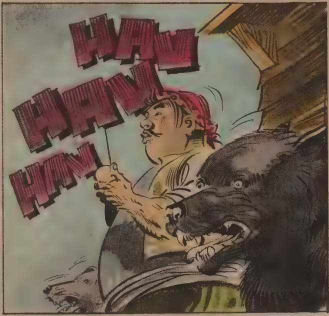

—Uzun Hasan'dan sonra ülkenin en kudretli adamı olan Şehzade Halil benden ne isteyebilir? Bu işte bir bit yeniği var!..

★★★

Uzun, ıssız dağ yolunda küçük bir han görünüyordu.

Güneş, Tebriz dağlarının üzerinde yavaş yavaş batıyor, günün son ışıkları hanın mermer taşlarını kızıla boyuyordu.

İki çoban köpeği, kuyruklarını sallayarak havlarken kısa boylu, koca göbekli, yuvarlak yüzlü hancı, elinde koca bir bıçakla patates soya soya kapıya çıktı, gözlerini kısarak yolun öbür ucuna baktı.

Arkasında toz bulutu bırakan bir atlı hana doğru yaklaşıyordu.

Hancı köpekleri susturarak isteksiz bir tavırla yeni yolcuyu karşılamaya giderken:

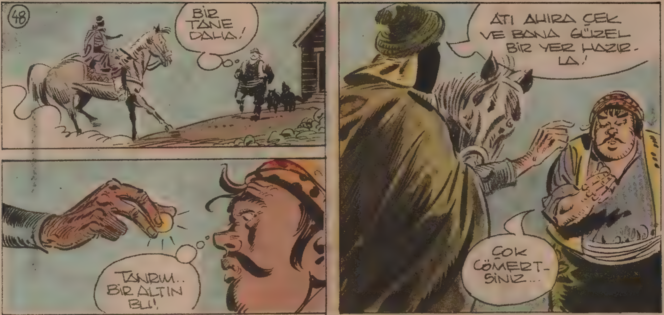
48
BİR TANE DAHA!
ATI AHIRA ÇEK VE BANA GÜZEL BİR YER HAZIRLA!
TANRIM.. BİR ALTIN BU!
ÇOK CÖMERTSİNİZ...

—Handa bir sürü it varken, al sana bir tane daha! diye söylendi.

Şişman hancı, atın özengisini tek elle tutarken yolcu, kemerinden çıkardığı bir altını adamın burnuna uzattı.

Hancı bir an şaşkın şaşkın genç silahşöre bakakaldı.

Bir türlü gözlerine inanamıyordu.

Bu altın kendisine mi veriliyordu?

Zavallı adam şaşırmakta haklıydı. Çünkü bir ay gece gündüz çalışarak bunun yarısına bile kazanamıyordu.

Çevik bir hareketle atından inen silahşör emretti:

—Haydi al şunu herif! Atı ahıra çek ve bana güzel bir yer hazırla...

Hancı az kalsın sevincinden çıldıracaktı...

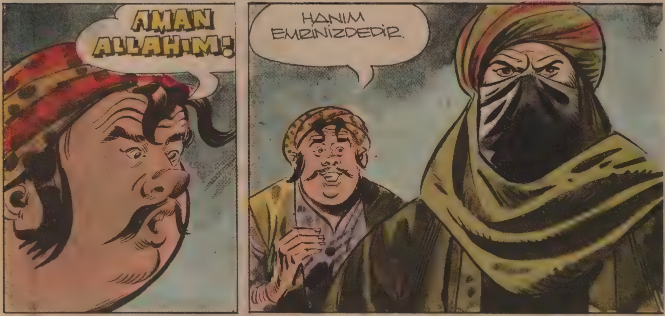
AMAN ALLAHIM!
HANIM EMRİNİZDEDİR.

Parmakları titreye titreye elini uzattı ve altını kaparak:

—Sağolun efendimiz, sağolun... Çok cömertsiniz! diye kekeledi.

Başını kaldırıp, bu zengin yolcunun yüzüne baktığı zaman birden dondu kaldı.

Aman Allahım...

Bu yolcunun yüzü yoktu!..

Yüzünün yerinde simsiyah bir maske vardı.

Hancı titredi, fakat korkusunu belli etmeyerek:

—Buyurun efendimiz, hanım emrinizdedir, dedi.

Maskeli silahşör, belindeki kılıcı düzelterek hana girdi, siyah bir mücevher gibi ışıl ışıl yanan ürkütücü gözlerini hızla çevrede dolaştırdı.

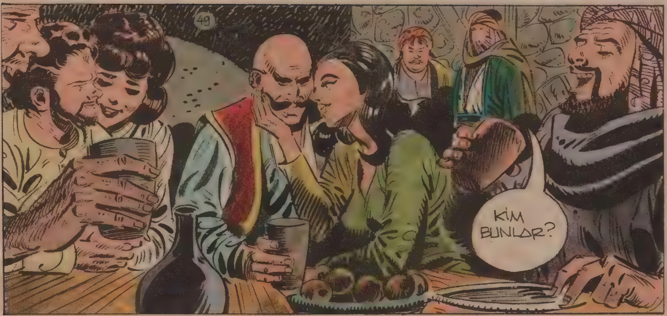

Ocakta, isten kararmış bir çömleğin içinde su kaynıyordu.

Soldaki köşede çatık kaşlı, sert bakışlı bir genç yemeğini yiyor, sağ taraftaki büyük masada ise korkunç kılıklı dört adam gürültülü kahkahalar atarak birbirleriyle şakalaşıyordu...

Adamların yanlarında iki güzel kadın vardı. Bu kadınların adamlarla değil, onların keseleriyle ilgilendikleri belliydi...

Şarap içip, kadınları öperek yemek yiyen adamların iştahlarının pek yerinde olduğu görülüyordu. Çünkü yumruk kadar lokmaları bir defada midelerine indiriyor, çiğnemeye lüzum bile görmüyorlardı...

Maskeli silahşör, şişman hancıya:

—Kim bunlar? diye sordu.

Hancı korka korka söylendi:

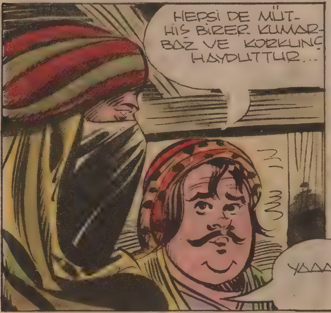
HEPSİ DE MÜTHİŞ BİRER KUMARBAZ VE KORKUNÇ HAYDUTTUR...
YAAA?

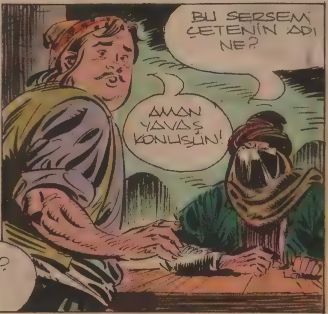
BU SERSEM ÇETENİN ADI NE?
AMAN YAVAŞ KONUŞUN!

—Allahın belası herifler... Her akşam buraya gelip yer içer kumar oynar, sonra da bir kuruş vermeden çekip giderler...

—Demek kumar oynarlar?

—Evet... Hepsi de müthiş birer kumarbaz ve korkunç hayduttur... Bu civarda basmadık köy, soymadık zengin bırakmadılar...

—Yaaa?.

—Evet... Sakın paralı biri olduğunu onlara belli etme beyzadem, seni de soyup soğana çevirirler...

Maskeli silahşör umursamaz bir tavırla omuz silkip, masalardan birine oturdu:

—Bu sersem çetenin adı ne?

Hancı telaşla fısıldadı:

—Aman yavaş konuşun... Duyarlarsa hanı başıma yıkarlar...

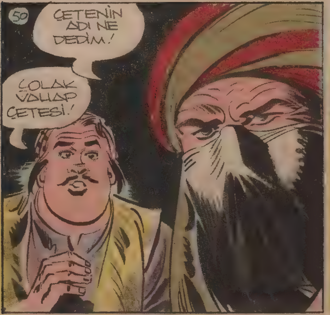
50
ÇETENİN ADI NE DEDİM!
ÇOLAK VAHAP ÇETESİ!

—Çetenin adı ne dedim!..

—Çolak Vahap çetesi...

—Hımmm... Adını duymuştum... Yanılmıyorsam Akkoyunlu Hükümdarı Uzun Hasan her haydutun başı için yüz, çete reisleri için de iki yüz altın veriyormuş.

—Öyle ama bunlar yakalanmaz efendim...

—Neden?

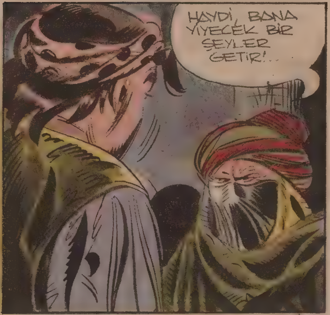
HAYDİ, BANA YİYECEK BİR ŞEYLER GETİR!..

—Bunları ele geçirmek için ordu gerek... Hatta ordu bile baş edemez onlarla...

Maskeli silahşör, "Acaba?" der gibi başını salladı, sonra, maskesinin altında birer kor gibi yanan ölümcül gözlerini hancıya çevirerek:

—Haydi, bana yiyecek bir şeyler getir!.. diye emretti...

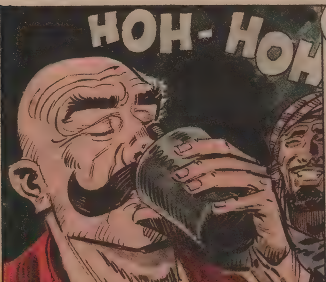

Büyük masadaki adamlar, hâlâ kahkahalar atarak şarap içmeye devam ediyorlardı...

Reisleri Çolak Vahap, kafasını ustura ile tıraş ettirmiş, ağzıyla burnunun arasını kaplayan pala bıyıklarını, uçları gözlerine girecek kadar uzatarak kıvırmış, izbandut gibi bir adamdı...

Karnını iyice doyurduktan sonra:

—Hancı... Hangi cehennemdesin yine? diye bağırdı...

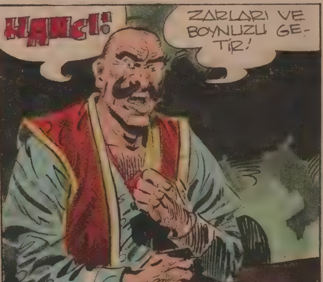
HANCI!
ZARLARI VE BOYNUZU GETİR!

Şişman adam yuvarlanırcasına koşup gelerek eşkiya reisinin karşısında iki büklüm oldu:

—Emredin ağam...

—Haydi... Sersem sersem durma... Zarları ve boynuzu getir!..

Hancı korka korka sordu:

—Yine mi kumar oynayacaksınız?

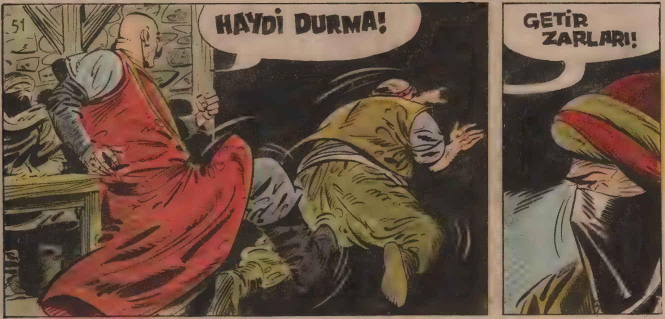
51
HAYDİ DURMA!
GETİR ZARLARI!

Çolak Vahap gürledi:

—Sen adam olmayacak mısın be herif? Müşteriye nasıl davranılacağını hâlâ öğrenemedin mi?

Eşkiya reisi, dev gibi boyuyla ayağa kalktı, geniş pençesiyle hancıyı omuzlarından kavrayıp çevirdi, arkasına sert bir tekme indirerek homurdandı:

—Haydi durma!.. Getir zarları!.. Bu gece yine sabahçıyız...

Tekmeyi yiyen hancı oda kapısına doğru uçarken, adamlar, göğüslerini kabarta kabarta yandaki boş masaya geçip çevresine kuruldular...

Hancı fazla gecikmedi... içi boş, küçük bir boynuz ve iki beyaz zarla döndü.

Haydutlardan biri hancının gerisine ikinci bir tekme indirerek homurdandı:

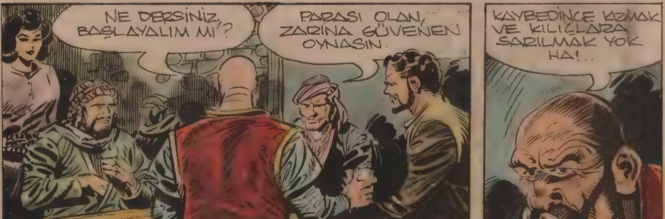
NE DERSİNİZ, BAŞLAYALIM MI?
PARASI OLAN, ZARINA GÜVENEN OYNASIN.
KAYBEDİNCE KIZMAK VE KILIÇLARA SARILMAK YOK HA!..

—Ulan pintiliğin lüzumu yok... Şu ocağı iyi yak da üşümeyelim...

Çolak Vahap zarları boynuzun içine koyarak arkadaşlarına döndü:

—Ne dersiniz, başlayalım mı?

—Evet, dedi ötekiler...

Yüzünde bıçak yarası olan haydut:

—İşte benim param, dedi. Siz de çıkarın bakayım keselerinizi... Borca iş yok... Parası olan, zarına güvenen oynasın...

Hepsi ellerini, bellerindeki kuşaklara attı. Meşin keselerini çıkardılar...

Çolak Vahap paraları görünce gevrek gevrek güldü:

—Bana bakın, kaybedince kızmak ve kılıçlara sarılmak yok ha!.. Amacımız kumar değil, eğlencedir...

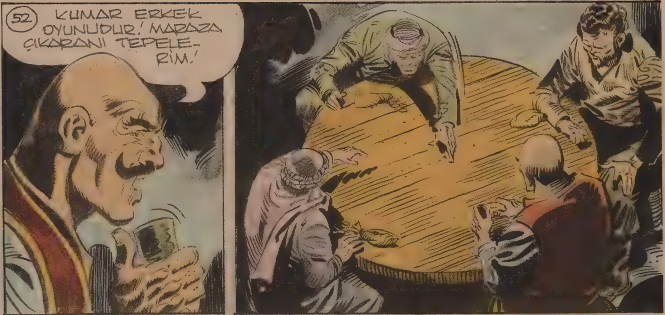
52
KUMAR ERKEK OYUNUDUR! MARAZA ÇIKARANI TEPELERİM!

Ötekiler başlarını salladı:

—Tamam ağam!..

—Bugün ben kazanırsam, yarın da siz kazanırsınız. Kumar erkek oyunudur. Maraza çıkaranı tepelerim...

Çolak Vahap, boynuzun içindeki zarları çalkalayarak masanın üzerine fırlattı, kumar başladı...

Şimdi eller uzanıyor, zarlar peş peşe atılıyor, gözler, fırıl fırıl, döne döne yuvarlanan küçücük, mini mini kemik parçalarını hırsla izliyordu.

Dakikalar geçtikçe heyecan artıyor, kumarın garip sihri hepsini yavaş yavaş sarıyordu.

Adamların çeneleri birbirine kenetlenmiş, bakışları paralarla zarlar arasında mekik dokumaya başlamıstı.

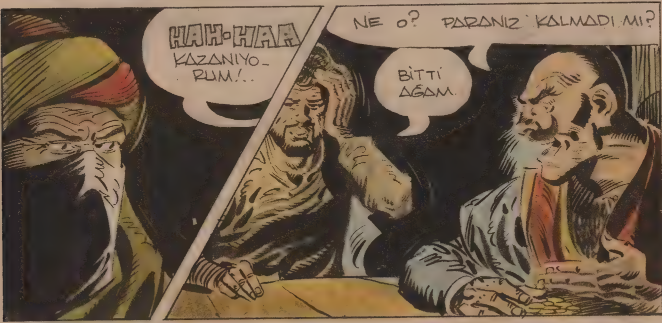
HAH-HAA
KAZANIYORUM!..
NE O? PARANIZ KALMADI MI?
BİTTİ AĞAM.

Durmadan, dinlenmeden, zarları boynuza koyup, salladılar, salladılar, attılar...

Aradan kimbilir ne kadar zaman geçmişti?

Çolak Vahap önündeki altın kümesi büyüdükçe:

—Hah, hah ha... Kazanıyorum... Kazanacağım... Daima kazanacağım! diye kahkahalar atıyordu...

Bir süre sonra, üç oyuncu da bitkin bir tavırla masadan doğruldular...

Çolak Vahap güldü:

—Ne o? Paranız kalmadı mı?

Üç adam, talihlerinden umut keserek boyunları bükük, neşesiz ve isteksiz mırıldandı:

—Bitti ağam...

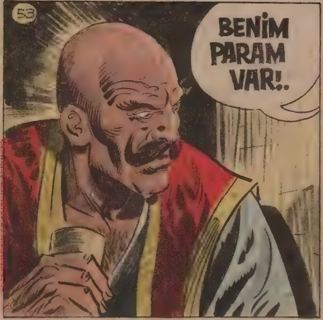
53
BENIM PARAM VAR!.

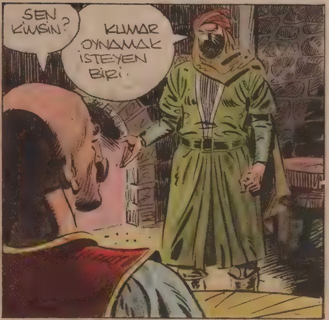
SEN KIMSIN?
KUMAR OYNAMAK ISTEYEN BIRI.

Çolak Vahap:

—Yazık! dedi. Daha zevkimi bile almamıştım... Demek oyunumuz yarım kalacak?

Gür bir ses:

—Benim param var! dedi...

Çolak Vahap, hafif şaşırmış bir halde, kendisine meydan okuyan sesin sahibini görmek için döndü.

Karşısında, uzun boylu, maskeli bir adam duruyordu.

Çolak Vahap sert bir sesle sordu:

—Sen kimsin?

—Parası olan ve kumar oynamak isteyen biri...

—Yüzün neden kapalı?

—Bu benim bileceğim bir iş... Sen benimle oynamak istiyor musun, istemiyor musun, onu söyle...

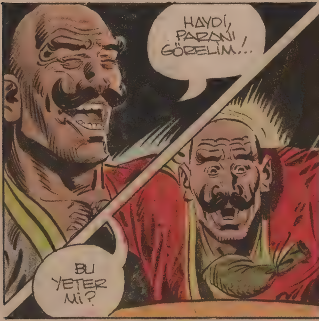
HAYDİ, PARANI GÖRELİM!..
BU YETER Mİ?

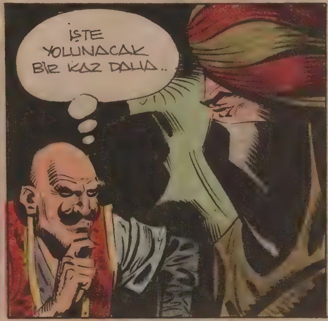
İŞTE YOLUNACAK BİR KAZ DAHA..

Çolak Vahap gürültülü bir kahkaha attı:

—Ben şeytanla bile oynarım ahbap... Haydi, paranı görelim...

Maskeli adam, altın dolu bir keseyi masanın üzerine fırlattı:

—Bu yeter mi?

Bütün haydutların gözleri zevkle ışıldadı:

Anlaşılan bu yabancı çok zengindi...

Çolak Vahap içinden:

"—İşte yolunacak bir kaz daha!" diye söylendi.

Az önce haydutlarla beraber içki içen kadınlardan biri, dakikalardır köşedeki masada yalnız başına yemek yiyen öteki yabancıya yaklaştı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

9 KASIM 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI 511 FIYATI 20 LIRA

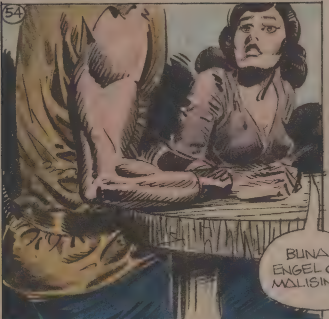
BUNA ENGEL OLMALISINIZ.

—Şu maskeli adam deli mi?

—Bilmiyorum...

—Ona engel olmalısınız... Oyun oynamak istediği adamların hepsi de hayduttur. Onu soyacaklar...

Yabancı, soğuk bir sesle homurdandı:

—Beni ilgilendirmez...

—Onlar oyunda hile yapar... Adam bile öldürürler...

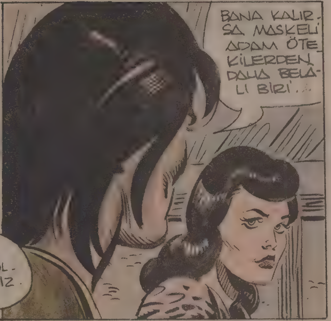
BANA KALIRSA MASKELİ ADAM ÖTEKİLERDEN, DAHA BELALI BİRİ..

—Beni ilgilendirmez dedim ya...

Kadın yüzünü buruşturdu:

—Yazık!.. Bu dünyada hiç yürekli insan kalmamış!..

Genç adam gülümsedi:

—Üzüntün yersiz merhametli bayan... Bana kalırsa maskeli adam ötekilerden daha belalı biri...

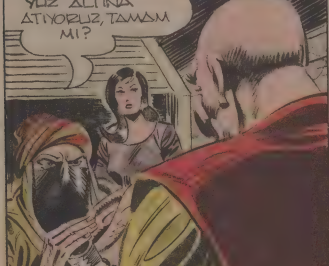
YÜZ ALTINA ATIYORUZ, TAMAM MI?

Kadın inanmaz gözlerle delikanlıya baktı, sonra içinden "Korkak, ne olacak?" diye mırıldanarak masadan uzaklaştı...

Bu sırada esrarengiz adam zarları birer birer boynuzun içine koydu, sonra yüksek sesle:

—Yüz altınına atıyoruz, tamam mı? diye sordu.

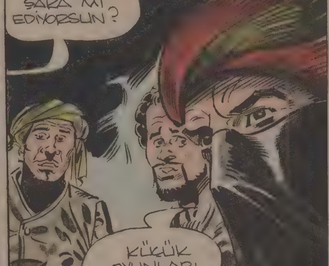
ŞAKA MI EDİYORSUN?
KÜÇÜK OYUNLARI SEVMEM..

Masadakiler hayretle bakıştılar.

Yüz altın bir servetti... Böyle yüksek bir oyun hiç oynamamışlardı...

Çolak Vahap:

—Şaka mı ediyorsun? diye homurdandı.

Esrarengiz maskelinin sesi sakin ve ciddiydi:

—Küçük oyunları sevmem...

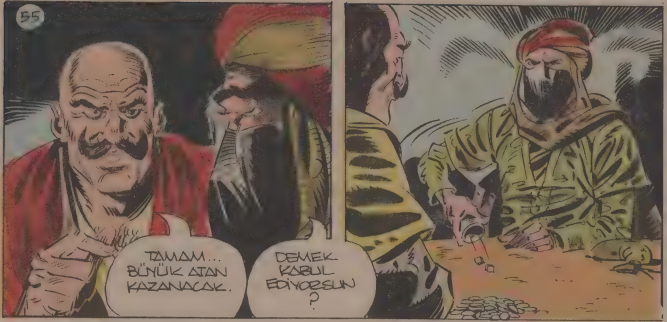
55
TAMAM... BÜYÜK ATAN KAZANACAK.
DEMEK KABUL EDİYORSUN ?

Çolak Vahap birkaç saniye sonra kendisini toparladı. Neden bu kadar şaşırmıştı sanki? Nasıl olsa kazanacak değil miydi? Dudaklarında garip bir gülümseme dolaştı:

—Tamam, büyük atan kazanacak...

—Demek kabul ediyorsun?

—Evet. Önce sen at...

Diğerleri heyecandan nefes alamıyordu.

Yüz altın...

Bu iki adam çıldırmış mıydı, ne?

Maskeli yabancı boynuzu uzun uzun salladı ve zarları masanın üzerine yuvarladı.

Küçük, beyaz kemikler fır fır dönüp, durdu...

Adamlar heyecanla haykırdı:

"—Altı-beş!.. Altı-beş geldi!"

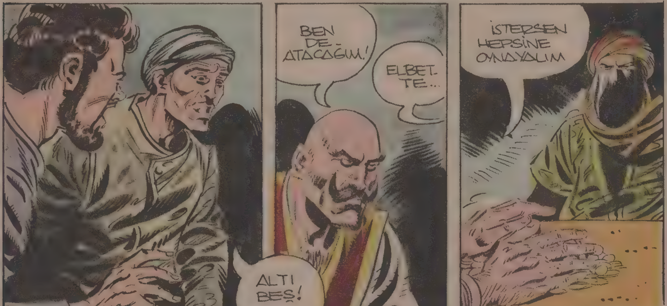
BEN DE ATACAĞIM!
ELBETTE...
ALTI BEŞ!
İSTERSEN HEPSİNE OYNAYALIM

Bu çok kuvvetli bir zardı... Daha büyüğü sadece "Altı-altı" idi...

Esrarengiz yabancı:

—Bu gece şansım iyi!.. diye mırıldandı.

Çolak Vahap homurdanır gibi bir sesle cevap verdi:

—Daha belli değil... Ben de atacağım...

—Elbette... At bakalım...

Çolak Vahap sakin bir tavırla zarları toplayıp boynuza koydu, soğuk bir sesle:

—İstersen hepsine oynayalım! dedi.

Bunu söylerken önündeki altın kümesini masanın ortasına itmişti...

Etraftakiler heyecandan dondu kaldı sanki...

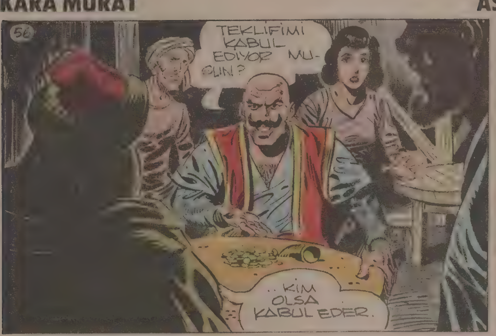
56
TEKLIFIMI KABUL EDIYOR MUSUN?
..KIM OLSA KABUL EDER.

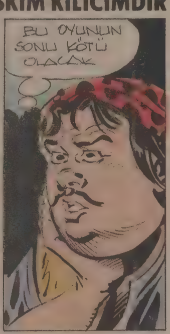
BU OYUNUN SONU KÖTÜ OLACAK

Çolak Vahap çılgın mıydı?

Altı-beş gibi çok yüksek zar atan bir rakibe karşı bütün parasını nasıl ortaya koyardı?

Vahap, ısırmaya hazırlanan bir yılan gibi dişlerini göstererek adeta tısladı:

—İşte benim servetim.. Avantaj sende... Teklifimi kabul ediyor musun?

Maskeli adam omuz silkti:

—Bu durumda kim olsa kabul eder...

Artık söylenecek söz kalmamıştı.

Kumarbazlar gözlerini boynuza diktiler...

Salonda ne bir ses, ne bir nefes vardı...

Biraz ötede hancı soğuk soğuk terler döküyordu...

Kadınlar donmuş kalmışlardı sanki...

Yalnız, köşede yemeğini yiyen genç adam oyunla ilgilenmiyor gibiydi...

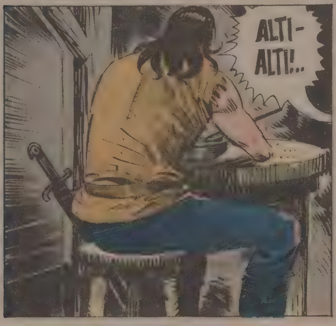

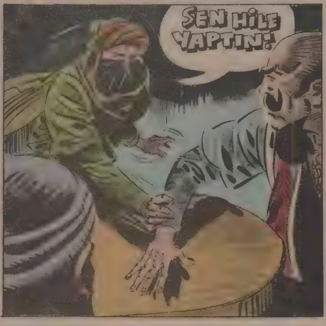
SEN HİLE YAPTIN!

Çolak Vahap boynuzu salladı...

Zarlar fırladı...

Salon heyecanla sarsıldı:

—Altı-altı!... Altı-altı!...

Evet... Çolak Vahap en büyük zarı atarak kazanmış, esrarengiz adam kaybetmişti. Hem de koca bir servet gitmişti.

Çolak Vahap sevinç kahkahaları atarak altınlara saldırırken, maskeli adam hızla atılıp onu bileğinden yakaladı:

—Dur... Hile yaptın!..

—Kim, ben mi?

—Evet düzenbaz haydut... Sen hile yaptın!..

Maskeli adam elini Çolak Vahap'ın kuşağına soktu, oradan bir çift zar çıkardı:

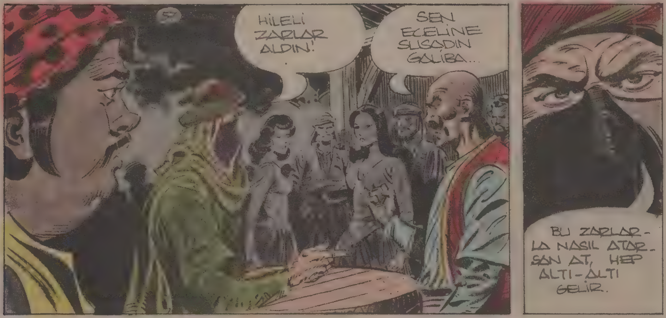
HİLELİ ZARLAR ALDIN!
SEN ECELİNE SUSADIN GALİBA...
BU ZARLAR-LA NASIL ATAR-SAN AT, HEP ALTI-ALTI GELİR.

—Işte gerçek zarlar burada... El çabukluğu ile bunları yok edip, hileli zarları aldın...

Çolak Vahap homurdandı:

—Bana bak... Sen eceline susadın galiba... Bana hile yaptığımı söyleyenlerin işkembesini deşerim...

Maskeli adam homurdanarak devam etti:

—Sen pis herifin birisin. Yalnız bana değil, arkadaşlarına da hile yaptın... İşte ispatı...

Uzanıp, masanın üzerinde duran öteki zarları aldı:

—Bu zarlarla nasıl atarsan at, hep altı-altı gelir... Çünkü hileli zarlardır...

Boynuzun içine koyduğu zarları masanın üzerine fırlattı...

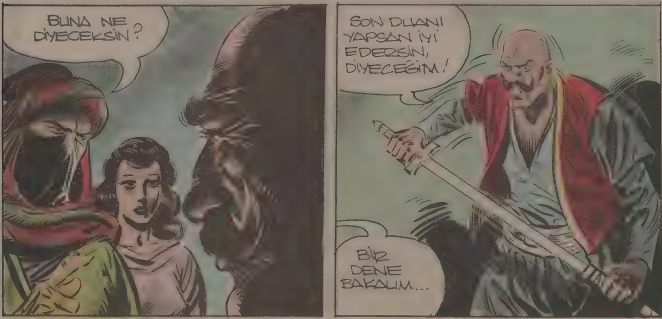
BUNA NE DİYECEKSİN?
SON DUANI YAPSAN İYİ EDERSİN, DİYECEĞİM!
BİR DENE BAKALIM...

Adamlar şaşkın bir sesle bağırdılar:

—Aaaa!... Altı-altı geldi...

Maskeli adam zarları toplayıp bir daha attı...

—Evet... Yine altı-altı...

Esrarengiz adam, korkunç bakışlarını Çolak Vahap'a çevirdi:

—Gördün mü? Hep altı-altı geliyor... Buna ne diyeceksin?

Çolak Vahap kıpkırmızı kesildi, elini kılıcına atarak kükredi:

—Son duanı yapsan iyi edersin diyeceğim... Çünkü kılıcım az sonra seni ikiye bölecek...

Maskeli adamın bakışları kıvılcımlandı:

—Bir dene bakalım... Bu işi nasıl yapacağını merak ettim...

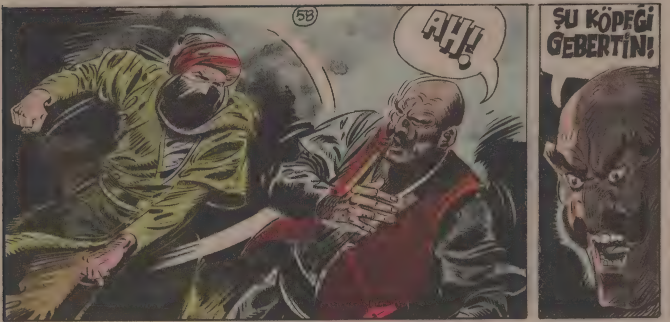

Haydut, öfkeyle, kılıcına asılırken, aynı anda yüzünün ortasına inen müthiş bir yumrukla kendini sırtüstü yerde buldu...

Korkunç bir sesle böğürdü.

Ağzından burnundan kanlar geldi.

Çolak Vahap burnundaki kanları koluna silerek ayağa kalktı. Bakışlarında şimdi müthiş bir kin ve nefret vardı:

—Bana vurmamalıydın... Bunu pahalıya ödeyeceksin!..

Adam şaşkın şaşkın kendilerine bakan arkadaşlarına döndü, ulumayı andırır bir sesle haykırdı:

—Şu köpeği gebertin, bütün paralar sizin olsun!..

İri yarı üç haydudun kanlı bakışları sevinçle parladı

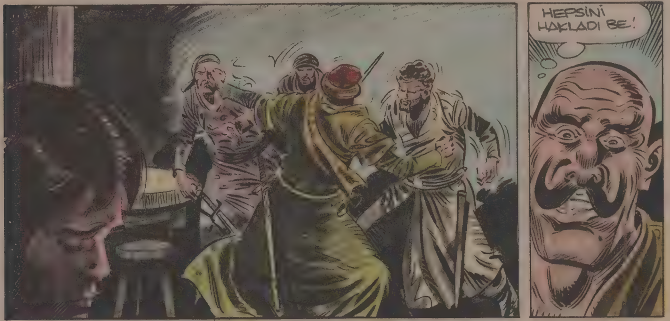
HEPSİNİ HAKLADI BE!

Masanın üstü altınla doluydu...

Sadece bir can alarak zengin olacaklardı...

Onlar için kolay bir işti bu...

Üçü de birer ok gibi fırladı, hepsi birden, aynı anda maskeli adamın üzerine çöktü...

Yaman bir kavga oldu... Çığlıklar ve küfürler, hanı inletti.

Az sonra üç arkadaşının da ağzı burnu kan içinde yere serildiğini gören Çolak Vahap dehşet içinde kaldı...

Üç haydudu yere seren maskeli adam kendini toparlamak için kısa bir an durdu...

O da kavga sırasında yediği yumruklarla sersemlemişti.

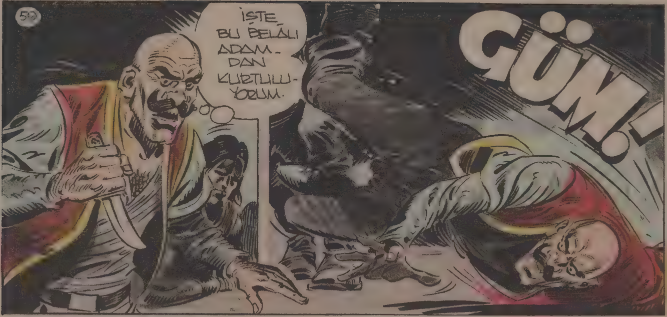
50
İŞTE BU BELALI ADAMDAN KURTULUYORUM.
GÜM!

Bu sırada Çolak Vahap usul usul adamın arkasından yaklaştı, bıçağını kaldırdı... Onu kalleşçe öldürecekti...

Ansızın hızla atıldı... Derin bir nefretle:

"—İşte bu belalı adamdan kurtuluyorum!" diye düşündü...

O anda umulmayan bir şey oldu...

Çevresiyle hiç ilgilenmiyor gibi görünen ikinci yabancı, oturduğu masadan hızla ayağını uzatarak Çolak Vahap'a bir çelme taktı...

Sendeleyen adam hızını alamayarak yüzüstü yere yuvarlandı...

—Allah kahretsin!..

Maskeli adam hızla dönünce durumu gördü, ölümden son anda kıl payı kurtulduğunu anlayarak irkildi:

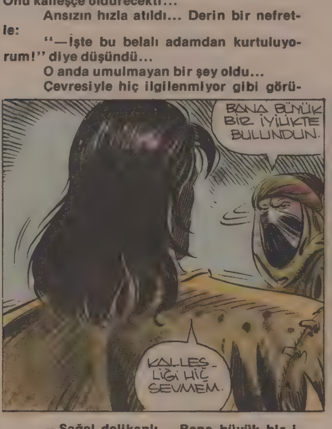
BANA BÜYÜK BİR İYİLİKTE BULUNDUN.
KALLESLİĞİ HİÇ SEVMEM.

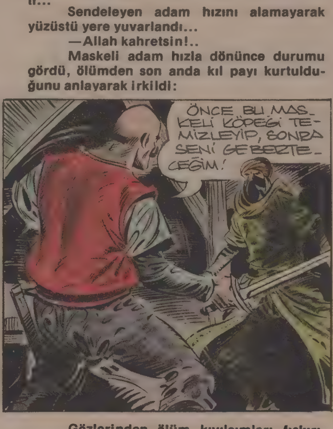
ÖNCE BU MASKELİ KÖPEĞİ TEMİZLEYİP, SONRA SENİ GEBERTECEĞİM!

—Sağol delikanlı... Bana büyük bir iyilikte bulundun...

Yabancı genç umursamaz bir tavırla omuz silkti:

—Seni arkadan vuracaktı... Kalleşliği hiç sevmem... Şimdi dilediğiniz gibi dövüşmeye devam edin!..

Çolak Vahap, küfürler savurarak ayağa kalktı.

Gözlerinden ölüm kıvılcımları fışkırıyordu.

Kılıcını sıyırarak korkunç bir sesle:

—Önce bu maskeli köpeği temizleyip, sonra seni geberteceğim itoğlu it! diye homurdandı.

Elinde kılıçla ileri atıldı...

Maskeli adam da silahını çekmek istedi ama, beline attığı eli boşa gitti...

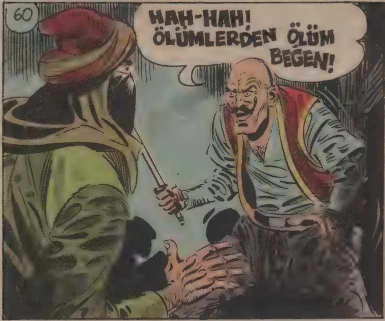

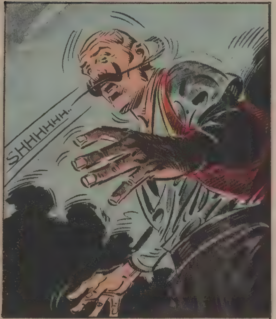

Kavga esnasında düşen kılıcı kınında yoktu...

Çolak Vahap, uğursuz bir kahkaha attı:

—Hah, hah, ha!.. Ölümlerden ölüm beğen teres! Şimdi tavuk gibi kafanı koparacağım!..

Hancı ile iki kadın, kanlı sahneyi görmemek için gözlerini kapadı...

Artık maskeli adamı hiçbir şeyin kurtaramayacağını düşündüler...

O anda garip bir şey oldu...

Dehşet verici korkunç bir şey...

Havada ıslığa benzer bir ses duyuldu.

Sopa gibi ince bir gölge uçtu...

...Ve Çolak Vahap'ın yüzüne çarptı.

Koca adam çığlık bile atamadı...

Yüzü dayanılmaz bir acıyla kasıldı, dehşetle açılan gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk belirdi.

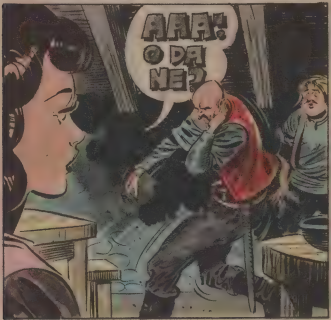

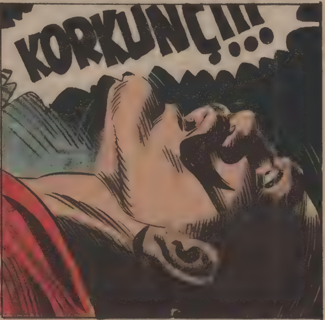

Yanağında sadece, küçük ve kırmızı bir iz vardı...

Hiç kimse ne olduğunu anlayamamıştı:

—Aaaa! O da ne?

—Aman Allahım!.. Müthiş bir şey!

—Korkunç!.. Çok korkunç!..

—Olur şey değil!..

Haydutların reisi Çolak Vahap, anlatılmaz bir acıyla sarsılarak kıvranıyor, boğazından insan sesine benzemeyen hırıltılar çıkarıyor ve ıstırapla can çekişiyordu.

Az sonra, adamın koca gövdesi döşemeye yıkıldı, titredi ve cansız kaldı...

Açık kalan gözlerinde hâlâ tarifsiz bir korku ifadesi vardı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

16 KASIM 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 512 FİYATI 20 LİRA

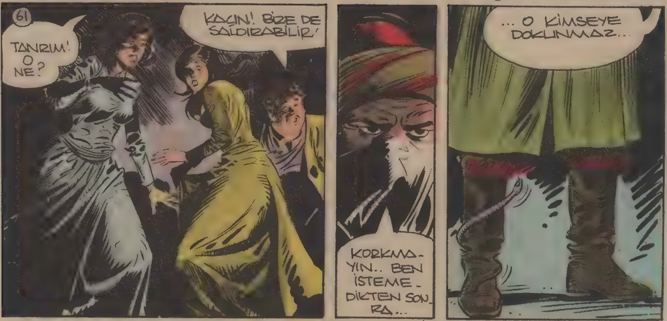
61
TANRIM! O NE?
KAÇIN! BİZE DE SALDIRABİLİR!
KORKMAYIN.. BEN İSTEMEDİKTEN SONRA...
... O KİMSEYE DOKUNMAZ...

Bölgenin en yaman kabadayısını yarım dakikada öldüren şey neydi?

İki kadın ve hancı, döşemenin üzerinde "S" harfi gibi kıvrımlar çizerek sürünen yaratığa bakınca dehşetle titrediler:

—Tanrım! O ne?

—Kaçın!.. Bize de saldırabilir!

—İmdaaaat!..

Yerde ince, uzun bir yılan vardı.

Bir engerek yılanı...

Nereden çıkmıştı bu hayvan?

Çolak Vahap'ı neden sokmuştu?

Maskeli adam sakin bir sesle:

—Korkmayın.. Ben istemedikten sonra o kimseye dokunmaz! dedi.

Engerek yılanı, yerde sürünerek maskeli adamın yanına geldi, bacağından yukarı doğru tırmandı, belini ve göğsünü geçti, kovnuna girerek gözden kayboldu.

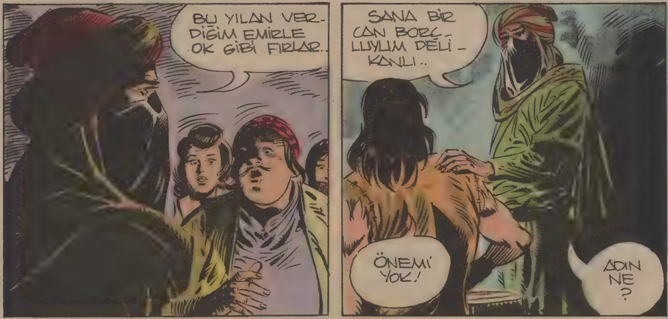
BU YILAN VERDİĞİM EMİRLE OK GİBİ FIRLAR.
SANA BİR CAN BORÇLUYUM DELİKANLI..
ÖNEMİ YOK!
ADIN NE?

Handakiler, faltaşı gibi açılan gözlerle inanamıyor gibiydiler...

Akıl almaz bir olaydı bu...

Maskeli adam çevresinde uyandırdığı şaşkınlıktan memnun olmuştu. Gevrek gevrek gülerek:

—Bu yılan verdiğim emirle ok gibi fırlar ve düşmanımı gördüğünüz gibi yok eder! dedi.

Maskeli adam, yemek yediği masada çevresiyle ilgilenmeden oturan, soğukkanlı ve cesur görünüşlü gence yaklaşarak elini, omuzunun üzerine koydu:

—Sana bir can borçluyum delikanlı...

—Önemi yok.. Benim yerime kim olsa aynı şeyi yapardı...

—Adın ne?

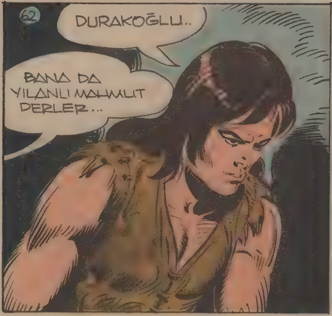
62
DURAKOĞLU..
BANA DA YILANLI MAHMUT DERLER...

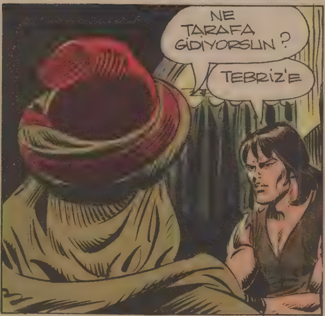
NE TARAFA GİDİYORSUN ?
TEBRİZ'E

—Adım Durakoğlu...

—Bana da Yılanlı Mahmut derler...

—Yılanlı Mahmut mu? Ününü duydum.. Ama maskeyle dolaştığını bilmiyordum. Yüzünü neden gizliyorsun?

Maskeli adam, sinirli bir sesle cevap verdi:

—Sakın bunu bir daha sorma! Benimle iyi geçinmek isteyen, yüzümle ilgilenmez...

Durakoğlu, umursamaz bir tavırla omuz silkti:

—Peki kızma.. Maskeni unutalım...

Yılanlı Mahmut, kısa bir süre sustuktan sonra sordu:

—Ne tarafa gidiyorsun?

—Tebriz'e..

—Ne tesadüf! Ben de oraya gidiyorum. Yolculuğu ikimiz beraber yaparız...

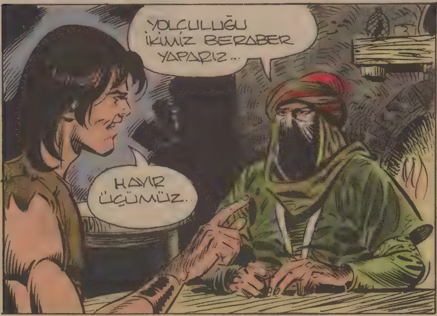
YOLCULUĞU İKİMİZ BERABER YAPARIZ..
HAYIR ÜÇÜMÜZ..

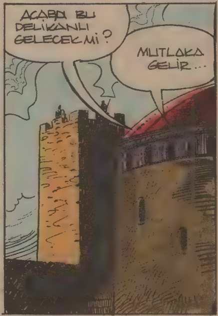
ACABA BU DELİKANLI GELECEK Mİ?
MUTLAKA GELİR...

Durakoğlu hafifçe gülümsedi:

—Hayır, üçümüz beraber...

Maskeli adam, üçüncü yolcunun kim olduğunu anlamak ister gibi çevresine bakınınca Durakoğlu devam etti:

—Yani koynundaki yılan, sen ve ben... Doğrusu müthiş bir kafile!.

* * *

Saat on olmuştu...

Şehzade Halil ile Farahnaz Sultan, Kara Murat'ı bekliyorlardı.

Şehzade salonda ağır ağır dolaşıyor ve ara sıra pencereden dışarı bakarak soruyordu:

—Acaba bu delikanlı gelecek mi?

—Mutlaka gelir.. Fakir bir genç.. Karşısında bu kadar büyük bir istikbalin açıldığını gördüğü için bir an bile tereddüt etmeyecektir.

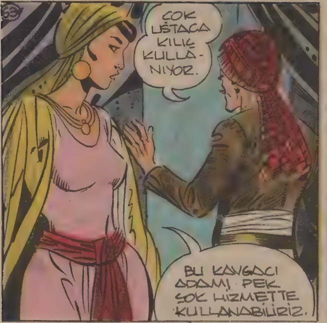
53
ÇOK USTACA KILIÇ KULLANIYOR.
BU KAVGACI ADAMI PEK ÇOK HİZMETTE KULLANABİLİRİZ.

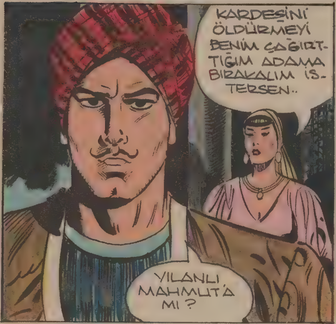
KARDEŞİNİ ÖLDÜRMEYİ BENİM ÇAĞIRTTIĞIM ADAMA BIRAKALIM İSTERSEN..
YILANLI MAHMUT'A MI?

—Çok ustaca kılıç kullanıyor.. Bu hususta fikrin nedir?

Farahnaz Sultan başını salladı:

—Evet.. Öyleymiş... Ben görmedim ama dünden beri herkesten bunu dinliyorum...

—Hele cesareti.. Müthiş bir şey...

—Öyleyse bu kavgacı adamı pek çok hizmette kullanabiliriz. Onu harcamayalım. Kardeşini öldürmeyi, benim çağırttığım adama bırakalım istersen...

—Yılanlı Mahmut'a mı?

—Evet...

Şehzade Halil, gözlerini pencereden dışarı dikerek mırıldandı:

—Ölüm, ister cellatın baltasıyla, ister hastalıktan, ister ihtiyarlıktan gelsin. Ölüm ölümdür! Kardeşimi ister Kara Murat öldürsün, ister Yılanlı Mahmut, hiç farketmez. Ama senin adamının ne zaman geleceği belli değil. Onu bekleyemem...

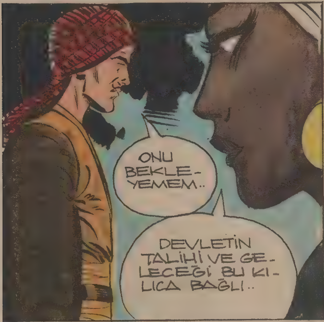
ONU BEKLEYEMEM..
DEVLETİN TALİHİ VE GELECEĞİ BU KILICA BAĞLI..

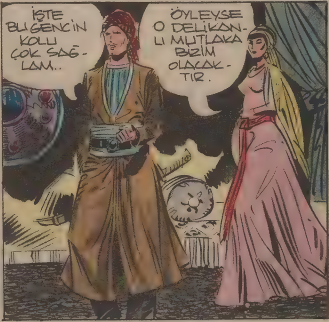
İŞTE BU GENCİN KOLU ÇOK SAĞLAM..
ÖYLEYSE O DELİKANLI MUTLAKA BİZİM OLACAKTIR.

—Haklısın.. Kardeşin Yakup'u vuracak adamın kolu titredi mi, hepimiz mahvoluruz. Devletin talihi ve geleceği bu kılıca bağlı. Eğer bu kılıç, saniyenin binde biri kadar bir zaman titrer, indirdiği darbe boşa gidecek olursa, temelden yıkılırız...

—Doğru... İşte bu gencin kolu çok sağlam.. Hiç titremiyor...

—Öyleyse o delikanlı mutlaka bizim olacaktır.

Şehzade Halil başını salladı, salonda dolaşmaya devam ederek konuştu:

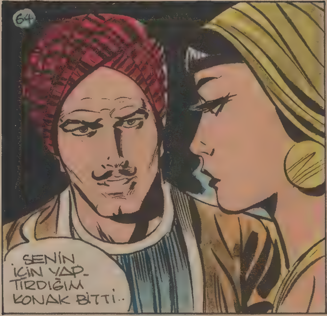
64
SENİN İÇİN YAPTIRDIĞIM KONAK BİTTİ..

—Ha, aklıma geldi. Senin için yaptırdığım konak bitti. Anahtarlarını bu sabah getirdiler. Binayı gördün mü?

Farahnaz Sultan'ın güzel gözleri ihtirasla ışıldadı:

—Gördüm şehzadem, gördüm. Konak tam senin yüksek zevkini gösteren bir şekilde yapılmış. Bir şaheser...

Şehzade Halil, gururla göğsünü kabarttı:

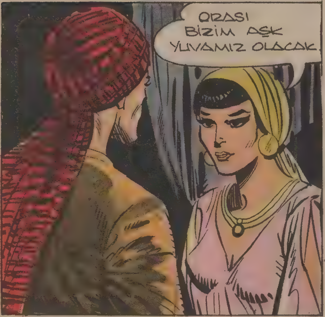
ORASI BİZİM AŞK YUVAMIZ OLACAK.

—Ya ilave ettirdiğim kuleyi nasıl buldun?

—Harika.. Orası bizim aşk yuvamız olacak...

—O kuleden bütün gökyüzü görülüyor. Yıldızlara bakıp seninle sevişeceğiz...

Şehzade Halil, Farahnaz Sultan'ı kolundan tutup, kendine çekti, hırsla pembe dudaklarını öptü:

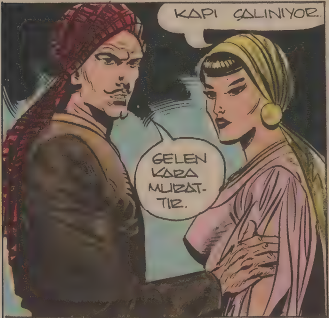
KAPI ÇALINIYOR.
GELEN KARA MURAT-TIR.

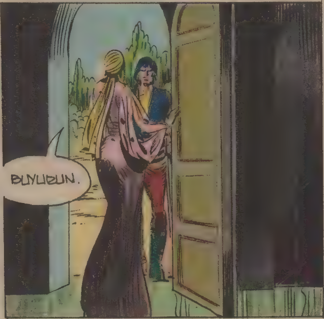

—Sana tapıyorum...

Farahnaz bütün dişiliğiyle fısıldadı:

—Ben de sana sevgilim..

Tam bu sırada kapı çalındı. Ses onları birbirinden ayırdı. Farahnaz Sultan:

—Kapı çalınıyor! dedi.

—Evet.. Gelen mutlaka Kara Murat'tır. Saat onbuçukta burada olacaktı...

Kapı yeniden çalındı. Şehzade Halil yumuşak bir sesle:

—Haydi git, kapıyı aç! dedi. İkinci defadır çalınıyor...

Farahnaz salondan çıktı. Az sonra Kara Murat karşısında, tatlı bakışlı, kibar tavırlı genç bir kadın buldu:

Farahnaz Sultan etkileyici bir sesle:

—Buyurun, dedi.

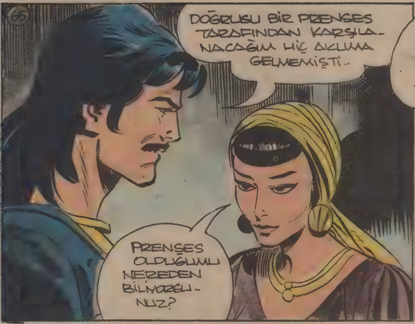
65
DOĞRUSU BİR PRENSES TARAFINDAN KARŞILANACAĞIM HİÇ AKLIMA GELMEMİŞTİ..
PRENSES OLDUĞUMU NEREDEN BİLİYORSUNUZ?

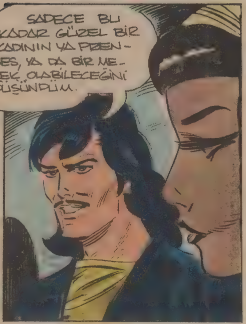
SADECE BU KADAR GÜZEL BİR KADININ YA PRENSES, YA DA BİR MELEK OLABİLECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM.

Kara Murat içeri girerken, boğazına bir şey takılmış gibi hafifçe öksürdü:

—Doğrusu burada bir prenses tarafından karşılanacağım hiç aklıma gelmemişti:

Farahnaz Sultan birden irkildi,bakışlarında ani bir kuşku bulutu dolaştı, sertleşen sesiyle sordu:

—Prenses olduğumu nereden biliyorsunuz?

—Bilmiyorum. Sadece bu kadar güzel bir kadının ya bir prenses ya da bir melek olabileceğini düşündüm...

—Doğrusu diliniz de keskin.. Kılıcınız gibi...

—Demek kılıcımla tanıştınız?

—Duydum... Herkes sizden bahsediyor..

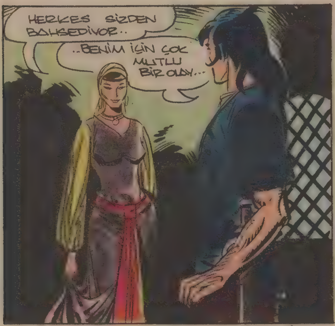
HERKES SİZDEN BAHSEDİYOR..
..BENİM İÇİN ÇOK MUTLU BİR OLAY...

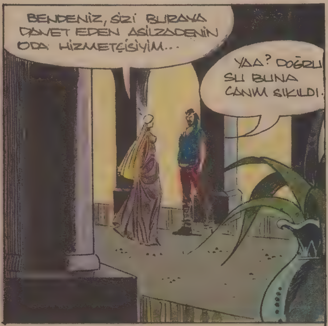
BENDENİZ, SİZİ BURAYA DAVET EDEN ASİLZADENİN ODA HİZMETÇİSİYİM...
YAA? DOĞRUSU BUNA CANIM SIKILDI.

—Ne güzel.. Tarafınızdan tanınmak, benim için çok mutlu bir olay...

Farahnaz Sultan, elinde olmadan gülümsedi. Dudakları bir şehvet dakikasında açık kalmış da bir daha kapanamamış gibi aralık duruyordu. Sedef gibi beyaz dişleri hafifçe dışarıya doğru taşmıştı. Bu durumda en soğukkanlı erkeği bile baştan çıkarabilirdi.

Kara Murat:

—Sizin tarafınızdan mı çağrılmak şerefine nail oldum?! diye sordu.

Farahnaz Sultan hafif bir kahkaha attı:

—Hayır efendim.Bendeniz sizi buraya davet eden asilzadenin oda hizmetçisiyim...

—Yaaaa? Doğrusu buna canım sıkıldı.

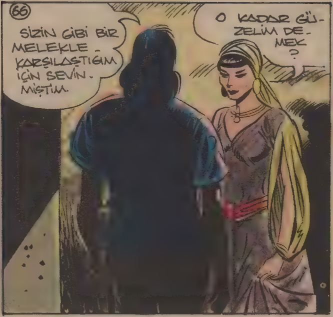
66
SİZİN GİBİ BİR MELEKLE KARŞILAŞTIĞIM İÇİN SEVİNMİŞTİM.
O KADAR GÜZELİM DEMEK?

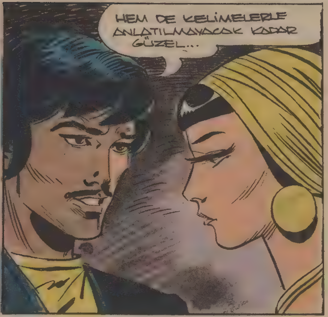
HEM DE KELİMELERLE ANLATILMAYACAK KADAR GÜZEL...

—Neden efendim?

—Sizin gibi bir melekle karşılaştığım için sevinmiştim...

—Sahi mi söylüyorsunuz?

—Halimden belli değil mi?

—O kadar güzelim demek?

—Evet... Hem de kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel...

Kara Murat kadın gönlünün nasıl kazanılacağını bilirdi. Onun gözlerinin bakışına, yumuşak, fakat etkili erkek sesine kadınlar genellikle dayanamazlardı.

Delikanlı bu gücünü bildiğinden hoşlandığı her kadına, kalbini kazanacağına inanarak yaklaşır ve kendine çok güvenen prenseslerin, sultanların bile dayanma gücünü yıkardı.

Aslında karşısındaki kadının dayanmaya, nazlanmaya da pek öyle niyeti yoktu.

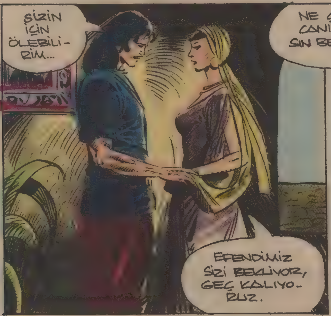
SİZİN İÇİN ÖLEBİLİRİM...
EFENDİMİZ SİZİ BEKLİYOR, GEÇ KALIYORUZ.

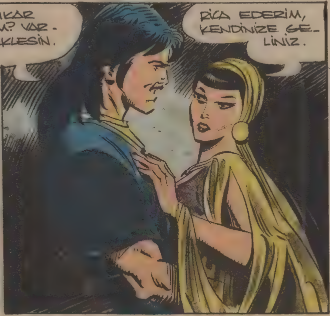
NE ÇIKAR CANIM? VARSIN BEKLESİN.
RİCA EDERİM, KENDİNİZE GELİNİZ.

İki adım attı, genç kadının elini tuttu. Ateş gibi yanıyordu:

—Sizin için ölebilirim! dedi.

Kadın fısıldadı:

—Oysa ben ölmenizi değil, yaşamanızı istiyorum. Hem rica ederim uslu durun. Efendimiz sizi bekliyor, geç kalıyoruz.

—Ne çıkar canım? Varsın beklesin...

Kadının heyecanı Kara Murat'a eğlenceli geldi. Elini onun beline dolayarak hafifçe kendine doğru çekti.

Farahnaz Sultan telaşla:

—Oh.. Rica ederim, kendinize geliniz. Efendimiz görürse ikimizi de öldürtür! diye haykırdı.

Kara Murat'ı ölüm sözü değil, Azrail'in kendisi gelse yine durduramazdı.

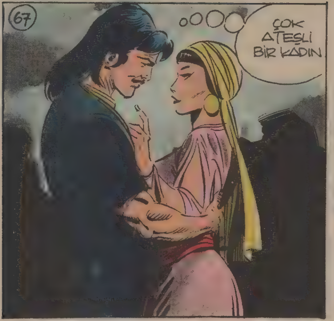

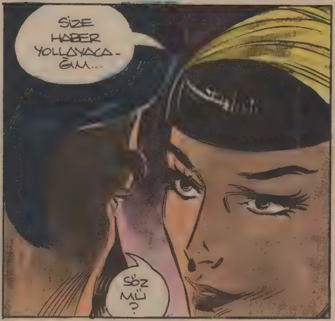
SİZE HABER YOLLAYACAĞIM...
SÖZ MÜ?

Farahnaz Sultan da, kurtulmak ister gibi çırpınırken usul usul Kara Murat'a sokuluyor, sokuldukça tatlılaşıyordu.

Doğrusu çok ateşli bir kadındı.

Zevk ve heyecandan göğsü inip kalkıyor, ılık ve yumuşak memelerinin her değişinde Kara Murat ürperiyordu.

Kendisini kıvır kıvır kıvrandıran kuvvetli kollar, geniş göğüs ve adaleli omuzlar Farahnaz Sultan'ı o kadar etkiledi ki, bu güçlü erkekle bir saat yaşamayı istememesi için aptal olması gerektiğini düşündü. İhtiras dolu bir sesle delikanlıya fısıldadı.

—Şimdi olmaz... Size haber yollayacağım...

—Söz mü?

—Evet! Şimdi lütfen içeri girin.. Efendimiz sizi bekliyor...

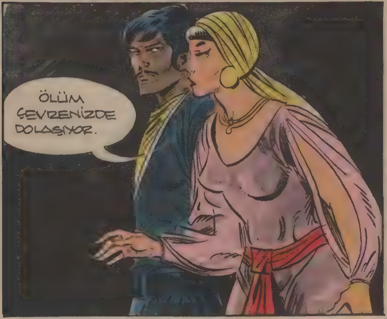
ÖLÜM ÇEVRENİZDE DOLAŞIYOR.

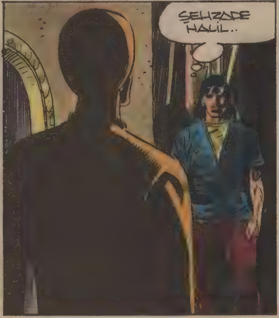
ŞEHZADE HALİL..

Kara Murat genç kadını bıraktı, toparlandı ve gösterilen salona girerken Farahnaz Sultan'ın, kulağına eğilerek şu sözleri söylediğini duydu:

—Dikkat ediniz!.. Ölüm çevrenizde dolaşıyor! Her söyleneni kabul ediniz...

Bu sözlerin hangi amaçla söylendiği belli değildi...

Ama Kara Murat'ın ölümden korkmadığı belliydi... Kılıcını hafifçe tartarak içeriye girdi.

Az sonra Şehzade Halil'in karşısındaydı..

Kara Murat bir gün önce ölüm meydanında, at üzerinde askerlere emir yağdırırken gördüğü şehzadeyi bir bakışta tanıdı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

23 KASIM 1983 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 513 FIYATI 20 LIRA

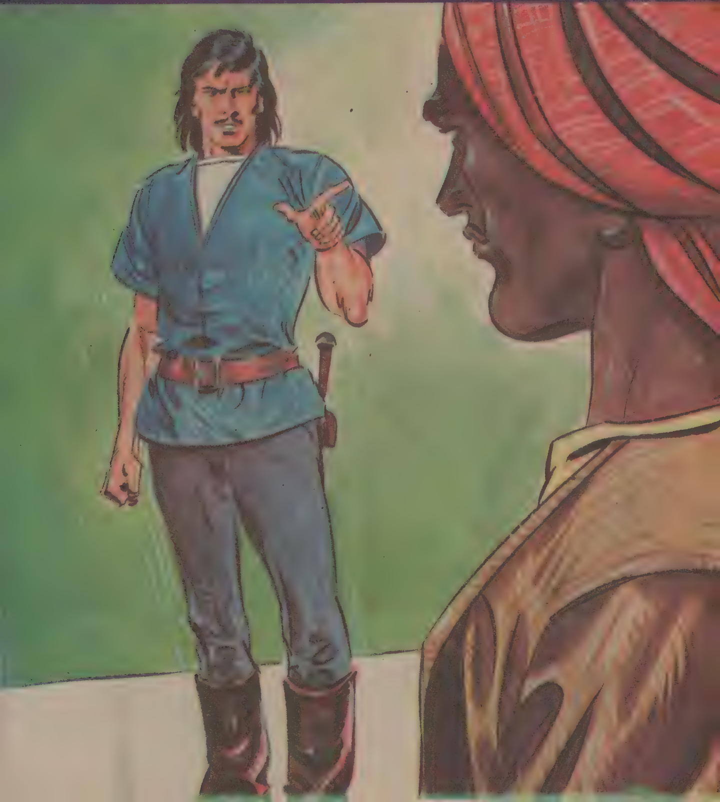

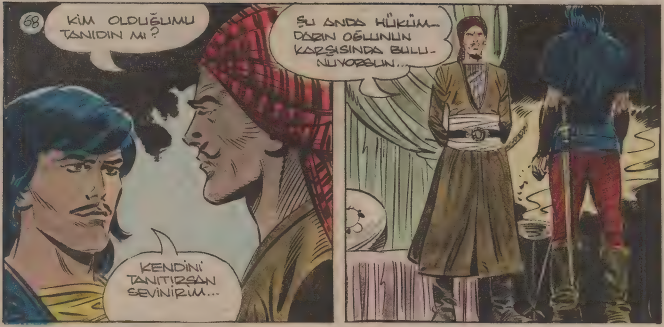
68
KİM OLDUĞUMU TANIDIN MI?
KENDİNİ TANITIRSAN SEVİNİRİM...
ŞU ANDA HÜKÜMDARIN OĞLUNUN KARŞISINDA BULUNUYORSUN...

Halil yumuşak bir sesle:

—Kim olduğumu tanıdın mı ? diye sordu.

Kara Murat içinden "Çok dikkatli ve kurnaz davranmak gerek" diye mırıldandı, sonra yüksek sesle:

—Kendini tanıtırsan sevinirim, dedi.

Sehzade Halil gülümsedi:

—O halde söyleyeyim.Şu anda hükümdarın oğlunun karşısında bulunuyorsun..

Kara Murat şehzadeyi tekrar nazikçe selamladı...

Halil o anda kendisini dikkatle süzerken "Bu gencin kuvvet ve çevikliği derhal belli oluyor" diye düşünüyor, fakat biraz inat ifade eden gözlerinden pek bir anlam çıkaramıyordu:

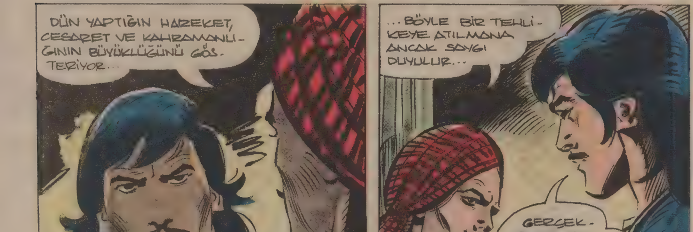
DÜN YAPTIĞIN HAREKET, CESARET VE KAHRAMANLIĞININ BÜYÜKLÜĞÜNÜ GÖSTERİYOR...
BİLİYORUM.
...BÖYLE BİR TEHLİKEYE ATILMANA ANCAK SAYGI DUYULUR...
GERÇEKTEN ONUN KİM OLDUĞUNU BİLMİYORDUM.

—Dün yaptığın hareket, cesaret ve kahramanlığının büyüklüğünü gösteriyor, dedi.

Şehzade Halil, Kara Murat'ın kendisine alçak gönüllü bir cevap vereceğini sanıyordu.Oysa delikanlı sadece:

—Evet, biliyorum! deyince şaşırdı ama az sonra toparlanarak devam etti:

—Bir kadının hayatını kurtarmak için canını tehlikeye atan insan az görülmüştür..

—Doğru...

—Bu kadını tanımadığın halde böyle bir tehlikeye atılmana ancak saygı duyulur..

—Gerçekten onun kim olduğunu bilmiyordum... Hâlâ da bildiğimi söyleyemem.. Margot adında biriymiş...

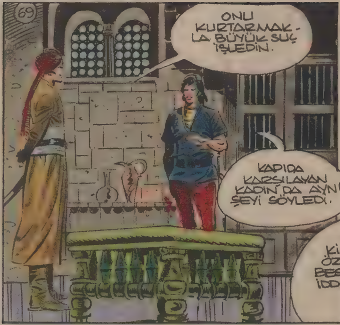
69
ONU KURTARMAKLA BÜYÜK SUÇ İŞLEDİN.
KAPIDA KARŞILAYAN KADIN'DA AYNI ŞEYİ SÖYLEDİ.

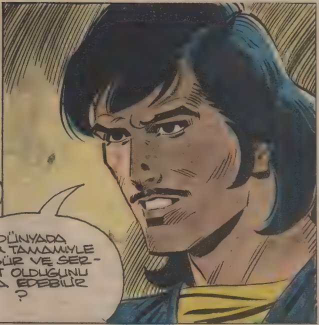
DÜNYADA KİM TAMAMIYLE ÖZGÜR VE SERBEST OLDUĞUNU İDDİA EDEBİLİR ?

—Evet... Büyücülükten suçluydu...Onu kurtarmakla büyük suç işledin... Şu anda hayatın tehlikede...

—Evet...Az önce beni kapıda karşılayan kadın da aynı şeyi söyledi.

Şehzade Halil yarım dakika kadar düşündü, sonra ağır ağır başını kaldırarak soran bakışlarını Kara Murat'a dikti:

—Tamamiyle hür ve serbest misin?

—Dünyada kim tamamiyle özgür ve serbest olduğunu iddia edebilir? Saraydan dışarıya adımını pek az atan hükümdar baban bile serbest olduğunu iddia edebilir mi? Eğer hür ve serbest tabirinden, güneş batarken, hiç bir şeyden korkmayarak sokağa çıkmak, dilediği zaman yiyip içmek ve başına buyruk olmak anlaşılıyorsa, evet, serbestim...

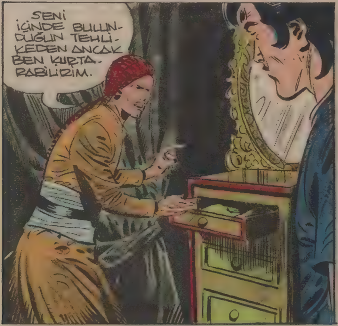
SENİ İÇİNDE BULUNDUĞUN TEHLİKEDEN ANCAK BEN KURTARABİLİRİM.

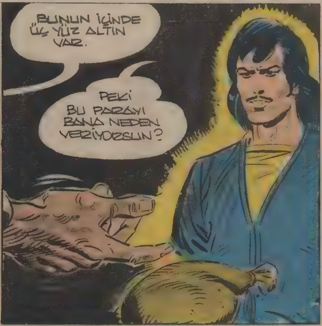
BUNUN İÇİNDE ÜÇ YÜZ ALTIN VAR.
PEKİ BU PARAYI BANA NEDEN VERİYORSUN?

—Güzel..O halde hizmetime girmeni teklif edecek olsam ne dersin? Cevap vermeden önce iyi düşün.Seni içinde bulunduğun tehlikeden ancak ben kurtarabilirim.

Şehzade Halil, çekmeceden çıkardığı kadife bir torbayı masanın üzerine koydu:

—Bunun içinde üçyüz altın var...

—Üçyüz altın mı?

—Evet.. Bir servet.. Bu senindir!

—Benim mi?

—Evet, senin!...

Kara Murat keseyi şöyle bir süzdü, sonra soğuk ve umursamaz bir ifadeyle sordu:

—Peki bu parayı bana neden veriyorsun?

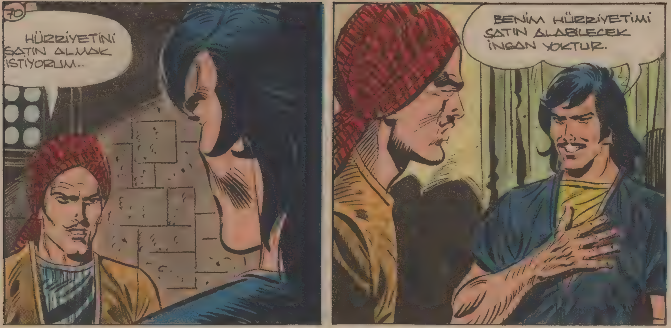
70
HÜRRİYETİNİ SATIN ALMAK İSTİYORUM..
BENİM HÜRRİYETİMİ SATIN ALABİLECEK İNSAN YOKTUR.

Şehzade Halil şaşırmıştı. O, delikanlının teşekkür etmesini, önünde iki büklüm olmasını ve kendisine karşı minnettar olduğunu söylemesini bekliyordu. Fakat Kara Murat oralı bile olmamıştı.

Bunun üzerine Şehzade, daha açık konuştu:

—Hürriyetini satın almak istiyorum. Bu para onun avansıdır...

Kara Murat gülümsedi:

—Özgürlüğümü satın almaya senin gücün yetmez asilzadem.. Benim hürriyetimi satın alabilecek insan yoktur.

Şehzade Halil şaşırdı:

Duydukları inanılmaz, akıl almaz bir şeydi...

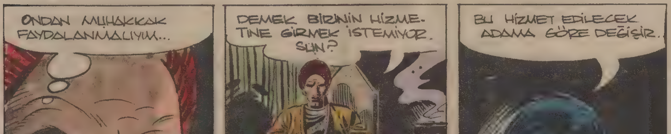
ONDAN MUHAKKAK FAYDALANMALIYIM...
DEMEK BİRİNİN HİZMETİNE GİRMEK İSTEMİYORSUN?
BU HİZMET EDİLECEK ADAMA GÖRE DEĞİŞİR.

Az sonra kendisini toplayıp Kara Murat'ı daha dikkatli incelemeye başladı.

Bu adam, kim daha fazla verirse kılıcını onun hizmetinde kullanan serseri silahşörlerden biri değil miydi canım?

Madem ki, kılıcını iyi kullanıyordu, o halde kendisinden faydalanmak lazımdı:

—Demek birinin hizmetine girmek istemiyorsun? diye sordu.

Kara Murat:

—Bu, hizmet edilecek adama göre değişir, dedi. Dünyada ne tarafa baktımsa pislik ve rezillikten başka bir şey görmedim. Eğer ruhu ve kalbi temiz birine rastlamış olsaydım ona hizmet edebilirdim. Şimdi söyle,sana nasıl bir hizmette bulunmamı istiyorsun?

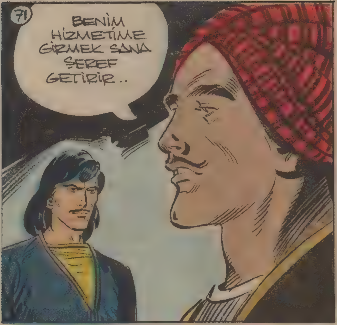
71
BENİM HİZMETİME GİRMEK SANA ŞEREF GETİRİR..

Şehzade Halil, karşısındaki inatçı genci hizaya getirdiğini sanarak gururla göğsünü şişirdi:

—Görevini az sonra söyleyeceğim. Benim hizmetime girmek sana şeref getirir.

Ben.. Bu dünyadaki en büyük planları uygulamak için kendime yardımcı arıyorum.. O insan sen olmak istemez misin!?

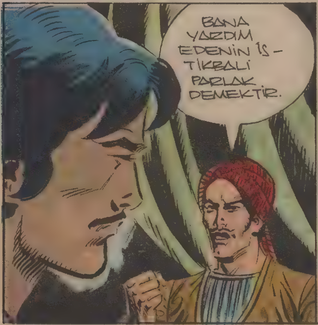
BANA YARDIM EDENİN İSTİKBALİ PARLAK DEMEKTİR.

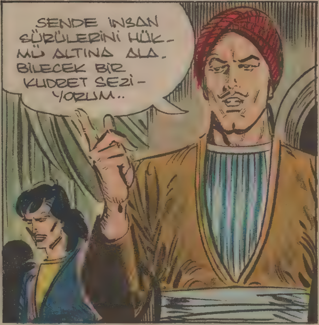
SENDE İNSAN SÜRÜLERİNİ HÜKMÜ ALTINA ALABİLECEK BİR KUDRET SEZİYORUM..

—Bilmem.. Teklif edeceğin işe bağlı.

—Sende büyük cesaretten başka yüksek bir ruh görüyorum. Sende insan sürülerini hükmü altına alabilecek bir kudret seziyorum. Sen aradığım insanlardan birisin...

Kara Murat canı sıkılmış bir halde içinden söylendi:

"—Hay Allah!.. Bu süslü sözlerin arkasında biçimsiz bir iş var gibi geliyor bana.."

Şehzade Halil gittikçe ateşleniyordu:

—Şunu bil ki ben, babamdan sonra bu ülkeyi yönetmek için seçilmiş bir kimseyim... Bu muhteşem ülkenin gelecekteki güçlü hükümdarı benim... Bana yardım edenin istikbali parlak demektir.

—Bundan hiç kuşkum yok...

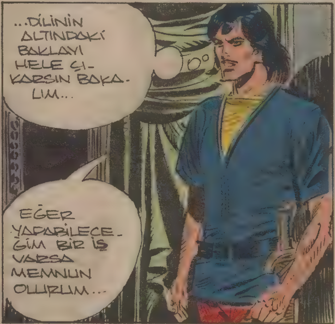
...DİLİNİN ALTINDAKİ BAKLAYI HELE ÇIKARSIN BAKALIM...
EĞER YAPABİLECEĞİM BİR İŞ VARSA MEMNUN OLURUM...

—Öyleyse emirlerimi yerine getireceksin!

Kara Murat, "Çok merak ettim. Dilinin altındaki baklayı hele çıkarsın bakalım" diye düşündü. Sonra yüksek sesle cevap verdi:

—İş görmemekten sıkıldım, paslandım doğrusu.. Eğer yapabileceğim bir iş varsa memnun olurum.

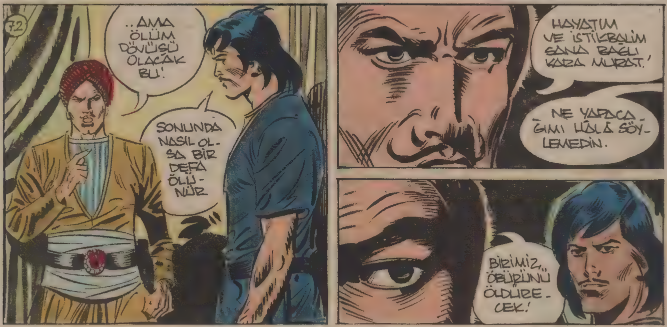
72
..AMA ÖLÜM DÖVÜŞÜ OLACAK BU!
SONUNDA NASIL OLSA BİR DEFA ÖLÜNÜR
HAYATIM VE İSTİKBALİM SANA BAĞLI KARA MURAT!
NE YAPACAĞIMI HÂLÂ SÖYLEMEDİN.
BİRİMİZ, ÖBÜRÜNÜ ÖLDÜRECEK!

—Dövüşeceksin!...

—Dövüşmek benim mesleğimdir...

—Ama ölüm dövüşü olacak bu...

—Ölüm tehlikesine de alışığım.. Sonunda nasıl olsa bir defa ölünür...

Şehzade Halil hırsla söylendi.

—Zor olmakla beraber, başaracağına eminim.. Yalnız sen yapabilirsin bunu. Onun için seni seçtim.. Hayatım ve istikbalim sana bağlı Kara Murat.. Buna karşılık sana vereceğim armağanın çok büyük olacağını söylememe bilmem gerek var mı?

—Hayır.. Yalnız ne yapacağımı hâlâ söylemedin...

—Müthiş bir düşmanım olduğunu bilmelisin. Aramızdaki mücadele ölüm kalım meselesi.. Er geç birimiz, öbürünü öldürecek...

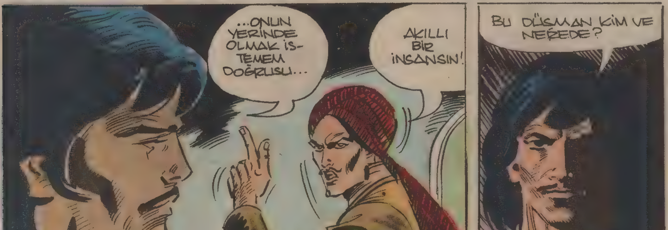
...ONUN YERİNDE OLMAK İSTEMEM DOĞRUSU...
AKILLI BİR İNSANSIN!
BU DÜŞMAN KİM VE NEREDE?

Kara Murat soğuk bir sesle mırıldandı:

—Kim olduğunu bilmiyorum ama onun yerinde olmak istemem doğrusu.. Senin intikamından korkulur...

—Akıllı bir insansın.. Sen de benim gibi, ölmektense öldürmeyi tercih eder ve düşmanını haklarsın...

—Ben ancak göğüs göğüse çarpışmada bulunabilirim. Gece hırsızlarının yaptıkları gibi adam vuramam. Bu cinayet olur...

—Bravo.. Ben de senden böyle bir cevap bekliyordum. Ama sen, düşmanını arkadan vurmayacak, onu şerefli bir düelloya çağıracaksın...

—Bu düşman kim ve nerede?

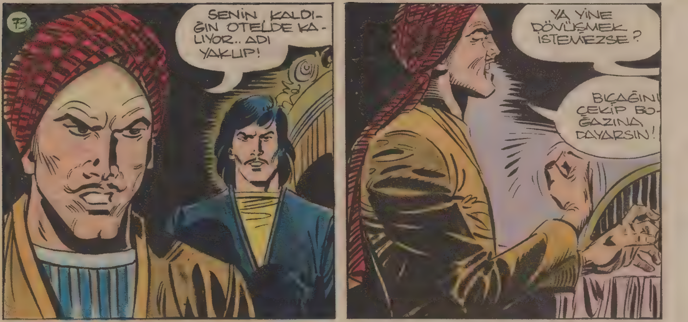
73
SENİN KALDIĞIN OTELDE KALIYOR.. ADI YAKUP!
YA YİNE DÖVÜŞMEK İSTEMEZSE?
BIÇAĞINI ÇEKİP BOĞAZINA DAYARSIN!

—Senin kaldığın otelde kalıyor. Adı Yakup! Bu adamın vücudu devletimiz için son derece tehlikelidir...

Kara Murat derin bir hayret ıslığı çaldı:

—Ama o bir şehzade!...

—Evet.. Kardeşimdir...

—Dövüşmeyi reddederse?

—Zorlarsın...

—Nasıl?

—Bu sana ait...

—Ya yine dövüşmek istemezse?

—Bıçağını çekip boğazına dayarsın. Koyun gibi kesilmeye razı olmaz...

—Ya kendini savunmazsa?

—Kuduz bir köpek gibi gebertirsin. Suç onun.. Sana ne?

Kara Murat oyunu daha fazla sürdürmenin anlamsız olduğunu düşündü, acı acı gülümseyerek:

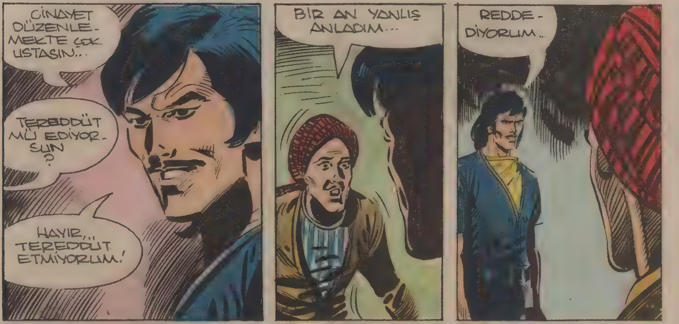
CİNAYET DÜZENLEMEKTE ÇOK USTASIN..
TEREDDÜT MÜ EDİYORSUN?
HAYIR,.. TEREDDÜT ETMİYORUM!
BİR AN YANLIŞ ANLADIM...
REDDEDİYORUM..

—Doğrusu, dedi. Cinayet düzenlemekte çok ustasın..

Şehzade Halil, birden tokat yemiş gibi sarsıldı, sapsarı kesilerek haykırdı:

—Tereddüt mü ediyorsun?

—Hayır, tereddüt etmiyorum...

Şehzadenin endişesi dağılır gibi oldu, rahat bir nefes alarak mırıldandı:

—Bir an yanlış anladım!...

Kara Murat'ın sesi gürledi:

—Yanlış anlamadın şehzade!.. Tereddüt değil, reddediyorum!..

Bu cevap kadar Şehzade Halil'i şaşırtan başka bir söz olamazdı.

Yüzü öfkeden mosmor olmuş, bir ölüm emri vermek istercesine muhafız komutanını arar gibi gözlerini çevrede dolaştırmıştı.

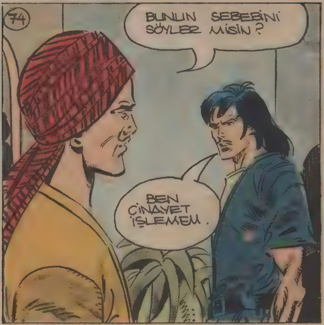
BUNUN SEBEBİNİ SÖYLER MİSİN?
BEN CİNAYET İŞLEMEM.

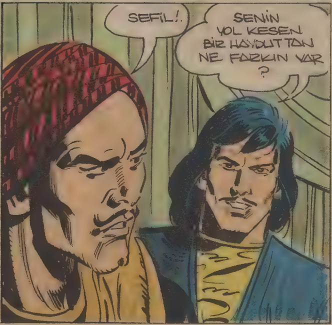
SEFİL!
SENİN YOL KESEN BİR HAYDUTTAN NE FARKIN VAR?

Fakat yapayalnız ve hiç bir şey yapamayacak durumdaydı.. Korkunç hiddetini belli etmemeye çalışarak:

—Bunun sebebini söyler misin? diye sordu.

—Sebebi basit.. Ben cinayet işlemem. Bugüne kadar birçok cani, katil ve haydut tanıdım. Ama emin ol ki, hepsi de senden daha şerefliydi.

Şehzade Halil hiddetinden boğulacak gibi oldu, kısık çenelerinin arasından sadece:

—Sefil! diye homurdanabildi.

Kara Murat bu söze kızmadı:

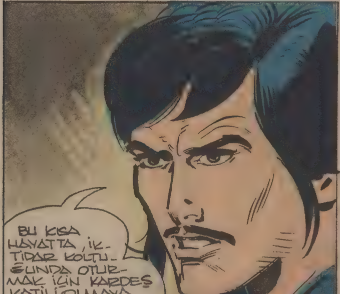
BU KISA HAYATTA, İKTİDAR KOLTUĞUNDA OTURMAK İÇİN KARDEŞ KATİLİ OLMAYA DEĞER Mİ SANKİ?

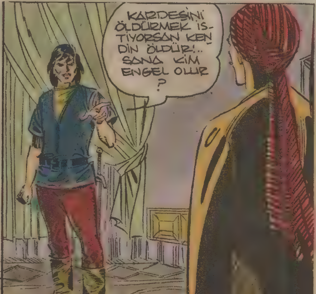
KARDEŞİNİ ÖLDÜRMEK İSTİYORSAN KENDİN ÖLDÜR!.. SANA KİM ENGEL OLUR?

—Sefil mi? Neden? Öldürmek istediğin adamı öldürmediğimden mi? Senin yol kesen bir hayduttan ne farkın var!? Haydutlar, "Ya paran, ya canın?!" der. Ama sen de çok daha aç gözlü olduğundan para yerine hükümdarlık istiyorsun. Ne büyük ihtiras Tanrım? Bu kısa hayatta birkaç yıl iktidar koltuğunda oturmak için kardeş katili olmaya değer mi sanki?

Kara Murat bir an karşısındaki şehzadeyi tiksinerek süzdükten sonra devam etti:

—Kardeşini öldürmek istiyorsan kendin öldür. Sana kim engel olur? Gidip onu çağırayım mı? Evet, neden olmasın? Onu buraya çağırırım, vuruşursunuz. Ne yapacağınızı çok merak ediyorum. Bu merak o kadar kuvvetli ki, işte gidiyorum...

Kara Murat kendisine, kor gibi yanan gözlerle bakan Şehzade Halil'e selam bile vermeden dışarı çıktı..

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

30 KASIM 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 514 FİYATI 20 LİRA

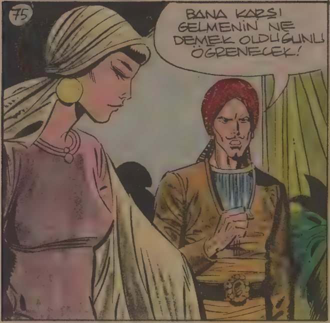
75
BANA KARŞI GELMENİN NE DEMEK OLDUĞUNU ÖĞRENECEK!

O, hana doğru giderken, Şehzade Halil, ne olduğunu merak ederek salona giren Farahnaz Sultan'a şöyle diyordu:

—Bu akşam bir düzine asker yollayıp Kara Murat adındaki haini tutuklatarak zindana attıracağım! Bana karşı gelmenin ne demek olduğunu çok acı bir şekilde öğrenecek!..

★★★

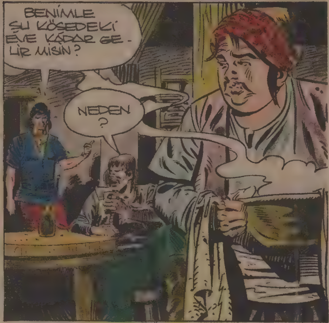
BENİMLE ŞU KÖŞEDEKİ EVE KADAR GELİR MİSİN?
NEDEN ?

Kara Murat hana girince Şehzade Yakup'u gördü, onu kibarca selamladı.

Yakup, Kara Murat'ı tanıyarak gülümsedi...

—Merhaba arkadaş... Dünkü kavgadan beri nasılsın?

—İyiyim... Benimle şu köşedeki eve kadar gelir misin?

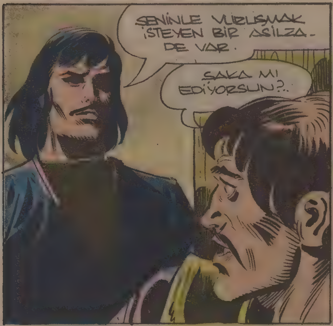
SENİNLE VURUŞMAK İSTEYEN BİR ASİLZADE VAR.
ŞAKA MI EDİYORSUN?..

—Neden? Seninle birkaç kadeh içmek için mi?

—Yazık ki, hayır... Seninle vuruşmak isteyen bir asilzade var... Seni onunla tanıştıracağım!..

Şehzade Yakup birden afalladı, kaşlarını hayretle kaldırarak sordu:

—Şaka mı ediyorsun?

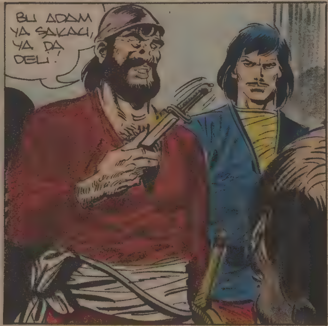
BU ADAM YA ŞAKACI, YA DA DELİ!

Bu sırada Şehzade'nin yanına iri yarı bir adam yaklaştı. Onun adamlarından biri olduğu anlaşılıyordu... Bıçağını çekti, oynar gibi yaparak Kara Murat'a bakıp homurdandı:

—Bu adam ya kötü bir şakacı, ya da deli...

Kara Murat, bir gün önce hiç görmediği dev adama ters bir bakış fırlatarak söylendi:

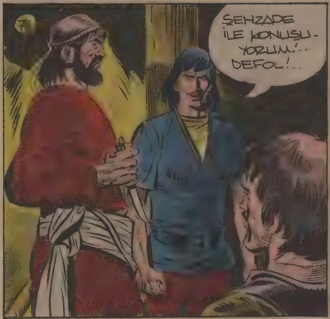
ŞEHZADE İLE KONUŞUYORUM!.. DEFOL!..

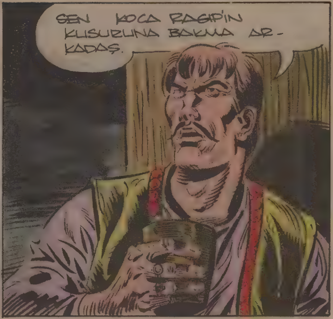
SEN KOCA RAGIP'IN KUSURUNA BAKMA ARKADAŞ.

—Seninle değil, şehzadeyle konuşuyorum. Defol!..

İri yapılı adam irkildi, bıçağının kabzasını sinirli bir hareketle sıktı, emir almak için efendisine bakarken:

—Deliler tedavi edilir, dedi. Bunu da tedavi etmemi ister misiniz?

Şehzade Yakup bir işaretiyle onu susturdu. Adam, efendisi tarafından azarlanan bir köpek gibi başını eğip kenara çekildi...

Yakup, Kara Murat'tan özür diledi:

—Sen Koca Ragıp'ın kusuruna bakma arkadaş... O da benim gibi az önceki sözlerinin ciddi olduğuna inanmadı...

Kara Murat "Önemi yok" der gibi omuz silkti, sonra şöyle dedi:

—Köşedeki evde biri bana, seni öldürmemi teklif etti...

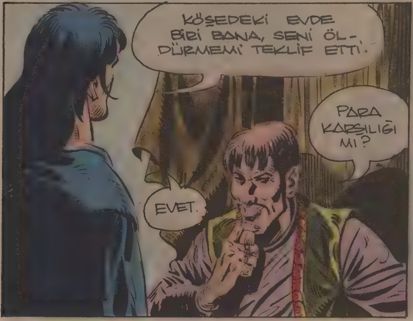
KÖŞEDEKİ EVDE BİRİ BANA, SENİ ÖLDÜRMEMİ TEKLİF ETTİ.
PARA KARŞILIĞI MI?
EVET.

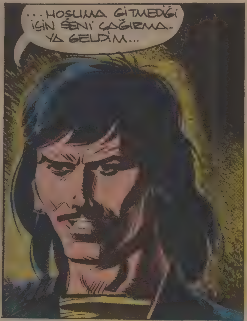
...HOŞUMA GİTMEDİĞİ İÇİN SENİ ÇAĞIRMAYA GELDİM...

—Neee? Para karşılığı mı?

—Evet...

—Nasıl?..

—Kılıç veya hançerle...

Şehzade Yakup küçümseyerek dudak büktü:

—Yani bir cinayet!..

Kara Murat alçakgönüllü bir gülümseyişle mırıldandı:

—Ben de öyle cevap verdim.. Daha sonra o serseme kendi işini neden kendisinin görmediğini sordum...

—Ne dedi?

—Verdiği cevap hoşuma gitmediği için seni çağırmaya geldim...

Şehzade Yakup'un gözlerinde cesur bir ışık dolaştı:

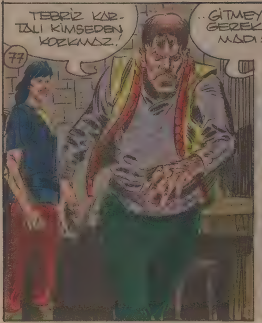
TEBRİZ KARTALI KİMSEDEN KORKMAZ!
..GİTMEYE GEREK KALMADI!
77

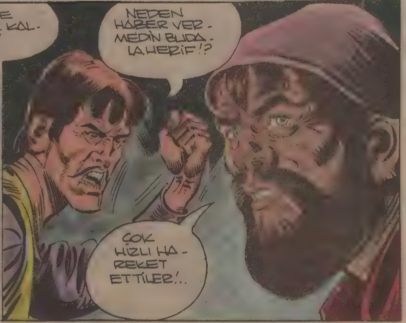
NEDEN HABER VERMEDİN BUDALA HERİF!?
ÇOK HIZLI HAREKET ETTİLER!..

—O halde hemen oraya gidelim.. Tebriz Kartalı hiç kimseden korkmaz!..

Bu sırada Koca Ragıp söze karıştı:

—Şey... Beni bağışlayın efendim.. Ama sanırım gitmeye gerek kalmadı...

Yakup kükredi:

—Neler saçmalıyorsun sersem?

—Çünkü kuş kaçtı efendim...

—Nasıl olur?

—Siz konuşurken köşedeki evin kapısı açıldı, iki kişi bir arabaya binip uzaklaştı...

—Neden haber vermedin budala herif?

—Yetişemezdik efendim. Çok hızlı hareket ettiler...

Şehzade Yakup bir süre canı sıkılmış halde durdu.

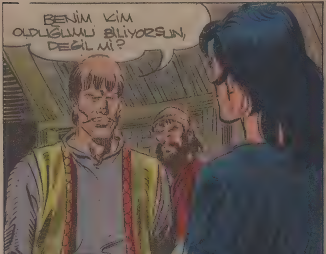
BENİM KİM OLDUĞUMU BİLİYORSUN, DEĞİL Mİ?
EVET..

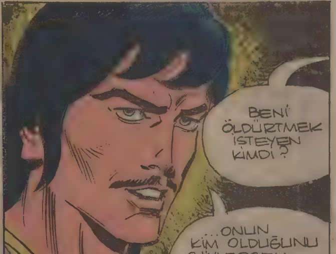
BENİ ÖLDÜRTMEK İSTEYEN KİMDİ?
...ONUN KİM OLDUĞUNU SÖYLERSEM CASUS DURUMUNA DÜŞERİM...

Kendisini öldürtmek isteyenin kim olduğunu tahmin ediyordu ama emin değildi. Kara Murat'a dönüp sordu:

—Benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi?

—Evet...

—Peki beni öldürtmek isteyen kimdi? Bunu da biliyor musun?

—Emin değilim... Hem bilsem de söylemem... Ben bir düşmanının sana tuzak kurduğunu haber verdim. Bu dürüst bir harekettir. Ama onun kim olduğunu söylersem casus durumuna düşerim... Oysa ben casus değilim...

Kara Murat'ın duruşunda öyle bir cesaret ve soyluluk vardı ki, Şehzade Yakup hayran oldu:

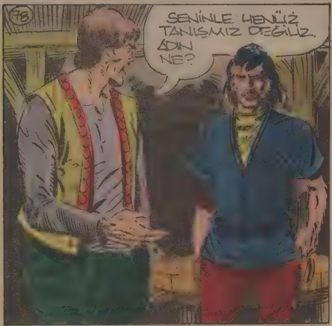
78
SENİNLE HENÜZ TANIŞMIZ DEĞİLİZ. ADIN NE?

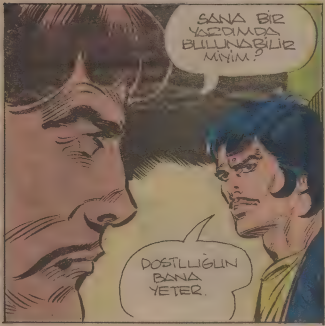
SANA BİR YARDIMDA BULUNABİLİR MİYİM?
DOSTLLUĞUN BANA YETER.

—Haklısın ahbap... Hoşuma gittin doğrusu... Düşmanımın adını söylemesen de bana büyük bir iyilik yaptın... Şimdi hiç değilse darbenin nereden geleceğini tahmin edebiliyorum... Seninle henüz tanışmış değiliz. Adın ne?

—Kara Murat...

—Sana bir yardımda bulunabilir miyim?..

—Hayır... Dostluğun benim için yeter...

Kara Murat'ın yiğit bakışları, genç şehzadeyi etkiliyordu. Ona bir armağan vermesi gerektiğini düşündü. Parmağındaki elmas taşlı yüzüğü çıkarıp Kara Murat'a uzattı:

—Beni öldürmeyi reddederek kaybettiğini telafi etmek için bu yüzüğü al... Hangi sarayda olursa olsun, adını söyleyince bütün kapılar açılacak... Bu yüzük, istediğin zaman beni bulmanı sağlayacak Kara Murat...

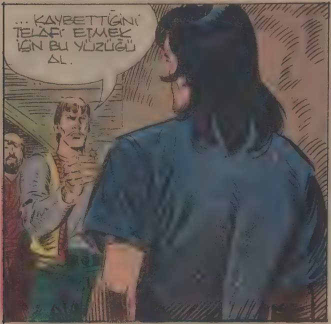
... KAYBETTİĞİNİ TELAFİ ETMEK İÇİN BU YÜZÜĞÜ AL.

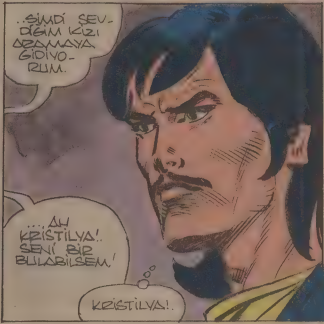
..ŞİMDİ SEVDİĞİM KIZI ARAMAYA GİDİYORUM.
..., AH KRİSTİLYA!. SENİ BİR BULABİLSEM!
KRİSTİLYA!.

Şehzade Yakup, dev yapılı adamına bir işaret vererek kapıya doğru yürüdü...Dışarı çıkarken dönüp Kara Murat'a seslendi:

—Fazla vaktim yok arkadaş... Şimdi sevdiğim kızı aramaya gidiyorum... Ah Kristalya!.. Seni bir bulabilsem!..

Şehzade, sokağa çıkarak gözden kayboldu...

Kara Murat olduğu yerde dondu kaldı sanki...

Kulaklarına inanamıyordu.

Şehzade Yakup "Kristalya" diye bağırmıştı...

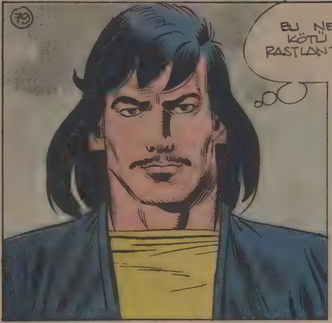

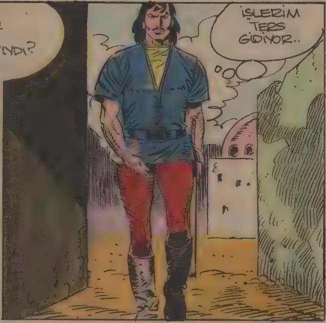
İŞLERİM TERS GİDİYOR..

Ona deli gibi âşık olduğu anlaşılıyordu...

Kara Murat da Kristalya için bir gün önce Tebriz'i alt üst etmiş, yüzlerce kişiyle vuruşmuş, kılıcından kan damlamıştı...

İki genç, aynı kız için karşı karşıya mı gelecekti?

Bu ne kötü bir rastlantıydı?

Kara Murat, Şehzade Yakup'un arkasından sokağa çıktığı vakit onun ve adamının çoktan gitmiş olduğunu gördü...

Acele etmeden, ağır adımlarla handan uzaklaşırken başının içinden binbir düşünce geçiyor, canı iyice sıkılmışa benziyordu...

Evet... Her şey ortadaydı...

Birkaç gündür işleri hep ters gidiyordu.

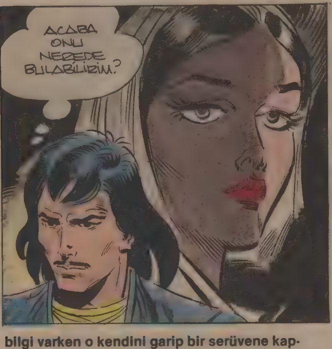
ACABA ONU NEREDE BULABİLİRİM?

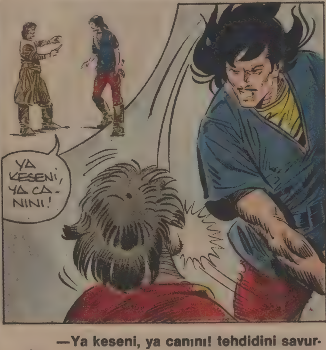
YA KESENİ, YA CANINI!

Tebriz'de öğrenmesi gereken bir sürü bilgi varken o kendini garip bir serüvene kaptırmıştı...

Hayalinde Kristalya'nın güzel, masum, sevimli yüzü canlanıyordu... Acaba onu nerede bulabilirdi?

Bunları düşünüp dururken, bir sokak serserisi Kara Murat'ın yolunu kesmek cüretinde bulundu... Ona yaklaşarak:

—Ya keseni, ya canını! tehdidini savurdu.

Kara Murat'a o anda her şey anlamsız geliyordu. Önce bir tokatta serseriyi yere serdikten sonra kesesini çıkarıp ona iki altın fırlattı:

—Para istiyorsan al...

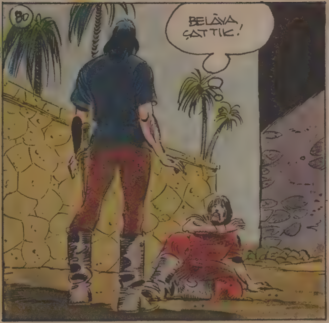

Patlayan dudaklarındaki kanları elinin tersiyle silerek yerinden kalkan serseri paraları kaptı ve karşısındaki gence şaşkın şaşkın bakarak birkaç teşekkür kelimesi mırıldandı.

Kara Murat sordu:

—İki altın daha kazanmak ister misin?

Adam korkuyla başını salladı:

—İsterim ama doğrusu böyle bir tokat daha yemek istemem. Elin çok ağır!..

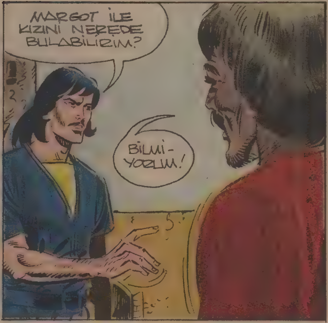
MARGOT İLE KIZINI NEREDE BULABİLİRİM?
BİLMİ-YORUM!

—Sana vuracak değilim. Sadece bir şey soracağım. Margot ile kızını nerede bulabilirim?

—Bilmiyorum...

—Haydi, bana numara yapma... Margot'un bütün serserilerin dostu olduğunu biliyorum.

Sesi ciddileşen serseri:

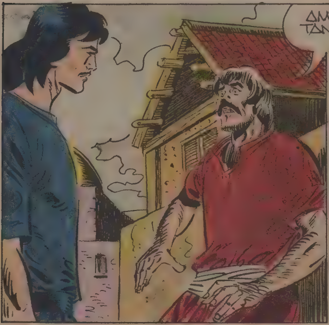
AMAN TANRIM!

—Onları niçin arıyorsun? Önce bunu bilmem gerek... derken birden durdu, Kara Murat'a daha dikkatli baktı, sonra gözlerine inanamıyormuş gibi heyecanla haykırdı:

—Aman Tanrım!.. Sen dün Margot'u kurtaran yiğit değil misin?

Kara Murat tam ona cevap verecekken alaylı bir ses sokağı çınlattı:

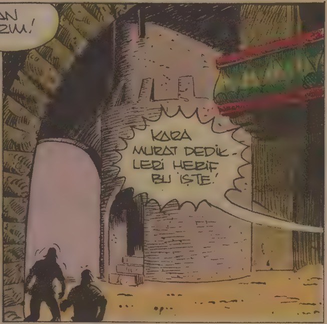
KARA MURAT DEDİK-LERİ HERİF BU İŞTE!

—Bak hele!.. Şu serserinin kim olduğunu biliyor musun yüzbaşı? Kara Murat dedikleri herif bu işte!..

Kara Murat hızla çevresine bakındığı vakit her yanının askerlerle sarılmış olduğunu gördü, hafifçe rengi sarardı.

Aynı alaylı ses devam etti:

—Ne o? Bir yere mi gidecektin?..

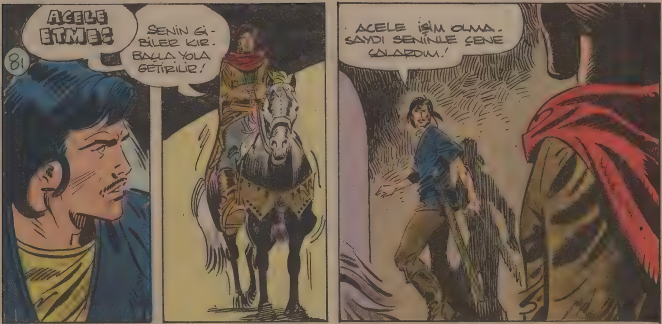
81
ACELE ETME!
SENİN GİBİLER KIRBAÇLA YOLA GETİRİLİR!
ACELE İŞİM OLMASAYDI SENİNLE ÇENE ÇALARDIM!

Yoo...Acele etme! Hem insana hakaret et, terbiye dersi vermeye kalk, hem de çekip gitmeye bak!..Öyle şey olmaz!..

Kara Murat sesin geldiği yana dikkatle bakınca onu tanıdı...

Şehzade Halil, atının üzerinden, mağrur bakışlarla kendisini süzüyordu. Hükümdar oğlunun zalim gözleri, avını ele geçirmiş olmanın zevkiyle ışıldıyordu.

Kara Murat yüzünü buruşturdu:

—Beni tanıdığına göre, nasıl silah kullandığımı da iyi bilirsin...

—Bilmez olur muyum? Sen palavracının birisin... Senin gibiler kırbaçla yola getirilir...

—Acele işim olmasaydı seninle çene çalardım ama yazık ki vaktim yok...

Kara Murat yürüyüp gitmek isterken, on kılıç birden hışımla ona doğru uzandı...

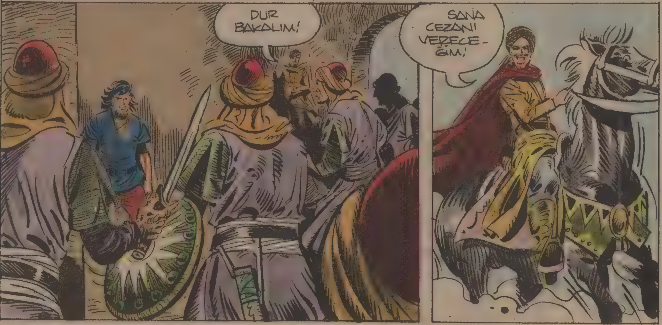
DUR BAKALIM!
SANA CEZANI VERECEĞİM!

Şehzade Halil yılan gibi tısladı:

—Dur bakalım... Acele etme hele... İnsanlar hep bir yere gitmek isterler ama çok defa gidecekleri yer belli olmaz...

—Yani dövüşecek miyiz?

—Eğer cesaretin varsa öyle olacak... Ya da kılıcını at, teslim ol!..

Kara Murat canı sıkılmış bir halde söylendi:

—Cesaret dediğin şey bende gereğinden fazla var. Haydi durmayın.. Hemen kozumuzu paylaşalım...

Şehzade Halil sinirli bir kahkaha attı:

—Beni reddedip işbirliği yapmamakla kendi kaderini kendin tayin ettin. Sana cezanı vereceğim. Haydi, yakalayın şu sersemi!..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

7 ARALIK 1983 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 515 FİYATI 20 LİRA

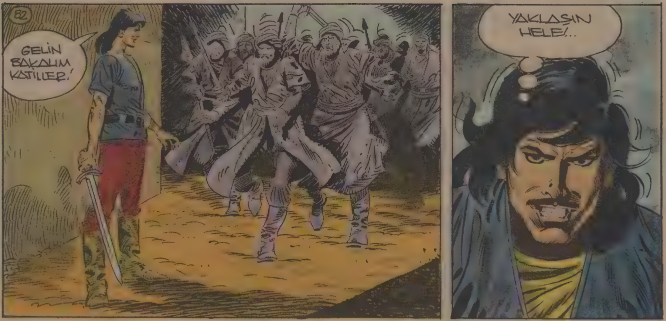
82
GELİN BAKALIM KATİLLER!
YAKLAŞIN HELE!..

Askerler, ellerinde kılıçları ve mızrakları olduğu halde saldırırken Kara Murat bir heykel gibi hareketsiz duruyor ve dudaklarının arasından zehir gibi acı sözler dökülüyordu:

—Gelin bakalım katiller!.. Gelin, kiralık köpekler!.. Canınızı cehenneme yollarken zerre kadar üzülmeyeceğim...

Karşısındakiler kaç kişiydiler? Tek başına böyle kalabalık bir sürüyle başa çıkabilecek miydi? Bütün bunları düşünmüyordu bile...

Sadece onların yaklaşmalarını bekliyordu.

Şehzade Halil'in adamları ile Kara Murat birkaç saniye sonra vuruşmaya başladı..

Çarpışma çok şiddetli oluyordu.

Kara Murat zıplıyor, sıçrıyor, elindeki kılıcını şimşek gibi parlatıyor ve kendisine yaklaşanları birer birer şişliyordu.

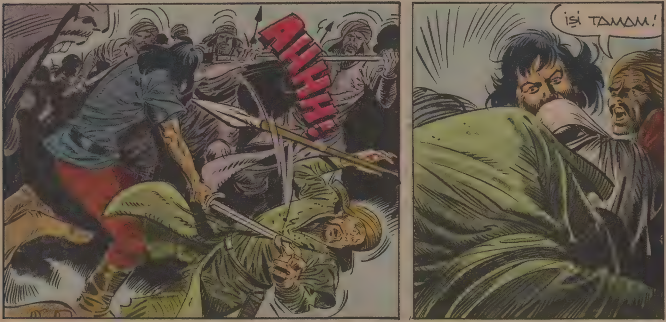
AHHH!
İŞİ TAMAM!

Bu görülmemiş kavga, çevrede de büyük bir ilgi uyandırmıştı.

Herkes toplanmış bir tek adamın, bir sürü herifle çarpışmasını heyecan içinde seyrediyordu.

Kara Murat, saldırganları birkaç defa püskürtmeyi başardı, bir çoğunu kanlar içinde yere serdi ama ne var ki düşmanlarının sayısı azalmıyor, tam tersine gitgide artıyordu. Durmadan yenileri geliyor ve çarpışmaya katılıyorlardı.

Sonunda yorgunluktan ayakta duracak hali kalmadı. İyice bitkin düştüğü anda birçok kişi üzerine atıldı. Az sonra, eli kolu sımsıkı bağlanmış ve ağzına da bir tıkaç sokulmuştu.

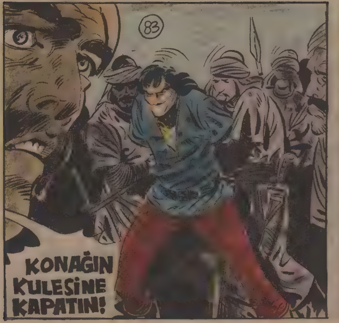
83
KONAĞIN KULESİNE KAPATIN!

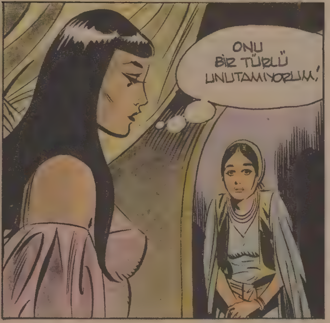
ONU BİR TÜRLÜ UNUTAMIYORUM!

Şehzade Halil, yerde kanlar içinde yatan adamlarına bakarak, avın kendilerine çok pahalıya mal olduğunu düşündü, sonra:

—Tutukluyu konağın kulesine kapatın! emrini verdi.

Şehzade Halil, koca bir düşman ordusunu yenmiş komutan çalımıyla oradan uzaklaşırken, arkasında birçok ölü ve yaralı bıraktığını unutmuştu bile... Onun ölen insanlara zerre kadar aldırdığı yoktu...

* * *

Farahnaz Sultan konağın geniş salonuna girdiği sırada kederli bir haldeydi. Bu harikulade kadının yüzüne keder bile yakışıyordu.

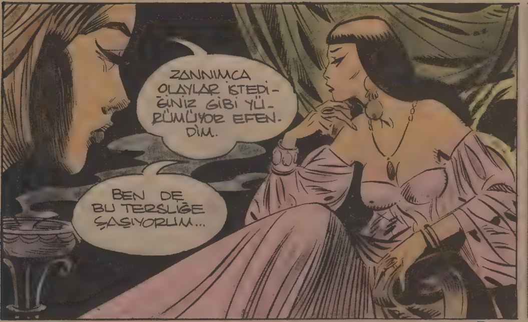
ZANNIMCA OLAYLAR İSTEDİĞİNİZ GİBİ YÜRÜMÜYOR EFENDİM.
BEN DE BU TERSLİĞE ŞAŞIYORUM...

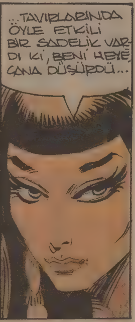
...TAVIRLARINDA ÖYLE ETKİLİ BİR SADELİK VARDI Kİ, BENİ HEYECANA DÜŞÜRDÜ...

Farahnaz Sultan'ın oda hizmetçisi ve sırdaşı olan Ulufer, hanımını rahat bir koltuğa yerleştirdikten sonra ayaklarının altına bir yastık koydu ve önünde el pençe divan durarak sordu:

—Zannımca olaylar istediğiniz gibi yürümüyor efendim.

—Evet.. Ben de bu tersliğe şaşıyorum. Bugün öyle bir insana rastladım ki, böyle bir adam benim elimde olsa dünyayı yerinden oynatırdım...

Farahnaz Sultan, yüreğindeki sır kendisini boğacakmış gibi titrek bir sesle devam etti:

—Savaşta insan vücudunu değil, ruhunu zırhlamalıdır. Ben de daima ruhumun zırhla kaplı olduğunu sanıyordum. Fakat bugünkü yabancı o zırhı deldi galiba. Bakışlarında öyle garip bir gülümseyiş ve tavırlarında öyle etkili bir sadelik vardı ki, beni heyecana düşürdü.

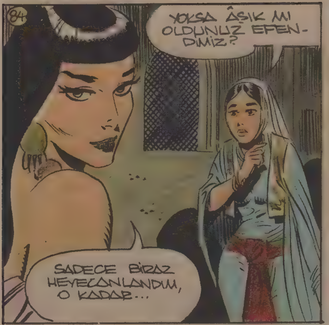
YOKSA ÂŞIK MI OLDUNUZ EFENDİMİZ?
SADECE BİRAZ HEYECANLANDIM, O KADAR...

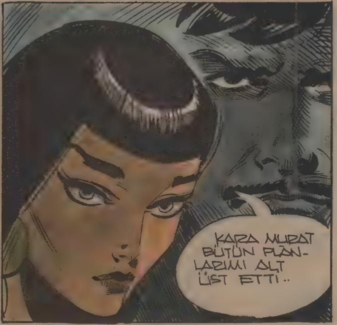
KARA MURAT BÜTÜN PLANLARIMI ALT ÜST ETTİ..

—Yoksa âşık mı oldunuz efendim!? Ah, aşk!.. Duyguların en tatlısı değil midir?

Farahnaz Sultan birden irkildi:

—Aşk mı? Hayır!... Sadece biraz heyecanlandım o kadar.. Âşık olmak için kalp lazım. Oysa bende kalp yoktur!.. Ben kalp sahibi olmak istemiyorum. Ben sadece Akkoyunlu Sultanı olmak istiyorum. Bunun için Şehzade Halil'i avucumun içinde tutmalı, Yakup'u ise yok etmeliyim...

Farahnaz Sultan birdenbire sustu. Yüzü sararmıştı. Tırnaklarını avuçlarına bastırarak heyecanını tuttu:

—O adam... Kara Murat... Bütün planlarımı altüst etti. Şehzade Yakup'u öldürmeyi kabul etmedi. Şehzade Halil'e bir direnişi, onun karşısında bir kükreyişi vardı ki, görmeliydin...

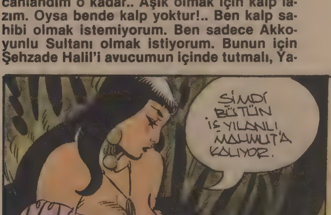
ŞİMDİ BÜTÜN İŞ YILANLI MAHMUT'A KALIYOR.

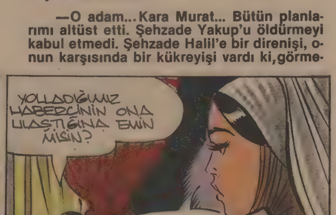
YOLLADIĞIMIZ HABERCİNİN ONA ULAŞTIĞINA EMİN MİSİN?
KESİNLİKLE EFENDİM.

—O adama hayran gibi konuşuyorsunuz...

—Evet.. Etkili bir erkek... Ama hayran olduğum kadar nefret de ediyorum... Çünkü mükemmel sandığım planlarımı bozdu. Şimdi bütün iş Yılanlı Mahmut'a kalıyor...

—Yılanlı Mahmut müthiş bir katildir efendim...

—Yolladığımız haberin ona ulaştığına emin misin?

—Kesinlikle efendim.. Parayı verdiniz mi Yılanlı Mahmut'un yeryüzünde öldürmeyeceği hiç kimse yoktur.

—Güzel.. O halde bu yaman katili bekleyeceğiz...

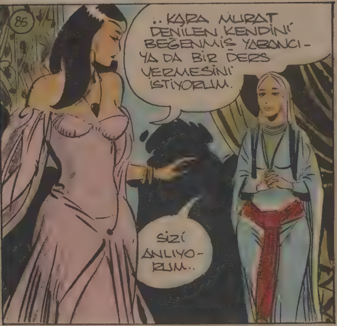
85
..KARA MURAT DENİLEN KENDİNİ BEĞENMİŞ YABANCI-YA DA BİR DERS VERMESİNİ İSTİYORUM.
SİZİ ANLIYO-RUM..

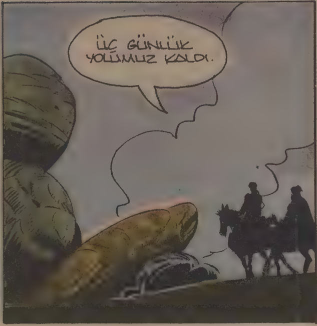
ÜÇ GÜNLÜK YOLUMUZ KALDI.

....Şehzade Yakup'u öldürdükten sonra onun, Kara Murat denilen kendini beğenmiş yabancıya da bir ders vermesini istiyorum. Görüyorsun ya, Kara Murat'a âşık filan değilim...

Güzel hizmetçi kadın:

—Evet efendim, sizi anlıyorum! derken, bakışlarında alaylı bir parıltı yanıp söndü.

Hanımının ilk defa ciddi bir aşka yakalandığını anlamıştı.

* * *

Durakoğlu ile Yılanlı Mahmut handan ayrılarak atlarını Tebriz'e doğru sürdüler.

Önlerinde daha üç günlük yolları vardı.

İlk gün olaysız geçti.

Yılanlı Mahmut, hangi yollardan güvenle gidileceğini çok iyi biliyordu.

Durakoğlu, yeni yol arkadaşının planına uyup, onunla beraber at koşturdu.

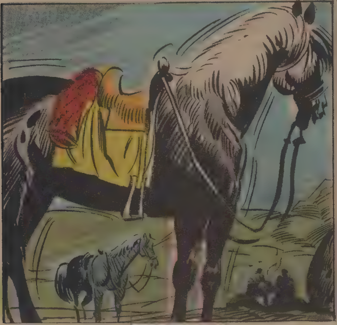

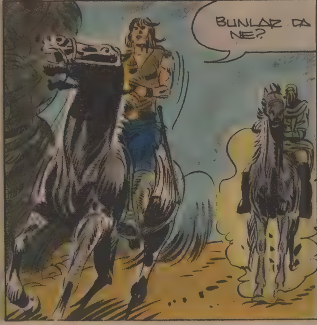
BUNLAR DA NE?

Yanlarında bir miktar yiyecek vardı.

İkinci gün öğleye doğru bir kaynağın başında mola verip, kendilerine ve atlara güzel bir ziyafet çektiler.

Akşama doğru bu tatlı seyahatin zevki birden kaçtı.

İki arkadaş, vadiden düz bir ovaya çıkmak üzereyken, onbeş-yirmi atlının saldırısına uğradılar.

Bu tertipli bir harekete, adeta bir pusuya benziyordu.

Çünkü saldırganlar, "Kimsiniz? Nereye gidiyorsunuz?" bile demeden palalarını sıyırarak naralar atıp üzerlerine doğru at koşturmaya başlamışlardı.

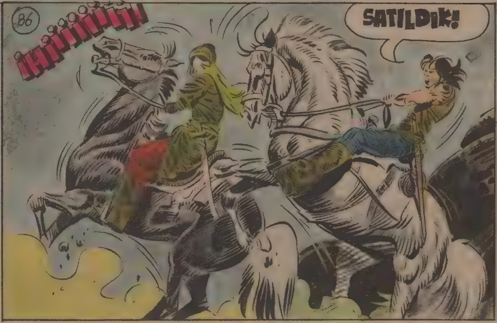
86
İHİİİİİİ!!
SATILDIK!

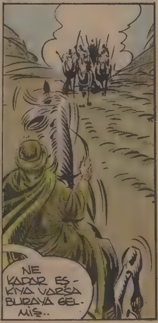
NE KADAR EŞKIYA VARSA BURAYA GELMİŞ..

Durakoğlu:

—Satıldık! diye bağırdı.

Yılanlı Mahmut, kılıcını sıyırarak gürledi:

—Evet!... O handaki kaltaklardan biri sattı bizi...

Durakoğlu, hızla yaklaşan haydutlara bakarak söylendi:

—Dağlarda ne kadar eşkiya varsa buraya gelmiş! Çolak Vahap'ın öcünü almak istiyorlar anlaşılan...

Yılanlı Mahmut başını salladı:

—Bunlarda öyle soylu duygu yoktur. Üzerimizde çok para olduğunu duyduklarından buraya koştuklarına eminim...

Eşkiyalar iki arkadaşı çembere almak için yanlarına doğru sarktılar. Bir yandan da korkunç naralar atarak:

—Öldürelim!..

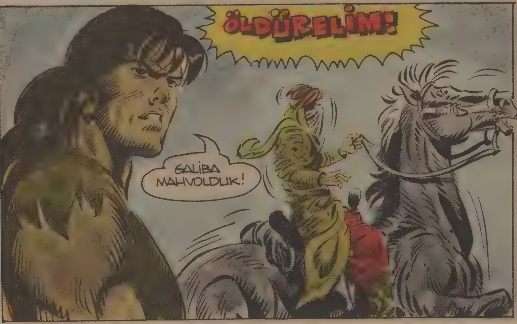
ÖLDÜRELİM!
GALIBA MAHVOLDUK!

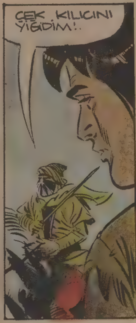

—Gebertelim! diye bağırıyorlardı.

Durakoğlu, umutsuz bir sesle:

—Galiba mahvolduk! dedi.

Yılanlı Mahmut bu fikre katılmadı. Atını hızla geriye çevirerek sarp bir yamaca doğru sürerken, o taraftan da birçok atlının geldiğini görünce Durakoğlu'na hak vermek zorunda kaldı.

İki arkadaş, az sonra her an daralan bir kıskaç içine girmişti.

Durakoğlu dişlerini gıcırdatarak:

—Vuruşacağız! dedi.

Yılanlı Mahmut haykırdı:

—Çek kılıcını yiğidim! Ben bunlar gibi çok köpek gördüm. Birkaçını tepeledik mi kuyruklarını toplayıp kaçarlar.

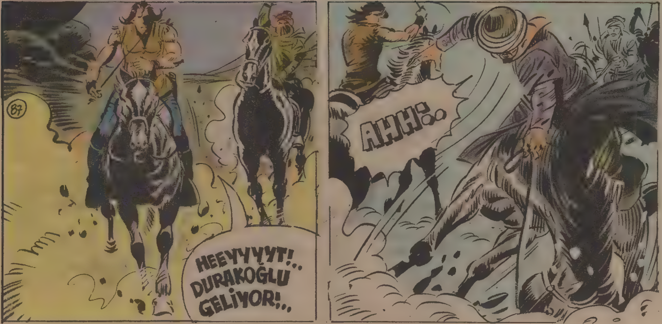
87
HEEYYYYT!.. DURAKOĞLU GELİYOR!..
AHH!..

Durakoğlu en tehlikeli zamanlarda bile kaybolmayan soğukkanlılığıyla uzun kılıcını sıyırarak havada ölüm şimşekleri çizdi.

Vadi onun gök gürlemesini andıran sesiyle yankılandı:

—Heeeyyyt! Durakoğlu geliyor!

Yılanlı Mahmut da kükredi:

—Savulun.. Mahmut geliyor!...

İki arkadaş, üzerlerine atılan ilk haydutları birer kılıç darbesiyle atlarından düşürdü.

Derken bir ikinci, bir üçüncü feryat duyuldu.

İki eşkiya daha hayvanlardan yuvarlandı.

Yılanlı Mahmut'la Durakoğlu'nun kılıçları dehşet saçıyordu.

İki müthiş kılıç hızla kalkıp iniyor, her defasında bir vücut cansız yere düşüyordu.

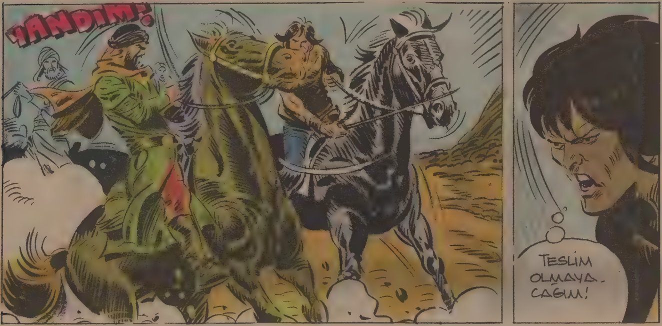
YANDIM!
TESLIM OLMAYA-CAGIM!

Artık ikisinin de gözlerini kan bürümüş, tüm güçleriyle düşmana amansızca kılıç çalıyorlardı.

Ama sonuçsuz bir kavgaydı bu...

İki atlı ne kadar usta ve cesur olursa olsun, sayıları otuzu bulan haydut sürüsüyle baş edemezdi.

Durakoğlu kararını verdi.

Kılıç tutan bileği düşünceye kadar teslim olmayacak, vurabildiği kadar vuracak, öldürebildiği kadar öldürecekti.

Yılanlı Mahmut da onun gibi düşünüyordu.

İkisi birden vurabildikleri kadar vurdular, öldürebildikleri kadar öldürdüler...

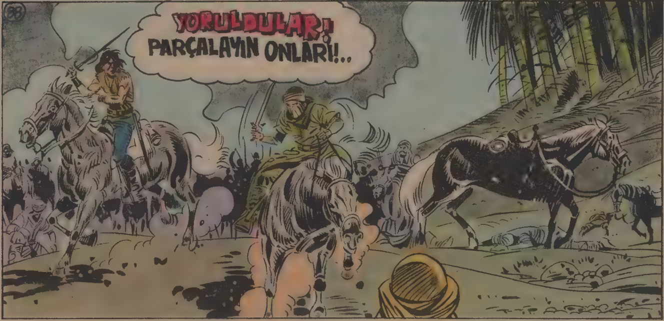

Kanlı kavga, tüm dehşetiyle devam etti.

Haydutlar, arkadaşlarının birer birer azaldığını görünce bir an için duraklar gibi oldular.

Korkmaya mı başlamışlardı?

Yılanlı Mahmut, at oynatmaya devam ederek Durakoğlu'na seslendi:

—Ne o, karşında kimse kalmadı mı? Aferin aslanıma...

Otuz haydutan yedisi ölmüştü. Bir o kadarı da can çekişiyor, yaraları daha hafif olanlar ise kovalanmış köpekler gibi acı acı uluyorlardı.

Tam bir panik başlamak üzereyken, haydutların başındaki adam:

—Yoruldular! Bir hücumluk canları kaldı! Öldürün! Parçalayın onları! diye haykırdı.

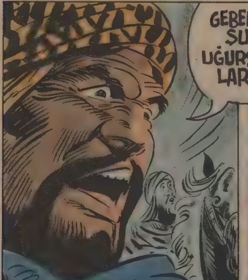
GEBERTİN ŞU UĞURSUZ-LARI!

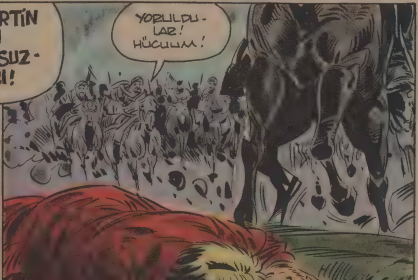
YORULDU-LAR! HÜCUM!

Eşkiyalar kararsızlık içinde durunca adam yeniden gürledi:

—Aptal herifler! Bu serserilerin üzerinde binlerce altın var.. Yoksa bu çil çil altınlardan vaz mı geçtiniz? Haydi, gebertin şu uğursuzları!

Altın hırsı, haydutları tekrar coşturdu. Bir an için gerileyen ve kaçmak isteyen adamlar, daha büyük bir şiddetle yeniden yüklendiler.

Artık Durakoğlu da, Yılanlı Mahmut da iyice yorulmuşlardı.

İkisi de son güçlerini harcıyordu...

Hücumdan savunmaya geçip, adım adım gerilediler.

Çember yavaş yavaş daraldı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

14 ARALIK 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 516 FİYATI 20 LİRA

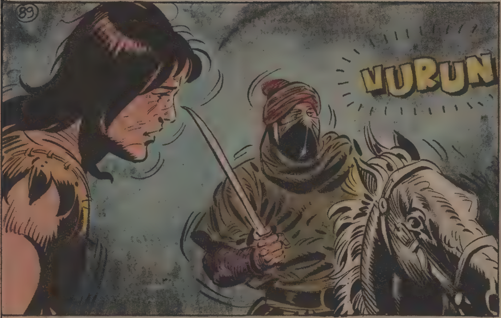

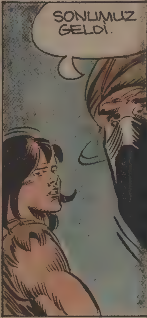
SONUMUZ GELDİ.

Çevrelerinde vahşi yüzler, onları parçalamak iştahı ile fır fır dönüyordu.

Bir an geldi ki, Durakoğlu da Yılanlı Mahmut da atlarını kımıldatmamaya başladı.

Haydutlar haykırıyordu:

—Yoruldular!

—Vurun!

—Gebertin namussuzları...

—Çil çil altınlar bizim olacak...

Geniş yüzlü, kıvrık palalar kalktı, havada bir ölüm kokusu sezildi.

Yılanlı Mahmut:

—Sonumuz geldii! diye mırıldanırken Durakoğlu sırtının buz gibi terlediğini hissetti.

Hayatında ölüme hiç bu kadar yaklaştığını hatırlamıyordu.

Düşman palaları başına inmek üzereydi.

Azraili tepesinde hissediyordu.

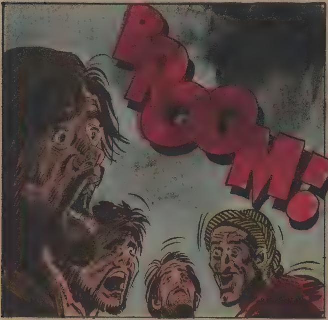

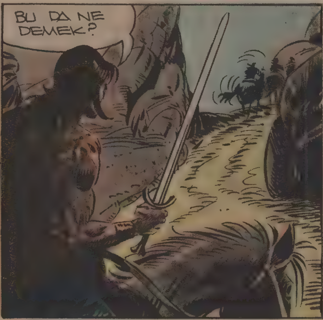
BU DA NE DEMEK?

Birden garip bir şey oldu.

Bir mucize sanki...

Önce çakan bir şimşek ortalığı aydınlattı, sonra çok yakına düşen bir yıldırım yeri göğü sarstı...

Patlama o kadar müthişti ki, neye uğradıklarını şaşıran haydutlar korkudan çil yavrusu gibi dağıldılar.

Durakoğlu ve Yılanlı Mahmut şaşkınlık içinde birbirine baktı.

Olacak şey miydi bu?

Bir dakika önce kana susamış birer pars gibi üzerlerine saldıran haydutların hepsi şimdi yamaçlardaki mağaralara ulaşmak için çılgınca kaçıyorlardı.

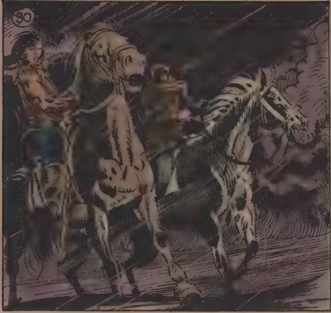

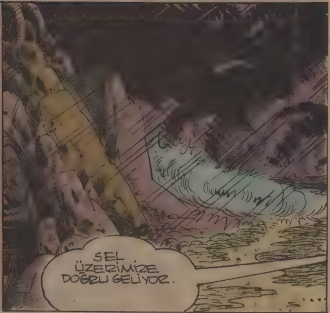
SEL ÜZERİMİZE DOĞRU GELİYOR.

İki arkadaş kendilerini toparladıkları vakit, müthiş bir fırtına ortalığı kasıp kavurmaya başlamıştı.

Gök, korkunç korkunç gürlüyor, göz kamaştırıcı şimşekler çakıyor, yıldırımlar düşüyordu.

Durakoğlu, bütün vadiyi kaplayan müthiş bir selin, önüne gelen her şeyi silip süpürmeye başladığını dehşetle gördü.

Tecrübeli haydutların kavgayı neden yarıda bırakarak kaçtıkları şimdi daha iyi anlaşılıyordu.

İki arkadaş korkunç selden kurtulmak için atlarını dağın yamacına doğru sürüp, yüksek yerdeki küçük bir mağaraya sığınmak zorunda kaldı.

Gözleri kamaştıran şimşekler, kulakları sağır eden yıldırımlar ve sinir bozan çılgın rüzgâr bitse bile, vadide akan sel suları çekilmeden bu mağaradan çıkamayacaklarını biliyorlardı.

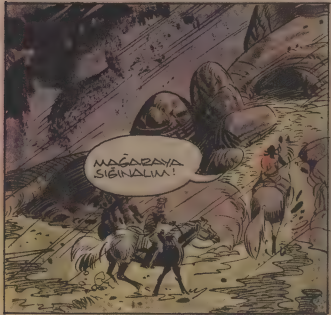
MAĞARAYA SIĞINALIM!

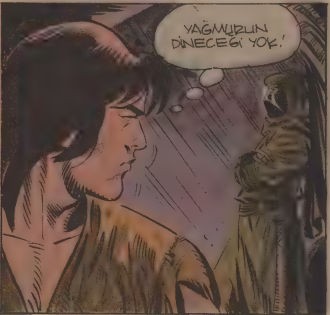
YAĞMURUN DİNECEĞİ YOK!

Buna rağmen memnundular.

Çünkü bu fırtına hayatlarını kurtarmıştı...

Fakat tufan bitmiyor, sel suları yükseldikçe yükseliyordu.

Ya bu yağmur günlerce sürerse?

O zaman açlıktan ölürlerdi.

Bunu düşününce ikisi de titredi.

Mağarada bir ateş yakıp umutla beklemeye başladılar.

İlk gün böyle geçti.

Durmadan, dinlenmeden yağan yağmur ve kudurasıya akan sel, onları korkutmaya başlamıştı.

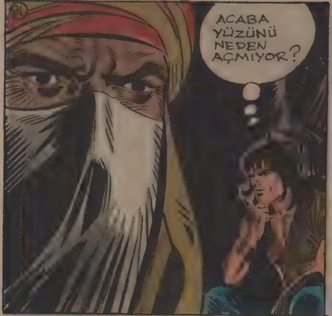
91
ACABA YÜZÜNÜ NEDEN AÇMIYOR?

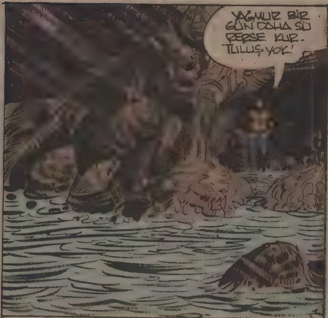
YAĞMUR BİR GÜN DAHA SÜRERSE KURTULUŞ YOK!

Ama ikisi de soğukkanlıydı...

Durakoğlu dağ başındaki ıssız mağarada bile Yılanlı Mahmut'un yüzündeki maskeyi niçin çıkarmadığını merak ediyor "Acaba neden çekiniyor?" diye düşünüyordu. Bir ara:

—Şu maskeyi at da rahat et be arkadaş! diyecek oldu ama Yılanlı Mahmut oralı olmadı. Onun bu sözlerini duymamış gibi:

—Yağmur bir gün daha sürerse kurtuluş yok! Debelene debelene boğuluruz vallahi! diye söylendi.

Durakoğlu düşünceli bir tavırla mağaranın ağzına yaklaştı, çevreyi dikkatle süzdü.

Yılanlı Mahmut haklıydı.

Sel suları daha şimdiden mağaranın ağzını yalamaya başlamıştı.

Delikanlı, hızla akıp giden çamurlu suları seyrederek:

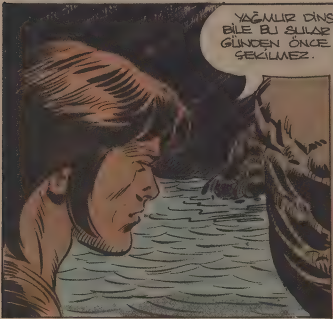
YAĞMUR DİNSE BİLE BU SULAR ÜÇ GÜNDEN ÖNCE ÇEKİLMEZ.

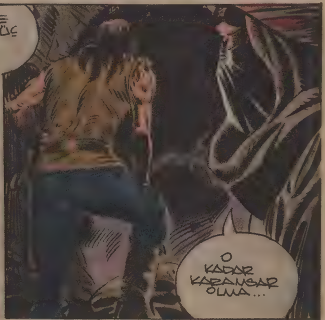
O KADAR KARAMSAR OLMA...

—İşin berbat yanı neresi biliyor musun? dedi. Yağmur dinse bile bu sular üç günden önce çekilmez...

—Eee...Ne olacak?

—Olacağı şu: Yağmurdan belki kurtulacağız ama bu defa açlıktan öleceğiz...Bu su azgın azgın akarken hiç bir yere gidemeyiz.

Yılanlı Mahmut güldü:

—O kadar karamsar olma...Dur bakalım daha ölmedik ya! Nereden biliyorsun bu tufanın devam edeceğini?

—Her şey apaçık görülüyor. Gök kapalı. Simsiyah bulutlar tepemizde asılı sanki... Bu uğursuz hava daha günlerce sürer ve biz de açlıktan ölürüz...

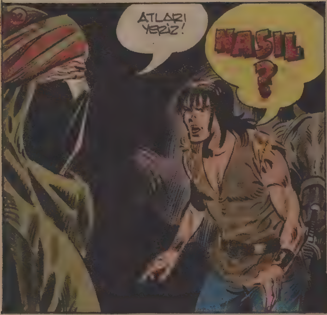
ATLARI YERİZ!
NASIL ?

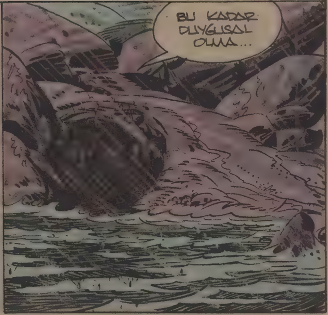
BU KADAR DUYGUSAL OLMA...

—Ölmeyiz arkadaş!

—Nasıl?

—Atları yeriz...

Durakoğlu haykırdı:

—Neee? Atları mı?

—Evet...Ne var bunda?

Durakoğlu yüzünü buruşturdu, dudaklarını acı acı bükerek başını inatla salladı:

—Ben atıma asla el sürdürmem...

—O zaman benimkini keseriz...

—Ona da yazık!

—Bu kadar duygusal olma canım.Senin gibi yaman bir dövüşcüye yufka yürekli olmak yakışmıyor.

Yağmur, yıldırım ve şimşekler üç gün daha durmadan, dinlenmeden devam etti.

Seller gittikçe köpürdü, şiddetlendi, yükseldi, taştı.

ALLAHTAN UMUT KESİLMEZ!
BEN BÖYLE DURUMLARDA ALLAH'A UMUT BAĞLAMAM...

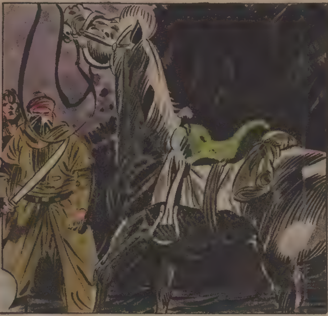

Mağaranın içinde şimdi yarım metre kare kadar su vardı.

Sel suları devamlı yükseliyordu.

Dört günden beri ağızlarına bir lokma yiyecek koymamışlardı.

Durakoğlu:

—Allahtan umut kesilmez, dedi.

Yılanlı Mahmut:

—Ben böyle durumlarda Allah'a umut bağlamam! diyerek kalktı ve atına doğru yürüdü.

Zavallı hayvan tehlikeyi sezmiş gibi acı acı kişniyor, ön ayağıyla yeri eşeliyordu.

Yılanlı Mahmut hızla kılıcına asıldı.

Keskin çelik, mağaranın içinde şimşek gibi parladı...

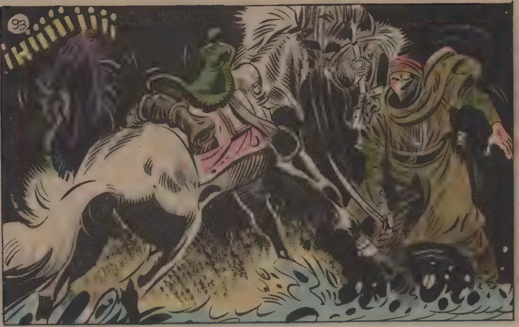

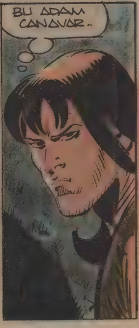
BU ADAM CANAVAR..

Adamın inanılmaz bir hızla kullandığı kılıç atın başını bir anda gövdesinden ayırdı.

Kesik baş, diz boyuna kadar yükselen çamurlu sulara düşerken, talihsiz hayvanın boynundan uzun bir kan sütunu fışkırdı, koca gövde yere yıkılarak çırpınmaya başladı.

Yılanlı Mahmut ağzını atar damara yapıştırarak atın kanını içmeye başladı.İçtikçe yüzüne renk geliyor, vücudu güçleniyordu..

Durakoğlu donmuş kalmıştı sanki...

Büyüyen gözleriyle bu dehşet sahnesini izliyor ve:

—"Bu adam canavar!" diye düşünüyordu.

Yılanlı Mahmut, bir süre sonra doğruldu ve derin bir "Oh" çekerek:

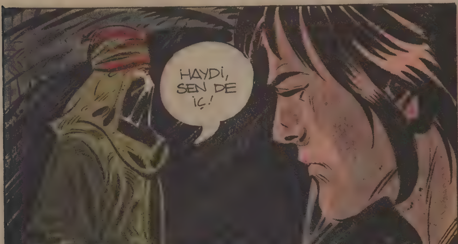
HAYDİ, SEN DE İÇ!
BEN KAN İÇMEM..

—Açlıktan ölecektim.At kanı iyi geldi! dedi.Sonra durakoğlu'na dönerek seslendi:

—Haydi,sen de iç!...

Durakoğlu'nun açlıktan başı dönüyor, gözleri kararıyordu ama yine de itiraz etti.

—Ben kan içmem...Çiğ et de yemem... Ama madem hayvanı öldürdün, kızartıp yerim.

—Yemezsen açlıktan ölürsün zaten.Eh bu atın eti bize uzun süre yeter sanırım.Artık fırtına ister dinsin, ister dinmesin, vız gelir...

Yağmur, yıldırım ve şimşekler günlerce durmadı, dinlenmedi, dinmedi.

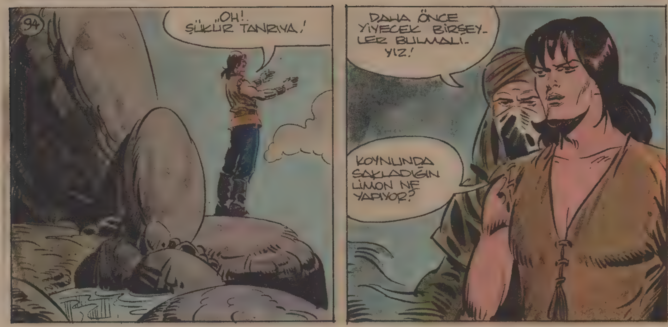
94
„OH! ŞÜKÜR TANRIYA!
DAHA ÖNCE YİYECEK BİRŞEYLER BULMALIYIZ!
KOYNUNDA SAKLADIĞIN LİMON NE YAPIYOR?

Nihayet mağaraya girdiklerinin beşinci günü hava açtı, sel suları yavaş yavaş azaldı ve vadinin ortasından akan cılız bir dere haline geldi.

ikisi de mağaradan sevinçle fırladılar...

Durakoğlu atına bindi, Yılanlı Mahmut'u da arkasına aldı:

—En kısa zamanda bir at daha bulmalıyız.Yoksa bu hayvan ikimizi birden uzun süre taşıyamaz.

—Daha önce yiyecek bir şeyler bulmalıyız.Günlerdir at eti yemekten canım çıktı...

—Yiyecek dedin de aklıma geldi. Koynunda sakladığın yılan ne yapıyor? Beş gündür ne yedi, ne içti?

—Hiç bir şey yemedi.O haftalarca aç kalmaya dayanır.Öyle yetiştirildi çünkü...

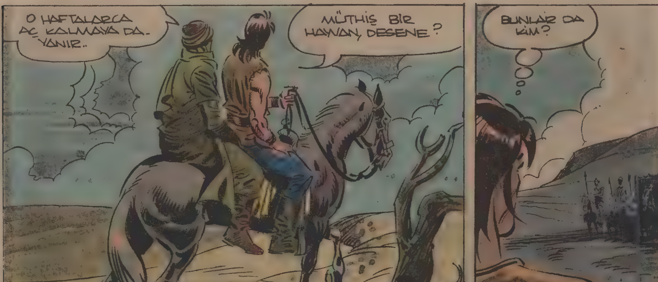
O HAFTALARCA AÇ KALMAYA DAYANIR..
MÜTHİŞ BİR HAYVAN, DESENE?
BUNLAR DA KİM?

—Müthiş bir hayvan, desene?

—Evet...

Durakoğlu atı yamaçtan aşağıya sürdü.

Bir süre sonra düz bir ovaya ulaştılar.

Aynı anda karşıdan, çelik zırhlara bürünmüş süvarilerle korunan dört atlı bir araba göründü.

Başlarında parlak birer tolga, ellerinde uzun birer mızrak bulunan süvariler, perdeleri sımsıkı kapalı olan arabanın iki yanında yürüyordu...

Durakoğlu Yılanlı Mahmut'un birden attan yere atlayarak ''Durun'' der gibi elini kaldırıp, kafilenin yolunu kestiğini gördü.

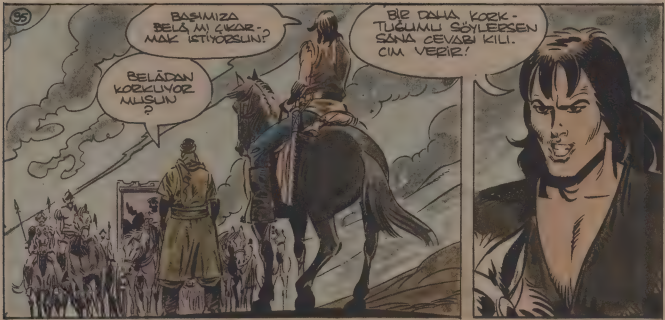
95
BAŞIMIZA BELÂ MI ÇIKAR-MAK İSTİYORSUN?
BELÂDAN KORKUYOR MUSUN ?
BİR DAHA KORK-TUĞUMU SÖYLERSEN SANA CEVABI KILI-CIM VERİR!

Atlılar hemen gem kastılar.

Durakoğlu, Yılanlı Mahmut'a seslendi:

— Hey.. Sen ne yapmak istiyorsun? Herifleri ne diye durdurdun?

—Biraz konuşacağım...

—Başımıza bir belâ mı çıkarmak istiyorsun? Bırak yollarına gitsinler...

—Ne o? Belâdan korkuyor musun?

Durakoğlu'nun bakışları karardı, sesi birden sertleşti:

—Bir daha bana korktuğumu söylersen sana cevabı kılıcım verir. Bu kılıç, her uzun dili kesecek güçtedir.

Yılanlı Mahmut hafif bir kahkaha attı:

—Peki peki, hemen kızma...Şimdi şu çelik zırhlı şövalyelere bakalım...On kişiler... Kıyafetlerinden Venedikli oldukları anlaşılıyor..Buralarda ne arıyorlar acaba?

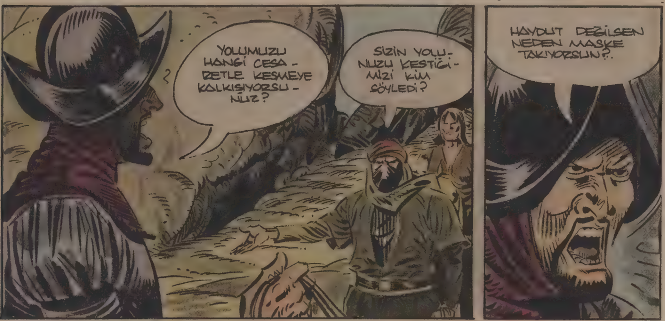
YOLUMUZU HANGİ CESA-RETLE KESMEYE KALKIŞIYORSU-NUZ?
SİZİN YOLU-NUZU KESTİĞİ-MİZİ KİM SÖYLEDİ?
HAYDUT DEĞİLSEN NEDEN MASKE TAKIYORSUN?.

Bu sırada süvarilerin başı olduğu anlaşılan bir subay atını sürerek yaklaştı ve Türkçe olarak bağırdı:

—Biz, tüm denizlerin hakimi Venedik Cumhurbaşkanı Kandiano'nun mesajını Akkoyunlu Hükümdarı Uzun Hasan'a iletmekle görevli bir heyetiz.Yolumuzu hangi cesaretle kesmeye kalkışıyorsunuz?

Yılanlı Mahmut sakin bir sesle cevap verdi:

—Soylu beyim...Sizin yolunuzu kestiğimizi kim söyledi?

Subay gözlerinden şimşekler çakarak kükredi:

—O halde suratındaki maske ne? Haydut değilsen neden maske takıyorsun?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

21 ARALIK 1983 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 517 FİYATI 20 LİRA

Uzun Kılıçlı Kahraman'ın yeni serüveni **KORSAN KANI** 14'üncü sayfada

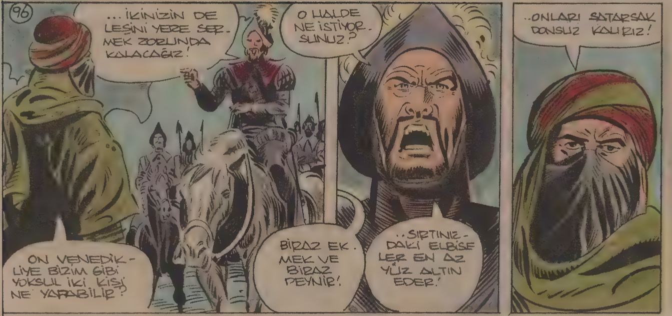
96
...İKİNİZİN DE LEŞİNİ YERE SERMEK ZORUNDA KALACAĞIZ!
ON VENEDİKLİYE BİZİM GİBİ YOKSUL İKİ KİŞİ NE YAPABİLİR?
O HALDE NE İSTİYORSUNUZ?
BİRAZ EKMEK VE BİRAZ PEYNİR!
..SIRTINIZDAKİ ELBİSELER EN AZ YÜZ ALTIN EDER!
..ONLARI SATARSAK DONSUZ KALIRIZ!

... Eğer biraz daha yolumuzun üzerinde duracak olursanız ikinizin de leşini yere sermek zorunda kalacağım...

Yılanlı Mahmut alaylı bir tavırla başını salladı:

—Hımm... Doğrusu çok kahramansınız.. Sizler gibi kahraman on Venedikliye bizim gibi yoksul iki kişi ne yapabilir?

—O halde ne istiyorsunuz?

—Çok şey değil... Biraz ekmek ve biraz peynir... Günlerdir at etinden başka bir şey yemedik çünkü...

Venedikli subay şaşırdı:

—Alay mı ediyorsunuz? Belinizdeki kılıçlar ve sırtınızdaki elbiseler en az yüz altın eder.

—Evet ama onları satarsak donsuz kalırız asilzadem... O zaman karşılaşacağınız manzara gözlerinizi pek rahatsız eder.

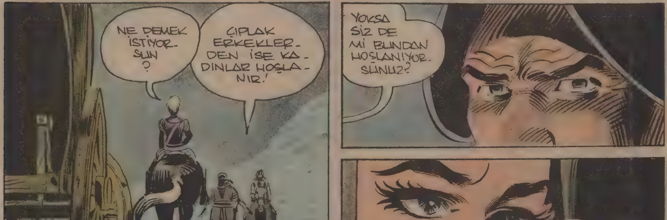
NE DEMEK İSTİYORSUN?
ÇIPLAK ERKEKLERDEN İSE KADINLAR HOŞLANIR!
YOKSA SİZ DE Mİ BUNDAN HOŞLANIYORSUNUZ?
NE İSTİYOR BUNLAR ANTONYO?

Venedikli subay homurdandı:

—Anlamadım, ne demek istiyorsun?

Yılanlı Mahmut sakin bir sesle tekrarladı:

—Elbiselerimizi satarsak çıplak kalırız. Çıplak erkeklerden ise kadınlar hoşlanır. Yoksa siz de mi bundan hoşlanıyorsunuz?

Venedikli subay sarardı. Maskeli adamın söyledikleri müthiş bir hakaretti. Öfkeyle elini kılıcına götürürken, dört atlı arabanın perdesi aralandı, iri iki siyah göz, yolu kesen yabancılara keskin bir dikkatle baktı:

—Ne istiyor bunlar Antonyo?

Subay hemen toparlandı:

—Kendini bilmez iki serseri efendim... Ekmek istiyorlar...

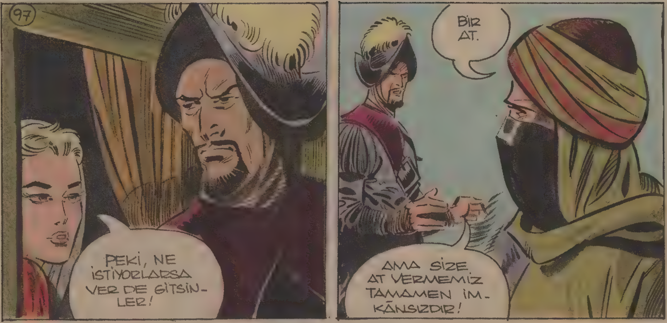
97
PEKİ, NE İSTİYORLARSA VER DE GİTSİNLER!
BİR AT.
AMA SİZE AT VERMEMİZ TAMAMEN İMKÂNSIZDIR!

Arabadan başını uzatan genç ve güzel bir kadındı. İri gözlerinde derin bir gururun parıltıları vardı. Yüzünü buruşturarak:

—Peki, ne istiyorlarsa ver de gitsinler! dedi.

Subay, anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak itiraz etmeye çalışırken, Yılanlı Mahmut'un sesi yükseldi:

—Ha, ekmekten başka bir şey daha isteyeceğiz...

—Nedir o?

—Bir at... Görmüyor musun? Arkadaşım atın üzerinde, ben ise yayayım. Günlerdir tek ata iki kişi biniyoruz...

—Ama size at vermemiz tamamen imkânsızdır. Çünkü heyetimiz daha uzun bir seyahat yapmak zorundadır...

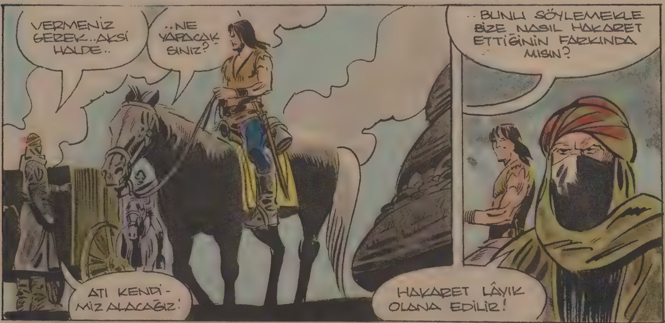
VERMENİZ GEREK..AKSİ HALDE..
..NE YAPACAKSINIZ?
ATI KENDİMİZ ALACAĞIZ!
..BUNU SÖYLEMEKLE BİZE NASIL HAKARET ETTİĞİNİN FARKINDA MISIN?
HAKARET LÂYIK OLANA EDİLİR!

Yılanlı Mahmut ısrar etti:

—Nasıl olsa bize bir at verebilirsiniz. Bu büyük bir fedakârlık değildir. Böylece bizim hayatımızı kurtarmış olacaksınız...

—Veremeyiz dedim...

—Vermeniz gerek... Aksi halde...

—Aksi halde ne yapacaksınız?

—Çok basit.. Atı kendimiz alacağız.

Subayın birden kan tepesine çıktı. Gözlerini iri iri açarak kalın sesiyle haykırdı:

—Küstah!.. Bunu söylemekle bize nasıl hakaret ettiğinin farkında mısın?

Yılanlı Mahmut'un bakışları donuk ve sakindi. Bu gözlerde ölümün soğukluğu vardı sanki... Buz gibi bir sesle:

—Hakaret lâyık olana edilir! dedi.

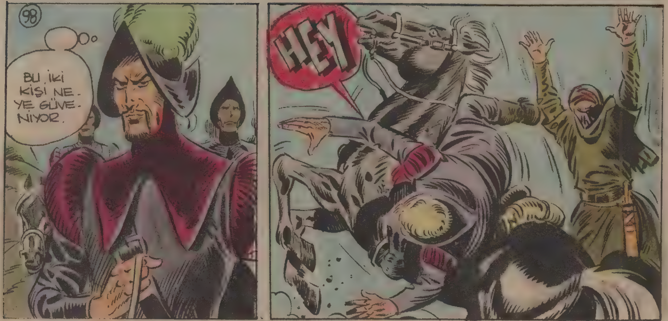
98
BU İKİ KİŞİ NEYE GÜVENİYOR.
HEY

Durakoğlu havada kan kokusu sezdiğinden kılıcını çekmeye hazırlandı. Bir kavga çıkacağı muhakkaktı...

Venedikli subay da elini beline doğru götürmüş, adamlarına hücum emri vermeye hazırlanıyordu.

Ama subayın aklını kurcalayan bir nokta vardı.

Bu iki kişi, nasıl oluyordu da, zırhlı on süvariye kafa tutabiliyordu?

Neye güveniyorlardı?

Acaba yamacın arkasında başka haydutlar mı vardı?

Venedikli subay böyle kararsız dururken, Yılanlı Mahmut'un bir panter gibi atıldığı ve güçlü kollarıyla subayı tutup attan alaşağı ettiği görüldü.

Mahmut, Venedikliyi iki tokatta bayılttıktan sonra fırlayıp, binicisiz kalan cins atın üzerine sıçradı:

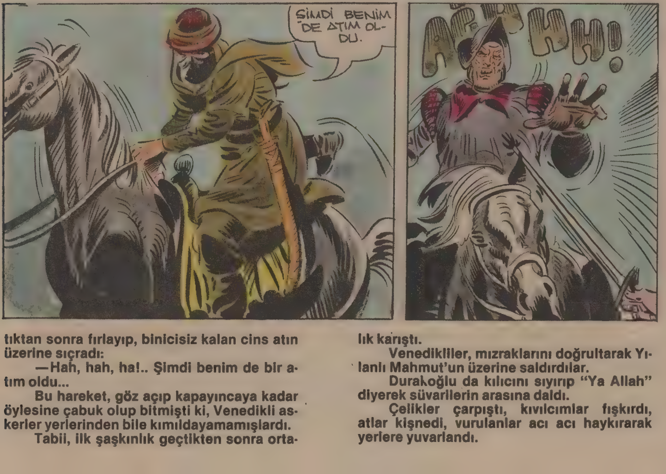
ŞİMDİ BENİM DE ATIM OLDU.
AAHHH!

—Hah, hah, ha!.. Şimdi benim de bir atım oldu...

Bu hareket, göz açıp kapayıncaya kadar öylesine çabuk olup bitmişti ki, Venedikli askerler yerlerinden bile kımıldayamamışlardı.

Tabii, ilk şaşkınlık geçtikten sonra ortalık karıştı.

Venedikliler, mızraklarını doğrultarak Yılanlı Mahmut'un üzerine saldırdılar.

Durakoğlu da kılıcını sıyırıp "Ya Allah" diyerek süvarilerin arasına daldı.

Çelikler çarpıştı, kıvılcımlar fışkırdı, atlar kişnedi, vurulanlar acı acı haykırarak yerlere yuvarlandı.

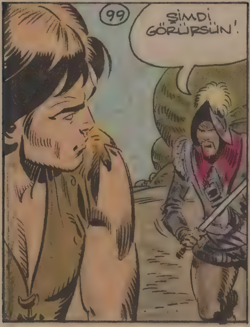

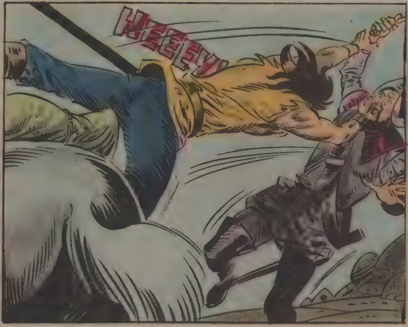

Yorgun olmalarına rağmen, iki Türk atlısı, on Venedikliyi kısa sürede bozguna uğrattı.

Durakoğlu da, Yılanlı Mahmut da mükemmel vuruşuyordu.

Kısa bir baygınlıktan sonra kendine gelen Venedikli subay kılıcını çekerek Durakoğlu'na saldırdı.

Kuvvetli bileğiyle, enli kılıcını sağa sola savuruyor, rakibinin vücudunda bir delik açmaya çalışıyordu.

Durakoğlu, işi fazla uzatmamak için atının üstünden, Venedikli subayın üzerine atladı. Beraberce yere yuvarlandılar. Durakoğlu adamı altına alarak güçlü pençesiyle boğazına sarıldı...

Venedikli subayın korkudan gözleri yuvalarından fırlamış, saçları dimdik olmuştu:

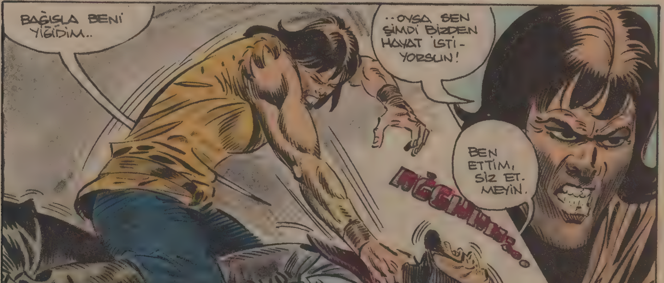
BAĞIŞLA BENİ YİĞİDİM..
..OYSA SEN ŞİMDİ BİZDEN HAYAT İSTİYORSUN!
BEN ETTİM, SİZ ETMEYİN.
IĞGHHHHH..

—Ne olur beni öldürme! Bağışla beni yiğidim! diye yalvardı.

Zaten Durakoğlu'nun da onu öldürmeye niyeti yoktu... Alaylı bir gülüşle:

—Ooo, komutan, dedi. Az önce senden bir dilim ekmek istemiş, alamamıştık... Oysa sen şimdi bizden bir hayat istiyorsun...

Adam inledi:

—Ben ettim, siz etmeyin... Türklerin soylu kişiler olduğunu biliyorum. Siz düşen insana vurmazsınız...

—Bunu biliyorsun demek?

—Evet...

—Haklısın. Biz düşen insana vurmayı sevmeyiz. Seni bağışlayacağım ama bir şartla...

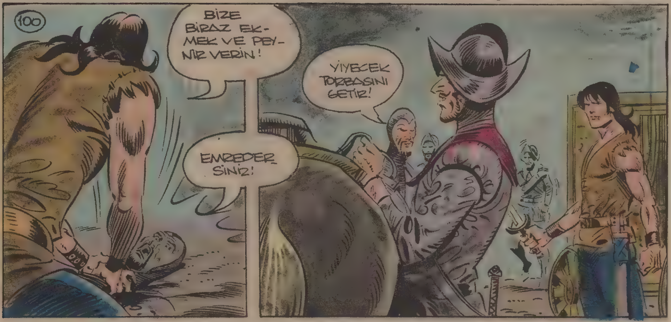
100
BİZE BİRAZ EKMEK VE PEYNİR VERİN!
YİYECEK TORBASINI GETİR!
EMREDERSİNİZ!

—Emret yiğidim... Ne kadar para istersen veririm...

—Parayla işim yok...

—Öyleyse ne istiyorsun?

—Arkadaşım ve ben günlerdir at etinden başka bir şey yemedik. Artık midemiz et kaldırmaz oldu. Bize biraz ekmek ve peynir verin...

—Emredersiniz...

Durakoğlu, Venedikli subayın göğsünden kalktı. Adam doğruldu, ayakta kalabilen askerlerden birine yiyecek torbası getirmesini emretti.

Torbanın içinde, bol miktarda ekmek, türlü türlü peynirler, bal kutuları ve üzümlü çörekler vardı...

Venedikli subay, karşısındaki bu iki belâlı adamdan bir an önce kurtulmak ve yola devam etmek istediği için telaşla:

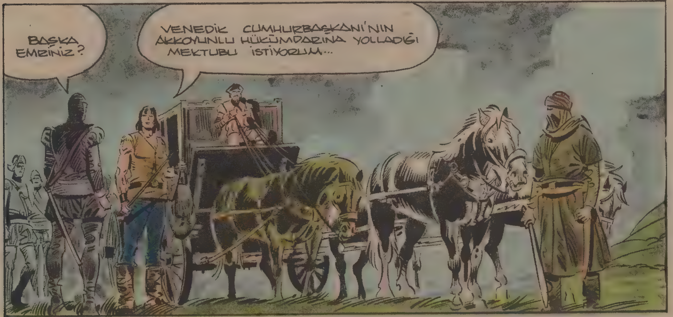
BAŞKA EMRİNİZ?
VENEDİK CUMHURBAŞKANI'NIN AKKOYUNLU HÜKÜMDARINA YOLLADIĞI MEKTUBU İSTİYORUM...

—Başka emriniz? diye sordu.

Durakoğlu kısa bir an düşündü, sonra, sakin fakat itiraz kabul etmeyen bir sesle:

—Eh, dedi. Bir ricam daha kaldı.

—Emret... Para, altın, ne istersen vereyim...

—Paran senin olsun... Ben, Venedik Cumhurbaşkanı'nın Akkoyunlu Hükümdarına yolladığı mektubu istiyorum...

Venedikli subay birdenbire sarardı. Böyle bir istekle karşılaşacağını hiç ummamıştı. Boğuk bir sesle:

—Bu olmaz! dedi.

—Neden?

—Çünkü bu bir devlet sırrıdır. Ölürüm ama yine vermem...

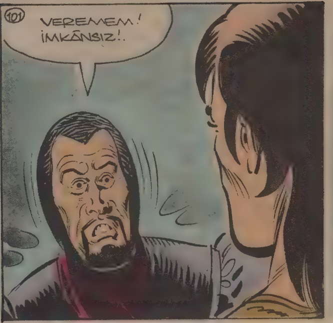
101
VEREMEM! İMKÂNSIZ!.

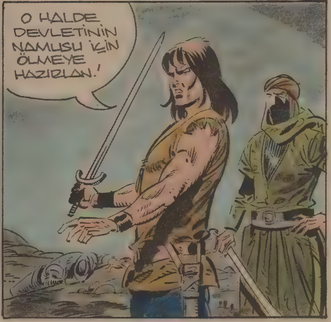
O HALDE DEVLETİNİN NAMUSU İÇİN ÖLMEYE HAZIRLAN!

—Yaaa!.. Öyleyse ben de seni öldürür, koynunda olduğunu sandığım mektubu kolayca alırım...

Venedikli subay, balmumu rengini alan yüzünde deli gibi parlayan dehşet dolu gözleriyle Durakoğlu'na baktı...

—Veremem!.. İmkânsız!..

Demek ki o basit kağıt parçası için ölümü göze alıyorsun?

—Bu benim devletimin namusu...

—Sen bilirsin... O halde devletinin namusu için ölmeye hazırlan...

Subay, çaresizlik içinde kalmıştı. Adamlarından üçü ölmüş, ötekiler de yaralanmıştı. Direnecek gücü yoktu...

İçinden lânetler okuya okuya titreyen elini koynuna soktu, bir anahtar çıkararak az önce Yılanlı Mahmut'a kaptırdığı ata yaklaştı. Heybelerden birini araladı. Küçük bir demir kutu çıkararak açtı, içinden aldığı bir parşömeni Durakoğlu'na uzattı.

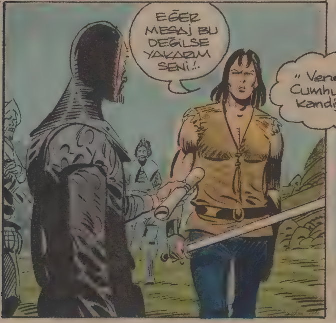
EĞER MESAJ BU DEĞİLSE YAKARIM SENİ!..

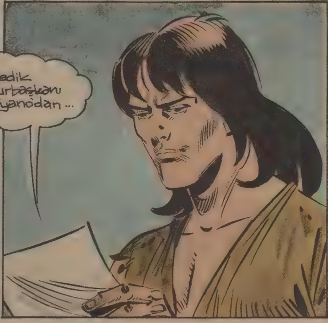
" Venedik Cumhurbaşkanı Kandiyano'dan ...

Delikanlı inanmayan bakışlarla Venedikli subayı süzerek:

—Acaba bu mu? diye sordu. Eğer mesaj bu değilse yakarım seni...

Venedikli subayın canı fena halde sıkılıyor, kendi diliyle devamlı küfrediyor, lânetler okuyor, belâlar yağdırıyordu.

Durakoğlu, boru şeklinde bükülmüş, kenarları altın yaldızlı kalın parşömeni aldı, açtı ve heyecanla göz attı.

Mesaj, "Venedik Cumhurbaşkanı Kandiyano'dan, Akkoyunlu devletinin ulu hükümdarı Uzun Hasan'a..." diye başlıyordu.

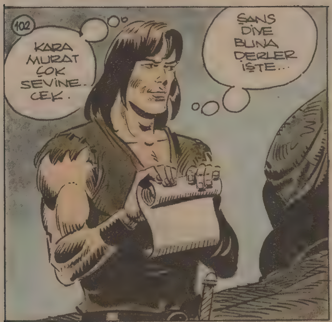
102
KARA MURAT ÇOK SEVİNECEK.
ŞANS DİYE BUNA DERLER İŞTE...

Durakoğlu gerisini okumadı.

Mektup tamamdı...

Heyecanla, yeniden eskisi gibi sararken içinden sevinçle söylendi:

"—Kara Murat bu mektubu ele geçirişime çok sevinecek. Mesajda herhalde birçok gizli bilgi vardır. Şans diye buna derler işte..."

Durakoğlu yanılmamıştı.

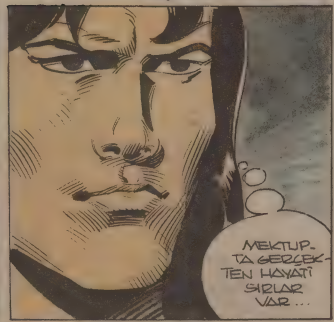
MEKTUPTA GERÇEKTEN HAYATİ SIRLAR VAR...

Mektupta gerçekten hayati sırlar vardı.

Osmanlılara karşı bir ölüm-kalım savaşına girmeye hazırlanan Uzun Hasan, Venedik devletinden askeri yardım istemiş, işbirliği teklif etmişti.

Venedik devleti de Osmanlıların can düşmanıydı...

Bu uzun mesaj, Uzun Hasan'ın yardım isteğine cevap teşkil ediyordu...

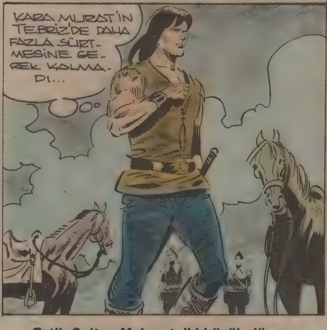
KARA MURAT'IN TEBRİZ'DE DAHA FAZLA SÜRTMESİNE GEREK KALMADI...

Fatih Sultan Mehmet, iki büyük düşmanının planlarını ortaya koyan bu mektubu elde etmek için neler feda etmezdi ki?

Durakoğlu sevinçten uçacaktı neredeyse...

"—Kara Murat'ın Tebriz'de daha fazla sürtmesine gerek kalmadı... Hemen dönüp padişaha bu gizli anlaşmayı bildirmeliyiz" diye düşündü.

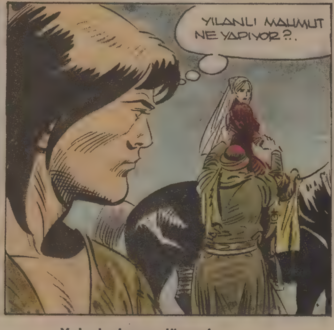
YILANLI MAHMUT NE YAPIYOR?..

Yol arkadaşına dönerek:

—Artık burada yapacak işimiz kalmadı. Sür atını Mahmut! derken garip bir şey gördü.

Yılanlı Mahmut, az önce korku dolu yüzünü pencerede gördükleri güzel kadını arabadan indirmiş, boş atlardan birine bindiriyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

28 ARALIK 1983 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 518 FİYATI 20 LİRA

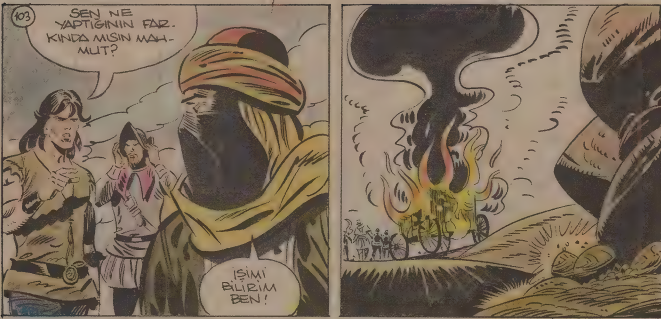
103
SEN NE YAPTIĞININ FARKINDA MISIN MAHMUT?
İŞİMİ BİLİRİM BEN!

Ölüm korkusu içinde titreyen kadın hiç itiraz etmeden Mahmut'un emirlerini yerine getiriyor, "Beni öldürmeyin, ne isterseniz yaparım" diyordu...

Durakoğlu hayretle bağırarak sordu:

—Sen ne yaptığının farkında mısın Mahmut?

—Evet, bu bayan bizimle gelecek...

—Başımıza dert açarız!.. İlk fırsatta bizi yakalatır!...

—Sen merak etme...İşimi bilirim ben...

Yılanlı Mahmut, kendilerinin bindiği üç atın dışında bütün atları, kıçlarına birer sopa vurarak ovaya saldı. Sonra arabayı ateşe verdi. Koyu dumanlar gökyüzüne doğru yükselirken korkudan titreyerek kendilerine bakan askerlere:

—Ey Venedikliler! dedi.. İleriye gidemezsiniz, çünkü yollar eşkiya dolu...Artık atlarınız da olmadığı için geldiğiniz yere yürüyerek dönmek zorundasınız...Kontes mi, prenses mi, ne ise, bu güzel kadını ben alıyorum. Yanınızda bol miktarda yiyecek var. Başınızın çaresine bakın!...

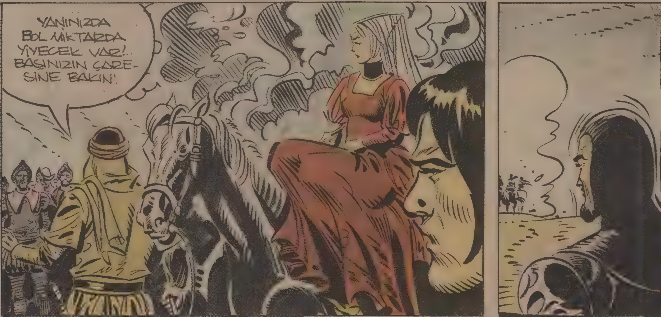
YANINIZDA BOL MİKTARDA YİYECEK VAR!.. BAŞINIZIN ÇARESİNE BAKIN!

Durakoğlu da atına atlayıp Venedikli subaya seslendi:

—Adamlarının yaraları iğne deliği kadar küçük. Rahatça yürüyebilirsiniz, Haydi hoşça kalın...

Birkaç saniye sonra üç atlı, dört nala uzaklaşıyor, toprağı döven nallar, tozu dumana katıyordu.

Venedikli subay bir süre dişlerini gıcırdatarak onların arkasından baktı. Öfkesinden kuduracak gibiydi.

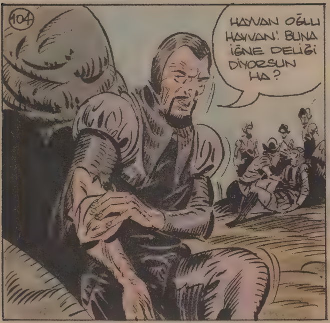
104
HAYVAN OĞLU HAYVAN! BUNA İĞNE DELİĞİ DİYORSUN HA?

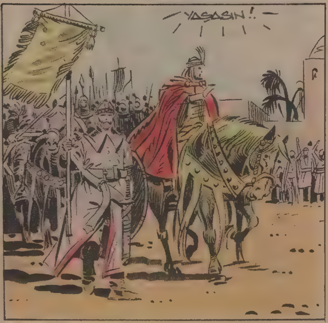

Bir testi şarap aldı zırhını çıkardı, gömleğini yırtarak, kolundaki derin kılıç yarasını yıkamaya başladı.

Bir taraftan pansuman yapıyor, bir taraftan da Durakoğlu'na küfredip söyleniyordu:

—İt oğlu it!..Hayvan oğlu hayvan!..Buna iğne deliği diyorsun ha? Ya kılıç deliği olsaydı nasıl olacaktı? Allah belânı versin emi?

* * *

Kara Murat'ın idam meydanında falcı kadın Margot'u ölümden kurtardığı gün Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan büyük bir orduyla, başkentten ayrılarak, halkın coşkun alkışları arasında kanlı bir sefere çıkmıştı.

Hedef Anadolu idi.

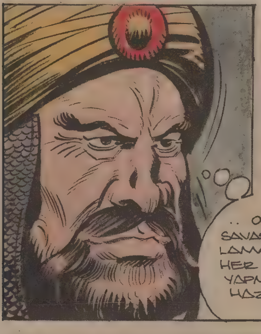
.. ONU SAVAŞA ZORLAMAK İÇİN HER ŞEYİ YAPMAYA HAZIRIM!

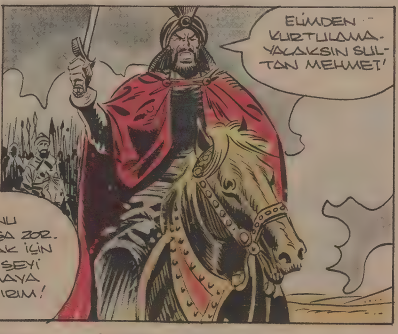
ELİMDEN KURTULAMAYACAKSIN SULTAN MEHMET!

Tebriz'in yönetimini oğlu Şehzade Halil'e bırakan Uzun Hasan, Anadolu'da önüne gelen bütün kentleri yakıp yıkmayı, taş üstünde taş bırakmamayı planlıyordu.

Osmanlı Hükümdarı Fatih Sultan Mehmet'i kızdırmak, kışkırtmak, savaşa zorlamak için her şeyi yapmaya yemin etmişti.

Çok kan dökecek, asıp kesecekti.

Ta ki, Osmanlı Sultanı, ordusunu toplayıp karşısına çıkıncaya kadar...

Uzun Hasan, çelik zırhlı askerlerinin başında ilerlerken, yumruklarını kinle sıkarak homurdandı:

—Elimden kurtulamayacaksın Sultan Mehmet!...Bu dünya ikimiz için çok küçük..Venedik'ten beklediğim yardım gelir gelmez, ülkeni başına yıkacağım!...

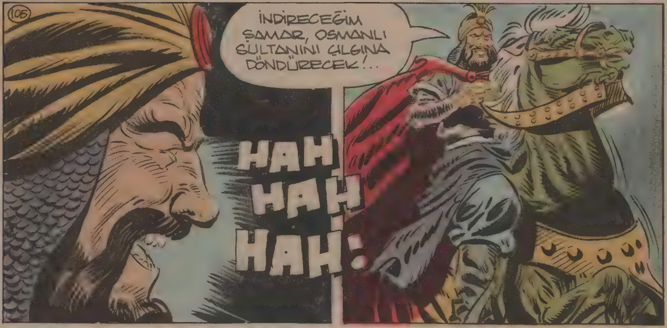
105
İNDİRECEĞİM ŞAMAR, OSMANLI SULTANINI ÇILGINA DÖNDÜRECEK!..
HAH HAH HAH!

Gözleri yırtıcı, gergin yüzünde oyulmuş iki karanlık kuyu gibi dipsiz ve ürkütücüydü...

Kahkaha atarken bile bakışlarındaki ifade yırtıcılığından bir şey kaybetmiyor, damar damar kabaran alnı, sanki yıktığı devletlerin haritasını çiziyordu.

Beyler, komutanlar artık Osmanlı Devleti'nin sonunun geldiğine inanıyorlardı.

Uzun Hasan:

—İndireceğim şamar, Osmanlı Sultanını çılgına döndürecek.. Ordusunu toplayıp üzerime saldırmak zorunda kalacak! diyerek Anadolu'ya daldı.

İlk kurban Tokat şehri idi..

Uzun Hasan, mağrur ve kindar, bıçağa boynunu uzatmış koyun gibi kendilerini bekleyen şehre uzaktan, bütün kinini dökerek baktı:

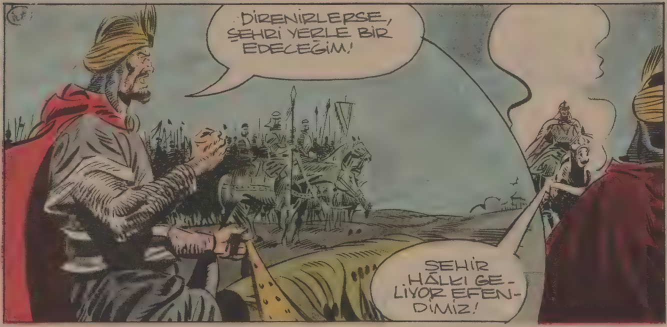
DİRENİRLERSE, ŞEHRİ YERLE BİR EDECEĞİM!
ŞEHİR HALKI GELİYOR EFENDİMİZ!

—Direnirlerse,şehri yerle bir edeceğim. Tek canlı kalmayacak...

Komutan Melik:

—Emredersiniz yüce Hakan! diye cevap verirken karşıdan büyük bir kalabalığın geldiği görüldü.

Uzun Hasan gürledi:

—Gidip kim olduklarını, neden geldiklerini öğrenin!..

Komutan Melik, atını hızla sürerek gitti, bir süre sonra geri döndü:

—Şehir halkı geliyor efendimiz.. Sanıyorum ulu hakanımdan merhamet dileyecekler..

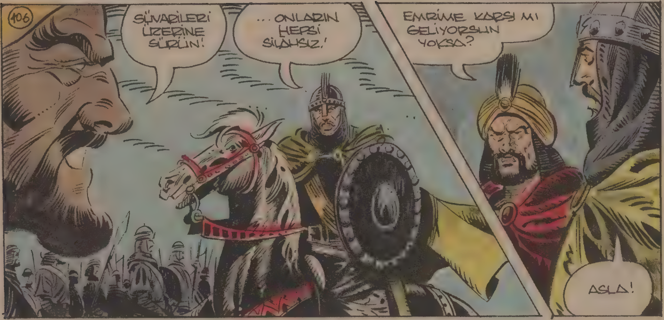
406
SÜVARİLERİ ÜZERİNE SÜRÜN!
...ONLARIN HEPSİ SİLAHSIZ!
EMRİME KARŞI MI GELİYORSUN YOKSA?
ASLA!

Uzun Hasan'ın kartal bakışları bulandı, gözlerinde kara kara bulutlar toplandı, bu bulutlardan öfke ve kin şimşekleri çaktı:

—Süvarileri üzerine sürün.. Ezip geçsinler!..

Komutan Melik bir an kulaklarına inanamadı, gözleri iri iri açılarak:

—Ama efendimiz, dedi. Onların hepsi silahsız..Aralarında çocuklar da var...

—Biliyorum...

—Ellerinde Kur'an taşıyorlar..

—Onu da biliyorum. Neden tereddüt ediyorsun? Emrime karşı mı geliyorsun yoksa?

Komutan Melik'in itirazı, ansızın söndü, korku içinde:

—Asla!.. Asla efendimiz! diye bağırarak askerlere "Hücum" emrini verdi.

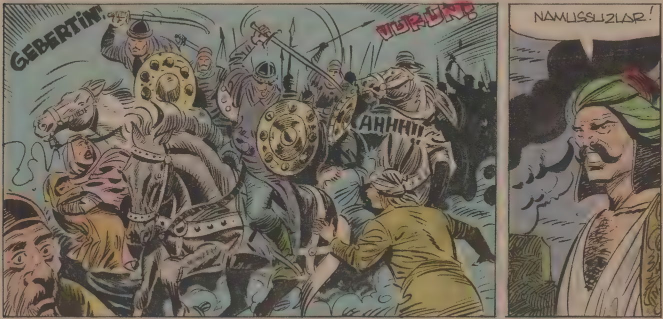
GEBERTİN!
VURUN!
AHHH!
NAMUSSUZLAR!

Korkunç bir toz bulutu kalktı. Zırhlı ordu bir çığ gibi inerek, silahsız halkın üzerinden geçti.

Tüyler ürpertici çığlıklara çelik sesleri ve atların kişnemeleri karıştı.

Tokat kalesinin burçlarından durumu seyreden Osmanlı askerlerinin yüreği nefretle doldu:

—Alçaklar!.. Namussuzlar!..

Kalede çok az sayıda asker vardı.

Bir sel gibi gelen Akkoyunlu ordusuna birkaç yüz kişinin dayanabilmesi olanaksızdı...

Uzun Hasan, kale kapısına yakın bir yerde atını durdurdu. Şehirdeki bütün askerlerin silahlarını atarak dışarı çıkıp, teslim olmalarını emretti:

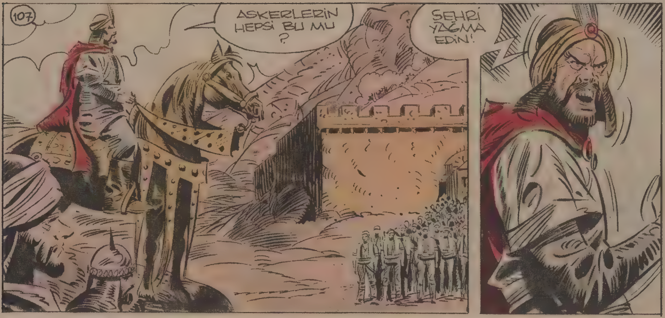
107
ASKERLERİN HEPSİ BU MU ?
SEHRİ YAGMA EDİN!

—Kan dökecek değilim! Direnmeden teslim olursanız kılıç da, mızrak da kullanmayacağız!

Şehrin ileri gelenleri toplanıp, masum halkın kurtulması için Uzun Hasan'ın "Teslim ol" çağrısını kabul ettiler.

Beşyüze yakın asker bir ölüm sessizliği içinde dışarı çıktı. İçlerinde sessiz sedasız ağlayanlar, gözlerinden sicim gibi yaş dökülenler vardı.

Uzun Hasan kükredi:

—Askerlerin hepsi bu mu?

—Evet...

Akkoyunlu hükümdarı:

—Pek azmış! diyerek kötü kötü güldü, sonra ordusuna korkunç bir emir verdi:

—Şehri yağma edin!

Akkoyunlular, çılgınlar gibi bağrışarak kapıdan sel gibi içeriye aktılar...

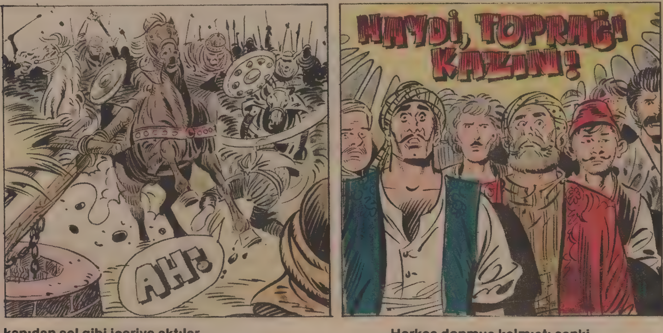

Tokat halkı, titreşerek bekleşiyordu.

Şehrin yağmalanması bittikten sonra, Uzun Hasan, Tokatlı erkeklerden bir grup ayırarak bağırdı:

—Haydi, toprağı kazın! Ellerinizle, tırnaklarınızla toprağı kazıp adam boyu çukurlar açın!

Hiç kimse kımıldamadı...

Herkes donmuş kalmıştı sanki...

Artık ne olacağını anlamışlardı.

Onları, ölümlerin en korkuncu bekliyordu.

Şehrin ileri gelenlerinden birkaçı, Uzun Hasan'a, kan dökmemeye söz verdiğini hatırlattı.

Akkoyunlu Hükümdarı, kahkahayla güldü:

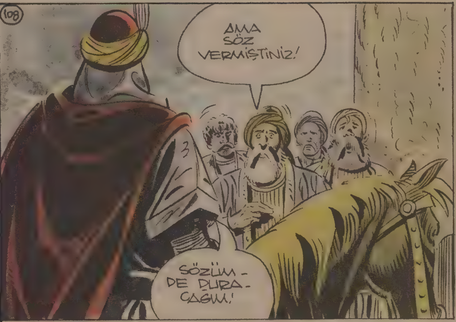
AMA SÖZ VERMİŞTİNİZ!
SÖZÜMDE DURACAĞIM!

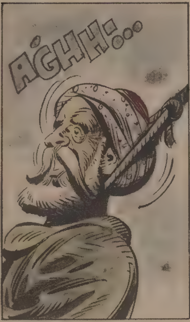

—Kan dökecek değilim ki...

—Peki, bu çukurlar niye?

—Kan dökmeden öldüreceğim!

—Ama söz vermiştiniz...

Uzun Hasan'ın yüzü, korkunç bir şekil aldı:

—Sözümde duracağım! Kan dökülmeyecek! Sizin gibi korkak budalalar oldukça ben daha birçok kenti kan dökmeden alırım... Hey muhafızlar! Götürün şunları, boğun!

Birkaç kement havada uçtu. Tokat'ın ileri gelen yaşlılarının boynuna geçti. Adamların, tüyler ürpertici hırıltılarına, Uzun Hasan'ın gürültülü kahkahaları karıştı:

—Hah, hah, ha!.. Bakın hiç kan döküldü mü? Sözümü tutuyorum işte!.. Kan dökmüyorum!..

Tokatlılar dehşetle titrediler...

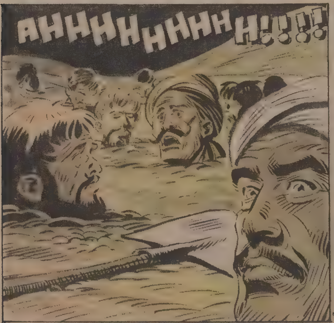
AHHHHHHHHH!!!!!

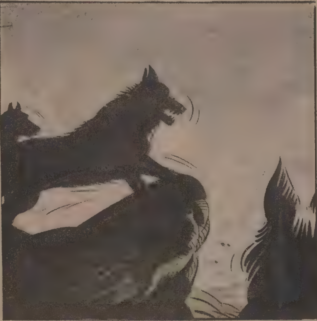

Bu adam kan içici bir yaratıktı sanki:

—Kazın! Kazın bakalım! Tırnaklarınızla kazın! diye gürledi.

O gece ıstırap ve feryat gecesi olarak geçti...

Büyük alanı, boğazlarına kadar toprağa gömülmüş yüzlerce insanın iniltileri kaplamıştı...

Geç vakit, alanın çevresini bir yığın aç kurt sardı...

Gruplar halinde bekleşen hayvanlar, korkunç sesler çıkararak sabırsızlanıyor, ellerinde meşalelerle dolaşan askerlerin kale kapılarından içeri girerek, ortalıktan çekilmelerini bekliyorlardı...

Nihayet beklenen müthiş an geldi...

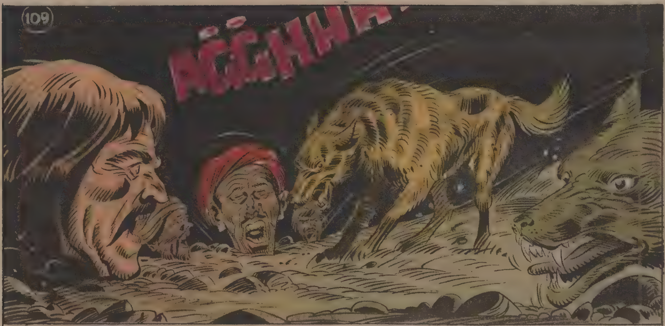

Aç kurtlardan biri usul usul sokuldu.

Toprağa gömülmüş adamlar, can havliyle haykırdıkça, hayvan ürkerek biraz geriledi, sonra tekrar yaklaştı.

Sabrı tükenince, aç hırıltılar çıkararak ok gibi atılıp keskin dişlerini zavallı kurbanına geçirdi.

Onu, ötekiler izlediler...

Hepsi birden, tüyler ürpertici seslerle saldırdı, boğazlarına kadar toprağa gömülü talihsizlerin başlarını parçalamaya başladı.

Çığlıklar yeri göğü inletti. İnsan sesine benzemeyen haykırışlar zaman zaman vahşi kurtları bile ürkütür gibi oldu.

Sabaha karşı her şey bitti.

Kurtların yarım bıraktığı işi çakallar tamamladı.

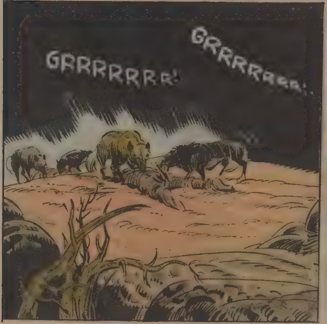
GRRRRRRRR!
GRRRRRRR!

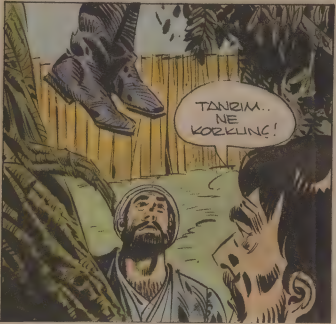
TANRIM.. NE KORKUNÇ!

Pençeleriyle, toprağı kazıp, başları parçalanmış cesetleri çıkararak vücutlarını aç bir iştahla yediler.

Daha sonra, sırtlanlar ve öteki hayvanlar geldi.

Eşine rastlanmayacak bir vahşet tablosuydu bu...

Sabah, şehir içinden kadınların çığlıkları yükselmeye başladı.

Uzun Hasan, gerçekten verdiği sözü tutuyor, kılıç ve mızrak kullanmadan işi kementlerle hallediyordu.

İnsanların bazıları boğazlarından, bazıları da ayaklarından ağaçlara asılmışlardı.

Şehirdeki her ağacın dallarından insanlar sarkıyordu.

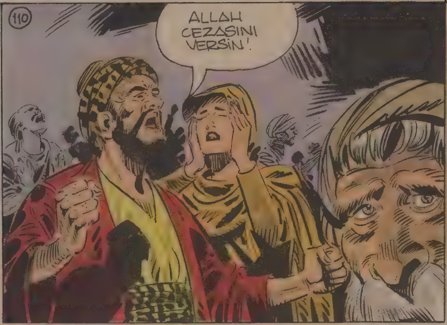

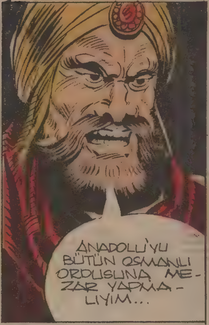
ANADOLU'YU BÜTÜN OSMANLI ORDUSUNA MEZAR YAPMALIYIM...

Küfredecek, lanet okuyacak gücü olanlar bağırıyor, haykırıyor, zalim hükümdara beddualar yağdırıyordu.

Hepsi de dövüşerek ölmedikleri için bin pişman olmuş, korkaklıklarının cezasını çektiklerini anlamıştı.

Uzun Hasan,şehirdeki tüm insanları yok etmekle kalmadı. Öfkesi bir türlü dinmiyor, dişlerini gıcırdatarak söyleniyordu:

—Bu kadar yetmez! Sultan Mehmet'i daha da kızdıracak, onu deli edecek şeyler yapmam gerek. Başka türlü benimle vuruşmaya gelmez. Onu mutlaka buralara getirmeli ve Anadolu'yu bütün Osmanlı ordusuna mezar yapmalıyım!

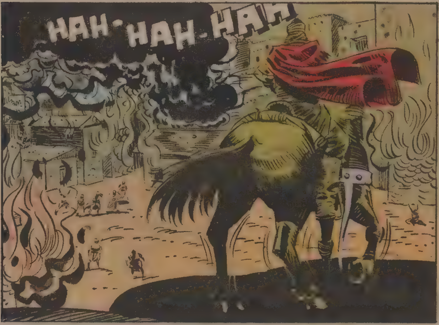

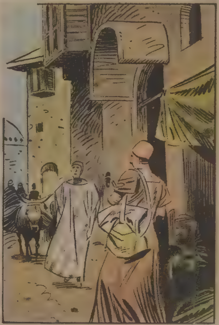

Uzun Hasan, eline geçirdiği bütün canlıları öldürttükten sonra son emrini verdi:

—Şehri yakın!..

Emir, derhal yerine getirildi.

O güzel Tokat şehri, ev ev, sokak sokak tutuştu, alevler ürpertici çatırtılar çıkararak korkunç birer dil gibi gökyüzüne yükselirken, Uzun Hasan güldü, güldü, güldü:

—Artık Fatih tuzağıma düştü demektir!.. diye haykırdı...

* * *

Anadolu kentleri yakılıp yıkılırken, Tebriz'de hayat devam ediyor, Akkoyunlular zafer haberleriyle coşup, şenlikler yapıyordu.

İdam meydanındaki müthiş olayın üzerinden günler geçmişti ama Tebriz'de hâlâ o çatışmanın yankıları sürüyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

4 OCAK 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI: 519 FIYATI 20 LIRA

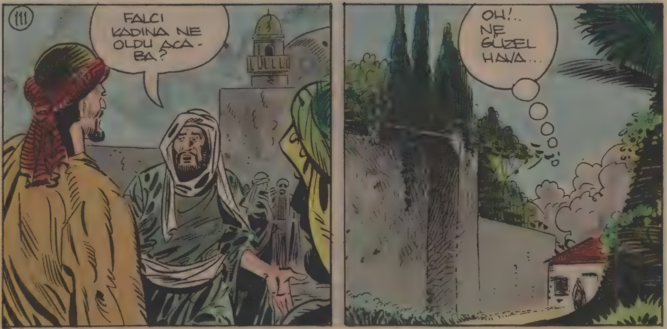
111
FALCI KADINA NE OLDU ACABA?
OH!.. NE GÜZEL HAVA...

İdam mahkûmu falcı kadın ne olmuştu?

Alevlerin arasından kurtarıldıktan sonra nereye saklanmıştı?

Falcı Margot'la, güzel kızı Kristalya'yı akıl almaz bir cesaretle, adeta bir efsane kahramanı gibi kurtaran yabancı genç kimdi? Nereden gelmişti? Olaydan sonra askerlerin elinden yakasını kurtarabilmiş miydi?

Şehirde zafer şenlikleri yapılırken, bir yandan da bunlar tartışılıyordu.

O gün köhne bir evin kapısında, çiçek gibi göz alıcı, güzel bir kız belirdi.

Kristalya, açık havaya çıkınca, güneşin sıcaklığı altında derin derin nefes aldı.

Havasız, ışıksız bir yerden çıktığı belli oluyordu.

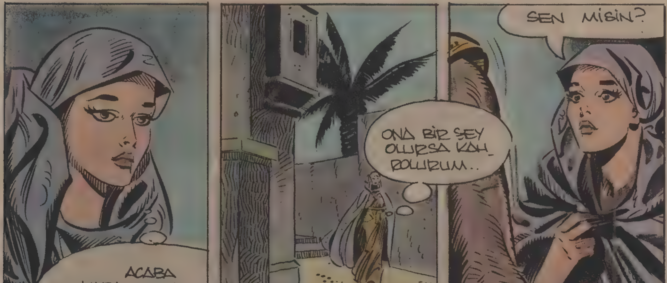
ACABA KARA MURAT KENDİNİ KURTARABİLDİ Mİ?
ONA BİR ŞEY OLURSA KAHROLURUM..
SEN MİSİN?

Genç kız, her yerde aranan annesi Margot'u kimsenin bulamayacağı bir yere sakladıktan sonra şehirde neler olup bittiğini öğrenmeye karar vermişti.

Kristalya hâlâ korkunç manzaraların dehşetiyle dolu olan bakışlarını dinlendirmek için lezzetle içine çektiği havayı kokulandıran çiçeklere baktı. Bir yandan da:

"—Acaba Kara Murat kendini kurtarabildi mi? Ona bir şey olduysa kahrolurum!" diye düşünüyordu.

Birden genç kızın karşısına iri bir gölge dikiliverdi.

Kristalya, onu görür görmez durdu. Bakışlarında hafif bir şaşkınlık ifadesiyle sordu:

—Ah, Deli Hurşit!.. Sen misin?

Adam sırıttı:

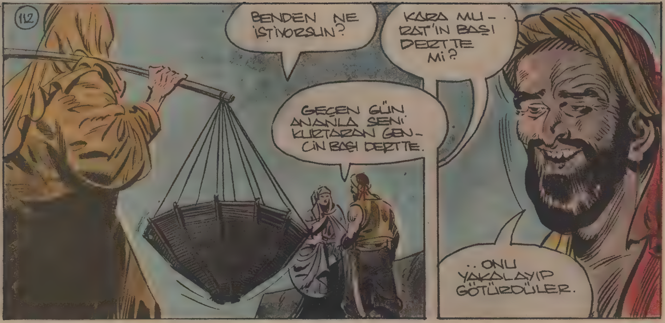
112
BENDEN NE İSTİYORSUN?
KARA MURAT'IN BAŞI DERTTE Mİ?
GEÇEN GÜN ANANLA SENİ KURTARAN GENCİN BAŞI DERTTE.
..ONU YAKALAYIP GÖTÜRDÜLER.

—Öyle ya cicim! Benim ya! Bana rastlayacağını ummuyordun değil mi?

Genç kız kaşlarını çattı:

—Benden ne istiyorsun?

—Kötü bir niyetim yok!.. Sadece bir haberim var. Geçen gün ananla seni kurtaran gencin başı dertte...

Kristalya birden kalbinin heyecanla çarptığını hissetti. Yüzü sararararak titrek bir sesle sordu:

—Kara Murat'ın başı dertte mi? Nasıl? Nerede? Çabuk söyle!

Deli Hurşit, yılışık yılışık gülümsedi:

—Koca şehirde başka adam bulamamış gibi yolunu kesip onu soymaya kalkıştım. Yumruğu yiyince yeri öptüm tabii. Ben onunla boğuşurken birden askerler çevremizi sardı... Onu yakalayıp götürdüler...

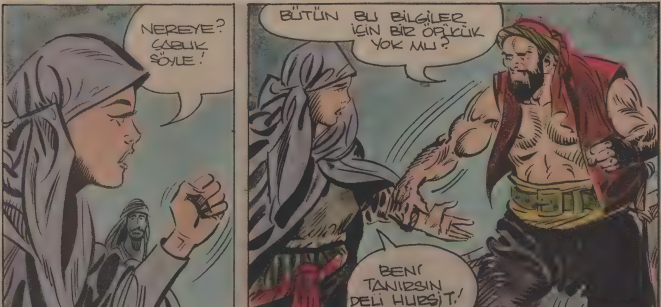
NEREYE? ÇABUK SÖYLE!
BÜTÜN BU BİLGİLER İÇİN BİR ÖPÜCÜK YOK MU?
BENİ TANIRSIN DELİ HURŞİT!

Kristalya boğuk bir sesle haykırdı:

—Nereye? Çabuk söyle!..

Deli Hurşit'in çukura kaçmış gözlerinde kötü bir ışık yandı. Kristalya'nın bileğini tutarak:

—Dur bakalım, öyle acele etme! dedi. Önce mükâfatımı ver...

Genç kız öfkelendi:

—Pis serseri! Gevezeliği bırak, soruma cevap ver...

—Bir öpücük... Bütün bu bilgiler için bir öpücük çok mu?

—Beni tanırsın Deli Hurşit... Edepsizliğe devam edersen seni pişman ederim...

—Sen insanı çileden çıkacak kadar namuslusun... Ama şu güzel vücudun, hiç kullanmasan bile kendiliğinden eskiyip gidecek, bunu unutma!

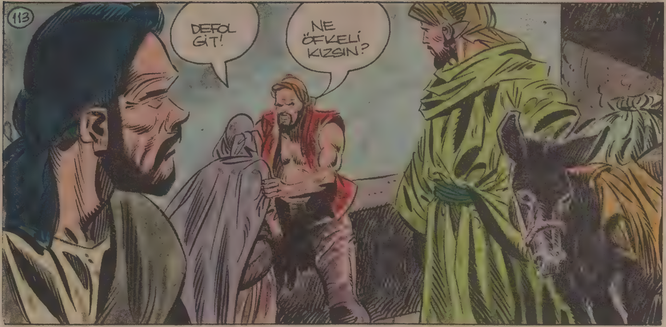
(113)
DEFOL GİT!
NE ÖFKELİ KIZSIN?

Kristalya, Deli Hurşit'ten bir şey öğrenemeyeceğini anlayınca yürüyüp gitmek istedi ama adam yine onun yolunu kesti:

—Kara Murat'a ne olduğunu merak etmiyor musun?

—Defol git... Seninle kaybedecek vaktim yok...

—Canım ne öfkeli kızsın? Hiç değişmemişsin... Yine eskisi gibi hemen parlayıveriyorsun...

—Uzatma... Ne söyleyeceksen çabuk söyle...

—Askerler Kara Murat'ı paket yapıp, Şehzade Halil'in konağına götürdüler.

Kristalya Deli Hurşit'le konuşurken farkında olmadan sesini yükselttiği için, yoldan geçenlerden bazıları merakla durup tartışmaya kulak kabartmışlardı.

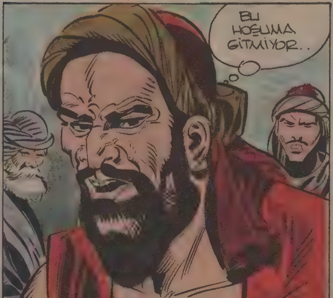
BU HOŞUMA GİTMİYOR..

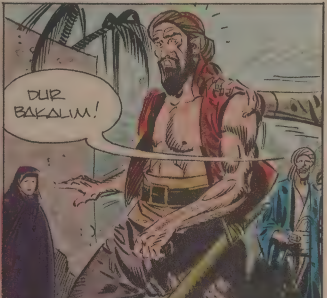
DUR BAKALIM!

Kalabalık bir grup, genç kızı rahatsız eden serseriyi şimdi hiç de hoş olmayan bir tavırla süzüyordu.

Deli Hurşit, çevrede toplanan meraklılara şöyle bir göz attı. Serseri aynı zamanda kurnaz biriydi. Çevresindekilerin kendisine hiç de dostça bakmadıklarını hemen sezdi, eğer kızı bırakmazsa bir güzel döveceklerini anladı. Fırtınanın kendisine doğru geldiğini anlayarak oradan kaçmak isterken kuvvetli bir el omuzuna yapıştı:

—Dur bakalım... Bu güzel bayandan özür dilemeden bir yere gidemezsin...

Deli Hurşit, geri dönünce, Şehzade Yakup'un kendisine dikilen kartal bakışlarını görerek iliklerine kadar titredi:

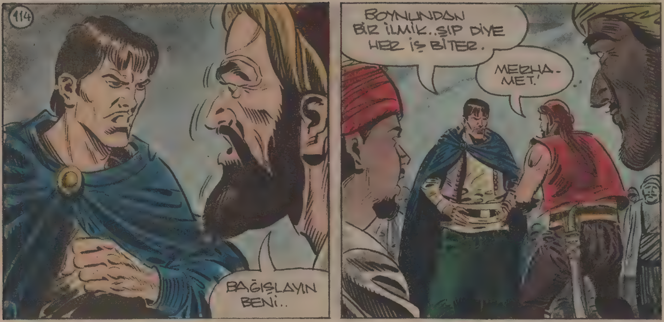
114
BAĞIŞLAYIN BENİ..
BOYNUNDAN BİR İLMİK..ŞIP DİYE HER İŞ BİTER.
MERHAMET!

—Ama efendimiz, bağışlayın beni!..

Âşık olduğu Kristalya'yı günlerdir arayan "Tebriz Kartalı Şahzade Yakup" genç kızı böyle güç bir durumda bulunca:

—Şu serseriye hak ettiği dersi verip güzel Kristalya ile tanışma imkânını bulurum! diye çılgın gibi sevinmişti.

Deli Hurşit'i korkutmak için:

—Bre rezil! diye kükredi. Bu ülkede namuslu bir hanımı rahatsız etmenin cezasının ne olduğunu bilmiyor musun?

Deli Hurşit inledi:

—Bağışlayın beni asilzadem...

—Cezanı ben söyleyeyim... Boynundan bir ilmik. Şıp diye her iş biter. Göz açıp kapayıncaya kadar işin tamam...

—Merhamet! Merhamet efendimiz!

Şehzade Yakup:

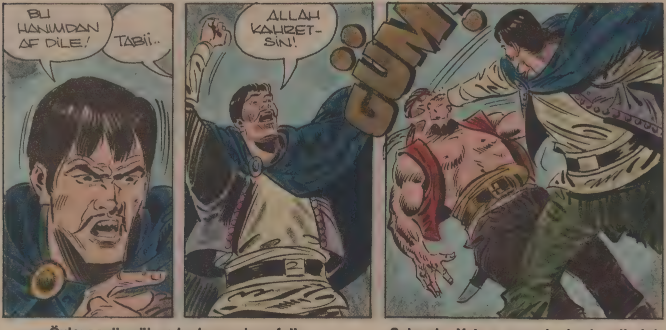
BU HANIMDAN AF DİLE!
TABİİ..
ALLAH KAHRETSİN!
GÜM!

—Öyleyse diz çök ve bu hanımdan af dile...

—Tabii... Emredersiniz... Derhal beyzadem... Ama kız nerede?

Şehzade Yakup ile Deli Hurşit, çevrelerine bakındıkları vakit Kristalya'yı göremediler. Genç kız onların tartışmasının sonucunu beklemeden çoktan kalabalığa karışarak gözden kaybolmuştu...

Şehzade Yakup şaşırdı, kızdı, ellerini gökyüzüne kaldırıp, titreyerek haykırdı:

—Allah kahretsin! Günlerce aradıktan sonra tam bulduğum anda yine kaybettim onu! Ne kötü talihim var!.

Deli gibi bakan gözleri, kalabalık arasında umutsuzlukla dolaştı, sonra öfkesini alamayıp, iri yumruğunu Deli Hurşit'in suratına patlatarak serseriyi baygın yere serdi...

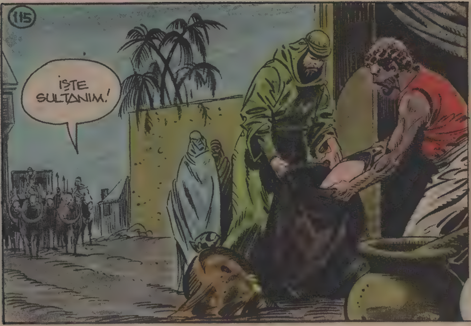

Bu olaylar olurken, sokağın ağzında, üstünde hiç bir arma görünmeyen, basit bir araba durmuştu. Meşin perdeleri sımsıkı kapalıydı. Arkasında tepeden tırnağa silahlı bir muhafız grubu vardı.

Adamlardan biri dudaklarını arabanın meşin perdesine yaklaştırıp:

—İşte sultanım! dedi. Kristalya geliyor...

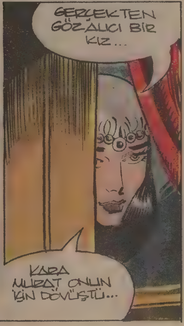
GERÇEKTEN GÖZ ALICI BİR KIZ...
KARA MURAT ONUN İÇİN DÖVÜŞTÜ...

Perdenin köşesi belli belirsiz aralandı ve tatlı bakan iki iri siyah göz belirdi. Kendisine gösterilen kıza dikkatle bakan bu kadın, Farahnaz Sultan'dı...

—Gerçekten göz alıcı bir kız, dedi. Kara Murat onun için dövüştü, Şehzade Yakup aşkını açmak için onun peşinde koşup duruyor. Erkekleri etkileyen bir şey var bu haspada...

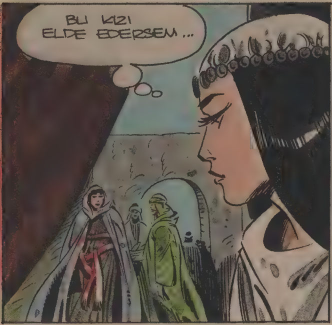
BU KIZI ELDE EDERSEM...

—Evet sultanım... Herkes bu kızı pek seviyor...

Farahnaz Sultan dudaklarını ısırdı, gözlerinde hain bir ışık yanarken kurnaz bir tavırla:

—Bu kızı elde edersem, Kara Murat'ı da, Şehzade Yakup'u da parmağımda oynatırım! diye mırıldandı.

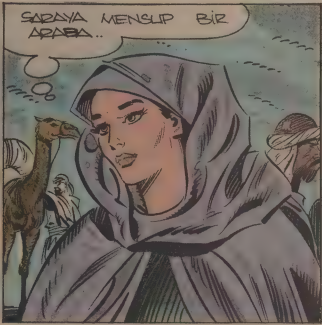
SARAYA MENSUP BİR ARABA..

Bu sırada kalabalıktan uzaklaşan Kristalya sokağın köşesindeki arabayı gördü.

Bir sürü silahlı adam bu arabayı koruyordu. Kristalya arabanın kime ait olduğunu bilmediği halde çok zengin birine ait olduğunu anladı... İçinden yarı şaka, yarı ciddi:

"—Saraya mensup bir araba.. Belki de beni almaya gelmiştir!" dedi.

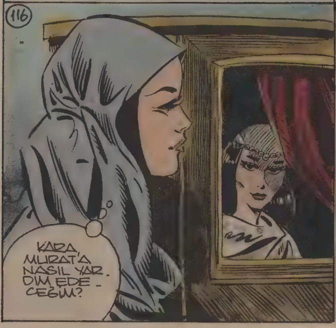
116
KARA MURAT'A NASIL YARDIM EDECEĞİM?

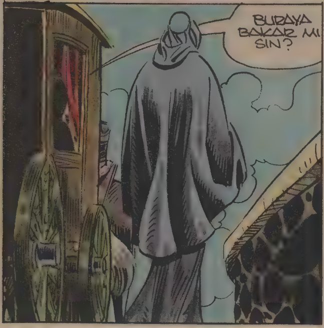
BURAYA BAKAR MISIN?

Genç kız kendisiyle alay ederken ne kadar doğru söylediğinin farkında değildi.

Kara Murat'ın, Şehzade Halil'in tutsağı olduğunu öğrendiği andan beri "Saray" kelimesi aklından çıkmıyordu. Mutlaka oraya girip, Kara Murat'a nasıl yardım edebileceğini düşünüyordu.

Arabanın içindeki Farahnaz Sultan, Kristalya'yı kıskanç bir dikkatle süzdü.

Bu kızın bakışları çapkın, gülümsemesi kurnaz, teni beyazdı. Kendine güvenli, hafif adımlarla rahatça yürüyerek arabaya doğru yaklaşıyordu.

Genç kız, tam yanından geçerken Farahnaz Sultan yumuşak, çekici, insanın içine işleyen ahenkli bir sesle:

—Buraya bakar mısın? dedi.

Kristalya bu tatlı, fakat otoriter sesle durdu. Arabadaki kadına baktı:

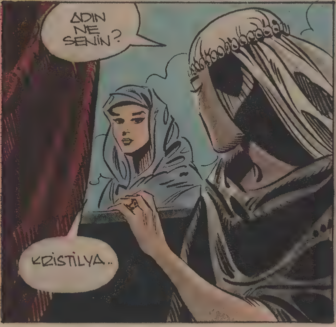
ADIN NE SENİN?
KRİSTİLYA..

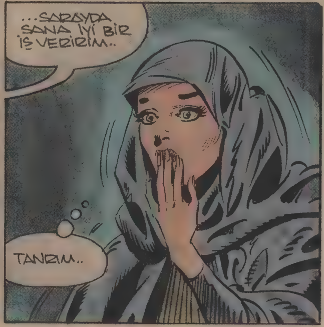
...SARAYDA SANA İYİ BİR İŞ VERİRİM..
TANRIM..

—Bana mı seslendiniz?

—Evet... Adın ne senin?

—Kristalya, efendim...

—Güzel isim... Sana çok yakışıyor... Ama bu isim tam sayılmaz...

—Başka adım yok efendim...

—Annenin, babanın adı...

—Annemin Margot... Babam yok...

—Seni çok beğendim... Güzel ve kibar bir kızsın. Benimle gelmeyi kabul edersen sarayda sana iyi bir iş veririm...

Kristalya birden ne yapacağını şaşırdı. O kadar sevindi ki, haykırmamak için kendisini güç tuttu. Güzel gözleri iri iri açılmış, minik elini heyecanla ağzına bastırmıştı...

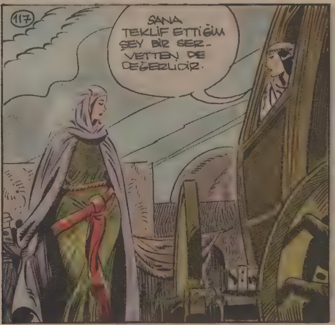
117
SANA TEKLİF ETTİĞİM ŞEY BİR SERVETTEN DE DEĞERLİDİR.

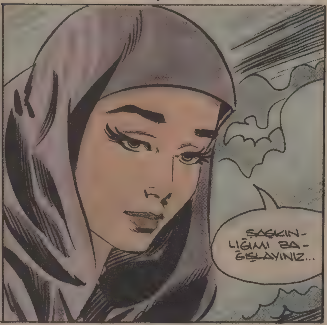
ŞAŞKINLIĞIMI BAĞIŞLAYINIZ...

Farahnaz Sultan onun bu şaşkınlığını yanlış yorumladı, sertleşen sesiyle:

—Sana teklif ettiğim şey bir servetten de değerlidir, dedi. Hizmetime girmen gururunu incitmesin. En kibar aile kızları benim yanımda olmayı şeref sayar. Zaten sen, benim emrimde değil, yanımda bir arkadaş, bir sırdaş olacaksın...

Kristalya sonsuz sevincini belli etmemeye çalışarak hafifçe eğildi:

—Özür dilerim efendim, dedi. Şaşkınlığımı bağışlayınız... Ama kabul edersiniz ki, sokaklarda dolaşırken birdenbire sarayın kapılarının kendisine açıldığını gören herkes benim kadar şaşırır...

Farahnaz Sultan tatlı tatlı gülümsedi:

—Seni anlıyorum... Haydi gel gidelim...

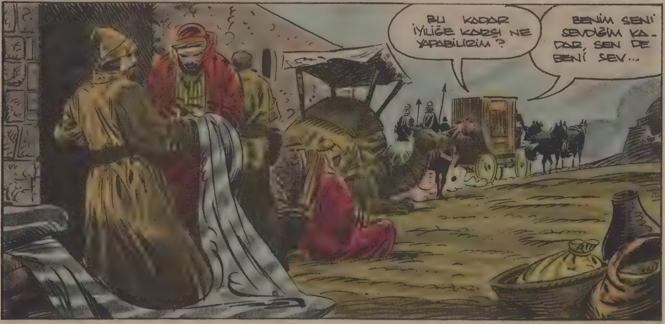
BU KADAR İYİLİĞE KARŞI NE YAPABİLİRİM ?
BENİM SENİ SEVDİĞİM KADAR, SEN DE BENİ SEV...

Kristalya, arabaya binip Farahnaz Sultan'ın yanına otururken sordu:

—Görevim ne olacak?..

—Hiçbir şey... Sarayda seni herkes benim akrabam bilecek...

—Bu kadar iyiliğe karşı ne yapabilirim?

—Benim seni sevdiğim kadar, sen de beni sev... Bir gün senden bir hizmette bulunmanı istersem, hiç itiraz etmeden onu yap...

—Ne kadar iyisiniz... Sizin uğrunuza kanımın her damlasını feda edebilirim...

—Buna sevindim. Aradığım fedakâr insanı buldum çünkü... Bana yardım edeceksin.

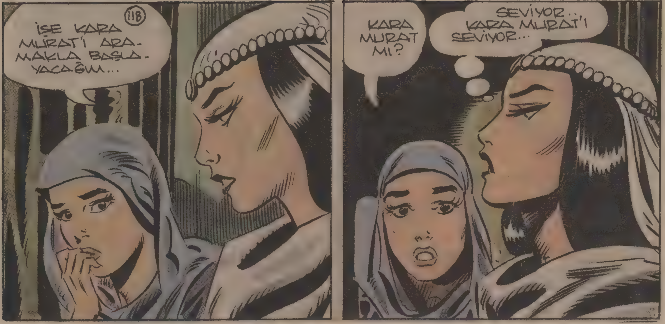
118
İŞE KARA MURAT'I ARAMAKLA BAŞLAYACAĞIM...
KARA MURAT MI?
SEVİYOR... KARA MURAT'I SEVİYOR...

...Ama bu yardımı yapabilmen için önce benim ne yapacağımı kararlaştırmış olmam lâzım. Şimdi henüz hiçbir şey bilmiyorum. İşe Kara Murat'ı aramakla başlayacağım...

—Kara Murat mı?

Bu isim, Kristalya'nın ağzından ansızın bir feryat halinde yükselmişti... Hiç ummadığı bir anda Kara Murat'ın adını duymak onu şaşırtmıştı.

Bu haykırış adeta bir itiraftı...

Farahnaz Sultan, kalbinin derin bir acıyla burkulduğunu hissetti. İçinden:

"—Seviyor... Kara Murat'ı seviyor... Onu yok etmem için asla bana yardım etmez" diye düşündü, bütün vücudu ani bir kıskançlıkla sarsıldı...

Farahnaz Sultan, Kara Murat'ın kendisini çok etkilediğini kabul ediyordu ama aşkı bir yenilgi saydığı ve sınırsız ihtirasının önünde bir engel olarak gördüğü için onu yok etmeye karar vermişti.

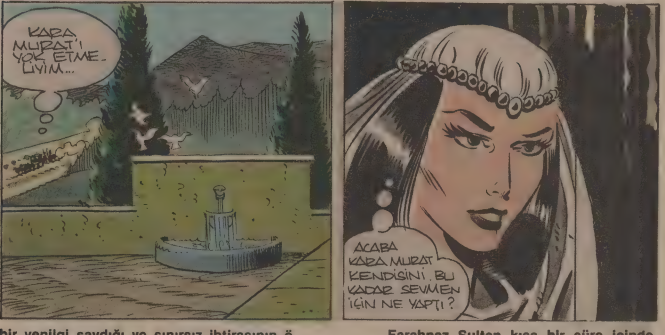
KARA MURAT'I YOK ETMELİYİM...
ACABA KARA MURAT KENDİSİNİ BU KADAR SEVMEN İÇİN NE YAPTI?

İçinden kinle:

"—Hayır!.. Bir erkeğe asla yenilmeyeceğim... Erkekler benim elimde oyuncaktır... Onlarla dilediğim gibi oynayıp, canım sıkıldığı vakit çöp kutusuna atacağım!" diye söylendi...

Farahnaz Sultan kısa bir süre içinde duygularına hakim oldu, sesini tatlılaştırarak Kristalya'ya sordu:

—Onu bu kadar çok seviyorsun ha? Hayır hayır... İtiraz etmeye kalkma... Duruşun, bakışların, titreyen sesin seni ele verdi... Acaba Kara Murat, kendisini bu kadar sevmen için ne yaptı?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

11 OCAK 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 520 FİYATI 20 LİRA

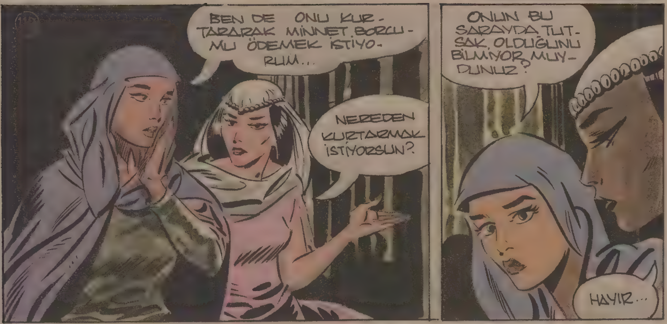
BEN DE ONU KURTARARAK MİNNET BORCUMU ÖDEMEK İSTİYORUM...
NEREDEN KURTARMAK İSTİYORSUN?
ONUN BU SARAYDA TUTSAK OLDUĞUNU BİLMİYOR MUYDUNUZ?
HAYIR...

—Annemi ve beni ölümden kurtardı.

—Sadece bu kadar mı?

—Evet... Ben de onu kurtararak minnet borcumu ödemek istiyorum...

Farahnaz Sultan şaşırdı:

—Kurtarmak mı? Nereden kurtarmak istiyorsun?..

—Biraz önce işe Kara Murat'ı aramakla başlayacağınızı söylemiştiniz... Onun bu sarayda tutsak olduğunu bilmiyor muydunuz?

—Hayır...

—Öyleyse ben söyleyeyim. Kara Murat'ı Şehzade Halil'in askerleri yakaladı...

—Yaa? Nasıl oldu bu iş?

—Bilmiyorum... Bana bunu, orada, her şeyi gören biri anlattı. Onu yakalayabilmek için bir bölük asker dakikalarca uğraşmış...

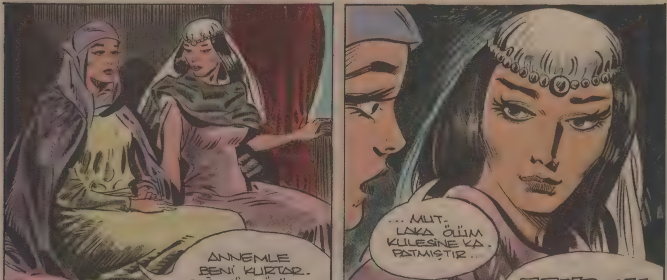
ANNEMLE BENİ KURTARDIĞI GÜN ÖLÜM MEYDANINDA BELKİ BİN KİŞİ VARDI.
...MUTLAKA ÖLÜM KULESİNE KAPATMIŞTIR..
TANRIM!

Ah, bilemezsiniz o ne eşsiz adamdır... Onu dövüşürken görseniz şaşardınız. Annemle beni kurtardığı gün ölüm meydanında belki bin kişi vardı. O ise tek başınaydı...

Her zaman az konuşan Kristalya birden fazla konuştuğunu anlayarak sustu...

Farahnaz Sultan esrarengiz bir tavırla söylendi:

—Şehzade Halil intikam alacak... Kara Murat'ı bu saraya getirdiyse mutlaka ölüm kulesine kapatmıştır...

Kristalya haykırdı:

—Tanrım!.. Ölüm Kulesi'ne mi?

—Evet... Şehzade Halil mahkûmları değişik ve ilginç yöntemlerle öldürmeyi çok sever...

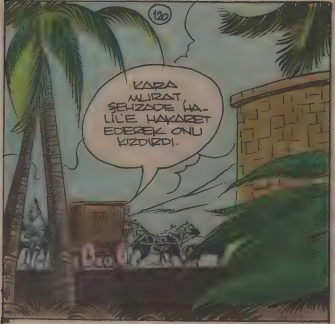
120
KARA MURAT, ŞEHZADE HALİL'E HAKARET EDEREK ONU KIZDIRDI.

O, BENİM İÇİN HERKESTEN ÖNEMLİ BİR KİŞİDİR..

—Kara Murat ölecek mi?

—Farahnaz Sultan acımasızca gülümseyerek cevap verdi:

—Kara Murat, Şehzade Halil'e hakaret ederek onu kızdırdı. Ama ölüp ölmeyeceğini bilmiyorum... Bunu da yakında öğreniriz...

—O benim için herkesten önemli bir kişidir. Kara Murat'ı kurtarmak için kanımı son damlasına kadar akıtmaya hazırım.

Farahnaz Sultan, kabaran öfkesini belli etmemeye çalışarak Kristalya'nın elini tuttu. O anda dişi bir şeytan gibiydi:

—Güzel... Bana da senin gibi biri lâzım. Sen en büyük düşmanım olan Şehzade Yakup'u yok etmem için bana yardım edersen, ben de sana Kara Murat'ı kurtarman için yardım ederim...

... BEN DE SANA KARA MURAT'I KURTARMAN İÇİN YARDIM EDERİM...
HER ŞEYİ YAPMAYA HAZIRIM...

BENİM GİBİ FAKİR BİR KIZ NE GİBİ BİR YARDIMDA BULUNABİLİR?

—Her şeyi yapmaya hazırım...

—Bu bize çok pahalıya mal olabilir. Onu da biliyorsun değil mi? Başaramazsak hükümdarın bize vereceği en hafif ceza sorgusuz asılmaktır...

Kristalya zeki bir kızdı.... Farahnaz Sultan'ın Şehzade yakup'u neden öldürtmek istediğini derhal anlamıştı.. Böylece Şehzade Halil'in tahtın tek varisi olarak kalmasını sağlamak istiyordu...

Ama anlayamadığı bir nokta vardı:

"—Benim gibi fakir bir kız, Şehzade Yakup'un yok edilmesi için Farahnaz Sultan'a ne gibi bir yardımda bulunabilir?" diye düşündü...

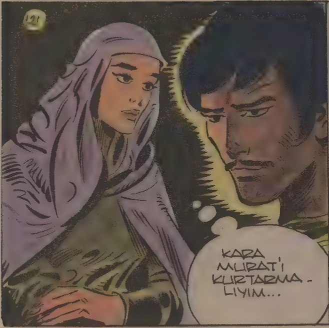

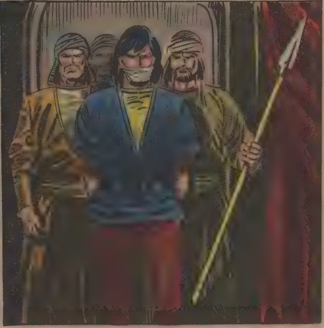

Kristalya, Şehzade Yakup'un kendisine çılgınca âşık olduğunu bilmiyordu... Bu yüzden, ona hazırlanacak tuzakta yem olarak kullanılacağı aklına gelmedi...

Onun şimdi tek düşüncesi, Kara Murat'ı kurtarmaktı...

Bunun için her fedakarlığa hazırdı.

★★★

Şehzade Halil'in adamları tarafından yakalandıktan sonra gün görmez bir zindana kapatılacağını sanan Kara Murat yanıldığını çabuk anladı.

Muhafızların kendisini götürdükleri oda geniş ve ışıklı bir yerdi. Üstelik bir koltuk ve bir de karyolası vardı. Eğer büyük pencerelerde sağlam demir parmaklıklar ve kalın kapıda birkaç kilit olmasaydı Kara Murat kendisini handaki odasında sanabilirdi...

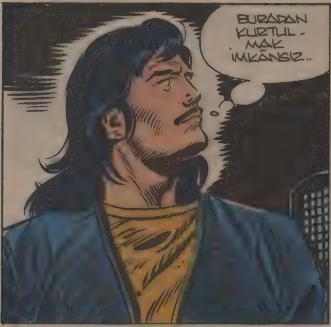
BURADAN KURTULMAK İMKÂNSIZ..

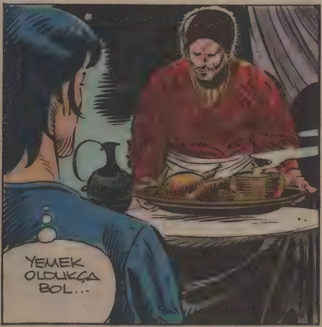
YEMEK OLDUKÇA BOL...

Muhafızlar onu odaya soktuktan sonra bağlarını çözmüşler ve birazdan yemek getireceklerini söyleyerek çekilmişlerdi.

Kara Murat'ın ilk işi ortalığı iyice gözden geçirmek oldu ve kaçmaya kalkışmanın boş bir şey olacağını anlamakta gecikmedi.

Üstü başı toz toprak ve kan lekeleri içinde olduğundan, buradan sıvışma çarelerini araştırmayı sonraya bırakarak önce temizliğe girişti. Bu arada vücudundaki yaraların önemsiz birkaç sıyrıktan ibaret olduğunu anladı.

Kendisine getirilen yemek hem nefis, hem de boldu.

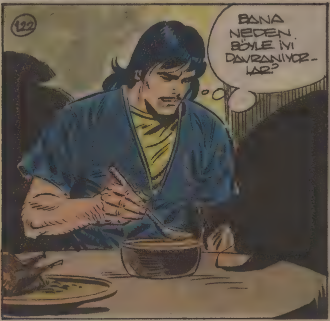
122
BANA NEDEN BÖYLE İYİ DAVRANIYORLAR?

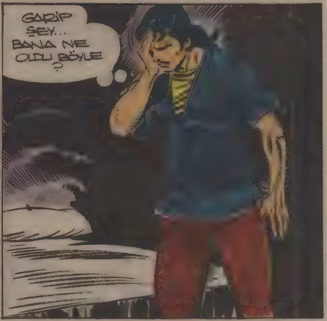
GARİP ŞEY... BANA NE OLDU BÖYLE?

...Kara Murat en kötü zamanlarda bile iştahını kaybetmeyen sağlıklı bir genç olduğu için hemen yemeye başladı. Bir yandan tabakları silip süpürürken, bir yandan da harıl harıl düşünüyordu:

—Bana neden böyle iyi davranıyorlar? Hem rahat bir odaya kapattılar, hem de önüme güzel yiyecekler koydular... Bu durum çok tehlikeli... İşin içinde bir bit yeniği var gibi geliyor bana...

Sinsi bir korku Kara Murat'ın içini sararken birdenbire başının ağırlaştığını hissetti. Karşı konulmaz bir uyku ihtiyacıyla elbisesini bile çıkarmadan kendini karyolanın üzerine atarken şöyle söylendi:

—Garip şey... Bana ne oldu böyle? Ansızın müthiş bir uyku bastırdı... Acaba yorgunluktan mı?

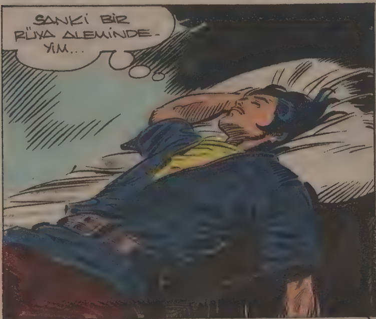
SANKİ BİR RÜYA ALEMİNDEYİM...

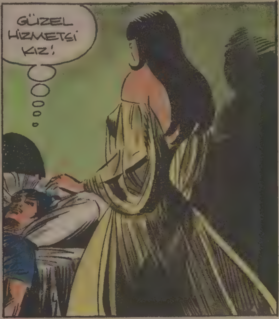
GÜZEL HİZMETÇİ KIZ!

Şimdi bir rüya aleminde gibiydi... Uyumuyordu ama uyanık da değildi...

Gözünün önündeki cisimler bulanıklaşmıştı. Her şeyi bir sis perdesinin arkasından görüyor gibiydi...

Birden odanın kapısının yavaşça açıldığını ve içeriye sessizce genç bir kadının girdiğini fark etti.

Kadın çıplaktı... Üzerinde sadece ince tül bir gecelik vardı.

Ayaklarının ucuna basarak ilerleyip yatağa yaklaştı ve Kara Murat'ın baş ucunda durdu.

Kara Murat birden bu kadını tanıdı...

"—Evet... O... Güzel hizmetçi kız!"

Kadın Farahnaz Sultan'dı... Kara Murat Şehzade Halil'le görüşmeye gittiği vakit kapıyı o açmıştı...

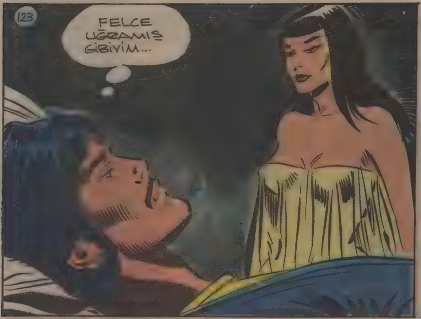

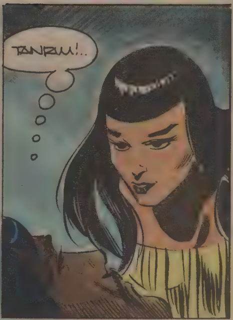

Kendisini şehzadenin hizmetçisi olarak tanıttığından Kara Murat onun prenses olduğunu bilmiyordu.

Şaşkın bir halde:

"—Nasıl geldin buraya?" diye sormak istedi ama ağzından tek kelime bile çıkmadı... O zaman konuşamadığını anladı. Ne oluyordu kendisine? Neden böyle felce uğramış gibiydi?

Kadın yatağa uzandı. Üzerindeki tül geceliği çıkardı. Şimdi çıplaktı. Kara Murat, onun dipdiri vücudunu, iri göğüslerini yuvarlak kalçalarını görünce, içinin burkulduğunu, damarlarına ılık bir alevin yayıldığını hissetti ama yine kımıldayamadı.

Farahnaz Sultan, Kara Murat'a dikkatle bakıyor, bakarken derin derin soluk alıyordu. Böylesine etkili bir erkeğe rastlayamamıştı hiç... Kendisini ona vermek isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

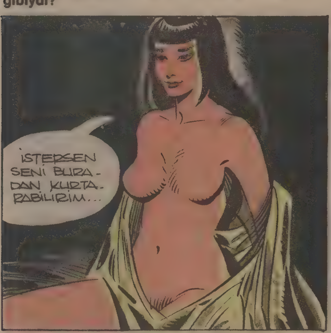
İSTERSEN SENİ BURADAN KURTARABİLİRİM...

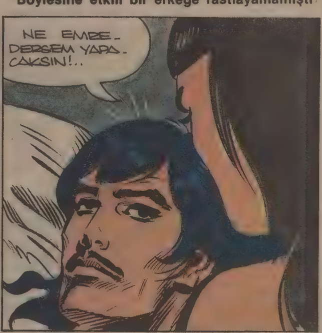
NE EMREDERSEM YAPACAKSIN!..

Fısıldar gibi bir sesle:

—İstersen seni buradan kurtarabilirim! dedi.

Kara Murat dinliyor, fakat konuşamıyordu.

Kadın devam etti:

—Anlıyorum... Cevap veremediğin için sıkılıyorsun değil mi? Yemeğinin içine ilaç karıştırdım. Şimdi benim esirimsin... Ne emredersem yapacaksın... Sabah uyandığın vakit de hiç bir şey hatırlamayacaksın... Bunun böyle olması gerek. Aksi halde ikimizin de hayatı tehlikeye girer... Seninki önemli değil ama kendimi düşünmek zorundayım... Birkaç saatlik ihtirasımın kurbanı olmak istemem...

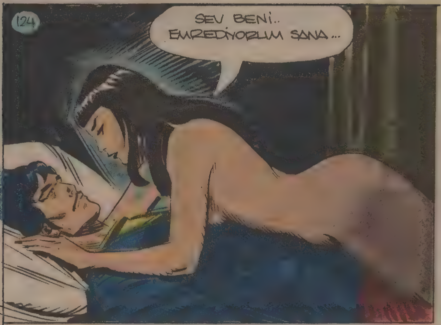
SEV BENİ..
EMREDİYORUM SANA...

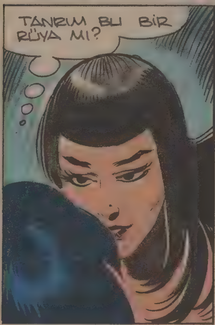

Farahnaz Sultan, diri göğüslerini, Kara Murat'ın göğsüne yapıştırarak onun üzerine kapandı, alev alev yanan dudaklarıyla onu uzun uzun öptü...

Kadının ihtirası, dinmek bilmeyen bir fırtına gibiydi... Vücudu sonsuz bir şehvetin aleviyle kavruluyordu...

—Sev beni... Emrediyorum sana... Sev, okşa ve sahip ol bana!..

Kara Murat şaşkınlık içindeydi:

"—Tanrım bu bir rüya mı?" diye düşündü. Her şey o kadar bulanıktı ki... Söylenenleri iradesi dışında yapıyor ve bu garip sevişmeden büyük bir zevk aldığını hissediyordu.

Farahnaz Sultan bütün dişiliğiyle Kara Murat'ın üzerinde kıvranırken genç adam olayın rüya mı gerçek mi olduğunu ayırt edecek durumda değildi...

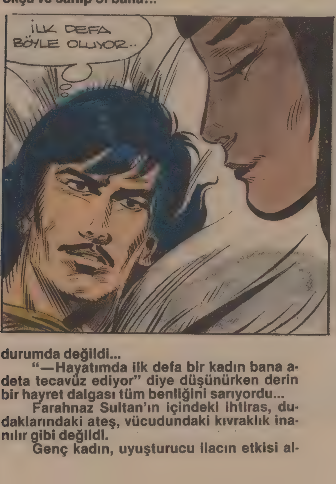

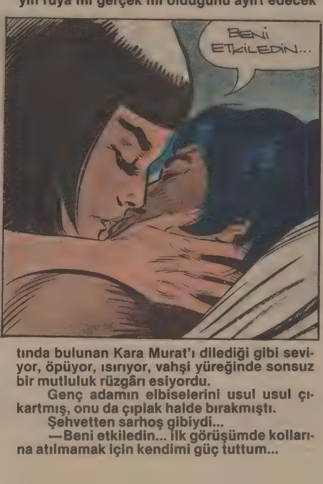

"—Hayatımda ilk defa bir kadın bana adeta tecavüz ediyor" diye düşünürken derin bir hayret dalgası tüm benliğini sarıyordu...

Farahnaz Sultan'ın içindeki ihtiras, dudaklarındaki ateş, vücudundaki kıvraklık inanılır gibi değildi.

Genç kadın, uyuşturucu ilacın etkisi altında bulunan Kara Murat'ı dilediği gibi seviyor, öpüyor, ısırıyor, vahşi yüreğinde sonsuz bir mutluluk rüzgârı esiyordu.

Genç adamın elbiselerini usul usul çıkartmış, onu da çıplak halde bırakmıştı.

Şehvetten sarhoş gibiydi...

—Beni etkiledin... İlk görüşümde kollarına atılmamak için kendimi güç tuttum...

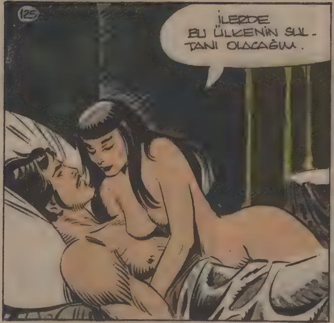
125
İLERDE BU ÜLKENİN SULTANI OLACAĞIM.

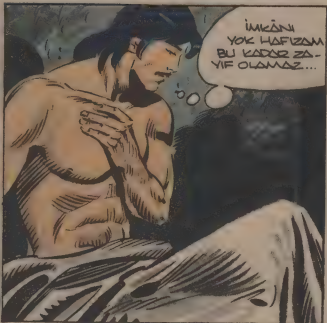
İMKÂNI YOK HAFIZAM BU KADAR ZAYIF OLAMAZ...

...Ben bir prensesim. İleride bu ülkenin sultanı olacağım.. Bu yüzden gizli ilişkimi kimsenin bilmesini istemem! Yemeğine ilaç katmamın sebebi bu! diye mırıldanıyordu.

Ateşli prensesin zarif elleri, Kara Murat'ın çelik gibi adaleli kollarında, göğsünde, karnında ve bacaklarının arasında dolaşıyor, ihtiras iniltileri bütün odayı kaplıyordu.

* * *

Kara Murat ertesi sabah uyandığı vakit başı yattığı zamankinden daha ağır ve vücudu müthiş bir kırıklık içindeydi.

Elbisesinin çıkarılmış ve üstünün örtülmüş olduğunu hayretler içinde gördü:

"—Allah Allah... İmkânı yok hafızam bu kadar zayıf olamaz. Dün akşam soyunmadan yattığımı çok iyi biliyorum" diye düşündü.

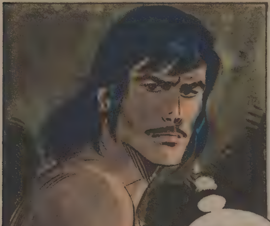
BENİ KİM SOYDU ACABA ?

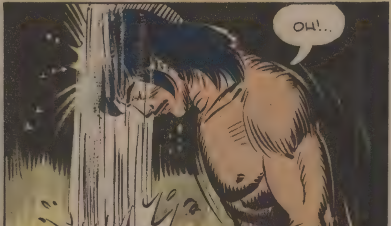

Kendisini kim soymuştu böyle?

Vücudu neden sızlıyordu?

Kollarında ve göğsünde diş izleri görünce daha da şaşırdı... Bunlar nasıl olmuştu? Hiç hatırlamıyordu.

Karyoladan indiği zaman, bacaklarının vücudunu güçlükle taşıdığını fark etti. En yorucu günlerden sonra bile duymadığı bir bitkinlik hissediyordu.

Yüz yıkamak için konulmuş leğene güçlükle gitti, ibrikteki soğuk suyu başından aşağıya döktü. O zaman kendini daha iyi hissetti.

Zihni biraz berraklaşır gibi olmuştu.

Elbiselerini giyerken kendi kendine söylendi:

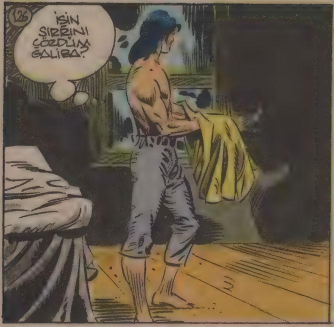

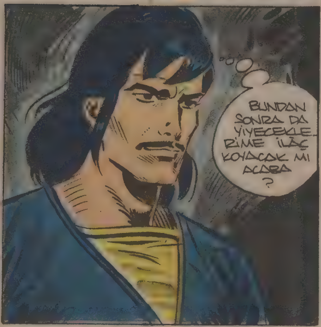
BUNDAN SONRA DA YİYECEKLERİME İLAÇ KOYACAK MI ACABA ?

—İşin sırrını çözdüm galiba? Herhalde bana yemeğin içinde uyku ilacı vermiş olacaklar...

Kara Murat serüven dolu hayatında hiç böyle garip bir gece hatırlamıyordu.

Her şey karanlık ve anlaşılmaz bir haldeydi. Sisler içinde bir kadının üzerine doğru geldiğini anımsıyor, ama bunun rüya mı, yoksa gerçek mi olduğunu bir türlü ayırt edemiyordu.

Giyinmesi bitince acı acı gülümsedi:

—Bu seferki düşmanım, ilaçlardan medet uman, hiç bir şeyi tesadüfe bırakmayan bir kişi... Bundan sonra da yiyeceklerime ilaç koyacak mı acaba? Hele bekleyelim bakalım. Ne olacağını elbette göreceğiz..."

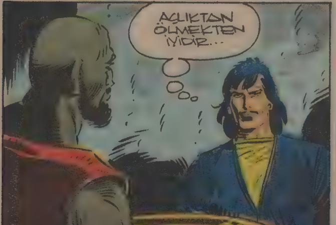
AÇLIKTAN ÖLMEKTEN İYİDİR...

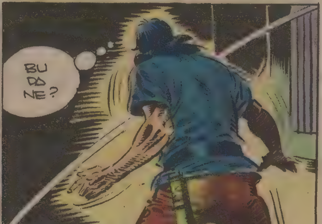

Kara Murat o gün ve ertesi günü getirilen yiyecekleri bol bol yediği halde ağır bir uykuyla karşılaşmayınca:

—Bunlara galiba ilaç katmamışlar! dedi.

Böylece üç gün geçti.

Kendisine hizmet eden gardiyanlardan başka kimsenin yüzünü gördüğü yoktu.

Adamlar tek kelime konuşmuyorlar, sorduğu şeylere de cevap vermiyorlardı.

Dördüncü günün sabahı, sinirli adımlarla odada gezinirken kafasından bir sürü düşünce geçiyordu.

Her gün yaptığı gibi demir parmaklıklı pencereyi ardına kadar açmıştı.

Birden boğuk bir gürültü duydu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

18 OCAK 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 521 FİYATI 20 LİRA

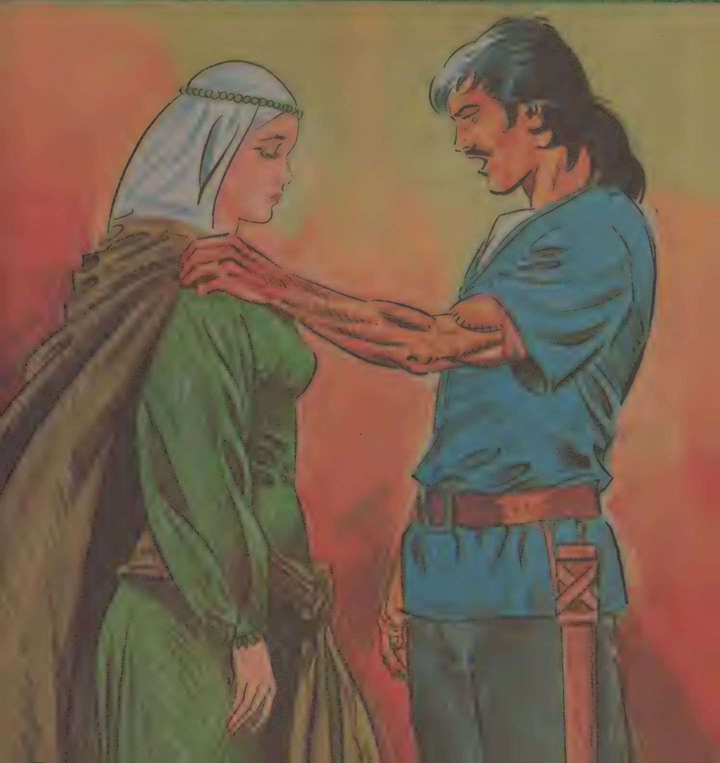

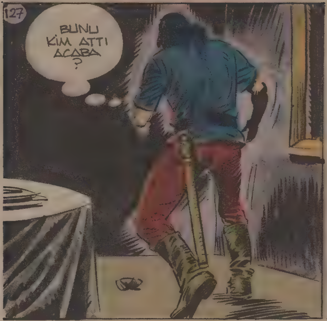
127
BUNU KİM ATTI ACABA ?

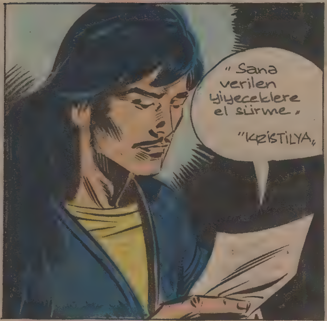
" Sana verilen yiyeceklere el sürme. "
"KRİSTİLYA"

Hemen döndü ve açık pencerenin parmaklıkları arasından girip içeriye düşen taşa sarılı kağıdı gördü:

—Allah Allah.. Bunu kim attı acaba? diye düşünerek eğilip aldı. Kağıdı açınca şunları okudu:

"Sana verilen yiyecek ve içeceklere el sürme.. Seni zehirlemek istiyorlar. Bu zehir seni öldürmeyecek ama onların uşağı haline getirecek.. Her emri dinleyen iradesiz ve kişiliksiz bir insan haline gelmek Kara Murat gibi bir yiğit için ölüm demektir. Sana yardım etmeye çalışacağım! Cesaret!.."

Mektubun altında "Kristalya" adı vardı.

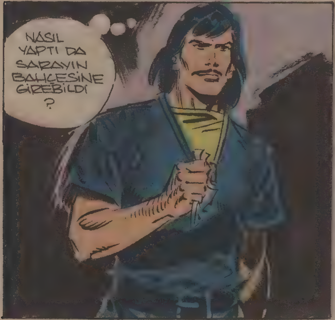
NASIL YAPTI DA SARAYIN BAHÇESİNE GİREBİLDİ ?

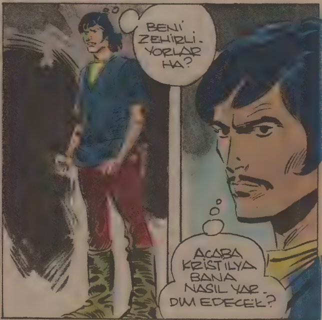
BENİ ZEHİRLİYORLAR HA?
ACABA KRİSTİLYA BANA NASIL YARDIM EDECEK?

Bu imzayı görünce Kara Murat heyecanlandığını, kalbinin hızlı hızlı çarpmaya başladığını hissetti.

Derin bir hayranlıkla:

"Kristalya!.. Güzel kız!.. Nasıl yaptı da sarayın bahçesine girebildi acaba?" diye mırıldandı...

Sonra yüzünü buruşturarak canı sıkılmış bir halde söylendi:

—Beni zehirliyorlar ha!.. Alçaklar! Peki yemeden içmeden nasıl duracağım? Vay canına!.. Yemesem açlıktan ölürüm.. Yavaş yavaş inleyerek ölmektense zehiri zıkkımlanıp gebermek daha iyi.. Ama o zehir gebertmiyor, iradeyi yok ediyormuş!.. Ne garip şeyler bunlar? Acaba Kristalya bana nasıl yardım edecek? Buna gücü yetecek mi?

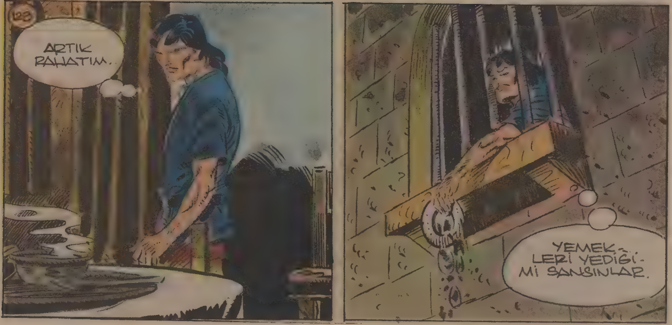
128
ARTIK RAHATIM.
YEMEKLERİ YEDİĞİMİ SANSINLAR.

Kara Murat son derece cesur ve kendine hakim bir adam olmasına rağmen sonraki zamanı büyük bir endişe içinde geçirdi.

Daha önce yediği yemeklerin kendisine ne gibi bir etki yapacağını merak ediyordu.

Zehirlenmediğine kesin olarak inandıktan sonra rahatladı, içine güven duygusu doldu.

Artık ne getirirlerse getirsinler hiç bir şey yemiyor, içmiyordu.

Buna ne kadar dayanabileceğini bilmiyor ama getirilen yemekleri pencereden dökerek tabakları tamamen silip süpürmüş gibi yapıyordu.

Yemek tepsisini daima boş bulan muhafızlar onun bu iştahına şaşırıp kalmışlardı.

Kara Murat, Şehzade Halil'in kendisi için daha müthiş ve daha uzun sürecek bir işkence icat etmemiş olmasına hayret ediyordu.

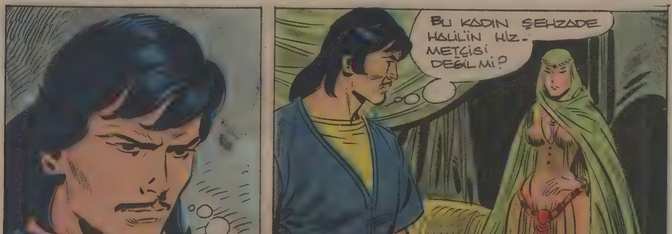
HER İSTEDİĞİNİ YAPTIRIP, İNTİKAMINI ALMAK İSTİYOR.
BU KADIN ŞEHZADE HALİL'İN HİZMETÇİSİ DEĞİL Mİ?

Ama kimbilir? Belki de bu uyuşturucu zehirle kendisini bir köle haline getirerek her istediğini yaptırıp intikamını böyle almak istiyordu.

Üçüncü gün Farahnaz Sultan'ın çıkagelmesiyle Kara Murat'ın düşünceleri yarıda kaldı. İçinden:

"Bu kadın Şehzade Halil'in hizmetçisi değil mi? Nihayet bir şeyler öğrenebileceğim galiba" diye mırıldandı.

Ama karşısındakinin dost değil, ciddi bir düşman olduğunu ve bu kadınla konuşmanın bile bir çeşit düello halinde geçeceğini bilmiyordu.

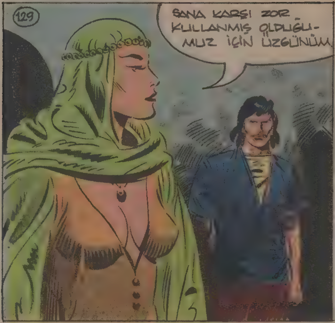
129
SANA KARŞI ZOR KULLANMIŞ OLDUĞUMUZ İÇİN ÜZGÜNÜM

Farahnaz Sultan'ın gayet sakin, adeta ilgisiz bir görünüşü vardı. Sanki basit bir mahkûmu ziyarete gidiyordu, o kadar...

Kara Murat'tan özür diliyormuş gibi tatlı bir sesle:

—Sana karşı zor kullanmış olduğumuz için üzgünüm! dedi.

Kara Murat gülümsedi:

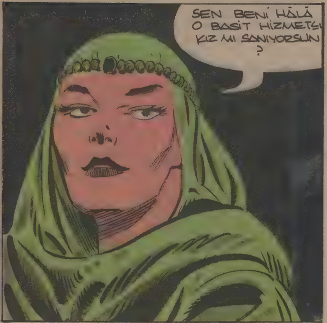
SEN BENİ HÂLÂ O BASİT HİZMETÇİ KIZ MI SANIYORSUN ?

—Hadi canım sende... Efendinin yaptığı kötü işlerden sen sorumlu değilsin ki...

Farahnaz Sultan hafif bir kahkaha attı:

—Sen beni hâlâ o basit hizmetçi kız mı sanıyorsun?

—Değil misin?

—Hayır..Ben Farahnaz Sultanım..

Kara Murat hayretle kaşlarını kaldırdı:

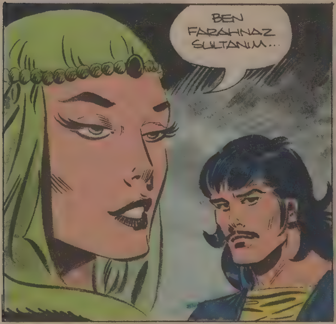
BEN FARAHNAZ SULTANIM...

—Bir Prenses, öyle mi?

—Evet.. Şehzade Halil'in nişanlısıyım. İleride Akkoyunlu İmparatoriçesi olacağım.

—Yaaa? Bu konuda çok ihtiraslı görünüyorsun.. Gözlerinde iktidar kıvılcımları uçuşuyor adeta...

—Evet.. Bu ülkenin en güçlü kadını olmak için ne mümkünse yapmaya kararlıyım..

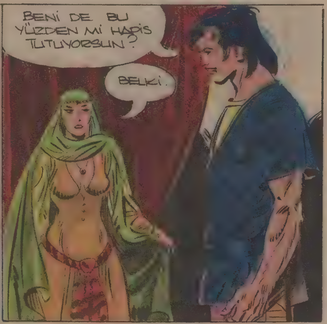
BENİ DE BU YÜZDEN Mİ HAPİS TUTUYORSUN?
BELKİ.

Yoluma çıkan herkesi ezip geçeceğimden şüphen olmasın...

—Beni de bu yüzden mi hapis tutuyorsun?

—Belki.. Çünkü güçlü ve tehlikeli bir insansın.. Seni öldürtmeyerek şahsına verdiğim önemi, gücüne ve cesaretine olan hayranlığımı göstermiş oluyorum.

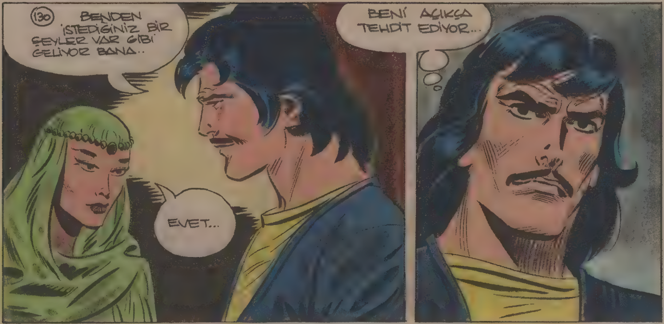
130
BENDEN İSTEDİĞİNİZ BİR ŞEYLER VAR GİBİ GELİYOR BANA..
EVET...
BENİ AÇIKÇA TEHDİT EDİYOR...

Kara Murat'ın her zamanki alaycı gülümsemesi dudaklarını süsledi:

—Bu benim için bir şeref değil.. Zalimlerin gücümü takdir etmesi hoşuma gitmez.. Benden istediğiniz bir şeyler var gibi geliyor bana...

Farahnaz Sultan başını salladı:

—Evet.. Hizmetime girmeni istiyorum. Senin gibi olağanüstü bir silahşöre çok ihtiyacım var. Kabul etmezsen başına gelecekleri düşünmek bile istemiyorum..

Kara Murat yüzünü buruşturarak:

"Vay yosma vay!.. Beni açıkca tehdit ediyor!" diye düşündü.

Bu sırada Farahnaz Sultan da içinden şöyle düşünüyordu:

"Getirilen yemeklerin hepsini yemiş.. Demek ki yiyeceklere kattığımız ilaçlar onu etkilemeye başladı. Birkaç gün sonra her emrimizi yapacak hale gelir.. Onu biraz da korkutursam sonuca daha çabuk ulaşırım sanıyorum."

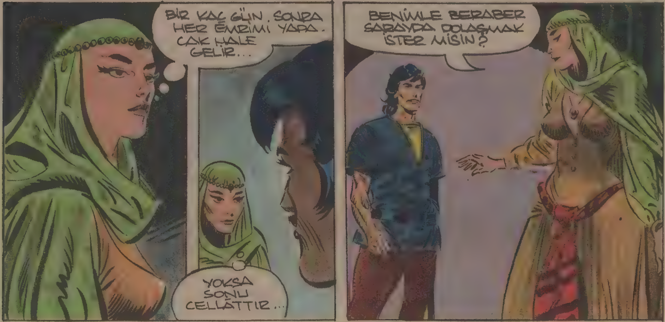
BİR KAÇ GÜN SONRA HER EMRİMİ YAPACAK HALE GELİR...
YOKSA SONU CELLÂTTIR...
BENİMLE BERABER SARAYDA DOLAŞMAK İSTER MİSİN?

Genç kadın, ne pahasına olursa olsun bu güçlü erkeği elde etmeye karar vermişti. Eğer bunu başaramazsa onu cellata teslim edecekti.

Tatlı ve cana yakın bir tavırla:

—Her halde bu odanın içinde hareketsizlikten sıkıldın, dedi. Senin gibi canlı bir adam böyle durgun hayata dayanamaz. Biraz gezinmenin sana faydası olur sanırım. Benimle beraber sarayda dolaşmak ister misin?

Kara Murat kibar bir tavırla başını eğdi:

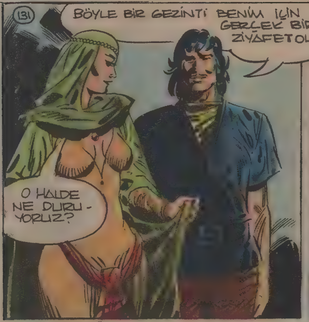
131
BÖYLE BİR GEZİNTİ BENİM İÇİN GERÇEK BİR ZİYAFET OLUR.
O HALDE NE DURUYORUZ?

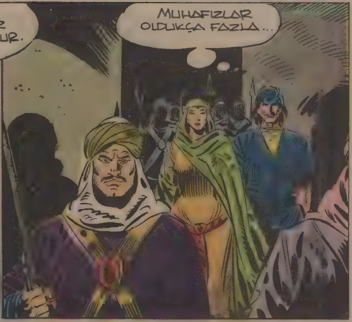
MUHAFIZLAR OLDUKÇA FAZLA...

—Yanımda senin gibi güzel bir sultan bulununca böyle bir gezinti benim için gerçek bir ziyafet olur..

—O halde ne duruyoruz? Gidelim..

Farahnaz Sultan kapıya vurdu.. Dışarıdaki muhafızlar sürgüyü çekerek demir kapıyı açtılar..

Farahnaz Sultan:

—İzin verirsen öne geçip yolu göstereyim, dedi.

Kara Murat koridora çıktığı vakit önlerinde dört muhafız yürüdüğünü arkalarına da bir o kadar muhafızın takıldığını gördü.

Farahnaz Sultan durunca onlar da duruyor, yürümeye başlayınca onlar da yürüyordu.

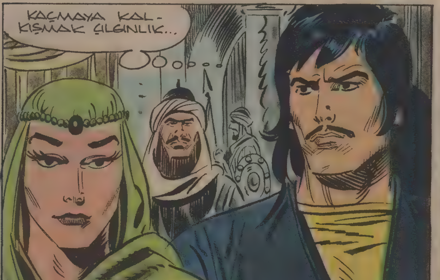
KAÇMAYA KALKIŞMAK ÇILGINLIK...

ŞİMDİLİK BEKLEMELİYİM...

Ayrıca her köşe başında, koridorların dönemeçlerinde, avlularda, kısacası her yerde silahlı askerler vardı.

Bu gezintiyi, belki Farahnaz Sultan'ın yanından sıvışmak için bir fırsat doğar umuduyla kabul etmiş olan Kara Murat, alınan önlemleri görünce, kaçmaya kalkışmanın çılgınlık olacağını itiraf etmek zorunda kaldı.

Belki çevresindeki birkaç muhafızı tepelerdi ama, silahlı askerlerle dolu olan koridorlardan nasıl geçecekti? Geçse bile avluyu ve bahçeyi çepeçevre saran yüksek duvarları aşmak mümkün müydü?

Kara Murat şimdilik hiç bir girişimde bulunmamanın en akılcı yol olacağını düşündü.

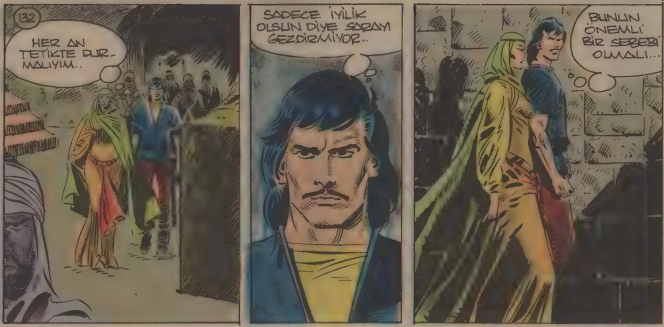
132
HER AN TETİKTE DURMALIYIM..
SADECE İYİLİK OLSUN DİYE SARAYI GEZDİRMİYOR..
BUNUN ÖNEMLİ BİR SEBEBİ OLMALI...

Ama bir yandan Farahnaz Sultan'ın yanında yürür ve onun anlattıklarını tatlı tatlı dinler görünürken bir yandan da en küçük bir fırsatı kaçırmamak için tetikte duruyordu.

Onları böyle yavaş yavaş, tembel tembel gezinir, sakin sakin, adeta dostça konuşurken görenler,bu iki kişiden birinin ötekinin elinde mahpus olduğunu, onu işkenceler içinde öldürmeyi tasarladığını,fakat şimdilik kedinin fareyle oynaması gibi onunla oynamaktan zevk duyduğunu anlayamazdı.

Kara Murat, Farahnaz Sultan'ın kendisine sadece iyilik olsun diye sarayı gezdirmeyeceğini, bunun önemli bir sebebi olduğunu biliyor, sonucu sabırla bekliyordu.

Nihayet dar bir koridora girdiler.

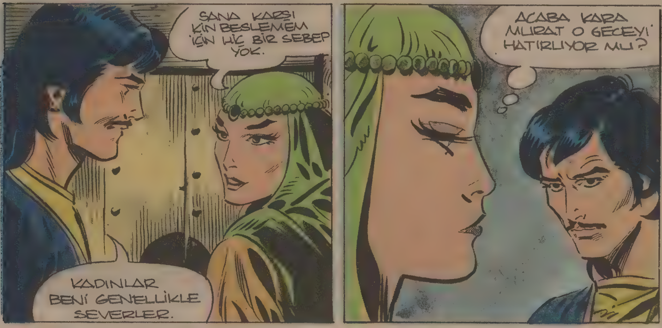
SANA KARŞI KİN BESLEMEM İÇİN HİÇ BİR SEBEP YOK.
KADINLAR BENİ GENELLİKLE SEVERLER.
ACABA KARA MURAT O GECEYİ HATIRLIYOR MU?

Bu koridorun iki yanında demir kapılar vardı.

Farahnaz Sultan büyük bir kapının önünde durdu sakin bir sesle:

—Kara Murat, dedi. Sana karşı bir kin beslemem için hiç bir sebep yok. Buna inanır mısın?

Delikanlı gülümsedi:

—Elbette.. Kadınlar beni genellikle severler...

Bu söz Farahnaz Sultan'a bir önceki geceyi hatırlattı, yüzü hafifçe kızardı, gözlerinde belli belirsiz bir şimşek çaktı..

Acaba Kara Murat o geceyi hatırlıyor muydu? Hafif alay havası sezilen sözleriyle bunu mu anlatmak istemişti...

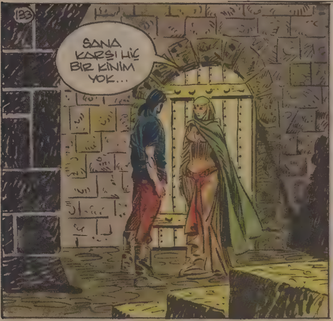
133
SANA KARŞI HİÇ BİR KİNİM YOK...

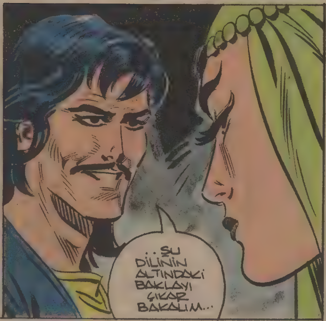
..ŞU DİLİNİN ALTINDAKİ BAKLAYI ÇIKAR BAKALIM...

"Eğer öyleyse onu mutlaka öldürtmem gerekir" diye düşündü.. Sonra kendisini toparlayarak devam etti:

—Evet.. Sana karşı hiç bir kinim yok.. Ama ben omuzlarımda ağır ve tehlikeli sorumluluklar taşıyorum. Hedefime ulaşmak için zaman zaman insanlık tarafımı tamamen silip, yüreğimi her türlü insanca duyguya kapamam gerekiyor. İşte şu anda sana bu şekilde hitap ediyorum..

Kara Murat hafif bir kahkaha attı:

—Amma yaptın ha, prenses.. Bana ne şekilde hitap ettiğin umurumda bile değil. Çevremiz adeta bir orduyla dolu..Tek başına ve silahsızım. Yani tamamen elindeyim. Hiç çekinmeden şu dilinin altındaki baklayı çıkar bakalım.

Farahnaz Sultan, ölüm saçan bakışlarını Kara Murat'a dikti, kılı bile kıpırdamadan konuştu:

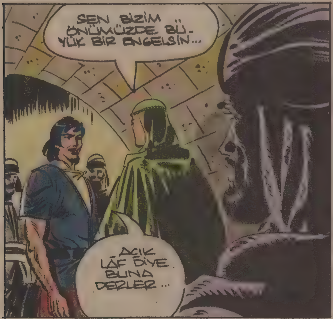
SEN BİZİM ÖNÜMÜZDE BÜYÜK BİR ENGELSİN...
..AÇIK LÂF DİYE BUNA DERLER...

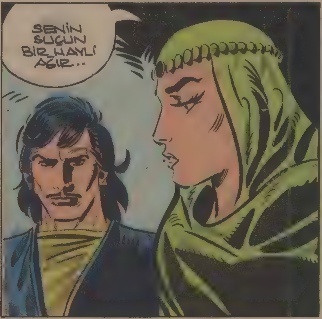
SENİN SUÇUN BİR HAYLİ AĞIR..

—Sen bizim önümüzde büyük bir engelsin. Çünkü düşmanımız olan Şehzade Yakup'u öldürmeyi reddettin. Bu yüzden seni ölüme mahkûm ettik. Öleceksin!

—Hah şöyle.. Gördün mü işte? Açık laf diye buna derler. Bunu başından beri neden söylemedin? Mahkûm edildim ve öleceğim. Bu kadar basit..Yalnız bilmediğim mesele, benimle hâlâ neden uğraşıyorsunuz?

Farahnaz Sultan duygusuz bir tavırla cevap verdi:

—Sana bir fırsat tanımak için... Ya bizim tarafımıza geçeceksin ya da öleceksin.. Senin suçun bir hayli ağır.. Emrimize girmezsen cezan da suçun da orantılı olacak..

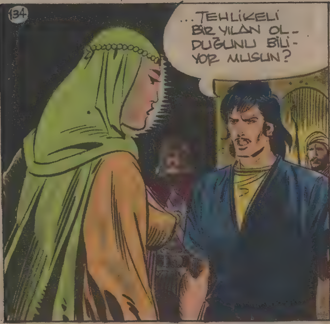
134
...TEHLİKELİ BİR YILAN OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUN?

...Bu ceza öyle bir ceza ki, yanında ölüm bile hafif kalacak..

Kara Murat soğuk bir sesle söylendi:

—Hayatımın hiç bir döneminde zalimlerin oyuncağı olmadım prenses.. Üstelik böyle tehdit edilmekten de hiç hoşlanmam.. Güzel bir kadınsın.. Ama aynı zamanda tehlikeli bir yılan olduğunu biliyor musun?

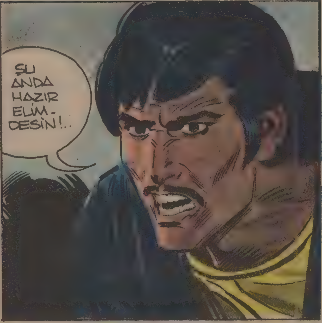
ŞU ANDA HAZIR ELİMDESİN!..

Kara Murat'ın sesi boğuklaşmış, bakışları kararmıştı. Böyle anlar gözünü kırpmadan en müthiş çılgınlıkları yaptığı zamanlardı. Hayatında bu çeşit çılgınlıkları az mı yapmıştı? Sert bir sesle devam etti:

—Evet Prenses, sen tehlikeli bir yılansın. Üstelik şu anda hazır elimdesin. İstersen seni gırtlaklayıp gebertiveririm..

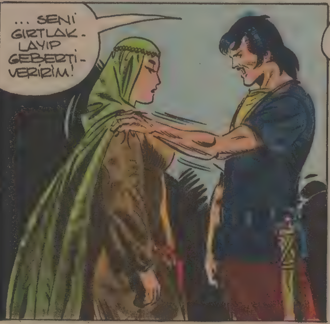
... SENİ GIRTLAKLAYIP GEBERTİVERİRİM!

Kara Murat bunları söyledikten sonra elini bütün ağırlığıyla Farahnaz Sultan'ın omuzuna indirdi. Güzel kadın elin baskısı altında çökecek gibi oldu, yüzü sarardı. Ama bu baskıdan kurtulmak için en küçük bir hareket bile yapmadı. Gözlerini Kara Murat'ın ateş saçan bakışları karşısından indirmedi, sakin bir sesle:

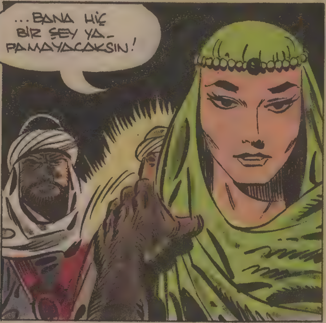
...BANA HİÇ BİR ŞEY YAPAMAYACAKSIN!

—Farkındayım, dedi. Fakat bana hiç bir şey yapamayacaksın. Çünkü kendime göre gereken önlemi almış bulunuyorum.

Kara Murat çevresine bakınca muhafız çemberinin gitgide daraldığını gördü. Tehdidini gerçekleştiremeden askerlerin hepsinin bir anda üzerine çullanarak kendisini kıskıvrak yakalayacaklarını anladı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

25 OCAK 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 522 FIYATI 20 LIRA

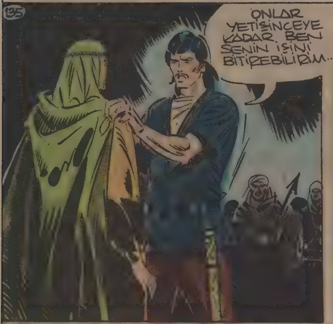
135
ONLAR YETİŞİNCEYE KADAR. BEN SENİN İŞİNİ BİTİREBİLİRİM...

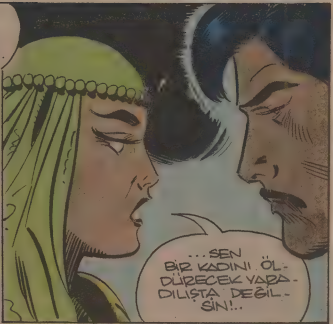
...SEN BİR KADINI ÖLDÜRECEK YARADILIŞTA DEĞİLSİN!..

Kızgın kızgın başını sallayarak, Farahnaz Sultan'ın omuzunu biraz daha sıktı. Genç kadının yüzü acıyla buruşurken delikanlı devam etti:

—Bu herifler üzerime çullanacak değil mi? Belki de beni öldürecekler... Ama ya bu tehlikeyi göze alırsam? Onlar yetişinceye kadar ben senin işini bitirebilirim...

Farahnaz Sultan soğukkanlılığından bir şey kaybetmeden:

—Hayır, dedi. Bu muhafızların hepsi son derece çeviktir. Daha beni öldüremeden atılıp, seni kıskıvrak yakalarlar. Üstelik sen bir kadını öldürecek yaradılışta değilsin... Bu yüzden bana hiçbir şey yapamazsın.

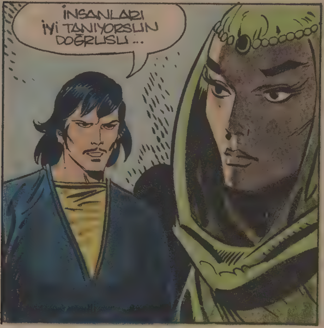
İNSANLARI İYİ TANIYORSUN DOĞRUSU...

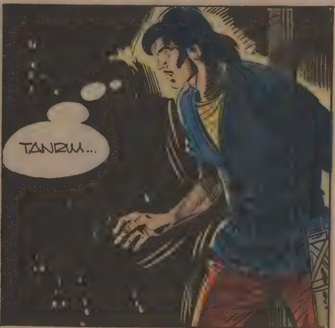

Kara Murat, Farahnaz Sultan'ın omuzunu bıraktı:

—İnsanları iyi tanıyorsun doğrusu. Haklısın, gerçekten kadınlara el kaldırmam...

Muhafızlar hâlâ tetikte bekliyorlardı.

Farahnaz Sultan soğukkanlılığından hiç bir şey kaybetmeden, olayı kapanmış sayarak, önünde durduğu kapıya döndü ve bu kapı aynı anda kendi kendine açıldı...

Demir kapının arkasında küçük bir hücre vardı. İçeride hiç eşya yoktu. Işıksız soğuk ve korkunçtu...

İnsana ürküntü veren bu hücre boş değildi.

Kara Murat dikkatle bakınca ürperdi...

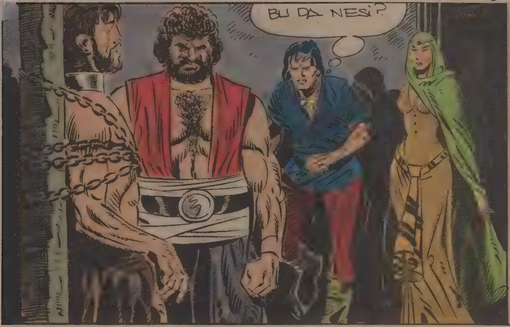

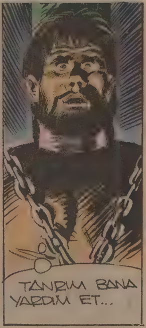
TANRIM BANA YARDIM ET...

Odanın ortasındaki direğe zavallı bir adam sımsıkı bağlanmış, ayakları demir halkalarla yere tutturulmuştu. Boynu da demir bir kelepçeyle direğe tespit edilmiş olduğu için, adamın en küçük bir hareket yapmasına imkan kalmamıştı.

Adamın yanıbaşında, korkunç yüzlü bir cellat duruyordu. Elinde kerpetene benzer bir alet vardı. Yanındaki zavallıya hiç aldırış etmeden birtakım hazırlıklar yapıyordu.

Direğe bağlı mahkûmun dehşetle yuvalarından fırlayan gözleri, cellatın elindeki alete dikilmişti.

Cellat, hazırlıklarını bitirir bitirmez, kendisini seyredenlere bir kere bile dönüp bakmadan hemen işe koyuldu.

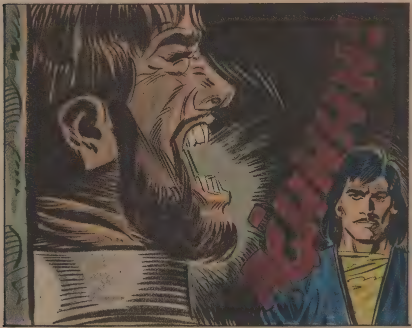

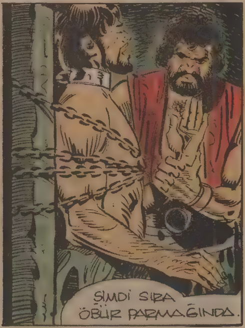
ŞİMDİ SIRA ÖBÜR PARMAĞINDA.

Zavallı mahkûm, gövdesini sımsıkı saran zincirlere rağmen tepeden tırnağa titredi, vücudu depreme tutulmuş gibi sarsıldı.

Aynı anda, moraran dudaklarının arasından insan sesine benzemeyen korkunç, tüyler ürpertici bir feryat koptu.

Cellat, dehşet verici bir soğukkanlılıkla, elindeki kerpeteni sıktı, hızla silkeledi, yere önce beyaz bir parça düştü, sonra kıpkırmızı bir kan damla damla aktı.

Cellat, mahkûmun tırnağını sökmüştü...

Adam, uzun uzun inlerken, acımasız cellat onun ıstırabına aldırış etmeden öteki parmağını tuttu, ucu sivri kerpeteni etle tırnağın arasına yerleştirdi.

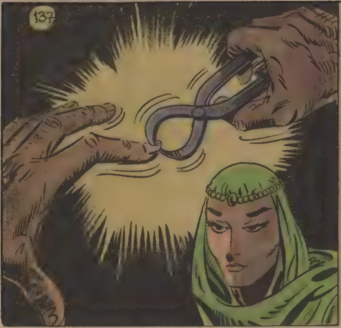

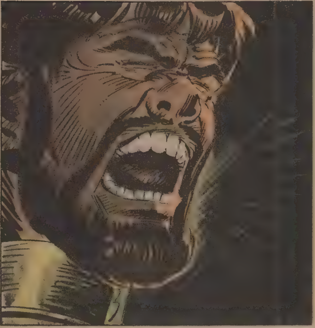

Mahkûm, anlatılmaz bir dehşetle kıvrandı, gerilen yüzünde sınırsız bir acının izleri belirdi, tüyler ürpertici çığlıkları zindanın duvarları arasında yankılanırken parmağının ucundan yere yine damla damla kanlar aktı.

Cellat, kerpetenin ucunda kalan kanlı et parçalarıyla karışık tırnağı gayet normal bir iş yapıyormuş gibi yere fırlattı.

Sıra, üçüncü parmağa gelmişti...

Ama mahkûm bu işkenceye dayanamayarak bayıldı.

Korkunç cellat, bir ilaç şişesini adama koklatarak onun ayılmasını sağladı, sonra yine inanılmaz bir soğukkanlılıkla iğrenç görevine devam etti.

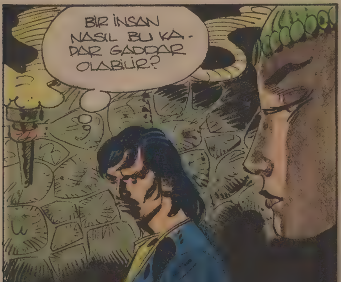
BİR İNSAN NASIL BU KADAR GADDAR OLABİLİR?

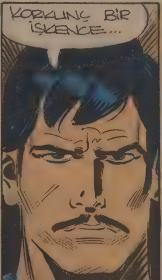
KORKUNÇ BİR İŞKENCE...

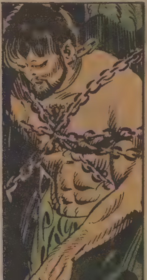

İşkenceyi seyreden Farahnaz Sultan son derece sakindi. Bir kadının bu derece zalim ve acımasız olması, inanılır gibi değildi.

Kara Murat'ın, yüzü ise öfkeyle gerilmişti. Rengi uçmuş, bakışları kararmıştı. Nefretini haykırmamak için kendisini güçlükle tutuyordu.

"Acaba kâbus mu görüyorum? Bir insan nasıl bu kadar gaddar olabilir?" diye düşünüyor, elinden bir şey gelmediği için kendi kendine kızıyordu.

Dördüncü tırnak yere düştüğü vakit mahkûmun acı çığlıkları boğuk hırıltılar haline dönmüştü. Acımasız cellat şimdi beşinci parmağı tutuyordu.

Kara Murat kendinde olmadan:

—Korkunç bir işkence! diye mırıldandı.

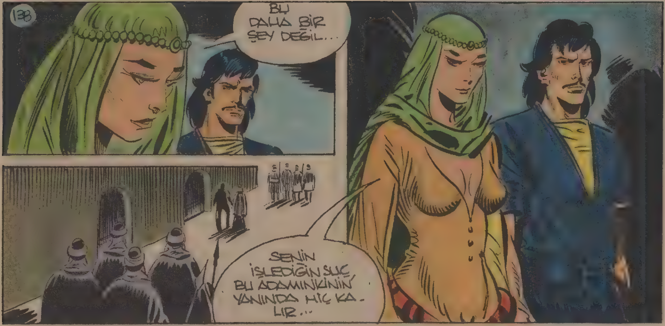
138
BU DAHA BİR ŞEY DEĞİL...
SENİN İŞLEDİĞİN SUÇ, BU ADAMINKİNİN YANINDA HİÇ KALIR...

Taş yürekli Farahnaz Sultan soğuk bir tavırla:

—Bu daha bir şey değil... Gidelim... dedi.

Yürüdüler...

Hâlâ bir kâbus gördüğünü sanan Kara Murat, koridorda ilerlerken, Farahnaz Sultan uğursuz bir şekilde gülümsedi:

—Senin işlediğin suç, bu adamınkinin yanında hiç kalır!

Kara Murat, prensesin bu sözlerinden kendisine yapılacak işkencenin daha da beter olacağı anlamını çıkardı.

Sinsi bir korkunun yüreğini kemirmeye başladığını hissederek ürperdi. Korku ona yakışır mıydı?

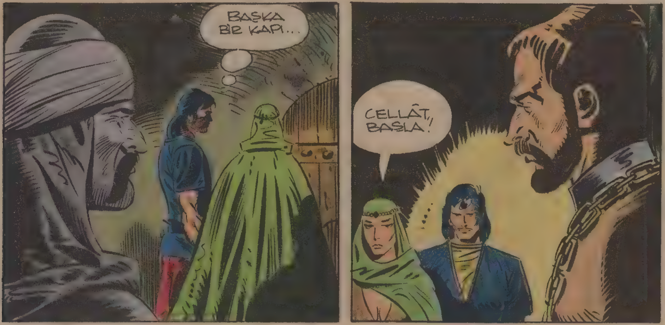
BAŞKA BİR KAPI...
CELLÂT, BAŞLA!

Yan yana yürüyerek, koridorun öbür ucuna gittiler. Muhafızlar, gölge gibi, peşlerinden ayrılmıyor, Kara Murat'ın en ufak bir hareketini bile gözden kaçırmıyorlardı.

Farahnaz Sultan demir bir kapının önünde durduğu vakit, Kara Murat bütün vücudunu garip bir titremenin sardığını hissetti.

Bu odada da mı işkence vardı?

Kapı açılınca, öncekine benzeyen bir hücreyle karşılaştılar.

Yine ortada bir direk ve bu direğe zincirlerle sımsıkı bağlı, zavallı bir mahkûm görülüyordu.

Birinci hücrede olduğu gibi, kapı açılır açılmaz cellat aldığı emir gereğince hemen işe koyuldu.

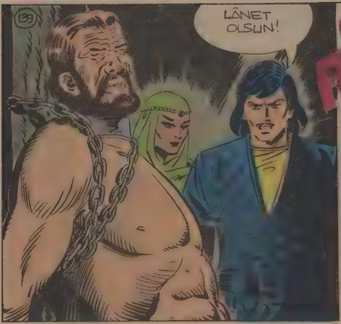

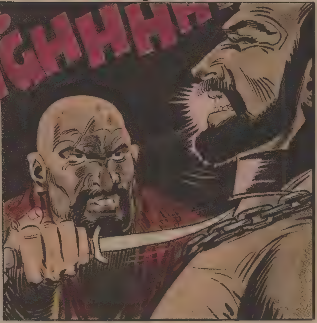

Elindeki ustura gibi keskin bıçakla mahkûmun göğsünde boydan boya uzun bir yarık açtı ve zavallı adamın derisini yüzmeye başladı.

Mahkûmun attığı çığlıklara insan kalbi dayanamazdı.

Kara Murat:

—Lanet olsun! diye haykırdı.

Ama, en ufak bir harekette bulunsa, arkasındaki muhafızların hemen üzerine çullanacaklarını biliyordu.

Müthiş feryatlar, boğuk hırıltılar ve acıklı iniltiler arasında cellat işine devam ediyordu. Derisi yüzülen zavallı, zaman zaman dayanamayarak bayılıyor ama her defasında ilaç koklatılarak ayıltılıyordu.

Cellat, akıl almaz bir ustalıkla yüzdüğü deriyi çekiyor, dikkatle kıvırıyor, sonra kanlı

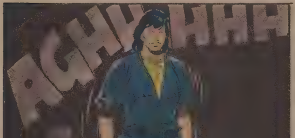

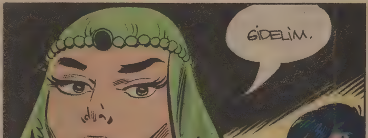
GİDELİM.
NE YAPMAK İSTİYOR BU KADIN?

etleri aralıyor, iğrenç işine zevkle devam ediyordu.

Ara sıra, adamın ıstırabını artırmak için avuç avuç tuz alıp, paramparça olmuş etlerin arasına serpiyordu.

O zaman mahkûmun çığlıkları dayanılmaz hal alıyor, kulakları tırmalayan bu sesler Kara Murat'ın beynini dağlıyordu.

Farahnaz Sultan, oluk gibi akan kanlara aldırış etmeden:

—Gidelim! dedi. Sonra buz gibi ürpertici bir sesle ekledi:

—Bu adamın işlediği suç, seninkinin yanında hiç kalır!..

Kara Murat dehşet içinde:

"—Allah, Allah! Ne yapmak istiyor bu kadın? Amacı beni çıldırtmak mı acaba?" diye düşündü.

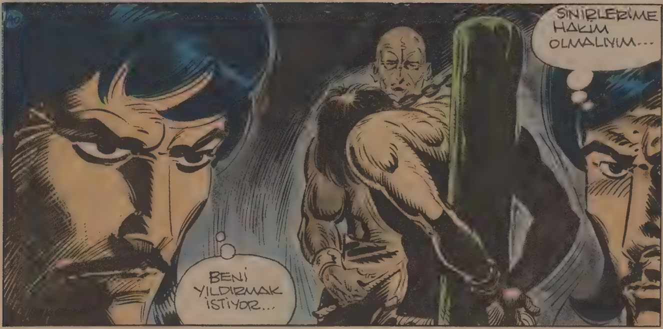
SİNİRLERİME HAKİM OLMALIYIM...
BENİ YILDIRMAK İSTİYOR...

Demek ki, bu melun kadın, hazırladığı iğrenç gösteriyle onun sinirlerini bozmak, bu vahşi manzaralarla onu yıldırmak istiyordu.

Şeytan kadını sevindirmemek için göreceği her şeye karşı hissiz davranmaya, sinirlerini sertleştirmeye ve kendine hakim olmaya karar verdi.

Yüreğine zırh geçirerek, artık en ufak bir hayret ve en ufak bir acıma belirtisi göstermeyecekti.

Üçüncü bir kapının önünde durdular...

Bu hücrede, etleri kızgın demirlerle dağlanan ve sivri kerpetenlerle parçalanan bir zavallı vardı.

Cellat, daha önce aldığı emir gereğince bütün ustalığını kullanıyor ve adamın ölmemesine dikkat ederek işkenceye devam ediyordu.

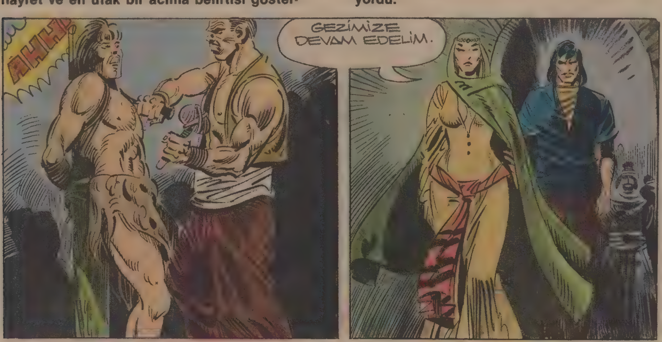
AHH!
GEZİMİZE DEVAM EDELİM.

Bu cellat da, en az ötekiler kadar soğukkanlı ve acımasızdı.

Kara Murat, Farahnaz Sultan'ın içini okumaya çalışan soğuk bakışları karşısında duygularını belli etmemek için büyük bir güç sarfediyor, işkencelere artık aldırış etmediğini göstermeye çalışıyordu.

Ama delikanlının rengi uçan yüzü, donuklaşan gözleri, gerilen dudakları, içinde kabaran korkunç bir öfkenin belirtisiydi.

Farahnaz Sultan, sakin bir sesle:

—Gezimize devam edelim! diyerek dördüncü odaya yürüdü.

Bu çıldırtıcı gezinti, ulumalar, iniltiler, lanetler ve yalvarışlarla dolan koridor boyunca devam etti.

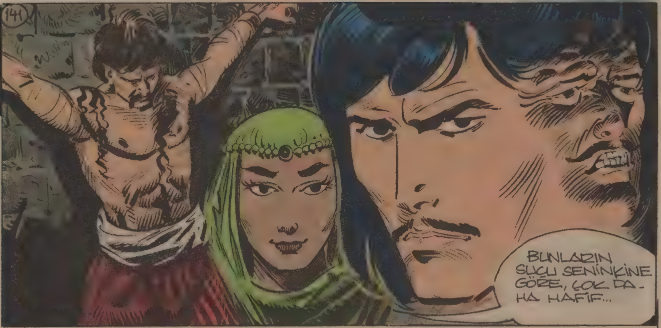
141
BUNLARIN SUÇU SENİNKİNE GÖRE, ÇOK DAHA HAFİF...

Farahnaz Sultan, Kara Murat'a sık sık:

"—Bunların suçu seninkine göre, çok daha hafif" diye hatırlatmayı ihmal etmiyordu.

Kerpetenlerle gövdeleri delik deşik edilen adamlardan sonra, balyoz darbeleriyle kemikleri bir bir kırılan mahkûmları, gözleri oyulan zavallıları ve dili koparılan talihsizleri de gördüler.

En hasta beyinlerin tasarlayabilecekleri ne kadar korkunç işkence çeşidi varsa, Kara Murat bunların hepsini seyretti ve en sert yürekleri bile parçalayacak çığlıkları, ağlamaları, yalvarmaları içi yanarak dinledi.

Farahnaz Sultan her defasında, hücrelerde can çekişen zavallıların suçlarının Kara Murat'ınkine göre çok hafif olduğunu tekrarlıyor ve sözlerini sinir bozucu bir kahkaha ile tamamlıyordu.

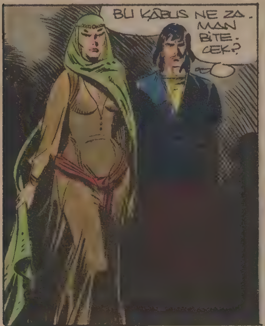
BU KÂBUS NE ZAMAN BİTECEK?

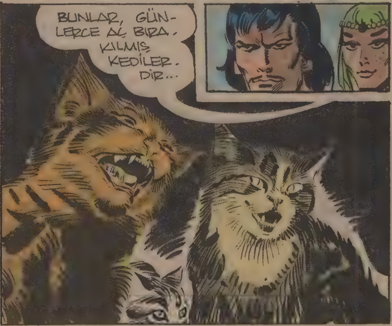
BUNLAR, GÜNLERCE AÇ BIRAKILMIŞ KEDİLERDİR...

Nihayet dehşet koridorunun sonuna geldiler. Kara Murat, dakikalardır yaşadığı kâbustan kurtulacağını umarak sevinirken, önünde durdukları sonuncu hücrenin kapısının açılmadığını, Farahnaz Sultan'ın sadece küçük bir pencereyi açtığını fark etti.

Kara Murat içeride, kudurmuş yirmi kadar kedinin çıplak bir adama saldırarak onu sivri pençeleriyle, kanlar içinde bıraktıklarını ve parçaladıklarını gördü.

Farahnaz Sultan:

—Bunlar, günlerce aç bırakılmış kedilerdir! Karşılarına kim çıkarsa çıksın derhal yerler! dedi.

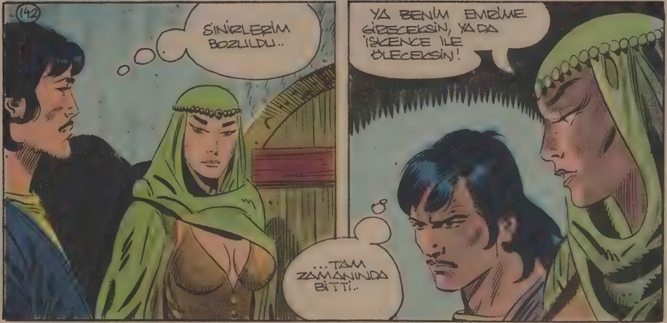
142
SİNİRLERİM BOZULDU..
YA BENİM EMRİME GİRECEKSİN, YA DA İŞKENCE İLE ÖLECEKSİN!
...TAM ZAMANINDA BİTTİ..

Kara Murat, kendine hakim olmak için gösterdiği tüm çabaya rağmen sinirlerinin iyice bozulduğunu hissetti.

Kanlı gösterilerden tek amaç şuydu: Gördüğü bu tüyler ürpertici işkencelerin, onu bekleyen işkenceler yanında bir hiç olduğunu hatırlatmak ve her söylenileni yapmasını sağlamak.

Farahnaz Sultan:

—İşte, dedi. Sana uygulayacağımız cezalar hakkında bir fikrin oldu. Şimdi seçme hakkı sana ait.. Düşün ve kararını ver. Ya benim emrime gireceksin, ya da işkence ile öleceksin!..

Kara Murat derin derin soluk aldı, içinden:

"—Şu işkence dolu dakikalar tam zamanında bitti. Yoksa çıldıracaktım" diye söylendi.

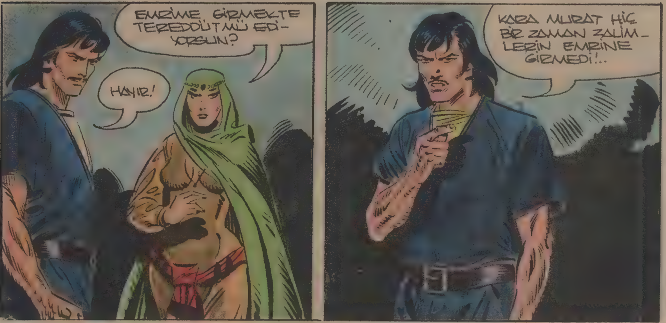
EMRİME GİRMEKTE TEREDDÜT MÜ EDİYORSUN?
HAYIR!
KARA MURAT HİÇ BİR ZAMAN ZALİMLERİN EMRİNE GİRMEDİ!..

Kara Murat'ın düşünceli halini gören Farahnaz Sultan, alaylı bir sesle:

—Ne o? Emrime girmekte tereddüt mü ediyorsun? diye sordu.

Kara Murat silkindi, kendini topladı, sesi dudaklarının arasından bir kükreyiş halinde çıktı.

—Hayır! Tereddüt etmiyorum! Reddediyorum!..

Farahnaz Sultan'ın yüzü, şaşkınlık içinde allak bullak olurken Kara Murat devam etti:

—Hasta ruhunun icat ettiği bu işkencelerle beni yıldıracağını sanıyorsan aldanıyorsun Prenses... Kara Murat hiç bir zaman zalimlerin emrine girmedi ve girmeyecek!..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

1 ŞUBAT 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLIK DERGİSİ ✱ SAYI 523 FİYATI 20 LİRA

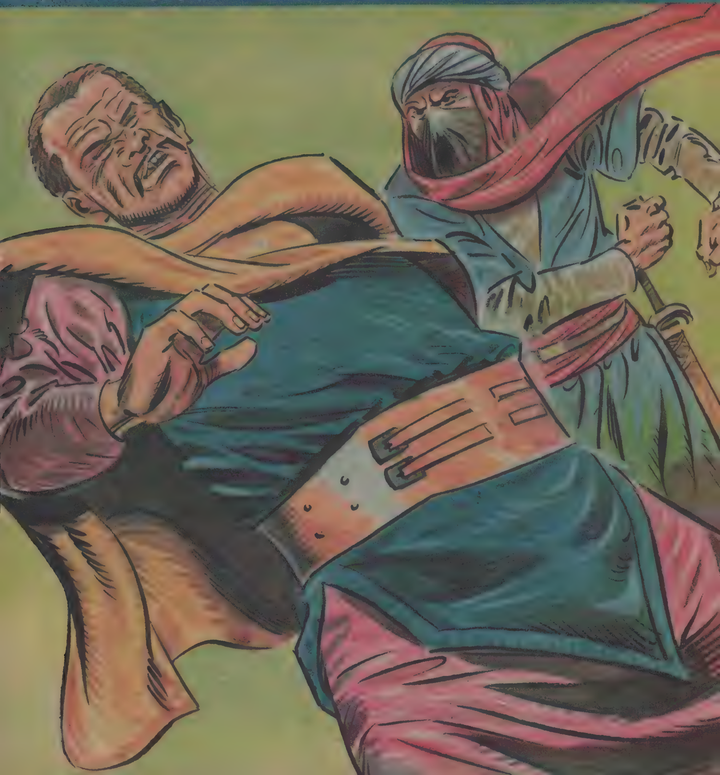

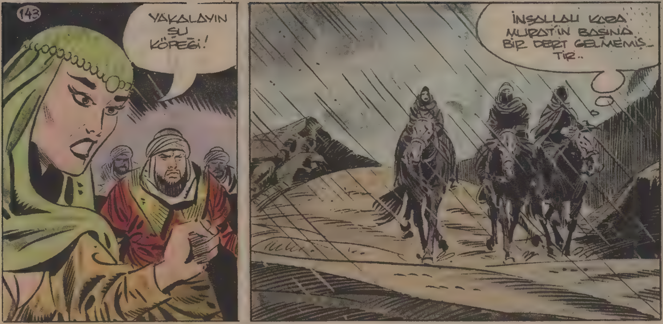
(143)
YAKALAYIN ŞU KÖPEĞİ!
İNŞALLAH KARA MURAT'IN BAŞINA BİR DERT GELMEMİŞTİR..

Öfkesinden çıldıracak hale gelen Farahnaz Sultan insan sesine benzemeyen bir çığlık attı:

—Alçak!.. Pişman olacaksın!.. Yakalayın şu köpeği! Onun yeri cellat sehpasıdır!.

***

Yağmur yeniden başlamıştı.

Sicim gibi inen yağmur altında dolu dizgin üç atlı Tebriz'e doğru ilerliyordu.

Önlerinde çok az bir yol kalmıştı ama bu kısa yol bir türlü bitip tükenmiyordu.

Durakoğlu, içyüzünü bilmediği bir sıkıntıyla:

"—Çok geciktim" diye düşündü. "Vaktinde yetişemediğim için inşallah Kara Murat'ın başına bir dert gelmemiştir."

İleride bir hanın karaltısı göründü. Durakoğlu:

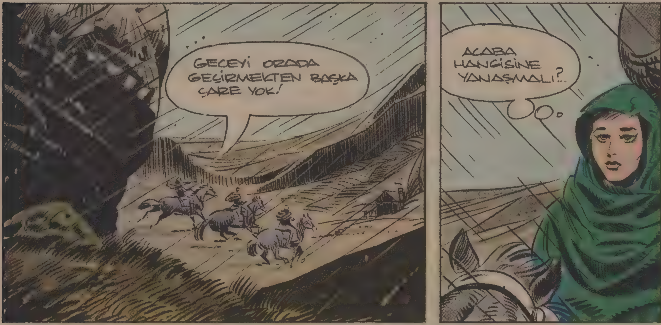
GECEYİ ORADA GEÇİRMEKTEN BAŞKA ÇARE YOK!
ACABA HANGİSİNE YANAŞMALI?..

—Şu hana girip geceyi orada geçirmekten başka çare yok! diye seslendi.

Yılanlı Mahmut maskesinin altından gevrek gevrek güldü:

—Evet...Bu çamur ve sis içinde yol almak zor..Hem dinlenir hem de Kontes'le biraz çene çalarız..

Venedik heyetinin elinden zorla aldıkları güzel kadın yüzünü buruşturdu. Bakışlarında derin bir endişe ve umutsuzluk ifadesi vardı. Tanımadığı, bilmediği bu yabancı ülkede tutsağı olduğu iki zorbanın elinden kurtulamayacağını düşünüyordu.

Acaba hangisine yanaşmalıydı?

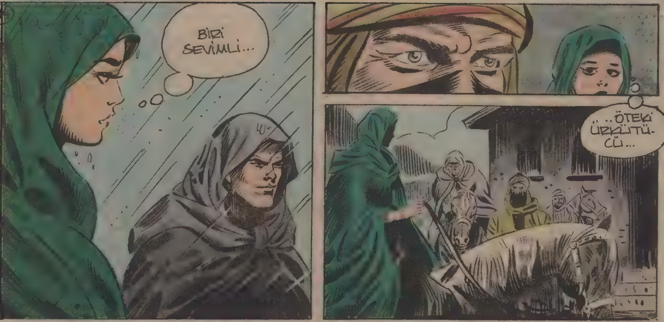
BİRİ SEVİMLİ...
...ÖTEKİ ÜRKÜTÜCÜ...

İçlerinden biri ile anlaşıp büyük para vaat ederek kendisini Venedik'e geri götürmesini sağlayabilir miydi?

Durakoğlu'nu sevimli buluyor, Yılanlı Mahmut'un maskesi ise onu ürkütüyordu.

Bu maskenin altında acaba nasıl bir yüz vardı?

Neden takıyordu bu kara peçeyi?

Kimdi? Nasıl bir insandı?

Bilinmezlik, Yılanlı Mahmut'u Kontes'in gözünde daha cazip bir insan haline getiriyordu. Adamın kartal gibi keskin ve delici bakışları çok etkileyiciydi.

Süvarilerden ikisi, hanın önünde çevik bir hareketle yere atlayıp atlarını hancının yamaklarına bıraktılar.

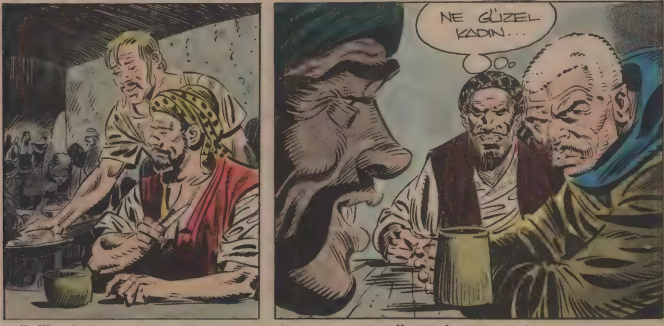
NE GÜZEL KADIN...

Yılanlı Mahmut, güçlü kollarını uzatarak Kontes'i atının üzerinden tüy gibi alıp yere indirdi.

Bu arada göğüsleri birbirine değdi. İki vücut da kısa bir an zevkle ürperdi.

Üzerlerinden akan suları silkeleyerek içeri girdiler..

Han tıklım tıklımdı.

Yağmurdan kaçan herkes içeriye dolmuştu.

Keyif içinde içiyor, bağırıyor çoşkun bir neşe ile naraiar atıyorlardı.

Hanın kuytu bir köşesinde korkunç bakışlı bir adam durmadan içiyor ve kanlı gözlerini çevrede dolaştırıyordu. Yanında kendisi gibi korkunç görünüşlü üç kişi daha vardı.

İçeriye giren Yılanlı Mahmut ve Durakoğlu'nun yanındaki güzel kadına gözleri takılınca adamın bakışları birden parladı.

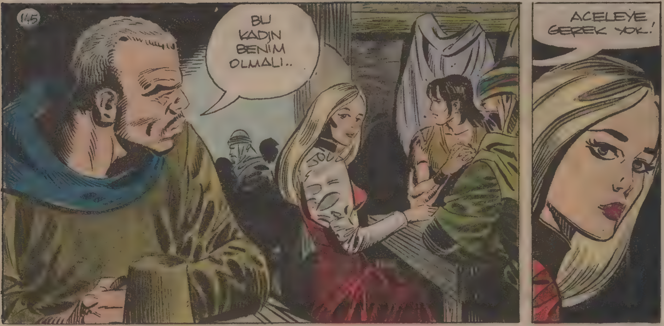
BU KADIN BENİM OLMALI..
ACELEYE GEREK YOK!

—Bu kadın benim olmalı! diye homurdandı.

Yanındaki arkadaşları:

—Elbette reis, diye başlarını salladılar. Emret hemen saçlarından tutup getirelim..

Kontesi seyre dalan vahşi bakışlı adam:

—Aceleye gerek yok, diye söylendi.

Genç kadının güzelliği onu büyülemiş, gözlerini kamaştırmış, ruhunda fırtınalar yaratmıştı..

—Bu kadın mutlaka benim olmalı! diye tekrarladı.

Masaya oturdukları an, Kontes'in gözleri vahşi bakışlı adama takıldı onun kendisini arzuladığını hemen anladı.

Acaba bu adamı kullanarak Yılanlı Mahmut ve Durakoğlu'nun elinden kurtulabilir miydi?

Bu haydut kılıklı adamın yanında en az onun kadar vahşi görünüşlü üç kişi daha vardı çünkü.. Dört kişi iki kişiyi rahatça tepeleyebilirdi..

Kontes kendi kendine kurtulma planları yaparken Durakoğlu Yılanlı Mahmut'a:

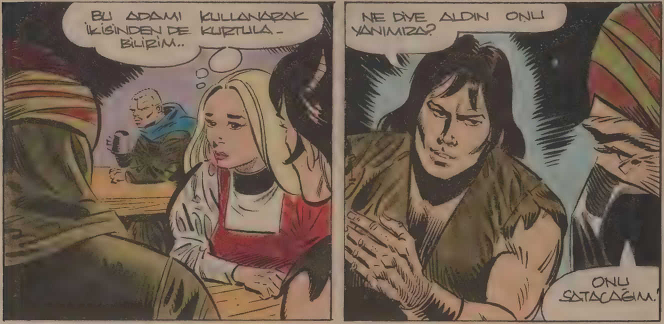
BU ADAMI KULLANARAK İKİSİNDEN DE KURTULABİLİRİM..
NE DİYE ALDIN ONU YANIMIZA?
ONU SATACAĞIM!

—Bu kadın başımıza iş açacak galiba. Ne diye aldın onu yanımıza ? diye fısıldadı.

Yılanlı Mahmut:

—Güzel bir kadın her zaman para eder. Onu satacağım! diye cevap verdi.

Bu son sözü Kontes de duymuştu. Gözleri dehşetle açılarak:

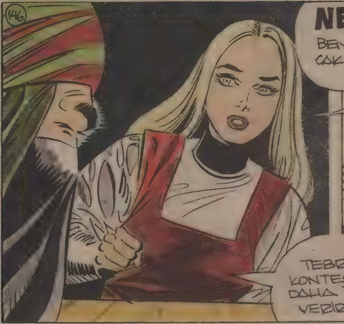
146
NE? BENİ SATACAK MISIN?
TEBRİZ'DE KONTESLERE DAHA İYİ PARA VERİRLER..

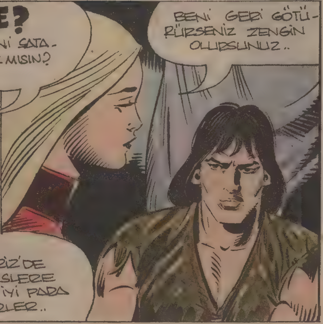
BENİ GERİ GÖTÜRÜRSENİZ ZENGİN OLURSUNUZ..

—Ne? Beni satacak mısın? diye haykırdı.

Yılanlı Mahmut umursamaz bir tavırla:

—Evet, dedi. Tebriz'deki esir pazarında iyi fiyata gidersin...

—Alçak!.. Sen beni ne sanıyorsun? Ben soylu bir kontesim...

—Tebriz'de konteslere daha iyi para verirler..

Genç kadın, kızmanın, bağırmanın,karşısındakilere lânetler yağdırmanın bir faydası olmayacağını anladı. Birden sevimli bir kedi gibi uysallaşarak mırıldandı:

—Ama size aklınızdan bile geçmeyecek büyük bir servet kazandırırım.. Beni Venedik'e geri götürürseniz zengin olursunuz..

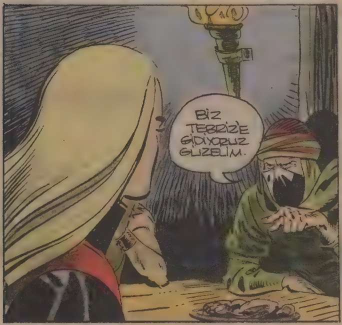
BİZ TEBRİZ'E GİDİYORUZ GÜZELİM.

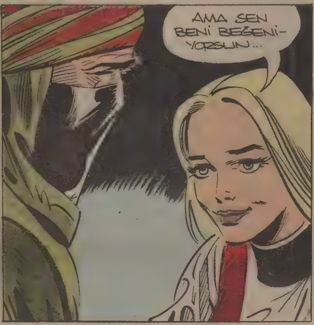
AMA SEN BENİ BEĞENİYORSUN...

Yılanlı Mahmut başını salladı:

—Biz Tebriz'e gidiyoruz güzelim.

—Tebriz'de sizi yakalatacağımdan korkmuyor musunuz? Ben Venedik Cumhurbaşkanı Candiano tarafından Akkoyunlu Hükümdarına gönderilen bir iyi niyet elçisiyim.

Yılanlı Mahmut kaba bir kahkaha attı:

—Orada esir pazarında satılan kölelere kimse inanmaz güzelim boşuna kendini yorma...

Kontes dişiliğinin tüm tatlılığıyla güldü;

—Ama sen beni beğeniyorsun.. Yüzünü görmediğim halde ben de seni beğeniyorum.. Beni esir pazarında bir köle gibi satamazsın..

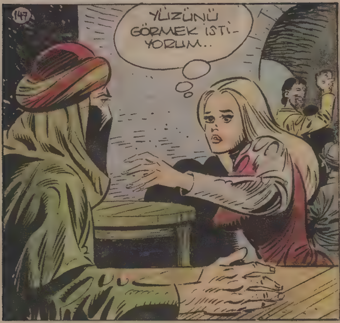
147
YÜZÜNÜ GÖRMEK İSTİYORUM..

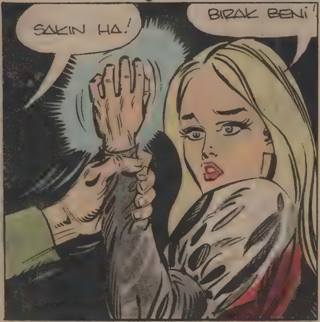
SAKIN HA!
BIRAK BENİ!

Kontes'in gözlerinin ateşi, karşısındaki her erkeği eritecek, gönüllerde yangınlar çıkaracak güçteydi. Elini uzatarak Yılanlı Mahmut'un yüzündeki peçeyi kaldırmak istedi..

Ama kaldıramadı...

Mahmut'un çelik parmaklı eli genç kadının bileğini havada yakaladı. Adam boğuk ve öfke dolu bir sesle:

—Sakın ha! dedi. Sakın yüzümü görme! Çünkü onu gören ölür!...

Kontes sapsarı kesildi. Mengene gibi güçlü parmaklar bileğini kırmak üzereydi. Yüzünü acıyla buruşturarak:

—Bırak beni!.. Lütfen bırak!. diye inledi..

Aynı anda sert bir ses, hanın içinde gök gürültüsü gibi patladı:

—Bırak kadını hayvan herif!...

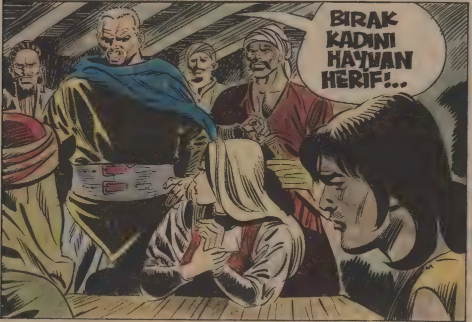
BIRAK KADINI HAYVAN HERİF!..

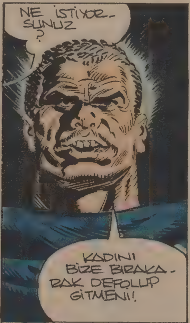
NE İSTİYORSUNUZ ?
KADINI BİZE BIRAKARAK DEFOLUP GİTMENİ!

Yılanlı Mahmut başını kaldırdığı vakit az önce kuytu köşede oturan vahşi bakışlı haydutla üç adamının tepesine dikilmiş olduklarını gördü..

Adamlar kendisine kötü kötü bakıyorlardı.

Hepsi de tetikte duruyordu..

Durakoğlu:

—Hımmm.. İşler karışacağa benziyor! diye söylendi.

Yılanlı Mahmut kontesin bileğini bırakarak ayağa kalktı:

—Ne istiyorsunuz?

Adam kükredi:

—Kadını bize bırakarak defolup gitmeni..

—Ama bu kadın bana ait..

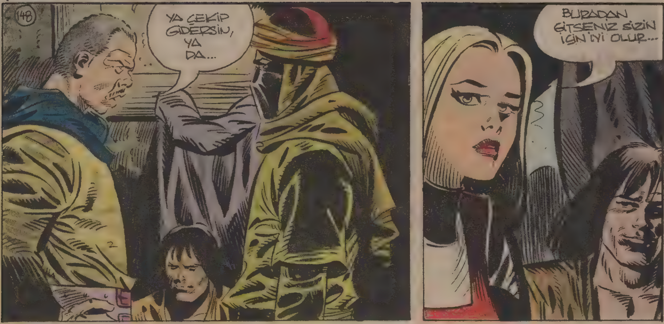
148
YA ÇEKİP GİDERSİN, YA DA...
BURADAN GİTSENİZ SİZİN İÇİN İYİ OLUR...

Vahşi bakışlı adam homurdandı:

—Anlamam!.. Ya çekip gidersin ya da kıçına tekmeyi yersin..

Kontes bir an için Yılanlı Mahmut ile Durakoğlu'ndan kurtulduğunu sandı. Onlardan kurtulduktan sonra bu yeni haydut çetesini kolay elde edebileceğini anlamıştı. Vahşi bakışlı adamın gözleri derin bir şehvetle tutuşuyor, bakışlarıyla kendisini öpüyordu sanki...

Sesindeki sevinci belli etmemeye çalışarak Yılanlı Mahmut ile Durakoğlu'na:

—Evet, buradan gitseniz sizin için iyi olur! dedi.

Haydutların reisi kaba kaba güldü:

—Bakın, gördünüz mü? Bebek de gitmenizi istiyor. Haydi, elimi kana bulamadan defolun..

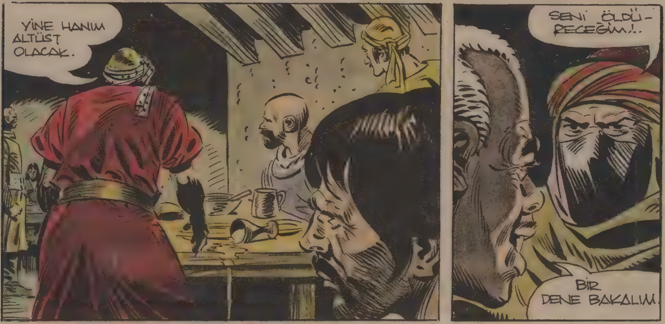
YİNE HANIM ALTÜST OLACAK.
SENİ ÖLDÜRECEĞİM!..
BİR DENE BAKALIM.

Hanı derin bir sessizlik sarmış, bütün müşteriler, yemeklerini bırakarak onları seyre dalmışlardı..

Güçlü önsezi ile kanlı bir olay çıkacağını anlayan hancı:

—Eyvah!.. Yine hanım alt üst olacak... Allah belasını versin bu heriflerin! diye inledi.

Yılanlı Mahmut delici bakışlarını karşısındaki adamın gözlerine dikerek korkunç bir sesle:

—Seni öldüreceğim! dedi.

Yanında dev yapılı üç arkadaşı olan adam alay etti:

—Bir dene bakalım... Bu işi nasıl yapacağını merak ettim doğrusu..

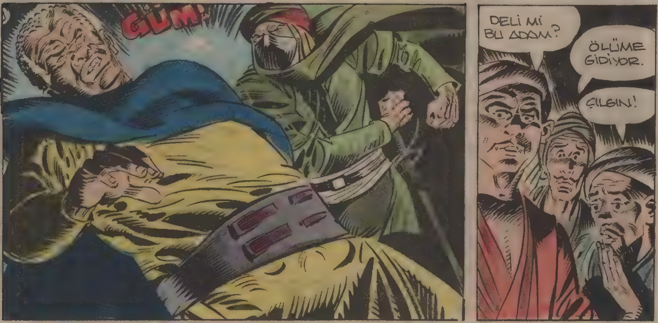
GÜM!
DELİ Mİ BU ADAM?
ÖLÜME GİDİYOR.
ÇILGIN!

Yılanlı Mahmut'un bakışları ansızın kıvılcımlandı, iri yumruğu şimşek gibi bir hızla kalktı ve indi..

Haydutların reisi, burnunun üzerine inen müthiş yumrukla kendini sırtüstü yerde buldu.

Korkunç bir sesle böğürdü.

Ağzından burnundan kanlar geldi.

Handaki bütün müşterilerin korku ve şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı.

Deli miydi bu maskeli adam?

Dört kişiye birden kafa tutmak ölümü göze almak demekti.

Haydutların reisi burnundaki kanları koluyla silerek ayağa kalktı. Kavgaya karışmak isteyen adamlarını bir işaretle durdurarak kılıcını çekti.

Bakışlarında müthiş bir nefret ve korkunç bir kin vardı.

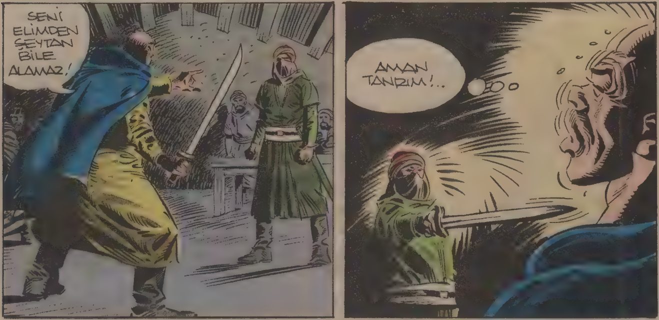
SENİ ELİMDEN ŞEYTAN BİLE ALAMAZ!
AMAN TANRIM!..

Göz koyduğu kadının yanında bu duruma düşmek adamı çılgına çevirmişti.

—Bana vurmamalıydın, diye homurdandı. Artık seni elimden şeytan bile alamaz!..Çek kılıcını...

Yılanlı Mahmut kılıcını sıyırdı.

Handaki bütün müşterilerin heyecandan soluğu kesilmişti.

İki adam kinle birbirlerinin üzerine atıldı, kılıçlar havada çarpıştı, çelik sesleri hanı doldurdu.

Fakat bu yaman kavga çok kısa sürdü.

Çevik hareketlerle rakibini şaşırtan Yılanlı Mahmut birden kesin saldırıya geçerek haydutu köşeye kıstırıp kılıcını boğazına dayadı..

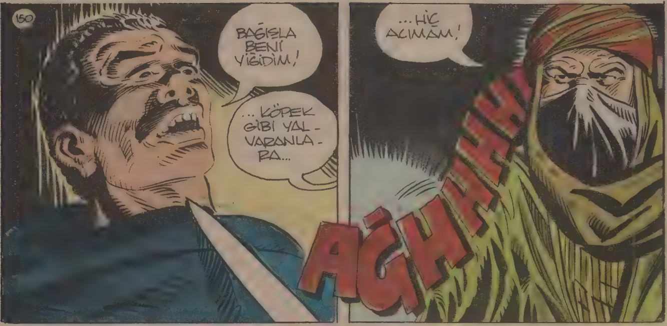
150
BAĞIŞLA BENİ YİĞİDİM!
...KÖPEK GİBİ YALVARANLARA...
...HİÇ ACIMAM!
AĞHHHHH

Haydutların reisi ummadığı yenilgi karşısında afallamıştı... Gözlerini kapayıp korkudan titreyerek yalvardı:

—Bağışla beni yiğidim!... Seni bilemedim!...Canımı alma ne olur? Acı bana!.

Yılanlı Mahmut, zalim bir kahkaha attı:

—Sana acımak,öyle mi, rezil herif!. Sen acınmaya değmeyecek kadar aşağılık bir yaratıksın.!...Senin gibi, kendini güçlü hissettiği vakit aslan kesilip,sonra da köpek gibi yalvaranlara hiç acımam.

Yılanlı Mahmut kılıçlı kolunu hızla itti, sivri çelik gırtlağı delip geçti...

Adam adeta bir hayvan çığlığı attı. İnsanın içini titreten, kanını donduran,müthiş bir ulumaydı bu...

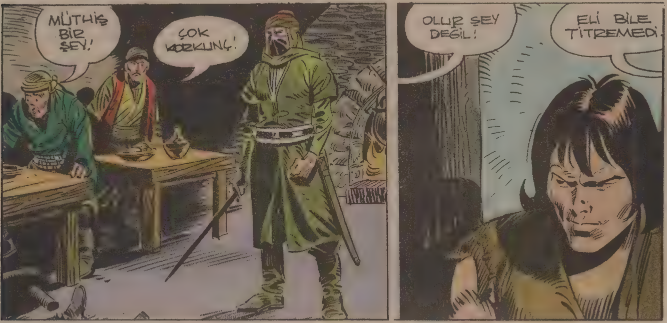
MÜTHİŞ BİR ŞEY!
ÇOK KORKUNÇ!
OLUR ŞEY DEĞİL!
ELİ BİLE TİTREMEDİ

Yüzü dayanılmaz bir acıyla kasıldı, dehşetle açılan gözlerini ölüm korkusu kapladı.

Haydut şimdi kanlar içinde yerde yatıyordu.Açık kalan cansız gözlerindeki dehşet ifadesi hâlâ silinmemişti.

Handaki yolcular arasında korku dolu bir mırıltı dolaştı:

—Aman Allahım...Müthiş bir şey!...

—Korkunç..Çok korkunç!...

—Olur şey değil...Adamı acımadan doğradı...

—Kılıcı saplarken eli bile titremedi.

Reislerinin beklenmeyen ölümü, öteki üç haydudun üzerinde şok etkisi yapmıştı.

Taş kesilmiş gibiydiler.

Bir süre sonra kendilerini toparladılar.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

8 ŞUBAT 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 524 FIYATI 20 LIRA

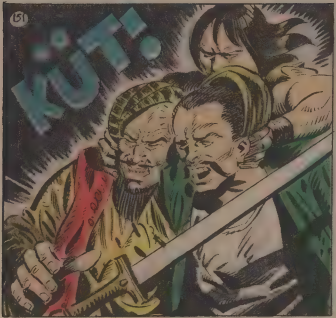

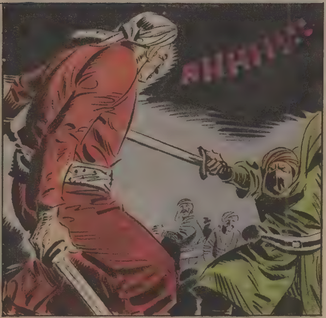

Üçü de kılıçlarını çekerek Yılanlı Mahmut'un üzerine saldırdı.

İşte o anda Durakoğlu, kavgaya karıştı.. Panter gibi atılıp, iki haydudu enselerinden tutarak kafalarını birbirine vurdu..

Adamlar baygın yere yıkılırken, üçüncü haydut,Yılanlı Mahmut'a ulaşmıştı.

Mahmut, kıvrak bir vücut çalımıyla öldürücü darbeden kurtulduktan sonra kanlı kılıcını adamın göğsüne sapladı... Kılıcın ucu haydutun vücudunu delip, sırtından dışarı çıktı...

Ağzından kanlar fışkırarak boğuk bir iniltiyle yere yıkılan adama bakmaya gerek bile görmeyen Yılanlı Mahmut Durakoğlu'na doğru yürüdü:

—Sağol dostum.. Bana yine büyük bir yardımda bulundun...

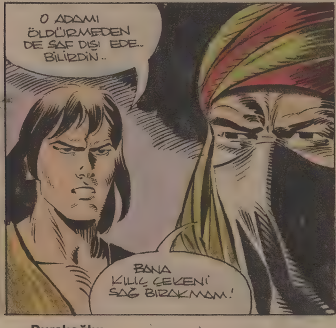
O ADAMI ÖLDÜRMEDEN DE SAF DIŞI EDE.. BİLİRDİN..
BANA KILIÇ ÇEKENİ SAĞ BIRAKMAM!

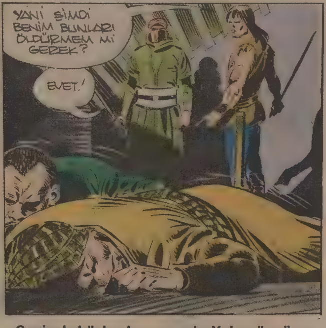
YANİ ŞİMDİ BENİM BUNLARI ÖLDÜRMEM Mİ GEREK?
EVET!

Durakoğlu:

—Önemi yok, dedi. Ama merak ettiğim bir şey var. O adamı öldürmeden de saf dışı edebilirdin.. Öldürmeyi neden bu kadar seviyorsun?

Yılanlı Mahmut'un bakışları karardı:

—Bana kılıç çekeni sağ bırakmam! Benim dünyamda acımaya yer yoktur. Bileği güçlü,, ruhu sert, yüreği acımasız olan kazanır. Senin de böyle olman gerek.. Yoksa ömrün uzun olmaz..

Durakoğlu ayağının dibinde baygın yatan iki serseriyi gösterdi:

—Yani şimdi benim bunları öldürmem mi gerek?

—Evet...

—Olmadı Yılanlı Mahmut.. Ben senin kadar zalim değilim. Düşene asla vurmam...

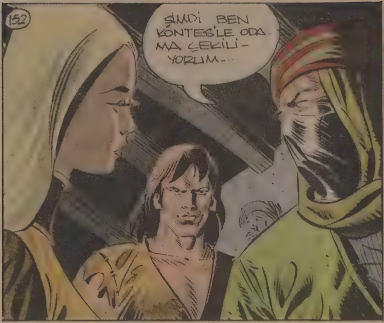
152
ŞİMDİ BEN KONTES'LE ODAMA ÇEKİLİYORUM...

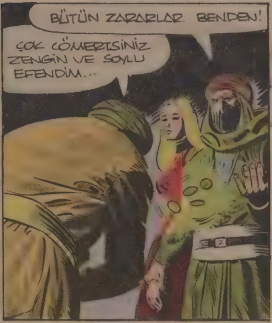
BÜTÜN ZARARLAR BENDEN!
ÇOK CÖMERTSİNİZ ZENGİN VE SOYLU EFENDİM...

—İstersen senin yerine ben öldüreyim...

—Buna da izin vermem...

—Sen bilirsin.. Bir gün bana hak vereceksin.. Tabii sağ kalırsan.. Şimdi ben Kontes'le odama çekiliyorum..Sabah görüşürüz.

Yılanlı Mahmut genç kadını bileğinden tutarak merdivenlere doğru yürüdü... Bu arada şaşkın şaşkın bakan hancıya birkaç altın fırlatıp:

—Bütün zararlar benden! dedi. Şu leşleri bir an önce kaldır, müşteriler rahatsız olmasın...

Hancı, çil çil altınları görünce iki büklüm oldu, yaltaklanarak:

—Çok cömertsiniz zengin ve soylu efendim, dedi. Siz hiç merak buyurmayın ben her şeyi hallederim...

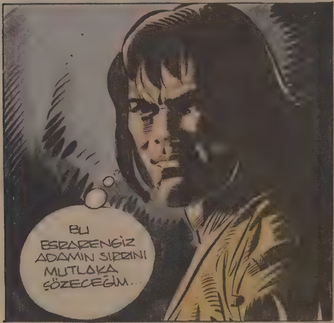
BU ESRARENGİZ ADAMIN SIRRINI MUTLAKA ÇÖZECEĞİM...

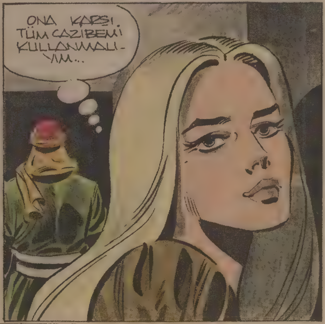
ONA KARŞI TÜM CAZİBEMİ KULLANMALIYIM...

Yılanlı Mahmut genç kadınla beraber merdivenin üstünde gözden kaybolurken Durakoğlu kendi kendine:

—Bu esrarengiz adamın sırrını mutlaka çözeceğim! diye söylendi..

★★★

Hancı, Yılanlı Mahmut ile Kontes'e hanın en büyük odasını vermişti. Burada iç içe iki oda vardı.

Kontes, öbür odaya geçen Mahmut'u beklerken aynanın karşısında durup kendini inceledi.

Çok güzel bir kadındı ama ellerinde esir bulunduğu iki erkeği dişiliğiyle etkileyememiş, Yılanlı Mahmut'a karşı tüm cazibesini bir defa daha kullanmaya karar vermişti.

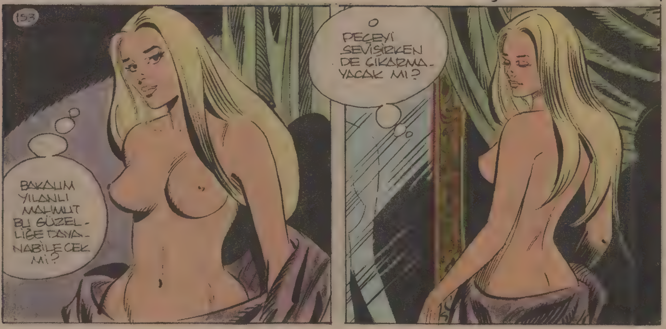
153
BAKALIM YILANLI MAHMUT BU GÜZELLİĞE DAYANABİLECEK Mİ?
O PEÇEYİ SEVİŞİRKEN DE ÇIKARMAYACAK MI?

Üzerindeki elbisenin bir omuzunu aşağıya sıyırınca kumaş yığınının arasından bir memesi ortaya çıktı. Her erkeği arzudan çıldırtacak kadar diri bir göğüstü bu... Kontes daha sonra elbisesini yarı beline kadar indirdi ve üst kısmı çıplak kalan vücuduna hayranlıkla baktı...

Bakalım Yılanlı Mahmut bu güzelliğe dayanabilecek miydi?

Nasıl bir adamdı acaba? Yüzündeki esrarengiz peçeyi neden çıkarmıyordu?

—O peçeyi sevişirken de çıkarmayacak mı?" diye düşündü. Bunu denemeye karar verdi.

Garip değil mi? Kontes sanki bambaşka bir insanın kişiliğine bürünmüş gibiydi...

Önceleri o maskeli adamdan nefret ediyordu. Oysa şimdi her şey değişmişti. Aşırı bir ihtiras duyuyor ve cinsel isteklerini baskı altında tutamayacağını düşünüyordu.

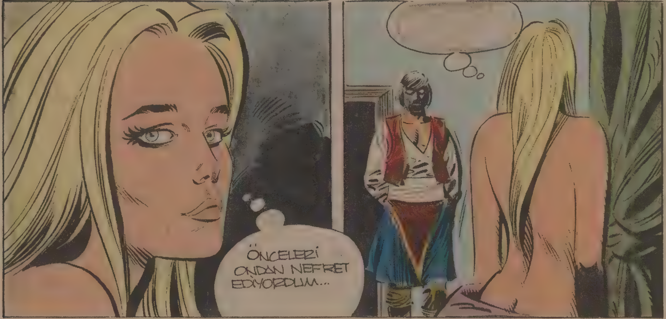
ÖNCELERİ ONDAN NEFRET EDİYORDUM...

Kontes, aynanın karşısında kendini son bir kez daha gözden geçirdi. Eh, artık hazırdı.. Birden bacaklarının titremeye başladığını hissetti.

Neden korkuyordu? Göğüslerinin irileşen uçları neden böyle ürperiyordu?

Kontes sinirli sinirli başını salladı. Ne olmuştu ona? Bu adam hayatının ilk erkeği olacak değildi ya?

Bacaklarının titremesi geçinceye kadar bekledi, sonra dimdik durarak içeriye giren Yılanlı Mahmut'u karşıladı.

Adam yüzüne yeni ve değişik bir maske takmıştı.

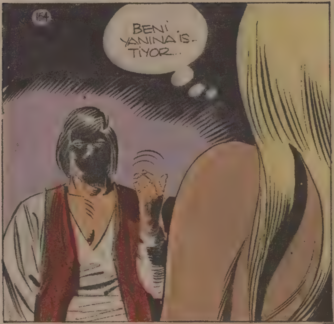

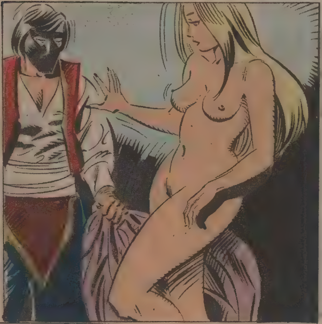

Çok garip bir olaydı bu...

Ağır ağır Kontes'e yürüdü.. Yarı karanlıkta parlayan gözleri etkileyiciydi...

Genç kadın ağzının kuruduğunu, vücudunun titremesinin kasıklarına doğru yayıldığını hissetti.

Yılanlı Mahmut, odanın ortasında durdu, hiç konuşmadan bir eliyle kadına yaklaşmasını işaret etti. Öbür elini arkasına gizlemişti.

Kontes çekingen adımlarla erkeğe doğru ilerledi. Yürürken diri göğüsleri baş döndürücü bir tatlılıkla usul usul sallanıyordu.

Yılanlı Mahmut sert bir hareketle kadının elbisesini yukarıdan aşağı yırtıverdi. Kumaş yığını, ayaklarının dibine yığılan Kontes şimdi çırılçıplak kalmıştı.

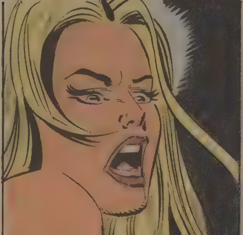

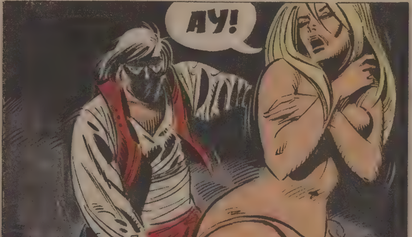

Kadın sevilmeyi, okşanmayı erkeğin güçlü kolları arasında kıvranmayı beklediği için, Yılanlı Mahmut'un arkasına gizlediği öbür elini öne getirdiğini görmedi bile...

Bu elde bir kamçı vardı.

Ansızın vücudunu derin bir acının sardığını hissetti.

Bu, öyle müthiş bir acıydı ki, elinde olmadan korkunç bir feryat kopardı.

İri iri açılan gözleri, Yılanlı Mahmut'un elindeki üç düğümlü kamçıyı dehşetle gördü.

Kamçının iplerinin ucunda küçük topuzlar vardı...

Yılanlı Mahmut'un kamçılı kolu hızla kalktı ve acımasızca indi...

Küçük topuzlar Kontes'in beyaz teninde kanlı izler bıraktı.

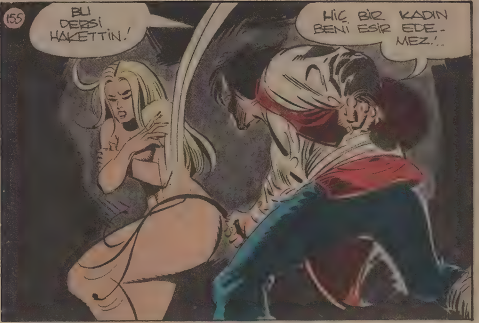
155
BU DERSİ HAKETTİN!
HİÇ BİR KADIN BENİ ESİR EDE-MEZ!..

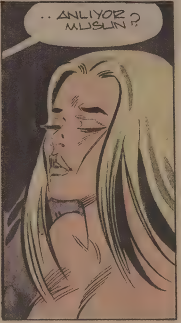
..ANLIYOR MUSUN?

Kadın acı acı inledi...

Kamçı devamlı olarak kalkıp iniyor, memelerinde, karnında ve kalçalarında izler bırakıyordu.

Minik topuzların değdiği yerlerden kan fışkırıyordu.

Yılanlı Mahmut, öfkeli bir sesle:

—Bu dersi hak ettin! dedi. Çünkü benden kolayca kurtulabileceğini sandın...

Kontes inledi:

—Vurma! Öldüreceksin beni!...

Yılanlı Mahmut homurdandı:

—Güzelliğine köle olacağımı sandın değil mi? Yanıldın işte.. Hiç bir kadın beni esir edemez! Anlıyor musun?

Kontes sadece başını sallayabildi. Artık ağzını açıp tek kelime söyleyecek durumda değildi.

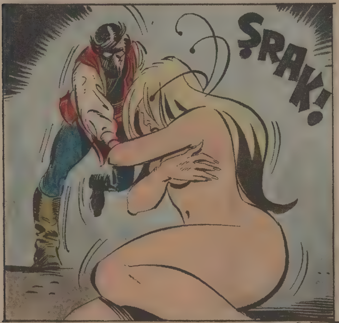

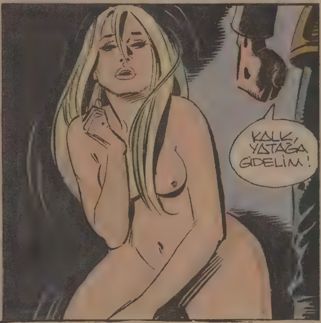
KALK, YATAĞA GİDELİM!

Kamçıdan korunmak için memelerini kollarıyla kapatmış, darbelerin etkisini azaltmak için büzülmüştü.

Kamçı yeniden şaklayınca, Kontes acı içinde kıvranarak diz çöktü. O zaman Yılanlı Mahmut genç kadını saçlarından yakalayıp çekerek, yere yatırdı.

Her yanı acı içinde olan Kontes inatla direndi.

Kamçı birkaç defa daha indi, topuzların değdiği yerlerden kan fışkırdı.

Artık kendisini tutamayan Kontes avaz avaz bağırıyordu.

Yılanlı Mahmut ayağıyla iterek kadının sırt üstü dönüp kendisine bakmasını sağladı:

—Haydi kalk, yatağa gidelim...

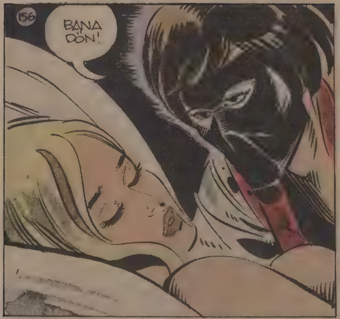

Kontes kıpırdamadı bile.. Kamçı tekrar havada keskin bir ıslık çaldı, kadının vücudu acı içinde irkildi.

Yılanlı Mahmut kükredi:

—Sana ne diyorsam onu yap! Haydi!

Kontes ağır ağır, ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek köşedeki yatağa gitti, yüzükoyun uzandı....

Yılanlı Mahmut emretti:

—Bana dön!

Duyduğu sınırsız acılardan sonra Kontes için bu adamla sevişmek imkânsızdı. Vücudu taş gibi kaskatı kesilmişti.

Böyle bir kadınla yatmak bir cesetle sevişmekten farksızdı. Ama Yılanlı Mahmut buna aldırmadı bile.. Kaba bir biçimde Kontese sahip oldu...

Genç kadın acı bir çığlık attı...

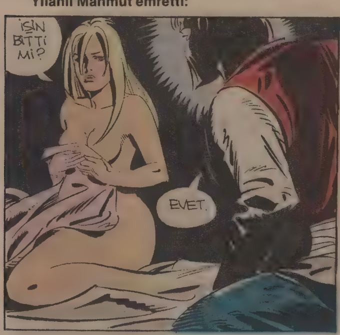

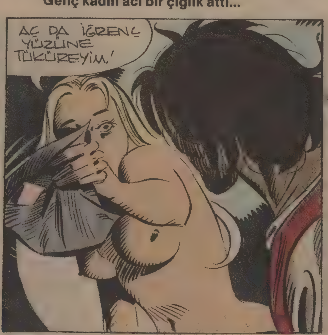
AÇ DA İĞRENÇ YÜZÜNE TÜKÜREYİM.'

Böyle bir dayaktan sonra sevişmek, bitmez tükenmez bir işkenceydi.

Sonunda bu vahşi aşk oyunu tamamlandı. Yılanlı Mahmut rahatladı.

Kontes kin dolu gözlerle karşısındaki adama bakıp, tükürürcesine sordu:

—İşin bitti mi?

—Evet.. Seni memnun edebildim mi? İstediğin bu değil miydi? Senin gibi kadınlar dayaktan hoşlanır..

Kadın nefretle söylendi:

—Sen bir canavarsın... O peçenin altında nasıl vahşi bir yüzün olduğunu merak ediyorum doğrusu.. Aç onu.. Aç da iğrenç yüzüne tüküreyim.

Kontes birden atıldı, eli hızla maskeye yapıştı ve çekti...

Yılanlı Mahmut bu ani harekete engel o-

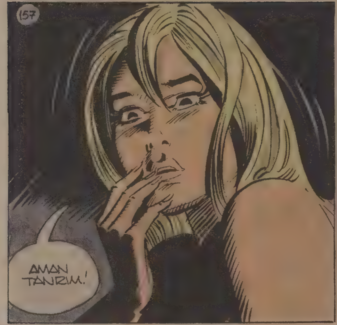

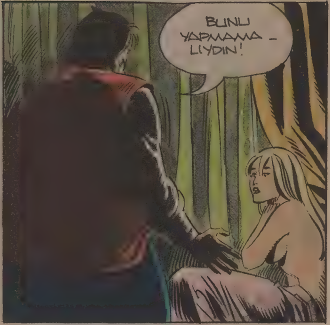
BUNU YAPMAMALIYDIN!

lamamıştı.

Kadının onun yüzüne dikilen bakışları birden irileşti, gerilen dudaklarının arasından bir dehşet çığlığı koptu..

Gördüğü şey korkunçtu...

Bu, bir insan yüzü değildi...

Belki bir vakitler insandı ama, şimdi başka bir şey olmuştu...

Hiç bir tarife sığmayan, korkunç, iğrenç, tüyler ürpertici bir yüzdü bu...

Kontes:

—Aman Tanrım! Ne görüyorum? diye inledi.

Yılanlı Mahmut donmuş kalmıştı. Kadının yüzünü açmasına engel olamadığı için öfkeden kuduracak gibiydi....

—Bunu yapmamalıydın! diye haykırdı. Sana, yüzümü gören ölür, demiştim!

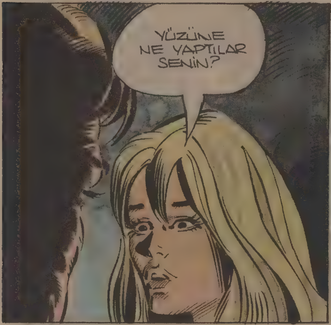
YÜZÜNE NE YAPTILAR SENİN?

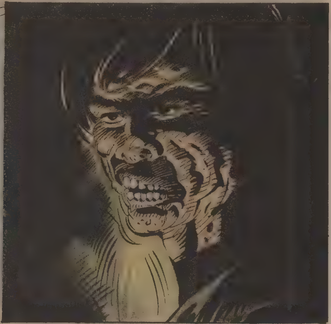

Kontes, onun bu sözlerini duymadı bile... Derin bir hayret, korkusunu bastırdı, merakla sordu:

—Ne olmuş sana böyle? Yüzüne ne yaptılar senin?

Yılanlı Mahmut bu soruya cevap vermedi. Suratının ne kadar iğrenç olduğunu biliyordu. Acı acı inledi.. Yüzünün bu hali, onun kalbinde devamlı kanayan bir yaraydı..

Eskiden yakışıklı bir gençti...

Ama yıllar önce bir gün bütün yüzü mahvolmuştu.

O feci olayı hatırlamak bile istemiyordu.

Yüzünün her yanı yanmış, kavrulmuş, pelte pelte olmuş, sadece gözleri kurtulmuştu...

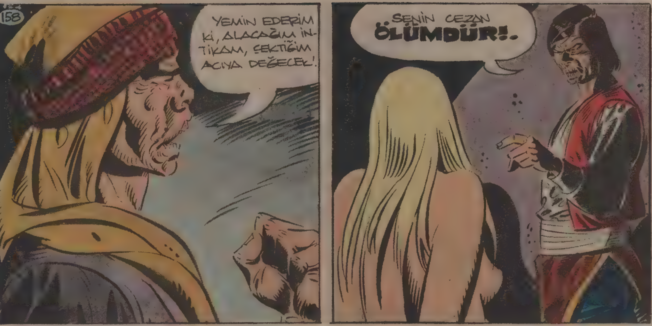
158
YEMİN EDERİM Kİ, ALACAĞIM İNTİKAM, ÇEKTİĞİM ACIYA DEĞECEK!
SENİN CEZAN ÖLÜMDÜR!.

Kendisini bu hale getiren adamdan intikam almaya yemin etmişti...

Yıllardır onu arıyor, ama bulamıyordu.

Bulduğu vakit hesaplaşma korkunç olacaktı.

Düşmanını çok iyi tanıyor ve:

—Yemin ederim ki, alacağım intikam, çektiğim acıya değecek! diyordu.

Yüzü bakılacak halde olmadığı için, o günden beri maskeyle dolaşıyordu. Şimdi bu kadın, inanılmaz bir cüretle maskeyi açmış ve yüzünü görmüştü.

Gözlerinde vahşi kıvılcımlar uçuşan Yılanlı Mahmut ürpertici bir sesle:

—Senin cezan ölümdür! diye kükredi.

Kontes derin bir umutsuzluk içinde:

"Artık her şey bitti. Şimdi beni öldürecek" diye düşündü.

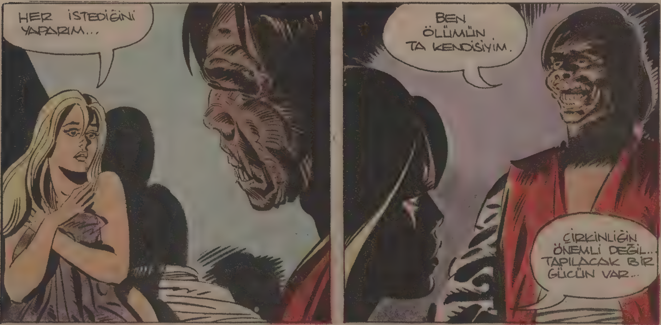
HER İSTEDİĞİNİ YAPARIM...
BEN ÖLÜMÜN TA KENDİSİYİM.
ÇİRKİNLİĞİN ÖNEMLİ DEĞİL.. TAPILACAK BİR GÜCÜN VAR..

Yılanlı Mahmut'un bakışlarında öyle acımasız bir tehdit ifadesi vardı ki, Kontes siyah gözleriyle dehşet içinde ona bakarak yalvardı:

—Beni öldürme! Her istediğini yaparım!

Mahmut, sinirli bir kahkaha attı:

—Yaaa? Demek korkuyorsun? Ölümden korkuyorsun, öyle mi? Korkmakta haklısın. Ben ölümün ta kendisiyim...

Genç kadın kendisini kurtarmak için son kozunu oynamaya ve dişiliğini ortaya koymaya karar verdi. Şehvet dolu bir sesle mırıldandı:

—Sen bugüne kadar tanıdığım en güçlü erkeksin... Çirkinliğin önemli değil.. Tapılacak bir gücün var.. Seni sevebilirim...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİN'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

15 ŞUBAT 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 525 FIYATI 20 LIRA

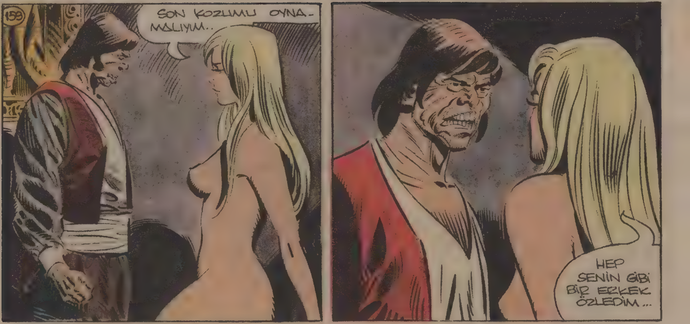
159
SON KOZUMU OYNAMALIYIM..
HEP SENİN GİBİ BİR ERKEK ÖZLEDİM...

Kontes, Yılanlı Mahmut'a doğru uzandı, diri göğüsleri tüm güzelliğiyle titredi.

Bu görünüş, olağanüstü güzel, taze ve ihtiras doluydu.

Yılanlı Mahmut, kamaşan gözlerini kıstı. Genç kadının kendisini her şeyiyle ikram etmeye hazırlandığını görüyordu.

Kontes ihtiraslı sesiyle devam etti:

—Hep senin gibi bir erkek özledim. Az önce gücünü iyi tanımadığım için sana soğuk davrandım. Şimdi sana, beni öldürme diyorum. Sana dünyanın en büyük mutluluğunu yaşatabilirim.

Yılanlı Mahmut, önündeki göz kamaştırıcı güzellik karşısında soluğunun kesildiğini hissetti. Az önce bir heykel kadar donuk olan bu kadın, şimdi dişi bir alev kesilmişti.

Kontes, Yılanlı Mahmut'a ve ölüme meydan okur gibi uzandı, dudaklarını yalayarak hafifçe nemlendirdi.

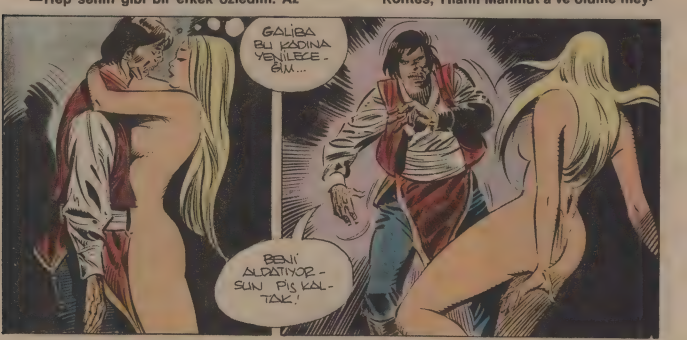
GALİBA BU KADINA YENİLECEĞİM...
BENİ ALDATIYORSUN PİS KALTAK!

Yılanlı Mahmut, hayatı boyunca hiç bir kadının kendisine yakınlık göstermediğini düşünerek şaşkın duruyordu.

Kontes, kollarını onun boynuna doladı ve yarı aralık dudaklarını öpmesi için uzattı.

Yılanlı Mahmut içinden:

—"Galiba bu kadına yenileceğim!" diye düşündü.

Sonra korkunç bir şekilde haykırarak geri sıçradı:

—Hayır!.. Yalan söylüyorsun!... Beni aldatıyorsun pis kaltak...

Yılanlı Mahmut elini ağzına sokarak keskin bir ıslık çaldı.

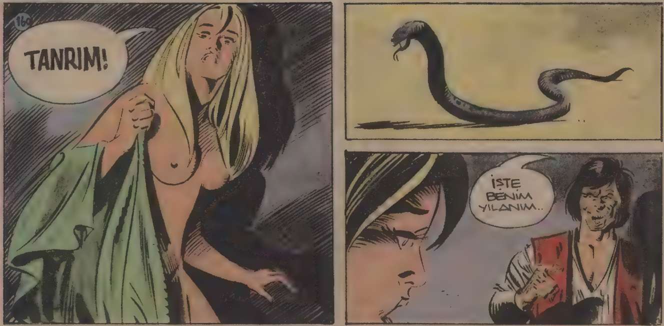
160
TANRIM!
İŞTE BENİM YILANIM..

Aynı anda Kontes'in gözleri dehşetle büyüdü.

Acı bir çığlık atarak geri geri çekildi, sırtı odanın duvarına dayanınca korkuyla durdu.

Bakışlarında inanılmaz bir dehşet ifadesi vardı.

Gözleri, karyolanın altından çıkan ince, uzun yılana takılmış kalmıştı.

Yılan yerde zigzaglar çizerek, sürüne sürüne ilerlerken, çatal uçlu dilini uzatarak "Tıssss" diye garip bir ıslık çıkarıyordu..

Bu zehirli sürüngenin görünüşü çok korkunçtu.

Mahmut vahşi bir kahkaha atarak:

—İşte benim yılanım! dedi. Her zaman koynumda yaşar. Yalnız ben aşk yaparken sessizce çıkıp, yatağın altına girer. Akıllı bir hayvandır.

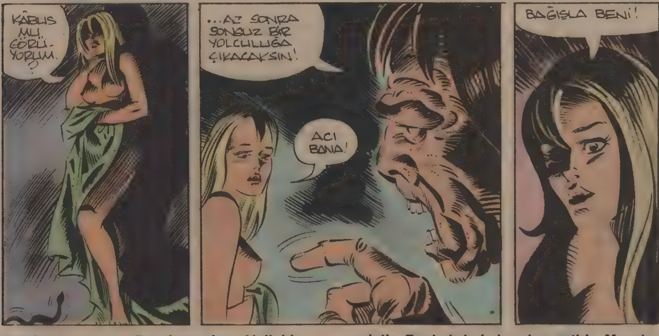
KÂBUS MU GÖRÜYORUM?
...AZ SONRA SONSUZ BİR YOLCULUĞA ÇIKACAKSIN!
ACI BANA!
BAĞIŞLA BENİ!

Kontesin yüzü korku ve şaşkınlıkla allak bullak olmuştu:

—Tanrım! Kâbus mu görüyorum? diye inledi.

Mahmut, vahşi sesiyle devam etti:

—Bu yılan benim kölemdir... İyi eğitilmiştir. Emrimi derhal yerine getirir. Mesela şimdi seni sokmasını isteyeceğim ve sen az sonra sonsuz bir yolculuğa çıkacaksın...

Kontes, hıçkırarak yalvardı:

—Yapma! Acı bana! Her emrini yaparım!

—Sana yüzümü gören ölür demiştim. Öleceksin!

—Hata ettim.. Bağışla beni...

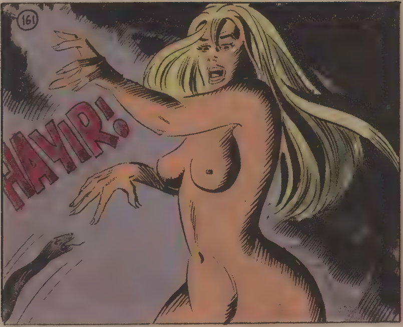

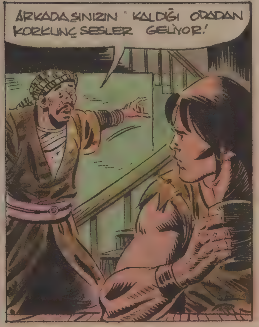
ARKADAŞINIZIN KALDIĞI ODADAN KORKUNÇ SESLER GELİYOR!

—Hayır! Ölmen gerek!...

—Alçak adam.. Sen bir canavarsın...

—Evet, öyleyim!

Mahmut keskin bir ıslık daha çaldı..

Aynı anda engerek yılanı ok gibi atıldı...

Kontes acı acı haykırdı...

* * *

Durakoğlu yemeğini tam bitirmişti ki, hancı soluk soluğa koşarak geldi:

—Beyzadem.. Beyzadem...

—Ne var? Ne oluyor?

—Müthiş bir şey efendim... Arkadaşınızın kaldığı odadan korkunç sesler geliyor.

—Nasıl yani?

—Kadın "Beni öldürme" diye yalvarıyor.. Galiba bir cinayet işlenecek...

Durakoğlu yerinden şimşek gibi fırladı, merdivenleri dörder dörder çıktı.

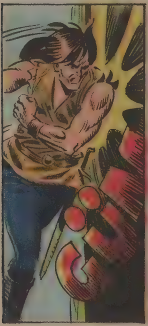

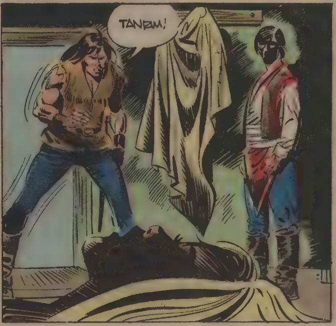

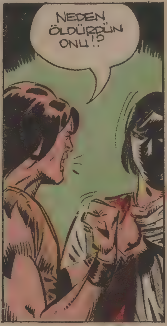
NEDEN ÖLDÜRDÜN ONU!?

Kapı kilitliydi.

Bir omuz darbesiyle yıkarak gülle gibi içeri girdi.

Ama geç kalmıştı..

Kontes, çırılçıplak bir halde yerde yatıyordu.

Genç kadının güzel yüzünü ölümün kapkara gölgesi sarmıştı. Cansız gözlerinde hâlâ dayanılmaz bir acı ifadesi vardı.

Hazin bir tabloydu bu...

Durakoğlu, Yılanlı Mahmut'un yakasına sarılarak haykırdı:

—Neden öldürdün onu?

Kara maskesini eskisi gibi yüzüne takmış olan Yılanlı Mahmut buz gibi soğuk bir sesle cevap verdi:

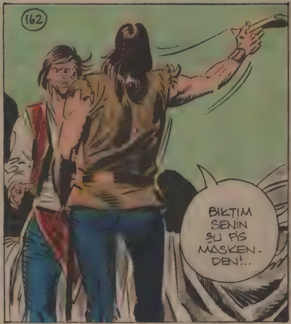
162
BIKTIM SENİN ŞU PİS MASKENDEN!..

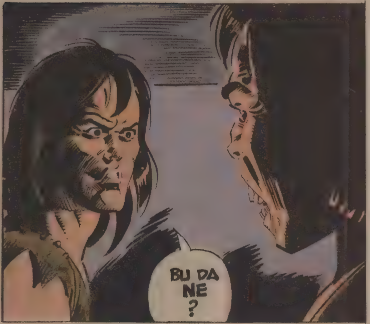

—Çünkü o yüzümü gördü... Yüzümü gören ölür.. Ona söylemiştim. Dinlemedi, peçemi açtı...

Duruşunda tüyler ürpertici bir tehdit okunan Durakoğlu ansızın atıldı, sert bir hareketle Yılanlı Mahmut'un maskesini çekip yere attı:

—Bıktım senin şu pis maskenden.. İşte açtım yüzünü... Bakalım beni de öldürebilecek misin?

Durakoğlu birden durdu, irkildi, vücudunu garip bir titreme kapladı:

—Tanrım! Bu da ne?

Yılanlı Mahmut'un, insana benzemeyen şekilsiz yüzü onu ürpertmişti.. Hayatında ilk defa böyle iğrenç bir surat görüyordu.

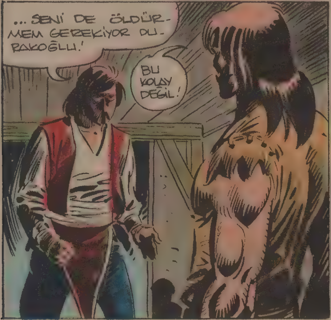
... SENİ DE ÖLDÜRMEM GEREKİYOR DURAKOĞLU!
BU KOLAY DEĞİL!

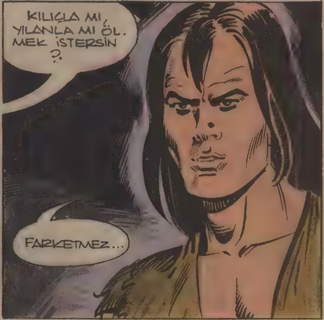
KILIÇLA MI, YILANLA MI ÖLMEK İSTERSİN ?
FARKETMEZ...

Durakoğlu, ne yapacağını şaşırmış bir halde dururken, Yılanlı Mahmut eğildi, sakin bir tavırla maskesini alıp yeniden yüzüne taktı. Soğuk bir sesle:

—Sen de yüzümü gördün.. Bu yüzden seni de öldürmem gerekiyor Durakoğlu! dedi.

İlk şaşkınlığı geçen Durakoğlu kendisini toparlayarak cevap verdi.

—Bu kolay değil.. Bir dene bakalım.

Yılanlı Mahmut zalim bir kahkaha attı:

—Kılıçla mı, yılanla mı ölmek istersin?

Durakoğlu umursamaz bir tavırla omuz silkti:

—Fark etmez... Ama kılıcı tercih ederim..

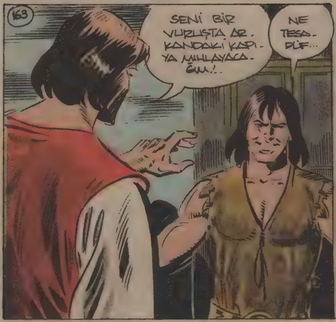
163
SENİ BİR VURUŞTA ARKANDAKİ KAPIYA MIHLAYACAĞIM!..
NE TESADÜF...

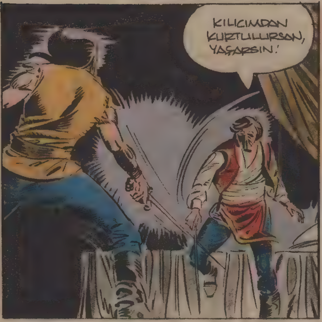
KILICIMDAN KURTULURSAN, YAŞARSIN!

—Güzel.. O halde çek kılıcını ve kendini koru.. Seni bir vuruşta arkandaki kapıya mıhlayacağım...

Durakoğlu sinirli sinirli gülümsedi:

—Ne tesadüf! Ben de aynı şeyi düşünüyorum.

İki genç adam, kılıçlarını aynı anda hızla çektiler.

Mahmut:

—Yılanı kullanmayacağıma söz veriyorum, dedi. Kılıcımdan kurtulursan, yaşarsın...

Çelikler çarpıştı...

Odada şimşekler çaktı.

Daha ilk hamlelerde, ikisi de birbirlerinin gücünü anlamıştı. Kuvvetleri denkti. Dövüşü dayanıklı olan kazanırdı.

Yılanlı Mahmut gittikçe hırçınlaşarak saldırıyor, Durakoğlu ise sadece kendini savunmakla yetiniyordu.

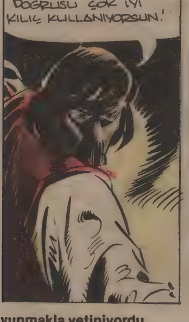
DOĞRUSU ÇOK İYİ KILIÇ KULLANIYORSUN!

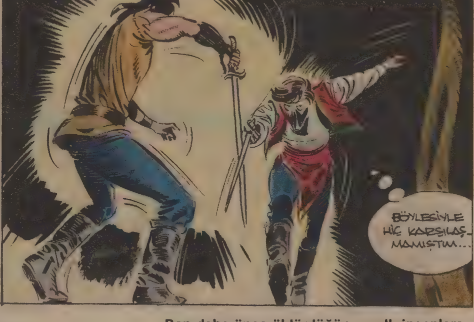
BÖYLESİYLE HİÇ KARŞILAŞMAMIŞTIM...

Bir süre sonra Yılanlı Mahmut:

—Kutlarım seni, dedi. Doğrusu çok iyi kılıç kullanıyorsun. Ama nasıl olsa az sonra soluğun kesilecek ve öbür dünyayı boylayacaksın.. Bana uzun süre dayanman mümkün değil...

Durakoğlu öfkeli öfkeli soludu:

—Gevezeliği bırak da dövüşmene bak... Ben daha önce öldürdüğün zavallı insanlara benzemem...

Yılanlı Mahmut, avının üzerinde ölümcül daireler çizen bir atmaca gibiydi. Sürekli atılıyor, kılıcı havada fırıldak gibi dönüyor, çelik şakırtıları odayı kaplıyordu.

Ama bir yandan da hayatında ilk defa böyle çetin bir rakiple karşılaştığını kendi kendine itiraf ediyordu:

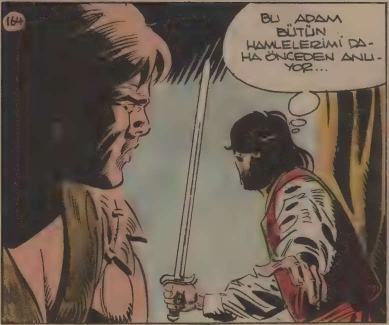
164
BU ADAM BÜTÜN HAMLELERİMİ DAHA ÖNCEDEN ANLIYOR...

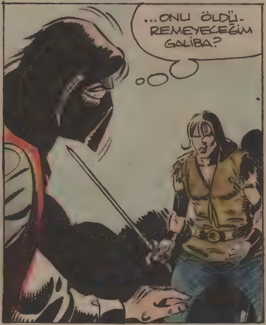
...ONU ÖLDÜREMEYECEĞİM GALİBA?

—Tuhaf şey.. Bu adam bütün hamlelerimi daha önceden anlıyor. İçimden geçenleri okuyor sanki... Bu yüzden etkili vuruş yapamıyorum. Oysa bu dünyada bana karşı koyabilecek sadece bir tek kişi olduğunu sanıyorum..

Yılanlı Mahmut'un bahsettiği tek kişi kimdi, bunu daha sonra öğreneceğiz.

İki düşman bir ara durdular. Soluk almak için birkaç adım geri çekildiler.

Yılanlı Mahmut'un öfke alevleri yanan gözlerinde şaşkınlığa benzer bir ifade vardı.

İşin bu kadar uzun sürmesi hayatında ilk kez onu endişelendirir gibi olmuştu.

"Yılanı kullanmadan onu öldüremeyeceğim galiba?" diye mırıldandı. Bir an yılanına ıslıkla emir vermeyi düşündü.

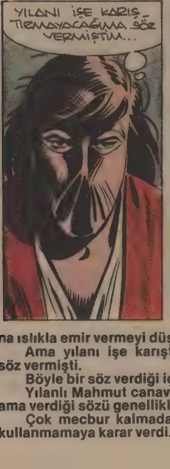
YILANI İŞE KARIŞTIRMAYACAĞIMA SÖZ VERMİŞTİM...

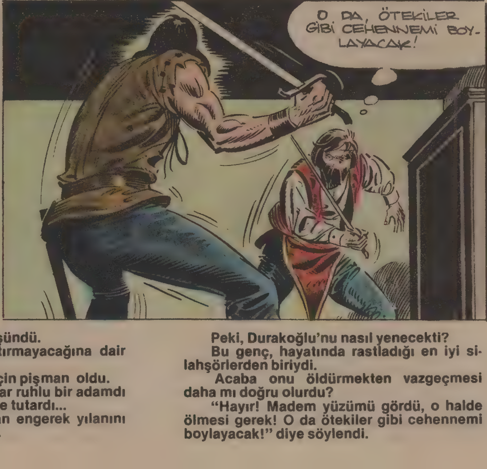
O DA, ÖTEKİLER GİBİ CEHENNEMİ BOYLAYACAK!

Ama yılanı işe karıştırmayacağına dair söz vermişti.

Böyle bir söz verdiği için pişman oldu.

Yılanlı Mahmut canavar ruhlu bir adamdı ama verdiği sözü genellikle tutardı...

Çok mecbur kalmadan engerek yılanını kullanmamaya karar verdi.

Peki, Durakoğlu'nu nasıl yenecekti?

Bu genç, hayatında rastladığı en iyi silahşörlerden biriydi.

Acaba onu öldürmekten vazgeçmesi daha mı doğru olurdu?

"Hayır! Madem yüzümü gördü, o halde ölmesi gerek! O da ötekiler gibi cehennemi boylayacak!" diye söylendi.

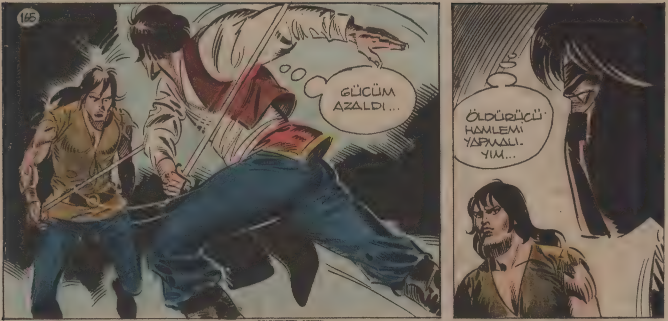
165
GÜCÜM AZALDI...
ÖLDÜRÜCÜ HAMLEMİ YAPMALI-YIM...

Bu sırada çarpışma olanca şiddetiyle devam ediyordu.

İkisi de ter içinde kalmıştı.

Aynı yaşlarda olan ve solumadan, yılmadan hızlarını bir an bile azaltmadan vuruşmaya devam eden iki silahşörün düellosu gerçekten heyecan vericiydi.

İkisinin de kılıç ustası olduğu görülüyordu.

Oysa eninde sonunda birinin yere serileceği muhakkaktı.

Bir ara, durdular.. Soluk almak için birkaç adım geri çekildiler..

Yılanlı Mahmut en güç durumlarda kullandığı öldürücü hamlesini yapmaya karar verdi.

Bu hamleden o güne kadar kimsenin kurtulduğunu görmemişti.

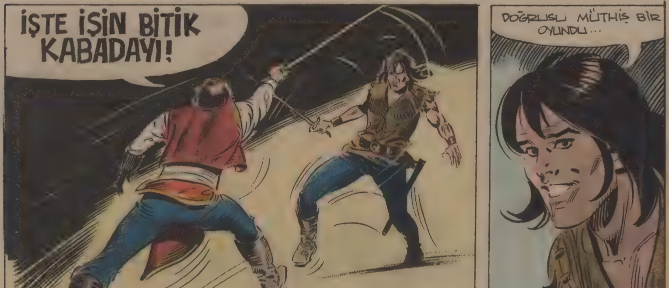
İŞTE İŞİN BİTİK KABADAYI!
DOĞRUSU MÜTHİŞ BİR OYUNDU...

Vakit kaybetmeden panter gibi sıçradı, sola doğru birkaç adım atıp ansızın sağa döndü. Bu şaşırtmacadan sonra kolu zemberek gibi boşanarak Durakoğlu'nun göğsüne doğru uzandı:

—İşte, işin bitik kabadayı!

Yılanlı Mahmut yıllarca çalıştıktan sonra geliştirdiği bu korkunç oyunun öldürücü gücünden öylesine emindi ki, rakibine artık ölmüş gözüyle bakıyordu.

Ama sonuç Mahmut'un beklediği gibi olmadı.

Durakoğlu, akıl almaz bir çeviklikle yana sıçrayıp bu aldatıcı hamleden kılpayı sıyrıldı, sonra neşe ile sırıtarak:

—Doğrusu müthiş bir oyundu... Benden başka kim olsa şimdi kılıç göğsüne saplanmış olurdu... dedi.

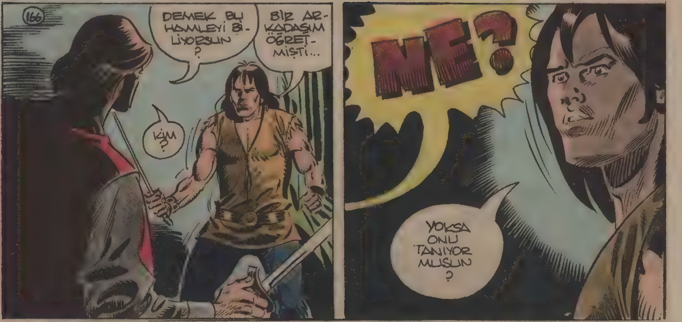
166
DEMEK BU HAMLEYİ BİLİYORSUN ?
BİR ARKADAŞIM ÖĞRETMİŞTİ...
KİM ?
NE?
YOKSA ONU TANIYOR MUSUN ?

Yılanlı Mahmut, o anda başına yıldırım düşse bu kadar afallamazdı. Derin bir hayretle sordu:

—Demek bu hamleyi biliyorsun?

—Evet, bir arkadaşım öğretmişti...

—Kim?

—Sen tanımazsın... Kara Murat adında bir arkadaş...

Yılanlı Mahmut yumruk yemiş gibi birden sarsıldı, gözleri büyüdü, rengi değişti, sesi ağzından korkunç bir çığlık halinde fırladı:

—Neee? Kara Murat mı?

Bu defa, şaşırma sırası Durakoğlu'na gelmişti:

—Ne o? Yoksa onu tanıyor musun?

Sapsarı bir yüzle Durakoğlu'na bakan Yılanlı Mahmut'un renksiz dudakları sinirli bir gülüşle titredi, soluyarak gürledi:

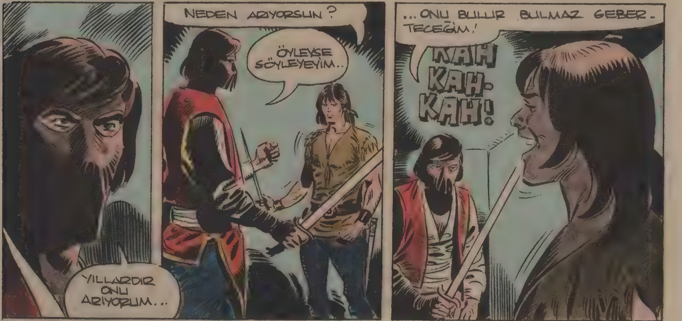
YILLARDIR ONU ARIYORUM..
NEDEN ARIYORSUN ?
ÖYLEYSE SÖYLEYEYİM..
...ONU BULUR BULMAZ GEBERTECEĞİM!
KAH KAH-KAH!

—Nasıl tanımam? Yıllardır onu arıyorum.

—Neden arıyorsun?

—Orası benim bileceğim iş... Sen nerede olduğunu biliyor musun?

—Belki...

—Ne demek belki?

—Ne demek mi? Neden aradığını bilmeden hiç bir şey söylemem demek...

Yılanlı Mahmut'un kanlı gözleri birer kin fırıldağı gibi döndü:

—Öyleyse söyleyeyim... Onu bulur bulmaz geberteceğim. Anlıyor musun? Ciğerlerini sökeceğim!...

Durakoğlu kısa bir an şaşkın şaşkın durdu, sonra gevrek bir kahkaha attı.. Bunu devamlı bir kahkaha tufanı izledi..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

22 ŞUBAT 1984 ÇARŞAMBA ❋ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ❋ SAYI: 576 FİYATI 20 LİRA

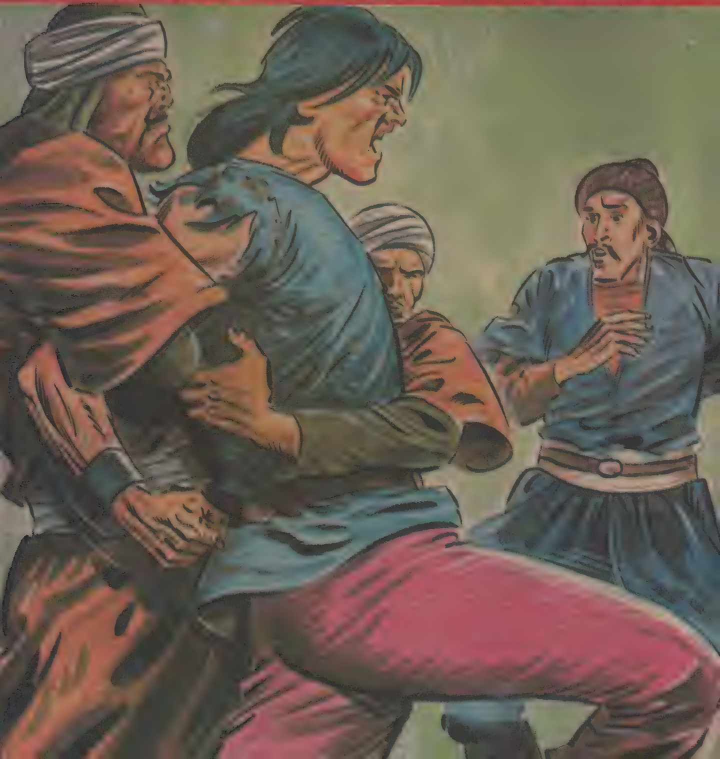

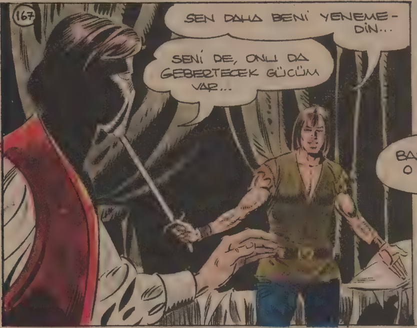
167
SEN DAHA BENİ YENEMEDİN...
SENİ DE, ONU DA GEBERTECEK GÜCÜM VAR...

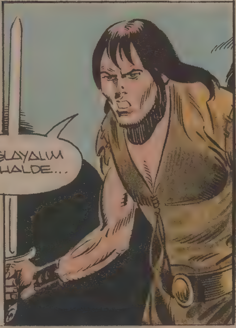
BAŞLAYALIM O HALDE...

Yılanlı Mahmut öfkeyle sordu:

—Neden gülüyorsun?

—Kara Murat'ı öldüreceğim dedin de...

—Eee..Ne var bunda gülünecek?..

—Kara Murat benden iyi silahşördür... Sen daha beni yenemedin? Onu nasıl yeneceksin?

—Seni de, onu da gebertecek gücüm var...

—Göster öyleyse...

—Dövüşe devam ediyor muyuz yani?

—Ölene kadar...

—Başlayalım o halde...

İki düşman yeniden birbirlerinin üzerine atılmak üzereyken Yılanlı Mahmut birden zınk diye durdu:

—Ama ben artık seni öldüremem...

—Nedenmiş o?

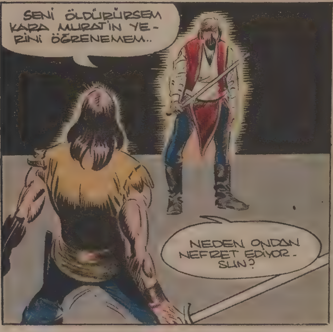
SENİ ÖLDÜRÜRSEM KARA MURAT'IN YERİNİ ÖĞRENEMEM..
NEDEN ONDAN NEFRET EDİYORSUN?

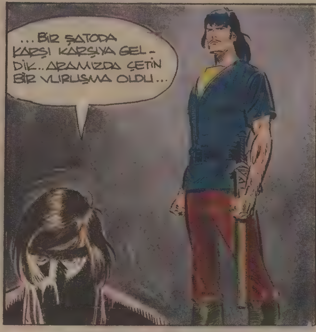
...BİR ŞATODA KARŞI KARŞIYA GELDİK.. ARAMIZDA ÇETİN BİR VURUŞMA OLDU...

—Seni öldürürsem Kara Murat'ın yerini öğrenemem... Yıllardır onun peşindeyim çünkü... Tam izini bulduğum anda kaybedersem, kahrolurum...

—Neden ondan nefret ediyorsun?

Yılanlı Mahmut'un vahşi gözlerindeki kin alevi yeniden parladı... Kara Murat'ın adını her anışta ürperiyordu:

—Eskiden yakışıklı bir gençtim. Bir kıza âşık olmuştum... Onu kaçırdım. Ama Kara Murat bir bela gibi yetişti. Bir şatoda karşı karşıya geldik.. Aramızda çok çetin bir vuruşma oldu...

—Yani yüzün o kavgada mı bu hale geldi?

—Evet...

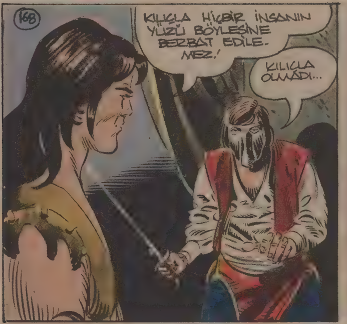
168
KILIÇLA HİÇBİR İNSANIN YÜZÜ BÖYLESİNE BERBAT EDİLEMEZ!
KILIÇLA OLMADI...

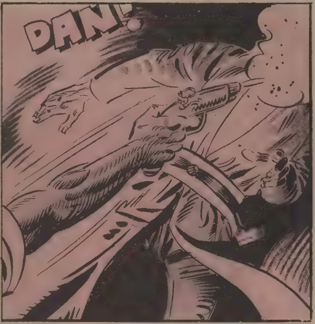

—Garip şey... Kılıçla hiçbir insanın yüzü böylesine berbat edilemez...

—Kılıçla olmadı... Vuruşurken bir ara ikimiz de masanın üzerinde duran tabancaya atıldık.. Kara Murat kaptı ve tabancayı yüzüme sıktı...

—Nasıl oldu da ölmedin?

—Tabancada kurşun yoktu... Sadece barutla doldurulmuştu. Barutun alevleri derimi yaktı, derin yaralar açtı, bütün yüzüm mahvoldu. Yalnız gözlerim kurtuldu. Onun için bu maskeyi hiç çıkarmam...

Durakoğlu başını acı acı salladı:

—Yazık!.. Kara Murat seni orada öldürmeliymiş!..

—Evet... Öldürse iyi olurdu... Bence büyük bir hata yaptı... Bunu pahalıya ödeyecek... İlk zamanlar yüzümün haline çok üzüldüm. Ama sonra, alacağım öcü düşünüp kendimi teselli ettim... Şimdi beni yaşatan intikamdır! Kara Murat yıllardır çektiğim ıstırabın hesabını verecek...

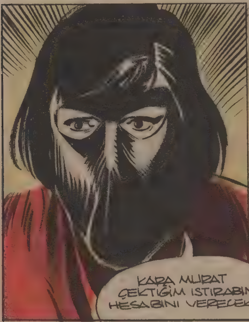
KARA MURAT ÇEKTİĞİM ISTIRABIN HESABINI VERECEK!

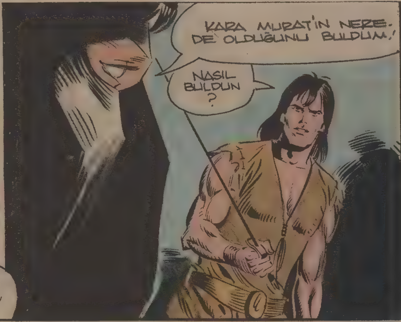
KARA MURAT'IN NEREDE OLDUĞUNU BULDUM!
NASIL BULDUN ?

Yılanlı Mahmut birden durdu, kısa bir an düşündü, sonra elini alnına vurarak haykırdı:

—Ah aptal kafam!..

Durakoğlu şaşırdı:

—Ne oldu yine?

—Kara Murat'ın nerede olduğunu buldum... Sen söylemesen de biliyorum artık...

—Nasıl buldun?

—Çok kolay... Sen Tebriz'e gitmiyor musun? Orada yakın bir arkadaşınla buluşacağını söylememiş miydin? Demek ki Kara Murat orada... Neden bunu daha önce düşünmedim?..

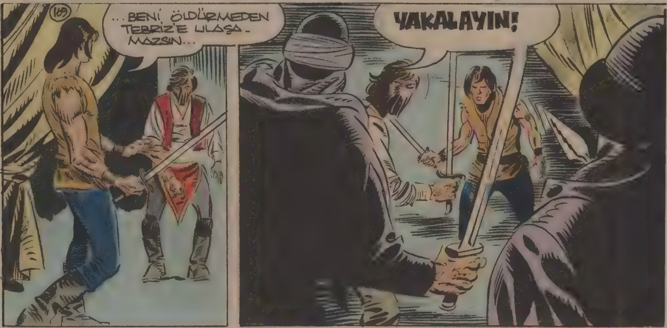
169
...BENİ ÖLDÜRMEDEN TEBRİZ'E ULAŞAMAZSIN...
YAKALAYIN!

Durakoğlu önemsemez bir tavırla dudaklarını büktü:

—Evet... Kafan geç de olsa çalıştı. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez... Çünkü beni öldürmeden Tebriz'e ulaşamazsın...

—O halde öldürürüm...

—Haydi, başlayalım öyleyse... Birimiz cansız yere serilinceye kadar vuruşalım...

İki genç yeniden birbirlerine girmek üzereyken odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı, kalın ve gür bir ses ortalığı çınlattı:

—İşte, oradalar! Yakalayın!

İkisi de daha ne olduğunu anlayamadan, silahlı askerler odaya dolup çevrelerini sardı:

Askerlerin başındaki subay:

—Kılıçlarınızı atın! Sizi tutukluyorum! dedi.

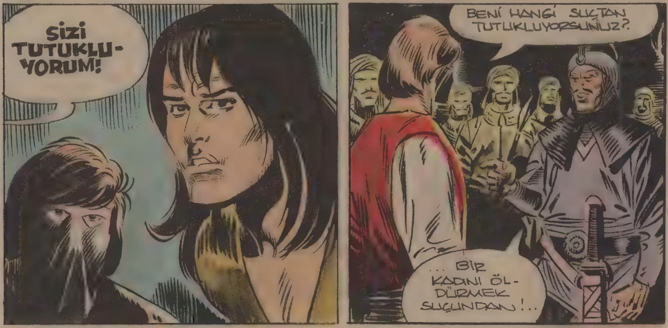
SİZİ TUTUKLUYORUM!
BENİ HANGİ SUÇTAN TUTUKLUYORSUNUZ?
...BİR KADINI ÖLDÜRMEK SUÇUNDAN!...

Terden sırılsıklam olan Durakoğlu ile Yılanlı Mahmut'un bakışları öyle vahşi, öyle sabırsız bir ateşle yanıyordu ki, subay elinde olmadan ürperdi:

—Karşı koymayı düşünüyorsanız vazgeçin... On asker var burada... Bir o kadar da dışarıda bekliyor... Teslim olun!.

Yılanlı Mahmut durumun umutsuzluğunu anlamıştı. Sesine sakin bir ifade vermeye çalışarak sordu:

—Beni hangi suçtan tutukluyorsunuz?

—Aşağıda bir adamı, burada da bir kadını öldürmek suçundan...

—Yaa? Kim söyledi bunu?

—Hancı... Bizi o çağırdı...

Yılanlı Mahmut sesini iyice tatlılaştırdı:

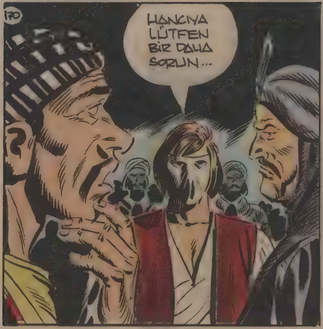
170
HANCIYA LÜTFEN BİR DAHA SORUN...

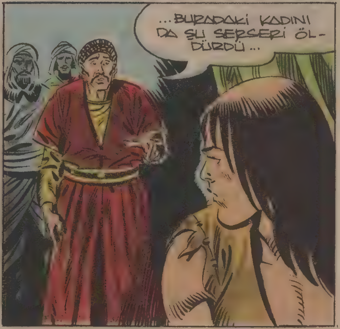
...BURADAKİ KADINI DA ŞU SERSERİ ÖLDÜRDÜ...

—Hancıya lütfen bir daha sorun... Cinayetleri ben mi işledim, yoksa karşımda duran şu meteliksiz serseri mi işledi?

Görünüşünden hiç beklenmeyecek derecede zeki olan hancı, Yılanlı Mahmut'un sözlerindeki anlamı derhal kavradı.

Gözleri, aç bir iştahla parladı.

Para ile, her türlü ahlaksızlığı yapabilecek yaradılıştaydı.

Daha önce kendisine iki altın veren Yılanlı Mahmut'un paralı ve eli açık biri olduğunu biliyordu.

Askerlerin başındaki subay kararsızlıkla ona doğru dönünce hancı yüreğinde en ufak bir sızı bile duymadan yalan söyledi:

—Bu beyzade doğru söylüyor! Aşağıdaki adamı da, buradaki kadını da şu serseri öldürdü...

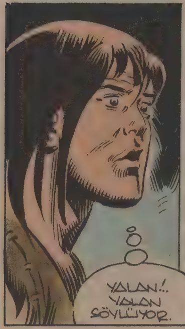
YALAN!.. YALAN SÖYLÜYOR.

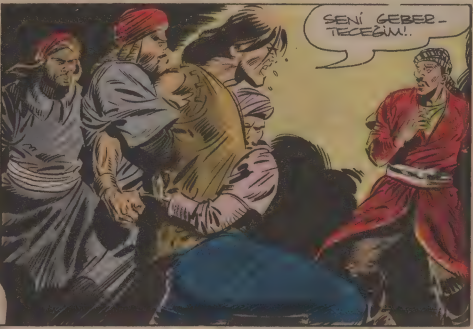

Durakoğlu, hancının kendisini suçladığını görünce bir an kulaklarına inanamadı.

Bir insan nasıl olurdu da gözünü bile kırpmadan böyle müthiş bir yalan söyleyebilirdi?

Suçsuz bir insanın üzerine iki cinayeti birden yükleyen bu adamda nasıl bir vicdan vardı?

Durakoğlu, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra, çılgına döndü, kükreyerek hancıya doğru atılmak istedi:

—Alçak adam! Yalancı köpek! Seni geberteceğim!

Fakat, askerler Durakoğlu'nu kıskıvrak yakaladılar.

Hancı, delikanlıyı çıldırtan bir sakinlikle:

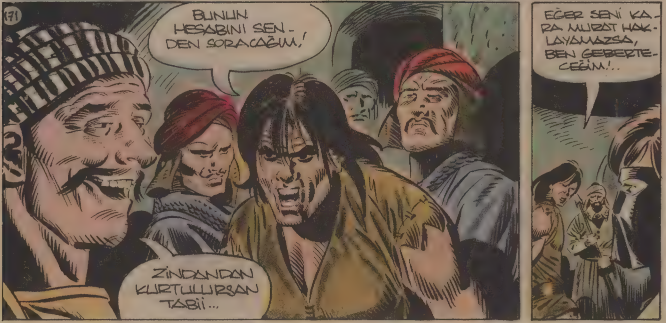
171
BUNUN HESABINI SENDEN SORACAĞIM!
ZİNDANDAN KURTULURSAN TABİİ...
EĞER SENİ KARA MURAT HAKLAYAMAZSA, BEN GEBERTECEĞİM!..

—Gördünüz mü? dedi. Siz olmasaydınız beni de öldürecekti...

Durakoğlu haykırdı:

—Rezil herif! Bunun hesabını senden soracağım!..

Hancı, alaylı bir kahkaha attı:

—Zindandan kurtulabilirsen tabii...

—Göreceksin, kurtulacağım!

Askerlerin komutanı homurdandı:

—Bugüne kadar bizim zindanlardan hiç kimse kurtulamamıştır. Tutukluyu götürün!

Askerler Durakoğlu'nu sürükleyerek götürürlerken, delikanlı omuzunun üzerinden başını geri çevirip, Yılanlı Mahmut'a seslendi:

—Kalleş köpek! Şu andan itibaren can düşmanımsın... Eğer seni Kara Murat haklayamazsa, ben geberteceğim! Kılıcımla kalbini oyacağıma yemin ederim!

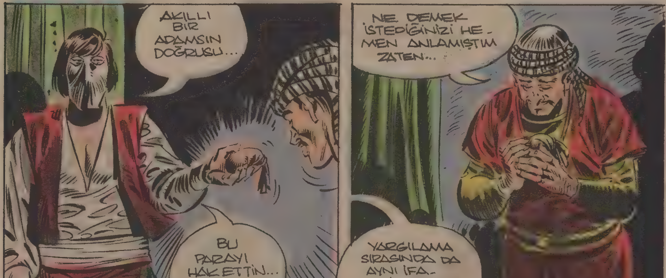
AKILLI BİR ADAMSIN DOĞRUSU...
BU PARAYI HAK ETTİN...
NE DEMEK İSTEDİĞİNİZİ HEMEN ANLAMIŞTIM ZATEN...
YARGILAMA SIRASINDA DA AYNI İFADEYİ VERMEN GEREK...

Yılanlı Mahmut, alaylı alaylı güldü:

—Sen zindanda farelerle düello edeceksin dostum!.. Senin yerin farelerin arası...

Askerler gittikten sonra, Yılanlı Mahmut, hancıya dönerek ona bir kese altın uzattı:

—Al bakalım ahbap! Bana yardım edenlere cömert davranırım... Akıllı bir adamsın doğrusu... Bu parayı hak ettin...

Hancı, iki büklüm oldu:

—Sağolun beyzadem... Ne demek istediğinizi hemen anlamıştım zaten... Parayı veren, düdüğü çalar, derler.

—İyi... Ancak yargılama sırasında da aynı ifadeyi vermen gerek. Yamaklarına söyle, onlar da senin anlattıklarını doğrulasınlar...

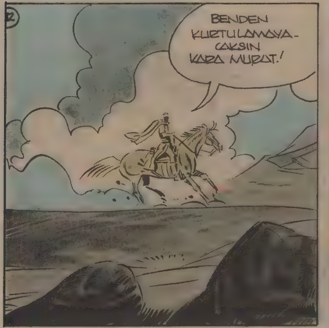
BENDEN KURTULAMAYA-CAKSIN KARA MURAT!

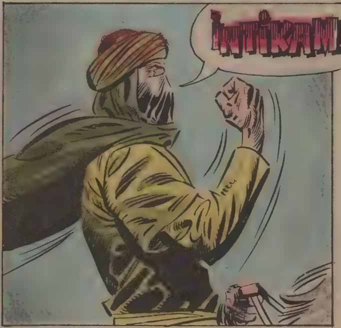

...Bu adam hapisten çıkmamalı... Yoksa kafanı tavuk gibi koparır!..

—Biliyorum beyzadem... Siz hiç merak etmeyin...

Yılanlı Mahmut, yarım saat sonra atına binip, Tebriz'e doğru yola çıkarken, yoğun bir kin ve nefretin hakim olduğu korkunç bir sesle:

—Benden kurtulamayacaksın Kara Murat! diye haykırdı. Cehennemin öbür ucuna kaçsan, yine seni bulup boğazlamaya yemin etmiştim... İşte geliyorum!..

Yumruğunu havaya doğru kaldırarak kükredi:

—İntikam! Beni hayata bağlayan tek şey intikamdır!

* * *

Babası sefere çıktığı için, Tebriz'in tek hakimi durumunda olan Şehzade Halil oturduğu kanepede keyifle arkasına doğru yaslanarak çıngırağı çaldı, gelen uşağa:

—Farahnaz Sultan'ı görmek isteyen o adamı buraya getirin! diye emretti.

Farahnaz Sultan, Şehzade'nin hemen yanıbaşında duruyordu. Yılanlı Mahmut'un geldiği haberi, onun güzel gözlerinde zalim ışıltıların dolaşmasına sebep oldu.

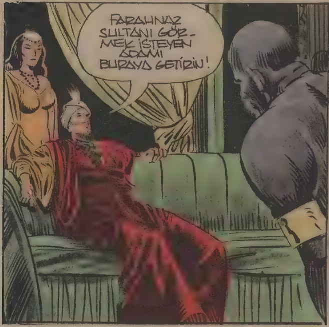
FARAHNAZ SULTANI GÖRMEK İSTEYEN ADAMI BURAYA GETİRİN!

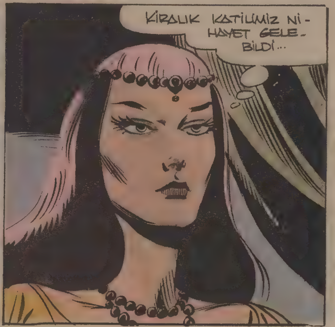
KİRALIK KATİLİMİZ NİHAYET GELEBİLDİ...

Uşağın dışarı çıkışını, garip bir heyecanla takip eden genç kadın:

"Kiralık katilimiz nihayet gelebildi" diye düşündü.

O güne kadar Şehzade Halil'in saltanat için tek rakibi olan kardeşi Şehzade Yakup'u öldürtmeyi bir türlü başaramamışlardı...

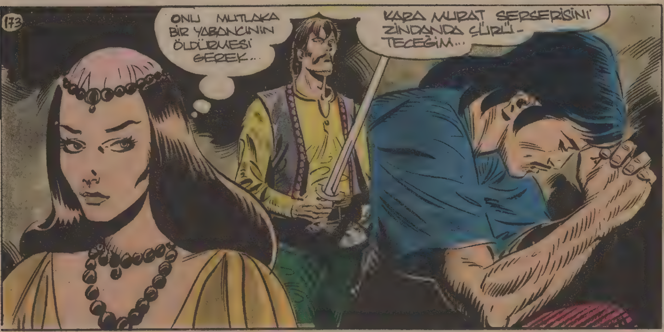
173
ONU MUTLAKA BİR YABANCININ ÖLDÜRMESİ GEREK...
KARA MURAT SERSERİSİNİ ZİNDANDA ÇÜRÜTECEĞİM...

Şehzade Yakup, yaman bir silahşördü... Delidoluydu... Üstelik çok şanslıydı...

Farahnaz Sultan:

"Onu mutlaka bir yabancının öldürmesi gerek... Yoksa herkes bizden şüphe eder" diye düşünüyordu.

Kara Murat bu alçakça cinayet teklifini reddettiği için zindana atılmıştı.

Farahnaz Sultan, delici bakışlarını kapıya dikerek:

"Kara Murat serserisini zindanda çürüteceğim. Bizimle işbirliği yapmayı kabul etseydi, Yılanlı Mahmut'u beklemekle vakit kaybetmeyecektik" diye söylendi.

Genç kadın, Kara Murat'ı düşünürken göğsünde hafif bir kıpırdanma olduğunu, kalbinin hızlı hızlı atmaya başladığını hissederek şaşırdı:

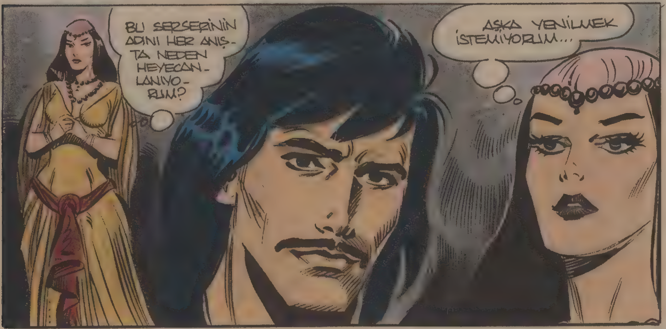
BU SERSERİNİN ADINI HER ANIŞTA NEDEN HEYECANLANIYORUM?
AŞKA YENİLMEK İSTEMİYORUM...

"—Bana ne oluyor böyle? Bu serserinin adını her anışta neden heyecanlanıyorum? Acaba seviyor muyum? Hayır, hayır! Belki sadece ona acıyorum! diye düşündü.

En masum insanların canını almak için kılı kıpırdamadan emir veren, en korkunç olaylar karşısında bile soğukkanlılığını kaybetmeyen bu kadının yüzü renksizleşmişti.

İçinde müthiş bir savaş vardı.

Kadındı ama, kadınlığına isyan ediyordu.

İnsandı ama, kalbine boyun eğmemek için direniyordu.

Aşka yenilmek istemiyordu.

Kimbilir, aşk sandığı şey, belki de basit bir duygudan ibaretti...

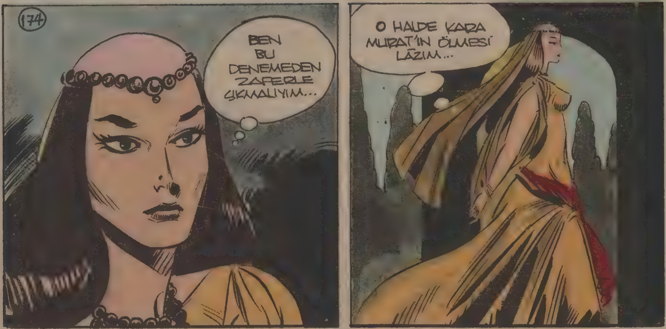
174
BEN BU DENEMEDEN ZAFERLE ÇIKMALIYIM...
O HALDE KARA MURAT'IN ÖLMESİ LAZIM...

Kara Murat ortadan kalkınca bu aşktan da eser kalmayacaktı!

Farahnaz Sultan:

"Akkoyunlu ülkesini yönetecek kadar güçlü bir kadın mıyım? Tanrı bunu denemek istiyor... Ben bu denemeden zaferle çıkmalıyım. Bu sevgi bende geçmiş bir hastalığın izi olarak kalmalı. Benimki gibi bir kalp, böyle anlamsız ve çocukca şeylere alet olamaz. O halde Kara Murat'ın ölmesi lazım."

Farahnaz Sultan, Kara Murat'ın idam kararını böylece verdikten sonra, gözlerinde sonsuz bir gurur ışığı parladı ve içeriye girecek olan Yılanlı Mahmut'u sakin bir tavırla beklemeye başladı.

Bu kadın, daha şimdiden bir hükümdar edasıyla duruyordu. Başarıya ulaşırsa, Şehzade Halil'i parmağında oynatacağı muhakkaktı.

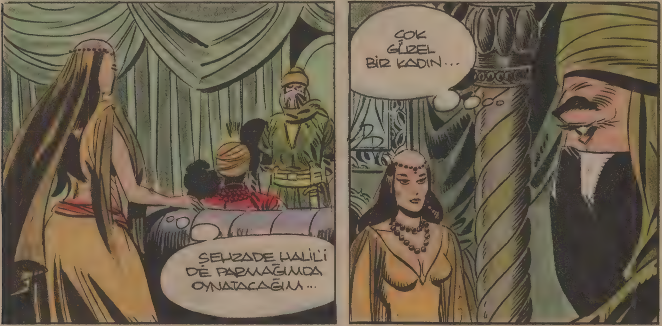
ŞEHZADE HALİL'İ DE PARMAĞIMDA OYNATACAĞIM...
ÇOK GÜZEL BİR KADIN...

Yılanlı Mahmut salona başı dik, göğsü ileride girdi.

En ağır kumaşlardan perdeler, en değerli Acem halıları ve en zengin mobilyalarla süslenmiş olan bu geniş salondaki kanepe üzerinde oturan Şehzade Halil'den çok, yanında duran Farahnaz Sultan dikkatini çekti.

Bu kadın sözle anlatılmaz bir güzellikteydi.

İlk göreni büyüleyici etkisi altında bırakmamasına imkan yoktu ve kimse onun kâh baygın, kâh parıltılı siyah gözlerinin bakışları karsısında bocalamadan edemezdi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

29 ŞUBAT 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 527 FIYATI 20 LİRA

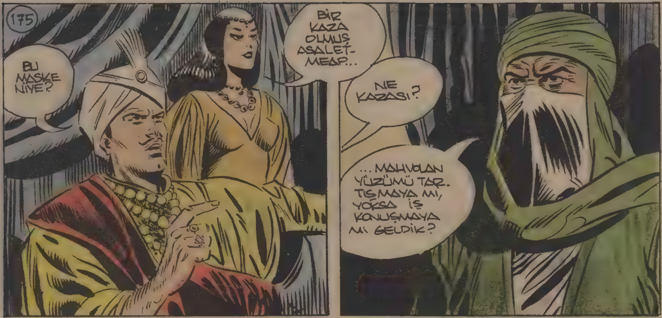
175
BU MASKE NİYE?
BİR KAZA OLMUŞ ASALETMEAP...
NE KAZASI?
...MAHVOLAN YÜZÜMÜ TARTIŞMAYA MI, YOKSA İŞ KONUŞMAYA MI GELDİK?

Yılanlı Mahmut yürüdü, onların önüne gelince hafifçe eğilip selamladı.

Şehzade Halil, Yılanlı Mahmut'u tepeden tırnağa kadar dikkatle süzdükten sonra, kaşlarını çattı:

—Bu maske niye?

Farahnaz Sultan, açıklamaya çalıştı:

—Bir kaza olmuş asaletmeap.. Bu kaza sonucu Mahmut'un yüzü bozulmuş... Ne yazık ki pek de güzelmiş...

—Ne kazası, öğrenebilir miyim?

Yılanlı Mahmut'un maskesinin üstünden görünen gözleri kıvılcımlandı, sesi kızgın bir homurtu halinde çıktı:

—Buraya mahvolan yüzümü tartışmaya mı, yoksa iş konuşmaya mı geldik?

Farahnaz Sultan tatlı bir sesle havayı yumuşattı:

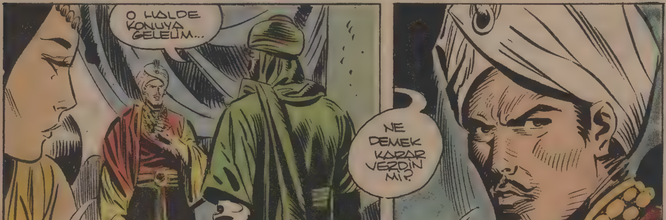
O HALDE KONUYA GELELİM...
...BİZİMLE ÇALIŞMAYA KARAR VERDİN Mİ?
NE DEMEK KARAR VERDİN Mİ?
BU İŞİN SONUNDA KELLENİ KAYBEDEBİLİRSİN!...

—Elbette sizin yüzünüzle bizim işimizin ilgisi yok..

—O halde konuya gelelim..

Farahnaz Sultan, karşılarındaki adamın, profesyonel bir katil olmakla beraber aynı zamanda son derece gururlu bir insan olduğunu anlamakta gecikmedi:

—Peki, dedi, bizimle beraber çalışmaya karar verdin mi?

Yılanlı Mahmut, başını dikti:

—Ne demek karar verdin mi? Burada niçin bulunuyorum? Ben onu öldüreceğim, siz bana vaat ettiğiniz serveti vereceksiniz..

—Yalnız çok tehlikeli bir şey bu.. Bunu önceden söylememiz gerek.. Bu işin sonunda kelleni kaybedebilirsin...

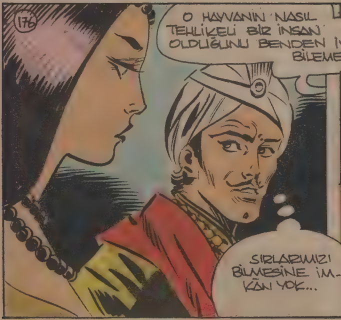
176
O HAYVANIN NASIL TEHLİKELİ BİR İNSAN OLDUĞUNU BENDEN İYİ KİMSE BİLEMEZ...
SIRLARIMIZI BİLMESİNE İMKÂN YOK...

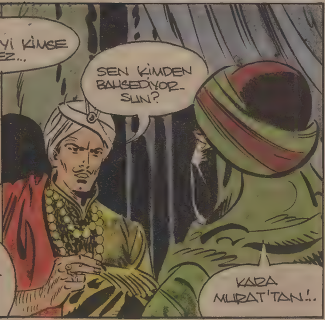
SEN KİMDEN BAHSEDİYORSUN?
KARA MURAT'TAN!..

—Biliyorum... O hayvanın nasıl tehlikeli bir insan olduğunu benden iyi kimse bilemez...

Farahnaz Sultan ile Şehzade Halil şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. İkisi de afallamıştı.. Bu adamın sırlarını bilmesine imkân var mıydı?

—Yani sen kimi öldürtmek istediğimizi biliyor musun?

—Elbette.. Bu dünyada sizin alt edemeyeceğiniz sadece bir kişi vardır. Onu da ben tepeleyeceğim.. Yerini söyleyin yeter!

—Sen kimden bahsediyorsun Allah aşkına?

—Kara Murat'tan.. Onu öldürmek için aslında sizden para bile almam.. Çünkü o benim can düşmanımdır..

Şehzade Halil ile Farahnaz Sultan'ın dakikalardır süren gerginlikleri bir anda gevşedi ikisi de şen birer kahkaha attı:

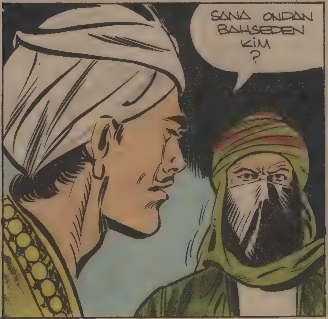
SANA ONDAN BAHSEDEN KİM?

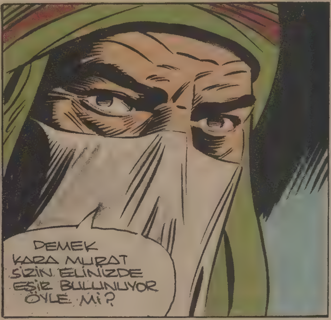
DEMEK KARA MURAT SİZİN ELİNİZDE ESİR BULUNUYOR ÖYLE Mİ?

—Hah, hah, ha!.. Kara Murat mı? Sana ondan bahseden kim? O serseri zaten elimizde.. Senden öldürmeni istediğimiz adam çok daha güçlü, çok daha önemli biri.. Anlıyor musun, bu memleketi alt üst edebilecek biri...

Yılanlı Mahmut birden tokat yemiş gibi sarsıldı, uğradığı hayal kırıklığı anlatılır gibi değildi.. O düşmanı tam kıstırdığını sanırken, karşısında başka bir hedefin olduğunu anlamıştı.. Soğuk bir sesle:

—Demek Kara Murat sizin elinizde esir bulunuyor, öyle mi? diye sordu.

Farahnaz Sultan gülümsedi:

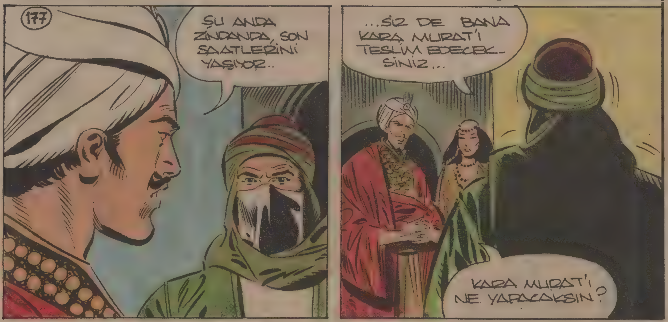
177
ŞU ANDA ZİNDANDA, SON SAATLERİNİ YAŞIYOR..
...SİZ DE BANA KARA MURAT'I TESLİM EDECEKSİNİZ...
KARA MURAT'I NE YAPACAKSIN?

—Evet.. Onu yakalamak biraz zor oldu ama şu anda zindanda, zincire vurulmuş halde son saatlerini yaşıyor..

Yılanlı Mahmut derin derin soluk aldı, kendisini iyice toparladıktan sonra hüzünlü bir sesle konuştu:

—O halde sizinle yeni bir anlaşma yapalım..

—Nasıl bir anlaşma?

—Ben sizin istediğiniz adamı öldüreceğim, siz de bana Kara Murat'ı teslim edeceksiniz. Para filan istemem...

—Yaa? Büyük bir serveti tepiyorsun? Kara Murat'ı ne yapacaksın?

Yılanlı Mahmut korkunç bir kinle dişlerini gıcırdattı, gözlerinden alevler fışkırdı:

—Onu şarap içer gibi yudum yudum,tadını çıkararak, zevkle öldüreceğim!

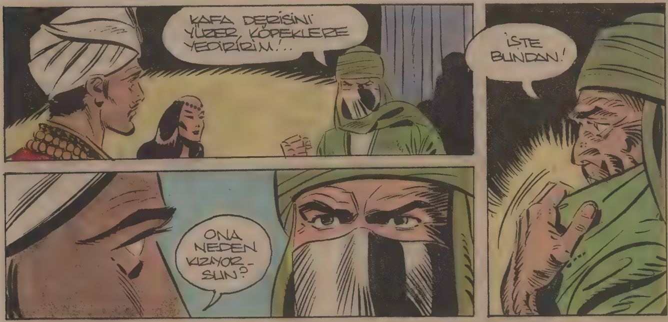
KAFA DERİSİNİ YÜZER, KÖPEKLERE YEDİRİRİM!..
İŞTE BUNDAN!
ONA NEDEN KIZIYORSUN?

Yılanlı Mahmut kısa bir an durdu, düşündü. Kafasında ansızın delice bir fikir şekillendi:

—Kimbilir? Belki de öldürmem. Kafa derisini yüzer, yüzünü dilim dilim doğrar, yanaklarını kuşbaşı et haline getirir, köpeklere yediririm..

Yılanlı Mahmut'un sesinin korkunç tonu Şehzade Halil'i de Farahnaz Sultan'ı da şaşırtmıştı:

—Ona neden bu kadar kızıyorsun?

Yılanlı Mahmut kükredi:

—Kızmıyorum, nefret ediyorum? Neden mi? İşte bundan!..

Mahmut ani bir öfke nöbetiyle maskesini çekti yüzünün çirkinliği bütün dehşetiyle ortaya çıktı..

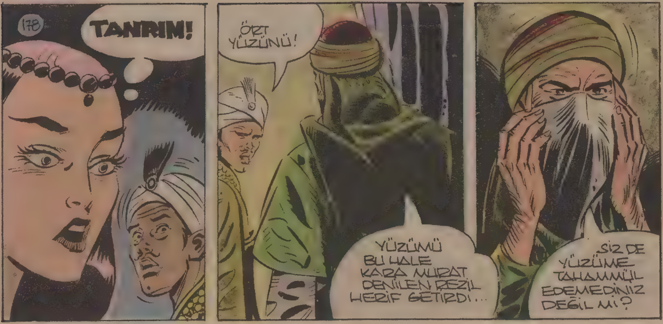
178
TANRIM!
ÖRT YÜZÜNÜ!
YÜZÜMÜ BU HALE KARA MURAT DENİLEN REZİL HERİF GETİRDİ...
SİZ DE YÜZÜME TAHAMMÜL EDEMEDİNİZ DEĞİL Mİ?

Şehzade de, Farahnaz Sultan da korkuyla irkildiler...

Hayatlarında o ana kadar böylesine iğrenç bir suratla karşılaşmamışlardı...

Yılanlı Mahmut devam etti:

—Yüzümü bu hale, Kara Murat denilen rezil herif getirdi.. Ondan intikam almaya yemin ettim.. Bana çektirdiği acıları misliyle ödeyecek..

Şehzade Halil, yüzünü buruşturarak:

—Ört yüzünü!.. Çabuk kapat! diye bağırdı..

Yılanlı Mahmut acı acı gülümsedi:

—Siz de yüzüme tahammül edemediniz değil mi? Haklısınız.. Bugüne kadar bir kişi hariç, yüzümü gören herkes öldü. Sağ kalan o kişi de çıkmamak üzere bir zindana atıldı..

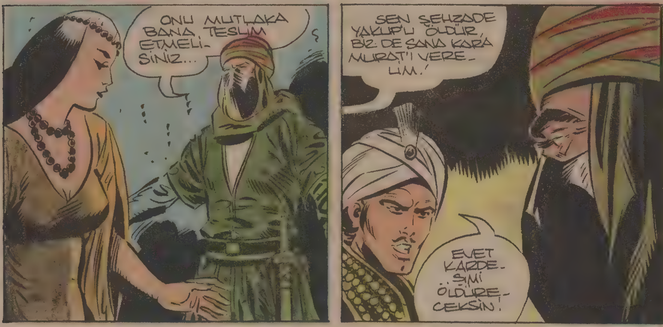
ONU MUTLAKA BANA TESLİM ETMELİSİNİZ...
SEN ŞEHZADE YAKUP'U ÖLDÜR, BİZ DE SANA KARA MURAT'I VERELİM.'
EVET KARDEŞİMİ ÖLDÜRECEKSİN!

Farahnaz Sultan alaylı bir sesle sordu:

—Yani bizim hayatımız da tehlikede mi?

—Hayır! Size yüzümü kendi isteğimle gösterdim. Kara Murat'a olan kinimi anlatabilmek için.. Onu mutlaka bana teslim etmelisiniz..

Farahnaz Sultan sakin bir sesle:

—Olur, dedi. Sen Şehzade Yakup'u öldür, biz de sana Kara Murat'ı verelim..

Yılanlı Mahmut durakladı:

—Şehzade Yakup mu? dediniz. Hükümdarın oğlu Yakup, öyle mi?

Şehzade Halil soğuk bir sesle söylendi:

—Evet, kardeşimi öldüreceksin... Bir sakıncası mı var? Korktun mu yoksa?

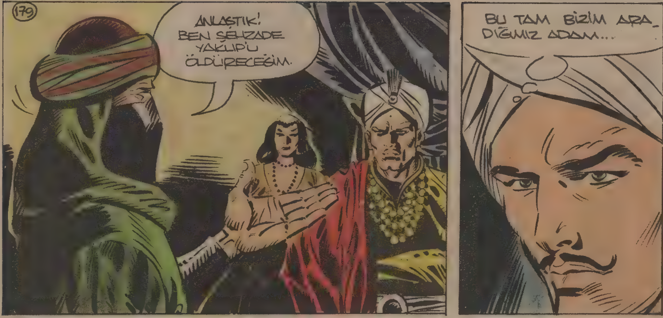
179
ANLAŞTIK! BEN ŞEHZADE YAKUP'U ÖLDÜRECEĞİM.
BU TAM BİZİM ARADIĞIMIZ ADAM...

Yılanlı Mahmut, kendinden emin bir tavırla:

—Korkmadım, dedi. Sadece biraz şaşırdım o kadar.. Peki anlaştık! Ben Şehzade Yakup'u öldüreceğim.. Siz de bana Kara Murat'ı teslim edeceksiniz.. Ama canlı olarak...

Yılanlı Mahmut sevinç dolu bir kahkaha atarak kendi kendine söylendi..

—Tanrım! Çok şükür sana! İntikam saati geliyor! Kara Murat elime düşecek ve ben onu mahvedeceğim!..

★★★

En kanlı savaş meydanlarında bile korku bilmeyen Şehzade Halil, Yılanlı Mahmut'un Kara Murat'a karşı duyduğu kin karşısında adeta ürktü ve:

"—Bu tam bizim aradığımız adam! Her cinayeti kolayca işler" diye düşündü..

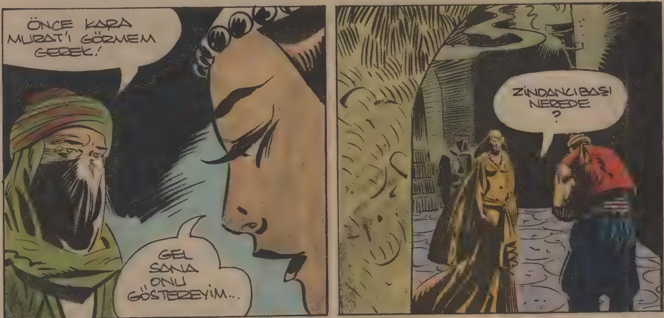
ÖNCE KARA MURAT'I GÖRMEM GEREK!
GEL SANA ONU GÖSTEREYİM..
ZİNDANCIBAŞI NEREDE ?

Yılanlı Mahmut onun düşüncelerini okumuş gibi:

—Önce Kara Murat'ı görmem gerek, dedi. Onun elinizde olduğuna inanmalıyım. Sonra her emrinizi bir köle gibi yerine getirmeye hazırım...

Farahnaz Sultan zalim bir gülümsemeyle:

—Kara Murat'ı zindana attırdım, dedi. Üstelik zincire de vurdurdum. Gel sana onu göstereyim...

Şehzade Halil çekildi. Farahnaz Sultan ile Yılanlı Mahmut sarayın zindanına indiler..

Farahnaz Sultan:

—Zindancıbaşı nerede? Çabuk bana on üç numaranın anahtarlarını getirsin, diye emretti.

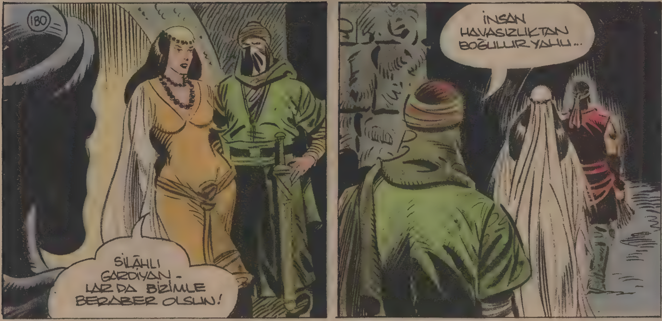
180
SİLÂHLI GARDİYANLAR DA BİZİMLE BERABER OLSUN!
İNSAN HAVASIZLIKTAN BOĞULUR YAHU...

Zindancılardan biri bu emri yerine getirmek için koştu ve bir deste anahtarla dönerek:

—Üçüncü yeraltı dehlizi, on üç numara! diye söylendi.

Farahnaz Sultan otoriter bir tavırla:

—Düş önümüze, dedi. Silahlı gardiyanlar da bizimle beraber gelsin..

Zindancı önde, ötekiler arkada yola koyuldular..

İşkencenin ve dehşetin her türlüsüne alışık olan Farahnaz Sultan, umursamaz görünüyor. Yılanlı Mahmut ise bu korkunç zindanın verdiği kasvetli havayı dağıtmak için laf olsun diye konuşuyordu:

—Ne müthiş bir yer burası! Burada komutanlık yapmak bile hiç iyi bir iş değil.. İnsan havasızlıktan boğulur yahu.. Kaç mahkûm var?

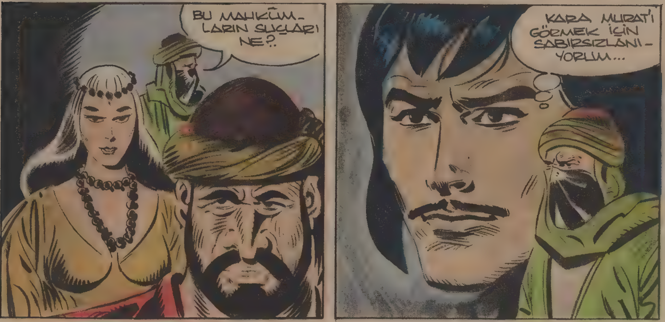
BU MAHKÛMLARIN SUÇLARI NE?
KARA MURAT'I GÖRMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM...

Farahnaz Sultan, zindanlardaki mahpusların sayısını bilmiyordu. Gözleriyle zindancıya sordu. Adam:

—Yüz yirmi kişi efendimiz, dedi.

Bunun üzerine Farahnaz Sultan başını çevirmeden konuştu:

—Görüyorsun ya.. Sayıları az değil.

—Peki bu mahkûmların suçları ne?

—Senin görmek istediğin rezilin suçu neyse, onlarınki de o...

Yılanlı Mahmut, Kara Murat'ı hatırlayınca dişlerini gıcırdattı. Ezeli düşmanını göreceğini düşündükçe heyecanlanıyordu.

Dar bir koridorun sonundaki demir kapıdan geçtiler.

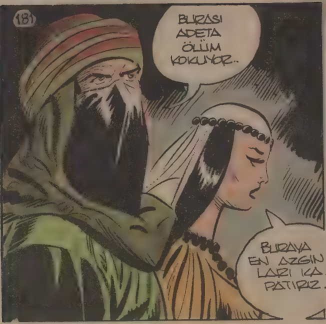
181
BURASI ADETA ÖLÜM KOKUYOR..
BURAYA EN AZGINLARI KAPATIRIZ.

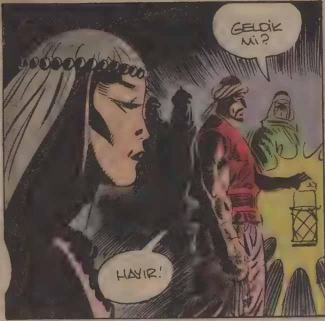
GELDİK Mİ?
HAYIR!

Güneş yüzü görmeyen bu korkunç yerler çok ağır kokuyordu. Yılanlı Mahmut:

—Burası adeta ölüm kokuyor! diye söylendi.

Farahnaz Sultan yüzünün sert ifadesini değiştirmeden cevap verdi:

—Buraya en azgın olanları kapatırız:

Yosunlu pis ve kaygan merdivenlerden elli basamak indiler. Zindanın havası artık teneffüs edilemez hale gelmişti.

Yılanlı Mahmut sordu:

—Geldik mi?

Zindancı başını salladı:

—Hayır.. Daha ineceğiz!

Geçtikleri bir hücrenin içinden yürekler acısı bir feryat duyuldu. Zindanın kapısına sert yumruklarla güm güm vuruldu.

Zindancı:

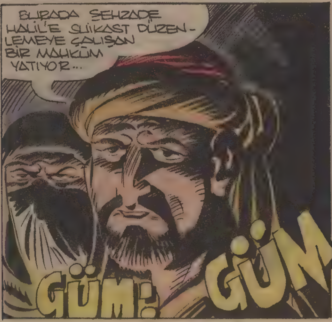
BURADA ŞEHZADE HALİL'E SUİKAST DÜZENLEMEYE ÇALIŞAN BİR MAHKÛM YATIYOR...
GÜM! GÜM

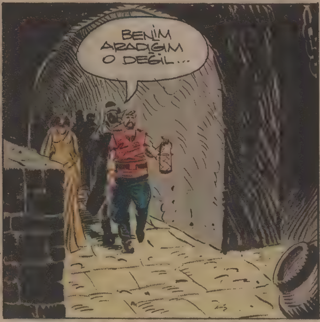
BENİM ARADIĞIM O DEĞİL...

—Yirmi sekiz numara! dedi.

Yılanlı Mahmut sordu:

—Ne yirmi sekiz numarası?

—Burada Şehzade Halil'e suikast düzenlemeye çalışan bir mahkûm yatıyor. Kör Hamza.. Yakında idam edilecek..

Yılanlı Mahmut titredi..

Kendisi de Şehzade Yakup'u öldürmeye çalışacaktı... Yakalanırsa sonunun feci olacağını düşündü.. Demek ki buraya atılacaktı...

—Benim aradığım o değil.. İnelim! diye söylendi.

Yılanlı Mahmut'un bu karanlık, havası ağırlaşmış, yosunlu ve nemli dehlizlerde yürürken heyecanlandığı, zaman zaman endişeye düştüğü belli oluyordu.

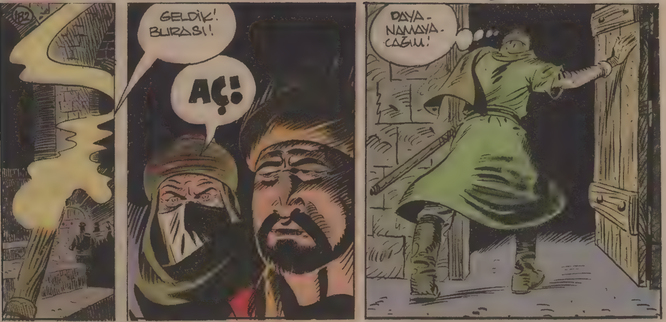
182
GELDİK! BURASI!
AÇ!
DAYANAMAYACAĞIM!

Fakat, can düşmanını göreceği anın geldiğini düşündükçe sevincinden uçuyordu.

Merdivenleri tamamen indikten sonra, zindancı paslı bir kapının önünde durdu:

—Geldik! Burası!

Yılanlı Mahmut, sabırsızlıkla:

—Aç! dedi.

Fakat zindancı, ona ağır davranıyor gibi geldi. Dayanamadı, hızla atılarak adamın elinden anahtarı aldı, kilidi açtı, sürgüleri çekti kapıyı iterek zifiri karanlık zindana daldı.

Burası çok korkunç bir yerdi.

Zindancının elindeki fenerin hafiften aydınlattığı ıslak duvarlarda kimbilir hangi zavallıların kazıdığı yazılar, yalvarmalar, küfürler okunuyordu.

Karşıdaki duvara iki halka takılmıştı. Bu halkalardan aşağıya doğru paslı zincirler sarkıyordu. Zincirlerin ucunda yerde yatan adamın ayak bileklerine geçirilip kilitlenmiş iki halka daha vardı.

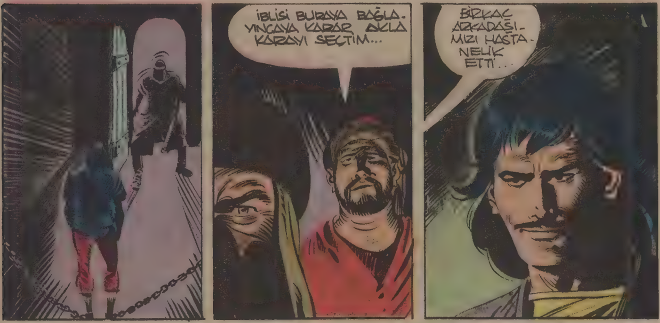
İBLİSİ BURAYA BAĞLAYINCAYA KADAR AKLA KARAYI SEÇTİM...
BİRKAÇ ARKADAŞIMIZI HASTANELİK ETTİ...

Zindancı homurdandı:

—İblisi buraya bağlayıncaya kadar akla karayı seçtim. Birkaç arkadaşımızı hastanelik etti..

Farahnaz Sultan da, Yılanlı Mahmut'un arkasından içerlye girmiş ve feneri alarak zindancıyı dışarıya çıkarmıştı.

Yılanlı Mahmut, zalim bir gülümseyişle mahkûmu süzüyor, mahkûm da Yılanlı Mahmut'a gülümseyerek bakıyordu.

Yılanlı Mahmut nihayet dayanamadı, kin dolu bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

*Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan*

FATİN'in FEDAİSİ

KARA MURAT

7 MART 1984 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 528 FIYATI 20 LİRA

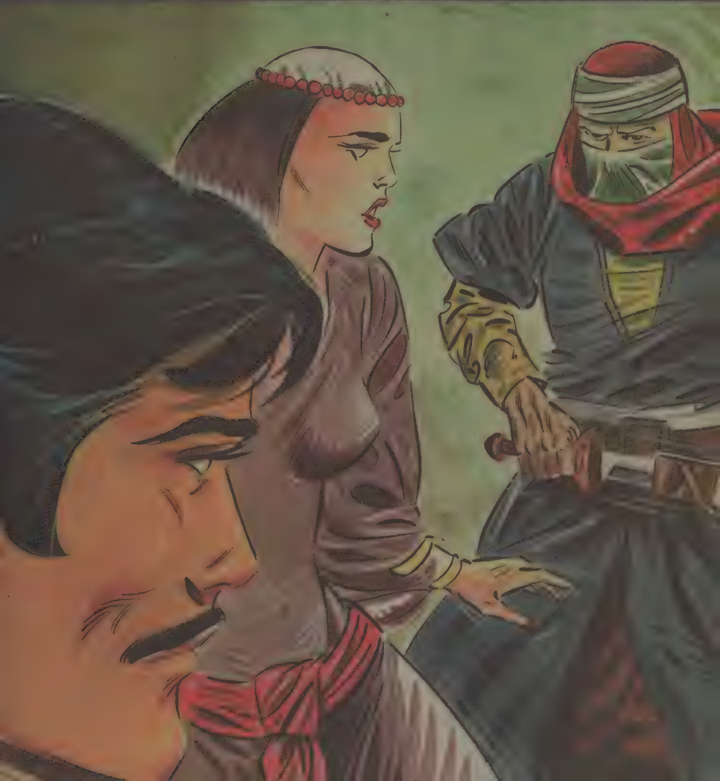

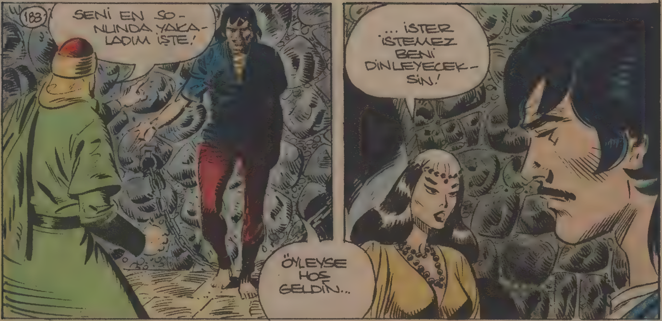
183
SENİ EN SONUNDA YAKALADIM İŞTE!
ÖYLEYSE HOŞ GELDİN..
... İSTER İSTEMEZ BENİ DİNLEYECEKSİN!

—Kara Murat! Seni en sonunda yakaladım işte! diye haykırdı. Yıllarca peşinden koştuktan sonra nihayet seni buldum!

Kara Murat alaylı bir sesle.

—Öyleyse hoş geldin! dedi. Beni aradığını bilmiyordum doğrusu... Yoksa seni bu zahmete sokmazdım...

Kara Murat, Yılanlı Mahmut'la konuşurken Farahnaz Sultan'a bir defa bile bakmamıştı...

Bunun farkına varan genç kadın, öfkeyle dişlerini gıcırdattı:

—Kara Murat cenapları benim yüzüme bile bakmaya tenezzül etmiyor demek? Ama ister istemez beni dinleyeceksin!

Kara Murat, Farahnaz Sultan'ı yine duymamazlıktan geldi. Bu soğukkanlı ve ilgisiz haliyle genç kadını çıldırttığını biliyordu. Yılanlı Mahmut'a bakmaya devam ederek konuştu:

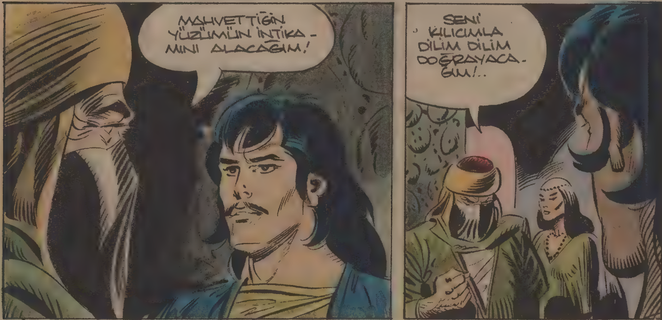
MAHVETTİĞİN YÜZÜMÜN İNTİKAMINI ALACAĞIM!
SENİ KILICIMLA DİLİM DİLİM DOĞRAYACAĞIM!..

—Söyle bakalım Mahmut.. Beni buldun işte.. Ne yapacaksın?

—Mahvettiğin yüzümün intikamını alacağım..

—Bırak canım... İntikam basit insanların işidir.. Hem intikam alacak gücün var mı senin? Beni öldürebilecek misin? Buna inanıyor musun?

—Bunu göreceksin! Seni kılıcımla dilim dilim doğrayacağım...

Kara Murat karşısındakini çileden çıkarmak için aynı alaylı sesle devam etti:

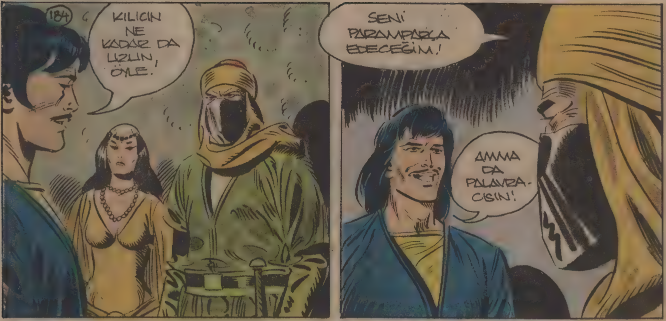
184
KILICIN NE KADAR DA UZUN ÖYLE!
SENİ PARAMPARÇA EDECEĞİM!
AMMA DA PALAVRACISIN!

—Oooo.. Söyledin de aklıma geldi.. Kılıcın ne kadar da uzun öyle!.. Ama seninle vuruştuğumuz günkü kılıcın daha uzundu sanırım.. O kılıç bile beni yenmene yetmemişti.

Kara Murat'ın karşısında yenilgiye uğradığı o günün bütün acısını kalbinde duyan Yılanlı Mahmut, korkunç bir sesle böğürdü:

—Seni paramparça edeceğim! Vallahi hiç acımayacağım!

Kara Murat güldü:

—Amma da palavracısın! Ayakarım zincirli ama ellerim serbest.. Öyle yapamayacağın işlerle övünüp, beni güldürme. Seni şatoda yendiğim vakit canını bağışlamıştım. Masanın üzerindeki tabancaya atılıp beni vurmaya kalkışmasan bu hale gelmeyecektin.. Kendin ettin, kendin buldun...

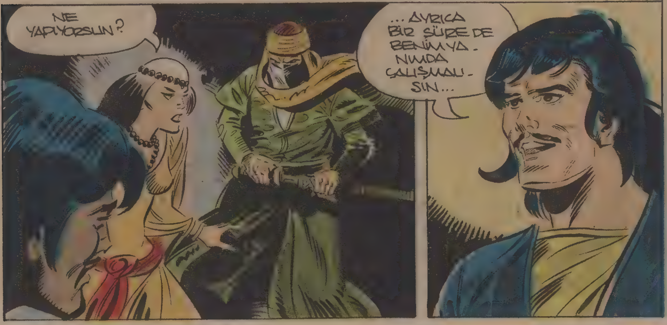
NE YAPIYORSUN?
...AYRICA BİR SÜRE DE BENİM YANIMDA ÇALIŞMALISIN...

Yılanlı Mahmut o kadar öfkelendi ki, çılgınca bir hareketle kılıcına asılırken Farahnaz Sultan araya girdi:

—Ne yapıyorsun? Dur bakalım.. Önce bize vaadini yerine getir, sonra bu serseriye ne istersen yap...

Yılanlı Mahmut, öfkesini yenmek için kendisini zorladı. Kara Murat'ın alaylı sözleri, kılıcına çok güvenen bu adamı deli etmek için birebirdi...

Kara Murat, özel bir amaç güdüyormuş gibi, inatla konuşmaya devam etti:

—Bana kalırsa sen daha beş-on yıl kılıç dersi almalı, ayrıca bir süre de benim yanımda çalışmalısın.. Belki o zaman iyi bir silahşör olabilirsin...

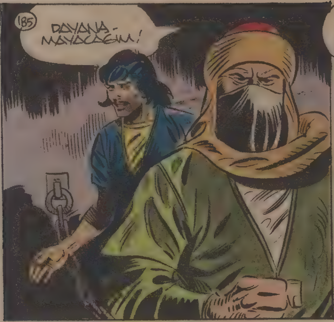
185
DAYANAMAYACAĞIM!

Yılanlı Mahmut kendini zindandan dışarı atarak:

—Dayanamayacağım!.. Vallahi sabrım taşacak ve elimden bir kaza çıkacak! diye haykırdı.

Sinirinden tir tir titriyordu.

Şimdi zindanda Farahnaz Sultan'la Kara Murat yalnız kalmıştı.

Genç kadın öfkeyle:

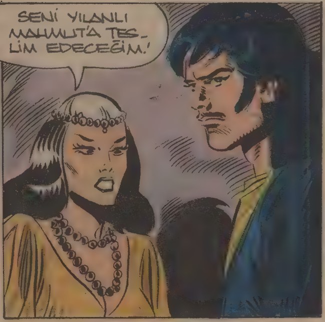
SENİ YILANLI MAHMUT'A TESLİM EDECEĞİM!

—Hâlâ yüzüme bakmıyorsun, öyle mi? diye haykırdı. Beni kızdırmak istiyorsun.. Ama ne yapsan nafile.. İntikamımdan kurtulamayacaksın. Beni kırdın, kadınlık gururumla oynadın. Seni Yılanlı Mahmut'a teslim edeceğim.. Onun alacağı intikam, müthiş olacak..

Farahnaz Sultan konuşurken bir yandan da sözlerinin Kara Murat üzerinde yapacağı etkiyi gözlüyordu.

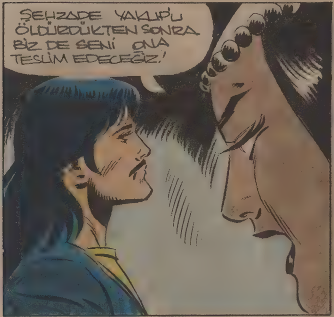
ŞEHZADE YAKUP'U ÖLDÜRDÜKTEN SONRA BİZ DE SENİ ONA TESLİM EDECEĞİZ!

Fakat Kara Murat hiç oralı değildi...

Sanki karşısında insan yokmuş gibi ilgisiz bir tavırla çevresine bakınıyordu.

Farahnaz Sultan devam etti:

—Yılanlı Mahmut seni yıllarca kovaladı ve şimdi buldu. Senin reddettiğin işi o yapacak, Şehzade Yakup'u öldürdükten sonra biz de seni ona teslim edeceğiz. Artık sen de ölümlerden ölüm beğenirsin..

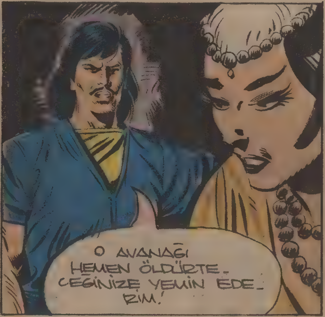
O AVANAĞI HEMEN ÖLDÜRTECEĞİNİZE YEMİN EDERİM!

Kara Murat, Farahnaz Sultan'ın karşısında ilk defa konuştu. Sanki sesinin dışarıdan duyulmasını istiyormuş gibi bağırırcasına şöyle dedi:

—Şehzade Yakup'u öldürdükten sonra Yılanlı Mahmut sağ kalacağını sanıyorsa yanılıyor... O avanağı hemen öldürteceğinize yemin ederim...

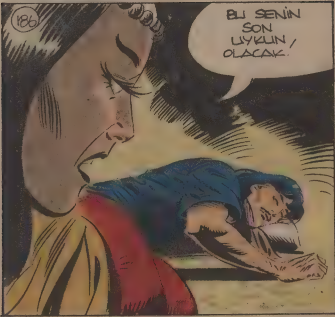
186
BU SENİN SON UYKUN! OLACAK.

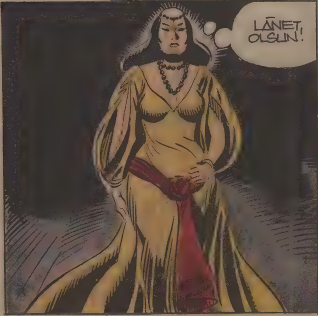
LÂNET OLSUN!

Sonra kendi kendine söylendi:

—O kadar yorgunum ki.. Biraz uyusam iyi olacak...

Delikanlı hâlâ kan içinde olan üstü başıyla zindanın taş zeminine uzandı.

Farahnaz Sultan, çılgın gibi:

—Sersem! dedi. Uyu, uyu! Bu senin son uykun olacak! Yakında karşımda köpek gibi yalvaracaksın...

Sözlerinin Kara Murat'ı etkileyip etkilemediğini anlamak için, dikkatle baktı.

Delikanlının mışıl mışıl uyumakta olduğunu görünce, gözlerine inanamadı.

Lanetler yağdırarak deli gibi zindandan dışarıya fırladı, kapıyı kendi eliyle kilitledi, sürgüyü sürdü.

Biraz ötede, onu bekleyen Yılanlı Mahmut:

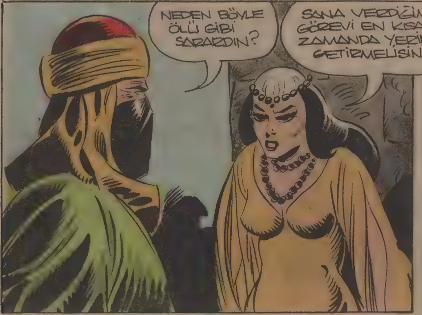
NEDEN BÖYLE ÖLÜ GİBİ SARARDIN?
SANA VERDİĞİM GÖREVİ EN KISA ZAMANDA YERİNE GETİRMELİSİN!

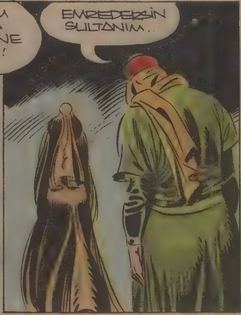
EMREDERSİN SULTANIM..

—Ne o? dedi. Neden böyle ölü gibi sarardın? Yoksa seninle de mi alay etti?

Farahnaz Sultan, cevap vermedi.. Kalbindeki kin ve nefret, büyüdükçe büyüyordu. Sert bir sesle:

—Bak Mahmut, dedi. Sana verdiğim görevi en kısa zamanda yerine getirmelisin... Çünkü sabrım kalmadı.. Sana yardım etmeleri için en güvenilir adamlarıma emir vereceğim.. Elini çabuk tut...

Yılanlı Mahmut başını eğdi:

—Emredersin Sultanım!

Farahnaz Sultan, Yılanlı Mahmut'u zindancının odasında bırakıp, anlaşılmaz birtakım sözler mırıldanarak çıktı, gitti...

Yılanlı Mahmut yalnız kalınca, zindancının ikram ettiği şaraptan arka arkaya birkaç kupa devirdi. Bu arada, Kara Murat'ı düşünüyor ve içinden;

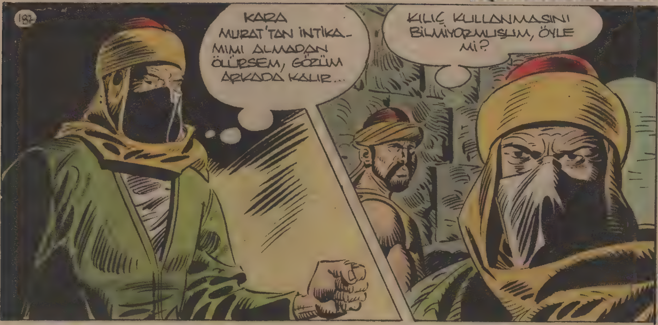
KARA MURAT'TAN İNTİKAMIMI ALMADAN ÖLÜRSEM, GÖZÜM ARKADA KALIR...
KILIÇ KULLANMASINI BİLMİYORMUŞUM, ÖYLE Mİ?

"Alçak herif, bu defa haklı!" diye söyleniyordu. "Şehzade Yakup'u öldürdükten sonra beni yaşatacakları şüphelidir. Ölmek önemli değil, ama Kara Murat'tan intikamımı almadan ölürsem, gözüm arkada kalır..."

Sonra Kara Murat'ın alaylı sözleri aklına gelince, içinde bir öfke seli kabardı, kendi kendine homurdandı:

—"Rezil köpek!.. Ben de bunu onun yanına bırakırsam, bana da Yılanlı Mahmut demesinler.. Henüz çok acemiymişim.. Kılıç kullanmasını bilmiyormuşum, öyle mi? Ben ona gösteririm!"

Ustaca bir plan kurmuş gibi kurnaz kurnaz göz kırptı.

Yılanlı Mahmut'un kendi kendine mırıldandığını gören zindancının sesi duyuldu:

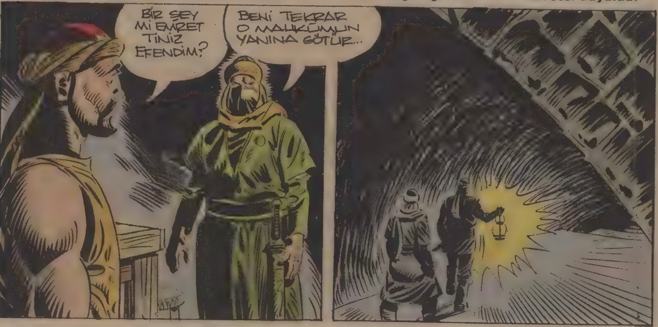
BİR ŞEY Mİ EMRETTİNİZ EFENDİM?
BENİ TEKRAR O MAHKÛMUN YANINA GÖTÜR...

—Bir şey mi emrettiniz efendim?

—Evet.. Beni tekrar o mahkûmun yanına götür...

Farahnaz Sultan'ın ona özel bir görev verdiğini kulaklarıyla duyan zindancı, Yılanlı Mahmut'un emrini yerine getirmenin doğru olacağını düşündü, hiç tereddüt etmeden feneri alıp, odadan çıkarak merdivenlere doğru yürüdü...

İçeride kısa bir süre yalnız kalan Yılanlı Mahmut da az sonra onun peşine takıldı...

Aynı iğrenç yollardan tekrar zindandaki hücreye indiler...

Zindancı dört muhafızı birinci katta bırakarak adamlarına oradan ayrılmamalarını ve kendilerini beklemelerini tembih etti.

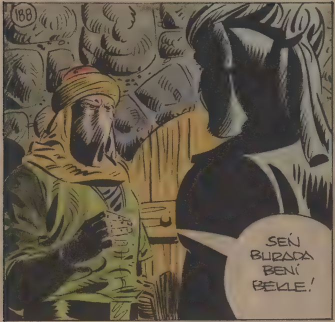
188
SENİ BURADA BENİ BEKLE!

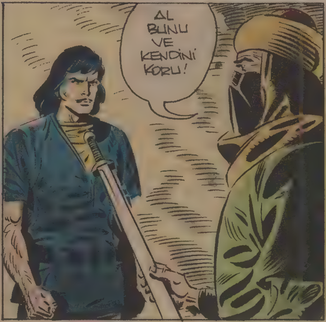
AL BUNU VE KENDİNİ KORU!

Yılanlı Mahmut, Kara Murat'ın hücresinin bulunduğu koridorun köşesine geldikleri vakit zindancıya:

—Anahtarları ver ve sen burada beni bekle, diye emretti.

Sonra yürüdü, kilidi açtı, sürgüyü çekti, zindana girince kapıyı kapadı, elindeki iki kılıçtan birini Kara Murat'a uzatarak homurdandı:

—Al bunu.. Ve kendini koru.. Hayatta beni yenmekle övünen tek insanı savunmasız bir durumda öldürmek istemiyorum. Seni yenerek gücümü ispat edeceğim...

Kara Murat ,sanki böyle bir olayı bekliyormuş gibi, hiç şaşırmadan ona bakıyordu. Belki de az önceki ağır tahrikleri özellikle bunun için yapmıştı...

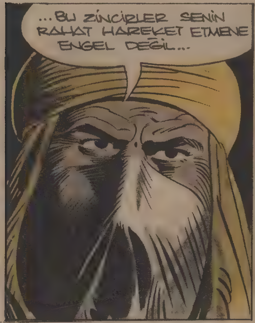
...BU ZİNCİRLER SENİN RAHAT HAREKET ETMENE ENGEL DEĞİL...

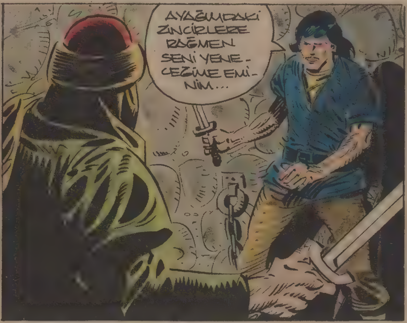
AYAĞIMDAKİ ZİNCİRLERE RAĞMEN SENİ YENECEĞİME EMİNİM...

Yılanlı Mahmut kin dolu sesiyle devam etti:

—Gerçi şimdi ayağında zincirler var. Ama bu zincirler senin rahat hareket etmene engel değil. Ayrıca ben de bir adım ileri ve bir adım geri gitmeyeceğim. İşte sana bir kılıç... Erkekçe dövüşeceğiz!..

Kara Murat gayet sakin bir tavırla kılıcı aldı ve:

—Dövüşelim! dedi. Ayağımdaki zincirlere rağmen seni yeneceğime eminim!

Yılanlı Mahmut, sinirli bir kahkaha attı:

—Az sonra seni geberttiğim vakit, kılıcımın senden daha usta olduğunu anlayacaksın. Gerçi seni daha büyük acılarla öldürmek isterdim ama haklı olduğun bir şey var...

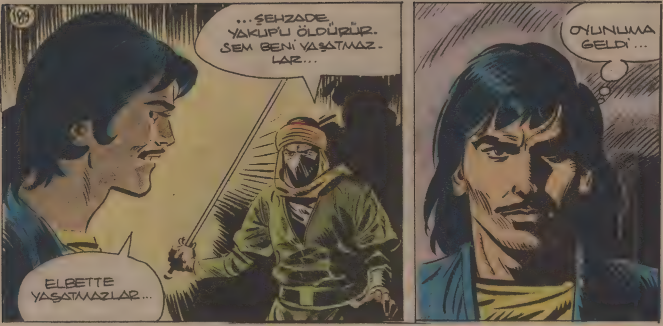
189
...ŞEHZADE YAKUP'U ÖLDÜRÜRSEM BENİ YAŞATMAZLAR...
ELBETTE YAŞATMAZLAR...
OYUNUMA GELDİ...

—Nedir o?

—Bir daha bu fırsatı ele geçiremem.. Çünkü Şehzade Yakup'u öldürürsem beni yaşatmazlar...

—Elbette yaşatmazlar.. Bu yüzden senin beni ziyaret etmeni sabırla bekliyordum..

Kara Murat, doğru söylüyordu.

Hep bu amaçla, Yılanlı Mahmut'un damarına basmış ve usta silahşörlüğüyle övünen bu adamı böyle bir harekete zorlamıştı.

O vakitten bu yana geçen zaman içinde heyecanla beklemiş, uzun süre boyunca kulağı kirişte, bir ayak sesi duymaya çalışmış, nihayet zindanın kapısının açıldığını görünce sevinçle mırıldanmıştı:

—Oh!.. Nihayet geldi!...

Yılanlı Mahmut, Kara Murat'ın bu sevinçli halini görünce, durakladı, düşmanına kuşkuyla baktı. İçinden,

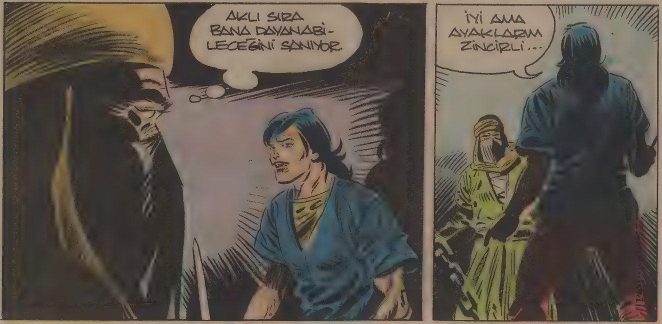
AKLI SIRA BANA DAYANABİLECEĞİNİ SANIYOR.
İYİ AMA AYAKLARIM ZİNCİRLİ...

—"Aptal herif.. Aklı sıra bana dayanabileceğini sanıyor!.. Onu az sonra cehenneme göndereceğimin farkında değil" diye söylendi. Sonra yüksek sesle şöyle dedi:

—Yolun sonuna geldin Kara Murat.Cellata teslim edileceğin gün, herhalde uzak değildir. Nasıl olsa öleceksin.. Şimdi söyle bakalım, teklifimi kabul ediyor musun?

Kara Murat, ilk andaki cesur halini bıraktı. Sanki birden korkmuş gibiydi. Çevresine ürkek ürkek baktı. Yılanlı Mahmut'u şüphelendirmemek için:

—İyi ama, dedi, ayaklarım zincirli. Eşit sartlar altında değiliz ki...

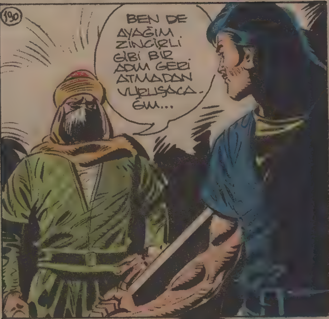
190
BEN DE AYAĞIM ZİNCİRLİ GİBİ BİR ADIM GERİ ATMADAN VURUŞACAĞIM...

Kara Murat'ın şimdi çok çekiniyormuş gibi bir hali vardı...

Yılanlı Mahmut, vahşi vahşi gülümsedi:

—Haaa.. Korkuyorsun demek? Merak etme.. Ben de ayağım zincirli gibi bir adım geri atmadan vuruşacağım!..

—Ama yine de sen avantajlısın...

—Fazla gevezelik istemem. Hazır ol...

—Ama bu dövüşe ne gerek var canım?

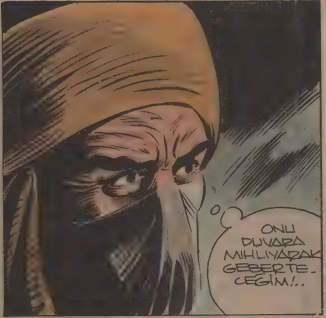
ONU DUVARA MIHLIYARAK GEBERTECEĞİM!..

Yılanlı Mahmut, düşmanının iyice korktuğunu görünce, uğursuz bir şekilde sırıtmaya başladı...

İşte intikam saati gelip, çatmıştı...

"Onu duvara mıhlayarak geberteceğim!" diye düşündü.

Kara Murat, Yılanlı Mahmut'un uzattığı kılıcı çekine çekine şöyle bir tarttı. Vuruşmak istemiyormuş gibi bir hali vardı.

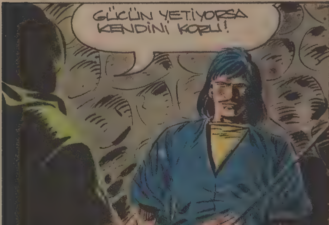
GÜCÜN YETİYORSA KENDİNİ KORU!

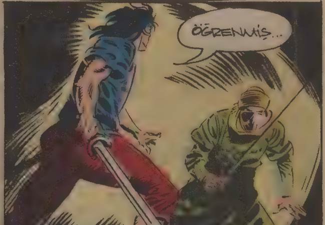

Yılanlı Mahmut:

—Merak etme, dedi. Kılıç sağlamdır. Mertçe dövüşeceğiz. Gücün yetiyorsa kendini koru.. Ama korusan da, korumasan da yemin ederim ki, kılıcım göğsünde kanlı bir pencere açacaktır...

Nihayet, iki rakibin kılıçları çarpıştı, karanlık zindanda kıvılcımlar çaktı, çelik sesleri ıslak duvarlarda yankılar yaptı...

Kara Murat, yıllar önceki karşılaşmalarında olduğu gibi, ustaca bir oyun yaptı, fakat Yılanlı Mahmut'un bu oyundan kolaylıkla sıyrıldığını görünce:

—Öğrenmiş! diye söylendi.

Adam, bir kahkaha attı.

—Ne sandın ya? Öğrendim elbette...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

14 MART 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 529 FIYATI 20 LİRA

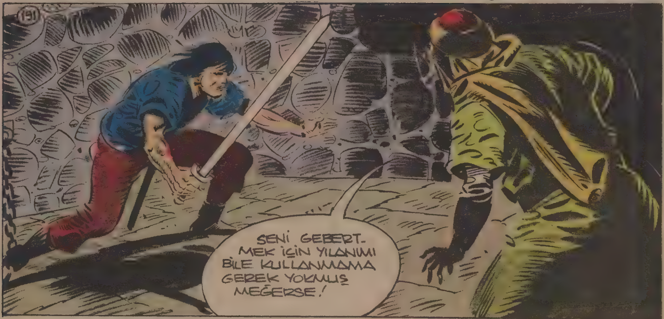
191
SENİ GEBERTMEK İÇİN YILANIMI BİLE KULLANMAMA GEREK YOKMUŞ MEĞERSE!

Hem daha başka oyunlar da öğrendim.. Bak şimdi senin elindeki kılıcı nasıl fırlatıp atacağım? Seni nerenden yaralayayım? Nerenden? Nerenden? Öyle bir yerinden şişleyeyim ki, can vermen kolay olmasın...

Kara Murat güçlükle sağa sola eğiliyor, Yılanlı Mahmut'un şimşek gibi çakan kılıcı karşısında kendisini savunmak için soğuk terler döküyordu...

Yılanlı Mahmut, iyice coştu:

—Seni gebertmek için yılanımı bile kullanmama gerek yokmuş meğerse!.. Oysa yıllarca o yılanı seni yenmek için özel olarak beslemiştim... Bir ısırması yeterdi.. Zehir kanına karışınca anında ölecektin... Ama yılana ne gerek var? İşte kılıcım seni tepelemek üzere...

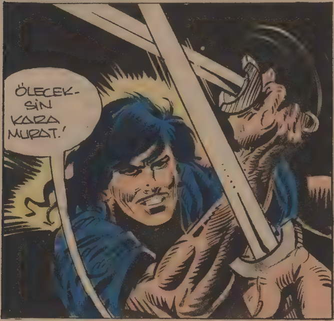
ÖLECEKSİN KARA MURAT!

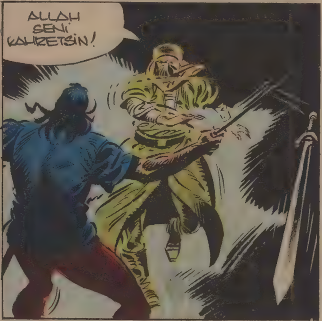
ALLAH SENİ KAHRETSİN!

Yılanlı Mahmut, fırtına gibi atılıyor, şiddeti gittikçe artan hamleleriyle dövüşün sonuna yaklaşıyordu:

—Öleceksin Kara Murat... Bu zindan köşesinde yaralı bir köpek gibi inleye inleye can vereceksin. Haydi hazır ol! Dikkat et, seni vuracağım. Bak şu iki aldatıcı hamleye... Şu da düz bir vuruş... İşte bu da ölümcül bir hamle...

Yılanlı Mahmut birden ummadığı bir şekilde sarsıldı, adeta şok geçirdi, ağzından korkunç bir feryat fırladı:

—Allah seni kahretsin, şeytanın piçi.

Yılanlı Mahmut, Kara Murat'ın kasten gösterdiği beceriksizliğe inanıp kendine güvenerek öldürücü hamlesini yapmaya hazırlandığı sırada elindeki kılıç onun ustaca bir vuruşuyla fırlayarak zindanın öbür ucuna düşmüştü...

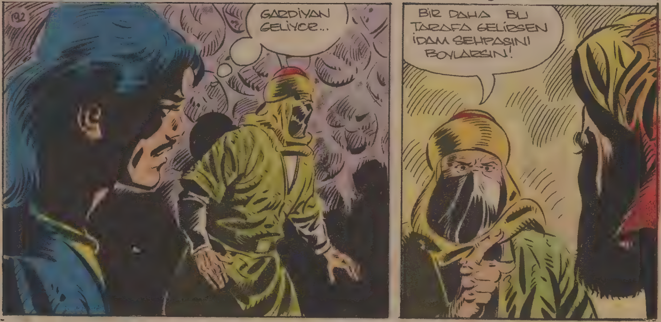
92
GARDİYAN GELİYOR..
BİR DAHA BU TARAFA GELİRSEN İDAM SEHPASINI BOYLARSIN!

Yılanlı Mahmut, şimdi öfkesinden hücrenin duvarlarını çın çın öttüren korkunç bir sesle bağırıyordu.

Birden dışarıda ayak sesleri duyuldu.

Kara Murat, bütün planının suya düşeceğini sanarak korku içinde titredi...

Gardiyanlar içeri girerse bütün umutları mahvolacaktı...

Dışarıdaki ayak seslerini Yılanlı Mahmut da duymuştu. Kılıcını alıp beline takarak öfkeyle dışarı çıktı ve sert bir sesle zindancıyı azarladı:

—Neden geldin? Ne gözetleyeceksin rezil köpek? Çabuk defol!.. Sana koridorun köşesinde bekle demedim mi? Bir daha bu tarafa gelirsen idam sehpasını boylarsın!..

Zindancı korkuyla geri giderken, Yılanlı Mahmut gözlerinde kin ve öfke şimşekleri çakarak yine hışımla zindana daldı.

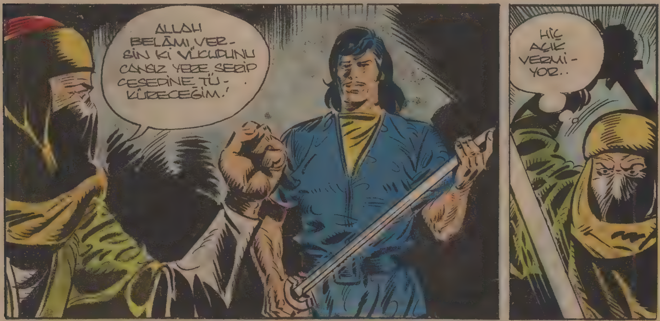
ALLAH BELAMI VERSİN Kİ VÜCUDUNU CANSIZ YERE SERİP CESEDİNE TÜKÜRECEĞİM!
HİÇ AÇIK VERMİYOR..

Ayakları zincirle bağlı olan Kara Murat'ın, dimdik durarak kendisine alayla baktığını görünce deliye döndü:

—Gül bakalım... Bu son gülüşün olacak sersem herif!.. Allah belamı versin ki, vücudunu cansız yere serip cesedine tüküreceğim...

Deli gibi atıldı ve bütün ustalığını kullanarak kılıcını hedefe saplamak için uğraşmaya başladı.

Yılanlı Mahmut artık sözünde de durmuyor, ileri-geri giderek, zincirle bağlı Kara Murat'a kalleşçe saldırıyordu.

Ne çare ki, bütün bu hücumlardan sonuç çıkmıyor ve Kara Murat, en ufak bir açık bile vermiyordu.

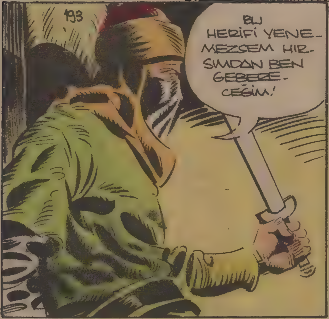
193
BU HERİFİ YENEMEZSEM HIRSIMDAN BEN GEBERECEĞİM!

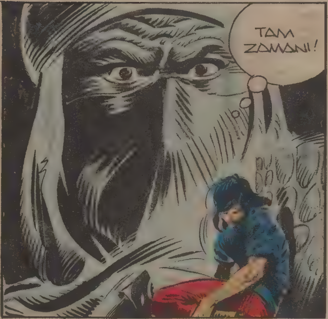

Yılanlı Mahmut uzun süre çılgınlar gibi saldırdıktan sonra yorularak sırtını demir kapıya dayadı:

—Allah kahretsin! diye bağırdı. Bu herifi yenemezsem hırsımdan ben gebereceğim!...

Mahmut, bir süre derin derin soluk alarak bekledi. Koynundaki yılanı kullanıp kullanmama konusunda bir türlü karar veremiyordu... O yılan son kozuydu... Kara Murat'ı engerek yılanıyla derhal öldürebilirdi ama o kendi gücünü kanıtlamak istiyordu.

Korkunç ıslığını çalarak yılana emir vermek üzereyken Kara Murat'ın geri çekildiğini ve yorgun düşmüş gibi köşeye büzüldüğünü gördü.

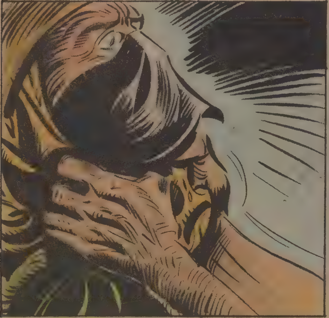

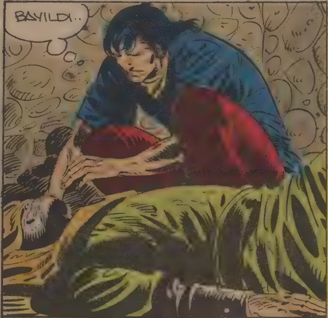

Bu durum, Yılanlı Mahmut üzerinde vahşi bir sevinç dalgası yarattı. Halsiz kalan düşmanının işini bitirmek üzere haykırarak çılgın bir hamle yaptı. Ama Kara Murat'a gereğinden fazla yaklaştığı için, birden iki elin gırtlağını demir bir mengene gibi sıktığını hissetti...

Sarardı, güçlükle soluk alarak direnmeye çalıştı, ağzından hırıltılı sesler çıktı...

Boğazına yapışan pençeler o kadar güçlüydü ki, Yılanlı Mahmut'un çırpınmaları bir sonuç vermedi ve başı omuzlarına düştü...

Kara Murat, ellerini gevşetti...

Adam, boş bir çuval gibi yere yığıldı.

Delikanlı eğilerek kulağını dayayıp Yılanlı Mahmut'un kalbini dinledi... Adam yaşıyordu... Kendi kendine gülümsedi:

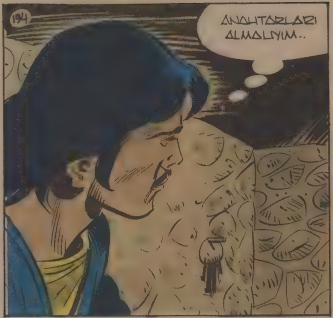

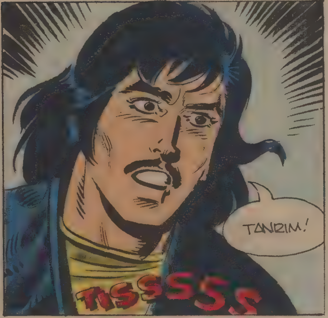

—İyi... Ölmemiş!.. Kendine geldiği vakit beni elinden kaçırdığı için ölmüşten beter olacak... Tedbirsizce yanıma yaklaşması için onu iyi kandırdım doğrusu...

Kara Murat, ayaklarına takılı zincirlerin izin verdiği oranda uzanarak duvarda asılı anahtarlara ulaşmaya çalıştı...

Çünkü Yılanlı Mahmut, hücrenin kapısını anahtarla açıp, içeri girdikten sonra, elindeki desteyi duvardaki bir çiviye asmıştı...

Kara Murat, anahtarlara erişmeye çalışırken birden dehşetle titredi...

Tüyler ürpertici bir tıslama adeta kanını dondurdu...

Bu ses!.. Tanrım, bu ses, bir engerekli yılanın sesiydi...

Kara Murat'ın vücudu şiddetli bir ürpermeyle sarsıldı... Yılanlı Mahmut'un koynundan çıkan engerek yılanı yerde kıvrıla kıvrıla kendisine doğru yaklaşıyordu.

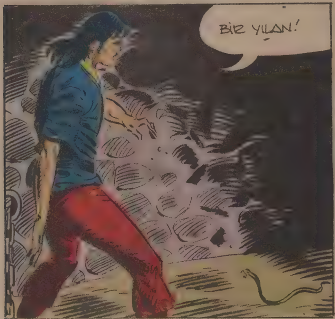

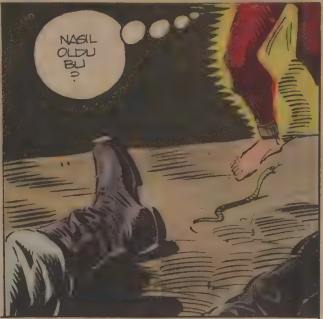
NASIL OLDU BU ?

Gözleri iri iri açılan Kara Murat, bu yeni düşman karşısında bir an ne yapacağını şaşırdı:

—Olamaz!... Olamaz!..

Bu zindanda engerek yılanının ne işi vardı?

Gerçi az önce Mahmut bir yılandan bahsetmişti ama, Kara Murat bunun ne olduğunu anlayamamıştı...

Yılan, ağır ağır yaklaşıyordu...

Hem de en zehirli cinsten bir engerek yılanıydı bu...

Bir sokuşu ile koca bir mandayı bile yıldırım çarpmış gibi öldürecek kadar güçlü zehiri vardı...

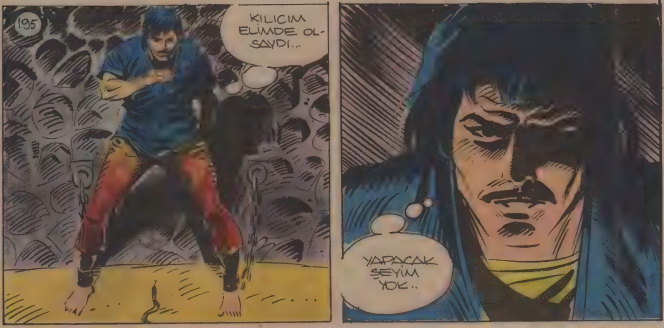
195
KILICIM ELİMDE OLSAYDI...
YAPACAK ŞEYİM YOK..

Kara Murat, anahtarlara uzanmak için yere bıraktığı kılıcına umutsuzlukla baktı.

Kılıç elinde olsa, belki bu müthiş hayvana karşı kendisini koruyabilirdi... Üstelik silah biraz uzakta kalmıştı...

Ama şimdi ne yapacaktı?

Ayakları zincirle bağlıydı... Kaçamazdı... Elleri çıplaktı. Yılana karşı koyamazdı... Üstelik bu cins yılanların ne kadar hızlı olduğunu çok iyi biliyordu... Atıldıkları vakit hedeflerine ok gibi ulaşırlardı...

Kılıcına doğru bir hamle yapsa, daha silaha ulaşamadan yılanın atılıp kendisini sokacağı muhakkaktı...

Umutsuzluk, Kara Murat'ın gücünü eritti, birdenbire vücudunda müthiş bir dermansızlık, bacaklarında bir kesiklik hissetti. Hafifçe geri çekilerek duvara yaslandı...

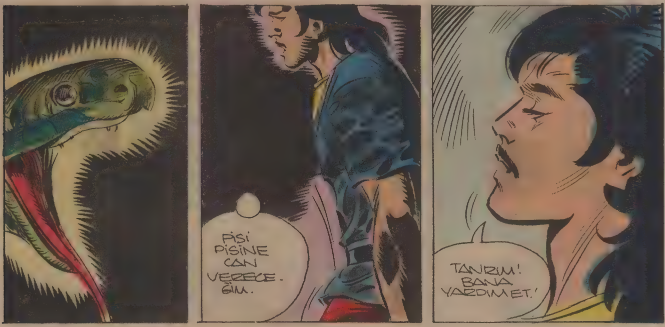
PİSİ PİSİNE CAN VERECEĞİM.
TANRIM! BANA YARDIM ET!

Ölüm yaklaşıyordu...

Hayatı boyunca yüzlerce tehlike atlattıktan sonra böyle pisi pisine can vermek çok hazin bir şeydi...

Gerçi yılan atıldığı vakit, onu boğazından yakalayıp boğabilirdi ama, o ana kadar yılan da kendisini ısıracağı için, ikisinin birden öleceği muhakkaktı...

Kara Murat, hayatının hiçbir döneminde bu kadar çaresiz kaldığını hatırlamıyor, soğuk ecel terleri döküyordu...

Yavaş yavaş ilerleyen yılan çatal uçlu dilini çıkarmış, tıslayarak sağa sola doğru sallıyor, sanki avıyla alay ediyordu.

Kara Murat, umutsuzlukla:

—Tanrım! Bana yardım et! dedi.

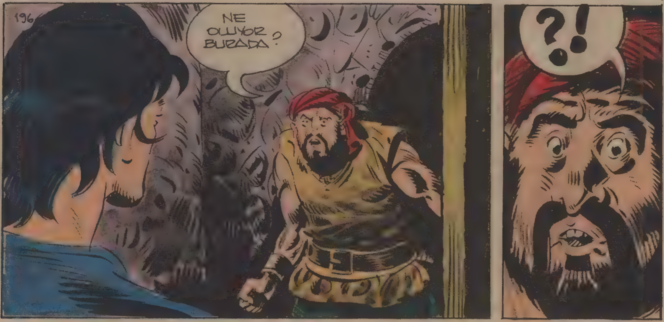

Korkunç yılanın, sahibinin intikamını almak ister gibi bir hali vardı...

Mahmut yerde baygın yatıyor, Kara Murat yılanın karşısında köşeye sıkışmış, acı akibetini bekliyordu...

Tam o sırada, hücrenin demir kapısı gürültüyle açıldı ve zindancı içeriye hışım gibi girdi:

—Ne var? Ne oluyor burada? Bu gürültüler ne?

Yılanlı Mahmut'un, Kara Murat'la boğuştuğu sırada çıkan sesler, koridorun öbür ucundan bile duyulmuş, uzun süre sabreden zindancı sonunda dayanamayarak koşup içeriye girmişti:

"—O maskeli serseri, Prensesin adamı da olsa artık bu kadarına izin veremem" diye düşünen zindancı hücreye girince birdenbire zınk diye durdu.

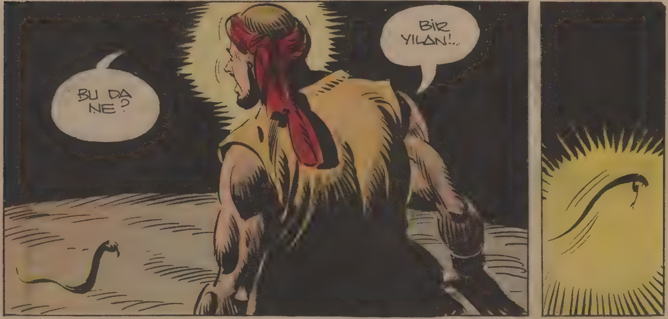
BU DA NE ?
BİR YILAN!..

Gördüklerine inanamıyormuş gibi gözleri iri iri açıldı:

—Tanrım!.. Bu da ne?

Yılanlı Mahmut yerde baygın yatıyordu.

Ayakları zincirle bağlı olan Kara Murat sırtını duvara dayamış, dehşet içinde bir noktaya bakıyordu.

Baktığı o noktada, bir engerek yılanı vardı...

Zindancı dehşet içinde:

"—Bu yılan da nesi?" diye söylenirken, korkunç hayvan duyduğu gürültüyle Kara Murat'ı bırakıp, ona doğru döndü...

Şimdi hedefi değişmişti...

Birden mızrak gibi atıldı...

Havada uçtu adeta...

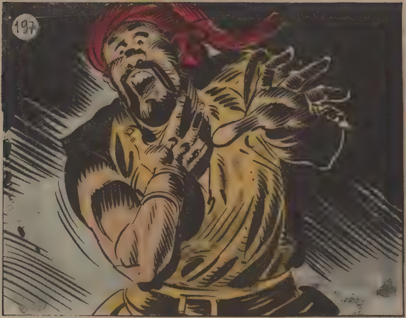

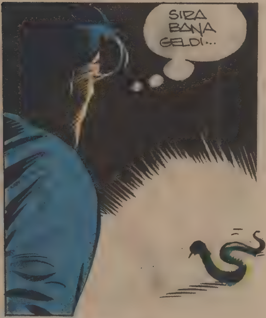
SIRA BANA GELDİ...

...Ve zehirli dişlerini zindancının boynuna geçirdi...

Zavallı adam, kendini korumak için kımıldayamamıştı bile...

Yıldırım çarpmış gibi sarsıldı...

Yüzü mosmor oldu... Boğazında küçük ve kırmızı iki delik belirmişti...

Elini kanayan diş izlerine doğru götürürken titredi, sallandı ve hafif bir inilti çıkararak kütük gibi yere devrildi...

Ölmüştü...

Engerek yılanı yerde "S" harfi gibi kıvrılarak ilerledi... Küçük gözlerinin vahşi bakışları bir an Kara Murat'ın üzerinde durdu...

İşte, ikinci avı da orada duruyordu.

Üstelik zincirliydi ve kaçma olanağı yoktu...

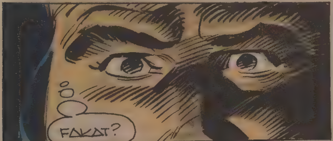

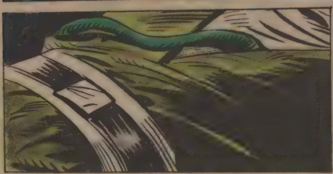

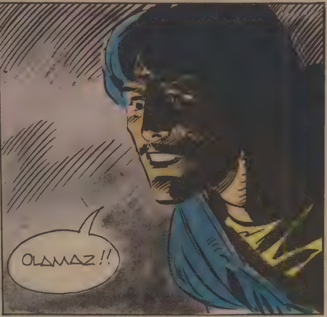

Çatal uçlu dil yılanın ağzından çıkarak havada sağa sola doğru döndü, tüyler ürpertici bir tıslama hücreyi kapladı...

O saniyelerin dehşetini kelimelerle anlatmak mümkün değildi...

Fakat, ansızın garip bir şey oldu, yılan Kara Murat'ı bıraktı, yerde sürünerek gidip, baygın yatan Yılanlı Mahmut'un koynuna girdi...

Kara Murat bu işe öyle şaşırmıştı ki, o anda sevinmeyi bile düşünemedi...

Yılan niçin kendisini sokmadan geri dönmüş ve efendisinin koynuna girmişti? Bunu uzun uzun düşündü, fakat sırrını bir türlü çözemedi...

Oysa olay çok basitti...

Yıllardan beri engerek yılanı efendisinin her emrinde sadece bir kişiyi sokmak için eğitilmişti...

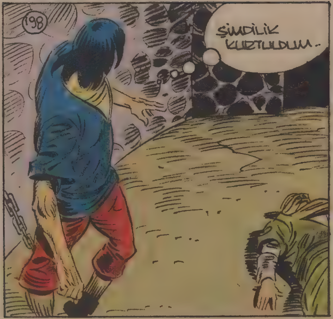

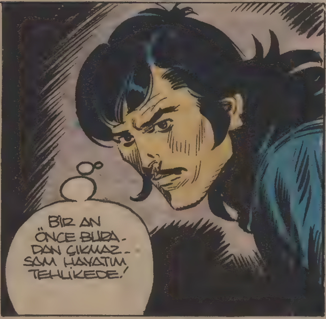
BİR AN ÖNCE BURADAN ÇIKMAZSAM HAYATIM TEHLİKEDE!

Hayvan bu emri yalnız Yılanlı Mahmut'tan alıyor ve karşısına çıkan kim olursa olsun onu sokarak geri dönüyordu. İkinci bir saldırı için, ikinci emir şarttı...

Zehirli hayvan, ansızın hücreye giren zindancıyı görünce hedefini şaşırmış, zavallı adamı ısırıp öldürdükten sonra, görevini gerektiği gibi yapmış olmanın gururuyla efendisinin koynuna dönmüştü...

Kara Murat:

—Bir an önce buradan çıkmazsam hayatım tehlikede! diye söylendi...

Çünkü Yılanlı Mahmut her an ayılabilir ve yılanını yeniden harekete geçirebilirdi.

O zaman Kara Murat'ı hiç bir kuvvet kurtaramazdı...

Delikanlı, ayaklarına takılı zincirlerin elverdiği ölçüde uzanarak tekrar anahtarları almaya çalıştı...

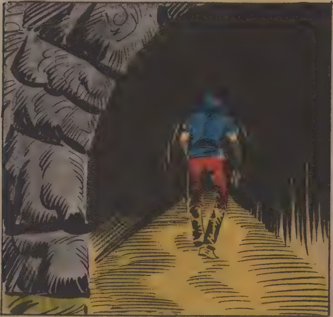

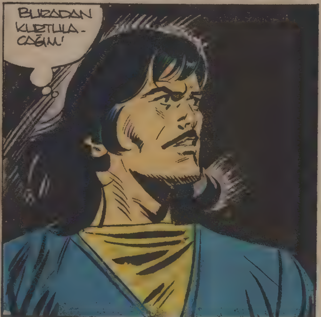
BURADAN KURTULACAĞIM!

Duvara asılı anahtar destesine binbir güçlükle erişti, hemen eğilip ayaklarındaki halkaların kilitlerini açtı...

Kendisini hücreden dışarıya attığı vakit alnındaki terleri silerek derin bir soluk aldı...

Yılandan kurtulmuştu ama, bu korkunç zindandan nasıl çıkacaktı?

Anlatılmaz derecede yorgundu... Aç ve susuzdu. Ama içinde yaşama arzusu ve iradesinin sönmek bilmeyen ateşi yanıyordu.

"—Yaşayacağım! Buradan kurtulacağım!" diye mırıldandı.

Zindanın kapısını Yılanlı Mahmut'un üzerine kilitledikten sonra merdivenlere doğru yürüdü.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

21 MART 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 530 FİYATI 20 LİRA

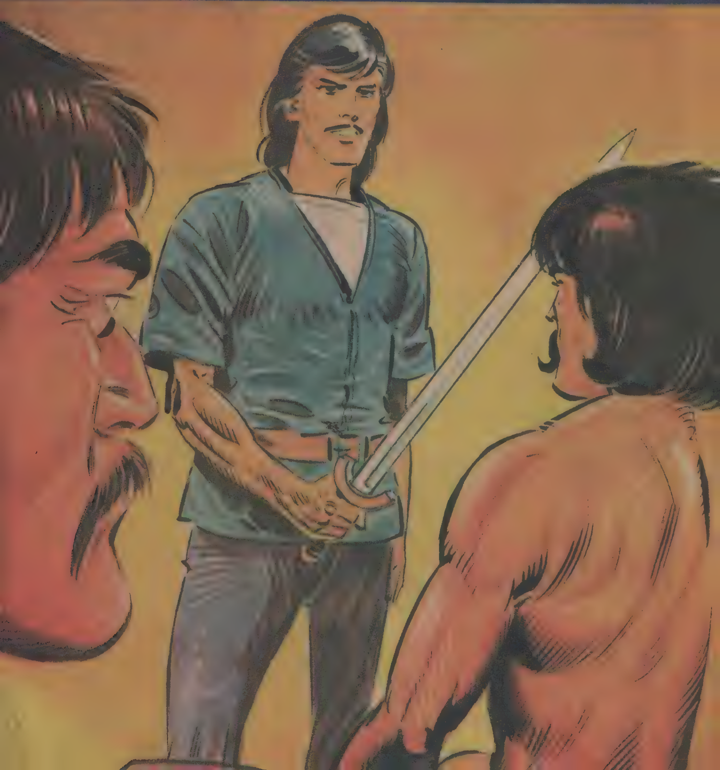

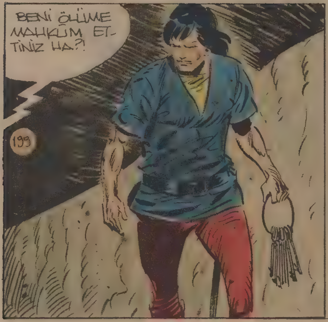
BENİ ÖLÜME MAHKÜM ETTİNİZ HA?!
199

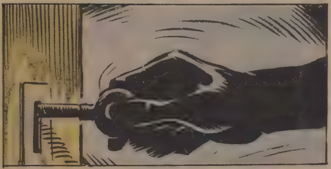

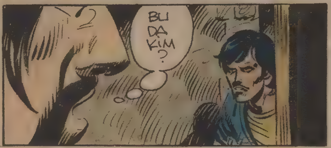

Birinci kat zindanlarının dehlizinde kimse yoktu..

Kara Murat bir zindanın önünden geçerken içeriden haykıran ve küfreden bir ses duydu. Durdu, kulak kabarttı..Bir mahkûm:

—Alçak herifler! diyordu. Reziller! Beni ölüme mahkûm ettiniz ha!.. Buradan kurtulursam topunuzun canını cehenneme göndereceğim!..

Kara Murat:

—İşte, benim gibi içeriye tıkılmış biri daha! diye söylendi. Sonra elindeki tomarın bütün anahtarlarını birer birer deneyerek kapıyı gacur gucur açtı...

İçerideki mahkûm, saçı-sakalı uzamış, iri yapılı, güçlü-kuvvetli bir adamdı. Bir gözünün kapağı hemen hemen kapalı duruyor,

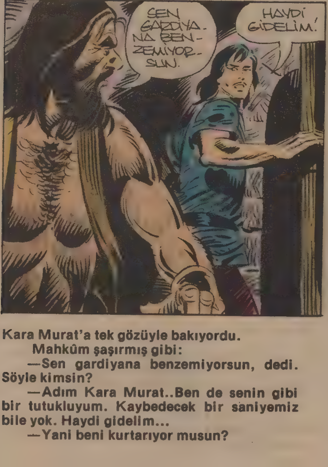
SEN GARDİYANA BENZEMİYORSUN.
HAYDİ GİDELİM!

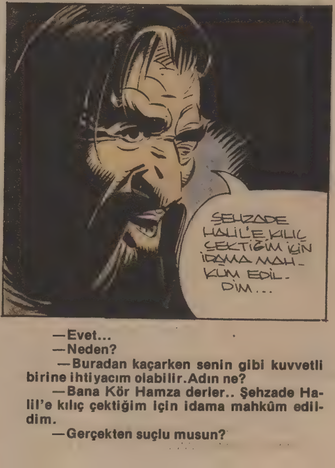
ŞEHZADE HALİL'E KILIÇ ÇEKTİĞİM İÇİN İDAMA MAHKUM EDİLDİM...

Kara Murat'a tek gözüyle bakıyordu.

Mahkûm şaşırmış gibi:

—Sen gardiyana benzemiyorsun, dedi. Söyle kimsin?

—Adım Kara Murat..Ben de senin gibi bir tutukluyum. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok. Haydi gidelim...

—Yani beni kurtarıyor musun?

—Evet...

—Neden?

—Buradan kaçarken senin gibi kuvvetli birine ihtiyacım olabilir.Adın ne?

—Bana Kör Hamza derler.. Şehzade Halil'e kılıç çektiğim için idama mahkûm edildim.

—Gerçekten suçlu musun?

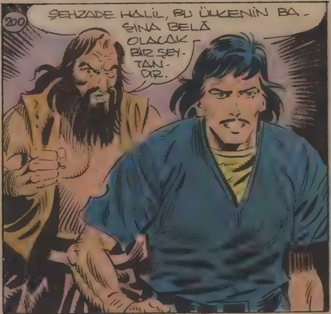
200
ŞEHZADE HALİL, BU ÜLKENİN BAŞINA BELÂ OLACAK BİR ŞEYTANDIR.

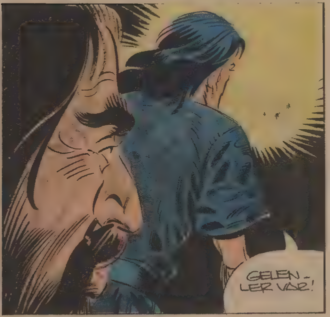
GELENLER VAR!

—Evet...O hayvanı öldürmek istedim ama ne yazık ki beceriksiz davrandım. Şehzade Halil, bu ülkenin başına bela olacak bir şeytandır.

Bu sırada aşağıda Yılanlı Mahmut ayılmış, zindana kapatıldığını anlayınca kapıyı tekmelemeye başlamıştı.

Fakat bu gürültü, Kara Murat'ın hızını artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Kör Hamza'yla beraber koşarak birkaç saniyede koridorun ucundaki merdivene ulaşıp, yukarı tırmandılar.

Kara Murat birden durdu, Kör Hamza'yı kolundan tutarak hızla demir kapının arkasına çekti...

Merdivenin bittiği noktada başlayan koridorun öbür ucundan dört asker koşarak geliyordu.

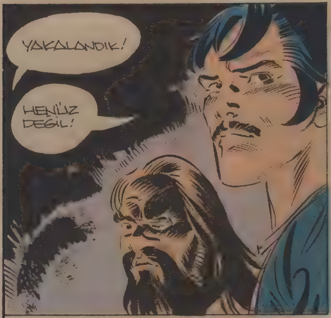
YAKALANDIK!
HENÜZ DEĞİL!

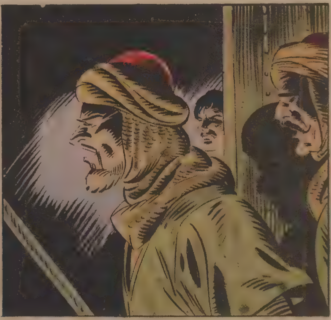

Gerçi, Kara Murat'ın kılıcı vardı ama Kör Hamza silahsızdı. Delikanlının tek başına bu dört askerle vuruşmaya kalkışması çılgınlık olurdu...

Kör Hamza umutsuzlukla:

—Yakalandık! dedi.

Kara Murat soğukkanlıydı:

—Henüz değil! diye söylendi.

Duvara yapışırcasına soluk bile almadan beklediler.

Tepeden tırnağa silahlı dört asker, soluyarak hızla kapıdan içeri girdi. Üçer üçer atlayarak merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

Bu sırada hücreyi öfkeyle tekmeleyen ve küfürler yağdıran Yılanlı Mahmut'un sesi zindanı çınlatıyordu.

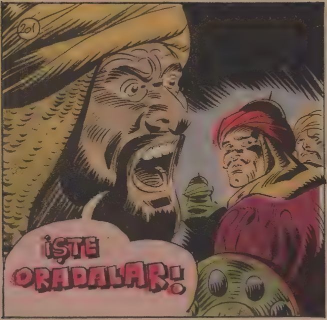
201
İŞTE ORADALAR!

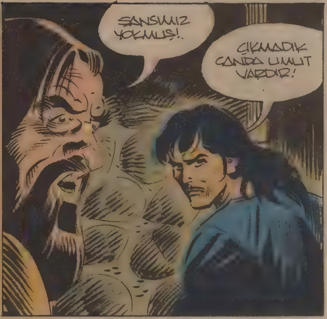
ŞANSIMIZ YOKMUŞ!
ÇIKMADIK CANDA UMUT VARDIR!

Askerlerden biri ansızın durdu.

Kara Murat'la Kör Hamza'yı görmüştü:

—İşte oradalar! Kaçıyorlar! diye haykırdı.

Adamın sesi zindanın koridorlarında derin yankılar yaptı.

Dört asker dönerek kaçaklara doğru atıldı.

Bu büyük bir tehlikeydi...

Daha firarın başlangıcında yakalanacaklar mıydı?

Kör Hamza:

—Şansımız yokmuş! dedi.

Kara Murat:

—Çıkmadık canda umut vardır! diyerek Kör Hamza'yı kolundan çekip, dışarı fırladı ve oradaki demir kapıyı gürültüyle kapadı.

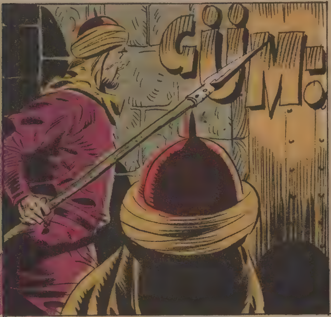

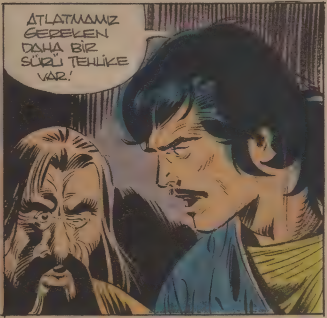
ATLATMAMIZ GEREKEN DAHA BİR SÜRÜ TEHLİKE VAR!

Bu işi tam zamanında yapmıştı.

Koşup gelen askerler, suratlarına karşı kapanan kapının karşısında apışıp kaldılar.

Ölümü beklerken kurtulma umudunun belirdiğini gören idam mahkûmu Kör Hamza, delikanlıya teşekkür edip duruyordu.

Kara Murat:

—Şimdi bu sözlerin sırası değil, dedi. Atlatmamız gereken daha bir sürü tehlike var.

Demir kapıyı yumruklayan askerlerin yarattığı gürültü arttıkça artıyordu.

Kara Murat, bu gürültüyü kesmek için bir care düşündükten sonra, ansızın bağırdı:

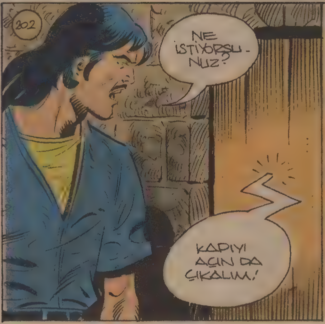
NE İSTİYORSUNUZ?
KAPIYI AÇIN DA ÇIKALIM!

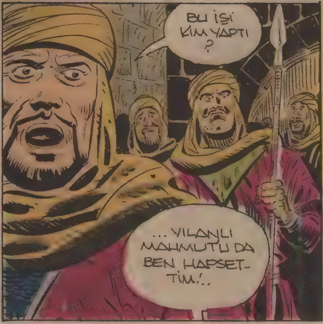
BU İŞİ KİM YAPTI ?
...YILANLI MAHMUTU DA BEN HAPSETTİM!..

—Bu patırtı nedir? Ne istiyorsunuz? Neden bağırıyorsunuz?

Hiç bir şeyden haberleri olmayan ve sadece gürültüleri duydukları için koşarak gelen askerler:

—Kapıyı açın da çıkalım! diye bağırdılar.Burada kapandık kaldık.Bu işi kim yaptı bilmiyoruz..

—Demek sizi kimin hapsettiğini bilmiyorsunuz ha?..

—Vallahi bilmiyoruz...

—Öyleyse ben size söyleyeyim.. Sizleri de, Prenses'in adamı olan Yılanlı Mahmut'u da ben hapsettim...Ben...Kara Murat...

Askerlerin komutanı olan onbaşı, ağlamaklı bir sesle yalvarmaya başladı:

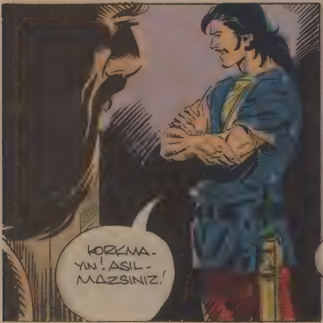
KORKMAYIN! ASILMAZSINIZ!

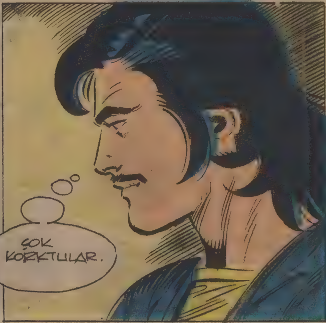
ÇOK KORKTULAR.

—Acıyın bize...Yarın bizi asarlar sonra..

Kara Murat hafif bir kahkaha attı:

—Korkmayın, asılmazsınız...Olsa olsa açlıktan ve susuzluktan ölürsünüz.. Çünkü buraya günlerce hiç kimsenin uğrayacağını sanmıyorum..

Kara Murat doğru söylüyordu.. Muhafızlar, zindanın bu bölümüne bazen haftalarca kimsenin gelmediğini çok iyi biliyorlardı.

Şimdi, onbaşı ile birlikte üç asker de yalvarıp yakarmaya başlamıştı.

Kara Murat bütün bunları hesap ederek bilinçli bir şekilde konuşuyordu.

Zavallıların korkuyla bulanan akılları büsbütün karışmıştı.Sözlerinin çok etkili olduğunu gören Kara Murat devam etti:

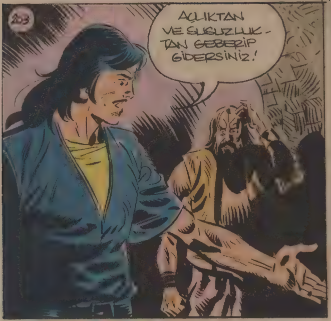
203
AÇLIKTAN VE SUSUZLUKTAN GEBERİP GİDERSİNİZ!

—Şimdi beni iyi dinleyin. Zindanın öteki karakolu buradan çok uzakta.. Ne kadar bağırıp çağırırsanız sizi kimse duymaz. Açlıktan ve susuzluktan geberip gidersiniz. Ondan sonra da, ha asılmışsınız, ha asılmamışsınız, hepsi bir değil mi?

Kara Murat, sözlerini bitirmeden, demir kapının ardındaki inlemeler, yalvarmalar arttı.

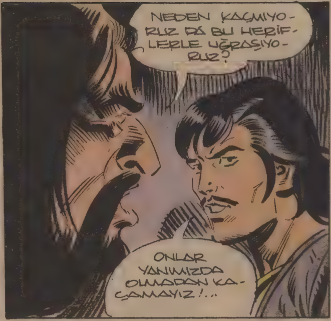
NEDEN KAÇMIYORUZ DA BU HERİFLERLE UĞRAŞIYORUZ?
ONLAR YANIMIZDA OLMADAN KAÇAMAYIZ!...

Kör Hamza merakla Kara Murat'a bakıyor, delikanlının ne yapmak istediğini bir türlü anlayamıyordu. Fısıldayarak sordu:

—Neden kaçmıyoruz da bu heriflerle uğraşıyoruz?

—Onlar yanımızda olmadan kaçamayız. Zindanın en üst katında büyük bir karakol var.Orada bizi sinek gibi yakalarlar...

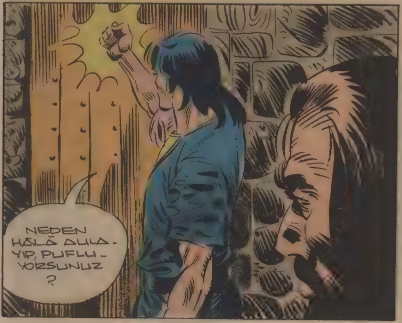
NEDEN HÂLÂ AHLAYIP, PUFLUYORSUNUZ ?

—Çok tehlikeli bir oyun bu...Ateşle oynuyoruz...

—Başka çaremiz yok dostum... Ya böyle kurtulacağız,ya da ipi boylayacağız.

Kara Murat demir kapının arkasındaki dört askerin korkudan ve üzüntüden çıldıracak hale geldiklerini anlayınca, kapıya vurdu:

—Neden hâlâ ahlayıp, ofluyorsunuz?

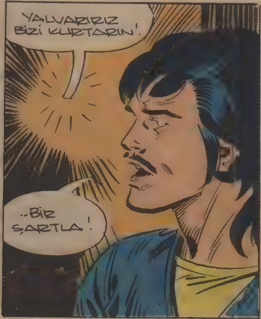
YALVARIRIZ BİZİ KURTARIN!
..BİR ŞARTLA!

Askerlerin dördü birden bağırdı:

—Biz yanmayalım da kim yansın? Burada köpek gibi geberip gideceğiz. Yalvarırız bizi kurtarın...

Kara Murat istediği ortamın geldiğini sezerek:

—Sizi bir şartla kurtarırım! dedi.

Askerlerin dördü birden bağrıştı:

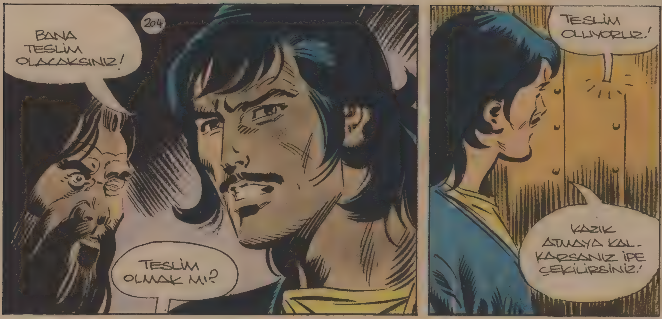
204
BANA TESLİM OLACAKSINIZ!
TESLİM OLMAK MI?
TESLİM OLUYORUZ!
KAZIK ATMAYA KALKARSANIZ İPE ÇEKİLİRSİNİZ!

—Şartınız ne olursa olsun kabul ediyoruz..Her şeye razıyız..Bir değil isterse on şart olsun...

—Hayır..Sadece bir şartım var...

—Nedir o?

—Bana teslim olacaksınız?

—Teslim olmak mı?

—Evet...Ancak o zaman kapıyı açarım. Yoksa sizi bu durumda bırakıp gideceğim.

Korkudan çılgına dönen askerler:

—Teslim oluyoruz! diye bağrıştılar.

Kara Murat'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi:

—Yalnız bana kazık atmaya kalkarsanız hemen ipe çekilirsiniz.Bunu bilin.. Çünkü yakalanırsam, bana kaçmam için sizin yardım ettiğinizi söyleyeceğim.İşinize gelirse.. Ölümlerden ölüm beğenin...

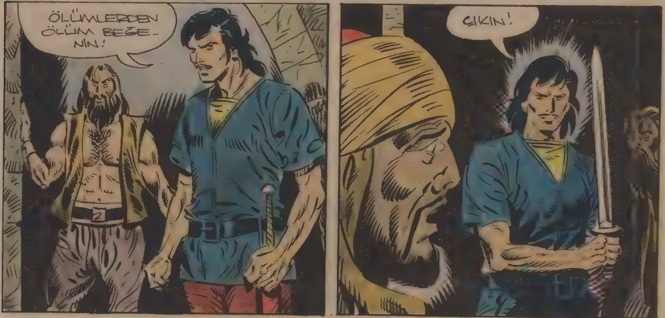
ÖLÜMLERDEN ÖLÜM BEĞENİN!
ÇIKIN!

Kısa bir an sessizlik oldu... Kara Murat son sözünü söyledi:

—Evet...Ölümlerden ölüm beğenin.. Ya burada açlıktan gebermek, ya da ipe gitmek. Haydi, hoşça kalın...

Askerler yine hep bir ağızdan feryadı bastılar:

—Durun, durun!.. Her şartınızı kabul ediyoruz...

—Teslim olacak mısınız?

—Evet, evet...

—O halde önce silahlarınızı verin...

Kara Murat demir kapıyı araladı. Askerler adeta birbirlerini iterek kılıçlarını aralıktan uzattılar.

O zaman Kara Murat kapıyı ardına kadar açıp adamlara yol verdi. Askerler korkudan büyüyen gözlerle delikanlıya bakıyorlardı.

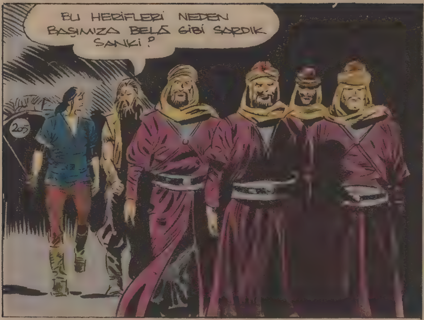
BU HERİFLERİ NEDEN BAŞIMIZA BELÂ GİBİ SARDIK SANKİ?
205

BU KILIÇLARA İHTİYACIMIZ VARDI DA ONDAN...

Kara Murat kılıçları Kör Hamza'ya verdi, bir yandan da askerleri tehdit etti:

—Bana bakın..Önümüzden tıpış tıpış yürüyeceksiniz.Bir dalavere çevirmeye kalkışırsanız hepinizi acımadan gebertirim!

Koridor boyunca yürümeye başladılar. Kör Hamza kılıçlardan birini beline takmış, birini sağ eline almış, diğer ikisini de sol koltuğunun arasına sıkıştırmıştı:

—Bu herifleri neden başımıza belâ gibi sardık sanki? diye mırıldandı.

Kara Murat'ın yüzü kesin ve kararlı bir ifade ile gerilmişti:

—Bu kılıçlara ihtiyacımız vardı da ondan diye cevap verdi.

—Ama muhafızlara hiç güven olmaz. İlk fırsatta üzerimize çullanacaklarından şüphen

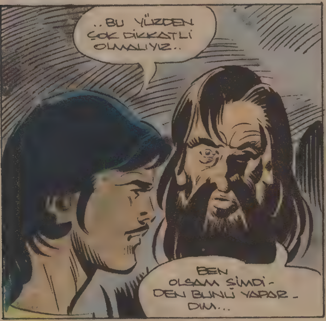
..BU YÜZDEN ÇOK DİKKATLİ OLMALIYIZ..
BEN OLSAM ŞİMDİDEN BUNU YAPARDIM...

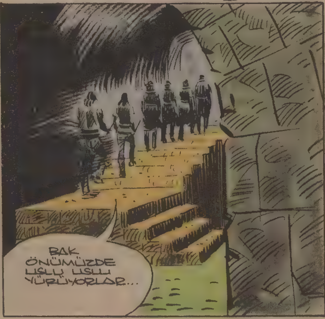
BAK ÖNÜMÜZDE USLU USLU YÜRÜYORLAR...

—Biliyorum...Bu yüzden çok dikkatli olmalıyız..En küçük bir şüphede hiç acımadan kafalarını koparmamız gerek...

Kör Hamza:

—Ben olsam şimdiden bunu yapardım! diye homurdandı.

Kara Murat itiraz etti:

—Gereksiz kan dökülmesini istemiyorum.Bak önümüzde uslu uslu yürüyorlar...

Kafile iki kat yukarı çıktı.

Rutubet gittikçe azalıyor, insanın ciğerlerine yavaş yavaş temiz hava dolmaya başlıyordu.

Bu sırada bir hücrenin önünde durdular...

Kara Murat:

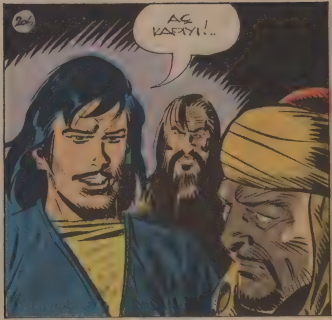
206
AÇ KAPIYI!..

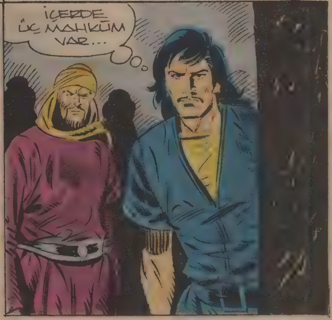
İÇERDE ÜÇ MAHKÛM VAR...

—Bu koğuşta kaç kişi var? diye sordu.

Onbaşı cevap verdi:

—Üç mahkûm olduğunu sanıyorum...

—Peki, aç kapıyı...

—Anahtarlarım yok ki efendim...

—Al anahtarları...

Kara Murat, şaşkınlıktan ağzı bir karış açılan onbaşıya anahtar tomarını uzattı. Muhafızların komutanı bir aralık imdada çağırabileceği bir devriye görebilmek için çevresine bakındı, sonra umudunu keserek kapıyı açtı.

Burası, en dip kattaki zindanlara göre çok daha havadar ve geniş bir hücreydi...

Bu hücrede üç genç mahkûm derin bir uykuya dalmıştı...

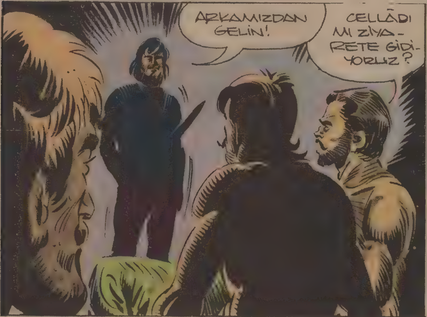
ARKAMIZDAN GELİN!
CELLÂDI MI ZİYARETE GİDİYORUZ?

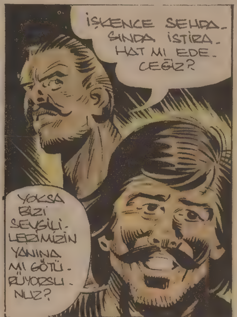
İŞKENCE SEHPASINDA İSTİRAHAT MI EDECEĞİZ?
YOKSA BİZİ SEVGİLİLERİMİZİN YANINA MI GÖTÜRÜYORSUNUZ?

Birkaç kişinin birden gürültüyle odalarına girdiklerini duyunca uyanarak yattıkları şiltelerin üzerinden fırladılar.

Kara Murat:

—Haydi, giyinin ve arkamızdan gelin! diye emretti.

Mahkûmların bir hayli cesur oldukları görülüyordu. Birincisi:

—Celladı mı ziyarete gidiyoruz? diye sordu.

İkincisi:

—Yoksa işkence sehpasında istirahat mı edeceğiz? dedi.

Üçüncüsü:

—Yoksa bizi sevgililerimizin yanına mı götürüyorsunuz? diye güldü.

Kara Murat bu üç gencin cesaretini beğenmişti. Yumuşak bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

28 MART 1984 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLIK DERGISI ✻ SAYI: 531 FIYATI 20 LIRA

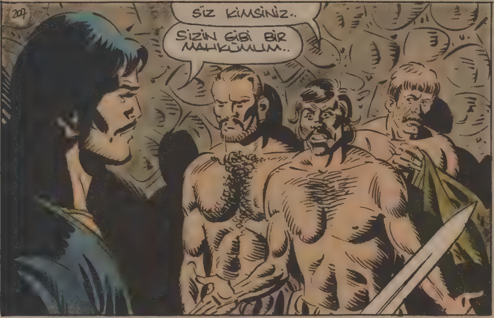
207
SİZ KİMSİNİZ..
SİZİN GİBİ BİR MAHKÛMUM..

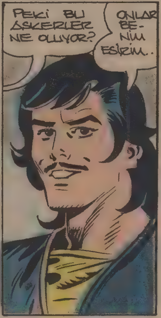
PEKİ BU ASKERLER NE OLUYOR?
ONLAR BENİM ESİRİM..

—Serbest kalacaksınız? dedi.

—Af mı edildik?

—Evet...Sizi ben affettim...

—Siz mi affettiniz? Garip şey!..Siz kimsinmiz?

—Ben Kara Murat'ım...Sizin gibi bir mahkûm yani... Haydi acele edin, gidiyoruz.

Üç gencin soran bakışları kararsızlıkla askerlere takıldı. Duyduklarına inanamıyor gibiydiler..İçlerinden en cesur olanı:

—Peki bu askerler ne oluyor? Bizim gidişimize göz yumacaklarını mı sanıyorsunuz? diye homurdandı.

Kara Murat gülümsedi:

—Onlar benim esirim.. Bakın, silahları bizim elimizde..Siz çıkacaksınız, onlar sizin yerinize bu hücrede kalacaklar.

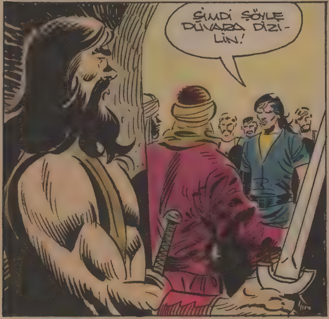
ŞİMDİ ŞÖYLE DUVARA DİZİLİN!

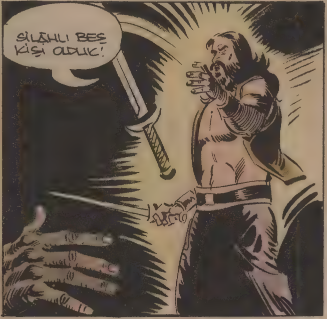
SİLÂHLI BEŞ KİŞİ OLDUK!

Askerler birden şaşırdılar... Onbaşı sapsarı kesilerek kekeledi:

—Ama...Bunu yapamazsınız...Söz verdiniz...

—Sizi alt kattaki zindandan çıkarmaya söz verdim. Bu sözümü de tuttum sanırım... Şimdi şöyle duvara dizilin...Kıpırdayanın kellesini uçururum... Haydi...

Adamlar titreye titreye Kara Murat'ın emrini yerine getirirken, üç genç mahkûm göz açıp kapayıncaya kadar giyindi. Kör Hamza onların her birine birer kılıç verdi:

—Eh...Şimdi silahlı beş kişi olduk! diye sevinçle söylendi.

Kara Murat'ın ustaca planını sonunda anlamıştı.

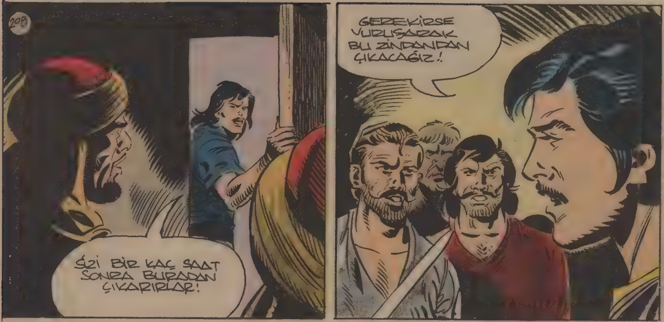
208
SİZİ BİR KAÇ SAAT SONRA BURADAN ÇIKARIRLAR!
GEREKİRSE VURUŞARAK BU ZİNDANDAN ÇIKACAĞIZ!

Üç delikanlı içtenlikle:

—Size yalnız hürriyetimizi değil, hayatımızı da borçluyuz. Ölünceye kadar emrinizdeyiz, dedi.

Hücreden çıktılar. Kara Murat içeride bıraktığı askerlere:

—Korkmayın, sizi birkaç saat sonra buradan çıkarırlar! dedikten sonra kapıyı kilitledi.

Şimdi kaçışın en sor kısmı başlıyordu... Önlerinde aşılması güç engeller vardı... Kara Murat büyük bir inanç ve azimle:

—Gerekirse vuruşarak bu zindandan çıkacağız! dedi.

Üç gencin gözleri çılgın bir ışıltıyla parladı:

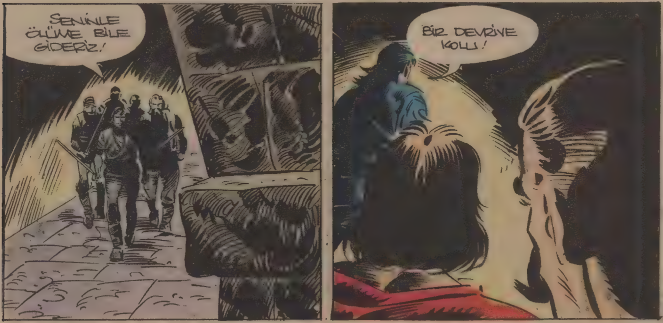
SENİNLE ÖLÜME BİLE GİDERİZ!
BİR DEVRİYE KOLU!

—Borcumuzu ödemek için seninle ölüme bile gideriz...

Beş mahkûm, karanlık koridorda ilerlemeye başladı.

Çevrede bir ölüm sessizliği vardı.

Birden, koridorun karşı ucundan sallana sallana gelen bir fenerin ışığını farkettiler.

Kafilenin başında giden Kara Murat hemen durdu:

—Bir devriye kolu! diye fısıldadı...

Üç genç mahkûm:

—Saat 5 devriyesi! diye mırıldandı.

—Kaç kişiler acaba?

—En az on kişi...

—Hapı yuttuk galiba!..

—Saklanacak yer de yok!..

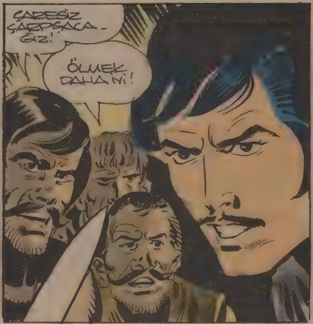
ÇARESİZ ÇARPIŞACAĞIZ!
ÖLMEK DAHA İYİ!

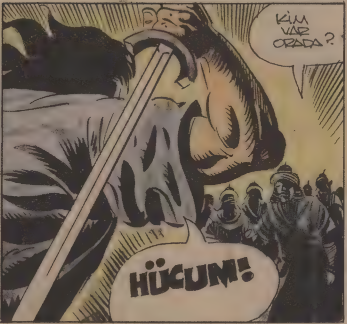
KİM VAR ORADA?
HÜCUM!

—Çaresiz çarpışacağız!..

—Adamların tüfekleri de var!..

—Doğrusu ben tekrar o ölüm hücresine dönmek istemem...

—Evet, evet...Ölmek daha iyi...

Kara Murat durumun çok tehlikeli olduğunu hemen anlamıştı. Kaçacak, saklanacak en ufak bir yer yoktu...

Bu sırada devriye kolu iyice yaklaşmıştı. Koridorda bir takım gölgelerin bulunduğunu farkeden çavuşun seslendiği duyuldu:

—Kimdir o? Kim var orada?

Aynı anda Kara Murat'ın sesi gürledi:

—Hücum!

Beş mahkûm mızrak gibi atıldı, çelik kılıçlar havada daireler çizerek parladı.

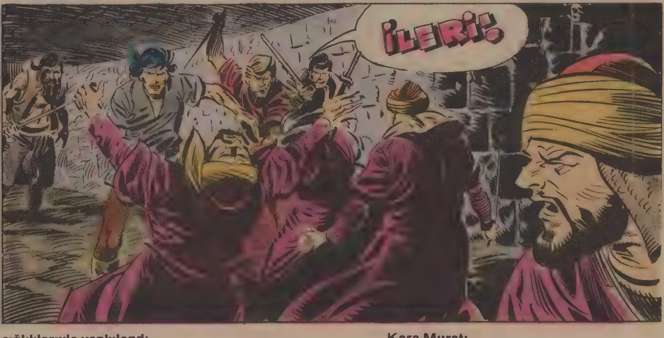

Koridor bir anda karıştı, duvarlar ölüm çığlıklarıyla yankılandı.

Mahkûmlar bağırıyordu:

—Ya hürriyet, ya ölüm!.. Hücum!..

Bir anda dört muhafızın ölüsü yere serildi...

Mahkûmlar, gözleri dönmüş ,vahşi birer panter gibiydi...

Şimdi karşılarında altı kişi kalmıştı.

Kara Murat:

—Arkadaşlar...Hürriyeti seviyor musunuz? diye gürledi. Seviyorsanız benimle gelin...Bu işin ucunda ölmek de var, kurtulmak da...

Kafiledekiler hep bir ağızdan:

—İleri!.. İleri! diye bağırdılar.

Kanlı bir çarpışma daha oldu...

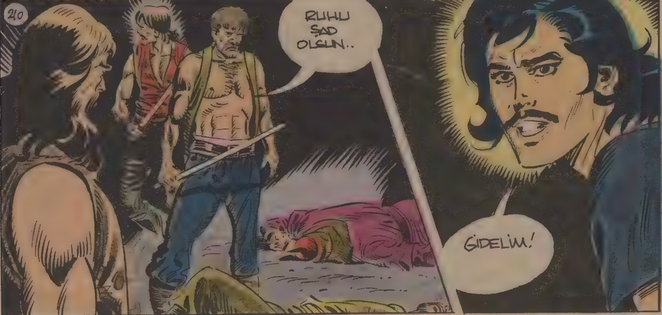
RUHU ŞAD OLSUN..
GİDELİM!

Cansız vücutlar yere devrildi..Bu vücutlar arasında üç genç mahkûmdan biri de vardı...

Koridoru muhafızlardan temizlemişler ama bu arada kendileri de bir kayıp vermişlerdi.

Kör Hamza yerde yatan gencin cesedine hüzünle bakarak:

—Çesur çocuktu..Ruhu şad olsun! dedi.

Kara Murat:

—Gidelim! diye emretti.

Kaybedecek vakitleri yoktu.

Dört kişi kalmışlardı...

Ama dördünün de yüreği inanç doluydu.

Kör Hamza, sağlam gözü ile yan yan Kara Murat'a bakıyor:

—"Akıllı bir genç. Bu bizi kurtarabilir"

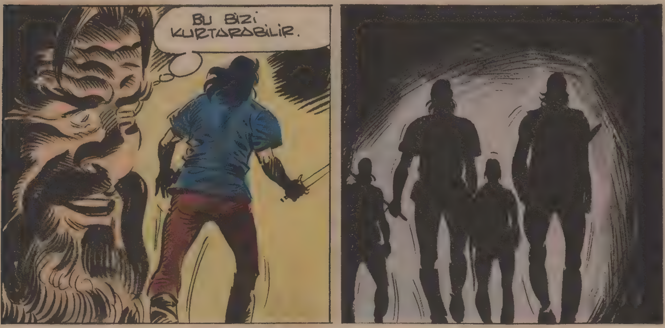
BU BİZİ KURTARABİLİR.

diye düşünüyordu.

Gerçekten Kara Murat'ın zindandan kaçarken birkaç mahkûmu da hücrelerden çıkarıp yanına yardımcı olarak alması akıllıca bir hareketti...

Bu cehennemden tek başına kurtulma olanağı olmadığını biliyordu. Ölümü bekleyen mahkûmların eline birer kılıç vererek büyük güç kazanmıştı...

Şimdi özgürlüğe susamış dört kişiydiler.

Kara Murat, Kör Hamza, Gürcü Yusuf ve Çopur Ali...

Ya cansız yere serilecekler, ya da bu zindandan çıkacaklardı... Kaybedecekleri bir şeyleri yoktu...

★ ★ ★

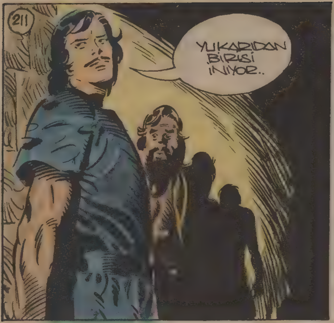

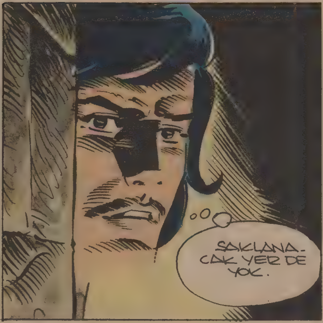
SAKLANACAK YER DE YOK.

Dört arkadaş, önlerine çıkan uzun bir merdivene tırmanırlarken onuncu basamakta durdular. Alınlarından buram buram terler akıyor, kalpleri hızlı hızlı çarpıyordu.

Kulak verip dinlediler:

Kara Murat:

—Yukarıdan birisi iniyor! diye fısıldadı.

Yanılmamıştı...Hızlı ayak sesleri açıkça duyuluyordu.

Put gibi kımıldamadan durdular.. Saklanacak yerleri yoktu. Duvarın dibine sinerek heyecanla beklediler.

Yukarıdan gelen kim olursa olsun, bir hançerde yere sermek gerekiyordu.

Kör Hamza:

—Bu işi bana bırakın! dedi.

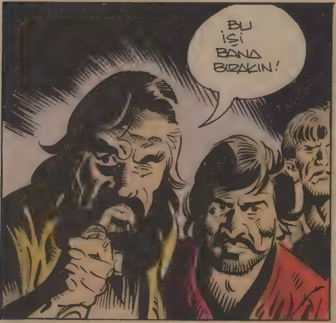
BU IŞI BANA BIRAKIN!

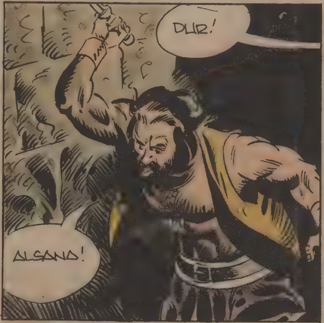

Bıçak kullanmakta çok ustaydı.

Merdivenin, yukarısından bir fener ışığı yaklaşıyor, karanlık, duvarlara hafif bir aydınlık vuruyordu.

Sonra bir gölge göründü...

Kör Hamza, kana susamış bir canavar hırsıyla bekliyordu...

Gölge yaklaştığı vakit hançerini kaldırarak:

—Al sana! diye indirdi.

Aynı anda Kara Murat dehşet içinde:

—Dur! diye haykırıp şimşek hızıyla atıldı ve gölgeyle Kör Hamza'nın arasına girerek adamın bıçaklı bileğini havada yakaladı.

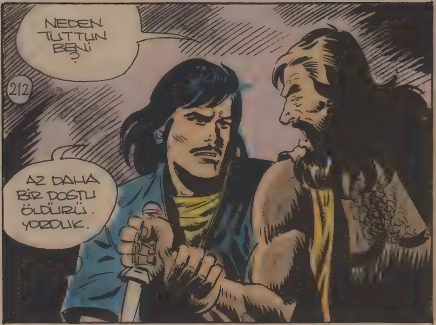
NEDEN TUTTUN BENİ?
212
AZ DAHA BİR DOSTU ÖLDÜRÜYORDUK.

Elinde fener olan ince yapılı gölge müthiş bir korku çığlığı atarak geri çekildi. Ölümden son anda kurtulmuştu.

Kör Hamza, Kara Murat'a:

—Neden tuttun beni? diye bağırdı.

Kara Murat emretti:

—İndir bıçağını Hamza!.. Az daha bir dostu öldürüyorduk...

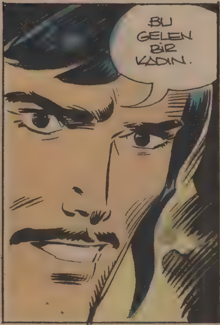
BU GELEN BİR KADIN.

Kör Hamza haykırdı:

—Nee? Bir dostu mu? Kim bu dost? Bizim gibi mahkûmların dostu olabilir mi?

—Evet...Bu gelen bir kadın... Hayatını bizim için tehlikeye atan gerçek bir dost...

Kör Hamza'nın yüzü derin bir şaşkınlık ifadesiyle altüst olmuştu. Kendi kendine:

—Bir kadın ha? diye hayretle mırıldandı.

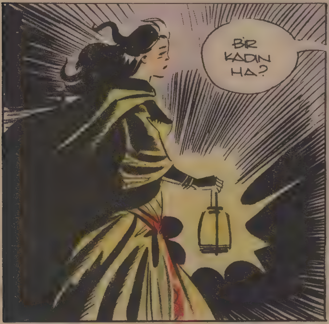
BİR KADIN HA?

Gerçekten elinde fenerle merdivenlerden hızlı hızlı inen kadın Kristalya idi.

Omuzuna siyah bir pelerin almıştı.

Ansızın havada bir bıçağın şimşek gibi parıldadığını görünce korkuyla haykırarak kendisini geri atmış ama bu ölüm darbesinden kurtulamayacağını anlamıştı...

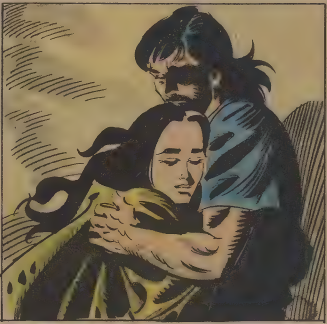

Bıçak kalbine saplanacaktı, ama o anda sanki bir mucize oldu ve Kara Murat son anda genç kızı mutlak bir ölümden kurtardı...

Kristalya, Kara Murat'ı görünce bütün korkusunu unutup, coşkun bir sevinç çığlığı atarak kendisini onun geniş göğsüne bıraktı.

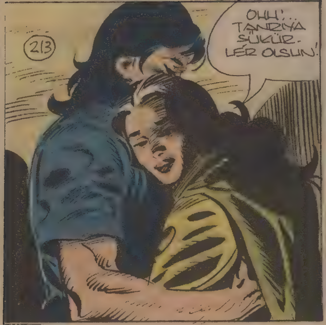
213
OHH!.. TANRIYA ŞÜKÜRLER OLSUN!

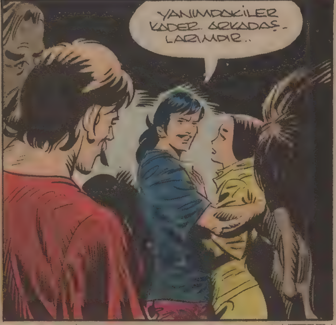
YANIMDAKİLER KADER ARKADAŞLARIMDIR..

İki genç, ilk defa birbirlerine bu kadar yakın oluyorlardı.

Kara Murat, Kristalya'nın minik bir kuş gibi çırpınan kalbinin çarpıntısını göğsünün üzerinde hissetti, genç vücudu heyecanla sarsıldı...

Kristalya:

—Ohhh!..Tanrıya şükürler olsun, seni bulabildim! diye hıçkırdı.

Sonra gözleri Kara Murat'ın yanındaki üç mahkûma takılınca bakışlarını ''Bunlar da kim?'' der gibi Kara Murat'ın yüzüne dikti..

Delikanlı sessiz soruya gülümseyerek cevap verdi:

—Yanımdakiler kader arkadaşlarımdır. Onlarla beraber zindandan kaçıyoruz.. Sen ne arıyorsun burada?

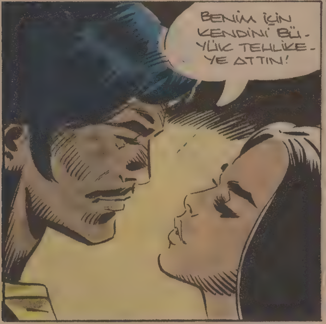
BENİM İÇİN KENDİNİ BÜYÜK TEHLİKEYE ATTIN!

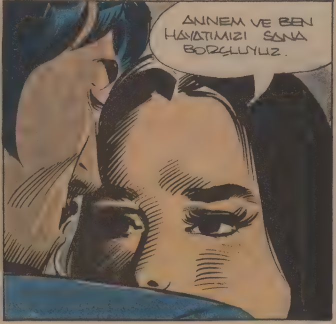
ANNEM VE BEN HAYATIMIZI SANA BORÇLUYUZ.

—Seni kurtarmaya geliyordum.. Buraya girmem çok zor oldu...

—Sağol Kristalya...Sen cesur bir kızsın. Benim için kendinibüyük tehlikeye attın...

Kristalya, sevgi dolu bir sesle mırıldandı:

—Annem ve ben hayatımızı sona borçluyuz..Bu borcu ödemem gerekiyordu... Bu yüzden tehlikeyi göze aldım.

Kristalya böyle söylüyordu ama aslında genç kızı ölüm zindanına kadar iten duygu, sadece bir minnet borcundan ibaret değildi.

Bu güçlü duygu aşktı...

Kristalya Kara Murat'ı seviyordu.

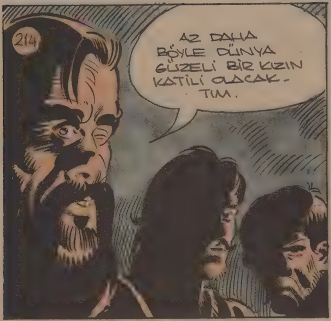
214
AZ DAHA BÖYLE DÜNYA GÜZELİ BİR KIZIN KATİLİ OLACAKTIM.

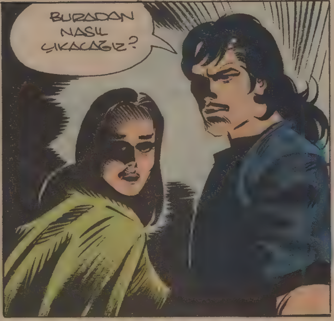
BURADAN NASIL ÇIKACAĞIZ?

Kara Murat için canını verecek kadar büyük bir sevgiydi bu...Kendi kendine bile itiraf edemediği kuvvetli aşk onu zindana sürüklemişti...

Kör Hamza:

—Vay canına! diye homurdandı. Az daha böyle dünya güzeli bir kızın katili olacaktım!.. O zaman kendimi asla affedemezdim. Böyle güzel bir yaratığa nasıl kıyılır?

Bu sırada Kara Murat, Kristalya'ya sordu:

—Buradan nasıl çıkacağız? Bir bilgin var mı?

Genç kız hâlâ büyük bir heyecan içindeydi.Titreyen sesiyle cevap verdi:

—Önce şunu söyleyeyim. Bu merdivenin üst başında bir karakol var. Bu karakolda tüfek ve kılıçla silahlanmış yirmi kadar asker duruyor. Karakoldan sonra bir avludan geçmek gerek.Orada da birçok kimseyle karşılaşacağımız muhakkak. Daha sonra yine bir karakol var.Bütün bu engelleri geçtikten sonra kapıya ulaşacağız...

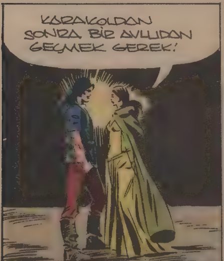
KARAKOLDAN SONRA BİR AVLUDAN GEÇMEK GEREK!

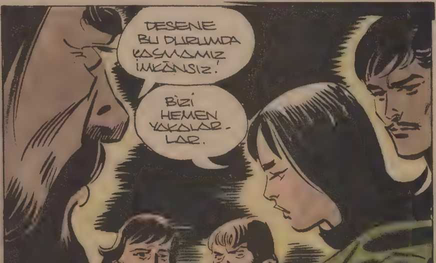
DESENE BU DURUMDA KAÇMAMIZ İMKÂNSIZ!
BİZİ HEMEN YAKALARLAR.

Kör Hamza canı sıkılmış bir halde homurdandı:

—Desene bu durumda kaçmamız imkânsız!..

Kristalya:

—Evet, dedi.Bu yolu denersek on adım ileriye gidemeyeceğimiz muhakkaktır. Bizi hemen yakalarlar...

—O halde ne yapacağız?

Kristalya kısa bir an durdu. Güzel gözleri düşünceyle doluydu. Kederli bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİN'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

4 NISAN 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI: 532 FIYATI 20 LIRA

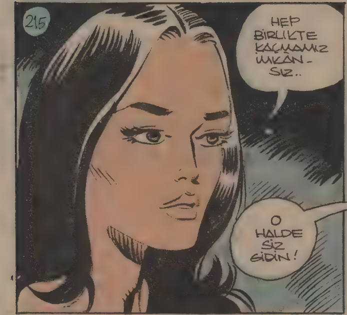
215
HEP BİRLİKTE KAÇMAMIZ İMKÂNSIZ..
O HALDE SİZ GİDİN!

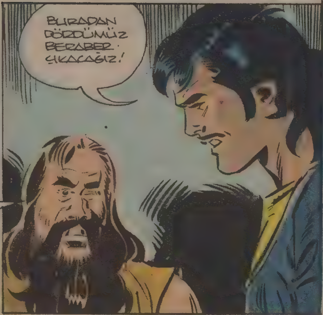
BURADAN DÖRDÜMÜZ BERABER ÇIKACAĞIZ!

—Ben sadece yanımda bir kişi götürmek için sahte bir izin belgesi ele geçirmiştim.. Üzerinde Şehzade Halil'in imzası bulunan bu belgeyle Kara Murat'ı buradan kaçırabileceğimi umuyordum..Oysa siz dört kişisiniz. Hep birlikte kaçmamız imkânsız.Bizi hemen yakalarlar!..

Üç mahkûm hiç tereddüt etmeden aynı anda cevap verdi:

—O halde siz gidin! Hiç olmazsa birimiz kurtulsun...Biz vuruşarak ölürüz!..

Bu büyük bir fedakarlıktı...Ama Kara Murat kesin bir ifadeyle:

—Olmaz öyle şey! dedi.Kader birliği ettik bir kere..Ya hep, ya hiç!...Buradan dördümüz beraber çıkacağız...

Kör Hamza acı acı gülümsedi:

—Ya da dördümüz birden öleceğiz..

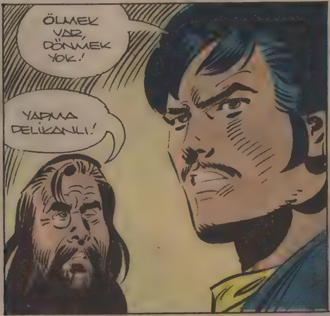
ÖLMEK VAR, DÖNMEK YOK!
YAPMA DELİKANLI!

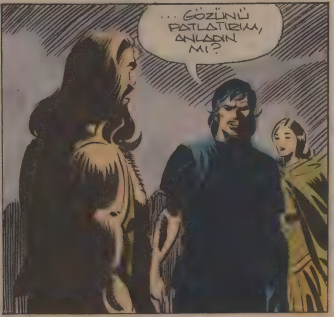
... GÖZÜNÜ PATLATIRIM, ANLADIN MI?

—Evet, öyle olacak...Ölmek var, dönmek yok!..

Kör Hamza gerçi bir hayduttu ama aslında yufka gibi yumuşak bir yüreği vardı.Sesini tatlılaştırmaya çalışarak:

—Yapma delikanlı, dedi.Kendine acımıyorsan, senin için titreyen şu kıza acı bari...Haydi, gidin buradan...Hiç değilse siz kurtulun...

Kara Murat'ın bakışlarında tüyler ürpertici öfke şimşekleri dolaştı:

—Ben bugüne kadar hiç bir tehlike karşısında arkadaşlarımı terk etmedim Hamza... Bu teklifini bir daha tekrarlarsan gözünü patlatırım, anladın mı?

—Peki, ne yapacağız o halde?

—Düşünüyorum...Elbette bir çıkış yolu bulacağız.. Buna eminim..

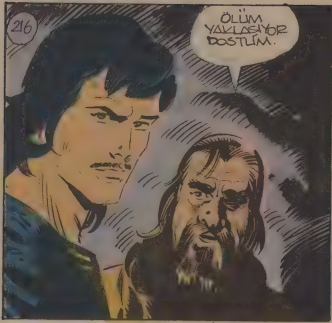

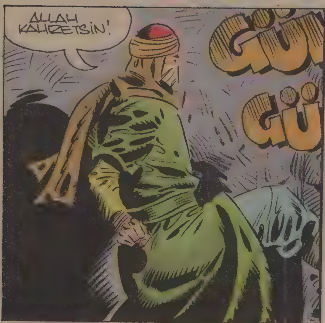

—Biraz hızlı düşünsen iyi olacak...Çünkü hiç vaktimiz kalmadı..Ölüm yaklaşıyor dostum.. Bak, dinle...

Gerçekten hızla yaklaşan bir takım sesler duyulmaya başlamıştı...

Saray, sebebini bilmediği gürültülerle allak bullak olurken, öteye beriye koşuşan muhafızlar şimdi zindanı taramaya başlamışlardı.

★★★

Kara Murat ve arkadaşları can havliyle zindandan çıkmaya çalışırken Yılanlı Mahmut kapalı kaldığı hücrede hâlâ demir kapıyı tekmeleyipduruyordu.

Çok sağlam bünyeli bir adam olduğu için Kara Murat'ın demir parmakları gırtlağını sıktığı zaman ölmemiş, sadece bayılmıştı.

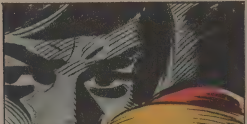

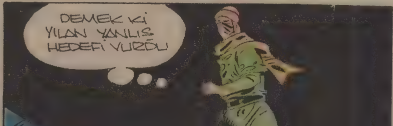
DEMEK Kİ YILAN YANLIŞ HEDEFİ VURDU

Sonra yavaş yavaş kendine geldi.Zindana indiği zaman beraberinde getirip duvardaki halkaya asmış olduğu meşale sönmek üzereydi.Bu hafif ışık içinde hücreye hapsedilmiş olduğunu görünce son derece şaşırdı.Buraya nasıl kapatılmıştı?

Kendisini bir türlü toplayamıyor, olup biteni hatırlamıyordu...

Birden:

—Ah alçak! diye haykırdı...

Kara Murat'la yaptığı düelloyu nihayet hatırlamış ve mücadeleyi kaybettiğini acı bir şekilde anlamıştı...

Yerde yatan zindancının cesedine bakarak:

"—Demek ki, yılan yanlış hedefi vurdu ve Kara Murat da kaçtı" diye düşündü.

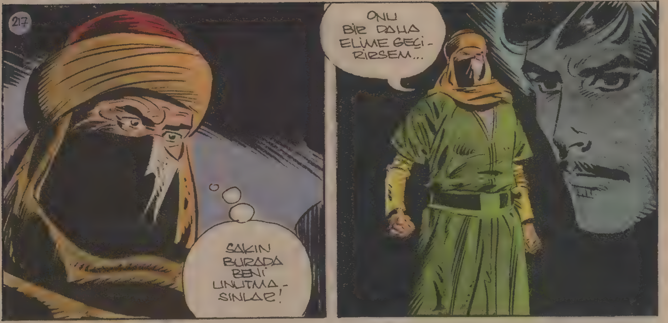
SAKIN BURADA BENİ UNUTMASINLAR!
ONU BİR DAHA ELİME GEÇİRİRSEM...

Az sonra, içine düştüğü derin şaşkınlık büyük bir hiddete döndü.

Şimdi gözlerinden öfke alevleri saçılıyor ve alabildiğine sövüp sayıyordu.

Haykırdı, demir kapıyı tekmeledi, yardım çağırdı.Fakat onu duyan yoktu..Kimse yardıma gelmiyordu.

Birden dehşet içinde kalarak:

"-Sakın beni burada unutmasınlar!" diye düşündü..Bu onun için feci bir son olurdu.

Hem korkuyor, hem de kinle dişlerini gıcırdatıyordu.

Kara Murat'a karşı Engerek yılanını kullanmadığı için şimdi çok pişmandı...

—Onu bir daha elime geçirirsem, artık bu hatayı yapmayacağım! diye homurdandı.

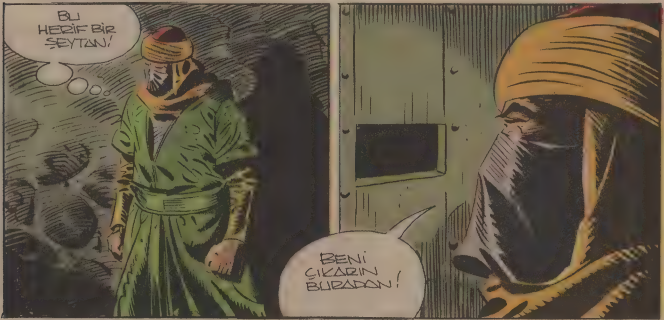
BU HERİF BİR ŞEYTAN!
BENİ ÇIKARIN BURADAN!

Kara Murat'a karşı duyduğu kin şimdi daha da artmıştı.İntikamı korkunç olacaktı..Ama önce bu iğrenç zindandan kurtulması gerekiyordu...

—Bu herif bir şeytan...Yine kaçtı..Üstelik eline geçtiğim halde beni öldürmedi...Neden? Benimle alay ediyor da ondan..

Bu düşünce, kalbini tutuşturan kini iyice alevlendirdi..O anda, önüne çıkacak her şeyi yakmaya hazır korkunç bir yangın gibiydi...

Bu sırada bir muhafız grubu zindana girdi.

Yılanlı Mahmut demir kapının küçük penceresinden bunları görünce çok sevindi.Boğuk bir sesle:

—Hey...Beni çıkarın buradan! diye haykırdı.

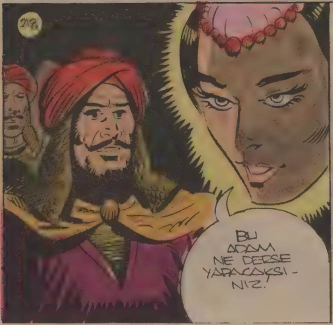
BU ADAM NE DERSE YAPACAKSINIZ!

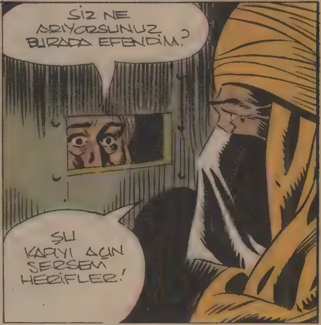
SİZ NE ARIYORSUNUZ BURADA EFENDİM?
ŞU KAPIYI AÇIN SERSEM HERİFLER!

Muhafızlar Yılanlı Mahmut'un peçeli yüzünü görünce onu derhal hatırladılar...

Çünkü Farahnaz Sultan onu kendilerine tanıtıp:

"—Bu adam ne derse yapacaksınız.Onun her sözü, benim emrim sayılır." demişti...

Farahnaz Sultan'ın emrine karşı gelmenin cezası ise ölümdü..Demek ki bu maskeli adam, devlet için çok önemli bir kişiydi..

Bunları düşünen muhafızlar bir an şaşırdılar..Başlarındaki çavuş:

—Siz ...Siz ne arıyorsunuz burada efendim? diye kekeledi...

Yılanlı Mahmut dişlerini gıcırdatarak:

—Soru sormayı bırakıp şu kapıyı açın

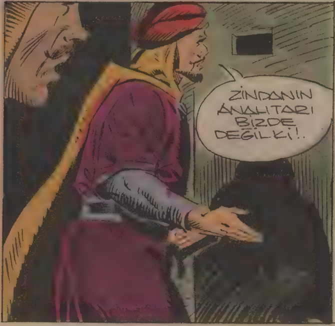
ZİNDANIN ANAHTARI BİZDE DEĞİL Kİ!.

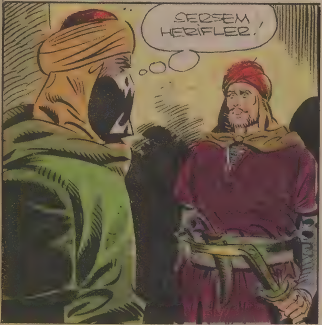
SERSEM HERİFLER!

sersem herifler! diye bağırdı.

Yılanlı Mahmut'un öfkesi karşısında titreyen ve bu fırtınanın kendi başlarına bir belâ getirmesinden korkan zavallılar:

—Ama efendimiz, dediler. Zindanın anahtarı bizde değil ki...

—Öyleyse, kapıyı kırın!...On dakikaya kadar beni buradan çıkartamazsanız hepinizi astırırım, anlaşıldı mı?

Adamlar telaşla koşuştular..Törpü, eye ve levyeler bulup uzun süre uğraşarak demir kapıyı açıp Yılanlı Mahmut'u hücreden kurtardılar..

Mahmut, kanlı gözlerini, yardımına koşmuş olan muhafızlara dikti...

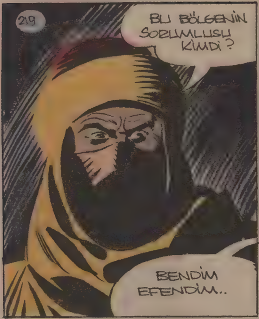
219
BU BÖLGENİN SORUMLUSU KİMDİ ?
BENDİM EFENDİM..

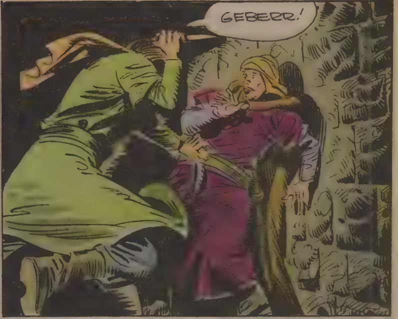

Bakışları o kadar ürkütücüydü ki, korkudan vücutlarının her yanı titreyen zavallılar:

"—Acaba halimiz ne olacak? diye bekleyip duruyordu.

Yılanlı Mahmut, canavar ulumasına benzeyen bir sesle sordu:

—Bu bölgenin sorumlusu kimdi?

Çavuş, iki büklüm olarak ilerledi:

—Bendim efendim...

—Bağırdığımı duymadın mı?

—Hayır efendim...

—Ah alçak...Duymadın öyle mi? Demek ki uyuyordun.Dur ben seni öyle bir uyutayım ki, bir daha uyanma...

Yılanlı Mahmut ok gibi atılıp çavuşun belindeki hançeri çekti ve şimşek gibi bir hızla adamın kalbine sapladı...

Zavallı "Gık" bile diyemeden cansız yere yuvarlandı.

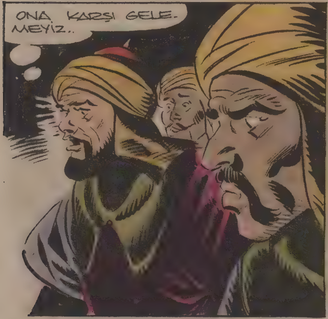
ONA KARŞI GELEMEYİZ..

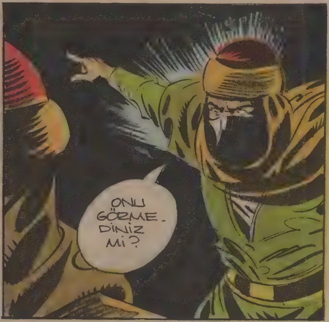
ONU GÖRMEDİNİZ Mİ?

Komutanlarının öldüğünü gören dokuz asker bacakları tir tir titreyerek korkudan adeta duvara yapışmış halde bekliyorlardı.

Farahnaz Sultan'dan aldıkları emir kesin olduğu için hiç biri Yılanlı Mahmut'a karşı gelmeyi aklından bile geçirmiyor, çaresizlik içinde onun öfkesinin yatışmasını bekliyorlardı.

Yılanlı Mahmut fırıl fırıl dönen gözlerini muhafızlara çevirerek tekrar haykırdı:

—Buradan, devletimizin başına bela olan müthiş bir katil kaçtı.Onu görmediniz mi?

Zavallılar can korkusundan tir tir titriyorlardı.

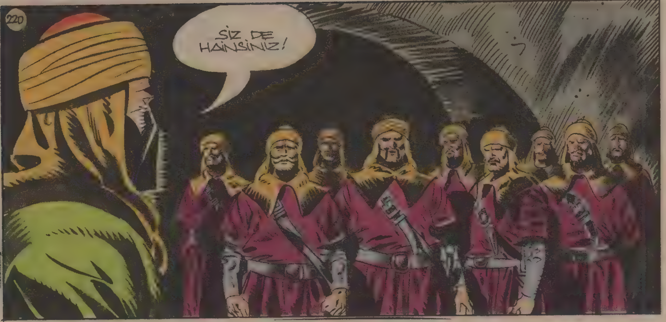

—Hayır efendimiz, görmedik. Sadece bir takım gürültüler duyunca buraya inip bir bakalım dedik...

Yılanlı Mahmut, Kara Murat'a duyduğu öfkenin acısını bunlardan çıkarıyordu. Onları saydı. Dokuz kişiydiler.. Hepsi de güçlü kuvvetliydi.. İsteseler atılıp Yılanlı Mahmut'u haklayabilirlerdi. Ama hiç birisi kımıldamıyor, yüzleri ölü gibi sararmış bir halde bekliyordu.

Aldıkları emirlere aynen uymaya alışmışlardı çünkü...

Yılanlı Mahmut:

—Siz de hainsiniz! diye bağırdı.

Kanlı gözleriyle zavallıları bir kere daha süzdü.

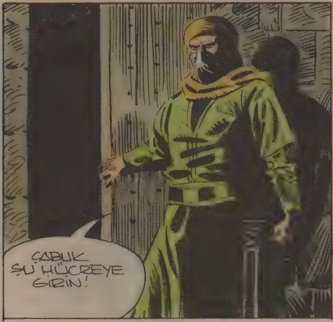
ÇABUK ŞU HÜCREYE GİRİN!

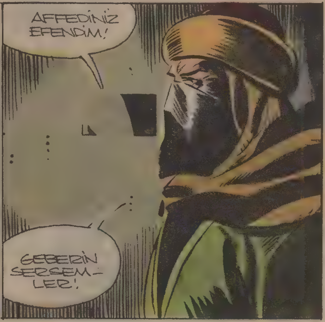
AFFEDİNİZ EFENDİM!
GEBERİN SERSEMLER!

Ortalığı derin ve müthiş bir sessizlik kaplamıştı.

Yılanlı Mahmut'un bakışları ansızın korkunç bir şekilde parladı:

—Çabuk şu hücreye girin! diye emretti.

Dokuz kişiyi biraz önce kendisinin bulunduğu zindana soktuktan sonra demir kapıyı kapatıp kilitledi.

Adamlar yalvardılar:

—Affediniz efendim... Karımıza çocuklarımıza acıyın.. Burada ölürüz biz...

Yılanlı Mahmut, adamların bu yalvarışlarını duymadı bile... Homurdanır bir sesle:

—Sizin yeriniz burası... Açlıktan ve susuzluktan geberin sersemler! diye söylenerek çekip gitti...

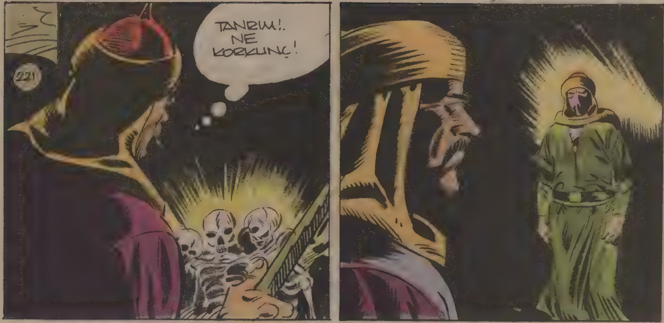

* * *

Üç yıl sonra hapishanenin en dibindeki zindanda on insan iskeleti bulundu.Biri daha önce ölen zindancının, diğerleri de askerlerin iskeletleriydi.Bunlar iğrenç bir şekilde birbirlerinin üzerine yığılmışlardı. Sanki bir takım vahşi canavarlar oraya kapatılmış, birbirlerini boğmuş, sonunda hepsi ölerek, sadece iskeletleri meydanda kalmış gibiydi...

Unutulan hücreye yıllarca kimse uğramamıştı...

* * *

Yılanlı Mahmut zindandan çıktıktan sonra sol taraftaki dar yolu tuttu.. Hızla merdivenleri tırmandı..Her yandan gürültüler geliyordu.

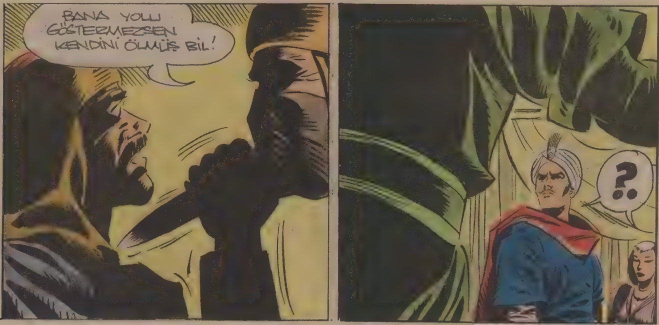
BANA YOLU GÖSTERMEZSEN KENDİNİ ÖLMÜŞ BİL!
?

Koridorda tesadüfen yakaladığı bir askere Farahnaz Sultan'ın dairesini sordu.Adam onu tanımadığı için direnince bıçağını çekip gırtlağına dayayarak:

—Bana yolu göstermezsen kendini ölmüş bil! diye gürledi.

Mahkûmların kaçış haberi Şehzade Halil ile Farahnaz Sultan'a henüz ulaşmamıştı...

İkisi de Şehzade Yakup'un öldürülmesinden sonra Yılanlı Mahmut'u ne yapacaklarını konuşuyorlardı...

Bu adamdan acaba daha fazla faydalanabilirler miydi?

Onlar bunu tartışırken dışarıda müthiş bir gürültü koptu.Bulundukları odanın kapısı ardına kadar açıldı ve öfkeden perişan bir adamın gülle gibi odaya girdiği görüldü.

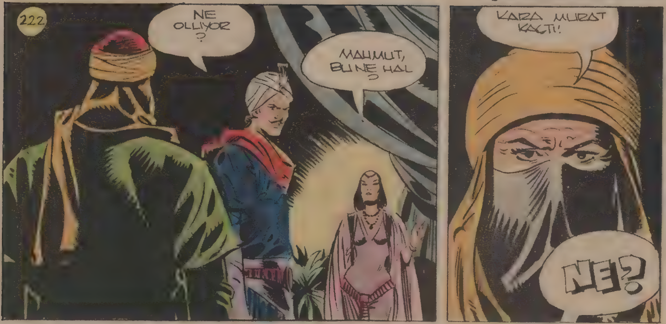
222
NE OLUYOR ?
MAHMUT, BU NE HAL ?
KARA MURAT KAÇTI!
NE?

İkisi de bir an şaşırdı, sonra çabuk kendilerini toparlayarak içeri gireni tanıdılar.

Şehzade Halil bu saygısızlığa fena halde kızıp:

—Ne oluyor? Buraya paldır küldür girmek de ne demek? diye bağırdı.

Farahnaz Sultan ise daha soğukkanlı davranarak:

—Mahmut, bu ne hal? diye sordu.

Yılanlı Mahmut soluk soluğa söylendi:

—Bilmiyor musunuz zindanda ne oldu?

Şehzade Halil'in sabrı tükenmişti:

—Söyle be adam, ne oldu?

—Kara Murat...Kara Murat kaçtı...

—Neee? Kaçtı mı?

—Evet...

—Allah kahretsin! Nasıl kaçtı?

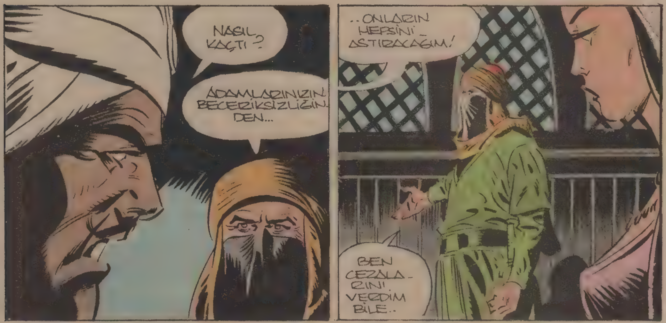
NASIL KAÇTI ?
ADAMLARINIZIN BECERİKSİZLİĞİNDEN...
..ONLARIN HEPSİNİ ASTIRACAĞIM!
BEN CEZALARINI VERDİM BİLE..

Yılanlı Mahmut gerçeği söylemedi.O kadar açık kalpli değildi.Olayda kendisinin rolü yokmuş gibi:

—Adamlarınızın beceriksizliğinden kaçtı tabii.. Diye cevap verdi.Bir adamı bile zindanda tutmayı beceremediler...

Şehzade Halil öfkeyle:

—Onların hepsini astıracağım! diye haykırdı.

Yılanlı Mahmut uğursuz bir sesle cevap verdi:

—Merak buyurmayın efendim! Ben cezalarını verdim bile!...

—Ne yaptın?

—Bir hücreye hapsettim.Açlıktan ve susuzluktan ölecekler...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

11 NISAN 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 533 FİYATI 20 LİRA

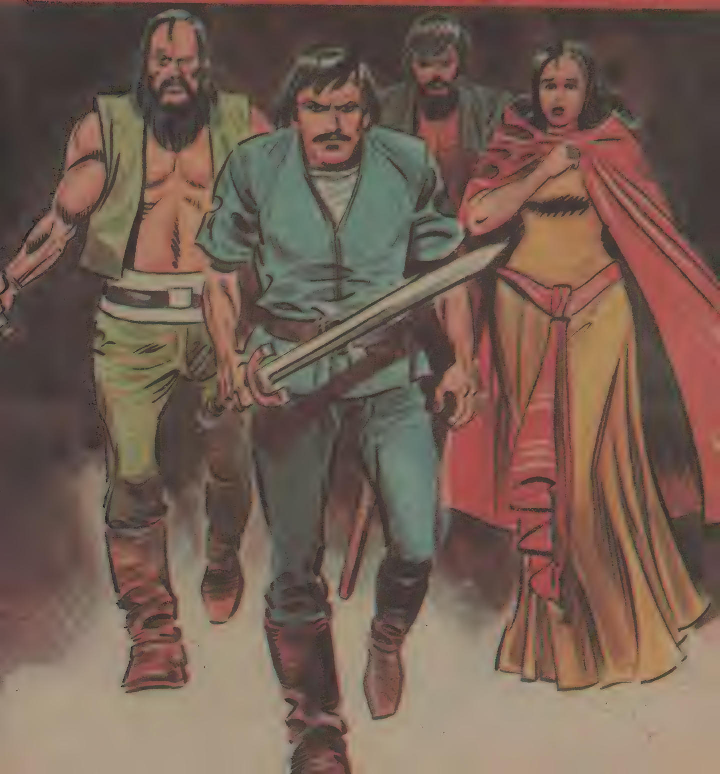

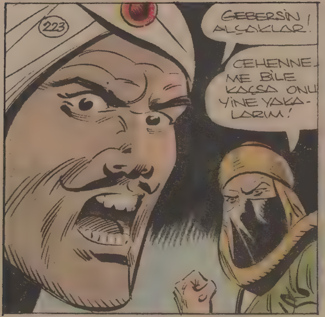
223
GEBERSİN! ALÇAKLAR!
CEHENNEME BİLE KAÇSA ONU YİNE YAKALARIM!

Şehzade Halil, ağzından köpükler saçarak:

—Gebersin alçaklar! diye bağırdı.

Yılanlı Mahmut devam etti:

—Zindandaki gürültülerden, Kara Murat'ın henüz tamamen kurtulmadığı anlaşılıyor. Bu adam çok tehlikelidir. Emrime bir muhafız birliği verirseniz, cehenneme bile kaçsa, onu yine yakalarım...

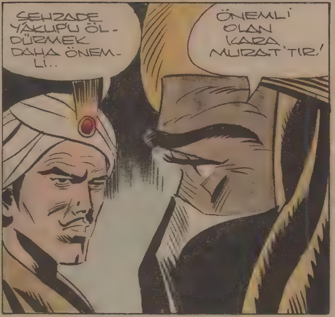
ŞEHZADE YAKUP'U ÖLDÜRMEK DAHA ÖNEMLİ..
ÖNEMLİ OLAN KARA MURAT'TIR!

Şehzade Halil yüzünü buruşturarak:

—Şehzade Yakup'u öldürmek benim için daha önemli, diye homurdandı.

Yılanlı Mahmut, acı bir sesle:

—Yanılıyorsunuz şehzadem, dedi. Kardeşinizi öldürmek benim için çocuk oyuncağı kadar basit bir olay.. Önemli olan Kara Murat'tır...

—Nesi önemli Kara Murat'ın...

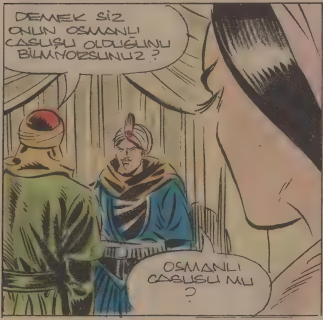
DEMEK SİZ ONUN OSMANLI CASUSU OLDUĞUNU BİLMİYORSUNUZ?
OSMANLI CASUSU MU ?

—Yaaa? Demek siz onun bir Osmanlı casusu olduğunu bilmiyorsunuz?

Şehzade Halil haykırdı:

—Osmanlı casusu mu?

—Evet... Kara Murat, Fatih Sultan Mehmet'in fedaisidir.. Kimbilir Akkoyunlu ülkesi hakkında ne bilgiler toplamıştır! Onun kaçmasına göz yumarsanız ülkenizin başına umulmadık felaketler gelebilir...

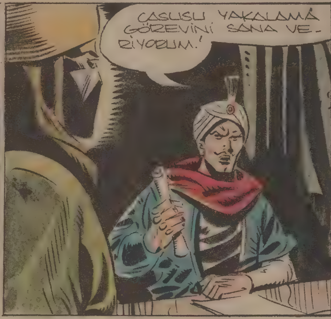
CASUSU YAKALAMA GÖREVİNİ SANA VERİYORUM!

Şehzade Halil sapsarı kesilerek:

—Ah alçak! Demek bir casus olarak buraya gelmiş! diye söylendi, sonra masasına oturup bir emir yazmaya başladı. Bitince imzalayıp, mühürledikten sonra Yılanlı Mahmut'a:

—Bu emirnameyi al, dedi. Casusu yakalama görevini sana veriyorum...

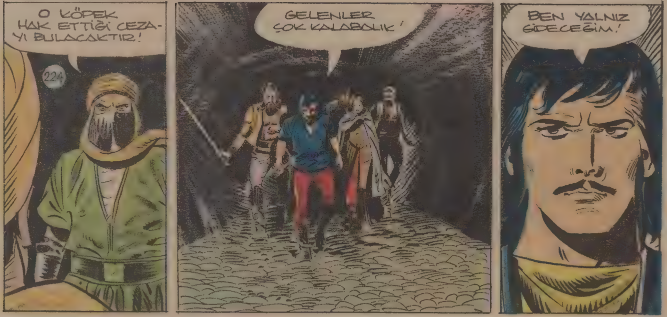
O KÖPEK HAK ETTİĞİ CEZAYI BULACAKTIR!
224
GELENLER ÇOK KALABALIK!
BEN YALNIZ GİDECEĞİM!

Mahmut'un gözleri sevinçle parladı:

—Hiç merak etmeyiniz efendimiz.. O köpek hak ettiği cezayı bulacaktır!...

★ ★ ★

Kara Murat ve arkadaşları, sapsarı yüzleriyle soluk bile almadan, yaklaşan ayak seslerini dinliyorlardı...

—Rap, rap, rap!...

Zindana, kalabalık bir muhafız birliğinin indiği anlaşılıyor, sert ayak sesleri, rutubetli duvarlarda yankılar yapıyordu...

Kara Murat:

—Galiba haklısın Hamza! dedi.. Gelenler çok kalabalık.. Vuruşarak onları yarıp geçmemiz imkânsız!..

—Teslim mi olalım yani?

—Hayır.. Buradan birimizin kurtulması gerekiyor. Ben yalnız gideceğim..

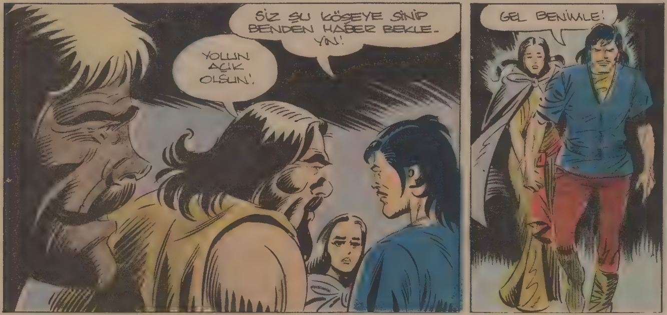
SİZ ŞU KÖŞEYE SİNİP BENDEN HABER BEKLEYİN!
YOLUN AÇIK OLSUN!
GEL BENİMLE!

—Az önce ben de bunu söylemiştim ama kabul etmemiştin.. Sen git.. Yolumuz burada ayrılıyor Kara Murat...

Kara Murat, acı acı gülümsedi:

—Hayır dostum.. Ben kaçmak için değil sizi kurtarmak için gidiyorum...

—Nasıl olacak bu?

—Bir planım var. Siz şu köşeye sinip benden haber bekleyin. Ya hep beraber öleceğiz, ya da hep birlikte kurtulacağız...

—Daha bu sabah tanıştığımız halde sana inanıyorum Kara Murat.. Yolun açık olsun.. Bizim kaybedecek bir şeyimiz yok nasıl olsa...

Kara Murat Kristalya'yı elinden tutarak çekip, hızla koridorda ilerledi...

Yaklaşan askerlere doğru çekinmeden yürüyordu...

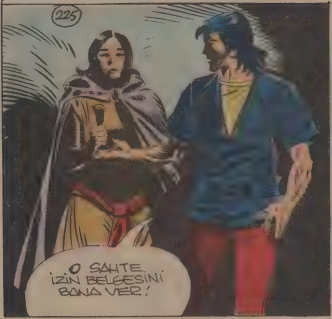
225
O SAHTE İZİN BELGESİNİ BANA VER!

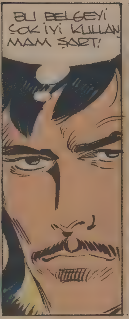
BU BELGEYİ ÇOK İYİ KULLANMAM ŞART!

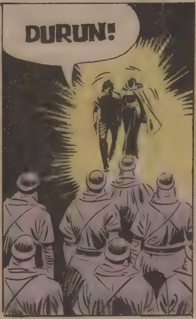

Kristalya'ya:

—O sahte izin belgesini bana ver! dedi.

Genç kızın uzattığı kâğıdı aldı.. Okumaya zamanı yoktu.. Üzerinde neler yazılı olduğunu bilmiyordu...

"Ne olursa olsun bu belgeyi çok iyi kullanmam şart" diye düşündü.

Yaklaşan askerler, karşıdan iki gölgenin geldiğini görünce durdular. Başlarındaki subay:

—Durun! Kimsiniz? diye gürledi.

Kara Murat, sakin bir sesle cevap verdi:

—Yabancı değiliz.. İzin belgemiz var..

—Yaklaşın görelim...

Kara Murat ile Kristalya'ya kuşkulu gözlerle bakan subay, bir kadınla bir erkeğin zindan koridorlarında ne işi olduğunu düşünüyordu.

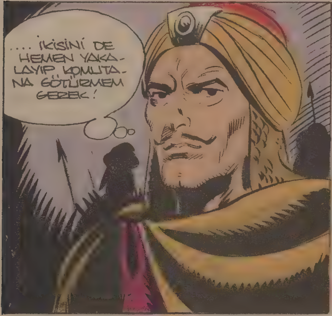
... İKİSİNİ DE HEMEN YAKALAYIP KOMUTANA GÖTÜRMEM GEREK!

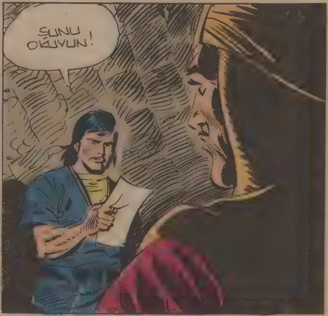
ŞUNU OKUYUN!

Gürültüler bütün sarayı allak bullak ederken onların buralarda dolaşması, gerçekten şüphe çekiciydi...

Subay:

—"İzin belgeleri olsa bile ikisini de hemen yakalayıp komutana götürmem gerek" diye düşündü...

Kara Murat, elindeki kâğıdı subaya uzatarak:

—Şunu okuyun! dedi.

Adam, meşalenin ışıkları altında kâğıdı okudu:

"Her sınıf ve rütbeden subaylarıma ve askerlerime bu kâğıdı gösterecek olan kişiye her yerde ve her zaman itaat etmelerini emrediyorum...

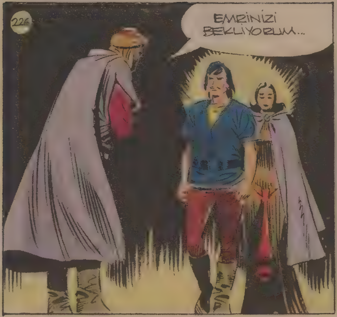
226
EMRİNİZİ BEKLİYORUM...

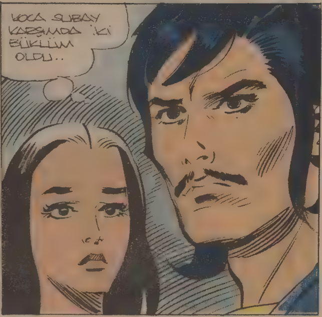
KOCA SUBAY KARŞIMDA İKİ BÜKLÜM OLDU..

...Emre karşı gelenler derhal idam edilecektir''.

Kâğıdın altında Şehzade Halil'in imzası ve mühürü vardı...

Kâğıtta neler yazılı olduğunu bilmeyen Kara Murat heyecanla beklerken, subay ansızın yerlere kadar eğildi ve karşısındaki gence merak içinde bakarak:

—Emrinizi bekliyorum! dedi.

Kara Murat bir an ne yapacağını şaşırdı. O belgenin sadece bir mahkûmun zindandan çıkmasını sağlayacak basit bir emirname olduğunu sanıyordu..

Oysa koca subay şimdi karşısında iki büklüm olmuş, vereceği emri bekliyordu...

Fazla şaşkınlığın kuşku yaratacağını düşünen Kara Murat derhal kararını verdi ve sert bir sesle:

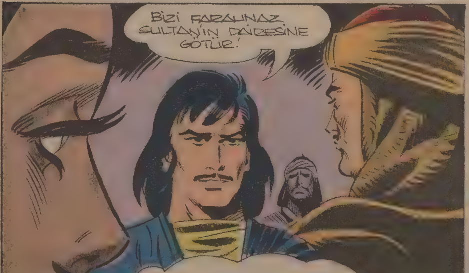
BİZİ FARAHNAZ SULTAN'IN DAİRESİNE GÖTÜR!
ACABA NE YAPMAK İSTİYOR?.

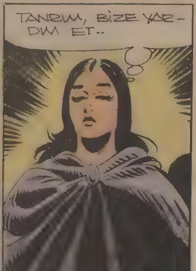
TANRIM, BİZE YARDIM ET..

—Bizi Farahnaz Sultan'ın dairesine götürün! dedi.

Kristalya, endişe dolu güzel gözlerini Kara Murat'a dikerek:

—''Acaba ne yapmak istiyor?'' diye düşündü.

Derhal saraydan çıkıp gitmek varken neden böyle hareket etmişti?

Farahnaz Sultan'la ne gibi bir işi vardı?

Sultan, Kristalya'yı Kara Murat'ın yanında görünce her şeyi anlayacak ve onları mutlaka cellata teslim edecekti..

Genç kız içinden:

—''Tanrım, bize yardım et'' diye inledi.

Bütün korkusuna rağmen hiç ses çıkarmadan Kara Murat'ı izledi.

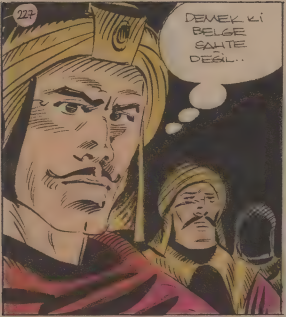
227
DEMEK Kİ BELGE SAHTE DEĞİL..

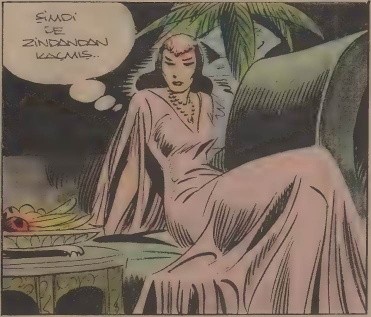
ŞİMDİ DE ZİNDANDAN KAÇMIŞ..

O anda askerlerin başındaki subay da şöyle düşünüyordu.

''Demek ki belge sahte değil. Eğer öyle olsaydı hemen zindandan çıkıp soluğu dışarıda almak isterlerdi.. O zaman bütün tehlikeyi göze alıp ikisini de tutuklardım. Ama Farahnaz Sultan'ın dairesine gitmek istediklerine göre ortada böyle bir durum yok.''

* * *

Şehzade Halil, Yılanlı Mahmut'la beraber çıktıktan sonra Farahnaz Sultan salonda yalnız kalmıştı...

Saraydaki gürültüleri dinleyerek bir an ayakta şaşkın şaşkın durdu. Sonra köşedeki geniş koltuğa oturdu. Sakin olmaya çalıştığı halde bunu bir türlü başaramıyor, hırsından adeta kendini yiyordu.

—''Şu Kara Murat denilen iblis ortaya çıktığından beri her işim ters gidiyor. Şimdi de zindandan kaçmış!.. Şeytan mı ne bu adam? Yoksa ben de mi ondan korkmaya başladım?''

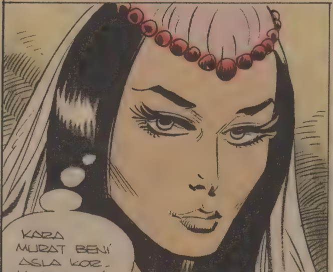
KARA MURAT BENİ ASLA KORKUTAMAZ!

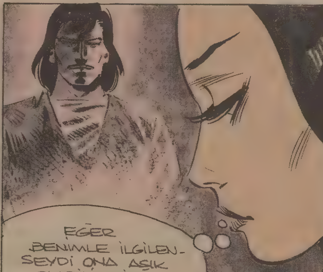
EĞER BENİMLE İLGİLENSEYDİ ONA AŞIK OLABİLİRDİM..

Farahnaz Sultan durdu, kendi kendine korkunç bir şekilde gülümsedi:

—Haydi canım sen de... Ben aşkı tanımadığım gibi, korkuyu da bilmem.. Kara Murat beni asla korkutamaz!.

Fakat böyle dediği halde gerçekten içinde bir korku yer etmişti.. Bu halinden utanarak söylendi:

—Kara Murat'a karşı duygularım çok zayıf.. Bunu kabul etmem gerek.. Eğer benimle ilgilenseydi ona âşık olabilirdim. Ama bütün bunların önemi kalmadı. Nasıl olsa yakalanacak ve cellat baltası altında can verecek,

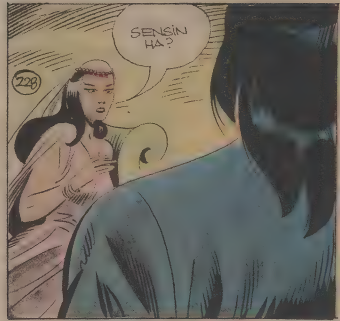
SENSİN HA?
228

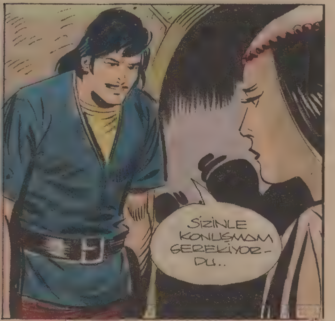
SİZİNLE KONUŞMAM GEREKİYOR-DU..

Birden kapının açıldığını ve içeriye izinsiz olarak birinin girdiğini farkedip, öfkeyle başını çevirdi:

—Kim o? Kim o saygısız?

Farahnaz Sultan, ansızın şeytan görmüş gibi ürpererek yerinden sıçradı.. Kadının gözleri iri iri açılmıştı:

—Neee? Sensin ha? Nasıl girdin buraya?

Kara Murat, tatlı tatlı gülümseyerek Farahnaz Sultan'a doğru yürüdü, kadının önünde saygıyla eğilerek:

—Böyle biçimsiz bir zamanda gelişimi affedin, dedi. Ama sizinle konuşmam gerekiyordu.. Acaba huzurunuza böyle haber vermeden girişimi bağışlayacak mısınız?

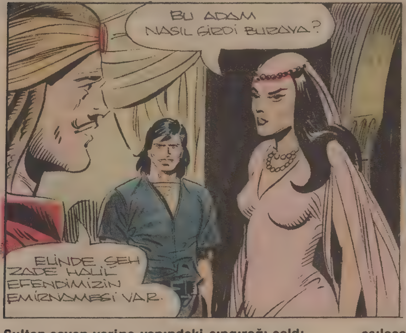
BU ADAM NASIL GİRDİ BURAYA?
ELİNDE ŞEHZADE HALİL EFENDİMİZİN EMİRNAMESİ VAR.

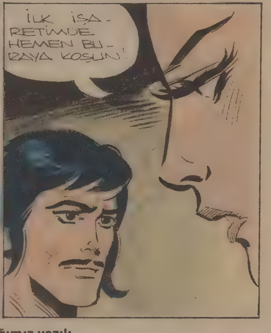
İLK İŞARETİMDE HEMEN BURAYA KOŞUN!

Bu söz, alayla söylenmişti.. Farahnaz Sultan cevap yerine yanındaki çıngırağı çaldı ve içeri giren muhafız komutanına sordu:

—Bu adam nasıl girdi buraya?

Komutan şaşırdı, kekeleyerek cevap verdi:

—Şey.. Zindandaki muhafızlarla beraber geldi sultanım.. Elinde Şehzade Halil efendimizin emirnamesi var.. İtaat etmezsek asılacağımız yazılı...

—Mesele anlaşıldı.. Peki dışarıda ne kadar asker var?

—Otuz tüfekli sultanım.. Emir buyurursanız daha da çağırırız...

—İyi.. Hepiniz hazır olun.. İlk işaretimde hemen buraya koşun..

Komutan selam vererek salondan çıktı.

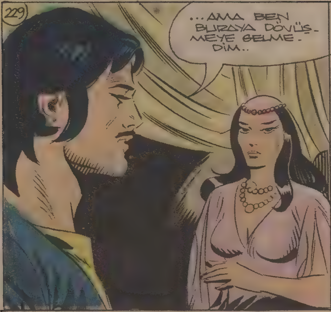
229
...AMA BEN BURAYA DÖVÜŞMEYE GELMEDİM..

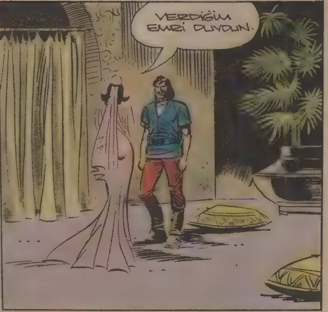
VERDİĞİM EMRİ DUYDUN.

Kara Murat ise gülümsedi:

—Bu hazırlığınız çok iyi oldu.. Hepsi hazırlansınlar ki, dövüş tatlı olsun. Ama ben buraya dövüşmeye gelmedim...

Farahnaz Sultan, iri gözleriyle delikanlıyı süzüyordu...

Gerçekten yakışıklı, eşi bulunmaz bir erkekti.. Onunla geçirdiği aşk ve şehvet gecesini bir türlü unutamıyordu...

Genç kadın, onun her alanda kendisinden üstün olduğunu sezdi... Böyle bir insana hakim olabilmek çok zordu.. Sesindeki öfkeyi belli etmemeye çalışarak:

—Buraya izinsiz girişini affediyorum, dedi. Ama buradan sağ salim çıkmana imkân olmadığını da hatırlatmak istiyorum. Verdiğim emri duydun...

Kara Murat, başını salladı:

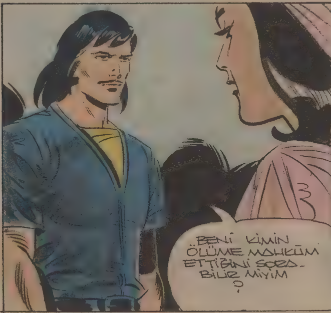
BENİ KİMİN ÖLÜME MAHKÛM ETTİĞİNİ SORABİLİR MİYİM?

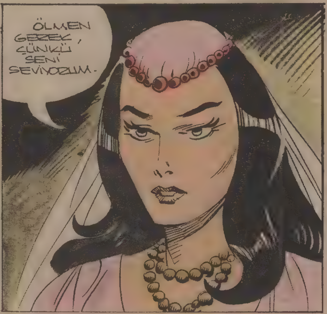
ÖLMEN GEREK, ÇÜNKÜ SENİ SEVİYORUM.

—Evet, duydum...

Genç kadın soğuk bir gülümsemeyle:

—Nasıl olsa ölüme mahkûmsun, dedi. Bir ölüm mahkûmunun son isteğini dinlemek adettir... Söyle bakalım, ne istiyorsun?

—Ne istediğimi söylemeden önce, beni kimin ölüme mahkûm ettiğini sorabilir miyim?

—Elbette... Seni ölüme ben mahkûm ettim...

—Neden?

Farahnaz Sultan'ın yüzü sapsarıydı. Dudakları hafifçe titriyordu. Buz gibi soğuk bir sesle şöyle dedi:

—Seni ölüme mahkûm ettim, çünkü sen beni yüreğimden yaraladın.. Ölmen gerek, çünkü seni seviyorum...

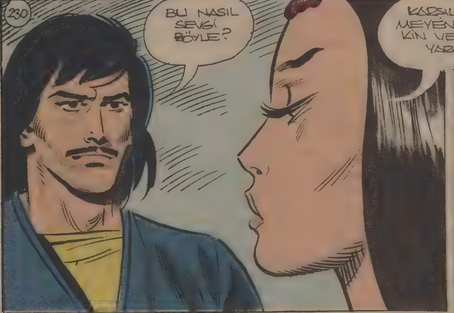
230
BU NASIL SEVGİ BÖYLE?

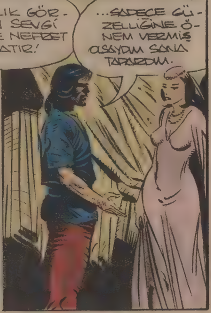
KARŞILIK GÖRMEYEN SEVGİ KİN VE NEFRET YARATIR!
...SADECE GÜZELLİĞİNE ÖNEM VERMİŞ OLSAYDIM SANA TAPARDIM.

—Allah, Allah!.. Bu nasıl sevgi böyle?

—Evet.. Kırılan bir gururu ancak ölüm onarır. Eğer seni sevmeseydim, sana herhangi bir erkek gibi bakabilseydim, canına dokunmazdım.. Karşılık görmeyen sevgi, kin ve nefret yaratır...

Kara Murat soğukkanlılığını bozmamaya çalışarak:

—İnan bana, çok güzelsin, dedi. Öyle dayanılmaz bir güzelliğin var ki, eğer sadece güzelliğine önem vermiş olsaydım sana tapabilirdim... Ama benim kadınlarda aradığım güzellik başka.. Benim için bir prenses, ya da bir yosma, hiç fark etmez.. Yeter ki gülücüğü yüreğinde olsun...

—Demek ki beni içten bulmuyorsun...

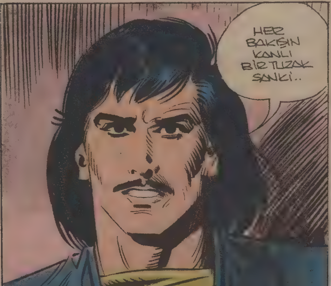
HER BAKIŞIN KANLI BİR TUZAK SANKİ..

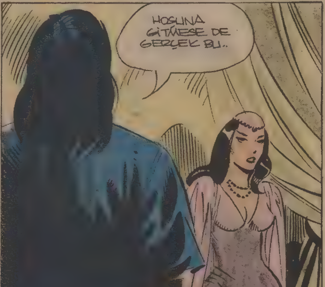
HOŞUNA GİTMESE DE GERÇEK BU..

—Hayır.. Kalbinde fesatlık yuva yapmış. Her gülüşün bir ölüm çiçeği.. Her sözünde bir başkasının felaketi gizli.. Her bakışın kanlı bir tuzak sanki...

Farahnaz Sultan bir an zili çalıp, adamlarını Kara Murat'ın üzerine saldırtmayı düşündü.. Ama onunla biraz daha konuşmak isteği ağır bastığı için bundan vazgeçti.

Kara Murat devam etti:

—Evet, işte senin hakkındaki duygularım böyle güzel sultan.. Hoşuna gitmese de gerçek bu.. Şimdi, muhafızlarınla karşılaşıp, onlara derslerini vermeden önce...

Farahnaz Sultan, Kara Murat'ın bu akıl almaz cesareti karşısında iyice afalladı.. Kıskıvrak ele geçtiği şu anda bile çok yüksekten atıyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

18 NİSAN 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 534 FİYATI 20 LİRA

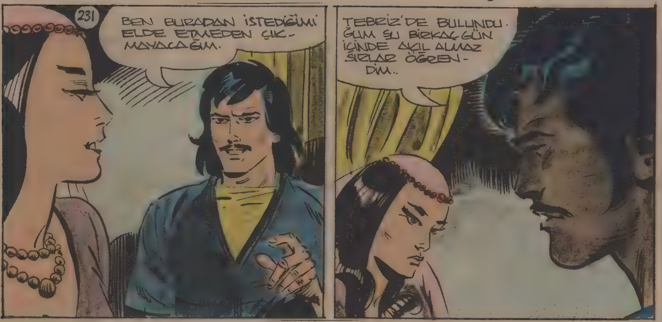
231
BEN BURADAN İSTEDİĞİMİ ELDE ETMEDEN ÇIKMAYACAĞIM.
TEBRİZ'DE BULUNDUĞUM ŞU BİRKAÇ GÜN İÇİNDE AKIL ALMAZ SIRLAR ÖĞRENDİM..

Alaylı bir sesle:

—Bu durumda muhafızlarıma nasıl ders vereceğini pok merak ettim doğrusu.. Bu o kadar kolay mı?

—Evet...Kolay tabiii..O dersin nasıl verileceğini az sonra göreceksin. Ama ben buradan istediğimi elde etmeden çıkmayacağım...

Kara Murat Farahnaz Sultan'ı en zayıf yerinden soğukkanlılıkla vurarak yere sermek gerektiğini düşünüp devam etti:

—Tebriz'de bulunduğum şu birkaç gün içinde akıl almaz sırlar öğrendim. Mesela Yılanlı Mahmut Şehzade Yakup'u öldürmekle görevlendirildi. Bu işi ona sen verdin. Yılanlı Mahmut müthiş bir katildir.O, Şehzade Yakup'u öldürecek ve senin istediğin gibi, babasının ölümünden sonra Şehzade Halil hükümdar olacak...Tabii ben izin verirsem...

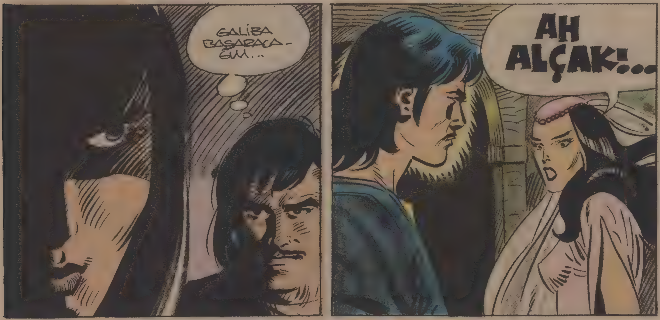
GALİBA BAŞARACAĞIM...
AH ALÇAK!...

Farahnaz Sultan hafifçe titredi. Kara Murat bunu gördü.. Derin bir soluk alarak kendi kendine:

"Galiba başaracağım" dedi.

Farahnaz Sultan onu heyecanla dinliyordu.

Kara Murat konuşmasını sürdürdü:

—Fakat bu işin gerçekleşebilmesi için ne lazım? Her şeyden önce bilinmemesi ve Yılanlı Mahmut'un serbest olması, değil mi? Uzun Hasan, oğlunun suikaste uğrayacağını öğrenirse ne olur?

Farahnaz Sultan daha fazla dayanamayarak deli gibi haykırdı:

—Ah alçak!...Her şey berbat olur tabii..

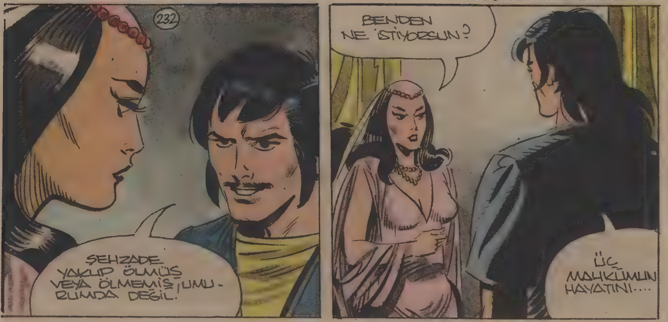
232
ŞEHZADE YAKUP ÖLMÜŞ VEYA ÖLMEMİŞ, UMURUMDA DEĞİL.
BENDEN NE İSTİYORSUN?
ÜÇ MAHKÛMUN HAYATINI....

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

—Eğer beni serbest bırakır ve senden isteyeceğim şeyi yaparsan bu suikastten kimsenin haberi olmaz. Şehzade Yakup ölmüş veya ölmemiş, benim umurumda değil...

Farahnaz Sultan hem öfkeden köpürüyor, hem de Kara Murat'a karşı ister istemez duyduğu hayranlık artıyordu. Yüzü sapsarı kesilen genç kadın duygularını zor zaptederek sordu:

—Söyle benden ne istiyorsun?

—Önemsiz bir şey...Susmama karşılık üç mahkûmun hayatını istiyorum...

—Üç mahkûmun mu?

—Evet..Şunu da söyleyeyim, ben bu üç kişiyi bugüne kadar tanımıyordum bile..Ama onlara kurtulacaklarına dair söz verdim.

—Demek buraya tanımadığın üç kişiyi kurtarmak için kendi canını vermeye geldin?

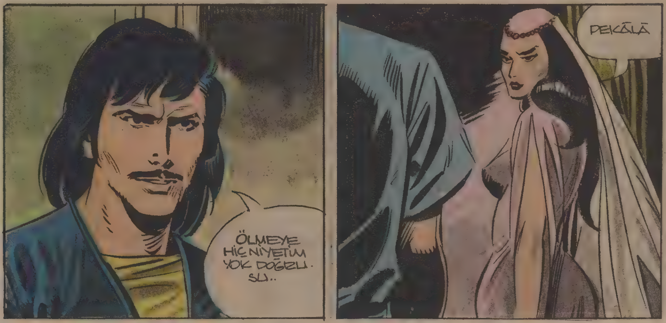
ÖLMEYE HİÇ NİYETİM YOK DOĞRUSU..
PEKÂLÂ

—İşte bunda yanıldın güzel sultan..Canımı vermem söz konusu değil...Ölmeye hiç niyetim yok doğrusu..Ben, bildiğim sırlara karşılık, sizin için önemi olmayan üç mahkûmun serbest bırakılmasını istemek için gelmiş bulunuyorum.

Farahnaz Sultan kısa bir an düşündükten sonra:

—Pekala, dedi. İstediğin adamları serbest bırakacağım...

Kara Murat hazırladığı planın bu kadar kolay sonuç vermesine şaşırdı. Hem de o kadar şaşırdı ki, bir türlü kulaklarına inanamadı. Kılıcını çekmeye hazır bir halde, tetikte bekledi. Her an bir saldırı olabilirdi.

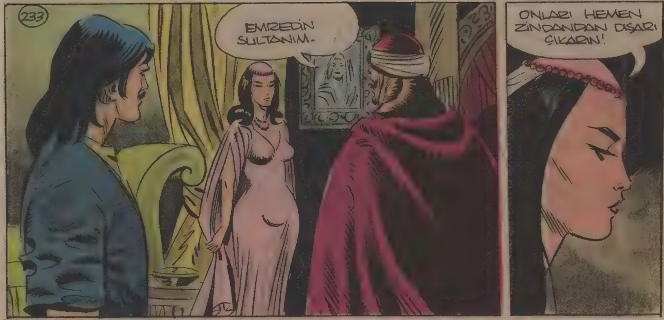
233
EMREDİN SULTANIM.
ONLARI HEMEN ZİNDANDAN DIŞARI ÇIKARIN!

Farahnaz Sultan çıngırağı aldı. Kapı açıldı. Dışarıda bir sürü silahlı adam göründü. Askerlerin komutanı içeriye girdi.

Kara Murat, zindanda bıraktığı Kör Hamza, Gürcü Yusuf ve Çopur Ali'nin yerlerini tarif etti. Dışarıda bekleyen Kristalya'nın subay ve askerleri mahkûmların yanına götüreceğini söyledi.

Farahnaz Sultan muhafızların komutanına emretti:

—Onları hemen zindandan dışarı çıkarın..Yedirip içirdikten sonra da serbest bırakın..Kendilerine Kara Murat sayesinde kurtulduklarını söylemeyi de unutmayın...

Subay gitti...

Salona derin bir sessizlik çöktü...

Kara Murat da Farahnaz Sultan da uzun süre tek kelime konuşmadan bekledi.

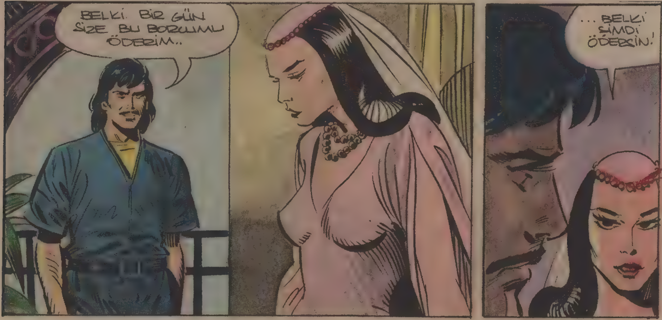
BELKİ BİR GÜN SİZE BU BORCUMU ÖDERİM..
...BELKİ ŞİMDİ ÖDERSİN!

Sıkıcı gelen dakikalardan sonra muhafızların komutanı yeniden içeri girdi:

—Emriniz yerine getirildi sultanım. Onları kızla beraber sokağa saldık.

—Peki, gidebilirsin...

Subay, salondan çıktıktan sonra Kara Murat Farahnaz Sultan'a:

—Teşekkür ederim, dedi. Dostlarım serbest bırakıldı.Belki bir gün size bu borcumu öderim...

Farahnaz Sultan düşünceli görünüyordu:

—Borcunu belki şimdi ödersin. Şehzade Yakup'a hazırlanan suikast hakkında bildiklerini kimseye söylemeyeceğine dair şeref sözü vermeni istiyorum.

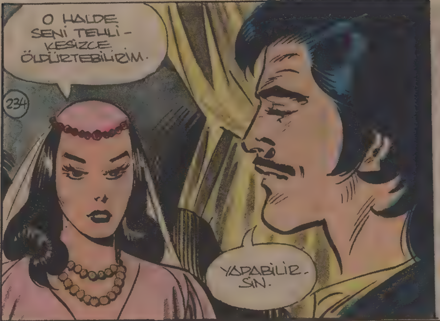
O HALDE SENİ TEHLİKESİZCE ÖLDÜRTEBİLİRİM.
234
YAPABİLİR-SİN.

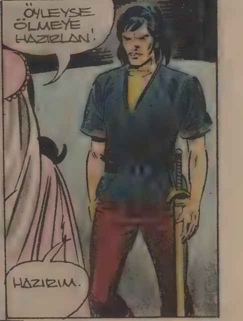
ÖYLEYSE ÖLMEYE HAZIRLAN!
HAZIRIM.

Kara Murat gülümsedi:

—Bu zaten beni ilgilendiren bir konu değil..Hem benden başka hiç kimse bilmiyor.

Farahnaz Sultan'ın tavrı birden değişti, bakışlarında ani bir parıltı dolaştı:

—Yaaa? Demek hiç kimse bilmiyor? O halde seni tehlikesizce öldürtebilirim.

—Yapabilirsin. Tabii gücün yeterse..

—Sen benim gücümden şüphe mi ediyorsun?

—Evet...

—Öyleyse ölmeye hazırlan...

—Ben ölüme her zaman hazırım...

Farahnaz Sultan'ın Kara Murat'a dikilen bakışlarında gözle görülür bir hayranlık vardı. İçinden:

''__Keşke Şehzade Halil bu kadar güçlü olsaydı...O zaman dünyayı avucumuzun içine alırdık'' diye düşündü...

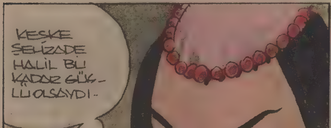
KEŞKE ŞEHZADE HALİL BU KADAR GÜÇLÜ OLSAYDI-
...DÜNYAYI AVUCUMUZUN İÇİNE ALIRDIK.

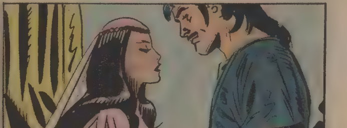

Kara Murat pek ender dünyaya gelen ve tarihin akışını değiştiren adamlardan biriydi. Böylelerine yüz yılda bir veya iki defa rastlanabilirdi.

Farahnaz Sultan'da ani bir değişiklik oldu.

O,şu anda, herkese baş eğdiren zalim ve müthiş insan değildi. Şimdi kadınlığının bütün güzelliği, bütün çekiciliği üzerinde olan bir prensesti... Kara Murat'a karşı duyduğu aşkın büyüklüğü gözlerinden okunuyordu.

Farahnaz Sultan ilerledi. Delikanlının yanına gelince, güzel kollarını havaya kaldırdı. Derin derin soluk alıyor aşk heyecanıyla bütün vücudu titriyordu.

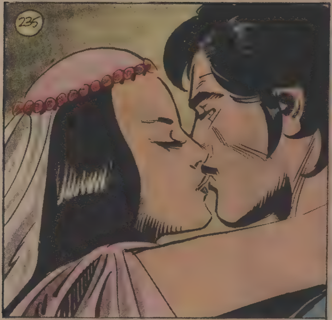

Genç kadın Kara Murat'a sarıldı, onu kendine doğru çekti ve pembe dudaklarını delikanlının dudaklarına yapıştırdı.

Kara Murat kendini geri çekmedi. Bu ateşli aşk öpücüğü onu da ürpertmişti. Ama Farahnaz Sultan onu öptüğü halde Kara Murat onu öpmedi.

Böyle zalim bir kadını sevmesi mümkün değildi...

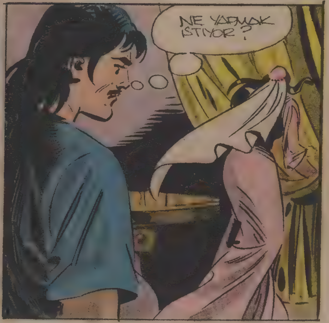
NE YAPMAK İSTİYOR?

Gönlünü ele geçiren erkeğin, aşkına karşılık vermeyişi Farahnaz Sultan'ı birden çılgına döndürdü. İçinde kabaran müthiş bir kinle onu bıraktı. Koşarak odanın öbür ucuna gitti ve çıngırağı avucuna aldı.

Kara Murat elini kılıcının kabzasına dayayarak hayretle onu seyrediyordu.

Farahnaz Sultan delicesine haykırdı.

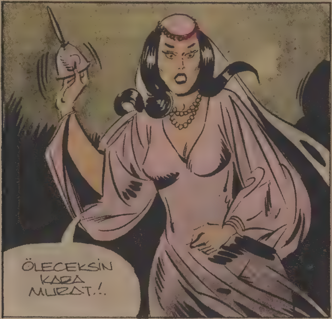

—Öleceksin, Kara Murat! Planlarıma engel olacağın için değil, aşkımı reddettiğin için öleceksin!

Kara Murat hâlâ sakin duruyor, karşısındaki bu müthiş kadının öfkelendikçe artan güzelliğini seyrediyordu.

Farahnaz Sultan zalim bir gülüşle devam etti

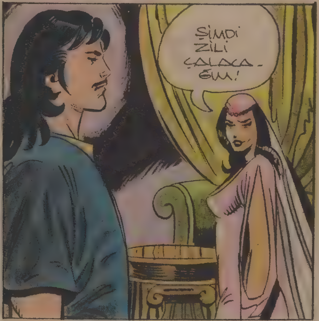
ŞİMDİ ZİLİ ÇALACAĞIM!

—Sana yaşaman için çok fırsat verdim. Ama sen hepsini aptalca reddettin. Sana verdiğim öpücük, aşkımın olduğu kadar ölümünün de habercisidir. Şimdi zili çalacağım. İçeriye askerler dolacak ve seni cehenneme gönderecek.. Sonun geldi Kara Murat!

Kara Murat sakin halini bozmadan soğuk, fakat emredici bir sesle:

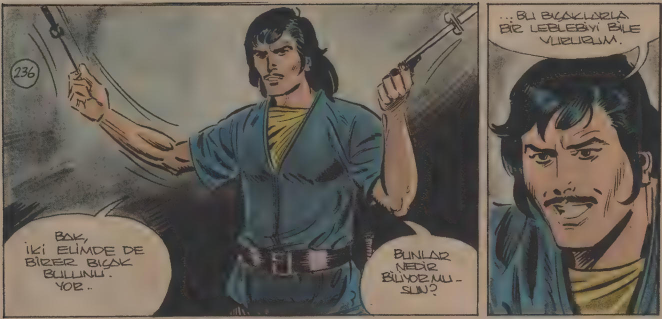
236
BAK, İKİ ELİMDE DE BİRER BIÇAK BULUNU-YOR..
BUNLAR NEDİR BİLİYOR MU-SUN?
...BU BIÇAKLARLA BİR LEBLEBİYİ BİLE VURURUM.

—O zili çalmadan önce beni dinle! dedi. Bak,iki elimde de birer bıçak bulunuyor. Bunlar nedir biliyor musun?

Farahnaz Sultan birdenbire Kara Murat-ın elinde beliren bıçaklara hayretle baktı.

Bu ne demek oluyordu?

Kara Murat ne yapmak istiyordu?

Delikanlı acı acı gülümsedi:

—Biliyor musun güzel sultan? Senin bulunduğun mesafeden bu bıçaklarla bir leblebiyi bile vururum?

Farahnaz Sultan haykırdı:

—Ne demek istiyorsun?

—Şunu demek istiyorum..Zili çaldığın an bu bıçaklardan biri sağ gözüne,öteki de sol gözüne saplanacaktır. Bıçakları öyle ölçülü atacağım ki, büyük bir ihtimalle ölmeyecek ama ömür boyu kör kalacaksın..Bu güzel dünyayı artık hiç bir zaman göremeyeceksin,her düşündüğün an bana beddualar yağdıracaksın..Ama adımı lanetle anman ise doğrusu beni çok sevindirecek...

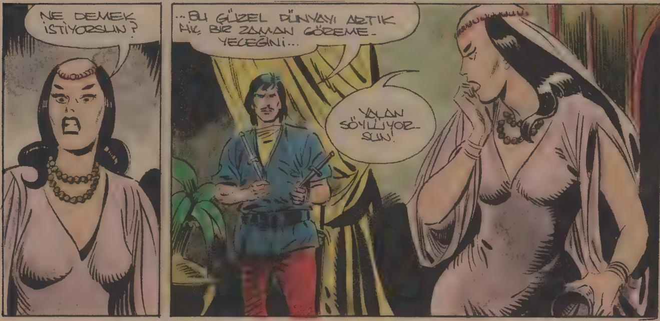
NE DEMEK İSTİYORSUN?
...BU GÜZEL DÜNYAYI ARTIK HİÇ BİR ZAMAN GÖREME-YECEĞİNİ...
YALAN SÖYLÜYOR-SUN!

Genç kadın,gözleri iri iri açılarak dehşet içinde dondu kaldı. Sonra güçlükle kendini toparlayarak haykırdı:

—Yalan!...Yalan söylüyorsun!.. Beni korkutacağını sanıyorsan gülerim sana. Hiç kimse bu mesafeden öyle isabetli atış yapamaz!

Kara Murat ölüm kadar soğuk bir sesle:

—Ben yaparım! dedi.

Farahnaz Sultan, hiç ummadığı bu durum karşısında şaşırıp kalmıştı.

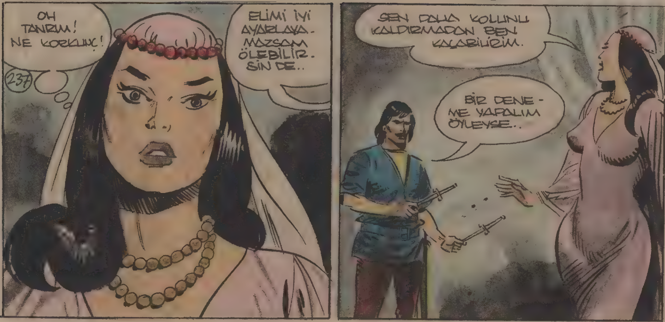
OH TANRIM! NE KORKUNÇ!
237
ELİMİ İYİ AYARLAYAMAZSAM ÖLEBİLİRSİN DE..
SEN DAHA KOLUNU KALDIRMADAN BEN KAÇABİLİRİM.
BİR DENEME YAPALIM ÖYLEYSE..

Çok iyi silah kullanan bu genç adam dediğini yapabilir miydi acaba?

Kör olmak!..Oh Tanrım!...Ne korkunç şeydi bu!

Kara Murat genç kadının durakladığını görerek tekrarladı:

—Zili çalmadan önce iyi düşün güzel sultan! Belki kör kalmazsın.Elimi iyi ayarlayamazsam ölebilirsin de.. Bu konuda bir garanti veremem...

Farahnaz Sultan sinirli bir kahkaha attı:

—Haydi canım sende..Sen daha kolunu kaldırmadan ben kaçarım...

—Bir deneme yapalım öyleyse..Bak duvarda bir resim asılı..Bu senin resmin sanırım..Hangi gözünü çıkarmamı istersin? Sol gözünü mü? İşte bak...

Kara Murat'ın elindeki bıçaklardan biri havada uçtu..

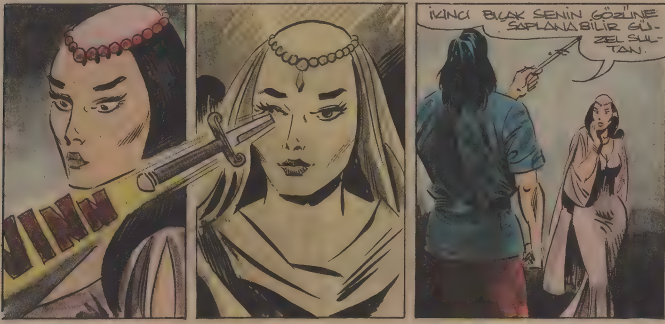
VINNN
İKİNCİ BIÇAK SENİN GÖZÜNE SAPLANABİLİR GÜZEL SULTAN.

Farahnaz Sultan ölü gibi sarardı.

"Vınnn" diye ıslık gibi bir ses duyuldu sadece...

Tam isabet!

Resimdeki kadının sol gözüne saplanan bıçağın sapı birkaç kere titredi ve durdu...

Müthiş bir atıştı bu...

Kara Murat sakin bir sesle:

—İkinci bıçak senin gözüne saplanabilir güzel sultan, dedi.

Farahnaz Sultan'ın bakışlarından ani bir delilik nöbeti geçti. O anda her şeyi göze alıp muhafızları çağırmayı düşündü ama buna cesaret edemedi. Sinirlerine biraz hakim olduktan sonra:

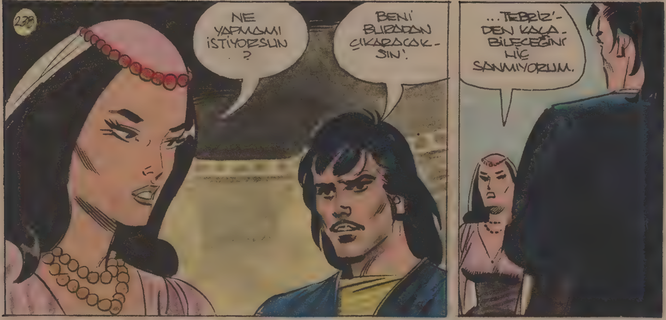
238
NE YAPMAMI İSTİYORSUN ?
BENİ BURADAN ÇIKARACAKSIN'.
...TEBRİZ'DEN KAÇABİLECEĞİNİ HİÇ SANMIYORUM.

—Haklısın, dedi..Çok iyi bıçak kullanıyorsun.. Söyle, ne yapmamı istiyorsun?

—Beni buradan çıkaracaksın..Ben de yaşamana izin vereceğim...

Farahnaz Sultan, dişlerini gıcırdatarak homurdandı:

—Pekala,gidelim.. Ama seni bir gün mutlaka elime geçirip intikamımı alacağım...

—O günü merakla bekleyeceğim güzel sultan..Şimdi usul usul yürü bakalım. Şüphe çekici en küçük bir hareketinde bıçağı iki kürek kemiğinin arasına gömeceğimden kuşkun olmasın!...

—Bu saraydan belki çıkacaksın ama Tebriz'den kaçabileceğini hiç sanmıyorum..Çünkü şehrin bütün kapıları kapanacak ve herkes bir bir kontrol edilecek...

Kara Murat umursamaz bir tavırla omuz silkti:

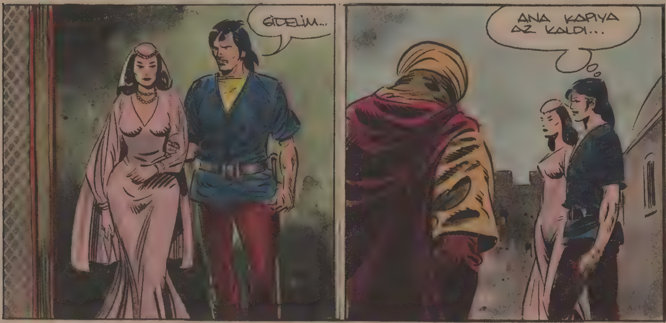
GİDELİM...
ANA KAPIYA AZ KALDI...

—Hele şu müthiş yerden bir kurtulayım gerisi kolay. Haydi artık gidelim...

Farahnaz Sultan, kapıyı açtı ve koluna giren Kara Murat'la beraber salondan çıktı..

Koridordaki birliğin başında olan subayın sert bir komutasıyla yirmi asker derhal selama durdu...

Muhafızların komutanı, avluya çıkan kapıyı açıp, yerlere kadar eğilerek Farahnaz Sultan'a yol verdi.

Sanki gezintiye çıkmış gibi, ağır ve sakin adımlarla yürüyerek sarayın büyük kapısına vardılar.

Buradaki karakolda diğerlerinden iki kez fazla kuvvet vardı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜN

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

25 NISAN 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI: 535 FIYATI 20 LIRA

Uzun Kılıçlı Kahramanın yeni serüveni

BÜYÜK YEMİN

Bu sayımızda başladık

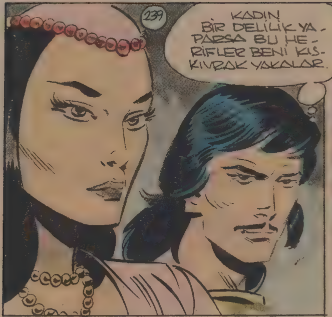
239
KADIN BİR DELİLİK YAPARSA BU HERİFLER BENİ KISKIVRAK YAKALAR.

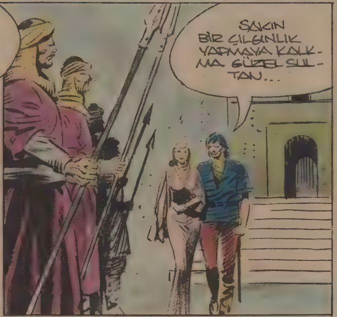
SAKIN BİR ÇILGINLIK YAPMAYA KALKMA GÜZEL SULTAN...

Görünüşü son derece sakin olmasına rağmen Kara Murat'ın içi rahat değildi. Derin bir endişe içinde:

"Kadın bir delilik yaparsa bu herifler beni kıskıvrak yakalar. Üstelik ben bir kadını öldüremem. Pisi pisine geberip giderim" diye düşündü. Sonra, yumuşak fakat tehdit edici bir sesle:

—Sana küçük bir ihtarda daha bulunmam doğru olur! dedi. Sakın bir çılgınlık yapmaya kalkma güzel sultan.. Bu senin de, benim de sonum olur. Ben hayattan fazla bir şey beklemiyorum. Ama sen ileride bu ülkenin en kudretli kadını olacaksın. Önünde güzel bir istikbal var. Ölürsen arzularının hiç birisine ulaşamazsın. Ölüm, her şeyin sonudur çünkü...

Kara Murat, Farahnaz Sultan'ı en zayıf yerinden yakalamıştı. Delikanlının bu sözleri, genç kadının kulağına bir ölüm çanı gibi geldi. Son, zayıf, fakat inatçı ümidi de artık can çekişiyordu. Onun kaçmasına engel olamayacağını anlamıştı.

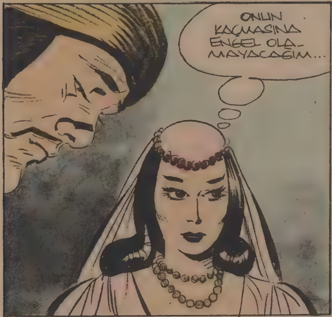
ONUN KAÇMASINA ENGEL OLAMAYACAĞIM...

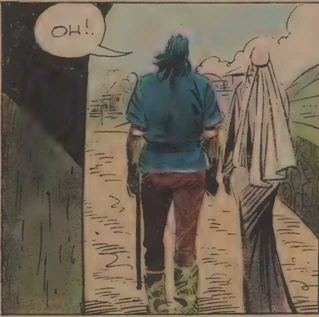

Askerler Farahnaz Sultan'ı görünce derhal selam durdular.

Kapı açıldı...

Dışarıya çıktıktan sonra Kara Murat:

—Oh!.. diye derin bir nefes aldı.

Altında sarı renkli bir nehir akan geniş bir köprüden geçtikten sonra, şehrin ara sokaklarına dalarak gözden kaybolabilirdi.

Şen bir sesle:

—Elveda güzel sultan! dedi.

Genç kadın kin ve öfke dolu gözlerle ona bakarak söylendi:

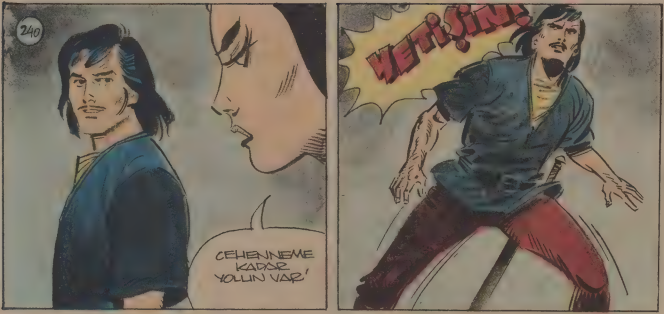

—Cehenneme kadar yolun var!

Kara Murat artık kurtulmuş sayılırdı.

Fakat o ne?

Delikanlı elini hafifçe sallayarak kapıdan uzaklaşırken birden Farahnaz Sultan'ın korkunç çığlıklar atmaya başladığını duyarak iliklerine kadar titredi.

Genç kadın:

—Katil var! Cani var! Yetişin! diye avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı.

Dönüp bir hançer vuruşuyla onu öldürebilirdi. Ama yapmadı. O savunmasız bir kadına asla vuramazdı. Çaresizlik içinde ileriye doğru koşmak isterken, silahlı on kadar askerin yolu kapadığını gördü. Köprünün başını tutan adamlar tüfeklerini doğrultarak nişan aldılar.

Farahnaz Sultan:

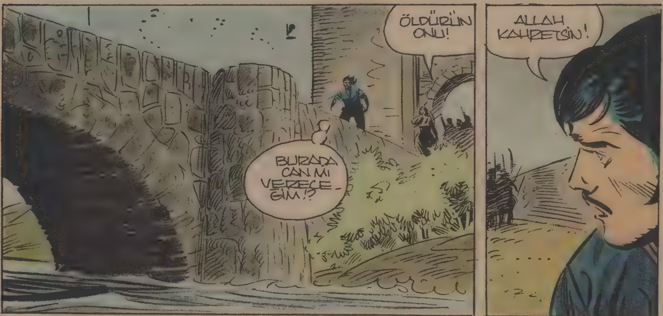
ÖLDÜRÜN ONU!
BURADA CAN MI VERECEĞİM!?
ALLAH KAHRETSİN!

—Ateş edin! Öldürün onu! diye haykırdı.

Kara Murat, umutsuzlukla yüksek köprüden aşağıya baktı. Irmak usul usul akıyordu. Acaba, sular derin miydi? Bu konuda hiç bir fikri yoktu. Belki sığ bir ırmaktı bu.. Atlaması büyük kumar olurdu...

''—Burada can mı vereceğim? Acemi bir tilki yavrusu gibi kapana mı düşeceğim?'' diye acı acı düşündü.

Bu sırada, köprünün öbür ucundan başka bir muhafız birliği, ona doğru koşmaya başlamıştı. Kara Murat, iki ateş arasında kaldığını görerek:

—Allah kahretsin! diye söylendi.

Farahnaz Sultan, çılgınca bağırmaya devam ediyor ve:

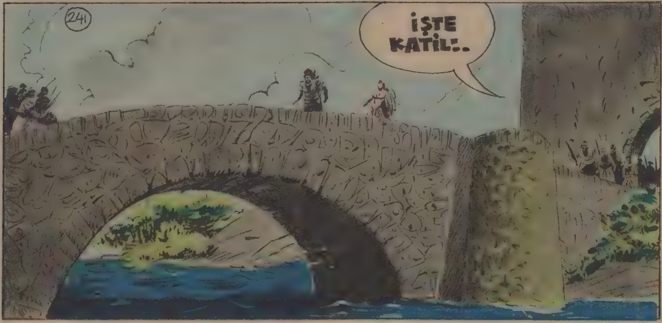

—İşte katil! Yakaladık! Koşun! diye kıyametleri koparıyordu.

Silahlı askerler emir almalarına rağmen ateş edemiyorlardı. Çünkü kaçağı vurmak isterken kurşunlardan birinin köprünün tam ortasında duran Farahnaz Sultan'a isabet etmesinden korkuyorlardı.

Bu yüzden tüfekleri ellerinde Kara Murat'a doğru koşmaya devam ediyorlardı...

Öfkeli sürünün delikanlıya saldırışı çok müthişti...

Artık kurtulması imkansız gibi görünüyordu.

Fakat...

Silahlı muhafızlar birden şaşkınlıkla köprünün ortasında kalakaldılar...

Farahnaz Sultan hiddet ve umutsuzluk dolu gözlerini iri iri açarak:

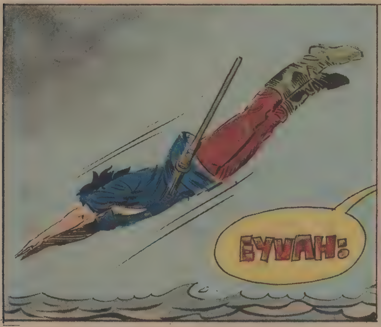

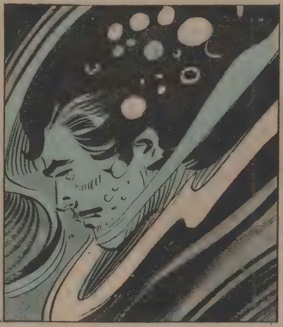

—Eyvah! diye haykırdı ve öfkesinden sırtüstü düşerek bayıldı...

Çünkü Kara Murat Farahnaz Sultan'ın haykırışlarına karşı bir kahkaha koparıp, kendisini balıklama olarak ırmağa atmış ve sular arasında kaybolup gitmişti.

* * *

Kara Murat bir balık gibi yüzmesini biliyordu.

Köprüdeki askerlerin tüfeklerini kullanacaklarına emin olduğundan su yüzüne çıkmadı ve dipten ilerlemeye başladı.

Gerçekte, Kara Murat balıklama ırmağa atladığı anda, arkasından on tüfek birden patlamış ve kurşunlar köpüklü birer iz bırakarak sulara gömülmüştü.

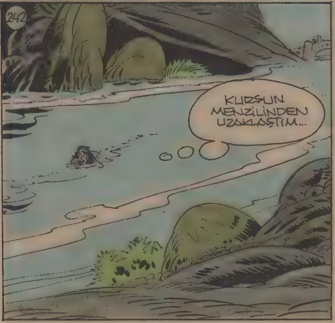

Kara Murat nefesinin yettiği kadar dipten yüzdükten sonra suyun yüzüne çıktı, ciğerlerini havayla doldurup yeniden daldı.

İkinci defa su yüzüne çıktığı vakit artık kurşun menzilinden uzakta bulunuyordu.

Hızla yüzerek sahile çıktı. Üzerindeki suları mümkün olduğu kadar akıttıktan sonra, atını bıraktığı hana doğru yürümeye başladı:

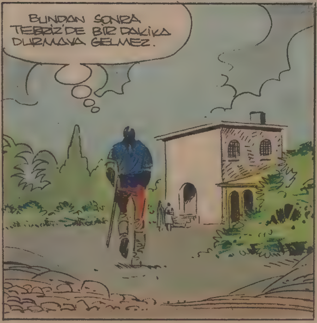
BUNDAN SONRA TEBRİZ'DE BİR DAKİKA DURMAYA GELMEZ.

"—Farahnaz Sultan'a da, Şehzade Halil'e de, Yılanlı Mahmut'a da lanet olsun.. Şimdiye kadar böyle kan içici insanlar görmemiştim. Bundan sonra Tebriz'de bir dakika durmaya gelmez. Derhal savuşmalıyım" diye söyleniyordu.

Islak elbiseleri hemen dikkati çekiyor, yoldan gelip geçenler dönerek dikkatle ona bakıyorlardı.

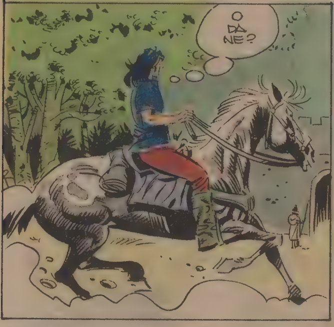

Hana varınca hızla odasına çıktı, elbiselerini değiştirdi, hancıya parasını verdikten sonra ahırdan çıkarttığı atına binerek hızla handan uzaklaştı.

Şehrin ağaçlıklarla kaplı bölümünü geçip, kale kapısındaki karakolun önüne gelince.irkilerek durdu.

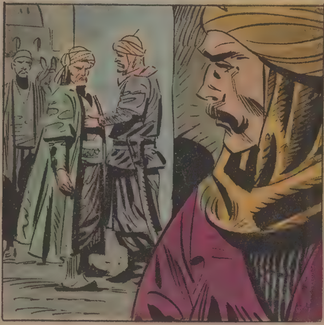

Askerler ağır kapıyı kapatmışlar, dışarıya çıkmak isteyen herkesi bir bir aramaya başlamışlardı.

Bu sırada saray tarafından borular ötmeye başladı.

Bu bir alarm İşaretiydi.

Korku ve telaşa düşen halk, merakla başlarını evlerinin pencerelerinden çıkardı.

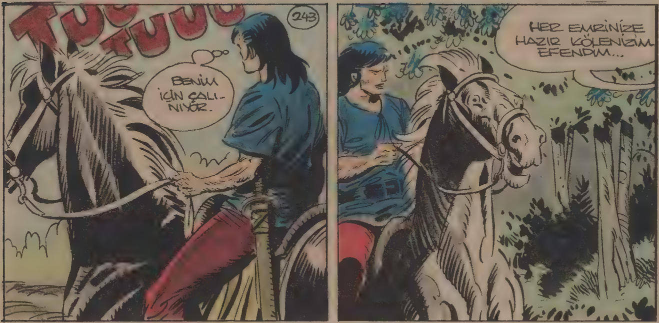
TUUU TUUU
243
BENİM İÇİN ÇALINIYOR.
HER EMRİNİZE HAZIR KÖLENİZİM EFENDİM...

Boğuk ve ürpertici boru sesi, derinden derine yankılar yaparak, şehri uğursuz bir felaket örtüsü gibi kapladı.

Kara Murat canı sıkılmış bir halde:

—Farahnaz Sultan'ın emriyle çalınan tehlike borusu bu... Bunlar hep benim için çalınıyor. Ama kolay bir av olmadığımı onlara göstereceğim! dedi.

Kara Murat atını çevirerek şehre dönmeye karar verdi. Sularla şehir arasında açık bir arazi ve daha sonra ağaçlı bir yol vardı.

Bu sırada bir atlı belirdi. Sevinç ve takdir gösteren bir tavırla Kara Murat'a yetişti:

—Her emrinize hazır kölenizim efendim...

Bu adam kırk yaşlarında zayıf ve zeki bakışlı biriydi.

Kara Murat elini kılıcının kabzasına atarak tetikte bekledi.

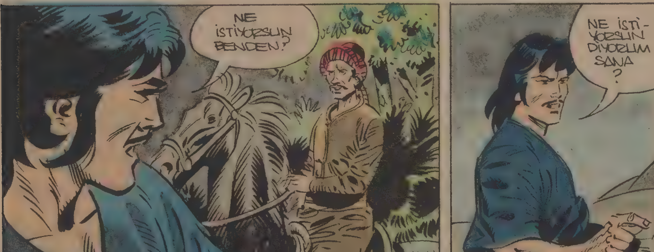
NE İSTİYORSUN BENDEN?
NE İSTİYORSUN DİYORUM SANA ?

Fakat, yabancı adamın yanında kılıç bulunmadığını ve atının üzerinde iki büklüm olarak kendisini selamladığını hayretle gördü.

Kara Murat sert bir sesle:

—Kimsin? Ne istiyorsun benden? diye sordu.

—Efendimiz izin verirse kendileriyle birkaç dakika görüşmek istiyordum.

Kara Murat, karşısındaki adamı kuşkuyla süzüyor ve "Bu herif kim olabilir? Acaba hırsız mı, katil mi, yoksa pis bir hafiye mi?" diye düşünüyordu.

Kaşlarını çatarak yeniden sordu:

—Ne istiyorsun diyorum sana?

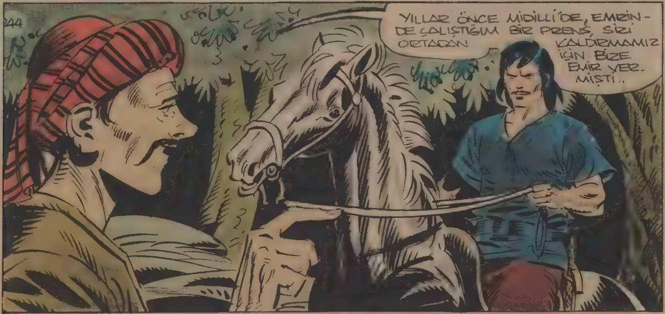
YILLAR ÖNCE MİDİLLİ'DE, EMRİNDE ÇALIŞTIĞIM BİR PRENS, SİZİ ORTADAN KALDIRMAMIZ İÇİN BİZE EMİR VERMİŞTİ..

—Efendim, size bazı şeyler söyleyeceğim...

—Önce bu efendim gibi sözleri bir yana bırak. Böyle yaltaklanma benim canımı sıkar...

—O halde size sadece Kara Murat diye hitap edebilir miyim?

—Vay vay! Sen beni tanıyorsun demek?

Kara Murat bu suali sorarken yabancı adamdan büsbütün şüphelenmiş bir halde onun her hareketini dikkatle kollamaya başlamıştı. Yabancı:

—Sizi çok iyi tanıyorum tabii, dedi. Yıllar önce Midilli'de, emrinde çalıştığım bir prens, sizi ortadan kaldırmamız için bize emir vermişti. O gün sizi öldürecektik. Fakat cesaretiniz ve kahramanlığınız sayesinde kurtuldunuz.

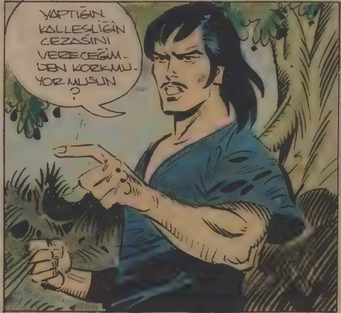
YAPTIĞIN KALLEŞLİĞİN CEZASINI VERECEĞİMDEN KORKMUYOR MUSUN ?

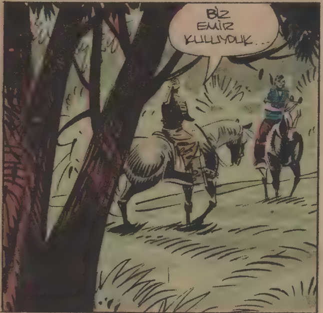
BİZ EMİR KULUYDUK...

Kara Murat kızdı:

—Ah rezil! Bak nasıl açıktan açığa söylüyorsun... Yaptığın kalleşliğin cezasını vereceğimden korkmuyor musun?

Yabancı adam boynunu büktü:

—Ah efendim, ne diyeyim? Prens bize para vermişti. Biz emir kuluyduk. O kavgada sizi yaraladık ama yenemedik.

—Vay alçaklar vay!

—O kavgayı hatırlıyor musunuz?

Kara Murat'ın eski anıları bir geçit resmi halinde hafızasında oynaştı. Bununla beraber karşısındaki adamı tanıyamadı:

—Hayır... O kavgayı da, senin şeytan suratını da hatırlamıyorum. Hayatım boyunca senin gibi o kadar çok serseriyle karşılaştım ki, hepsini hatırlamama imkân yok...

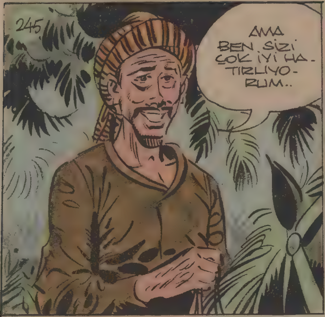
245
AMA BEN SİZİ ÇOK İYİ HATIRLIYORUM..

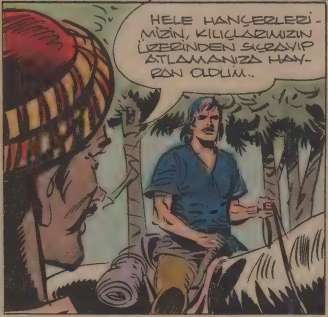
HELE HANÇERLERİMİZİN, KILIÇLARIMIZIN ÜZERİNDEN SIÇRAYIP ATLAMANIZA HAYRAN OLDUM..

Yabancı adam sırıttı:

—Ama ben sizi çok iyi hatırlıyorum. Bizim şefimiz olan Kızılsakal'ı boğazından yakalayıp atınızın üzerine aldınız, sonra çürük bir elma gibi suratımıza fırlattınız. O ne müthiş kuvvetti efendim?

—Hâlâ efendim mi diyorsun be adam?

—Affedin... Telaşla emrinizi unuttum. Evet ne diyordum? Siz Kızılsakal'ı kaldırıp bize doğru fırlattınız. Onun ağır vücudu altında kalan birkaç kişi ezildi. Ben de ezilenlerin arasındaydım. Böyle yiğitçe hareketleri, çok severim. Yaralandığım halde sizi takdir ettim. Hele hançerlerimizin, kılıçlarımızın üzerinden sıçrayıp atlamanıza hayran oldum. İşte o günden beri, bilmem nasıl söyleyeyim, size bir sevgi... Evet bir sevgi... Büyük bir sevgiyle bağlandığımı duydum...

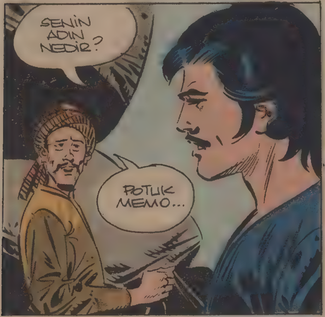
SENİN ADIN NEDİR?
POTUK MEMO...

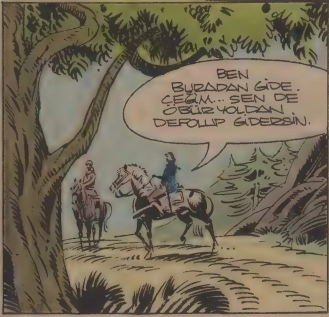
BEN BURADAN GİDECEĞİM... SEN DE ÖBÜR YOLDAN DEFOLUP GİDERSİN.

—Senin adın nedir?

—Potuk Memo?

—Potuk mu? Benim bildiğim potuk, manda yavrusuna denir. Bu insan adı değildir.

—Ne yapayım, başka adım yok...

—Peki Potuk Memo... Şimdi beni iyi dinle... Şu yolu görüyorsun ya... Ben buradan gideceğim... Sen de öbür yoldan defolup gidersin... Bir an önce gözümün önünden kaybolmaya bak... Yoksa yıllar öncesi o kavganın acısını şimdi çıkarır, seni pestile döndürürüm anladın mı?

Potuk Memo, ellerini ovuşturmaya başladı. Bu sırada gösterdiği keder ve telaş onu gülünç hale sokmuştu. Adeta bağırarak:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

2 MAYIS 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 536 FIYATI 20 LİRA

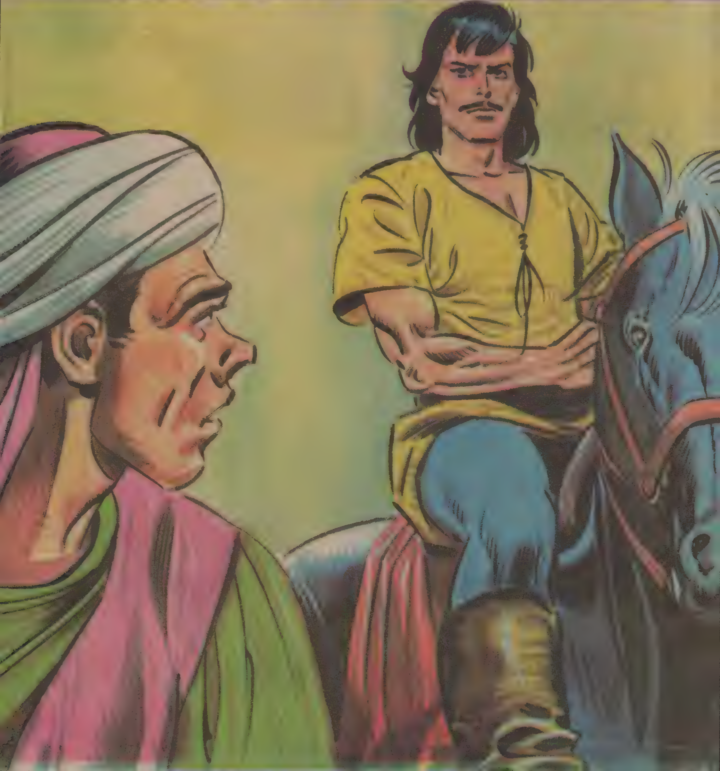

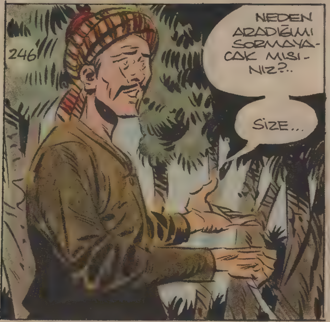
246
NEDEN ARADIĞIMI SORMAYACAK MISINIZ?..
SİZE...

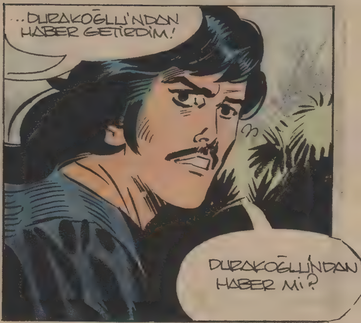
..DURAKOĞLU'NDAN HABER GETİRDİM!
DURAKOĞLU'NDAN HABER Mİ?

—Derdimi bir türlü analatamıyorum, dedi. Günlerdir Tebriz'de sizi arıyordum. Nihayet buldum, şimdi siz beni kovuyorsunuz? Neden aradığımı sormayacak mısınız?

—Peki, söyle bakalım neden arıyorsun?

—Size Durakoğlu'ndan haber getirdim.

Kara Murat atının üzerinde hayretle sıçradı. Şaşkın bir tavırla adama bakarak haykırdı:

—Durakoğlu'ndan haber mi? Ne haberi? Çabuk söyle...

Potuk Memo, nihayet karşısındakinin ilgisini çektiği için memnun memnun sırıttı:

—Hem haber, hem de iki mektup.

—Mektupları ver, haberi de çabuk söyle...

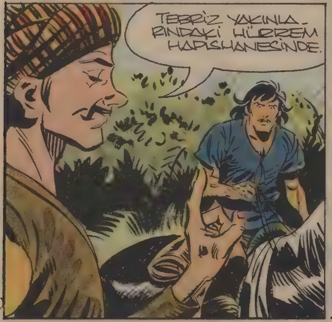
TEBRİZ YAKINLARINDAKİ HÜRREM HAPİSHANESİNDE.

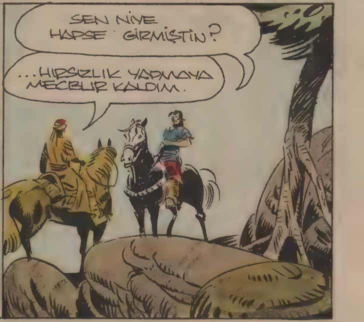
SEN NİYE HAPSE GİRMİŞTİN?
...HIRSIZLIK YAPMAYA MECBUR KALDIM.

—Yaa? Gördünüz mü? Ben haklı çıktım.

—Bırak gevezeliği de konuş! Durakoğlu nerede?

—Tebriz yakınlarındaki Hürrem Hapishanesi'nde. Bir hancının kalleşliğine kurban gitmiş.. Onunla aynı hücredeydik. Ben cezamı tamamladığım için bir hafta önce hapisten çıktım. Sana durumu haber vermemi istedi.

—Sen niye hapse girmiştin?

—Hayatım, haydutluk soygunculukla geçti. Ne anamı, ne de babamı tanıyorum. Karnımı doyurmak için hırsızlık yapmaya mecbur kaldım. Büyüdüğüm zaman kendimi serserilerin arasında buldum...

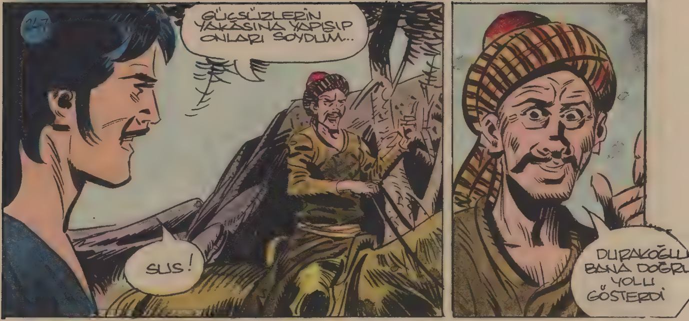
GÜÇSÜZLERİN YAKASINA YAPIŞIP ONLARI SOYDUM...
SUS!
DURAKOĞLU BANA DOĞRU YOLU GÖSTERDİ

... Hayat zor, ihtiyaç fazla, para yok. Zayıfların, güçsüzlerin yakasına yapışıp, onları soydum...

Kara Murat yüzünü buruşturarak bağırdı:

—Sus, sus!.. Bu rezil şeyleri dinlemek istemiyorum...

—Fakat bu hayattan memnun muydum? Hayır... Bütün kötülükleri açlık yaptırıyordu. Cezaevinde Durakoğlu bana doğru yolu gösterdi. Şimdi öyle bir el arıyorum ki, beni bu bataklıktan çekip kurtarsın... Bunu yapacak bir kişi varsa o da sizsiniz yiğidim.

Kara Murat adamı başından savmak için:

—Dinle, dedi. Sana kötü davrandığım

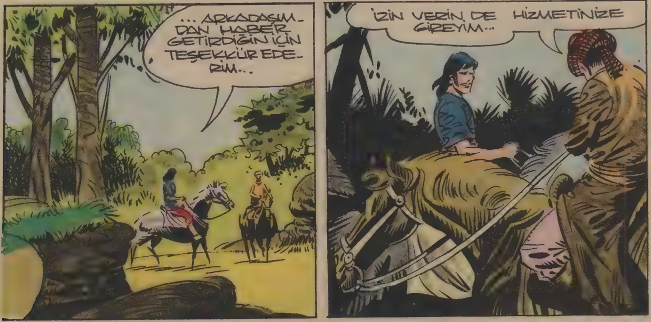
... ARKADAŞIMDAN HABER GETİRDİĞİN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM...
İZİN VERİN, DE HİZMETİNİZE GİREYİM...

için üzgünüm. Bana en sevdiğim arkadaşımdan haber getirdiğin için teşekkür ederim...

—Ama efendim, görevim... Nasıl olsa artık size hizmet edeceğim...

—Seni yanıma almayı ben de isterim ama ne çare ki ücretini verecek param yok. Bu yüzden birbirimizden ayrılmamız gerek...

—Demek ki isteğimi sadece para meselesinden reddediyorsunuz?

—Evet... Bu büyük bir engel...

—Hayır efendim... Hayır... izin verin de hizmetinize gireyim... Yemin ederim ki pişman olmazsınız. Parayı hiç düşünmeyin. Ne vakit paranız olursa maaşımı o zaman ödersiniz. Ya da hiç vermezsiniz. Benim için hepsi bir...

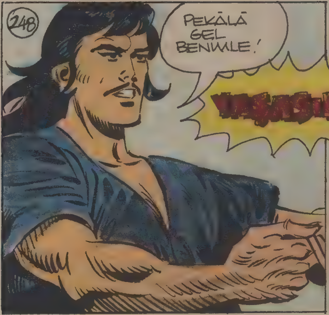
248
PEKÂLÂ GEL BENİMLE!
YAŞASIN!

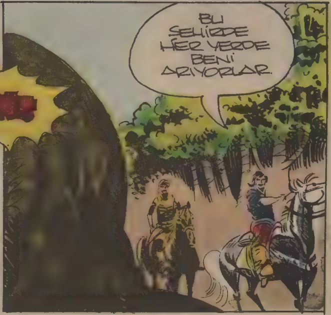
BU SEHİRDE HER YERDE BENİ ARIYORLAR.

Kara Murat adamı savamayacağını anlayınca, ısrar etmekten vazgeçti ve elini sallayarak:

—Pekala gel benimle, dedi.

Potuk Memo, sevincinden bir nara atarak:

—Yaşasın! Yaşasın Kara Murat! diye bağırdı.

—Sus!.. Adımdan bahsetme... Bu şehirde her yerde beni arıyorlar...

Kara Murat bu adamın para ile tutulmuş bir casus veya bir hafiye olması ihtimalini artık düşünmüyordu. Adamın sözlerinden ve yüzündeki saf ifadeden onun temiz kalpli biri olduğunu anlamıştı.

Kara Murat atını sürdü... Yeni görevi nedeniyle büyük bir sevinç içinde bulunan Potuk Memo da onu birkaç adım geriden izlemeye başladı.

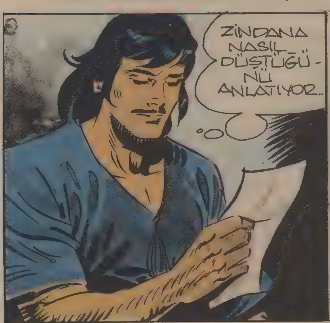
ZİNDANA NASIL DÜŞTÜĞÜNÜ ANLATIYOR..

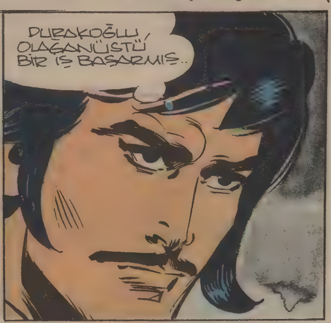
DURAKOĞLU, OLAĞANÜSTÜ BİR İŞ BAŞARMIŞ..

Bu arada Kara Murat, Durakoğlu'nun yolladığı iki mektubu incelemeye başlamıştı.

İlkinde, zindana nasıl düştüğünü anlatıyor, Yılanlı Mahmut'un vahşi bir kurt gibi kendisini aradığını yazıyor ve çok dikkatli olmasını söylüyordu.

İkinci mektup ise müthiş bir şeydi. Durakoğlu bunu Venedik heyetinden ele geçirmişti. Venedik Cumhurbaşkanı Candiano'nun, Akkoyunlu Hükümdarı Uzun Hasan'a yolladığı mektuptu bu... Çok önemli bir belgeydi...

Kara Murat, gözlerine inanamayarak:

—Durakoğlu, olağanüstü bir iş başarmış... Acaba nasıl yaptı bunu? diye mırıldandı.

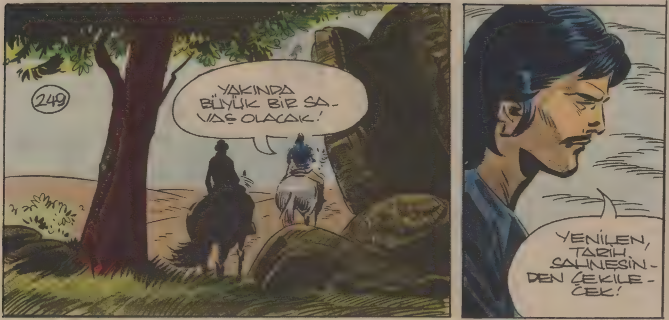
249
YAKINDA BÜYÜK BİR SAVAŞ OLACAK!
YENİLEN, TARİH SAHNESİNDEN ÇEKİLECEK!

Tebriz'de topladığı bilgilerle bu belgeyi derhal İstanbul'a yollaması gerekiyordu. Yaklaşan savaşın kaderini belki de bunlar tayin edecekti.

Ama, şehrin bütün kapıları kapatılmıştı.

Her yer ve herkes aranıyordu.

Kara Murat nasıl dışarı çıkacaktı?

Kendisini bir fare gibi kapana kısılmış hissediyordu:

—Yakında büyük bir savaş olacak.. Tarihin en büyük savaşlarından biri... Bu savaştan sonra ya Osmanlı, ya da Akkoyunlu devleti ayakta kalacak... Yenilen, tarih sahnesinden çekilecek! diye söylendi.

Böyle önemli bir savaş öncesinde topladığı bilgileri ve elindeki değerli belgeleri İstanbul'a yollayamamak düşüncesi Kara Murat'ı sıktı, ruhunu kararttı.

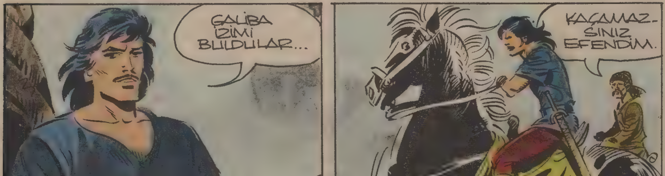
GALİBA İZİMİ BULDULAR...
KAÇAMAZSINIZ EFENDİM.

Bu sırada, gerilerden kalabalık bir kafilenin nal sesleri duyuldu. Kara Murat:

—Beni arıyorlar! Galiba izimi buldular! dedi.

Telaşla çevresine bakındı.

Ne yapmak lazım! En iyisi kaçmak. Ama nereye? Sağa mı, sola mı, öne mi, arkaya mı?

Kaçmaktan başka çare göremeyen Kara Murat, atının hızına güvenerek ileriye fırlamaya karar verdi. Ama tam atını mahmuzlayacağı sırada Potuk Memo, onu bir işaretle durdurdu:

—Kaçamazsınız efendim... Kaçışınızı hemen duyarlar ve sizi takibe başlarlar. Kısa zamanda yakayı ele verirsiniz...

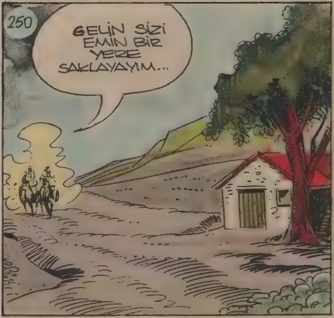
GELİN SİZİ EMİN BİR YERE SAKLAYAYIM...

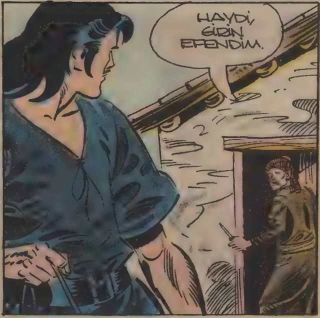
HAYDİ, GİRİN EFENDİM.

—Doğru söylüyorsun, ama başka çare var mı?

—Gelin ben sizi emin bir yere saklayayım...

Kara Murat ile yeni arkadaşı atlarını sürdüler. İlerideki küçük ağaçlığa vardıkları zaman orta yerde harap denilecek halde bir kulübe göründü.

Potuk Memo, yere atladı, hançerini çıkardı, ucunu kapıdaki kilide soktu. Bir yandan da:

—Bereket versin ki kilidin nasıl açılacağını biliyorum. Haydi, girin efendim... dedi...

Kara Murat kuşkuyla mırıldandı:

—Önce sen gir!

—Hayır efendim. Yalnız siz gireceksiniz. Hem de çabuk girmeniz gerekiyor...

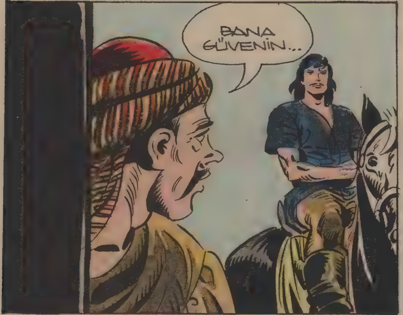
BANA GÜVENİN...

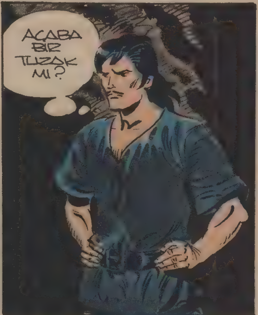
ACABA BİR TUZAK MI?

Potuk Memo, Kara Murat'ın yüzünde beliren şüphe izlerini hemen farketmişti...

—Korkmayın... Bana güvenin. Hem sadakatimi denemiş olursunuz, diyerek onun kuşkusunu dağıtmaya çalıştı.

Kara Murat yeni tanıdığı bu adama son bir defa baktı. Ona güvenmek, belki pahalı bir kumar olacaktı ama başka çaresi yoktu...

Atından indi ve hayvanı dizginlerinden çekerek kulübeye girdi.

Acaba kendi ayağıyla tuzağa mı düşmüştü?

Elini kılıcının kabzasına atarak heyecanla beklemeye başladı.

Bu sırada Potuk Memo, kulübenin kapısını kapadı ve tekrar atına bindi.

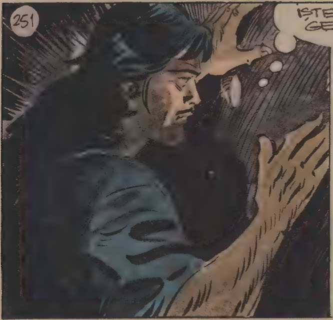

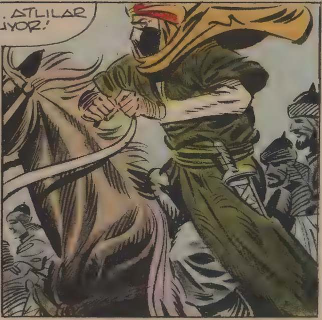
İŞTE. ATLILAR GELİYOR!

Kara Murat kapının yanındaki küçük delikten gelip geçenlerin konuşmalarını duyabiliyor ve kendilerini de görüyordu. Bir yandan da şöyle düşünüyordu:

"—Bu serseri, eskisi gibi hain bir adam çıkacak olursa mahvoldum demektir. Bununla beraber herife inanmaktan başka çare yoktu... İşte atlılar geliyor!"

Kara Murat bir an için, umutsuz bir kavganın kanlı şeklini aklından geçirdi. Ele geçmemek için kanının son damlasına kadar vuruşacaktı.

Ağaçlığın öbür ucunda otuz kadar süvari görünmüştü.

Hayvanları çatlatırcasına koşturan bu atlıların önünde Yılanlı Mahmut bulunuyordu.

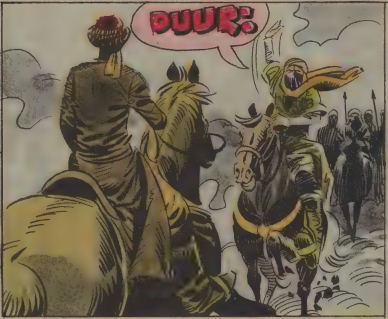

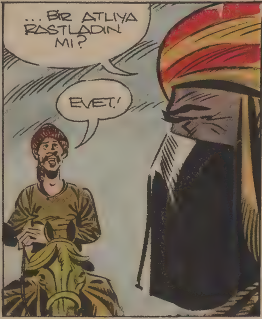
...BİR ATLIYA RASTLADIN MI?

Potuk Memo, yolun öbür yanından, süvarilere doğru yavaş yavaş ilerliyordu. Yılanlı Mahmut:

—Dur! emrini verdi ve sordu:

—Kimsin? Nereden geliyorsun?

—Hürrem'den geliyorum asilzadem. Adım Potuk Memo...

—Tebriz'de ne işin var?

—Muhterem ve sevgili hükümdarımızın oğlu Şehzade Halil'in hizmetine girmek şerefine kavuşmak istiyorum...

—Peki, yolda dörtnala kaçan bir atlıya rastladın mı?

—Evet... Hatta konuştum bile...

—Konuştun mu? Ne konuştun?

—Bu yolun Güzelbahçe hanına gidip gitmediğini sordu. Benden "Evet" cevabını alınca atını dörtnala kaldırdı. Peşinden cehennem zebanileri kovalıyormuş gibi bir anda gözden kayboldu.

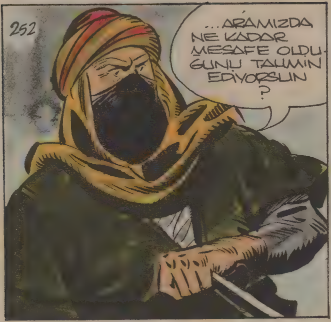
252
...ARAMIZDA NE KADAR MESAFE OLDUĞUNU TAHMİN EDİYORSUN ?

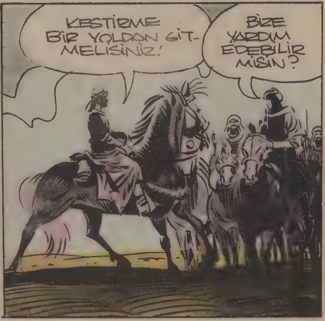
KESTİRME BİR YOLDAN GİTMELİSİNİZ!
BİZE YARDIM EDEBİLİR MİSİN ?

Yılanlı Mahmut'un gözleri sevinçle parladı:

—Herhalde yakalarız! Kaçan atlı ile aramızda ne kadar mesafe olduğunu tahmin ediyorsun?

—Bunu bilemem. Ama herife rastlayalı yarım saat kadar oldu. Siz ona yetişmek mi istiyorsunuz?

—Evet...

—O halde yolu kısaltmanız gerekir. Kestirme bir yoldan gitmelisiniz...

—Eğer böyle kestirme bir yol tarif ederek kaçağı yakalamamıza yardım edersen, ben de sana Şehzade Halil'in ordusunda bir iş sağlarım...

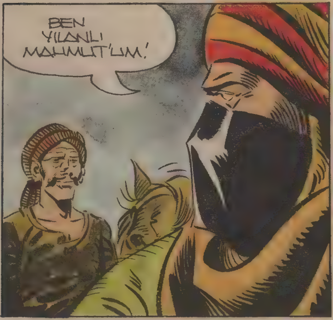
BEN YILANLI MAHMUT'UM!

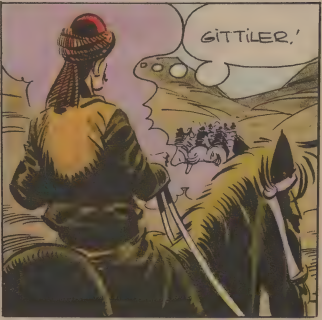

—Çok teşekkür ederim efendim. Önce on dakika kadar dörtnala gideceksiniz. Önünüze iki yol çıkacak. Sağ taraftaki uzun ve geniş bir yoldur. Kovaladığınız atlı bu yolu tutmuştu. Sol taraftaki yol kestirmedir. Yarım saatten fazla vakit kazanırsınız...

Yılanlı Mahmut atlılara:

—İleri! Kaçağı yakaladık! diye bağırdıktan sonra Potuk Memo'ya döndü:

—Yarın Şehzade Halil'in konağına gelerek beni ara. Ben Yılanlı Mahmut'um. Sana hemen bir iş bulurum.

Sonra, atını dörtnala kaldırarak süvarilerle beraber bir toz bulutu halinde uzaklaştı gitti.

Potuk Memo kıs kıs güldü. Atlılar gözden kaybolunca harap kulübenin kapısını açtı.

Kara Murat çıktı ve çevik bir hareketle atına atladı.

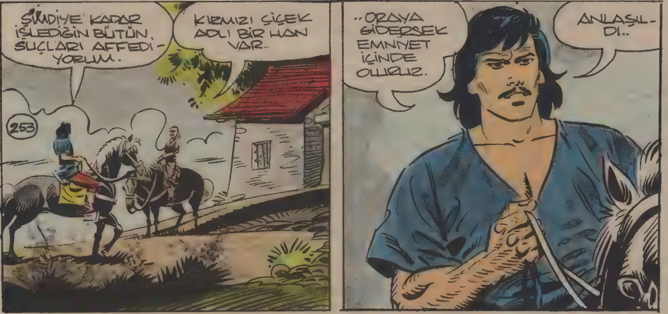
ŞİMDİYE KADAR İŞLEDİĞİN BÜTÜN SUÇLARI AFFEDİYORUM.
KIRMIZI ÇİÇEK ADLI BİR HAN VAR..
253
..ORAYA GİDERSEK EMNİYET İÇİNDE OLURUZ.
ANLAŞILDI..

—Aslında sana pek güvenmemiştim Potuk Memo, ama yanılmışım, dedi. Beni güç bir durumdan kurtardın. Şimdiye kadar işlediğin bütün suçları affediyorum.

—Sağolun efendim. Az önce adamlara söylediğim Güzelbahçe Hanının çok uzağında Kırmızı Çiçek adlı bir han var. Oraya gidersek emniyet içinde oluruz. Hanın sahibini tanırım. Dostlarımızdandır. Hana çok kere, saklanması güç olan ağır eşyalar getirirdik. Hancı bunları yer altındaki bodrumların birinde saklardı. Sonra biz de lazım oldukça oradan alır, parça parça satardık. Tabii bu arada hancıya da pay çıkardı...

—Anlaşıldı... Demek orası bir hırsız yatağı... Ama zararı yok... Saklanacak güvenli bir yerse, gerisi beni ilgilendirmez.

İki atlı, yirmi dakika sonra Kırmızı Çiçek Hanı'na vardılar. Potuk Memo atları ahıra çekmeye uğraşırken, Kara Murat hemen hanın alt katındaki odalardan birine girdi. Salonda görünerek dikkati çekmek istemiyordu.

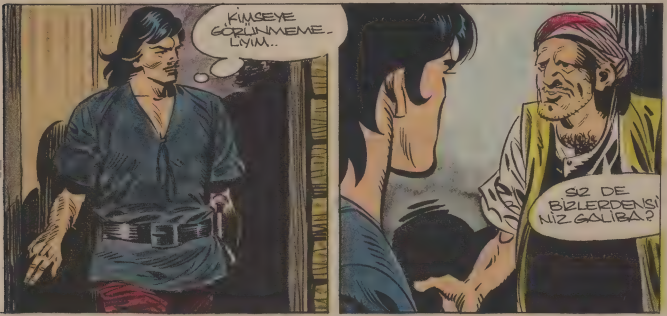
KİMSEYE GÖRÜNMEMELİYİM..
SİZ DE BİZLERDENSİNİZ GALİBA?

Az sonra hanın sahibi geldi ve Kara Murat'ı selamlayarak yavaş bir sesle şunları söyledi:

—Uşağınızın dediğine göre siz de bizlerdensiniz galiba...

—Sizlerden mi?

—Evet... Bizlerden... Hiç korkmayın. Çekinmeyin. Ben sizi öyle bir yere saklarım ki, şeytanlar bile bulamaz... Arkamdan gelin.

Kara Murat kendi kendine gülümseyerek:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

9 MAYIS 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLIK DERGISI ✱ SAYI: 537 FIYATI 20 LIRA

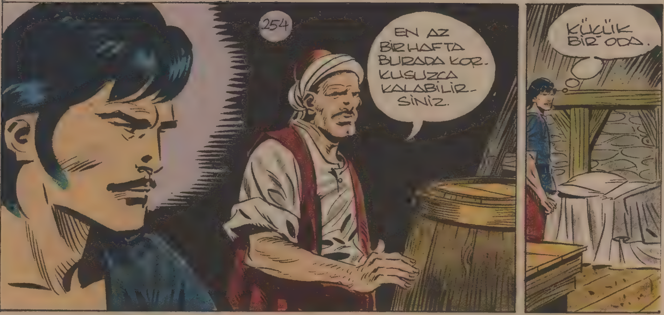
254
EN AZ BİR HAFTA BURADA KORKUSUZCA KALABİLİRSİNİZ.
KÜÇÜK BİR ODA.

—Şu işe bak, dedi. Kaderde Tebriz serserilerinin arasına karışmak da varmış.. Her ne ise... İşi oluruna bırakmak gerekiyor.

Hancı, Kara Murat'ı birinci katta bulunan bir odaya götürdü. Odanın merdiveni avlunun arka tarafında bulunuyordu. Merdiven görünmesin diye önüne büyük bir fıçı konulmuştu. Hancı bu gizli merdiveni Kara Murat'a göstererek:

—Buradan yukarı çıkın, dedi. Odaya girin. Hiç kimse sizi bulamaz. En az bir hafta burada korkusuzca kalabilirsiniz.

Kara Murat'ın girdiği yer, küçük, dar bir odaydı. Fakat burada misafir olacak kimsenin en az bir hafta veya on gün oturacağı düşünülerek, ona göre hazırlanmıştı. Odada bir karyola, bir kanepe, bir masa ve bir de meşale vardı.

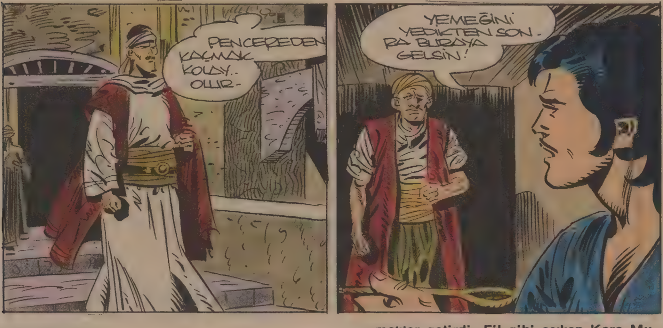
PENCEREDEN KAÇMAK KOLAY.. OLUR-
YEMEĞİNİ YEDİKTEN SONRA BURAYA GELSİN!

Odayı yalnız küçük bir pencere aydınlatıyordu. Bu pencere sokak tarafındaydı. Gerektiği vakit bu pencereden sokağa fırlayarak kaçmak, gayet kolaydı.

Kara Murat bunu görünce biraz rahatladı. Çünkü her an, bir ihanete uğrayabileceğini düşünüyordu.

Biraz sonra hancı bir tepsi içinde nefis yemekler getirdi. Fil gibi acıkan Kara Murat, büyük bir iştahla karnını doyururken:

—Potuk Memo nerede? diye sordu.

—O da mutfakta karnını doyuruyor.

—Garip şey... Neden mutfakta yiyor?

—Onunla aramızda teklif yoktur da ondan...

—Peki, yemeğini yedikten sonra buraya gelsin...

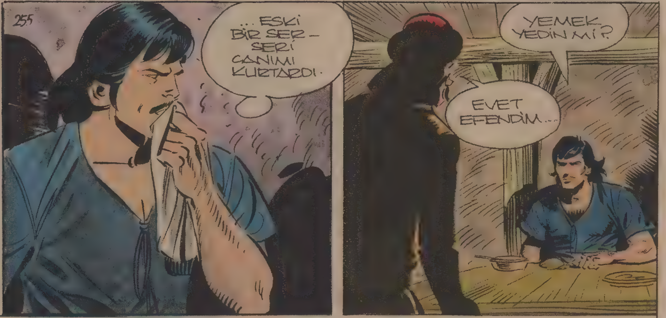
255
... ESKİ BİR SERSERİ CANIMI KURTARDI.
YEMEK YEDİN Mİ?
EVET EFENDİM...

Hancı çekilip gittikten sonra, Kara Murat kendi kendine söylendi:

—Ne tuhaf! Hiç ummadığım bir anda karşıma çıkıveren eski bir serseri canımı kurtardı. Haydutların yatağı olan bir hana geldim ve bir dost gibi karşılandım. Oysa sarayda herkes kanımı akıtmak için ant içmişti sanki..Temiz bir kalbe rastlamak için sahte asalet ve sahte kibarlıktan kaçmak gerekiyor galiba..Bu serserilerin ruhu, soylulardan daha temiz...

Bu sırada Potuk Memo, odaya gelmişti. Kara Murat sordu:

—Yemek yedin mi?

—Evet efendim..Hem de öyle tatlı bir yemek yedim ki, yıllardır bana böyle bir yemek nasip olmamıştı.. Artık sizin hizmetinizde olan, haklıdan yana çalışan namuslu bir insanım. Bunu bilmek kadar iştah açan bir şey yokmuş meğerse...

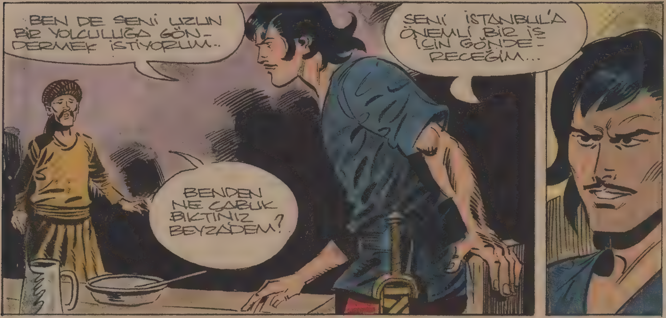
BEN DE SENİ UZUN BİR YOLCULUĞA GÖNDERMEK İSTİYORUM..
BENDEN NE ÇABUK BIKTINIZ BEYZADEM?
SENİ İSTANBUL'A ÖNEMLİ BİR İŞ İÇİN GÖNDERECEĞİM...

—Öyledir...İyice dinlendin mi?

—Evet...

—İyi..Ben de seni uzun bir yolculuğa göndermek istiyordum...

Potuk Memo, birden korktu. Yüzü sarardı. Kara Murat'ın kendisini kovduğunu sanmıştı...

—Benden ne çabuk bıktınız beyzadem?

—Yanlış anlama.. Seni İstanbul'a önemli bir iş için göndereceğim. Tebriz'in bütün kapıları kapalı.. Benim buradan çıkmam uzun zaman alabilir..Oysa sen kolayca çıkabilirsin.

—İstanbul'da ne yapacağım?

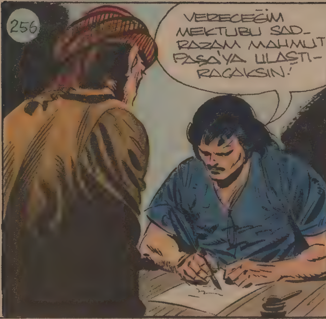
256
VEREĞEĞİM MEKTUBU SADRAZAM MAHMUT PAŞA'YA ULAŞTIRACAKSIN!

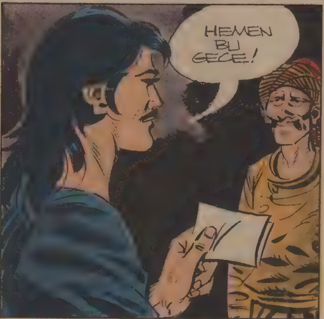
HEMEN BU GECE!

—Vereceğim mektubu Sadrazam Mahmut Paşa'ya ulaştıracaksın. Bunu yaptığın anda sana çil çil iki yüz altın armağan edilecek...

—Oh, oh...Bir servet bu....

—Evet, bir servet..Parayı alıp, kendine bir ev kiralar ve İstanbul'da beni beklersin...

—Anladım beyzadem..Benim için çok zevkli bir iş olacak bu...Ne vakit yola çıkmamı emredersiniz?

—Hemen bu gece...Yalnız daha önce Serseriler Yatağına gidip, falcı kadın Margot'un kızı Kristalya'yı bularak benim burada olduğumu söyle...

Potuk Memo, Kara Murat'ın hazırladığı mektupları alıp koynuna yerleştirdi ve sokağa fırladı..

Kara Murat, birkaç dakika sonra uzaklaşan nal seslerini duydu. Kendi kendine söylendi:

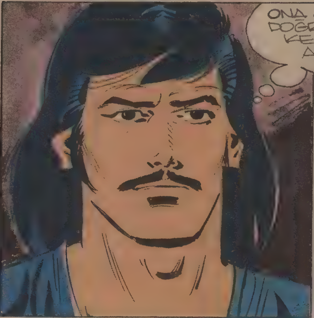
ONA GÜVENMEKLE DOĞRU MU HAREKET ETTİM ACABA ?

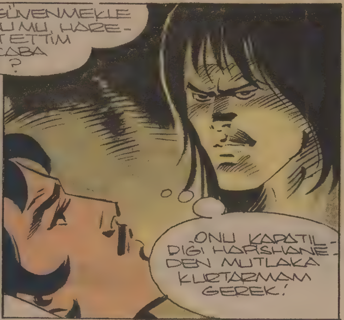
ONU KAPATILDIĞI HAPİSHANEDEN MUTLAKA KURTARMAM GEREK!

—Ona güvenmekle acaba doğru mu hareket ettim? Beni ele verir mi? Ama bunu yapacağını sanmıyorum. Çünkü bu adam bir serseri, bir haydut bile olsa, iki yüz altınlık serveti tepemez. O parayı kazanmak için mektupları mutlaka Sadrazam Mahmut Paşa'ya ulaştıracaktır.

Kara Murat derin bir soluk aldı ve yorgun bir halde yatağın üzerine uzandı. Bir süre Kristalya'nın, Farahnaz Sultan'ın ve Yılanlı Mahmut'un hayalleri gözlerinin önünde dolaştı. Bu arada Durakoğlu aklına geldi:

"—Onu kapatıldığı hapishaneden mutlaka kurtarmam gerek" diye düşündü.

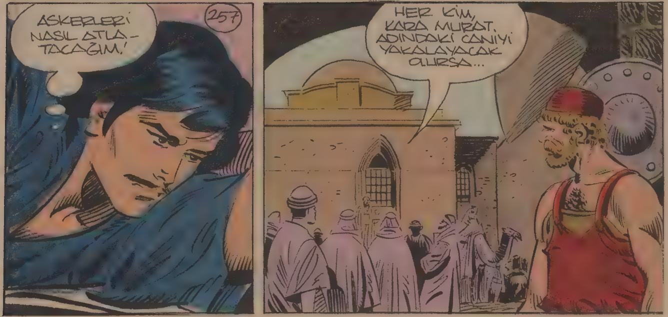
257
ASKERLERİ NASIL ATLATACAĞIM!
HER KİM, KARA MURAT, ADINDAKİ CANİYİ YAKALAYACAK OLURSA...

Ama her şeyden önce bu Allahın belası şehirden çıkması gerekiyordu.

Nasıl kaçacaktı?

Peşinde kana susamış bir canavar gibi dolaşan Yılanlı Mahmut'u ve emrindeki yüzlerce askeri nasıl atlatacaktı? Bunu bilmiyordu.

Sonunda üzerine bir ağırlık bastı. Derin bir uykuya dalıp gitti.

* * *

Bu sırada Tebriz'de alarm boruları acı acı çalmaya devam ediyor ve tellallar halka şunu bildiriyordu:

''Her kim Kara Murat adındaki caniyi yakalayacak olursa yaşadığı sürece kendisine maaş bağlanacaktır. Bu katilin yerini bildirerek yakalanmasını sağlayana ise iki yüz altın ödül verilecektir. Kaçağın yerini bilip de söylemeyenler veya ona yardım edenler, boğazlarına eritilmiş kurşun akıtılarak öldürülecektir...''

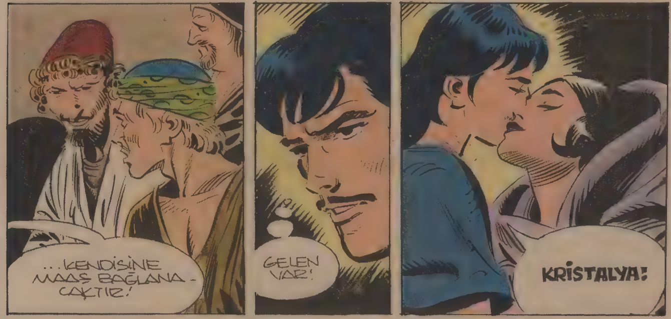
...KENDİSİNE MAAŞ BAĞLANACAKTIR!
GELEN VAR!
KRİSTALYA!

Tellalların uğursuz sesleri şehirde yankılanırken halk derin bir merakla her köşede bu konuyu konuşmaya başlamıştı...

* * *

Güneş ufukta gözden kaybolmak üzereyken merdivenlerden yukarı çıkmakta olan ayak sesleri Kara Murat'ı uyandırdı.

Delikanlı hemen karyoladan fırladı, kapıyı açtı, Potuk Memo odaya girdi. Arkasından genç bir kadın silüeti içeriye süzüldü.

Kara Murat:

—Kristalya! diye haykırdı.

Genç kız kendisini sevinçle onun kollarının arasına attı:

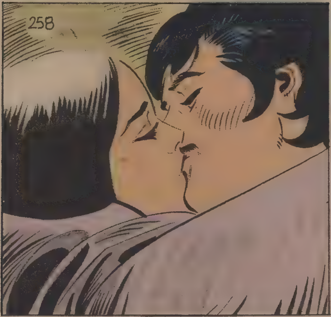

—Oh... Kara Murat...Gözlerime inanamıyorum..Yaşıyorsun...O cehennemden kurtuldun demek?

Delikanlı gülümsedi:

—Gördüğün gibi sapasağlamım işte. Haydi ağlama artık...

Kristalya kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı, dudakları uzun bir aşk öpücüğü ile birleşti. Genç kız:

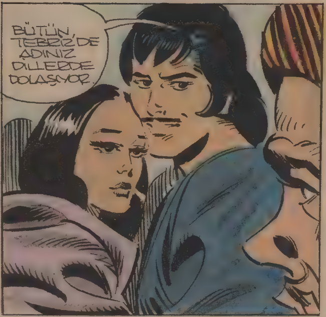
BÜTÜN, TEBRİZ'DE ADINIZ DİLLERDE DOLAŞIYOR

—Sevinç gözyaşları bunlar, dedi. Çünkü seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum..

Bu arada Potuk Memo, hafifçe öksürdü:

—Başka bir emriniz yoksa ben gidiyorum efendim... Haaa, aklıma gelmişken söyleyeyim. Bütün Tebriz'de adınız dillerde dolaşıyor. Her yerde sizden bahsediliyor. Özellikle başınız için ortaya mükafat konduktan sonra, herkes sizinle meşgul olmaya başladı..

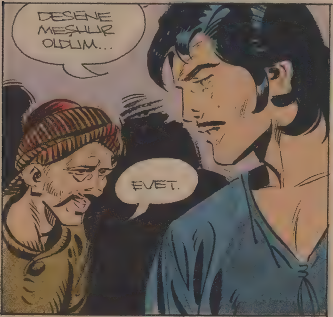
DESENE MEŞHUR OLDUM...
EVET.

—Desene meşhur oldum...

—Evet..Ne kafanız varmış ki, ortadan kaldırılması için yüzlerce altın veriyorlar!...

—Onlar kafamın değerini hiç bir vakit benim kadar bilemezler. Ben onların kafalarına topuna birden metelik bile vermem.Çünkü bunlar insan başı değil, canavar kafasıdır. Benim başıma konulan ödülü öğrenince, sen ne düşündün?

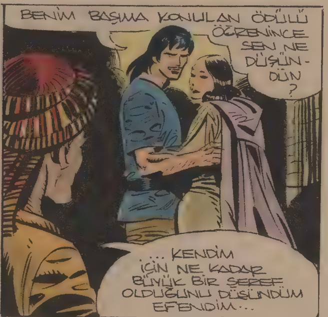
BENİM BAŞIMA KONULAN ÖDÜLÜ ÖĞRENİNCE SEN NE DÜŞÜNDÜN?
... KENDİM İÇİN NE KADAR BÜYÜK BİR ŞEREF OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜM EFENDİM...

—Ortadan kaldırılması, kafasının kesilmesi için büyük para verilen bu yüksek adamın hizmetinde bulunmanın kendim için ne kadar büyük bir şeref olduğunu düşündüm efendim.

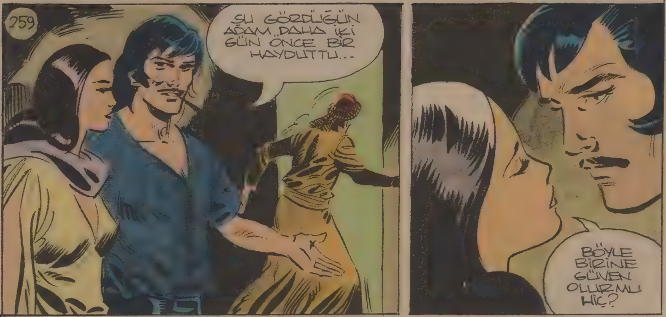
259
ŞU GÖRDÜĞÜN ADAM, DAHA İKİ GÜN ÖNCE BİR HAYDUTTU...
BÖYLE BİRİNE GÜVEN OLURMU HİÇ?

—Teşekkür ederim Potuk Memo...Şimdi görevine gidebilirsin..Yolun açık olsun...

Potuk Memo, fırladı gitti.

Kara Murat Kristalya'ya dönerek şöyle dedi:

—Şu gördüğün adam daha iki gün önce bir hayduttu. Onu ancak bu sabahtan beri tanıyorum. Şimdi, özel bir görevle İstanbul'a gidiyor. Beni Şehzade Halil'in adamlarına teslim ederse yüzlerce altın alacağını biliyor. Ama, emin ol ki beni hiç bir zaman ele vermeyecektir.

Kristalya'nın yüzünde derin bir endişenin karanlık izleri belirdi. Pembe dudaklarının arasından heyecanla konuştu:

—Böyle birine güven olur mu hiç? Verilen ödül çok büyük..Çok dikkatli olman gerek...Her an ihanet edebilir...

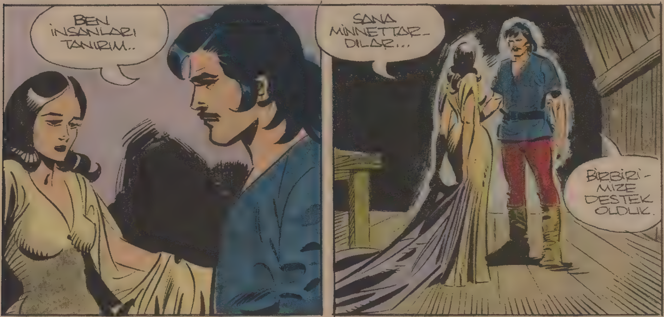
BEN İNSANLARI TANIRIM..
SANA MİNNETTARDILAR...
BİRBİRİMİZE DESTEK OLDUK.

—Hayır etmez...Bu adama büyük bir güven göstererek onu kendime bağladım Kristalya..Ben insanları tanırım. Potuk Memo, ölür ama beni ele vermez.Diğer arkadaşlar nasıl?

—Kör Hamza, Gürcü Yusuf ve Çopur Ali mi?

—Evet...

—Saraydan çıktıktan sonra hepsi bir yana dağıldı..Giderken bana "Kara Murat gerçekten sözünün eri bir yiğitmiş. Ona birer can borcumuz var.. Bu canı istediği zaman bizden alabilir" dediler. Sana minnettardılar...

Kara Murat gülümsedi:

—Kurtulduklarına sevindim.. Onlar olmasaydı zindandan ben de çıkamazdım. Birbirimize destek olduk....

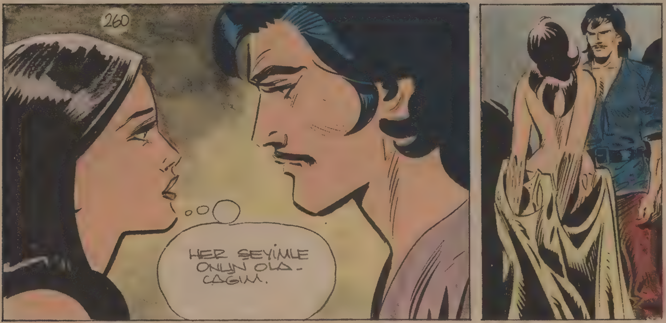
HER ŞEYİMLE ONUN OLACAĞIM.

Kristalya, Kara Murat'a büyük bir sevgi ve hayranlıkla bakıyordu. Onu kaybetmiş olmanın endişesiyle çok gözyaşı dökmüştü...

Sevdiği adamı yeniden bulduğu bu dakikada artık kesin kararını vermişti. Şimdi utangaç bir genç kız değil, aşk ve ihtirasını, sevdiği adamın kollarında dindirmek isteyen ateşli bir dişiydi..

Kristalya, usulca yaklaştı üzerindeki elbiseyi sıyırdı...

Kara Murat, soluğu kesilmiş bir halde büyük bir şaşkınlıkla onu izliyordu.

Genç kız çıplak kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı..Sıcak nefesi delikanlının yüzünde alev gibi dolaştı...

Kara Murat karşı koymanın, çekişmenin hiç bir faydası olmayacağını düşündü..

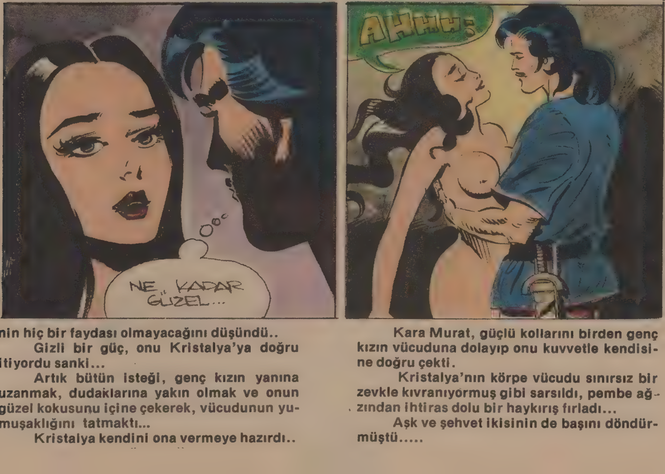
NE KADAR GÜZEL...
AHHH!

Gizli bir güç, onu Kristalya'ya doğru itiyordu sanki...

Artık bütün isteği, genç kızın yanına uzanmak, dudaklarına yakın olmak ve onun güzel kokusunu içine çekerek, vücudunun yumuşaklığını tatmaktı...

Kristalya kendini ona vermeye hazırdı..

Kara Murat, güçlü kollarını birden genç kızın vücuduna dolayıp onu kuvvetle kendisine doğru çekti.

Kristalya'nın körpe vücudu sınırsız bir zevkle kıvranıyormuş gibi sarsıldı, pembe ağzından ihtiras dolu bir haykırış fırladı...

Aşk ve şehvet ikisinin de başını döndürmüştü.....

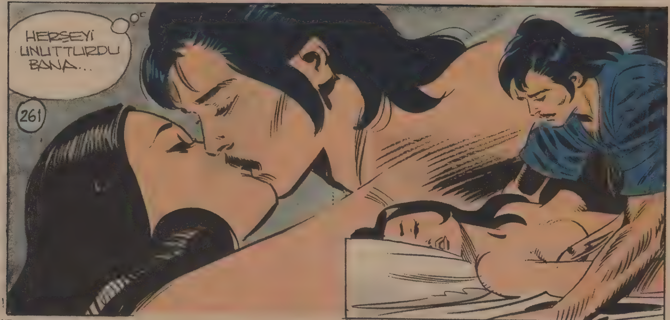

Kara Murat o anda, kendisini bekleyen tehlikeleri ve peşinde dolaşan ölümü unutmuştu. Artık içinde bulunduğu anın rüya mı, gerçek mi olduğunu bile ayırt edemiyordu.

Genç kızın ıslak dudaklarını ağzıyla kapadı. Çılgın gibi nefessiz kalıncaya kadar öptü onu...

İkisi de kesik kesik soluk alıyordu.

Yatağın üzerine uzanmışlardı.

Kristalya Kara Murat'ın,hayatına giren ilk erkek olduğunu düşünüyor, bundan ayrı bir zevk duyuyordu. Genç kızlığının bütün ateşiyle kendisini ona teslim ederken mutluydu.

Kara Murat ellerini kızın boynundan göğüslerine doğru kaydırırken, şakaklarının zonkladığını hissetti. Parmakları onun diri göğsüne dokunduğu anda büyük bir hazla ürperdi. Cildi ipek gibiydi...

Delikanlının öpüşleri, genç kızı büsbütün çıldırtan bir tempoyla artıyor, ikisi de tatlı bir zevk dalgasına doğru yükseliyordu...

Kristalya'nın vücudu, şimdiye kadar bilmediği birçok zevklerin kaynağını birer birer keşfediyor, bunları kendisine Kara Murat'ın usta elleri ve dudakları öğretiyordu.

Hayatında tanıdığı ilk erkekti bu... Ve en mükemmeline rastlamıştı...

Kara Murat'ın kollarında fırtınayı andıran bir baş dönmesi içinde kendini kaybettiğini hissediyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

16 MAYIS 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 538 FİYATI 30 LİRA

OKURLARIMIZA

Kağıda yapılan büyük zamdan sonra yayınımıza devam edebilmek için bu haftadan itibaren dergimizin fiyatını 30 liraya çıkartmak zorunda kaldık.

Bu fiyat artışından dolayı okurlarımızın bizleri anlayışla karşılayacaklarını ümit ederiz

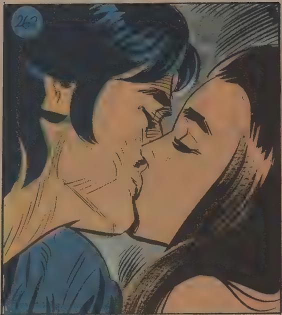

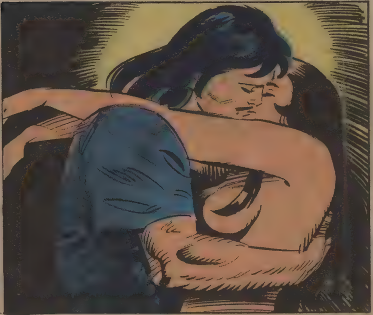

İniltileri yok etmek istercesine delikanlının dudakları onun dudaklarının üstüne yapışıyordu adeta...

Dakikalar geçti...

Kara Murat'ın bütün okşayışlarına, onunkine eş, hatta bazen onu geçen bir ateşle karşılık vermeye çalışıyordu...

Ellerini delikanlının vücudunda gezdiriyor, hızlı hızlı atan bir kalbin çırpındığı göğsünün üstünde dolaştırıyordu.

Şehvete doğru gidiş hiç durmamacasına yükseliyor, genç kızın vücudu acıyla kıvranıyormuş gibi sarsılıyordu.

Kesik kesik nefesler alarak aşktan ve ihtirastan sarhoş, vücudu büyük bir zevk dalgasına doğru uçtu, içinde tatmin edilmenin tarifsiz hazzını duydu.

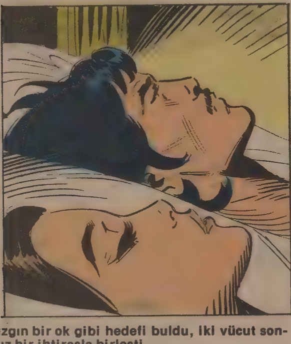

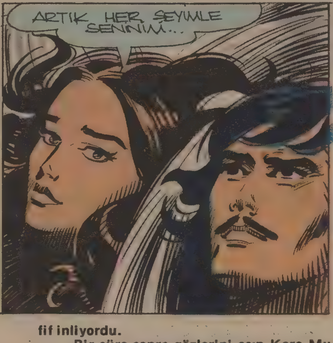
ARTIK HER ŞEYİMLE SENİNİM...

Çılgın sevişmenin sonunda Kara Murat kızgın bir ok gibi hedefi buldu, iki vücut sonsuz bir ihtirasla birleşti.

Yay gibi gerilen vücutlar birleşmeden sonra yavaş yavaş gevşedi, boşalan ciğerler nefesle doldu ve ateş söndü.

Bir süre kendilerinden geçmiş bir halde sırtüstü uzandılar.

Kristalya konuşmuyor, soluk alırken titriyor, hâlâ derin bir zevk içinde hafif hafif inliyordu.

Bir süre sonra gözlerini açıp Kara Murat'a bakarak içini çekti:

—Artık her şeyimle seninim.

—Evet...Acaba hata mı ettik diye düşünüyorum..

—Hayır...Nasıl olsa olacaktı bu...Senin olmaktan büyük mutluluk duyuyorum... Ömrüm boyunca seni hatırlayacağım.Hiç bir kadın, ilk erkeğini unutamaz çünkü...

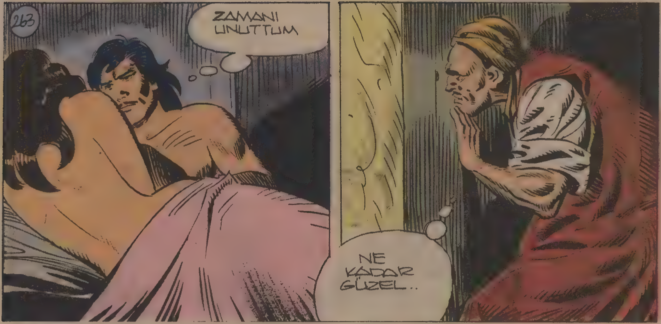

Kara Murat, aradan ne kadar zaman geçti bilemiyordu. Bir saat mi, bir gün mü, bir hafta mı?

Aşk başını döndürmüştü... İki gencin ateşi sönmek bilmeyen bir yanardağ gibiydi. Devamlı birleşmek arzusuyla kıvranıyorlardı.

Bu çılgın sevişmelerini, hancının kapıdaki anahtar deliğinden gözetlediğini bilmiyorlardı tabii...

Adam, Kara Murat'ın koynunda kıvranan Kristalya'nın çıplak vücudunu gördükçe çılgına dönüyor, odaya girip üzerlerine saldırmamak için kendisini güç tutuyordu...

Genç kızın yuvarlak kalçaları, her hareketinde baş döndürücü bir şekilde titreşen dik memeleri, kusursuz vücudu hancının aklını başından almıştı...

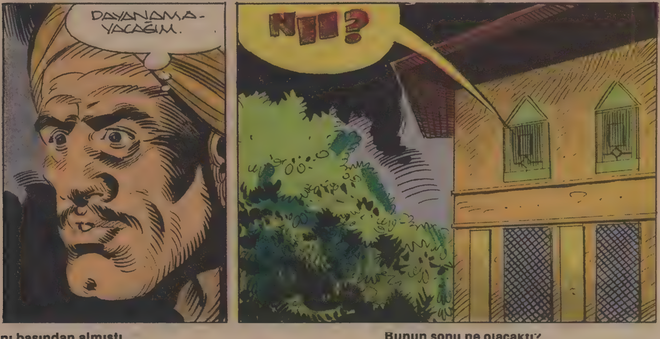

İçinden Kara Murat'ı bir hançer darbesiyle öldürmek ve kıza sahip olmak düşüncesi geçiyordu...

İriyarı ve güçlü kuvvetli bir adam olan hancı, bütün zamanını onları gözetlemekle geçiriyor, kendi kendini yiyor ve adeta bir mum gibi eriyordu.

Bunun sonu ne olacaktı?

* * *

Fatih Sultan Mehmet, Topkapı Sarayı'ndaki odasında öfkeyle dolaşıyordu. Sadrazam Mahmut Paşa'yı uzun uzun dinledikten sonra yüzünün çizgileri gerildi, gözlerinden ateş saçarak kükredi:

—Neee? Doğru mu söylediklerin Paşa?

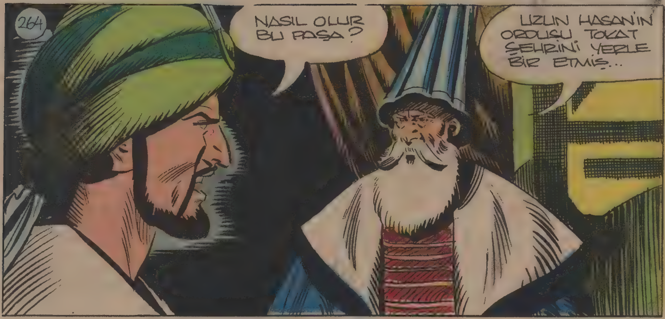
NASIL OLUR BU PAŞA?
UZUN HASAN'IN ORDUSU TOKAT ŞEHRİNİ YERLE BİR ETMİŞ...

Sadrazam Mahmut Paşa, verdiği haberin Padişah'ı kızdıracağını biliyordu. Ama böyle bir öfke ummamıştı. Bütün cesaretine rağmen bu öfkeli kasırganın, bu fırtınanın önünde korkudan titredi...

Fatih'in bakışlarında şimşekler kıvılcımlanıyordu. Sesi gök gibi gürledi:

—Nasıl olur bu Paşa?

Sadrazam Mahmut Paşa'nın bakışlarında, üzücü haberi Padişah'a bildirmenin sıkıntısı vardı:

—Evet Sultanım, dedi. Hepsi doğru... Uzun Hasan'ın ordusu Tokat Şehrini yerle bir etmiş...Kadın, çocuk, ihtiyar demeden herkesi kılıçtan geçirmiş...Ağaçların dalları sallanan insan cesetleriyle dolmuş...

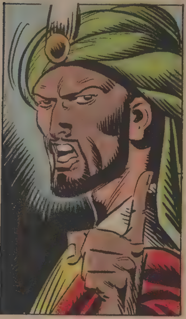

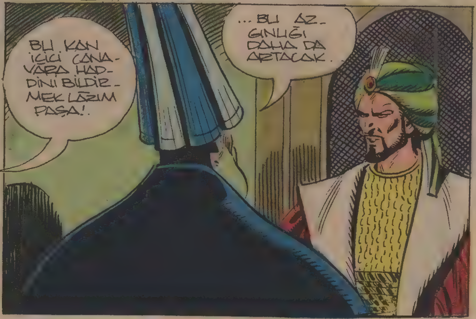
BU KAN İÇİCİ CANAVARA HADDİNİ BİLDİRMEK LÂZIM PAŞA!.
...BU AZGINLIĞI DAHA DA ARTACAK.

Fatih Sultan Mehmet kaşlarını çattı, şimşek saçan gözleriyle bir an, pencereden uzaklara baktı, sonra dişlerini gıcırdatarak:

—Bu Uzun Hasan denilen zorba, sandığımdan da alçak bir adammış...Bu kan içici canavara haddini bildirmek lâzım Paşa...

Mahmut Paşa, efendisinin karşısında bir heykel gibi kımıldamadan duruyor, gözlerindeki pırıltı bu adamın bitmez tükenmez azmini ve iradesini ortaya koyuyordu. Kesin bir dille:

—Evet sultanım, dedi. Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan iyice azdı... Ona esaslı bir şamar indirmezsek, bu azgınlığı daha da artacak...

—Kara Murat'tan bir haber var mı?

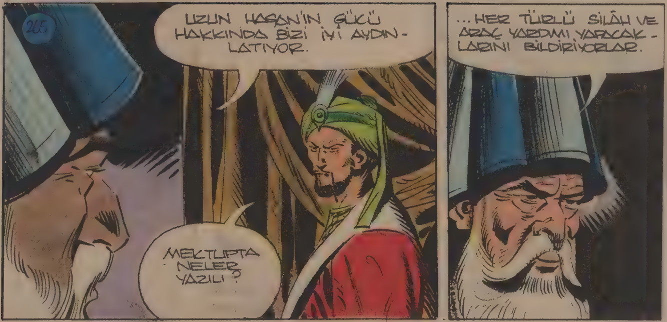
UZUN HASAN'IN GÜCÜ HAKKINDA BİZİ İYİ AYDINLATIYOR.
MEKTUPTA NELER YAZILI ?
...HER TÜRLÜ SİLAH VE ARAÇ YARDIMI YAPACAKLARINI BİLDİRİYORLAR.

—Evet...Çok bilgi toplamış...Uzun Hasan'ın gücü hakkında bizi iyi aydınlatıyor... Bu arada Venedik Cumhurbaşkanı Candiano'nun Uzun Hasan'a yazdığı bir mektubu da nasıl ele geçirmişse geçirmiş ve bize yollamış...

Fatih'in kaşları hayretle kalktı... Sert sesinde bir hayranlık ifadesi belirmişti:

—Yaaa? Bu çok önemli işte...Mektupta neler yazılı?

—Venedikliler Uzun Hasan'a asker yollamayacaklarını, ancak her türlü silah ve araç yardımı yapacaklarını bildiriyorlar...

—Öyleyse hemen gerekli tedbiri alın... Venediklilerin deniz yolu kesilsin... Silah ve cephaneler asla Uzun Hasan'ın ordusuna ulaşmamalı...

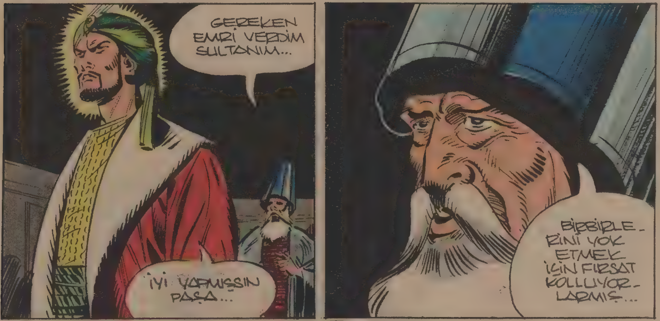
GEREKEN EMRİ VERDİM SULTANIM...
İYİ YAPMIŞSIN PAŞA...
BİRBİRLERİNİ YOK ETMEK İÇİN FIRSAT KOLLUYORLARMIŞ...

Mahmut Paşa başını salladı:

—Gereken emri verdim Sultanım... Donanmamız Ege ve Akdeniz kıyılarından Anadolu sahillerine kuş bile uçurtmayacak...

—İyi yapmışsın Paşa...

—Ayrıca Akkoyunluları birbirine düşürmek için en güvenilir adamlarımızı onların ülkesine yolladım. Kara Murat'tan gelen bilgilere göre Akkoyunlular zaten birbirlerine düşmüşler.. Uzun Hasan'ın oğulları şimdiden saltanat kavgasına başlamış...Birbirlerini yok etmek için fırsat kolluyorlarmış...Çekememezlik, haset aralarına kılıç gibi girmiş. Biz bu kılıcı bileyeceğiz. Birbirlerine karşı düşmanlıklarını körükleyeceğiz...

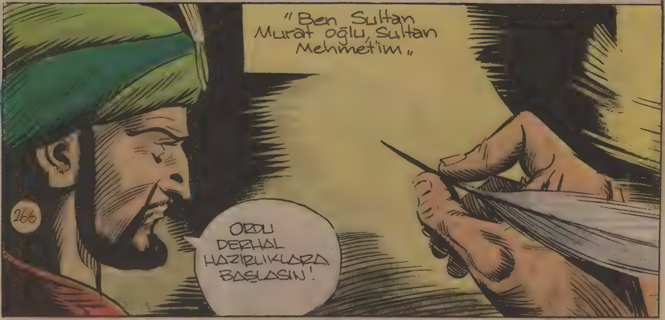
"Ben Sultan Murat oğlu, Sultan Mehmet'im"
266
ORDU DERHAL HAZIRLIKLARA BAŞLASIN!

Fatih kısa bir süre düşündü, sonra kararlı bir sesle:

—Evet Paşa, dedi. Artık savaş kaçınılmaz hale geldiğine göre bütün imkânları kullanacağız...Ordu derhal hazırlıklara başlasın...Uzun Hasan'ın askerlerini dağıtıp ülkesini yerle bir etmeden gönlüm huzura kavuşmayacak...

Fatih o kızgınlıkla, Akkoyunlu Hükümdarı Uzun Hasan'a sert ve hakaret dolu bir mektup yazdı.

Fatih Sultan Mehmet'in tarihi mektubu şöyleydi:

—"Ben Sultan Murat oğlu, Sultan Mehmet'im. Sen Acem ülkesinin başbuğu Hasan Hansın. Bilesin ki, kişi ihtirasına mağlup olup, haddini aşarsa, artık insafsızlar arasına katılarak fren tanımaz, bunun sonunda devletini ve ülkesini kaybeder...Senin kafanın içini şeytanca vesveseler kaplamıştır. Aklını başına topla..Bil ki, bizim memleketimiz İslam yurdudur. Dedelerimizden beri devletimiz, küfür ehlinin yürek yağı ile aydınlanmıştır.Sen eğer Müslümanlara karşı kötü amaçlar besliyorsan, sen ve sana yardım edenler iman düşmanlarıdır.Bütün devlet ve şeriat düşmanlarını yok etmek için atımız eyerlenmiş ve kılıcımız kuşanmıştır.Bilmiyordum veya gafil avlandım demeyesin. Senin bu taraflara gelmene gerek yoktur. Şevval ayında muzaffer askerlerim Allah'ın izniyle benimle beraber senin üzerine yürüyeceklerdir. Allah, ben kulunu sebep kılırak senin zulmünü mazlumlar üzerinden götürecektir...Senin adını ve sanını yok edeceğim. Fazla söze lüzum yoktur. Geliyorum."

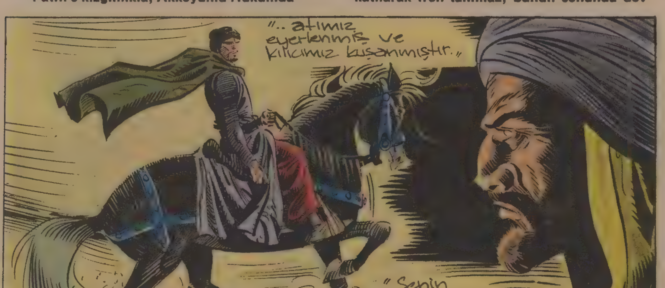
"..atımız eyerlenmiş ve kılıcımız kuşanmıştır."
"Senin adını ve sanını yok edeceğim!"

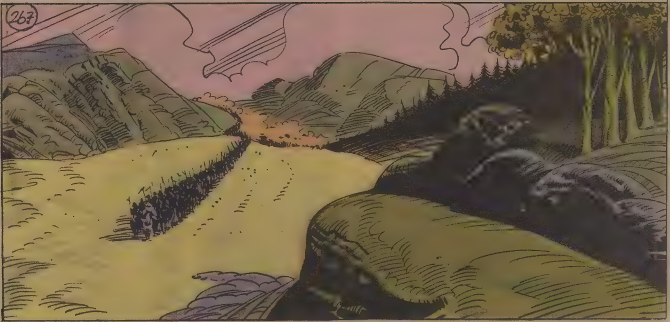

Marta yının sonlarına doğru Fatih Sultan Mehmet Üsküdar'dan hareket ederek güçlü ordusuyla Doğu Anadolu'ya doğru yola çıktı.

İki büyük ve yenilmez hükümdar, nihayet karşı karşıya geleceklerdi.

Bu amansız savaşta zafer kime gülecekti?

Hangi devlet yıkılacak, hangisi ayakta kalacaktı?

Evet...Tarihin akışını değiştirecek bir seferdi bu...

Uzun Hasan, Fatih'in gelişini hem akıncıların hücumlarından, hem de Padişah'ın yolladığı mektuptan öğrenmişti...

Bu bakımdan Fırat Nehri kıyısında kendisine elverişli bir yer seçmek için bol bol vakit buldu...

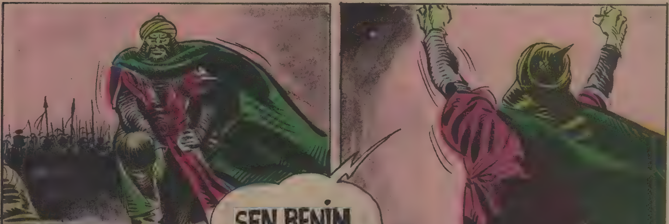
SEN BENİM KUDRETİMİN YANINDA BİR HİÇSİN!..

Sağını Fırat Nehri'ne verip, arkasını da bir dağ ile kapatarak Osmanlı ordusuna pusu kurdu.

Uzun Hasan büyük savaşı beklerken yumruklarını gökyüzüne doğru sıkarak bütün kin ve nefretini yansıtan bir sesle haykırdı:

—Gel bakalım Sultan Mehmet, gel! Sen de benim tokatımı ye!.. Bu dünyada en büyük benim...Senin ücudunu yeryüzünden kaldırıp gücümü tüm cihana göstereceğim!.. Senin leşini köpeklere yedireceğim Sultan Mehmet!.. Sen benim kudretimin yanında bir hiçsin!.. Anlıyor musun? Kocaman bir hiç!..

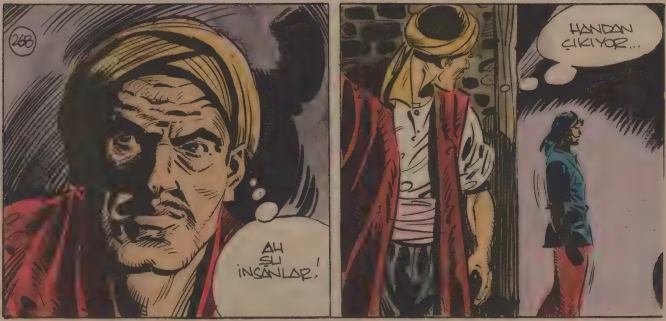
268
AH ŞU İNSANLAR!
HANDAN ÇIKIYOR...

Hancı Kara Murat ile Kristalya'nın çılgın sevişmelerini gizli gizli seyrettikçe:

—"Ah şu insanlar! Ne zaman akıllanacak ve Tanrı yoluna girecekler?" diyor ama kendisi de şehvet duygularıyla titriyordu.

Bu öyle bir şehvetti ki, hancıya cinayet bile işletebilirdi...

Bir gece Kara Murat'ın sessizce oradan ayrılıp sokağa çıktığını gördü. Delikanlı şehrin kapılarındaki denetimin gevşetilip gevşetilmediğini anlamak için şöyle bir dolaşmaya karar vermişti...

Hancının kalbi heyecanla çarptı...

Kristalya şimdi odada yapayalnızdı.

Bir an kararsızlıkla durdu. İçindeki şeytan ona içeriye girmesini söylüyordu.

Garip bir duygu bütün vücudunu sarmıştı...

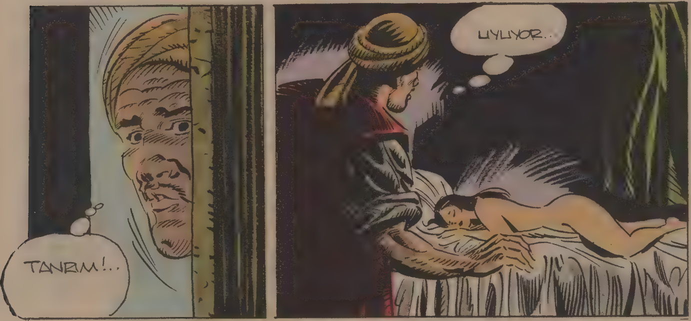
TANRIM!..
UYUYOR..

Ona ne oluyordu böyle?

Neden kalbi çarpıyor, elleri titriyordu?

Neredeyse tuttuğu feneri düşürecekti...

Tokmağı çevirip kapıyı araladı.

Aynı anda taş gibi dondu kaldı.

Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı.

Sendeledi, düşmemek için kapıya dayanmak zorunda kaldı.

Feneri tutan eli fırtınaya yakalanmış gibi titriyordu...

Kristalya yatakta uyuyordu.

Hava sıcak olduğu için gece genç kız çarşafı üzerinden atmış, yatağa çıplak uzanmıştı.

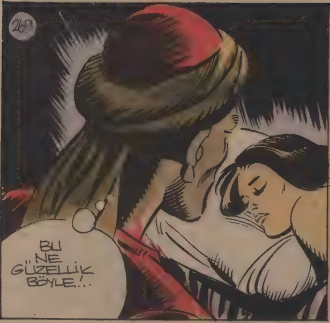

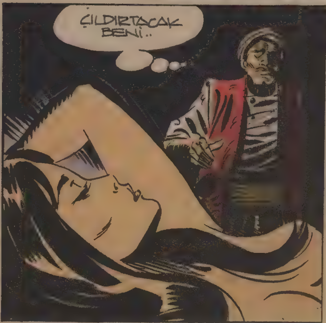
ÇILDIRTACAK BENİ..

İnce vücudu harikulade güzeldi.

Kız yüzükoyun yatıyordu. Sol ayağını kıvırarak karnına doğru çekmiş, bu yüzden bacakları soluk kesecek şekilde aralanmıştı.

Erkek olup da böyle bir manzaraya dayanmak çok zordu.

Hancı inledi:

—Ulu Tanrım!.. Bu ne güzellik böyle!

Elinin tersiyle alnında biriken terleri sildi.

Kristalya uykusundan hafifçe mırıldanarak yatakta döndü. Şimdi sırtüstü yatarak uyumaya devam ediyordu.

Göğüsleri dimdikti.

Yüzünde insanı çıldırtacak kadar masum bir ifade vardı.

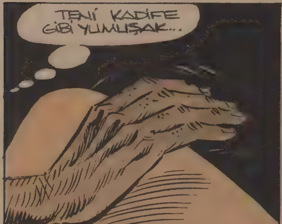
TENİ KADİFE GİBİ YUMUŞAK...

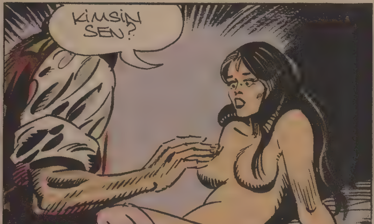

Hancının yüreği, göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyor, kendisini düşüp bayılacakmış gibi hissediyordu.

Yavaş yavaş yatağa yaklaştı.

Titreyen elleriyle genç kızın vücuduna dokundu.

Kristalya'nın teni kadife gibi yumuşaktı.

Adamın dizlerinin bağı büsbütün gevşedi. Hızlı hızlı soluk alıp dehşetten büyüyen gözlerle çıplak vücuda bakarak:

—Bu nasıl bir zevk Tanrım! diye inledi.

Aynı anda Kristalye gözlerini açtı.

İrkildi ve korku dolu bir çığlık attı:

—Ahh! Kimsin sen?

Adam boğuk bir sesle:

—Benim, dedi. Hancı Abdülkadir...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

23 MAYIS 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 539 FİYATI 30 LİRA

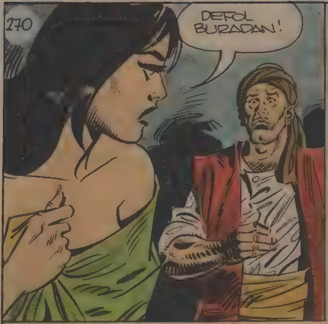
DEFOL BURADAN!

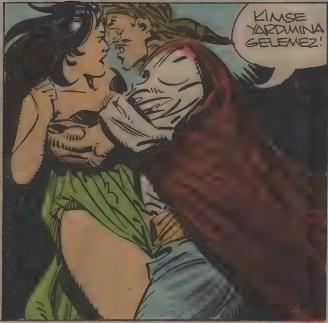
KİMSE YARDIMINA GELEMEZ!

Kristalya beyaz çarşafla çıplak vücudunu örterek bağırdı:

—Ne arıyorsun burada? Defol odamdan!

Hancının çeneleri birbirine vuruyordu...

—Şey, dedi. Bir emriniz var mı diye soracaktım...

—...Defol dedim sana sersem herif!.. Bu küstahlığının cezasını pahalıya ödeyeceksin...

Hancı birden Kristalya'nın üzerine atıldı, onu kucaklayarak bütün gücüyle göğsüne bastırdı:

—Sen beni deli ediyorsun güzel kız! Sus bağırma! O aptal sevgilin dışarı çıktı. Kimse yardımına gelemez.

—Bırak!..Bırak beni hayvan herif!

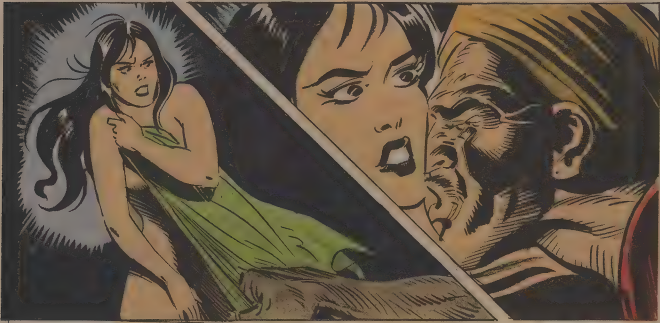

Hancı artık ihtirastan çılgın gibi olmuştu. Genç kızın üzerindeki çarşafı hızla çekerek şehvetten titreyen dudaklarıyla onun göğüslerini omuzlarını karnını öpmeye başladı.

O anda, cehennem alevleriyle yanacağını bilse, yine de onu kimse durduramazdı.

Kristalya bütün gücüyle direniyor minik elleriyle adamı yumrukluyor, bağırıyor, tehdit ediyor ama bir sonuç alamıyordu.

Hancı genç kızın vücudunun her yerini öpücüklere boğarken inliyor, ulur gibi garip sesler çıkarıyordu.

Kristalya bu kuvvetli adama dayanmasının mümkün olmadığını anlamıştı.

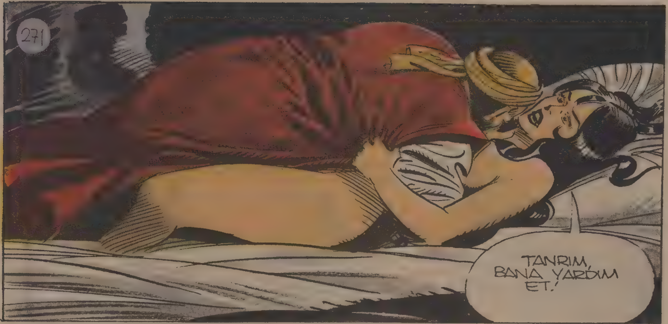

Bağırmasının, imdat istemesinin hiç bir yararı yoktu. Kendisini kurtarabilecek tek insan olan Kara Murat gitmişti.

Bu canavarın elinden nasıl kurtulacaktı?

—Tanrım, bana yardım et! diye inledi.

Kızın inatla direnmesi hancıyı kızdırdı. Öfkeli hali, kanlı bakışları çok vahşi ve korkunçtu.

—Seni o sersem gençle sevişirken seyrettim! Ne var o herifte bilmem ki?.. Benim neyim eksik? Ondan daha güçlü değil miyim?

Kristalya adamı tehdit etti:

—Bu hareketinin cezasının çok ağır olduğunu biliyorsun tabii...

Hancı uğursuz bir şekilde sırıttı:

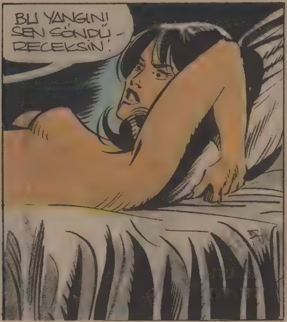
BU YANGINI SEN SÖNDÜRECEKSİN!

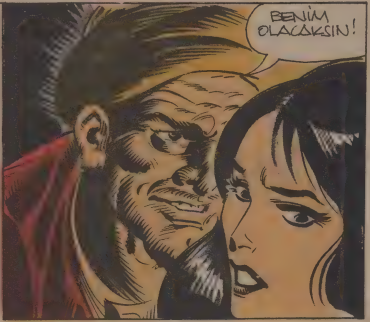
BENİM OLACAKSIN!

—Biliyorum...Ama bu cezayı kim verecek bana? O toy sevgilin mi? Hah, hah, hah! Seni çıplak gördüğüm ilk günden beri yüreğimdeki ateş büyüdü. Artık dayanamaz oldum. Bu yangını sen söndüreceksin...

Kristalya'nın bakışları ıstırapla bulandı. Adam , vücudunu ısırırcasına öperken genç kız elini usulca yastığının altına kaydırdı. Orada bir hançer vardı.İnce, zarif parmaklarıyla hançerin kabzasını kavradı...

Bu arada hancı:

—Benim olacaksın! Benim olacaksın! diye hırlıyordu.

Kristalya dehşet içinde:

—Asla! diye haykırdı.. Beni öldürebilirsin ama asla bana sahip olamazsın!..

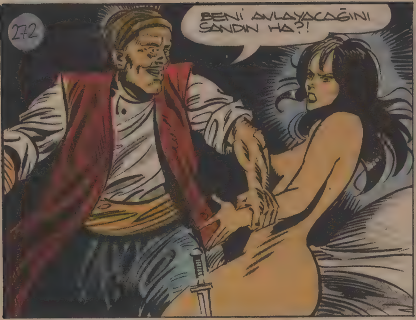

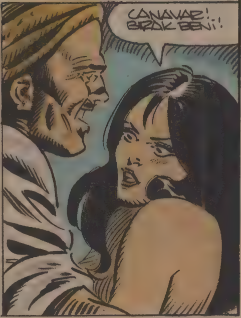
CANAVAR! BIRAK BENİ!

—Buna kimse engel olamaz güzelim..

Genç kız birden çılgınca bir korkuyla bıçaklı elini yastığın altından çıkardı, hançeri hızla adamın göğsüne indirdi:

—Al sana alçak adam...

Ama hancı, hantal vücudundan umulmayacak kadar çevik bir adamdı. Hızla yana kaçtı ve Kristalya'nın bileğini havada yakaladı:

—Hah, hah, ha! Beni avlayacağını sandın ha?

Genç kız yüzünü acıyla buruşturarak haykırdı:

—Canavar! Bırak beni!

—Bırakmak mı?Asla...Seninle sevişeceğiz...

—Zorla mı?

—Benim için hiç farketmez...

—Sen iğrenç bir yaratıksın...Bu işler zorla olmaz...

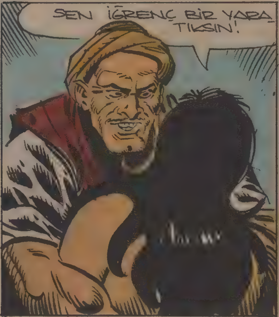
SEN İĞRENÇ BİR YARATIKSIN!

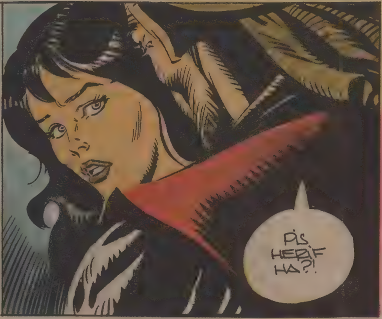
PİS HERİF HA?!

—Dedim ya, benim için hepsi bir...

Uzanıp, Kristalya'yı dudaklarından öpmek istedi. Genç kız başını yana kaçırarak adamın yüzüne tükürdü:

—Bırak beni pis herif...

—Neeee? Pis herif ha? Şimdi sana pis mi temiz mi olduğumu gösteririm.

Adam birden çılgına dönmüştü sanki...

Hırsla atıldı, genç kızın ince vücudunu kalın kollarının arasında hapsetti.

Hancının yüreği derin bir ihtirasla dolup taşıyor, kıza sahip olamazsa, damarlarını yakan, kalbini parçalayan, beynine vuran şehvet duygusunun kendisini öldüreceğini sanıyordu.

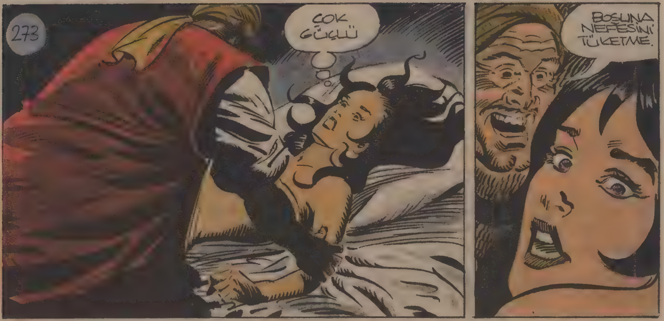

Her geçen an sonuca yaklaşıyordu.

Onun gibi güçlü bir adam için savunmasız bir kıza sahip olmak zor değildi.

Kristalya, aç bir kurt gibi saldıran erkeğin acı gücüne dayanamayacağını anlayarak kendisini bıraktı. Direnmesinin hiç bir faydası yoktu...

Kızın çırpınmayı bıraktığını gören hancının kolları da gevşedi.

Kristalya bu anı bekliyordu. Kıskaçtan kurtulunca bütün gücünü kullanarak adamın iri vücudunu üzerinden atıp ayağa fırladı.

Bir yandan da sesinin yettiği kadar bağırarak imdat istemeye başladı.

Adamın vahşi kahkahası, genç kızın çığlıklarını bastırdı:

—Boşuna nefesini tüketme bebeğim... Bağırıp çağırmanın hiç bir yararı yok... Gel sana gerçek bir erkeğin nasıl olduğunu göstereyim...

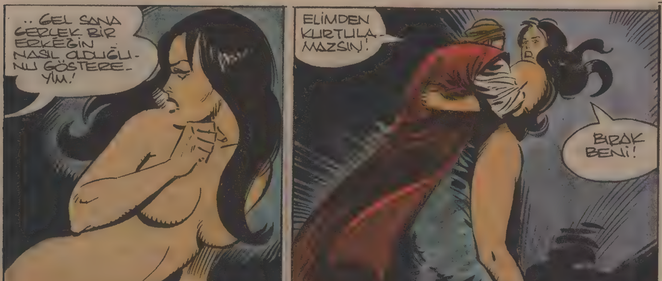
.. GEL SANA GERÇEK BİR ERKEĞİN NASIL OLDUĞUNU GÖSTERE-YİM!
ELİMDEN KURTULAMAZSIN!
BIRAK BENİ!

Hancı delicesine atıldı: Kristalya acı acı bağırarak odanın öbür köşesine kaçtı.

Adam birkaç hamle sonra genç kızı köşede sıkıştırdı, güçlü pençeleriyle onu bileklerinden yakaladı:

—İşte elime geçtin güzelim...

Kristalya bütün gücüyle çırpındı:

—Bırak beni!.. Bırak beni canavar!

Hancı, aşktan ve ihtirastan kendisini kaybetmiş bir halde, şehvetle tutuşan dudaklarını kızın beyaz boynundan, yuvarlak göğüslerine doğru indirdi ..

Kristalya çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyor, tırnaklarını kudurmuş adamın vücuduna saplıyordu...

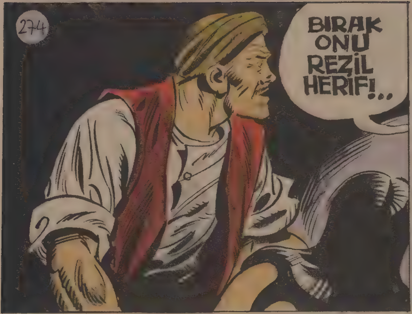

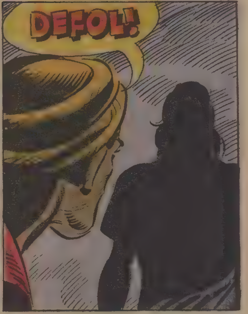

Ama kurtulması olanaksızdı...

—Bırak beni...Lütfen bırak! diye inledi.

Çılgına dönen hancı, kızın bu yalvarışını vahşi kahkahalarla karşıladı...

Bu sırada kapı, kırılırcasına açıldı. Sert ve emredici bir ses:

—Bırak onu rezil herif! diye gürledi.

Hancı sapsarı kesilerek derin bir öfkeyle sesin geldiği yana döndü...O anda karşısındaki kim olursa olsun ona vız gelirdi. Korkunç bir sesle:

—Defol! diye kükredi. Ölümüne mi susadın sersem?

Kapıda, gözlerinden şimşekler çakan Kara Murat duruyordu.

Kristalya, son anda uçurumdan dönmenin çılgın sevinciyle delikanlıya baktı ve soluk dudaklarının arasından bir mutluluk çığlığı yükseldi:

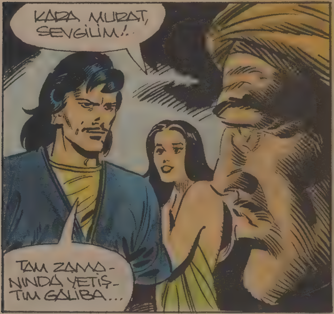
KARA MURAT, SEVGİLİM!
TAM ZAMANINDA YETİŞTİM GALİBA...

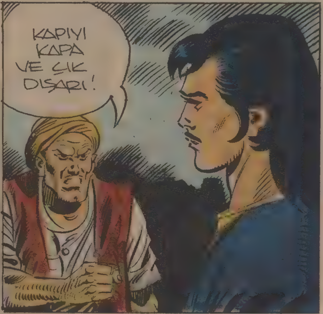
KAPIYI KAPA VE ÇIK DIŞARI!

—Kara Murat! Sevgilim!..

Delikanlının hancıya dikilen bakışlarında müthiş bir öfke vardı:

—Tam zamanında yetiştim galiba!

Hancı biraz kendini toparlar gibi olmuştu. Çünkü bu gencin yaman bir kavgacı olduğunu duymuştu ama kendisine de güveni sonsuzdu...Gözüpek ve bileği güçlüydü. Yoksa şimdiye kadar bu haydutlar yatağında ayakta kalamazdı ..

—Bana bak delikanlı dedi. Başına bir bela gelmesini istemiyorsan kapıyı kapa ve dışarı çık...

Kara Murat'ın bakışları keskin bir ok gibi hancıya saplandı:

—Irz düşmanlarının sonu ölümdür!

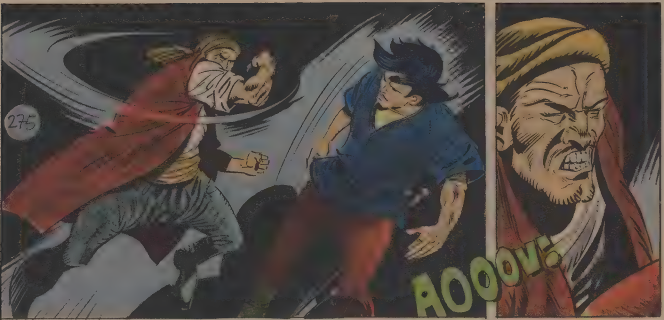

Hancı, kaba bir sesle homurdandı:

—Şuna bak...Amma da yüksekten atıyor ha! Bana karşı fazla kabadayılık taslama, anladın mı?

İki düşman şimdi birbirlerine iyice yaklaşmışlardı.

İkisi de kinle birbirini süzüyordu.

Hancı bir öküzü bile devirecek güçteki yumruğunu, olanca hızıyla Kara Murat'ın suratına savurdu...

Eğer bu yumruk isabet etse delikanlının işi biterdi..

Ama kendisine özgü çevikliğiyle yay gibi sıçradı, yumruğu savuşturdu ve hancının iki ayağının arasına müthiş bir tekme indirdi.

Adam duyduğu korkunç acıyla ulurcasına sesler çıkararak iki büklüm oldu.

Aynı anda Kara Murat'ın şimşek gibi yumruğu hancının burnunun üstünde patladı.

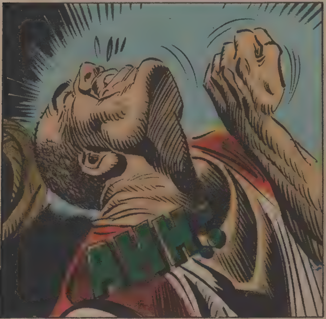

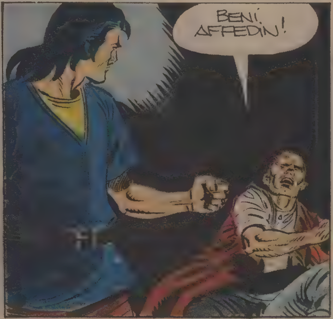
BENİ AFFEDİN!

Sırtüstü yere yuvarlanırken yüzünden kanlar fışkırdı...

Kristalya elini kalbine bastırarak heyecanla bu kavgayı seyrediyordu.

Kara Murat panter gibi düşmanının üzerine atıldı... Hancı inledi:

—Merhamet...

Kara Murat duraklar gibi oldu:

—Demek suçunu kabul ettin, af diliyorsun, öyle mi?

—Evet...Evet...Ben adi bir suçluyum.Ama siz merhametlisiniz...Beni affedin...

Kara Murat yalvaran bir insana vuramazdı...Havaya kaldırdığı yumruğunu indirmedi...Sert bir sesle:

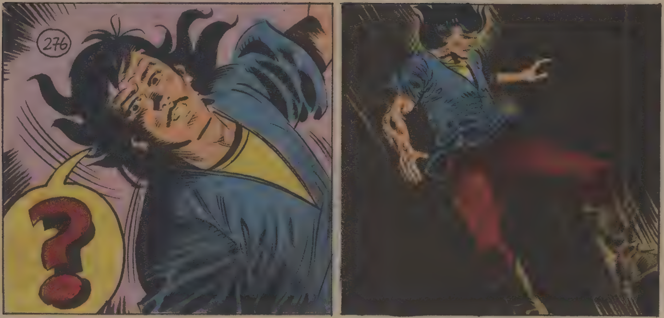

—Peki, bu bayandan özür dile, seni o affetsin...

Kara Murat Kristalya'ya doğru döndü..

Fakat o anda müthiş bir şey oldu.

Hancının yüzünde ansızın sinsi bir tehdit ifadesi belirdi.

Odasının döşemesi sanki birdenbire yarıldı, büyük bir kapak açıldı, Kara Murat bir boşluğa düştüğünü hissetti.

İki elini can havliyle uzatıp son anda yer tahtasını tuttu. Ama hancı odadaki iskemleyi kaparak acımasız bir şekilde Kara Murat'ın başına indirdi.

Delikanlının elleri gevşedi, karanlık bir boşluğa uçtu...

Hancı, kapağı derhal kapadı.Sonra bir zafer kahkahası atarak:

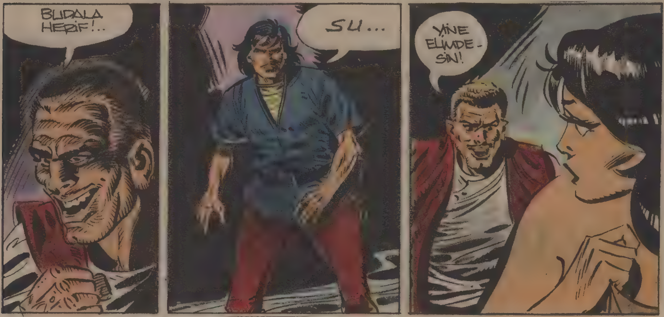
BUDALA HERİF!..
SU...
YİNE ELİMDESİN!

—Budala herif! dedi.Beni alt edecek kadar akıllı değilsin!..Bu hanın her odasında böyle tuzaklar vardır!

Kara Murat, başına inen darbeyle şaşkın, karanlıklar içinde kaldı.

Kendisini toparladığı vakit mahzenin sağ tarafından bir uğultu geldiğini duydu. Aynı anda buz gibi bir soğukluk hissinin bacaklarını sardığını hissetti:

—İçeri su giriyor...Sular ne kadar soğuk?

O anda Kristalya'nın, hancının elinde olduğunu düşününce tüm varlığı büyük bir hırsla sarsıldı. Yukarıdaki kapağa yetişmek için sıçradı, eliyle vurdu ama kapağı yerinden kımıldatamadı.

Bu sırada hancı kapağı iyice örttükten sonra Kristalya'ya dönerek vahşi bir şekilde sırıttı:

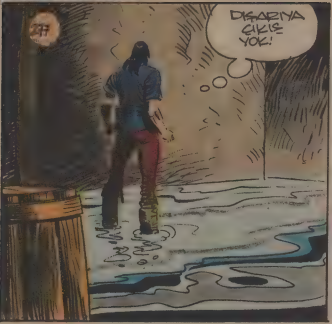

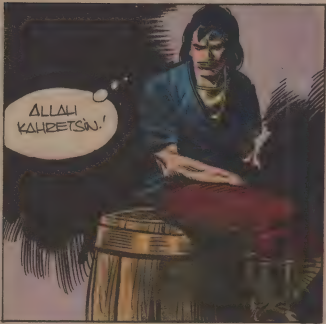
ALLAH KAHRETSİN!

—İşte, yine elimdesin güzelim!..

* * *

Kara Murat düştüğü mahzende kafese kapatılmış bir aslan gibi homurdanarak öfkeyle dolaştı...

İçeriye bir kanaldan su akıyordu ama mahzenden dışarıya çıkış yoktu. Suyun yüksekliği ayak bileklerini biraz geçiyordu...

Kara Murat umutsuzluk içinde duvarları yokladı, tekmeledi yumrukladı ama boşuna...

Duvarları tekmelemekten yorulunca mahzende bulunan boş fıçının üzerine oturarak acı acı düşündü.

Tek kurtuluş yolu tavandaki delikti.

Sıçradığı vakit eli kapağa değiyordu ama o kadar. Açmasına imkan yoktu.

Dişlerini gıcırtadarak hancıya sövüp saydı. Ama ondan çok, böyle aptalca bir tuzağa düştüğü için kendisine kızıyordu:

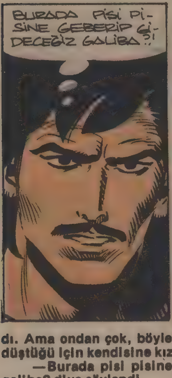
BURADA PİSİ PİSİNE GEBERİP GİDECEĞİZ GALİBA?!

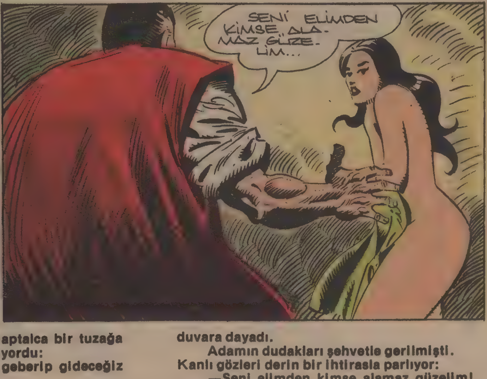
SENİ ELİMDEN KİMSE ALAMAZ GÜZELİM...

—Burada pisi pisine geberip gideceğiz galiba? diye söylendi.

* * *

Hancı, uğursuz bir kahkaha atarak Kristalya'nın üzerine yürüdü...

Genç kız korku içinde gerileyerek sırtını duvara dayadı.

Adamın dudakları şehvetle gerilmişti. Kanlı gözleri derin bir ihtirasla parlıyor:

—Seni elimden kimse alamaz güzelim! diye hırlıyordu.

Aşırı cinsel arzu hancının yüzünü korkunç bir hale sokmuştu. İhtirastan boğuklaşan sesiyle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Cizen: Abdullah Turhan

30 MAYIS 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI: 540 FIYATI 30 LIRA

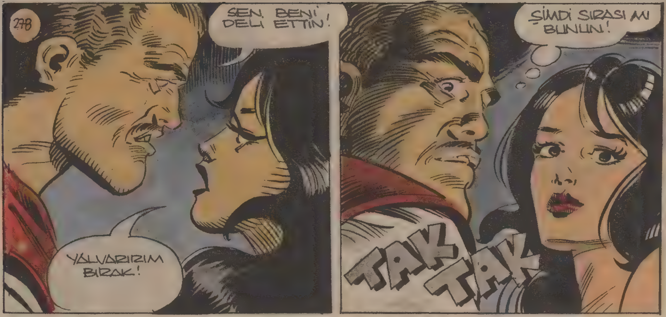
278
SEN, BENİ DELİ ETTİN!
YALVARIRIM BIRAK!
ŞİMDİ SIRASI MI BUNUN!
TAK TAK

—Sen beni deli ettin Kristalya, dedi. Bak, senin yüzünden ne hale geldim...

Kızı köşeye kıstırıp kucakladı, vücudunun her yerini öpücüklere boğarken inliyor, ulur gibi garip sesler çıkarıyordu.

Kristalya, bu kuvvetli adama dayanmasının mümkün olmadığını anlayarak derin bir ıstırap içinde inledi:

—Yalvarırım bırak... Büyük bir günaha giriyorsun...

Hancı adeta hırladı:

—Günah mı? Ne tatlı şeymiş bu günah!.. Böyle günaha canımı veririm...

İşte tam bu sırada hanın kapısı çalındı:

—Tak... Tak... Tak...

Hancı deli gibi oldu...

Sırası mıydı şimdi bunun?

Kristalya ile baş başa kalabilmek için yardımcılarının hepsine birkaç saat izin vermişti...

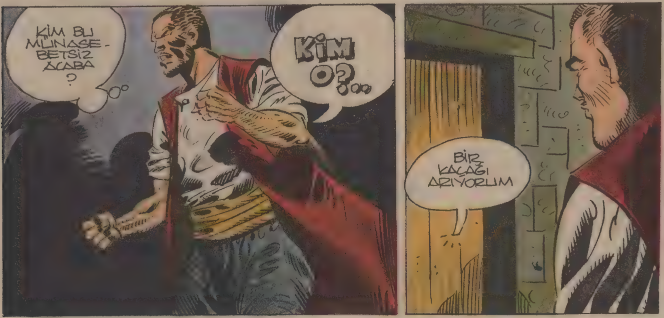
KİM BU MÜNASEBETSİZ ACABA ?
KİM O?...
BİR KAÇAĞI ARIYORUM

Tam kıza sahip olmak üzereyken hana münasebetsiz bir yabancının gelmesi her şeyi berbat edecekti...

—Allah kahretsin! diye homurdandı. Sonra odadan hole çıkıp, korkunç bir sesle haykırdı:

—Kim o?

Dışarıdan sert ve emredici bir ses duyuldu:

—Çabuk kapıyı aç... Yoksa onu kırmaları için adamlarıma emir vereceğim.

—Kimsin? Ne istiyorsun?

—Şehzade Halil adına kapıyı açmanı emrediyorum. Hanın çevresi sarıldı... Bir kaçağı arıyorum...

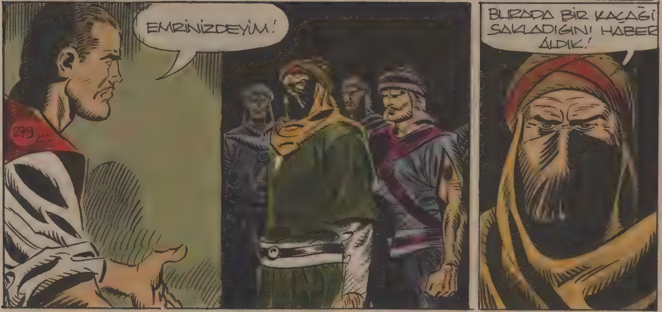
EMRİNİZDEYİM!
BURADA BİR KAÇAĞI SAKLADIĞINI HABER ALDIK!

—Bir kaçağı mı?

—Evet...

Hancı korka korka kapıyı açınca, yüzünde siyah maske olan bir adam gördü...

Bu, Yılanlı Mahmut'tu...

Gözleri alev gibi parlıyordu...

Yanında tepeden tırnağa silahlı bir sürü asker vardı...

Hancı, direnmenin boşuna olduğunu anladı.

Karşısındaki maskeli adam önemli bir kişiye benziyordu... Hancı iki büklüm olarak:

—Buyrun asilzadem. Emrinizdeyim! dedi.

Yılanlı Mahmut, bir köpeği azarlar gibi konuştu:

—Bana bak sersem... Burada devletin düşmanı olan bir kaçağı sakladığını haber aldık... Bizi uğraştırmadan her şeyi söylersen cezan hafifler...

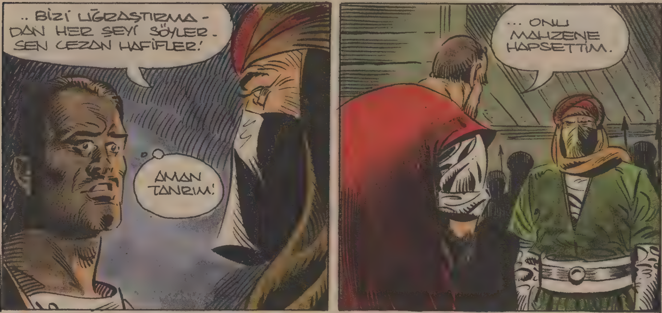
.. BİZİ UĞRAŞTIRMADAN HER ŞEYİ SÖYLERSEN CEZAN HAFİFLER!
AMAN TANRIM!
... ONU MAHZENE HAPSETTİM.

Dehşet içinde kalan hancı, sırtından buz gibi soğuk terlerin aktığını hissetti. Devlet düşmanlarına yardım etmenin cezası korkunç işkencelerle ölümdü.

Halbuki o Kara Murat'ı basit bir kaçakçı sanmış ve bu yüzden saklamıştı.

Her şeyi olduğu gibi söylemeye karar verdi. Sesindeki titremeyi belli etmemeye çalışarak:

—Evet, dedi. Handa böyle biri kalıyor. Ben de adamın garip halinden şüphelenerek onu mahzene hapsettim, gelip durumu size haber verecektim.

Yılanlı Mahmut'un gözleri sevinçle ışıldadı. Açık bir memnuniyetle:

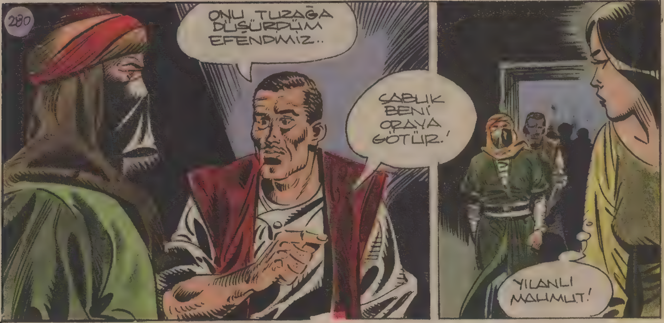
ONU TUZAĞA DÜŞÜRDÜM EFENDİMİZ..
ÇABUK BENİ ORAYA GÖTÜR!
YILANLI MAHMUT!

—Yaaa, dedi. Demek kaçağı hapsettin? Bunu nasıl yaptığını merak ettim. Adam çok tehlikeli bir haydut çünkü...

—Onu tuzağa düşürdüm efendimiz. Kaldığı odanın döşemesi açıldı ve mahzene düştü...

—Çabuk beni oraya götür. Eğer dediklerin doğruysa sana ödül veririm. Yalan söylüyorsan, ölümlerden ölüm beğen...

—Aman efendim, size nasıl yalan söyleyebilirim? Lütfen benimle gelin... Doğru söylediğimi ve devlete nasıl hizmette bulunduğumu göreceksiniz...

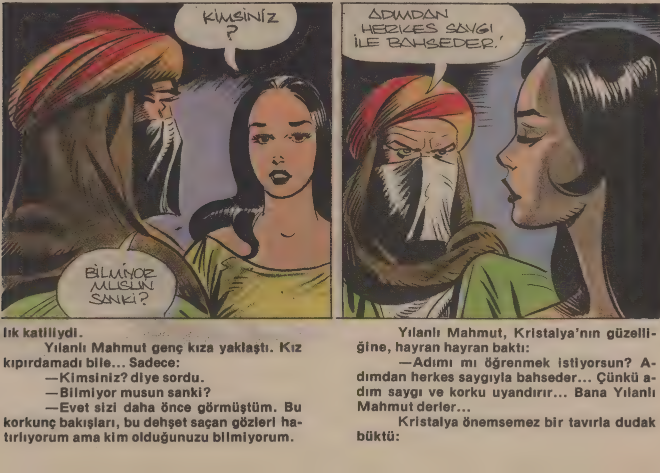
KİMSİNİZ?
BİLMİYOR MUSUN SANKİ?
ADIMDAN HERKES SAYGI İLE BAHSEDER!

Mahzene inen deliğin bulunduğu odaya girdikleri vakit Kristalya ağır kapağı açmaya çalışıyordu. İçeri girenleri görünce doğruldu. Yılanlı Mahmut'u derhal tanıdı. Adını bilmiyordu ama bu, Farahnaz Sultan'ın kiralık katiliydi.

Yılanlı Mahmut genç kıza yaklaştı. Kız kıpırdamadı bile... Sadece:

—Kimsiniz? diye sordu.

—Bilmiyor musun sanki?

—Evet sizi daha önce görmüştüm. Bu korkunç bakışları, bu dehşet saçan gözleri hatırlıyorum ama kim olduğunuzu bilmiyorum.

Yılanlı Mahmut, Kristalya'nın güzelliğine, hayran hayran baktı:

—Adımı mı öğrenmek istiyorsun? Adımdan herkes saygıyla bahseder... Çünkü adım saygı ve korku uyandırır... Bana Yılanlı Mahmut derler...

Kristalya önemsemez bir tavırla dudak büktü:

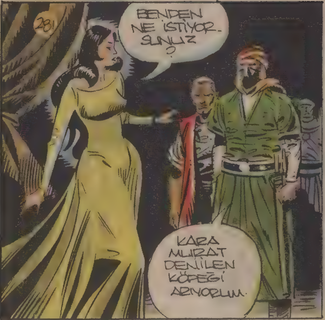
281
BENDEN NE İSTİYORSUNUZ?
KARA MURAT DENİLEN KÖPEĞİ ARIYORUM.

—Benden ne istiyorsunuz?

—Senden bir şey istediğim yok. Kara Murat denilen köpeği arıyorum.

Kristalya cevap vermedi. Ama onun yerine bakışları konuştu. Yılanlı Mahmut bu bakışlardaki hakaret ve nefreti okudu. Dişlerini gıcırdatarak sordu:

—Ne o? Kara Murat'a hakaret etmem canını mı sıktı?

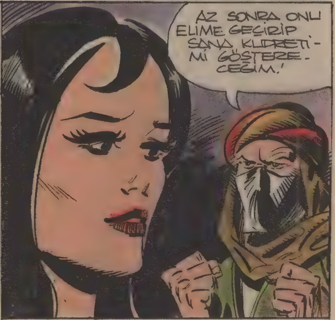
AZ SONRA ONU ELİME GEÇİRİP SANA KUDRETİMİ GÖSTERECEĞİM.'

—Onun karşısında olsaydın böyle yüksekten atamazdın...

—Az sonra onu elime geçirip sana kudretimi göstereceğim...

Yılanlı Mahmut, Kristalya'nın eşsiz güzelliğine bakarken yüreğinde ılık bir duygunun kımıldadığını hissetti. Hayatında hiç böylesine etkileyici bir kadına rastlamamıştı. İçinden:

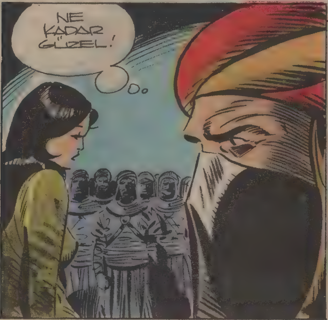
NE KADAR GÜZEL!

''—Ne kadar güzel!'' diye mırıldandı.

Şimdiye kadar hiç bir kadının kendisine gönlü ile gelmediğini biliyordu. Çok çirkindi. Fakat içinde ansızın çılgınca bir umut belirdi:

''—Çirkinim, biliyorum. Ama insanın ruhu güzel, fikirleri zeka ile dolu olursa, bileği güçlü ve yüreği pekse, çirkinliğinin ne önemi var?''

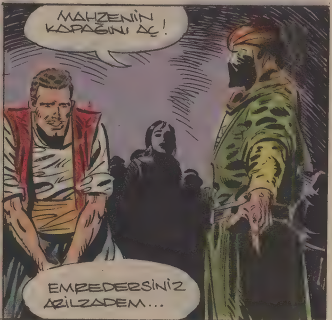
MAHZENİN KAPAĞINI AÇ!
EMREDERSİNİZ ASİLZADEM...

Yılanlı Mahmut can düşmanı olan Kara Murat'ı yok ettikten sonra onun sevgilisini de elde etmenin kendisi için büyük bir mutluluk olacağını düşündü.

Hancıya dönerek emretti:

—Mahzenin kapağını aç!

—Emredersiniz asilzadem...

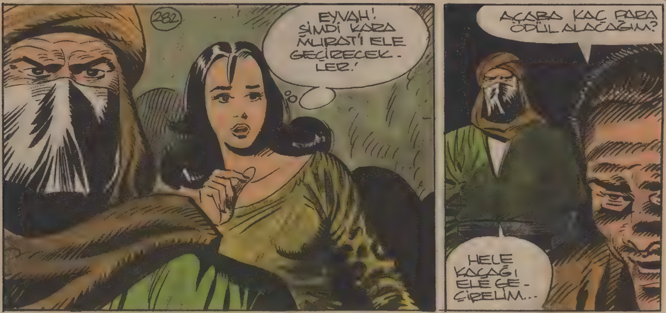
282
EYVAH! ŞİMDİ KARA MURAT'I ELE GEÇİRECEKLER!
ACABA KAÇ PARA ÖDÜL ALACAĞIM?
HELE KAÇAĞI ELE GEÇİRELİM...

Hancı ağır kapağı yerinden oynatırken Kristalya'nın düşünceleri panik içinde oraya buraya uçuştu:

"—Eyvah! Şimdi Kara Murat'ı ele geçirecekler! Zavallı!.. Zavallı sevgilim!.."

Genç kız çaresizlik içinde kıvrandı. Odanın içi askerlerle doluydu... Hiçbir şey yapmasına olanak yoktu.

Hancı uğursuz bir gülüşle:

—Böyle bir caniyi yakalayıp hapsetmem herhalde devlete büyük bir hizmettir!.. dedi. Acaba kaç para ödül alacağım?.

Yılanlı Mahmut'un içi rahat değildi:

—Hele kaçağı ele geçirelim. Ödül işini sonra konuşuruz...

—İşte, kapağı açtım bile... Buyurun... Haydut içeridedir...

Aşağıya bir merdiven sarkıtıldı ve Yılanlı Mahmut'un emriyle üç muhafız kılıçlarını çekerek mahzene girdi...

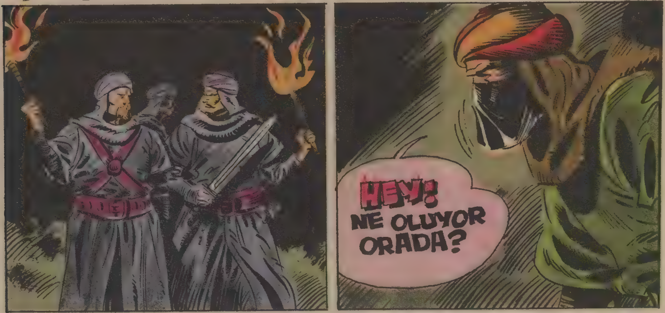
HEY! NE OLUYOR ORADA?

İçerisi zifiri karanlık olduğu için üçü de ellerine birer meşale almıştı...

Meşalelerin kızıl alevleri karanlıkları yırttı, mahzendeki sular ışıldadı...

Kara Murat'ın sonu gelmiş miydi?

Diğer askerler yukarıda, tetikte bekliyorlardı...

Saniyeler soluk kesici bir şekilde ilerledi... Yarım dakika... Bir dakika oldu...

Mahzendeki askerlerden hiç ses çıkmıyordu.

Yılanlı Mahmut, içinde derin bir huzursuzluk belirdiğini hissetti:

—Hey... Ne oluyor orada? Ses versenize...

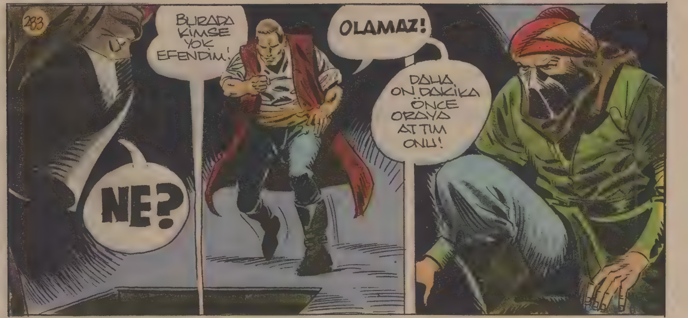
BURADA KİMSE YOK EFENDİM!
OLAMAZ!
DAHA ON DAKİKA ÖNCE ORAYA ATTIM ONU!
NE?

Muhafızlardan biri cevap verdi:

—Burada kimse yok efendim.. Mahzen boş!..

Yılanlı Mahmut'un kan tepesine fırladı:

—Neee?

Hancı dehşetle haykırdı:

—Olamaz! Daha on dakika önce oraya attım onu...

Yılanlı Mahmut ile hancı bir meşale alarak mahzene girdiler.

Gözleriyle görmeden inanmak istemiyorlardı...

Mahzenin duvarları ıslaktı... Bir yerlerden içeriye su akıyordu. Ama içeriden dışarıya çıkmaya olanak yoktu. Yerde biriken sular, askerlerin ayak bilekleri hizasındaydı. Bu durumda bir insanın suyun içine saklanması da mümkün değildi.

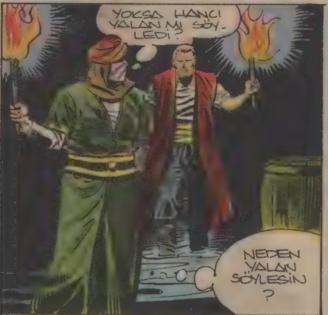
YOKSA HANCI YALAN MI SÖYLEDİ?
NEDEN YALAN SÖYLESİN?

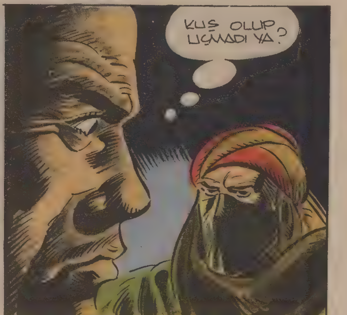
KUŞ OLUP UÇMADI YA?

Peki, hancı yalan mı söylemişti?

Neden yalan söylesin?

Yoksa hayal mi görmüştü?

Ya da, adam kendilerine dış kapıyı açarken Kara Murat mahzenden kaçmayı başarmış mıydı?

Ama böyle bir ihtimal de olamazdı. Çünkü içeriye girdikleri vakit mahzenin ağır kapağını sımsıkı kapalı bulmuşlardı.

O halde ne olmuştu?

Kara Murat neredeydi?

Kuş olsa bile bu mahzende uçacak yer yoktu...

Uzun süre her şeyi yeniden taradılar...

Hiç kimse yoktu...

İnanılacak gibi değildi bu...

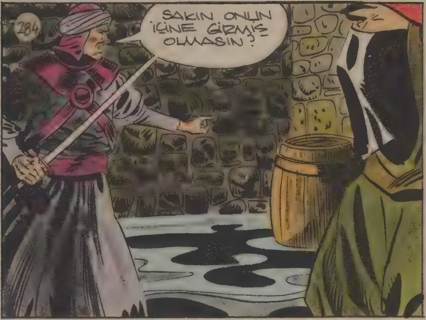
284
SAKIN ONUN İÇİNE GİRMİŞ OLMASIN?

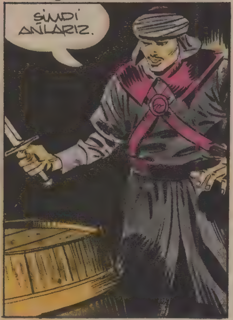
ŞİMDİ ANLARIZ.

Hancı, Kara Murat'ın zindanda olduğuna yemin ediyordu.

Birden askerlerden biri haykırdı:

—Hey, bakın, şu köşede bir fıçı var. Sakın onun içine girmiş olmasın?

Başlar heyecanla fıçıdan yana döndü...

Yılanlı Mahmut'un sevinçle ışıldayan gözleri, gösterilen fıçıyı görür görmez karardı:

—Haydi ulan sen de!.. O fıçının içine adam değil bir çocuk bile zor sığar... Ama sen yine bir bak da içimiz rahat etsin...

Muhafız, elindeki kılıçla ilerledi...

Şimdi bütün gözler fıçıya dikilmişti.

Adam dikkatle yaklaştı ve fıçıyı çevirdi.

İçi bomboştu!..

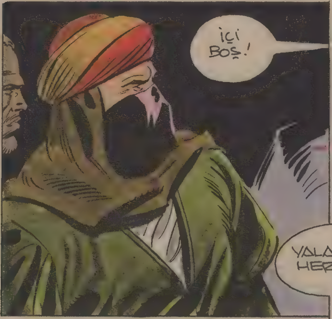

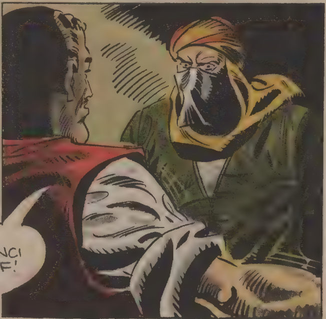
YALANCI HERİF!

Böylece son umutları da kayboldu.

Hepsinin içini derin bir öfke kaplamıştı:

—Allah'ın belası herif!

—Burada yok!..

—Kimbilir nasıl kaçtı?

—Bir yakalarsak, ona ne yapacağımızı biliriz...

Hancı ağlamaklı bir sesle inliyordu:

—Fakat gözümle gördüm vallahi... Kapak açıldı ve herif buraya düştü... Kaçması imkansız!..

Yılanlı Mahmut öfkeyle kükredi:

—Yalancı herif! Bizi boş yere oyaladın ve Kara Murat'ın kaçmasını sağladın... Demek ki sen onun adamısın!

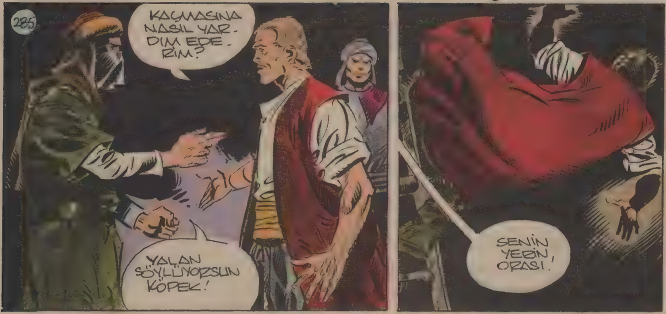
285
KAÇMASINA NASIL YARDIM EDEREİM?
YALAN SÖYLÜYORSUN KÖPEK!
SENİN YERİN, ORASI!

—Hayır!.. Hayır!.. O hayduttan, ben sizden daha çok nefret ediyorum.. Kaçmasına nasıl yardım ederim?..

Yılanlı Mahmut'un gözlerinde ölüm ışıkları parladı:

—Yalan söylüyorsun köpek!.. Beni aldatacağını mı sandın? Bu ihanetinin cezasını hayatınla ödeyeceksin!..

—Yemin ederim ki doğru söylüyorum. Ne olduğunu ben de anlamadım. Bu herif bir şeytan sanki...

Yılanlı Mahmut ve adamları mahzenden çıktı... Hancı da çıkmak üzereyen Yılanlı Mahmut bir tekmede onu merdivenlerden aşağıya yuvarladı:

—Senin yerin orası!.. Aşağıda kal!.

Hancı acı acı inledi:

—Fakat, ben burada ölürüm!.:.

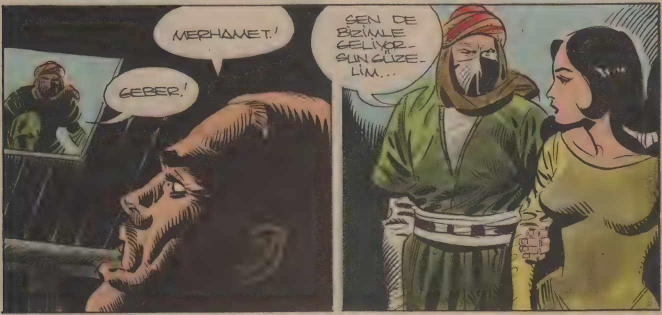
MERHAMET!
GEBER!
SEN DE BİZİMLE GELİYORSUN GÜZELİM...

—Geber!..

—Yalvarırım acıyın!.. Merhamet!..

Yılanlı Mahmut adamın yalvarmalarına aldırış etmeden, merdiveni yukarı çekti, ağır kapağı kapadı ve zalim bir şekilde gülerek:

—Kara Murat'a yardım edenlerin sonu ölümdür! dedi.

Kristalya da ne olduğunu anlamamıştı...

Mahzene düşen Kara Murat nasıl oluyor da orada bulunmuyordu?

Kız, şaşkın şaşkın çevresine bakınırken Yılanlı Mahmut adamlarına:

—Haydi, gidiyoruz, dedi. Sonra Kristalya'yı kolundan tutarak:

—Sen de bizimle geliyorsun güzelim, diye homurdandı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

6 HAZİRAN 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 341 FİYATI 30 LİRA

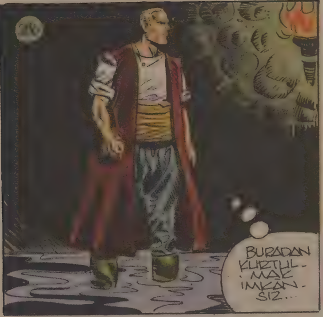
BURADAN KURTULMAK İMKANSIZ...

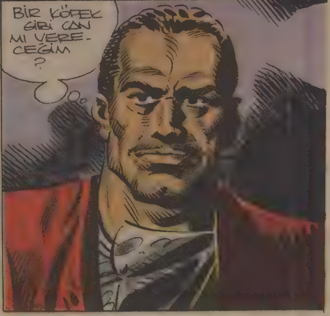
BİR KÖPEK GİBİ CAN MI VERECEĞİM ?

Ağır kapak üzerine kapandıktan sonra mahzende kaderiyle başbaşa kalan hancı derin bir acı içinde inledi.

Başına gelen bu felaket onu dehşete düşürmüştü.

Buradan kurtulmanın olanaksız olduğunu çok iyi biliyordu.

Yosun tutmuş duvardaki demir halkaya takılı olarak bırakılan meşalenin kızıl alevleri mahzenin karanlığını yırtıyor, ışıklar zemindeki sularda yansımalar yapıyordu.

Bu berbat mahzende açlıktan günlerce ıstırap çekip, köpek gibi uluyarak can vereceğini düşününce hancı tepeden tırnağa titredi, dişlerini gıcırdatarak derin bir kin içinde haykırdı:

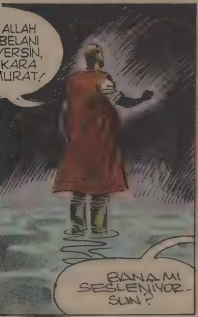
ALLAH BELANI VERSİN, KARA MURAT!
BANA MI SESLENİYORSUN ?

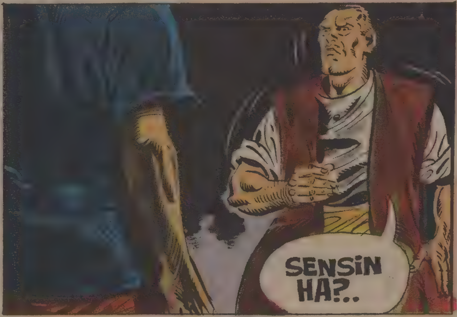

—Allah belanı versin Kara Murat! Bütün bunlar senin yüzünden başıma geldi... Allah bin defa belanı versin!..

Aynı anda mahzenin içinde sakin bir ses duyuldu:

—Bana mı sesleniyorsun hancı bozuntusu?

Hancı irkildi, bir an kulaklarına inanamadı...

Yanlış mı duymuştu acaba?

Korka korka arkasına dönerek baktı, birden şeytan görmüş gibi sıçradı:

—Nee?

Dehşet dolu sesi, mahzenin içinde boğuk yankılar yaptı. Adamın gözleri iri iri açılmış, yüzünün rengi uçmuş, dudakları titremeye başlamıştı:

—Sen ha? Sensin demek?

—Evet, benim!

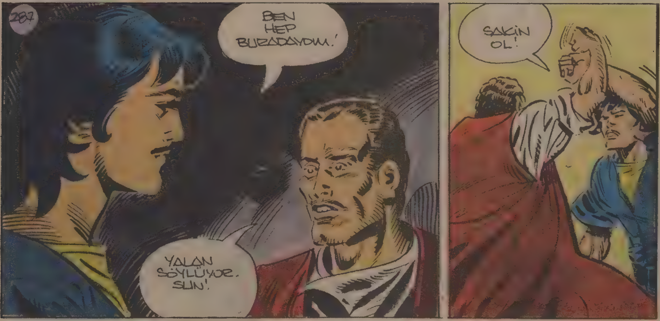
287
BEN HEP BURADAYDIM!
YALAN SÖYLÜYOR-SUN!
SAKİN OL!

—Nereden çıktın sen?

Kara Murat, hancının karşısında dimdik durmuş, alaylı bir gülümsemeyle ona bakıyordu:

—Ben hep buradaydım...Hiç bir yere gitmedim ki...

Hancının şaşkınlığı daha da arttı. Yüzünde aptalca bir ifade belirmişti. Sayıklar gibi söylendi:

—Yalan söylüyorsun!.. Az önce burada yoktun...Her tarafı aradık. Seni bulamayınca beni ölüme terk ettiler. Alçak herif! Senin yüzünden öleceğim. Ama daha önce seni geberteceğim!

Hancı büyük bir kin içinde Kara Murat'ın üzerine saldırdı. Karşısındakini bir vuruşta cehenneme yollamak istiyordu. Fakat delikanlı onun yumruğunu havada yakalayarak sert bir şekilde geri itti:

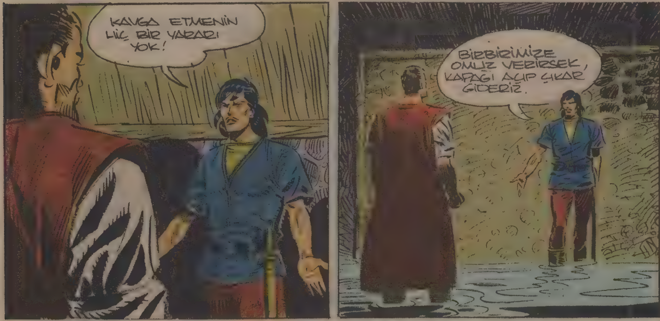
KAVGA ETMENİN HİÇ BİR YARARI YOK!
BİRBİRİMİZE OMUZ VERİRSEK, KAPAĞI AÇIP ÇIKAR GİDERİZ.

—Dur bakalım, sakin ol... Kavga etmenin hiç bir yararı yok... Buradan çıkalım, istersen ondan sonra dövüşürüz...

Hancı alıklaşmış bir halde sordu:

—Buradan çıkmak mı? Aklını mı kaçırdın sen? Bu mahzenden nasıl sağ çıkabiliriz?

Kara Murat güven dolu bir sesle:

—Kolay, dedi. Birbirimize omuz verirsek kapağı açıp çıkar gideriz.

Hancı tavandaki kapağa baktı, gözlerini büzerek mesafeyi hesapladı, birden kalbi heyecanla atmaya başladı...

Kara Murat haklıydı...

Biri, diğerinin omuzuna basarak ayağa kalkarsa tavana erişir ve kapağı zorlayabilirdi.

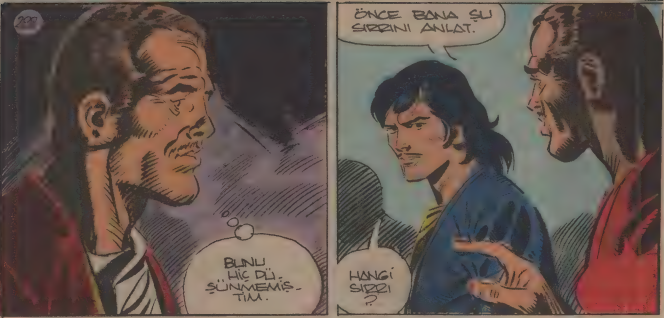
200
BUNU HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM.
ÖNCE BANA ŞU SIRRINI ANLAT.
HANGİ SIRRI ?

Kalbinde, şimdiye kadar hiç hissetmediği coşkun bir sevinç duydu...

Boğulmak üzereyken tutunacak bir dala rastlamanın sevinciydi bu...

Tam ölmek üzereyken yeniden hayata dönme umudu belirmişti.

Alnının üzerindeki birkaç damla teri silerek:

—Doğrusu çok akıllısın, dedi. Ben senin omuzlarına basarak kapağa yetişebilirim. Hangi taraftan itip, onu nasıl açacağımı çok iyi biliyorum...

—Öyleyse hemen başlayalım...

Hancı meraklı bakışlarla Kara Murat'ı yukarıdan aşağıya süzdü:

—Önce bana şu sırrını anlat...

—Hangi sırrı?

—Bu mahzende nasıl görünmez hale geldiğini? Askerlerle beraber her yeri karış karış taradık, yoktun..Sonra birden bire ortaya çıktın..Nasıl oldu bu?

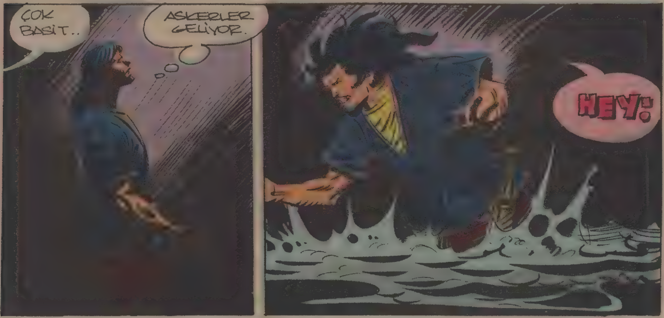
ÇOK BASİT..
ASKERLER GELİYOR.
HEY!

Kara Murat, alçakgönüllü bir gülümseyişle cevap verdi:

—Çok basit... Yukarıdan gelen konuşmaları duyunca askerlerin beni aradığını anladım. Saklanacak bir yer ararken mahzenin kapağı açıldı. Beni gördükleri an mahvolacağımı biliyordum. Birden ayağım kaydı, sulara gömüldüm. Mahzenin şu köşesinde, duvarın dibinde büyük bir oyuk vardı. Sular orada derinleşiyordu...

—Demek suya gömüldün? Peki, dakikalarca nefes almadan nasıl durabildin?

—Şu küçük fıçı var ya...İşte beni o kurtardı. Vücudumu suya gömdükten sonra başımı fıçının içine soktum...

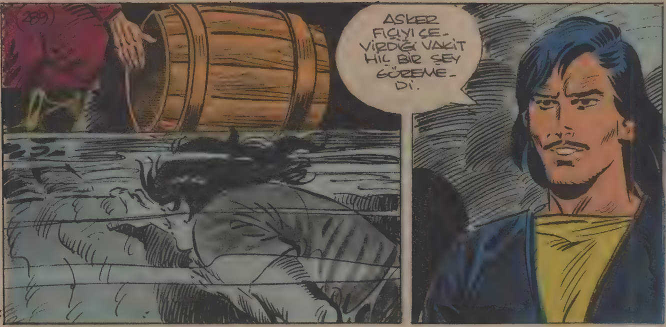
(239)
ASKER FIÇIYI ÇEVİRDİĞİ VAKİT HİÇ BİR ŞEY GÖREMEDİ.

...Bu şekilde hem nefes alıyor, hem de küçük delikten sizi görebiliyordum...

—Ama biz fıçının altına da baktık...

—Doğru...Askerlerden birinin fıçıya doğru ilerlediğini görünce, heyecandan yüreğim duracak gibi oldu. Hemen fıçıyı bırakıp, kafamı usulca suyun içine soktum... Asker fıçıyı çevirdiği vakit hiç bir şey göremedi. Suyun içinde iki dakika kadar nefes almadan durmak zorunda kaldım...

Hancı:

—Doğrusu yaman adamsın! diye mırıldandı. Böyle bir gizlenme şekli şeytanın bile aklına gelmez...

—Benim gelir...Haydi şimdi şu kapağı açalım da bu iğrenç yerden çıkalım...

Kara Murat dizlerini bükerek çöktü, hancı iri gövdesinden umulmayacak bir çeviklikle onun omuzlarına basıp ayağa kalktı. Kara Murat büyük bir güç sarfederek doğrulduğu vakit adamın başı kapağa değecek kadar tavana yaklaşmıştı:

ŞİMDİ KAPAĞI ZORLAYACAĞIM.
GAYRET... GAYRET...

—Sıkı dur, şimdi kapağı zorlayacağım! dedi.

Hancı ellerini uzattı, pazularını gerdi, tüm gücünü kullanarak ağır kapağı kaldırmaya çalıştı.

Kara Murat, omuzlarında büyük bir yük hissetti, devrilecek gibi oldu ama dayandı. Ayaklarını iyice gererek dengeyi sağladı.

Kapağı açamazlarsa bu mahzende ikisi de ölümlerin en korkuncuyla karşı karşıya kalacaklardı. Günlerce açlıktan kıvranacaklar, inleye inleye can vereceklerdi...

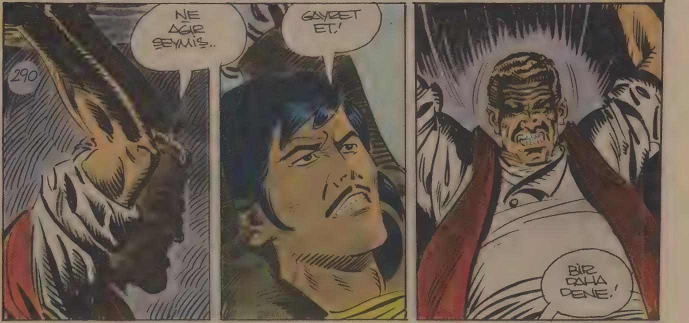
290
NE AĞIR ŞEYMİŞ..
GAYRET ET!
BİR DAHA DENE!

Alnında terler biriken hancı kaba bir küfür savurarak:

—Allahın belası! Ne ağır şeymiş! dedi.

Kara Murat adamın ayak bileklerinden tutup dengeyi sağlamaya çalışırken:

—Gayret et! diye seslendi. Bütün gücünü kullan. Açılacağına eminim...

—Kımıldamıyor bile... Üzerine ağırlık koydular galiba...

—Bir daha dene... Tek umudumuz o kapağı açmak..Başka şansımız yok... Açamazsak diri diri buraya gömüldük demektir...

Hancı ellerini yeniden kapağa dayadı, kollarını gerdi, dişlerini sıktı, harcadığı korkunç çabanın etkisiyle boynundaki damarlar parmak parmak şişti, dışarıya fırladı.

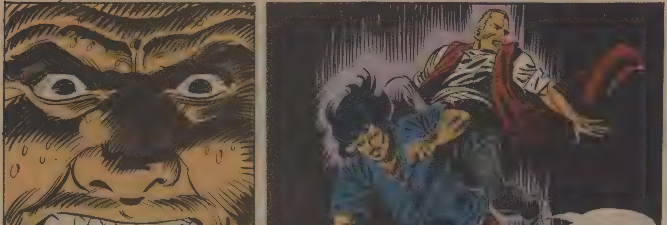
AÇILIYOR!
ALLAH KAHRETSİN!

Kara Murat ağır yükün altında yıkılmamak için inanılmaz bir kuvvet sarfederek dayanıyordu...

Gücünün son noktasına gelmişti...

Birden dizlerinin katlandığını hissetti.

Aynı anda hancı:

—Tamam!..Açılıyor!.. diye haykırdı.

Fakat birkaç saniye sonra dengelerini kaybedip büyük bir gürültüyle mahzendeki suların arasına yuvarlandılar...

Kara Murat:

—Allah kahretsin! diye homurdandı.

Ikisinin de bütün gücü tükenmişti.

Soluk soluğa bir süre durdular.

İkinci denemeyi yapacak kuvvetlerinin kalmadığını hissediyorlardı.

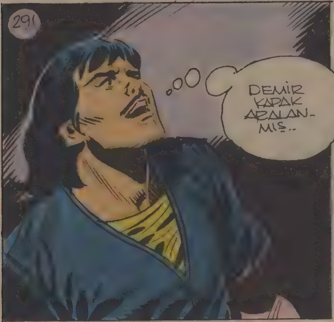
DEMİR KAPAK ARALANMIŞ..

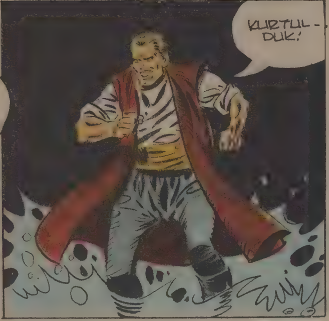

Kara Murat birden gözlerine inanamadı.

Müthiş bir sevinç çığlığı atmamak için kendisini güç tuttu.

Başını kaldırdığı vakit, demir kapağın aralanmış olduğunu görmüştü.

Hancı düşmeden önce ağır kapağı yerinden oynatmayı başarmıştı demek ki...

Kapaktan içeriye soluk bir ışık demeti süzülüyordu...

Artık onu bir itişte sonuna kadar açmak çocuk oyuncağı gibi basit bir işti.

Hancı coşkun bir sevinç içinde:

—Yaşasın! Kurtulduk! diye haykırdı.

Suların içinde deliler gibi zıplıyor, oynuyordu.

Ölmek üzereyken yeniden hayata dönmenin sevinci adamı çılgına döndürmüştü.

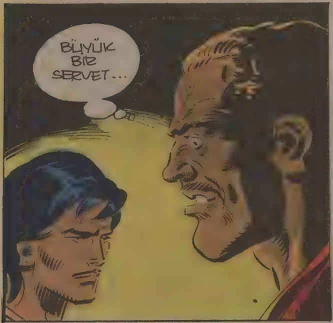
BÜYÜK BİR SERVET...

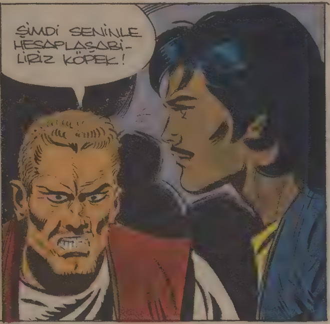
ŞİMDİ SENİNLE HESAPLAŞABİLİRİZ KÖPEK!

Birden Kara Murat'a dikilen bakışlarında korkunç bir ışık parladı.

Bu yabancının başına iki yüz altın konulmuştu...

Büyük bir servetti bu...

Kapak açıldığına göre, artık ona ihtiyacı kalmamıştı. Hemen öldürüp, Şehzade Halil'e teslim ederek bir anda zengin olabilirdi.

Cinayete susamış bir canavar hırsıyla soludu:

—Şimdi seninle hesaplaşabiliriz köpek!

Kara Murat zayıf ışıkta adamın yüzüne baktı bir an... Bütün hatları gerilmiş, gözleri kısık, çene kaskatı... Tehdit dolu bakışlar ve korkunç bir surat...

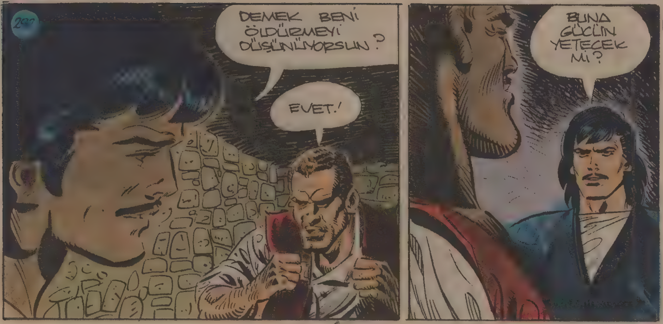
290
DEMEK BENİ ÖLDÜRMEYİ DÜŞÜNÜYORSUN ?
EVET.!
BUNA GÜCÜN YETECEK Mİ ?

Bu durum onu ürkütmedi... Dudaklarında düğümlenen soluk bir gülümsemeyle:

—Demek beni öldürmeyi düşünüyorsun? dedi.

Hancı vahşi bir tavırla homurdandı:

—Evet, seni gebertip, başına konan ödülü alacağım!..

Mahzene ansızın korkunç bir sessizlik çöktü...

İkisi de birbirlerini kin dolu gözlerle süzdüler...

Kara Murat, adama hançer gibi saplanan bir bakışla bakarak:

—Buna gücün yetecek mi? diye sordu.

Hancı keyiflendi:

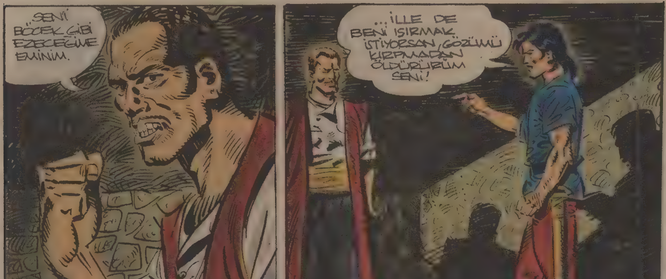
...SENİ BÖCEK GİBİ EZECEĞİME EMİNİM.
...İLLE DE BENİ ISIRMAK İSTİYORSAN, GÖZÜMÜ KIRPMADAN ÖLDÜRÜRÜM SENİ!

—Tabii.. Bundan hiç kuşkum yok... Daha geçen yıla kadar Tebriz'in en güçlü pehlivanı bendim... Seni böcek gibi ezeceğime eminim...

Kara Murat dimdik duruyordu. Rengi sararmıştı. Bakışlarında nefretle karışık, acımaya benzer bir ifade vardı. Buz gibi bir sesle:

—Bak, dedi. Bana yaptığın ilk kalleşliği affettim ama sen ikinci defa karşıma kuduz bir köpek gibi çıkıyorsun. Yolda önüme senin gibi kuduz bir köpek çıkarsa silahımı çekip onu vururum. Bundan ötürü de kendimi suçlamak şöyle dursun, topluma bir hizmette bulunduğumu düşünerek kıvanç duyarım. Eğer kudurduysan ve ille de beni ısırmak istiyorsan, bil ki, gözümü kırpmadan öldürürüm seni...

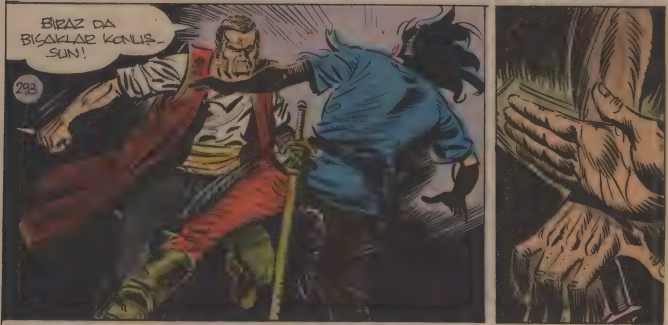

Kara Murat'ı derin bir öfke içinde dinleyen hancının gözlerinde şimşekler çakıyordu. Elini beline atıp dişlerini gıcırdatarak delikanlının üzerine saldırdı:

—Çok konuştuk! Biraz da bıçaklar konuşsun!..

Hancı, kemerinin arasından çektiği küçük bir hançeri havada şimşek gibi salladı.

Kara Murat yana çekildi...

Bıçak sol kolunu yırtıp geçti...

Yarası ağır değildi...

Sağ elinin keskin yanıyla hancının bıçaklı koluna müthiş bir darbe indirdi.

Adam inledi ve bıçağı elinden düştü.

Silahsız kalmak hancıda panik havası yarattı, çirkin yüzü endişeyle gerildi...

Bir darbede Kara Murat'ın işini bitireceğini sanmış ama yanılmıştı...

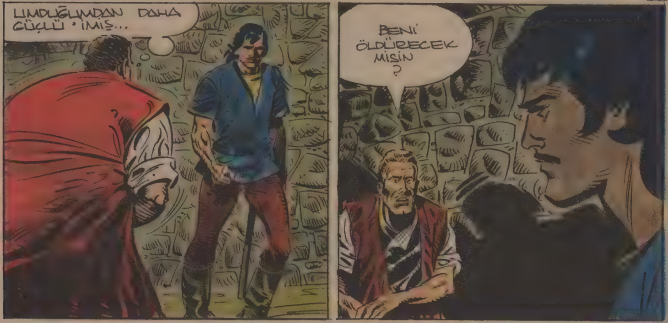
UMDUĞUMDAN DAHA GÜÇLÜ İMİŞ...
BENİ ÖLDÜRECEK MİSİN ?

O ana kadar mislini duymadığı bir korkuya kapıldığını hissetti...

Çünkü Kara Murat'ın belinde uzun bir kılıç vardı. Delikanlı silahını çekip onu bir vuruşta ikiye biçebilirdi.

Hancı, korku ve dehşetten parmak parmak şişen şahdamarlarının atışını boynunun iki yanında birer sızı halinde duyuyordu.

Kara Murat, karşısında titreyen ve moraran adama tiksinerek baktı.

Bu adam kılıçla öldürülmeye değmeyecek kadar aşağılık bir yaratıktı.

Hancı ölümle karşı karşıya olduğunu anladığı için derin bir acıyla inledi:

—Beni öldürecek misin?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

13 HAZİRAN 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 342 FİYATI 30 LİRA

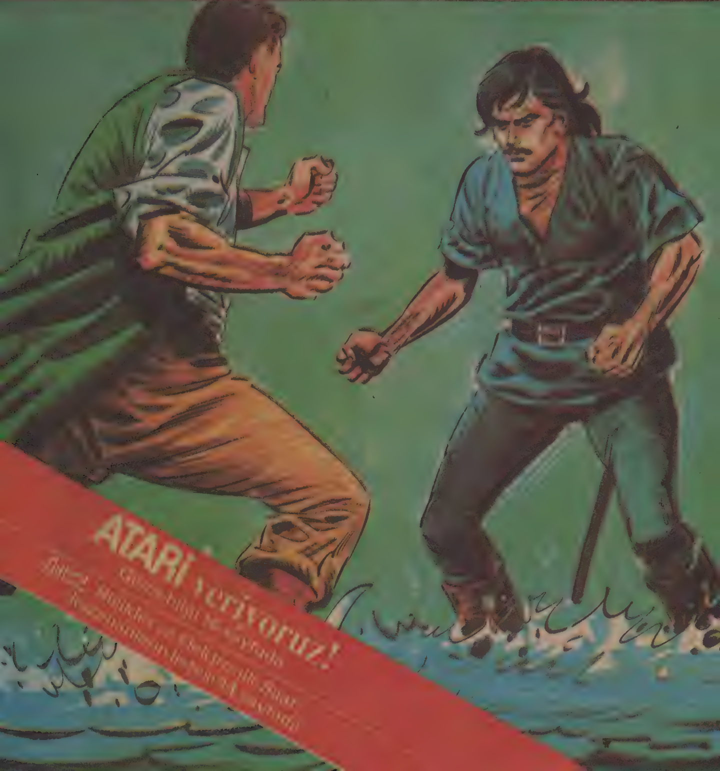

ATARİ veriyoruz!
[illegible]

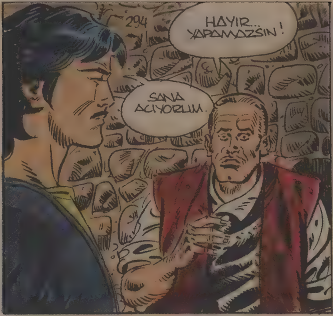
294
HAYIR... YAPAMAZSIN!
SANA ACIYORUM.

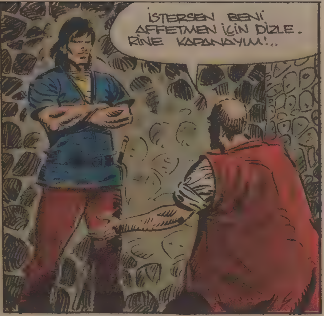
İSTERSEN BENİ AFFETMEN İÇİN DİZLERİNE KAPANAYIM!..

—Evet öldüreceğim!..Bunu sen istedin!

—Hayır! Yapamazsın!?

—Zavallı adam! Ölümden ne kadar çok korkuyorsun.

Hancının dişleri birbirine vuruyor, soluk yüzünden terler akıyordu.

Kara Murat hazin bir sesle:

—Sana acıyorum! dedi.

Adamın gözlerinde bir umut ışığı parladı:

—Evet, evet! Sen iyi kalpli bir insana benziyorsun... İstersen beni affetmen için dizlerine kapanayım...

Hancı, rezil bir davranışla yere diz çöktü. Ama Kara Murat kaşlarını çatarak sert bir sesle emretti:

—Ayağa kalk!

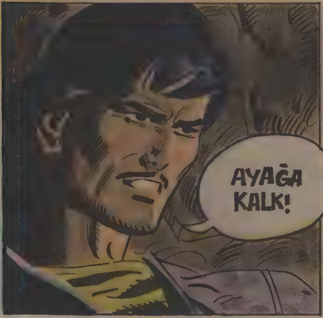

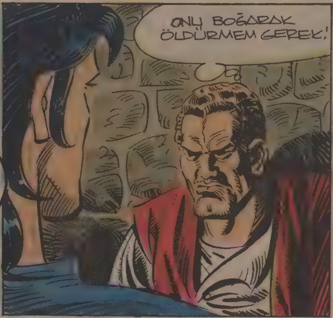
ONU BOĞARAK ÖLDÜRMEM GEREK!

Delikanlının kararı kesindi. Onu öldürecekti. Çünkü kendisine kalleşçe davranmıştı. Önce tuzağa düşürüp bu mahzene atmış, az önce de ansızın bıçakla saldırarak kolundan yaralamıştı.

Böylesine iğrenç bir haydudu ikinci defa affedemezdi.

Hancıyı ayağa kaldırdı.

Bir süre derin bir sessizlik oldu.

Adam içinden sinsi sinsi şöyle düşünüyordu:

"—Kılıcını çekecek mi? Hayır! Çünkü kollarını göğsüne kavuşturmuş! Biraz daha yalvararak onu oyalayıp, ansızın üzerine atılarak boğazını sıkmalıyım! Onu boğarak öldürmem gerek!"

Kara Murat

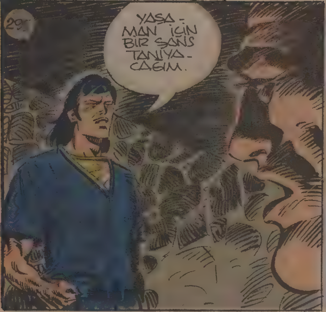
295
YAŞAMAN İÇİN BİR ŞANS TANIYACAĞIM.

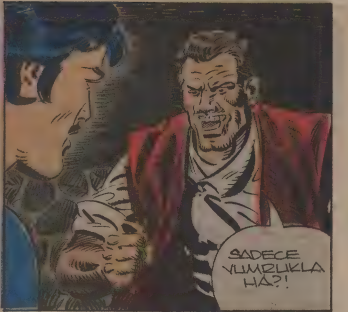
SADECE YUMRUKLA HA?!

—Dinle rezil herif, dedi. Az önce Tebriz in en kuvvetli insanlarından biri olduğunu söyledin. Seni öldürmek istiyorum. Sen pis bir hayvansın. Yaşamaya layık değilsin. Ama söylediğim gibi yine de sana acıdım.

—Sağol! Çok iyi kalplisin!

—Öyleyse dinle! Yaşaman için bir şans tanıyacağım! Sana karşılıklı dövüşmeyi teklif ediyorum. Kılıcımı çekecek değilim. Ellerim yeter! Senin ellerin de sana yeter! Haydi, koru kendini!...

Bu sözler hancıyı canlandırdı. Gözlerinde kurnaz bir ışık parladı. Kuvvetine son derece güveniyordu.

—Sadece yumrukla ha! Peki! Seninle dövüşmeye hazırım!

İkisi de aynı anda birbirlerine doğru atıldılar...

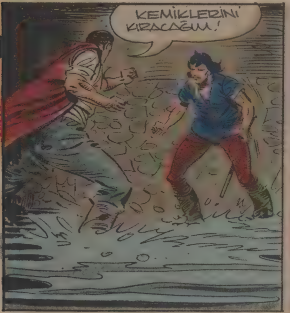
KEMİKLERİNİ KIRACAĞIM!

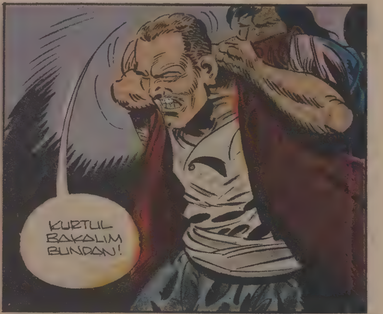
KURTUL BAKALIM BUNDAN!

Şimdi göğüs göğüse, yüz yüzeydiler.

Kara Murat'ın kasları, yayı kurtulan çelik bir kapan gibi hızlı çalışıyordu. Bunlara ek olarak, milyonda bir insana nasip olan bir güce sahipti. Vücudunun iriliğine değil, niteliğine ve adalelerin dokularındaki üstünlüğüne dayanan bir güçtü bu...

Kolunu, hancının boynuna dolayarak sıkmaya başladı.

—Sen Tebriz'in en güçlü pehlivanısın ha! Kurtul bakalım bundan...

Hancının ağzından cevap olarak ulumaya benzer uzun ve acı bir haykırış çıktı.

Adam çırpınıyor, debeleniyor, boynundaki baskı da gittikçe artıyordu...

Kara Murat'ın kolu, demir bir mengene gibiydi.

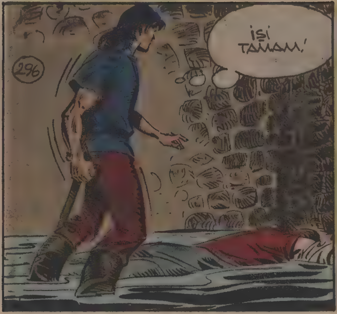

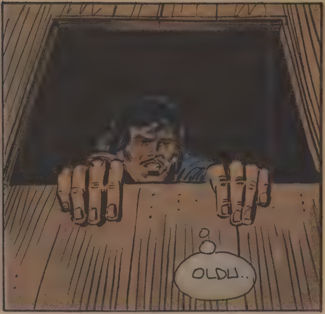

Nihayet bir kemik çatırtısı...

Bir hıçkırık ve gevşeyen vücut...

Hancı ölmüştü...

Kara Murat cesedi bıraktı.

Suya düşen ağır bir cismin sesi duyuldu.

Kara Murat onunla fazla uğraşmadı. Çevik bir hareketle sıçrayıp tavandaki deliğin kenarına yapıştı, aralık kapağı bir eliyle itip, iyice açtıktan sonra kol gücüyle kendisini çekip, yukarı çıktı.

Son bir defa eğilip, mahzendeki cesede baktıktan sonra:

"Yazık! Onu bir defa affetmiştim. Ama ölmeyi kendi istedi" diye söylendi.

Şimdi hepsi bitmiş, hancıyı unutmuştu bile...

Elbiselerinin kuruması için uzun bir süre bekledikten sonra atına binerek handan çıktı, şehrin surlarındaki kapılardan birine doğru ilerlemeye başladı.

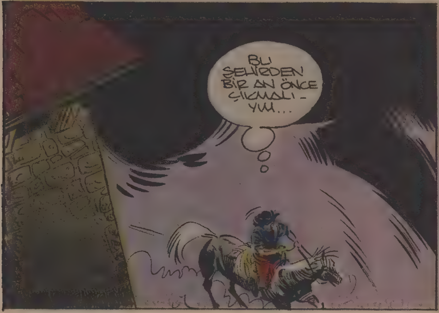
BU ŞEHİRDEN BİR AN ÖNCE ÇIKMALIYIM...

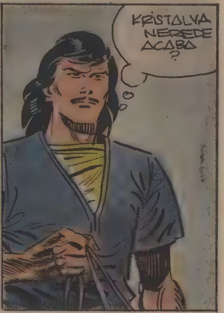
KRİSTALYA NEREDE ACABA?

Bu şehirden bir an önce çıkması gerekiyordu. Artık kaybedecek vakti yoktu ama yüzlerce askerin koruduğu kapılardan nasıl geçecekti?

Herkes, tepeden tırnağa aranıyor, şüpheli kişiler derhal zindana atılıyordu.

Surlara doğru ilerlerken Kristalya'yı düşündü.

Ona ne olmuştu? Şu anda neredeydi? Yardıma ihtiyacı var mıydı? Hiç bir şey bilmiyordu.

Onu, sonra aramaya karar verdi.

Şu anda tek düşüncesi Tebriz'den çıkmaktı...

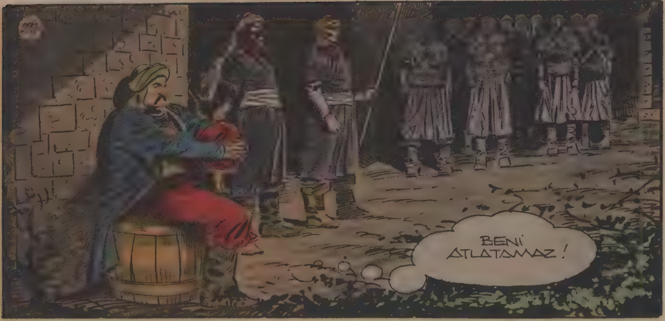
BENİ ATLATAMAZ!

Bu düşman şehirden kurtulup, bir an önce savaş alanına yetişmek istiyordu.

* * *

Tebriz büyük bir kargaşa içindeydi.

Yılanlı Mahmut ve adamları her yeri karış karış tarayarak Kara Murat'ı arıyordu.

İğrenç ihtiraslar, intikam arzusu ve kinin harekete getirdiği, kaynaşan, homurdanan bir grup, insan avına çıkmıştı.

Vakit, güneş batmadan az önceydi...

Batı kapısının komutanı Çavuş Müştak tersine yerleştirdiği boş bir fıçının üzerine oturmuştu...

Emrinde kuvvetli bir müfreze vardı.

O da diğer kapılara komuta eden çavuşlar gibi özel bir emir almıştı... Kapıdan izin belgesi olmayan hiç kimse dışarı çıkmayacaktı...

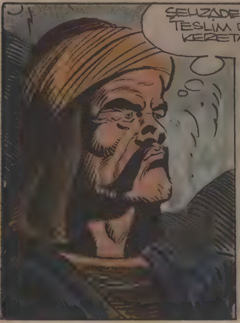
ŞEHZADE HALİL'E TESLİM EDECEĞİM KERETAYI..

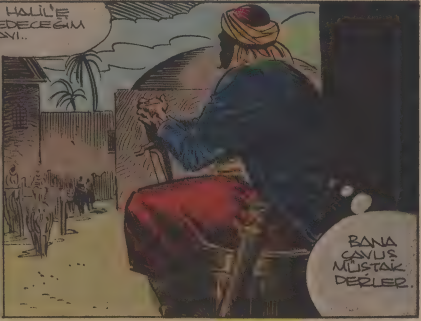
BANA ÇAVUŞ MÜŞTAK DERLER.

—İşler iyice kızışıyor! diye başını salladı. Kara Murat denilen şu serseri, şehrin bütün kuvvetlerini peşinden koşturuyor.. Eğer bu kapıdan geçmeye kalkışırsa bir kedi yavrusu gibi ensesinden tutup, Şehzade Halil'e teslim edeceğim keratayı...

Çavuş Müştak, yılların verdiği engin tecrübe ile, aranan bir kişiyi, kılığını son derece mükemmel değiştirmiş olsa bile hemen tanırdı.

Kaçakların kokusunu alırdı adeta...

Tabii ondan sonra da eğlence başlardı..

Çavuş Müştak, avını tıpkı bir kedinin fareye baktığı gibi dikkatle süzer, onunla bazen uzun bir süre oynar, değişik kıyafetine inanmış görünürdü.

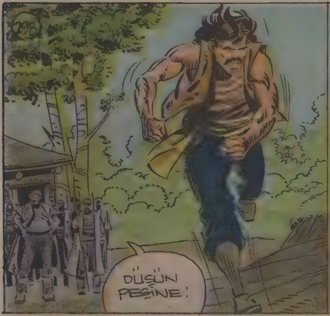

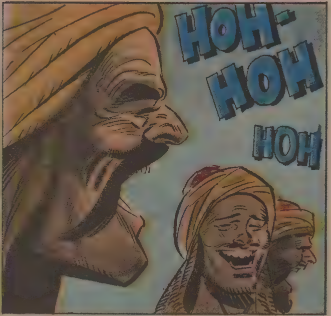

Doğrusu çavuş, gerçekten şakacı bir adamdı....

Bazen avını kapıdan bile bile salıverir, onun bir iki dakikacık için olsun Tebriz'den kaçtığına inanmasına izin verirdi.

Çavuş Müştak, o talihsiz biçarenin açık kırlara doğru on metre kadar ilerlemesine göz yumar, sonra da adamlarını gönderip, kaçağı geri getirtirdi...

Bu sahne o kadar komik olurdu ki, çevrede birikenler kahkahalar atarak seyrederdi.

O gün gelen özel yazı ile, Kara Murat adındaki kaçağın görüldüğü yerde, ölü veya diri yakalanması emrediliyor, kaçmasına sebep olanın idam edileceği bildiriliyordu.

Çavuş Müştak:

—O küstah herif, bu kapıdan geçmeye kalkışırsa, dünyaya geldiğine pişman ederim! diye söylendi.

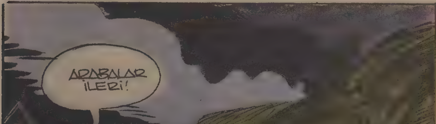
ARABALAR İLERİ!

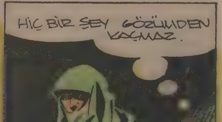
HİÇ BİR ŞEY GÖZÜMDEN KAÇMAZ.

Güneş batı ufkuna iyice yaklaşmıştı artık...

Askerler, kapıları kapamaya hazırlanırken Çavuş Müştak:

—Arabalar ileri! diye seslendi.

On kadar araba, sıraya dizilmiş, şehirden ayrılmaya hazır durumda bekliyordu.

Bunlar ertesi sabah kurulacak olan pazara sebze ve meyve yetiştirmek için civardaki köylere gideceklerdi.

Çavuş Müştak, arabalar günde iki defa kapıdan geçtikleri için bunların çoğunu tanıyordu. Sürücülerle konuşuyor, sonra da dikkatle arabanın içini kontrol ediyordu. Bir yandan da:

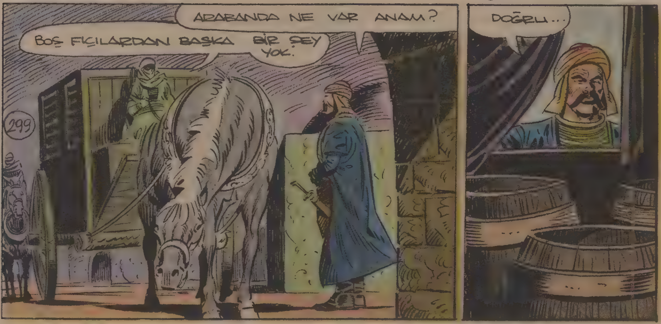
ARABANDA NE VAR ANAM?
BOŞ FIÇILARDAN BAŞKA BİR ŞEY YOK.
299
DOĞRU...

—Belli olmaz!.. İçlerinden biri hain çıkabilir! Bu devirde kimseye güven olmaz! diye söyleniyordu.

Sürücülerin çoğu yaşlı kadındı.. Çavuş bu kadınlardan birine:

—Arabanda ne var anam? diye seslendi.

Kırbacını yanına koyup, sakin bir şekilde örgüsünü örmekte olan yaşlı kadın,

—Boş fıçılardan başka bir şey yok! dedi.

Çavuş, fıçıların hepsine bir bir baktıktan sonra arabanın geçmesine izin verdi.

Yaşlı kadın, sıska atını kamçılayarak kapıdan çıktı...

On dakika sonra, doludizgin bir atlı göründü. Muhafız birliğinden genç bir yüzbaşıydı bu...

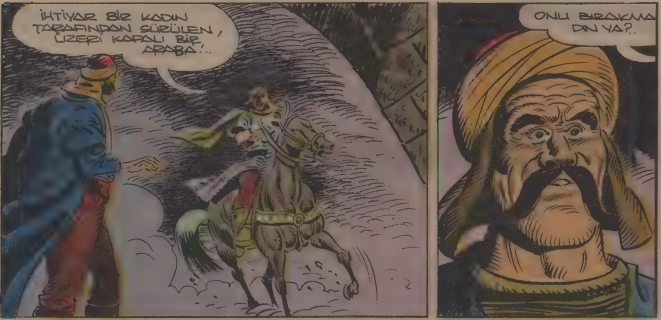
İHTİYAR BİR KADIN TARAFINDAN SÜRÜLEN, ÜZERİ KAPALI BİR ARABA!..
ONU BIRAKMADIN YA?..

Yüzbaşı daha kapıya yaklaşmadan soluk soluğa:

—Bir araba! diye bağırdı.. Bir araba!..

Çavuş, kaşlarını çatarak kuşkuyla sordu:

—Hangi araba?

—İhtiyar bir kadın tarafından sürülen üzeri kapalı bir araba...

—Tamam, hatırladım...

—Buraya geldi mi?

—Evet...

—Onu bırakmadın ya?

Çavuş Müştak'ın yüzü birden bembeyaz kesiliverdi. Yüzbaşının telaşlı halinden kötü bir şeyler olduğunu anlamaya başlamıştı. Kekeleyerek:

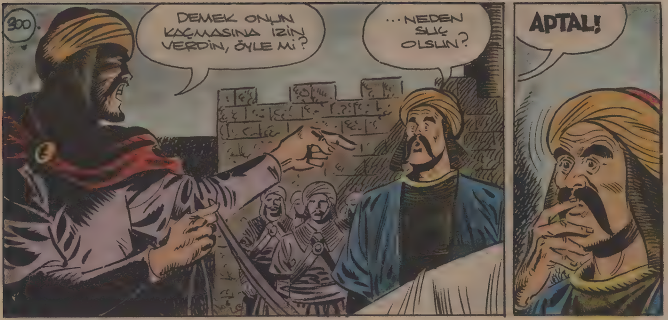
300
DEMEK ONUN KAÇMASINA İZİN VERDİN, ÖYLE Mİ ?
...NEDEN SUÇ OLSUN?
APTAL!

—Bıraktım, dedi. Araba gideli on dakika kadar oldu...

Yüzbaşı, korkunç bir öfkeyle kükredi:

—Alçak! Demek onun kaçmasına izin verdin öyle mi? Başına geleceği biliyor musun?

Çavuş Müştak, yüzbaşıya şaşkın şaşkın bakıyordu:

—Yaşlı bir kadını kapıdan salıvermek neden suç olsun?

—Aptal!.. O yaşlı kadın, kılık değiştirmiş olan Kara Murat'tan başkası değildi...

Çavuş, hayretinden az kalsın küçük dilini yutacaktı...

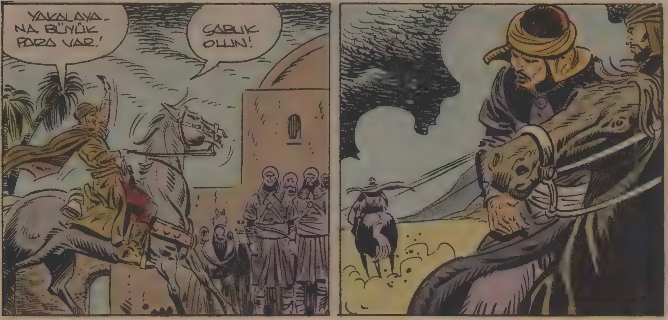
YAKALAYANA BÜYÜK PARA VAR!
ÇABUK OLUN!

Bu ahmaklığı yüzünden idam edileceğini düşünerek, sırtından buz gibi soğuk terler aktı.

Genç yüzbaşı, onunla fazla uğraşmadı, çevrede bulunan askerlere:

—Aslanlarım, diye seslendi. Hemen kaçağın peşinden gidelim.. Ödülü unutmayın.. Yakalayana büyük para var.. Haydi, çabuk olun...

Bu sözlerden sonra, atını hızla sürerek ok gibi kapıdan fırladı.

Askerler de peşinden gittiler. Fakat atlarına bininceye kadar bir hayli vakit kaybettikleri için genç yüzbaşıya yetişmek mümkün olmadı.

Kafile geri döndüğü vakit kapıda büyük bir kalabalığın birikmiş olduğunu gördü.

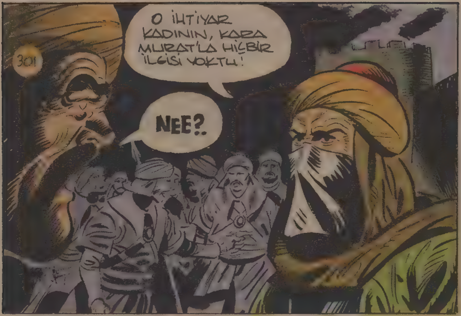
301
O İHTİYAR KADININ, KARA MURAT'LA HİÇBİR İLGİSİ YOKTU!
NEE?

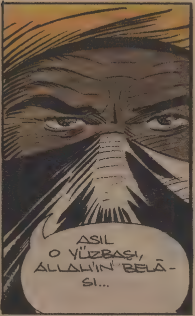
ASIL O YÜZBAŞI, ALLAH'IN BELÂ-SI...

Herkes bağırıyor, küfrediyor, lanetler yağdırıyordu.

Askerler:

—Ne oldu? diye sordular.

Perişan bir halde olan Çavuş Müştak'ın yanında Yılanlı Mahmut duruyordu. Gözlerinden öfke şimşekleri çakan Mahmut:

—Bu bir rezalet! dedi.

—Nedir rezalet olan?

—Arabada giden o ihtiyar kadının, Kara Murat'la hiç bir ilgisi yoktu.

—Neeeee?

—Yoktu ya. Asıl o Yüzbaşı, Allah'ın belası Kara Murat'tı. Yüzbaşı kılığına girerek basit bir oyunla sizi kandırdı ve yüzlerce kişinin gözü önünde kaçıp gitti. Şimdi aptallığınıza gülüyordur...

Çevrede korkunç bir sessizlik oldu...

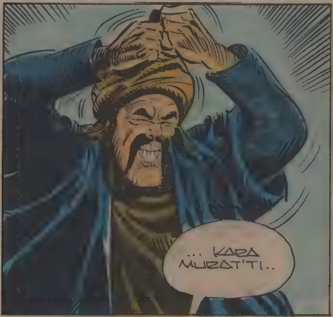
... KARA MURAT'TI..

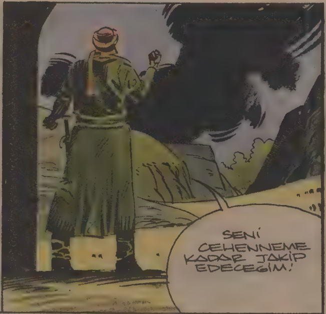
SENİ CEHENNEME KADAR TAKİP EDECEĞİM!

Bu, hiç akla gelmeyecek bir olaydı.

Galiba Kara Murat şeytanın ta kendisiydi...

Kalabalık muhafız birliğinin arasından bir kuş gibi kolayca geçip gitmek, yalnız cesaret değil, olağanüstü zeka isteyen bir işti...

Yılanlı Mahmut, göz alabildiğine uzanan ufka doğru yumruğunu sıkarak:

—Kurtulduğunu sanma Kara Murat! Seni cehenneme kadar takip edeceğim! diye haykırdı.

* * *

Durakoğlu zindanda, kafese kapatılmış bir panter gibi dolaşıyordu.

Kalbi, isyan duygularıyla doluydu.

Günlerdir burada ruhu sıkılıyor, öfkesinden kendi kendini yiyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

20 HAZIRAN 1984 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLIK DERGISI ✻ SAYI: 543 FIYATI 30 LIRA

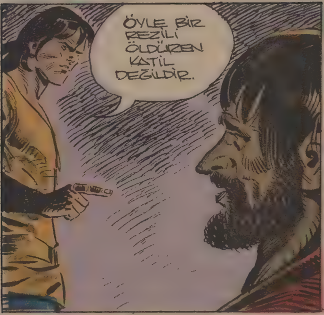
ÖYLE BİR REZİLİ ÖLDÜREN KATİL DEĞİLDİR.

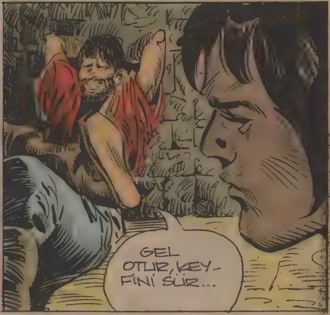
GEL OTUR, KEYFİNİ SÜR...

Acaba, Kara Murat yolladığı mesajı almamış mıydı?

—Kör talih yine yüz çevirdi bizden! diye homurdandı. O rezil hancının iftirası başıma ne işler açtı! Buradan bir çıkarsam o pis köpeğin kafasını koparıp dünyayı bir mikroptan kurtaracağım...

Zindanın öbür köşesinden bir itiraz sesi yükseldi:

—Olmaz dostum.. Temiz ve yüksek bir insan hiç bir zaman cinayet işlemez...

Durakoğlu hücre arkadaşına döndü.

Bu, saçı sakalı birbirine karışmış, ağırbaşlı dalgın ve derin bakışlı bir İranlı mahkûmdu. Başını bilgece sallayarak:

—Adam öldürmek günahtır! diye tekrarladı.

Durakoğlu, yufka yürekli mahkûma bakarak:

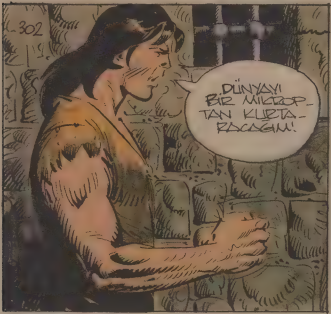

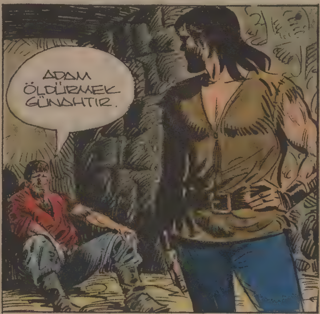
ADAM ÖLDÜRMEK GÜNAHTIR.

—Haklısın, dedi. Ama o Şişkoyu öldürmek cinayet sayılmaz. Öyle bir rezili öldüren katil değildir. Bir kalleşin göğsüne hançer saplamak zehirli bir yılanın başını ezmekten başka bir şey değildir.

Durakoğlu hücrede şaşkın, yıkık bir perişanlık içinde dolaşırken yıllardır bu karanlık ve rutubetli yerde yata kalka akli dengesini yitirmiş olan Iranlı mahkûm:

“—Boş ver, zevkine bak, ne bu dünya tasası? Gel otur, keyfini sür, mutluluğun sırası” diyordu.

Durakoğlu öfke içinde:

—Ne mutluluk! Ne mutluluk! diye söylendi.. Sonra kaçık hücre arkadaşını susturamayacağını düşünerek daha da sinirlendi.

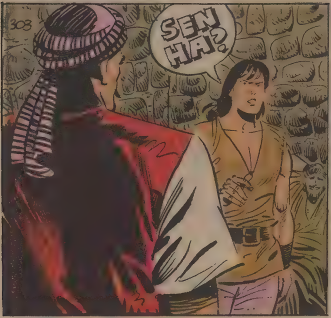

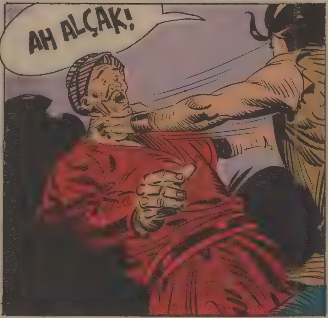

Bu sırada koridordan ayak sesleri duyuldu ve zindanın demir kapısı gıcırdayarak açıldı.

Durakoğlu, başını kaldırdığı vakit gözlerine inanamadı.

Rüya mı görüyordu?

Gerçek miydi bu?

Karşısında can düşmanı olan o hancı duruyordu.

Yılanlı Mahmut'u kurtarmak için yalan söyleyerek kendisini hapse attıran o rezil adamdı kapıda duran...

Durakoğlu:

—Ah alçak! Seni geberteceğim! diye haykırarak hancının üzerine atılıp çelik pençelerini onun boynuna geçirdi.

Adam, mosmor oldu, inledi, hıçkırdı, titredi...

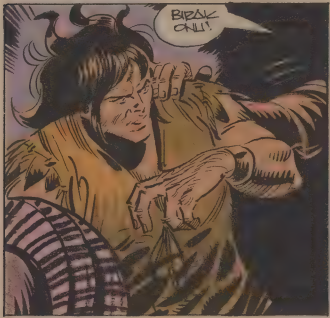

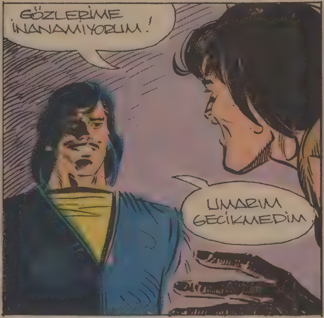

Gözleri yuvalarından fırladı:

—İmdat! Ölüyorum! diye bağırdı.

Gerçekten boğuluyordu.

Birden, ağır ve güçlü bir el Durakoğlu'nun omuzuna yapıştı. Sert, fakat dostça bir ses:

—Bırak onu! diye emretti.

Durakoğlu, başını çevirdiği vakit gerilen dudaklarının arasından bir sevinç çığlığı fırladı:

—Gözlerime inanamıyorum! Kara Murat!... Sensin ha!...

Delikanlı tatlı tatlı gülümsedi:

—Evet benim, mesajını alır almaz geldim. Umarım gecikmedim..Seni suçlayan bu adam, kale komutanına başvurarak yanıldığını itiraf etti.. Artık serbestsin... Haydi gidelim.

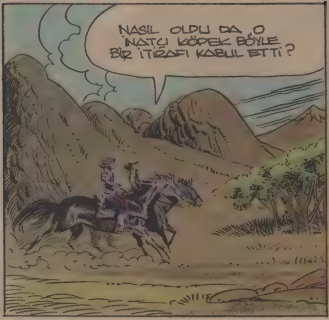
NASIL OLDU DA O İNATÇI KÖPEK BÖYLE BİR İTİRAFI KABUL ETTİ?

Bir saat sonra Kara Murat ile Durakoğlu atlarını doludizgin Erzincan'a doğru sürüyorlardı.

Yol gittikçe yükseliyor, hava serinliyordu.

Durakoğlu:

—Hâlâ şaşkınım, dedi. Nasıl oldu da o inatçı köpek böyle bir itirafı kabul etti?

Atını mahmuzlayan Kara Murat:

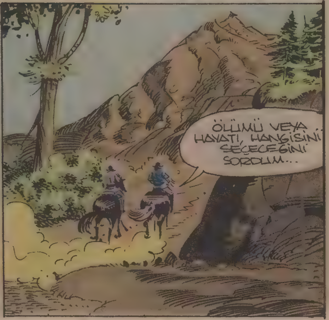
ÖLÜMÜ VEYA HAYATI, HANGİSİNİ SEÇECEĞİNİ SORDUM...

—Kolay oldu, diye cevap verdi. Bıçağımı adamın boğazına dayayıp, ona ölümü veya hayatı hangisini seçeceğini sordum. "Yaşamak istiyorum" diyerek kale komutanına senin suçsuz olduğunu söylemeyi kabul etti...

—Kale komutanı buna hemen nasıl inandı?

—O işi de elli altın halletti. Bu ülkede paranın açamayacağı kapı yoktur dostum..

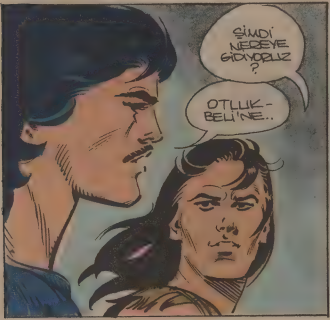
ŞİMDİ NEREYE GİDİYORUZ?
OTLUK-BELİ'NE..

—Şimdi nereye gidiyoruz?

—Otlukbeli'ne...

—Orası da neresi?

—Savaş alanı.. Osmanlı ordusu ile Akkoyunlu ordusu Otlukbeli'nde karşı karşıya gelecek ve iki devden biri çökecek.

—Yaaa!. Desene yaman bir savaş olacak?

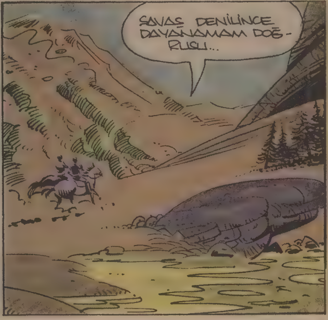
SAVAŞ DENİLİNCE DAYANAMAM DOĞRUSU...

—Evet...

—Savaş denilince dayanamam doğrusu.. Eğer yetişemezsek çok üzülürüm.

—Öyleyse sür atını..Bu büyük cengi kaçırmayalım...

İki atlı dağ yollarında uçarcasına ilerlerken , orduların öncü birlikleri Fırat vadisinde karşı karşıya gelmişlerdi bile...

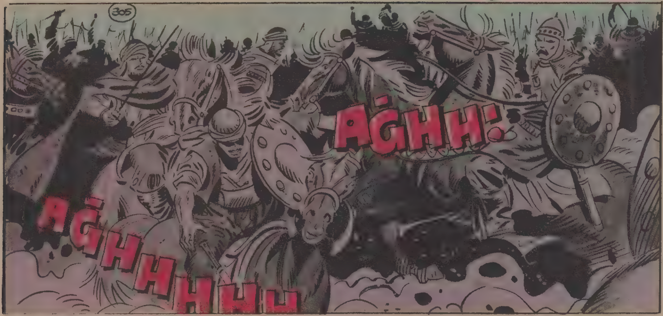

1473 yılının Ağustos ayıydı...

Mevsim yaz olmasına rağmen gürül gürül akan Fırat nehri vadiyi serinletiyordu...

Osmanlı birliklerine komuta eden Rumeli Beylerbeyi Has Murad Paşa kazandığı bir iki küçük başarıya güvenerek Fırat ırmağını geçti. Uzun Hasan'ın öncü birliklerinin tuzağına düştü.

Kanlı bir vuruşma oldu.

Acı çığlıklar, müthiş gürültüler ve silah şakırtıları arasında saatler ilerledi.

Kılıçlar ve palalar kalkıp iniyor, her vuruştan sonra hırıltılar, küfürler ve haykırışlar duyuluyordu.

Has Murat Paşa yaptığı hatayı çok geç anlamıştı.

Yarı yarıya mahvolan ordusuyla Uzun Hasan'ın karşısında tutunmaya çalıştı ama başaramadı...

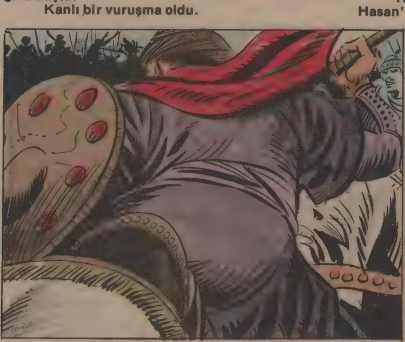

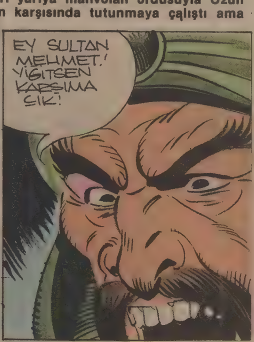
EY SULTAN MEHMET! YİĞİTSEN KARŞIMA ÇIK!

Acımasız bir pala, Osmanlı paşasının kafasını gövdesinden ayırdı dağılan birlikler panik halinde kaçışmaya başladı.

Akkoyunlu Hükümdarı Uzun Hasan, göğsüne kadar kana bulanmış siyah bir atın üzerinde savaş alanını bir baştan öbür başa dolaştı. Elinde tuttuğu kanlı kılıcı havada sallayarak:

—İşte.. Osmanlıların en güvendiği komutanını yok ettim. Şimdi sıra şımarık padişahlarına geldi. Ey Sultan Mehmet! Yiğitsen karşıma çık! Senin de canını cehenneme göndereyim! diye haykırdı.

Cesetlerle dolu olan meydan, Uzun Hasan'ın çılgın ve vahşi kahkahalarıyla çınlıyordu.

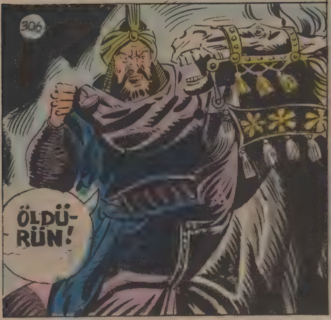

Büyük savaşın ilk raundunu Osmanlılar kaybetmişti.

Zaferden sarhoşa dönen Akkoyunlu hükümdarının korkunç bir görünüşü vardı.

Yakalanan esirlerin kafasını vurdurdukça kahkahaları artıyor:

—Öldürün!..Hepsini öldürün!..Bir tek Osmanlı bile sağ kalmasın! diye haykırıyordu.

Acımasız ve zalimdi.

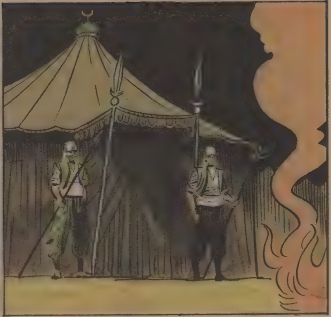

* * *

Gece...

Osmanlı ordusu uykuda...

Karanlıkta, nöbetçilerin ayak sesleri duyuluyor...

Fatih Sultan Mehmet küçük bir sarayı andıran çadırında sıkıntı içinde uyandı...

Her yanını terler kaplamıştı...

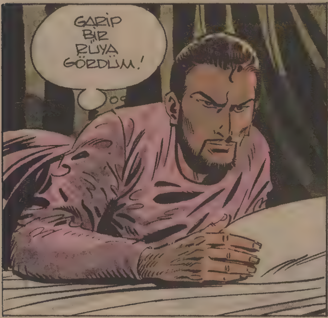
GARİP BİR RÜYA GÖRDÜM!

Ne vardı? Ne oluyordu?

Koca Fatih'i ürküten şey neydi?

Padişah, gördüğü garip bir rüyanın etkisiyle uyanmıştı. Gözlerinde uykuyla karışık şaşkın bir ifade vardı.

Ellerini çırptı. İki büklüm olarak içeri giren haremağasına:

—Bana tez Mahmut Paşa'yı çağır! dedi

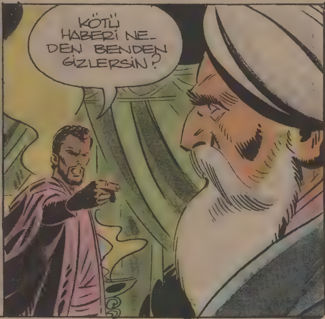
KÖTÜ HABERİ NEDEN BENDEN GİZLERSİN?

Birkaç dakika sonra Sadrazam Mahmut Paşa Padişah'ın huzurundaydı.

Fatih sert bir sesle:

—Bre Mahmut! Kötü haberi neden benden gizlersin? diye sordu.

Mahmut Paşa şaşırdı gözleri iri iri açıldı. Koca sadrazamın içine düştüğü şaşkınlık, anlatılır gibi değildi.

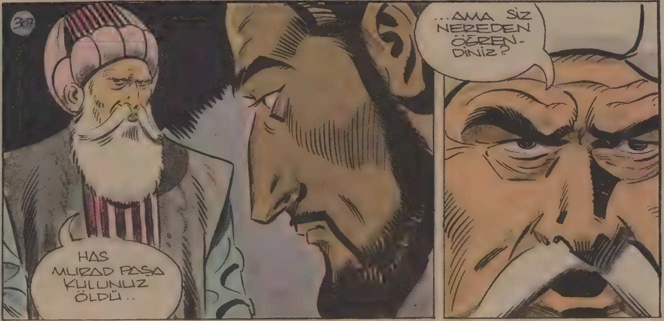
307
HAS MURAD PAŞA KULUNUZ ÖLDÜ..
...AMA SİZ NEREDEN ÖĞREN-DİNİZ?

...Padişah kötü bir haber olduğunu nereden öğrenmişti? Kekeleyerek:

—Haber yeni geldi ulu hünkarım, dedi. Daha on dakika bile olmadı..

—Anlat ne olmuş?

—Allah size uzun ömürler versin sultanım. Has Murad Paşa kulunuz öldü...

Fatih Sultan Mehmet, bu haber karşısında sarsıldı:

—Öldü mü? Öldü ha? Has Murad Paşa öldü öyle mi?

—Evet..Uzun Hasan'ın tuzağına düşmüş. Ama siz kötü bir haber olduğunu nereden öğrendiniz hünkârım?

Fatih Sultan Mehmet, çadırın içinde gece kıyafetiyle sinirli sinirli dolaştıktan sonra sadrazamın önünde durdu:

—Garip bir rüya gördüm Mahmut! Uzun Hasan da ben de pehlivan kılığındaydık.. Kıyasıya güreşiyorduk... Binlerce göz bizi seyrediyordu. Uzun Hasan'ın şiddetli bir hamlesine karşı koyamadım. Sarsıldım ve diz üstü düştüm!...

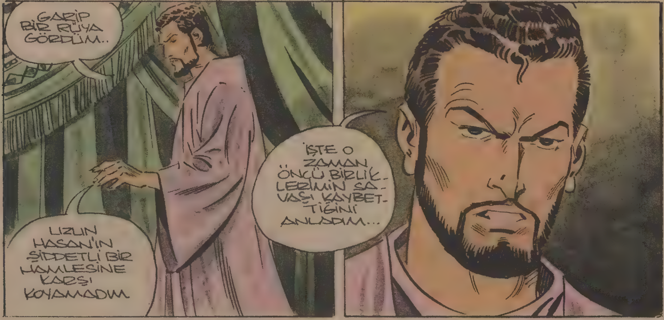
GARİP BİR RÜYA GÖRDÜM..
UZUN HASAN'IN ŞİDDETLİ BİR HAMLESİNE KARŞI KOYAMADIM
İŞTE O ZAMAN ÖNCÜ BİRLİKLERİMİN SAVAŞI KAYBETTİĞİNİ ANLADIM...

Sadrazam Mahmut Paşa soluk bile almadan heyecanla efendisini dinliyordu.

Gözleri çakmak çakmak olan Fatih tarihlere geçen ünlü rüyasını anlatmaya devam etti:

—Uzun Hasan çok yaman güreşiyordu. Bütün gücümü harcadığım halde onun karşısında sendeliyordum. İşte o zaman, öncü birliklerimin savaşı kaybettiğini anladım..

Mahmut Paşa derin bir kederle boynunu büktü..

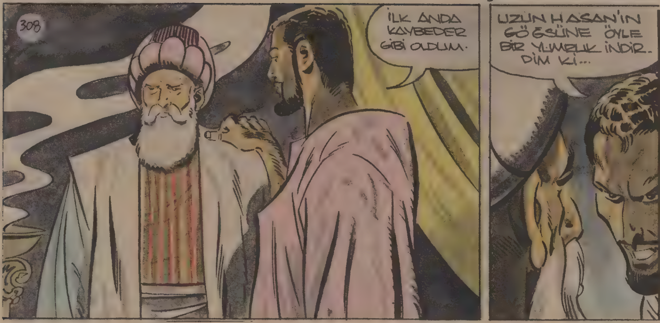
308
İLK ANDA KAYBEDER GİBİ OLDUM.
UZUN HASAN'IN GÖĞSÜNE ÖYLE BİR YUMRUK İNDİRDİM Kİ...

—Rüyanızın bu bölümü ne yazık ki gerçek çıktı sultanım.. Has Murad Paşa kendine çok güvendiği için hata yaptı. Bu yüzden ağır bir darbe yedik.. Ama savaş henüz kaybedilmedi...

Fatih, bir aslan pençesini andıran elini sadrazamın omuzuna koydu. Bakışları alev alevdi:

—Haklısın Mahmut! Rüyamda da aynen öyle gördüm.. İlk anda kaybeder gibi oldum ama sonra bütün gücümü toplayarak Uzun Hasan'ın göğsüne öyle bir yumruk indirdim ki hasmımın yüreğinin bir parçası yere düştü.

Mahmut Paşa'nın gözleri sevinçle parladı. Padişahın gördüğü rüyanın tabirini şöyle yaptı:

—Rüyanız bize zaferi müjdeliyor hünkârım.. Zafer bizim olacak.. Bundan eminim.

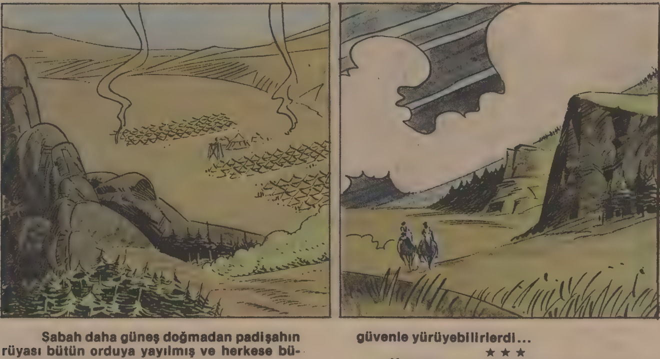

Sabah daha güneş doğmadan padişahın rüyası bütün orduya yayılmış ve herkese büyük bir cesaret vermişti...

İlk çatışmadaki yenilgiyi artık kimse düşünmüyordu.

Tarihi rüya askerler için inanılmaz bir kuvvet kaynağı oldu.

Şimdi düşmanın üzerine daha büyük bir güvenle yürüyebilirlerdi...

* * *

Kara Murat, saatlerdir durmadan yol alan cins atının yelesini sevgiyle okşadı.

Hayvan ter içinde kalmıştı.

Ağzından köpükler saçılıyordu.

Durakoğlu, atını Kara Murat'ın yanına sürerek:

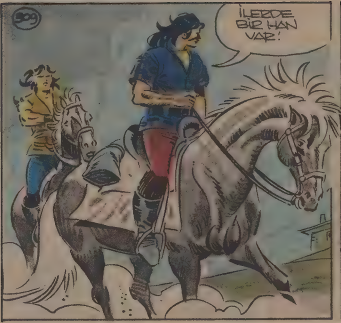
309
İLERDE BİR HAN VAR!

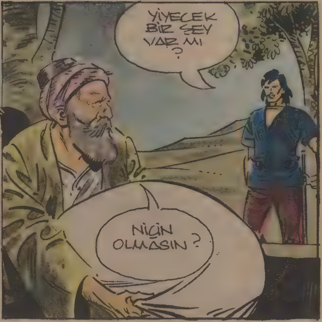
YİYECEK BİR ŞEY VAR MI?
NİÇİN OLMASIN?

—İleride bir han var, dedi. Herhalde yiyecek bir şeyler buluruz..

—Çok acıktın galiba?

—Evet..Hem de susadım...

İkisi de sabahtan beri ağızlarına bir lokma yiyecek koymamışlardı...

Atlarını hana doğru sürdüler...

Han sahibiyle karısı ve çocukları eşyaları tahta kanepeleri, sandalyeleri, taşınabilecek ne varsa her şeyi bir arabaya yüklemeye çalışıyorlardı.

Kara Murat:

—Galiba oruç tutacağız, dedi.

Durakoğlu canı sıkılmış bir halde çevresine bakındı sonra hancıya seslendi:

—Hey babalık! Yiyecek bir şey var mı?

—Niçin olmasın beyzadem?

—Fakat siz taşınıyorsunuz...

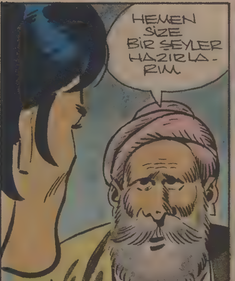
HEMEN SİZE BİR ŞEYLER HAZIRLARIM.

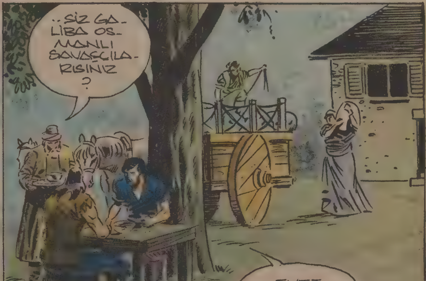
..SİZ GALİBA OSMANLI SAVAŞÇILARISINIZ?
EVET BABALIK!..

—Önemi yok..Bahçedeki şu masaya oturun.. Hemen size bir şeyler hazırlarım...

Bütün gece süren uykusuzluktan ve sabah çok erken başlayan yolculuktan son derece yorulmuş olan Kara Murat ile Durakoğlu iştahla masanın başına oturdular.

Az sonra ikisi de büyük birer piliç kızartmasını gövdelerine indiriyorlardı.

Konuşkan ve sevimli bir insan olan hancı gökten düşen bu iki müşteriye hizmet etmek için masanın çevresinde fır fır dönüyor, aklına gelen her şeyi anlatıyor ve sorular soruyordu:

—Giysileriniz değişik ama siz galiba Osmanlı savaşçılarısınız?

—Evet babalık....

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

27 HAZIRAN 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLIK DERGİSİ ✱ SAYI: 544 FİYATI 30 LİRA

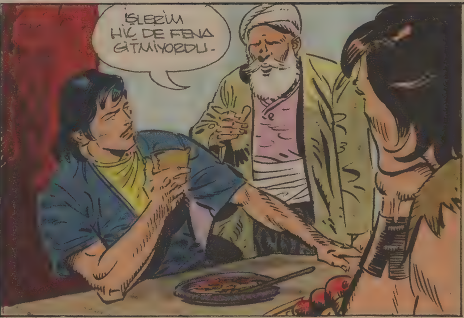
İŞLERİM HİÇ DE FENA GİTMİYORDU.

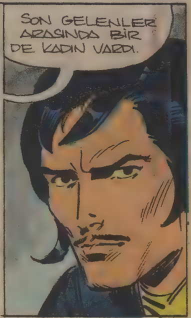
SON GELENLER ARASINDA BİR DE KADIN VARDI.

—Savaş bizim için çok fena oldu. Burada öyle rahattım ki... Şimdi kaçmaya mecbur oluyorum.. Erzincan'a sığınarak bir dükkan açmayı düşünüyorum..

—İyi fikir... Orada daha çok kazanırsın. Burada, Allah'ın dağında kim gelir de sana misafir olur?

—Öyle deme beyzadem... İşlerim hiç de fena gitmiyordu. Daha dün sabaha kadar bol paralı birçok müşterim vardı.

—Yaaa!.. Demek bir günde müşteriler bitiverdi?

—Evet...Son gelenler arasında bir de kadın vardı. Prenses mi, neymiş!

Kara Murat "Prenses" lafını duyunca irkildi. İlgisi birdenbire arttı:

—Prenses mi dedin? Adı neydi? Nasıl biriydi?

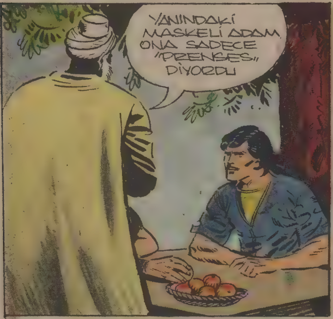
YANINDAKİ MASKELİ ADAM ONA SADECE "PRENSES" DİYORDU

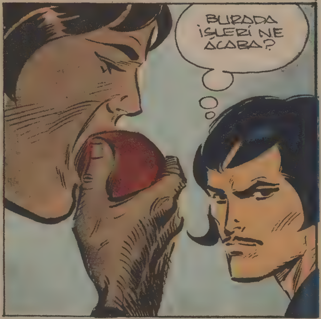
BURADA İŞLERİ NE ACABA?

—Çok güzel bir kadındı. Nefis bir yaratık...Tatlı mı tatlı... Yanındaki maskeli adam ona sadece "Prenses" diyordu.

Kara Murat, sözü geçen prensesin Farahnaz Sultan, yanındaki maskeli adamın da Yılanlı Mahmut olduğunu hemen anladı...

Bu dağ hanında ne işleri vardı?

Öç almak için kendisini mi izliyorlardı? Yoksa savaşla ilgili bir planları mı vardı?

Onlardan sinsi ve gizli her türlü iş beklenebilirdi.

Kara Murat bu konuyu deşmeye ve hancının bütün bildiklerini öğrenmeye karar verdi:

—Adın ne senin?

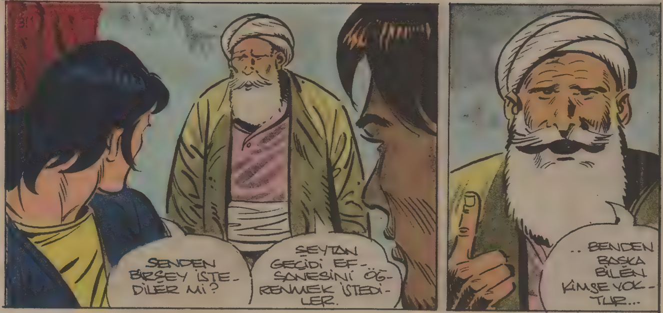
SENDEN BİRŞEY İSTEDİLER Mİ?
ŞEYTAN GEÇİDİ EFSANESİNİ ÖĞRENMEK İSTEDİLER.
.. BENDEN BAŞKA BİLEN KİMSE YOKTUR...

—Tepeköylü Selami Dede derler bana beyzadem...

—Pekala Selami Dede.. O güzel yaratıkla yanındaki maskeli herif burada ne arıyordu? Senden bir şey istediler mi?

—Evet...Şeytan Geçidi efsanesini öğrenmek istediler...

—Şeytan Geçidi efsanesi mi? O da ne demek oluyor?

Selami Dede, karşısındakileri meraklandırdığı için memnun memnun gülümsedi:

—Bu ülkede Şeytan Geçidi efsanesini benden başka bilen kimse yoktur. Ben de babamdan öğrenmiştim. Çünkü belki yüz yıldan beri ailemiz Fırat vadisine giden bu yol üzerinde oturur...

—Bahsettiğin hikaye o kadar değerli bir şey mi?

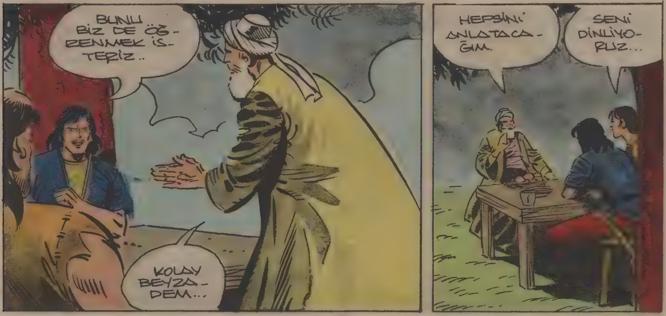
BUNU BİZ DE ÖĞRENMEK İSTERİZ..
KOLAY BEYZADEM...
HEPSİNİ ANLATACAĞIM.
SENİ DİNLİYORUZ...

—Değerli olduğu kadar doğru bir şey...

—Bunu biz de öğrenmek isteriz...

—Kolay beyzadem... Küçük bir bahşiş veren herkese anlatıyorum. Ne yapalım, geçinmek zorundayız...

Kara Murat masanın üzerine bir Osmanlı altını attı. Selami Dede:

—Ah beyzadem! diye bağırarak parayı kaptı.

—Haydi anlat bakalım...

—Hepsini anlatacağım. Hatta herkese göstermediğim bir şekilde Şeytan Geçidini size göstereceğim.. Hikayenin doğruluğuna delil,o gizli geçittir...

—Pekâlâ seni dinliyoruz.

Bu sırada güneş batıyordu. Selami Dede ürkek bir tavırla çevresine bakındı.

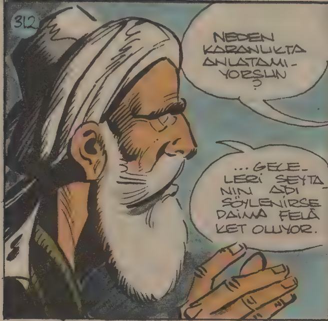
NEDEN KARANLIKTA ANLATAMIYORSUN?
...GECELERİ ŞEYTANIN ADI SÖYLENİRSE DAİMA FELÂKET OLUYOR.

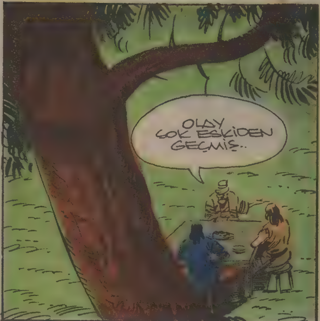
OLAY ÇOK ESKİDEN GEÇMİŞ..

—İşte gece oluyor... Bunları karanlıkta anlatamayacağım için derhal başlamalıyım...

—Neden karanlıkta anlatamıyorsun?

Selami Dede'nin kırmızı yanaklı yüzü hafifçe sarardı:

—Çünkü geceleri şeytanın adı söylenirse daima bir felaket oluyor. Mesela bir adamın ölmesi, kan dökülmesi gibi bir şey...

—Peki, öyleyse hava kararmadan anlat. Kanımın dökülmesini istemem doğrusu...

Selami Dede yutkundu, kısa bir süre anlatacaklarını toparlamak ister gibi durdu, sonra efsaneye başladı:

—''Olay çok eskiden geçmiş. O zamanlar Fırat vadisindeki Otlukbeli bölgesinde muhteşem bir kale vardı.Bu şatonun sahibi Battal oğlu Ömer Bey'di. Otuz yaşlarında cesur ve güçlü bir adam olan Ömer Bey, cömertliği nedeniyle herkes tarafından sevilirdi.

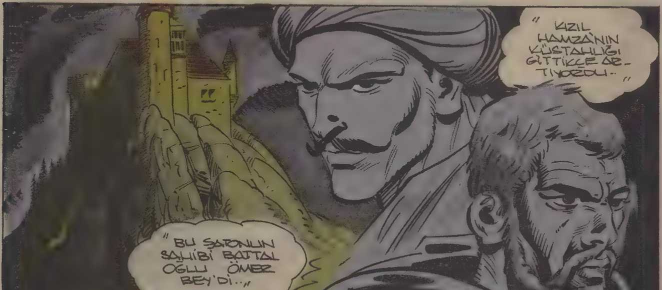
"KIZIL HAMZA'NIN KÜSTAHLIĞI GİTTİKÇE ARTIYORDU.."
"BU ŞATONUN SAHİBİ BATTAL OĞLU ÖMER BEY'Dİ..„

O zamanlar korkunç eşkiya çeteleri ülkeyi kasıp kavuruyorlardı. Bunlara vergi vermeyen, haraç ödemeyen tek bey kalmamıştı.

Ömer Bey, bu çeteleri yok etmeye karar verdi ve bunu da başardı. Yalnız içlerinden bir çete kurtulabilmişti.Bu da Kızıl Hamza çetesiydi. Bu ad ona, döktüğü hesapsız kanlar yüzünden verilmişti.

Ömer Bey'in son çeteyi imha etmek için yaptığı bütün akınlar boşa gittiğinden Kızıl Hamza'nın küstahlığı gittikçe artıyordu.

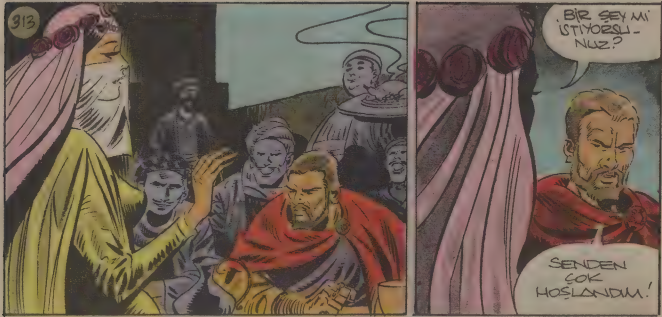
313
BİR ŞEY Mİ İSTİYORSUNUZ?
SENDEN ÇOK HOŞLANDIM!

Bu sırada Ömer Bey, bir ağanın çok güzel kızı olan Hümeyra Hatun'la evlendi. Büyük bir düğün yapıldı. Bütün Otlukbeli halkı açıkta verilen ziyafete çağrıldı. Yemeğin sonuna doğru genç gelin bütün sofraları dolaştı. Her masada alkışlandı. Fakat son sofraya gelince, hiç kimsenin tanımadığı bir adam ansızın ayağa kalktı.

Genç gelin, bu adamın bir isteği var sanarak:

—Buyurun bir şey mi istiyorsunuz? diye sordu.

Bunun üzerine meçhul adam:

—Senden çok hoşlandım. Eğer karım olmaya razı olmazsan, bütün kaleyi yakıp yıkacağım! dedi.

Sesi buz gibi soğuk ve korkunçtu.

Bunun üzerine, yeni gelin korkusundan bir çığlık attı.

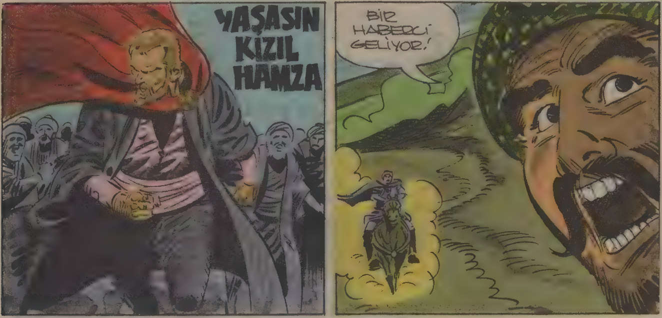

Kocasıyla çevresindeki beyler bu haydudu tepelemek için üzerine atılmak istediler.

Fakat, aynı anda yandaki sofralarda oturan otuz kadar adam, kılıçlarını çekerek bu küstahın çevresini sardı, onun kaçmasına yardım etti.

Haydutlar bir yandan da:

—Yaşasın Kızıl Hamza! diye bağırıyorlardı.

Bu olayın yarattığı heyecan henüz geçmeden, bir gün uzaktan bir boru sesi duyuldu. Bu, komşu beylerden birinin gönderdiği bir haberciydi. Ömer Beye, Moğollara benzer bir sürü vahşi savaşçının bütün Doğu Anadolu'yu sardıklarını, bunlara karşı her beyin askerlerini topladığını bildirdi.

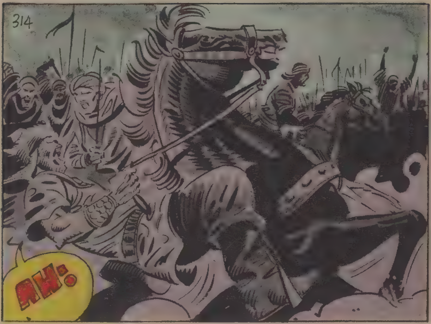

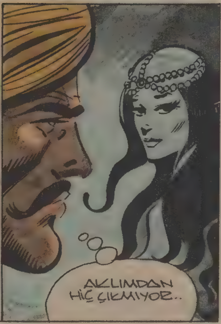
AKLIMDAN HİÇ ÇIKMIYOR..

Ömer Bey:

—Pekâlâ, git efendine söyle. Yarın sabah askerlerimi toplayıp yola çıkacağım! cevabını verdi.

Ertesi günü Ömer Bey, yüzlerce adamıyla beraber yola çıktı. Bir yıl süreyle Van bölgesinde dövüştü. Saldırgan Moğollar, dağların öte yanına püskürtüldü. Ömer Bey de, sağ kalan askerleriyle beraber Otlukbeli'ne döndü. Kaleye sağ salim olarak varacağına çok seviniyordu. Çünkü savaştığı bir yıl boyunca daima genç karısını düşünmüş ve Kızıl Hamza'nın sözleri aklından çıkmamıştı.

Endişeliydi,fakat çok korkmuyordu. Çünkü kalenin surları gayet yüksek ve zaptedilemeyecek kadar sağlamdı. Ayrıca, her yanı aşılmaz kayalıklarla çevrili bulunuyordu.

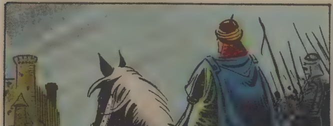
KALEYİ KUŞATMIŞLAR.

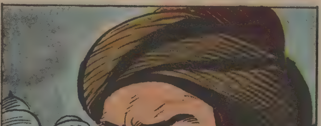
ŞİMDİ NE YAPACAĞIM?

Ömer Bey, Otlukbeli'ne döndüğü vakit müthiş bir felaketle karşılaştı. Kızıl Hamza'nın çetesi kaleyi kuşatmıştı. Çarpışmalar iki aydan beri devam ediyordu. Kaleye kapanan Hümeyra Hatun, hiç bir yerden yardım gelmediği için teslim olmak üzereydi.

Ömer Bey büyük bir umutsuzluk içinde kaldı... Çünkü kaleyi koruyan doğal engeller şimdi onun zararına olarak düşmanın işine yarıyor, kaleye yaklaşmak mümkün olmuyordu.

Mevcut iki patika yoldan aynı anda üç kişiden fazla askerin geçmesi imkânsızdı...

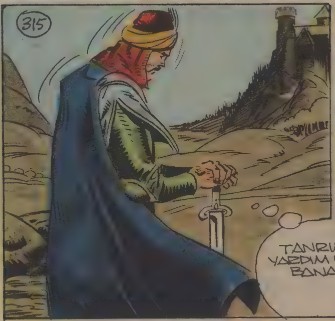

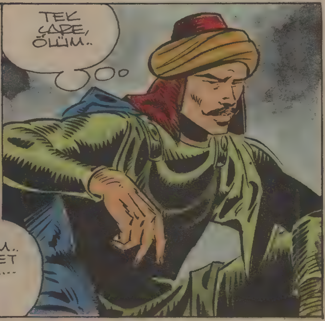
TEK ÇARE, ÖLÜM..

O sıralarda "Şeytan Geçidi" adı verilen bu geçit yoktu. Zavallı Ömer Bey elinden hiç bir şey gelmediği için şu bulunduğumuz yere gelip, karısının kapanmış olduğu kaleye uzaktan bakarak sessiz sessiz ağlıyordu.

Şimdi han binasının olduğu yere çadırını kurdu ve birkaç gün sonra umutsuz bir saldırıya geçti.

Fakat askerlerinin daha kaleye yaklaşmadan bir bir öleceklerini hemen anladığı için onları geri çekmek zorunda kaldı.

Yanında bulunan bazı beyler iki gün için de kesin bir sonuç alınmazsa kendisinden ayrılacaklarını söylediler.

Karısını taparcasına seven Ömer Bey onları dinledikten sonra intihar etmeye karar verdi..."

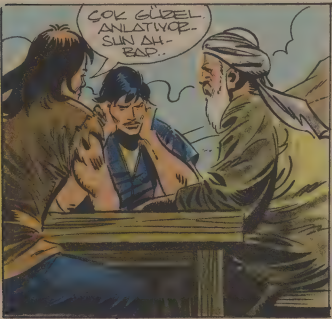
ÇOK GÜZEL ANLATIYORSUN AHBAP..

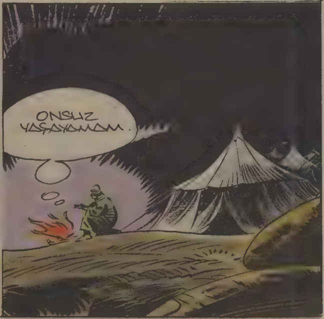
ONSUZ YAŞAYAMAM.

Selami Dede, öykünün burasında durdu. Anlattığı olayların karşısındaki iki genci nasıl etkilediğini anlamak istercesine onları süzdü

Durakoğlu:

—Çok güzel anlatıyorsun ahbap, dedi.

Kara Murat başını sallayarak arkadaşının sözlerini onayladı:

—Evet...Bu kadar meraklı bir hikâye hiç dinlememiştim. Anlat Selami Dede.

Adam devam etti:

—"Ömer Bey karısından ayrılmaktansa ölmeye razı oldu.

Soğuk ve karlı bir geceydi.

Dondurucu bir rüzgâr dağların arasından şiddetle esiyor, Ömer Bey, çadırın önünde yakılan ateşin yanında ısınmaya çalışıyordu.

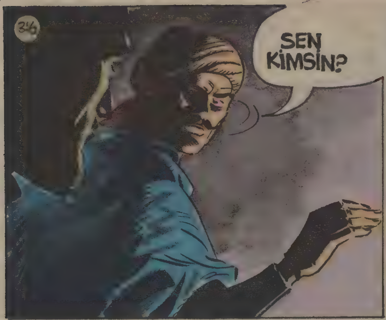

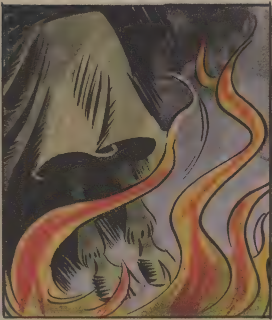

Ömer Bey birden, gecenin karanlığında yanında bir adamın oturmuş olduğunu gördü.

Arkasında ince, siyah bir elbise bulunan bu adam hiç bir şey söylemeden Ömer Bey'e garip bir gülüşle bakıyordu.

Ömer Bey:

—Sen kimsin? diye sordu.

Adam, uğursuz bir şekilde gülerek iki ayağını ocağın alevleri arasına soktu.

Ayakları yanmadığı gibi, bunların sivri iki tırnaktan ibaret olduğu görüldü.

O zaman Ömer Bey, karşısındakinin nasıl bir yaratık olduğunu anlayarak korkusundan sarardı.

Bu şeytandı!..

Adamın başı birden sivrileşti, kulakları uzadı, elinde çatal uçlu bir sopa belirdi. Şimdi tam bir şeytan halini almıştı. Ömer Beyi titreten gür gülüşle:

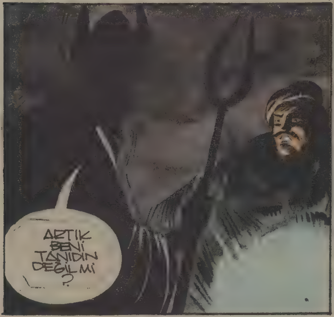
ARTIK BENİ TANIDIN DEĞİL Mİ ?

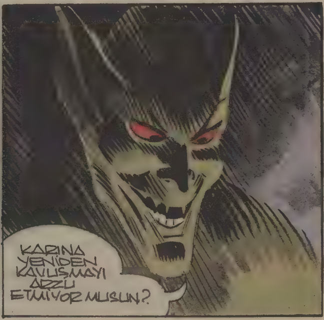
KARINA YENİDEN KAVUŞMAYI ARZU ETMİYOR MUSUN?

—Artık beni tanıdın, değil mi? diye sordu.

—Evet...

—İstersen hemen buradan giderim. Ama o zaman güzel karın, Kızıl Hamza'nın eline geçer...Onun koynuna girer!..

Ömer Bey öfkesinden dişlerini gıcırdattı:

—Sus! Sesini kes!..

Şeytan, tüyler ürpertici kahkahalar attı:

—Kaleye girmek ve Kızıl Hamza ile çetesini yok etmek ister misin? Karına yeniden kavuşmayı arzu etmiyor musun?

—Söyle benden ne istiyorsun?

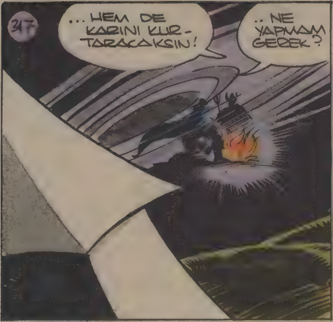
317
... HEM DE KARINI KURTARACAKSIN!
.. NE YAPMAM GEREK?

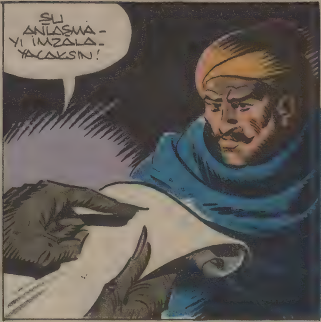
ŞU ANLAŞMAYI İMZALAYACAKSIN!

—Hiç bir şey... Yahut hiç denecek kadar az bir şey... Kayaların arasından askerlerinle geçebilecek kadar bir geçit açmana yardım edeceğim.Bu sayede hem çeteye baskın yaparak bütün haydutları yok edecek, hem de karını kurtaracaksın.

—Söyle, bunun için ne yapmam gerek?

—Basit bir şey...Şu anlaşmayı imzalayacaksın.Ben de sana elmas bir yüzük vereceğim. Yüzüğü parmağına takacaksın.Bu yüzükle dokunduğun kayalar parçalanacak ve sana yol açılacak. On yıl sonra buraya gelerek yüzüğümü geri vereceksin. Eğer vermezsen karın Hümeyra benim olacaktır. Onu alıp götüreceğim.

—Eğer yüzüğü verirsem?

—O zaman yüzüğü alacağım ve sen benim kölem olacaksın... Kabul ediyor musun?

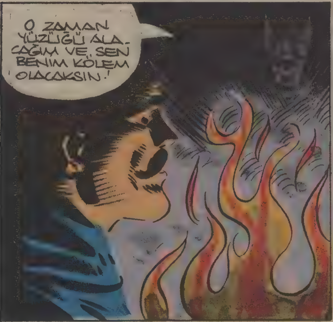
O ZAMAN YÜZÜĞÜ ALACAĞIM VE, SEN BENİM KÖLEM OLACAKSIN!

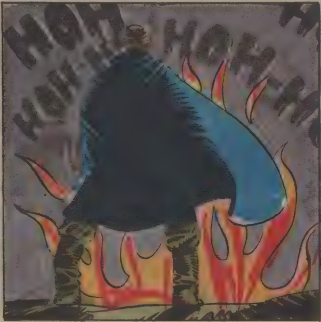
HOH HOH HOH HOH

—Evet, kabul ediyorum. Bana mürekkep ve kalem ver, kağıdı imzalayayım.

Şeytan atılan imzayı inceleyerek kağıdı katlayıp sakladı. Sonra Ömer Bey'e elmas yüzüğü vererek:

—Tam on yıl!.. Bunu aklında iyi tut! dedi. Eğer unutur veya ihmal edersen karışmam... Karının hayatı benim olur...

Şeytan korkunç bir kahkaha attıktan sonra gözden kayboldu.

Ömer Bey bir an bile vakit kaybetmeden yerinden fırladı, boru çaldırarak askerlerini topladı, onlara kaleye hücum edileceğini haber verdi. Herkes Ömer Bey'in çıldırdığını sanıyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

4 TEMMUZ 1984 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 545 FIYATI: 30 LIRA

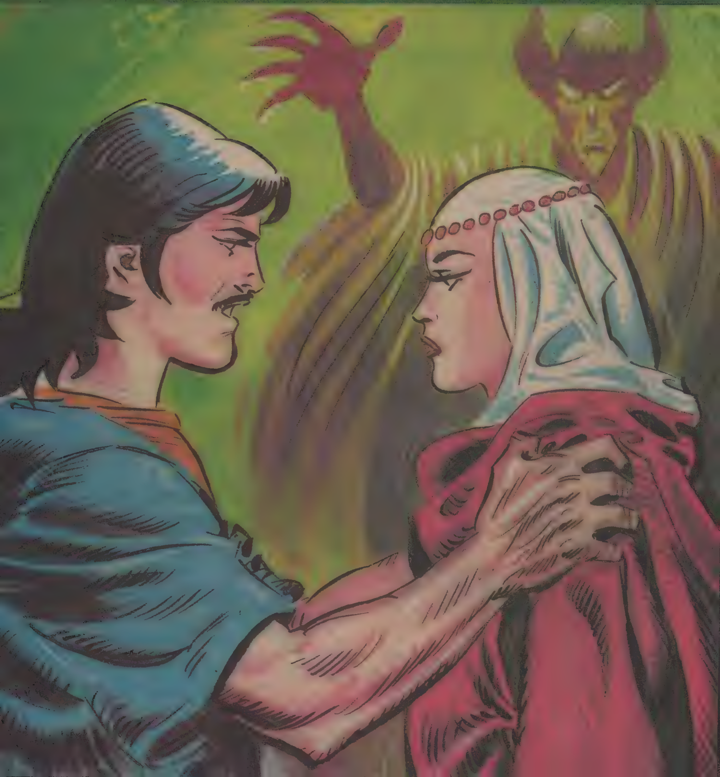

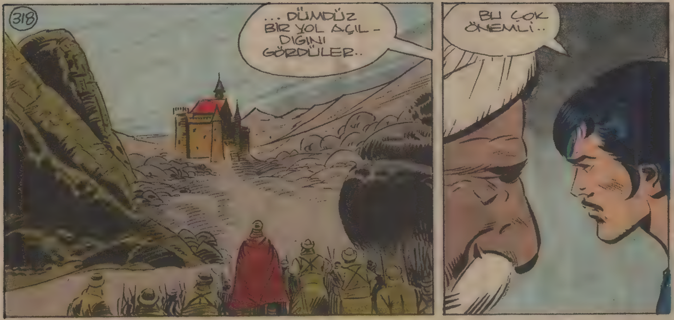
318
... DÜMDÜZ BİR YOL AÇILDIĞINI GÖRDÜLER..
BU ÇOK ÖNEMLİ..

Fakat o kayalara dönerek elini uzattı...

Sankl gökten binlerce yıldırım düşmüş gibi müthiş bir patlama duyuldu.

Korkuya kapılan askerler, dehşetten iri iri olan gözleriyle bulundukları yerden kaleye kadar olan bölgede kayaların parçalandığını ve dümdüz bir yol açıldığını gördüler.

Bu geçidi şimdi kimse bilmez...Ama geçit Osmanlılarla Akkoyunluların çarpışacağı Fırat vadisine açılıyor...

Derin düşüncelere dalan Kara Murat:

—Bu çok önemli, diye mırıldandı...

Selami Dede hikayesini keserek sordu:

—Bir şey mi dediniz beyzadem?

—Hayır...Sen devam et... Dinliyorum...

—"Evet...Ömer Bey bu Şeytan Geçidi

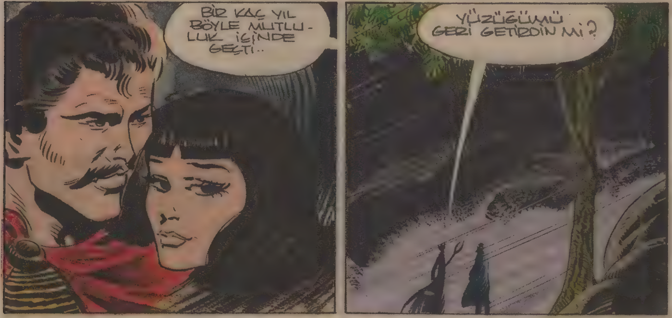
BİR KAÇ YIL BÖYLE MUTLULUK İÇİNDE GEÇTİ..
YÜZÜĞÜMÜ GERİ GETİRDİN Mİ?

sayesinde kaleye hücum ederek Kızıl Hamza çetesini baştan başa kılıçtan geçirdi. Şimdi karı-kocanın sevincini düşünün. Birkaç yıl böyle mutluluk içinde geçti. Fakat uğursuz gün yaklaşıyordu.

Nihayet onuncu yılın bitmesine bir gün kaldı.

Ömer Bey, bir hoca bularak onunla uzun uzun konuştu.

Ertesi akşam, yalnız başına, şimdi bulunduğumuz yere geldi.

Gece yarısı olunca Şeytan ortaya çıkarak:

—Pekâlâ...Sözünde durduğunu görüyorum... Yüzüğümü getirdin mi? diye sordu.

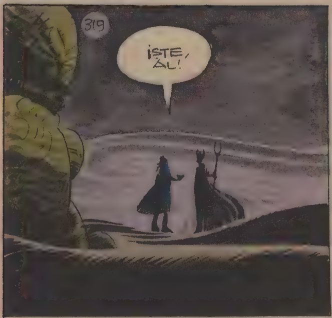

HAYDİ, YÜZÜĞÜ AL!

—Evet...İşte, al!

Şeytan elini uzattı.

Fakat dehşetle bağırarak hızla geriye çekti.

Ömer Bey gerçi anlaşmaya uyarak yüzüğü getirmişti ama onu kutsal Zemzem suyuyla dolu bir kabın içine koymuştu.

Anlaşma gereğince şeytanın yüzüğü almak için daha on dakikalık bir zamanı vardı.

—Haydi, yüzüğü al! diye tekrarladı.

Şeytan elini, Ömer Bey'in uzattığı kaba defalarca sokmak istedi, fakat her defasında müthiş bir çığlık kopararak geriye kaçtı.

Çünkü erimiş kurşun bizim elimizi nasıl yakarsa, kutsal Zemzem suyu da onunkini öyle yakıyordu.

Sonunda gücü bitmiş ve elleri parçalanmış olarak:

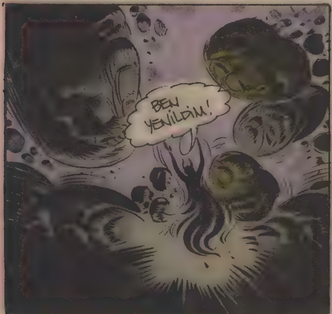
BEN YENİLDİM!

ŞEYTANIN AÇTIĞI DELİĞİ SİZE GÖSTEREYİM Mİ?
BEN GEÇİDİ DAHA ÇOK MERAK ETTİM.

—Ben yenildim, dedi.

Şeytan elindeki çatalın sapı ile toprağa vurdu. Çevredeki kayalar sallandı, koptu, kırıldı. Şeytan, Ömer Bey'e lanetler yağdırarak yerin altında kayboldu.

Selami Dede hikayesini bitirince, gözlerini Kara Murat'a dikerek sordu:

—Elindeki çatalın sapını yere vurarak şeytanın açtığı deliği size göstereyim mi?

—Hayır...Ben geçidi daha çok merak ettim...Orayı mutlaka görmeliyim..

—Dün gelen Prenses de geçidi çok merak etmişti..Ona ve adamlarına gösterdim... Sonra sabaha kadar yüzlerce adam daha geldi...

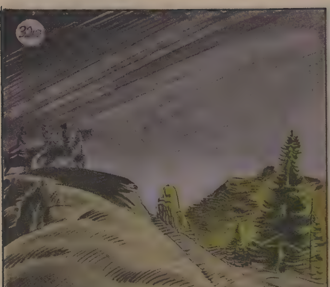

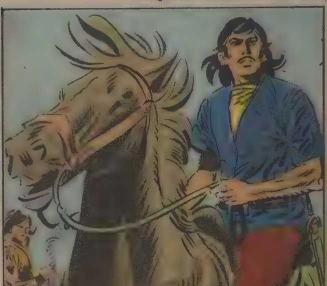

...Hepsi tepeden tırnağa silahlıydı. Geçitte koca bir ordu birikti sanki...

—Bu çok ilginç...Bir an önce o geçidi görmek istiyorum...

Kara Murat, Durakoğlu ve Selami Dede, atlara binerek Şeytan Geçidi'ni yukarıdan gören yüksek bir tepeye tırmandılar...

Güneş dağları kızıla boyayarak batmak üzereydi.

Kara Murat, yüz yıl kadar önce Şeytan'ın açtığı söylenen geçide bakınca haykırmamak için kendisini güç tuttu:

—Vay canına! Bu da ne?

Durakoğlu atını onun yanına sürdü:

—Ne var? Ne oluyor?

—Şuraya bak!.. Geçitte tepeden tırnağa silahlı koca bir ordu var...

Gerçekten, dağdaki uzun ve kıvrıntılı

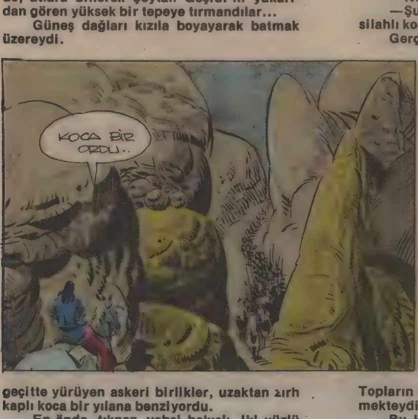
KOCA BİR ORDU..

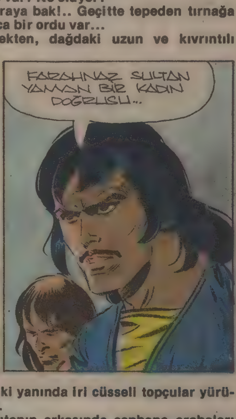
FARAHNAZ SULTAN YAMAN BİR KADIN DOĞRUSU...

geçitte yürüyen askeri birlikler, uzaktan zırh kaplı koca bir yılana benziyordu.

En önde, tıknaz, vahşi bakışlı, iki yüzlü kılıçları birbirine çarparak ölüm şarkıları söyleyen bir alay vardı.

Bunların arkasından askerler tarafından durmadan kamçılanan katırların çektiği, taş gülle ve yanar paçavra atan toplar geliyordu.

Topların iki yanında iri cüsseli topçular yürümekteydi.

Bu kıtanın arkasında cephane arabaları ile çadır ve erzak arabaları ayrı bir kol meydana getiriyordu.

Kara Murat uzun bir hayret ıslığı çaldı:

—Farahnaz Sultan yaman bir kadın doğrusu...Buraya bir ordu yığmış!.:

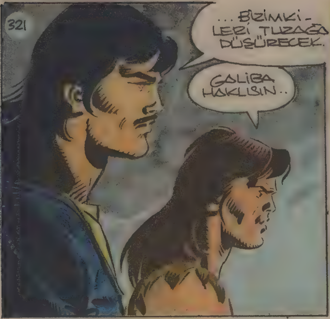
321
...BİZİMKİLERİ TUZAĞA DÜŞÜRECEK.
GALİBA HAKLISIN..

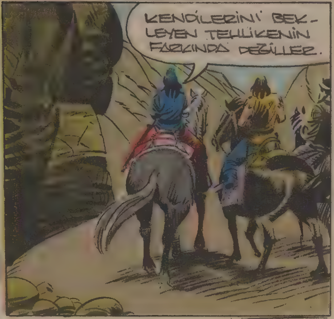
KENDİLERİNİ BEKLEYEN TEHLİKENİN FARKINDA DEĞİLLER.

—Ne yapmak istiyor dersin?

—Sinsi ve hain planının ne olduğunu bilmiyorum.Ama sanırım savaşın en kızgın anında askerlerini geçitten çıkarıp hücuma geçirerek bizimkileri tuzağa düşürecek...

—Galiba haklısın.. Osmanlı ordusunda hiç kimse, bu bölgede böyle gizli bir geçit olduğunu bilmiyor...

—Evet...Kendilerini bekleyen tehlikenin farkında değiller..Yarın, ya da öbür gün kapana girip iki ateş arasında kalacaklar!..

—Bir şeyler yapmalıyız...

—Ne yapabiliriz ki? İkimiz koca bir düşman ordusunu durdurabilir miyiz?

—Hayır ama gidip padişaha tuzağı haber verebiliriz...

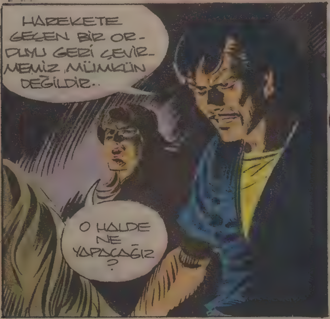
HAREKETE GEÇEN BİR ORDUYU GERİ ÇEVİRMEMİZ MÜMKÜN DEĞİLDİR..
O HALDE NE YAPACAĞIZ?

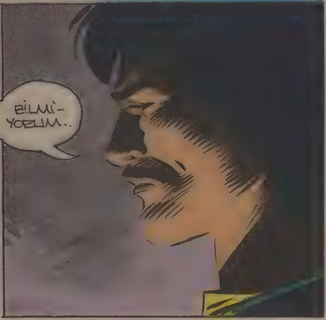
BİLMİYORUM..

—Bu imkânsız!.. Bizim ordunun nerede olduğunu bilmiyoruz çünkü... Onları bulmamız birkaç gün zaman alabilir.. Ayrıca, harekete geçen bir orduyu geri çevirmemiz mümkün değildir.. Bütün ağırlığıyla yürüyen birlikleri, ansızın durdurmak korkunç bir paniğe yol açar...

—O halde ne yapacağız?

Kara Murat acı acı dudak büktü:

—Bilmiyorum..Ama bir şeyler yapmamız şart! Bu felaketi önleyemezsek, bütün Türk yurdu mahvolur...

* * *

1473 yılı ağustos ayının on birinci günü..

Tan yeri yeni ağarıyordu.

Kuşların cıvıltıları tepeleri sarmaya başlamıştı.

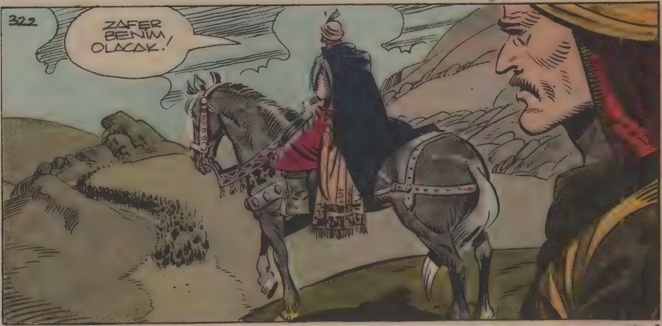

Güneş kızıl ışıklarını dağların ardından birer ok gibi uzatarak Otlukbeli'ni aydınlatıyordu.

Bu meydan birkaç saat sonra tarihin en büyük savaşlarından birine sahne olacaktı.

Uzun Hasan, ilerleyen ordusunu tepeden kuşbakışı seyrederken:

—Zafer benim olacak! diye söyleniyordu.

Kendisine dünya imparatorluğunun yolunu açacak olan bu savaşı kazanacağına inandığı halde içi rahat değildi.

Gözleri garip bir şekilde parlıyor, geniş burun delikleri acı bir felaketin kokusunu alıyordu.

Arkasından gelen beyler ve paşalar savaştan sevinçle bahsediyor, Fatih'i nasıl perişan edeceklerini anlatıyorlardı. Bu zafer konuşmalarını sessizce dinleyen Uzun Hasan bazen kısa birkaç kelime ile onların sözlerine katılıyordu.

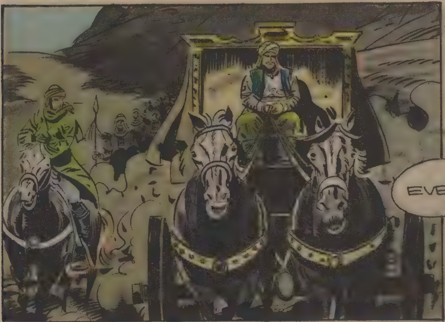

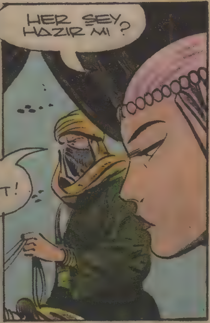
HER ŞEY HAZIR MI?
EVET!

Arkadan, geniş bir arabanın içinde Farahnaz Sultan geliyordu.

Arabanın kapısının yanında, doru renkli bir atın üzerinde Yılanlı Mahmut ilerliyor, ara sıra kimsenin duymayacağı bir şekilde genç kadınla konuşuyordu.

Ne vakit yanlarına biri gelse bu konuşma kesiliyor, sonra yine başlıyordu.

Farahnaz Sultan arabanın penceresinden başını uzatarak sordu:

—Her şey hazır mı?

Yılanlı Mahmut başını salladı:

—Evet! Geçit askerlerimizle doldu. İşareti verince saldırıya geçecekler...

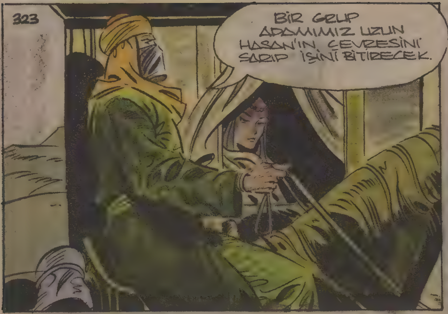
BİR GRUP ADAMIMIZ UZUN HASAN'IN ÇEVRESİNİ SARIP İŞİNİ BİTİRECEK.

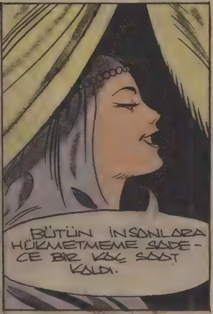
BÜTÜN İNSANLARA HÜKMETMEME SADECE BİR KAÇ SAAT KALDI.

—Ya öbür iş?

—O da tamam! Savaşın en kızgın anında düşman kılığına giren bir grup adamımız Uzun Hasan'ın çevresini sarıp işini bitirecek!

Farahnaz Sultan'ın güzel ve ihtiraslı yüzünü zalim bir ifade kapladı, gözleri vahşi ışıltılarla parladı:

—Güzel..Planım başarıya ulaşacağa benziyor. Böylece hem Osmanlı ordusunu yok etmiş, hem de Uzun Hasan'dan kurtulmuş olacağız.. Babasının yerine tahta Şehzade Halil geçince ben dünyanın en kudretli kadını olacağım...

Farahnaz Sultan derin bir ihtirasla soluyarak korkunç bir şekilde gülümsedi:

—Bütün insanlara hükmetmeme sadece birkaç saat kaldı...Bu akşam imparatoriçe olacağım! O zaman herkes benden korksun!..

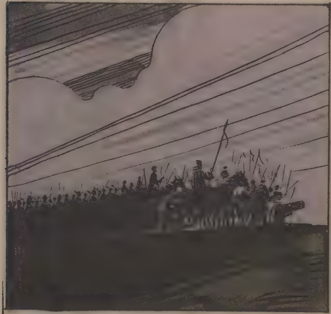

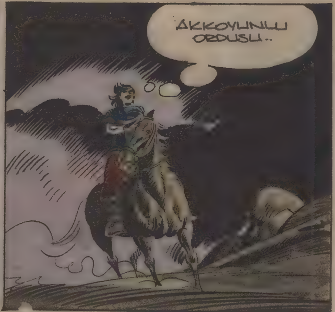
AKKOYUNLU ORDUSU..

Nihayet iki ordu Otlukbeli'nde karşı karşıya geldi. Savaş düzeninde durdular.

Beklenen an gelip çatmıştı...

Kılıçlar kınından çıkmış, oklar ve yaylar hazırlanmıştı.

Toplar ateş kusmaya hazır bir halde bekliyordu.

Fakat o gün savaş olmadı.

İki taraf da birbirini kollarken hava karardı...

Durakoğlu ile Selami Dede'yi Şeytan Geçidi'nde bırakan Kara Murat düşmana görünmeden ovayı aşıp Osmanlı ordusuna ulaşmak isterken birden kendisini Akkoyunlu ordusunun arasında buldu.

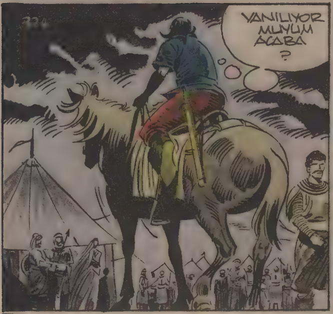
YANILIYOR MUYUM ACABA ?

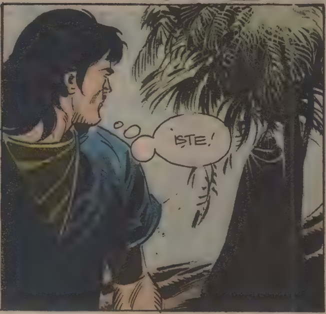

Akkoyunlu ordusunda komşu ülkelerden gelen çeşitli askerler olduğu için Kara Murat kimsenin dikkatini çekmedi.

Birden kalabalık arasında, tanır gibi olduğu bir kadının yüzü Kara Murat'ın gözüne çarptı...

Vücudunda bir ürperiş dolaştı.

Atını ona doğru sürdü, ama kalabalık ilerlemesine engel oldu. Aynı anda kadın geniş bir çadırın arkasında kayboldu.

Kara Murat her yeri dolaştı, büyük ve süslü çadırların önünden geçti ama, bütün araştırmaları boşa çıktı.

Tam umudunu kestiği sırada Farahnaz Sultan'ı gördü. Genç kadın, alacakaranlıkta büyük bir salkım söğüt ağacının sarkan dalları altında yalnız başına duruyordu.

Kara Murat, hiç düşünmeden Prensese doğru yürüdü.

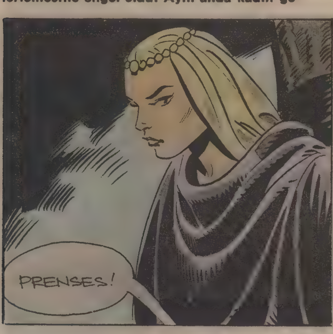

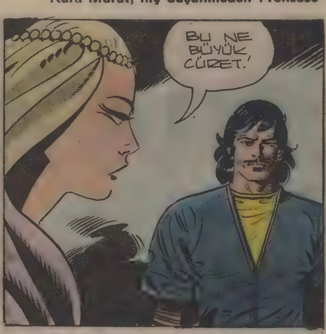
BU NE BÜYÜK CÜRET!

Bu bir çılgınlıktı.

Kadının ufak bir haykırışıyla askerler onu paramparça ederlerdi.

Ama, Kara Murat her zaman hayatıyla kumar oynamıştı..Ölüm kumarı en sevdiği oyundu. Alaylı bir sesle:

—Prenses! Böyle bir vakitte huzurunda bulunmaya cesaret ettiğim için beni bağışla! dedi.

Farahnaz Sultan birden irkildi, haykırmamak için kendisini güç tuttu. Sonra şaşkın bir sesle:

—Kara Murat! dedi.

—Evet, benim...

—Bu ne büyük cüret? Nasıl oluyor da binlerce kişilik ordunun arasına böyle pervasızca girebiliyorsun?

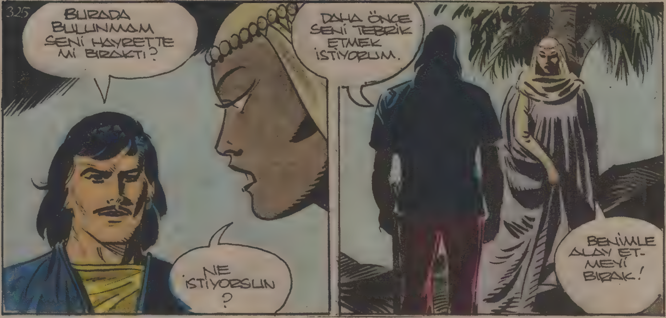
325
BURADA BULUNMAM SENİ HAYRETTE Mİ BIRAKTI?
NE İSTİYORSUN ?
DAHA ÖNCE SENİ TEBRİK ETMEK İSTİYORUM.
BENİMLE ALAY ETMEYİ BIRAK!

Kara Murat aynı alaylı sesle:

—Burada bulunmam seni hayrette mi bıraktı? diye sordu. Yoksa sarayda aramızda geçen ufak kavga nedeniyle bana hâlâ dargın mısın?

Farahnaz Sultan, kaşlarını çattı:

—Herhalde bana bunları söylemeye gelmedin? Ne istiyorsun? Haydi, çabuk konuş. Yoksa şimdi bağırıp, seni yakalatırım.

—Bunu da düşündüm.. Elbette yakalatabilirsin. Buraya gelişimin bana ne kadar pahalıya mal olacağını biliyorum. Ama daha önce seni tebrik etmek istiyorum..

—Tebrik mi? Ne tebriki? Benimle alay etmeyi bırak!

Kara Murat'ın siyah gözlerinden ani şimşekler fırladı:

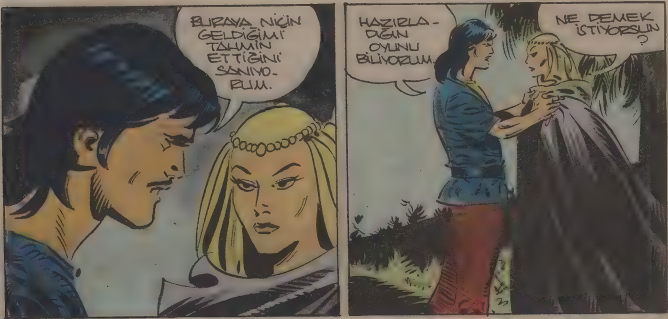
BURAYA NİÇİN GELDİĞİMİ TAHMİN ETTİĞİNİ SANIYORUM.
HAZIRLADIĞIN OYUNU BİLİYORUM.
NE DEMEK İSTİYORSUN ?

—Alay mı ettiğimi sanıyorsun? Hiç bir zaman şu andaki kadar ciddi olmadım. Buraya niçin geldiğimi tahmin ettiğini sanıyorum.

Farahnaz Sultan, hafifçe sarardı:

—Ne demek istiyorsun?

Kara Murat, onu omuzlarından tutarak sarstı:

—Hazırladığın bütün oyunu biliyorum.

—Bütün oyunu mu? Ne demek istiyorsun?

Kara Murat, boş atıp dolu tutmak istiyordu. Son derece ciddi bir sesle:

—Şeytan Geçidi'ne yerleştirdiğin gizli orduyu gördüm. Bunu neden yaptın? Sadece Osmanlı ordusunu mahvetmek için mi?..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

11 TEMMUZ 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 546 FIYATI 30 LIRA

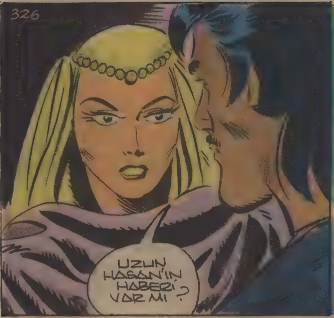

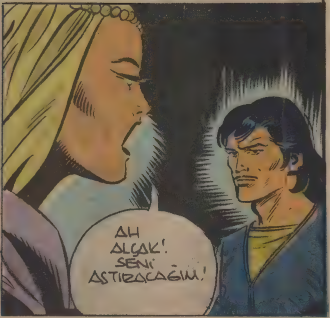
AH ALÇAK! SENİ ASTIRACAĞIM!

Farahnaz Sultan'ın bütün vücudu, tir tir titremeye başlamıştı. Kara Murat'a şeytan görmüş gibi büyük bir dehşet içinde bakıyordu.

Delikanlı, kurnaz kadını can evinden vurduğunu hemen anladı.Aynı ciddi sesle devam etti:

—Bu gizli ordudan hükümdarınız Uzun Hasan'ın haberi var mı? Elbette yok... Çünkü o ordu, savaşı Osmanlılar kaybettikten sonra Uzun Hasan'ı da yok edecek.

Farahnaz Sultan,acı bir çığlık attı:

—Ah alçak!... Seni astıracağım!

Kara Murat, acı acı gülümsedi:

—Haydi, hiç durma bağır, askerleri çağır! Idama beraberce gideriz..Uzun Hasan'ın bu komployu bağışlayacağını mı sanıyorsun?

Farahnaz Sultan, birden kendini topladı, sararan yüzünde soluk ve zoraki bir gülümseme dolaştı:

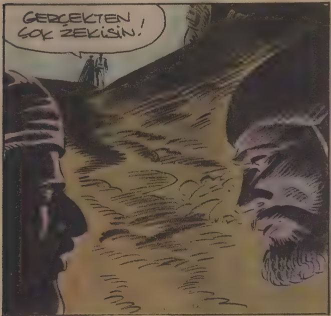
GERÇEKTEN ÇOK ZEKİSİN!

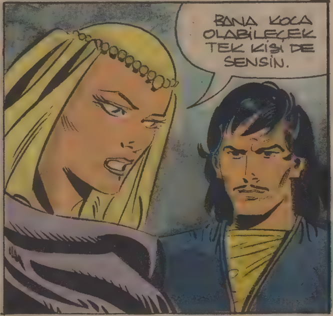
BANA KOCA OLABİLECEK TEK KİŞİ DE SENSİN.

—Gerçekten çok zekisin.. Bütün planlarımı anlayan ve onlara engel olan tek kişisin diyebilirim...Ama Kara Murat, benim neler yapabilir bir kadın olduğumu gördün. Bütün Akkoyunlu ve Osmanlı ülkesine hakim olabilecek tek kimse varsa o da benim..Ve bana koca olabilecek tek kişi de sensin...

Kara Murat birden başına tokmak yemiş gibi sarsıldı.Bu kadın neler söylüyordu böyle?

Farahnaz Sultan soluyarak devam etti:

—Evet, yüksek emeller besliyorum. Bu emellerime kavuşmak için her şeyi hazırladım...

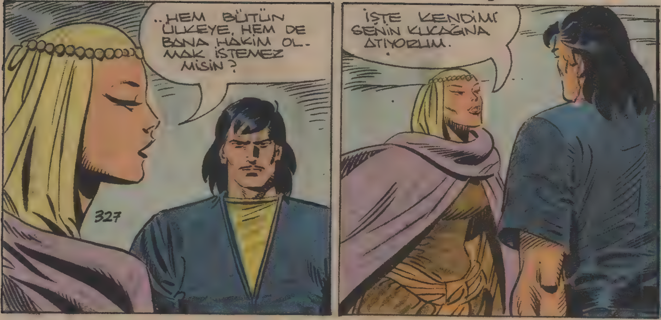
..HEM BÜTÜN ÜLKEYE, HEM DE BANA HAKİM OLMAK İSTEMEZ MİSİN?
327
İŞTE KENDİMİ SENİN KUCAĞINA ATIYORUM.

...Ben kraliçe olacağım. Sen de kral olmak,hem bütün ülkeye, hem de bana hakim olmak istemez misin?

Kara Murat'ın şaşkınlığı öylesine büyüktü ki, tek kelime bile söyleyemedi. Bu kadındaki sınırsız ihtiras karşısında afallamıştı.

Şimdi Farahnaz Sultan'ın gözlerinden alevler fışkırıyordu sanki..O anda hem emreden bir sultan,hem de aşık bir kadındı:

—İşte kendimi senin kucağına atıyorum ve sana kendimle beraber bir taç, bir taht getiriyorum. Bunları kabul etmez misin? Krallara tenezzül etmeyen bir kadının aşkını sana sunuyorum.Bu aşkı red mi edeceksin?

Hava, artık iyice kararmıştı. Ayın donuk ışıklarında ikisinin de silüetleri belli oluyordu.Farahnaz Sultan'ın gözlerinin parlaklığı karanlıkları yarıyor gibiydi:

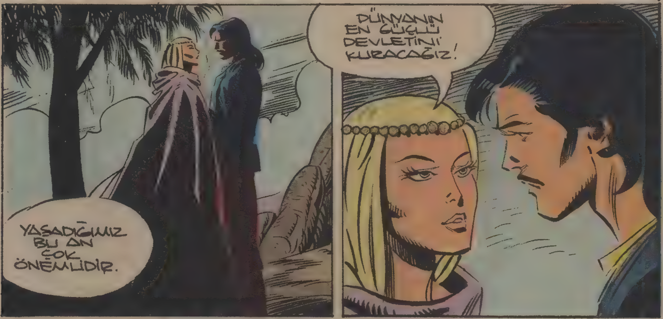
YAŞADIĞIMIZ BU AN ÇOK ÖNEMLİDİR.
DÜNYANIN EN GÜÇLÜ DEVLETİNİ KURACAĞIZ!

—Yaşadığımız bu an çok önemlidir. Sana her şeyi hazırladığımı bildiriyorum. Orduda bulunan en yüksek subaylar benim elimdedir.Bir kelime söyle.. Uzun Hasan'la beraber Şehzade Halil de ölecektir. Osmanlı Ordusu yıkıldıktan sonra karşımızda bize direnecek tek güç kalmayacak. Ben bütün komutanları kendime itaat ettirdim.Bunlar sana karşı da boyun eğecektir. Dünyanın en güçlü devletini kuracağız. İşte sana sunmak istediğim budur...

Farahnaz Sultan sustu, kısa bir an Kara Murat'ın donuk yüzünü inceledi.

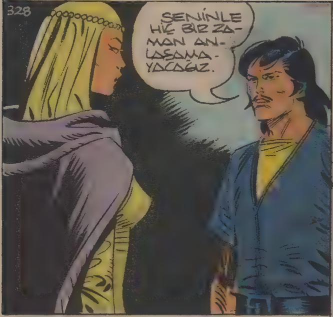
SENİNLE HİÇ BİR ZAMAN ANLAŞAMAYACAĞIZ.

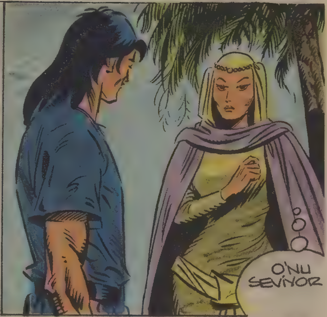
O'NU SEVİYOR

—Nasıl? Kabul ediyor musun?

Kara Murat doğrudan doğruya, kesin bir ifade ile:

—Hayır! dedi.

Kadının ihtiraslı gözlerine uzun uzun bakarak ekledi:

—Bana öyle geliyor ki, seninle hiç bir zaman anlaşamayacağız. Bununla beraber ruhundaki bu kudreti takdir ediyorum. Yüksek emellerin ve sınırsız ihtirasların var. Ama teklifini kabul etmem mümkün değil.

Farahnaz Sultan şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak Kara Murat'ı süzdü.Aynı anda aklına birdenbire Kristalya geldi. Evet, evet..Kara Murat onu seviyor ve bu yüzden kendisini reddediyordu.

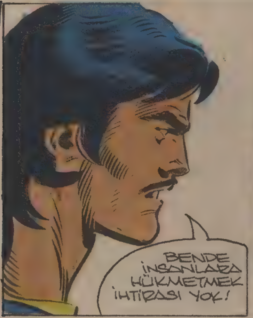
BENDE İNSANLARA HÜKMETMEK İHTİRASI YOK!

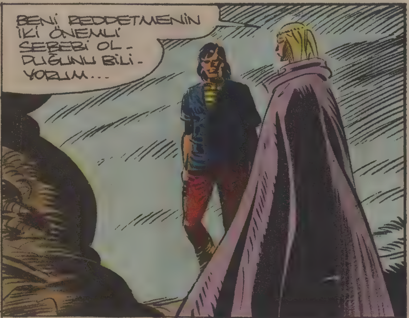
BENİ REDDETMENİN İKİ ÖNEMLİ SEBEBİ OLDUĞUNU BİLİYORUM...

Boğuk bir sesle:

—Sana engel olan kimdir? diye sordu.

Kara Murat:

—Ben bir serüven adamıyım, dedi. Böyle yüksek bir hayata hiç bir zaman özenmedim. Bende insanlara hükmetmek ihtirası yok. Birçok savaşa girdim ama aslında hep barışı özledim. Sözlerime inan, eğer dünyada senin hayallerini gerçek yapacak biri varsa, o da... Ben değilim...

Farahnaz Sultan kaşlarını çattı. Yüzünde fırtına bulutları dolaşıyordu sanki.. Ayın donuk ışıklarında bile bu açıkça belli oluyordu:

—Beni reddetmenin iki önemli sebebi olduğunu biliyorum.

—Hangi sebepler?

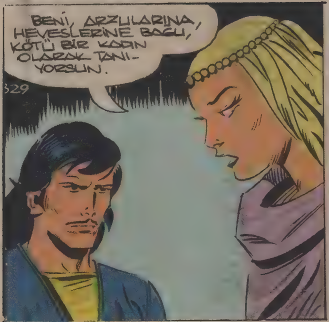
BENİ, ARZULARINA, HEVESLERİNE BAĞLI, KÖTÜ BİR KADIN OLARAK TANI-YORSUN.
329

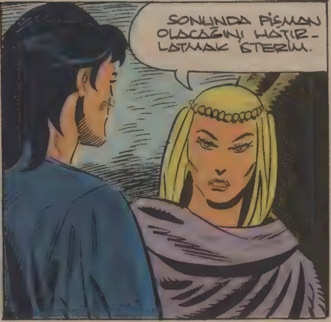
SONUNDA PİŞMAN OLACAĞINI HATIR-LATMAK İSTERİM.

—Birincisi, sen beni sevmiyorsun. Benden nefret ediyorsun. Sarayda söylemiş olduğun gibi, beni arzularına, heveslerine bağlı, kötü bir kadın olarak tanıyorsun...

—Öfke anında söylediğim o sözleri unut lütfen...

—Bunu geçelim..Daha önemli olan, Kristalya'yı seviyorsun...Yok, sakin ol.. Yüzünü asma!.. Söylediğim gerçektir. Benim duygularımla oynadığın için suçlusun. Sonunda pişman olacağını hatırlatmak isterim.

Kara Murat cevap vermedi. Farahnaz Sultan korkunç bir bakışla onu süzüyordu. Dudakları titreyerek:

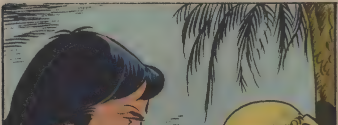
KRİSTALYA'YI, AKLININ ALAMAYACAĞI İŞKENCELERLE ÖLDÜRTÜRÜM!

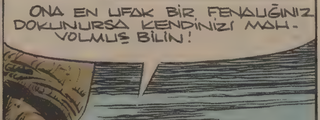
ONA EN UFAK BİR FENALIĞINIZ DOKUNURSA KENDİNİZİ MAHVOLMUŞ BİLİN!

—Bütün sırlarımı biliyorsun, dedi. Ama eğer, sevdiğin kızın hayatına önem veriyorsan, bildiklerini unut..Yoksa intikamım fena olur...Kristalya'yı, aklının alamayacağı işkencelerle öldürtürüm...

Kısa bir an birbirlerine düşmanca baktılar. Kara Murat sordu:

— Kristalya nerede?

—Yılanlı Mahmut'un elinde.. Biliyorsun, Yılanlı Mahmut yalnız benden emir alır.

—Öyleyse sana şunu hatırlatayım... Ona en ufak bir fenalığın dokunursa, kendinizi mahvolmuş bilin!...

—Haydi, defol git!.. Konuşacağımız tek kelime kalmadı. Sevgilinin hayatına önem veriyorsan, işlerime engel olmaya kalkma...

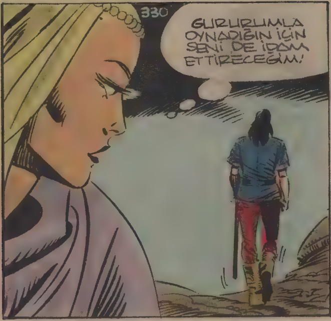
330
GURURUMLA OYNADIĞIN İÇİN SENİ DE İDAM ETTİRECEĞİM!

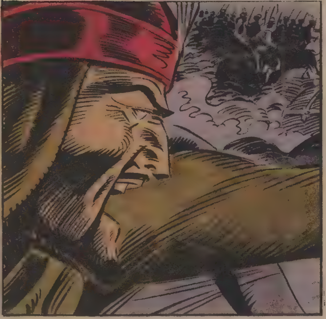

Bütün kızgınlığına rağmen, Kara Murat'ı yakalatmaya cesaret edemeyen Farahnaz Sultan, uzaklaşan delikanlının arkasından kinle baktı:

— Aptal!.. Geçitteki gizli orduya tek başına nasıl engel olabilirsin? Yarın her şey istediğim gibi olacak. Gururumla oynadığın için seni de idam ettireceğim.. Hem de zevkle astıracağım!...

* * *

Güneş doğarken, bir yandan Fatih Sultan Mehmet, öbür yandan Uzun Hasan hücum emrini verdi.

Yanaşık düzende bulunan birlikler hemen harekete geçtiler.

Komutanların sert emirlerinden sonra müthiş gürültüler, silah şakırtıları ve acı çığlıklar arasında tarihin en büyük savaşlarından biri başladı.

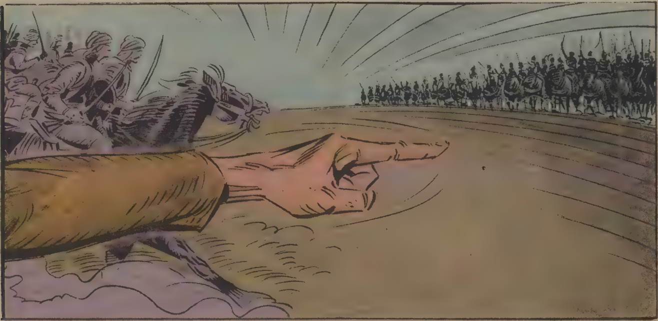

Öğleye doğru iki ordu da ne ilerlemiş, ne gerilemişti.

Ortalık kan denizi halindeydi.

Kopan kollar, kafalar, bacaklar, üst üste yığılıyor, yaralıların tüyler ürpertici feryatları dalga dalga gökyüzüne yükseliyordu.

Osmanlı ordusunun orta kısmındaki Kapıkule askerlerine Fatih, sağ kanadına Şehzade Beyazid, sol kanadına ise Şehzade Mustafa kumanda ediyordu.

Uzun Hasan, Akkoyunlu ordusunun merkezini yönetmekteydi.Sağ ve sol kanatları da Fatih gibi, oğullarına vermişti... Saatler ilerledikçe, Osmanlı ordusunda yavaş yavaş sinsi bir endişenin başladığı fark edildi.

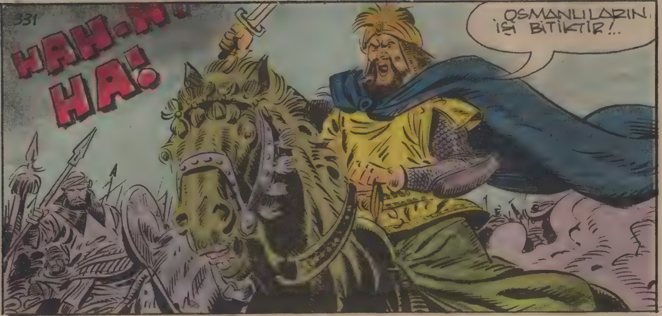
331
HAH-HA! HA!
OSMANLILARIN İŞİ BİTİKTİR!..

Savaş bütün şiddetiyle devam ediyor, havada sayısız şimşeklerin göz kamaştırıcı parıltıları görülüyordu.

Her şimşek bir mızrak, bir kılıç, bir pala idi...

Saat üçe doğru, göğsüne kadar kana bulanmış bir atın üzerinde savaş alanını bir uçtan öbür uca kadar dolaşan Uzun Hasan, elinte tuttuğu kanlı kılıcı havada sallayarak kesin darbeyi indirmeye karar verdi... Kahkahalar atarak:

—Hah, hah, ha!..Osmanlıların işi bitiktir! diye haykırdı...

Uzun Hasan yedek kuvvetlerini topladı, önden ortalığı kasırga gibi altüst eden bir süvari bulutu gönderdikten sonra kendisi saldırıya geçti.

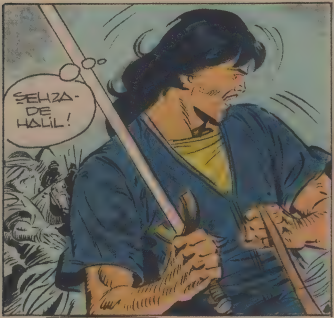
ŞEHZADE HALİL!

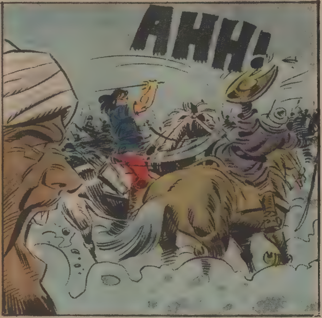

Ama Osmanlı Ordusu hâlâ gücünü kaybetmemişti...

Çarpışma çok şiddetli ve kanlı oldu...

İki ordu da yarı yarıya eridi..Kalkan her kılıçtan, savrulan her mızraktan, sıkılan her kurşundan sonra hırıltılar, küfürler, çığlıklar yükseldi.

Sabahtan beri kılıç sallayan Kara Murat savaş alanında ansızın Şehzade Halil'i görerek atını hırsla mahmuzladı...

Onunla görülecek eski bir hesabı vardı..

Kara Murat'ın atı, atlayarak, sıçrayarak çevresine kuvvetli tekmeler fırlatarak kendisine yol açtı.

Yapacağı kavganın savaşın sonucunu etkileyeceğinden habersiz olan Kara Murat, kısa zamanda Şehzade Halil'e yetişti ve:

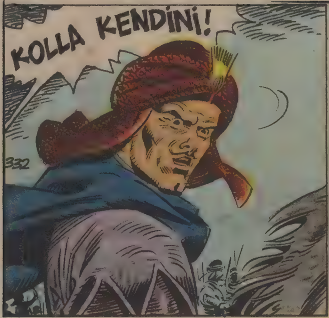

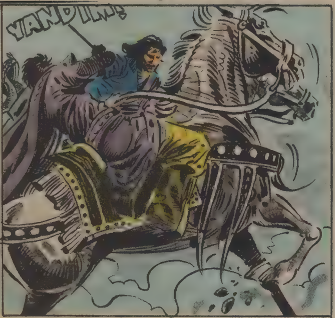

—Kolla kendini! diye haykırdı...

Şehzade Halil onu görür görmez tanıdı, yüzünde bir nefret dalgası dolaştı:

—Hain, alçak!...Seni şimdi geberteyim de gör!

Şehzade Halil, elindeki palayı kaldırdı. Ama bu hareketi, zırhsız kalan omuzunun ortaya çıkmasına sebep oldu.

Kara Murat şimşek gibi bir uzanışla kılıcını düşmanının omuzuna sokarak onu atından yere düşürdü.

—Aaaah!...Yandım!

Savaş alanı bir anda dalgalandı:

—Şehzade Halil vuruldu!

—Şehzade Halil ölüyor!... Çığlıkları yeri göğü sarstı.

Akkoyunlu Hükümdarı Uzun Hasan, oğlunun yaralandığını duyunca çılgına döndü. Arkasındaki askerlerle beraber, çığlıkların geldiği tarafa yöneldi...

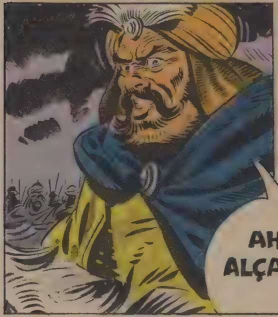

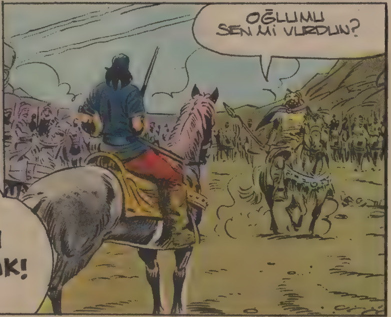
OĞLUMU SEN Mİ VURDUN?

Yaklaşınca, Kara Murat'ı o da tanıdı:

—Ah alçak! Seni gebertеceğim! diye haykırarak atını dört nala onun üzerine sürdü.

Yanındaki Osmanlı akıncıları tarafından çok iyi korunan KaraMurat, çevresini emniyet altına almıştı...

Bu yüzden büyük bir rahatlıkla, iri yarı düşmanının saldırısını bekledi.

Az sonra ikisi de, ölü ve yaralılarla dolu olan bu kanlı savaş alanında karşı karşıya bulunuyordu.

Uzun Hasan:

—Oğlumu sen mi vurdun? diye kükredi.

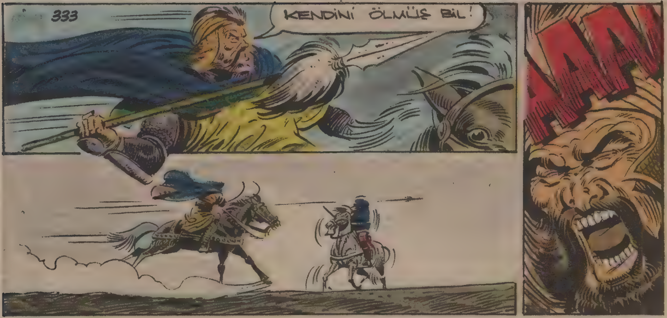

Kara Murat, zırhlar içindeki Akkoyunlu Hükümdarını tanıdı:

—Evet, ben vurdum!

—Öyleyse kendini ölmüş bil!

Uzun Hasan bunu söyledikten sonra hızla atını sürerek mızrağını şimşek gibi fırlattı...

Zırhsız olduğundan, daha hafif ve daha çevik olan Kara Murat yana doğru atılarak mızrağın etkisinden kurtuldu.

Atını tutamayan Uzun Hasan onun ilerisine geçerek durdu.

Kara Murat hızla dönerek düşmanının üzerine atıldı..

Kendisini korumaya vakit bulamayan Uzun Hasan ansızın uzun ve acı bir çığlık kopardı.

Kara Murat'ın müthiş kılıç darbesiyle koca hükümdar yere yuvarlanmış,atı kişneyerek savaş yerinden kaçmıştı....

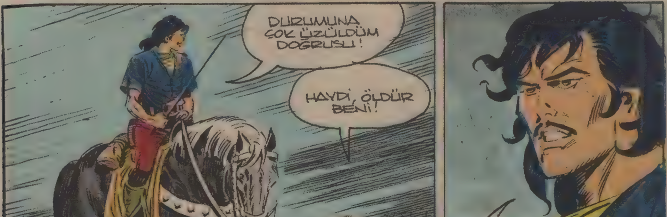
DURUMUNA ÇOK ÜZÜLDÜM DOĞRUSU!
HAYDİ, ÖLDÜR BENİ!
HAYIR!..

Kara Murat yarı alaylı bir sesle:

—Durumuna çok üzüldüm doğrusu! dedi.

Uzun Hasan, kılıç darbesini yiyerek atından düşmüştü ama kalın zırhları sayesinde bu tehlikeyi yara almadan atlatmıştı...

Acı bir sesle:

—Haydi, öldür beni! dedi.

Kara Murat başını salladı:

—Hayır!... Bir hükümdar, böyle zavallı bir şekilde ölmemeli..Çek kılıcını vuruşalım.

Uzun Hasan "Vuruşalım" derken, Kara Murat'ın çevresini kalabalık bir düşman grubu sardı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

18 TEMMUZ 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI: 547 FIYATI 30 LIRA

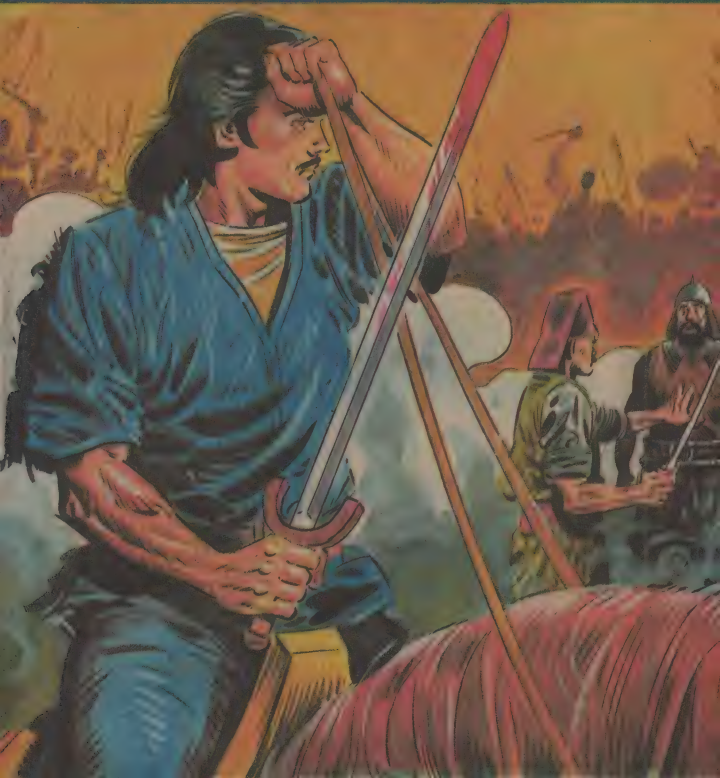

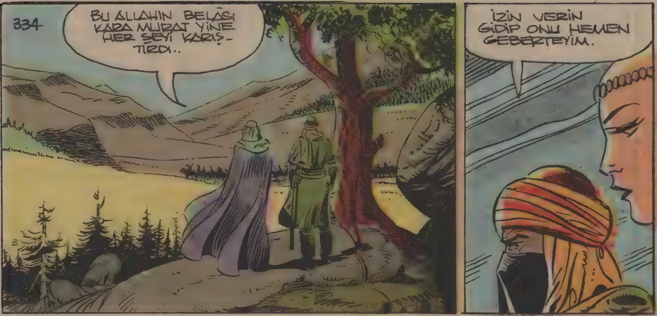
334
BU ALLAHIN BELASI KARA MURAT YİNE HER ŞEYİ KARIŞTIRDI..
İZİN VERİN GİDİP ONU HEMEN GEBERTEYİM.

Aynı anda Akkoyunlular Uzun Hasan'ı alarak geri çekilmeye başladılar...

Bütün amaçları, hükümdarlarını ölümden kurtarmaktı...

Şehzade Halil'in yaralanması ve Uzun Hasan'ın attan düşmesi Akkoyunlu ordusunun dağılmasına yol açtı.. Hatlar yer yer çöktü ve Osmanlılar ilerlemeye başladı...

Savaşı bir tepeden seyreden Farahnaz Sultan, yanında duran Yılanlı Mahmut'a:

—Bu Allahın belası Kara Murat yine herşeyi karıştırdı! dedi.

Yılanlı Mahmut'un gözleri büyük bir kinle ışıldıyordu:

—İzin verin gidip onu hemen geberteyim...

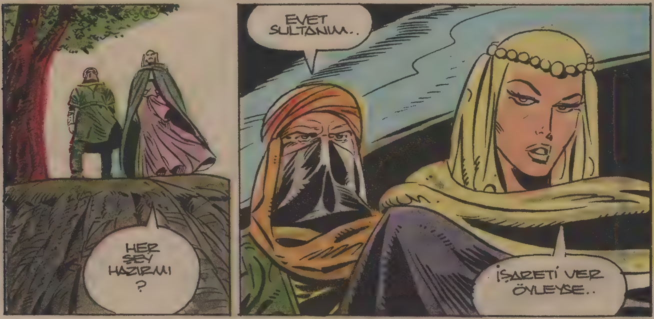
HER ŞEY HAZIR MI ?
EVET SULTANIM..
İŞARETİ VER ÖYLEYSE..

—Hayır! Önce savaşı kazanmamız gerek.. Ondan sonra ne istersen yaparsın!

—Bizim ordu çekilmeye başladı. Savaşı Osmanlılar kazanıyor..

—Evet..Şeytan Geçidi'nde bekleyen gizli orduyu harekete geçirmenin tam zamanı.

—Her şey hazır mı?

—Evet Sultanım.. Vereceğim işaretle gizli ordu Şeytan Geçidi'nden çıkarak Osmanlılara saldıracak.. Sabahtan beri vuruşarak yorulan Osmanlıların bu yeni kuvvete dayanabileceklerini sanmıyorum..

—Haydi, işareti ver öyleyse.. Şu andan itibaren ben hükümdar, sen de başkomutansın...

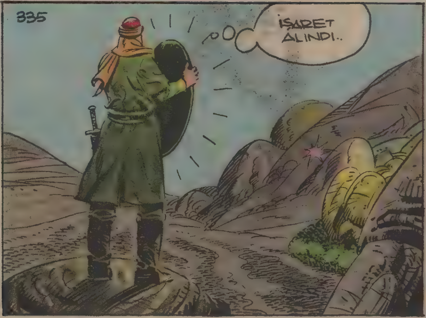

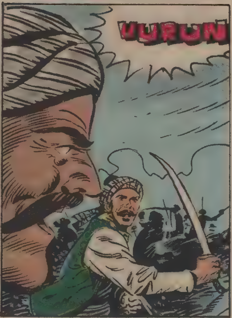

Yılanlı Mahmut vahşi bir sevinç kahkahası atarak fırladı. Bir kayanın üzerine çıkıp elindeki büyük aynayı güneşe doğru tutarak ışıkla bir takım işaretler yolladı...

Aynanın yansıttığı güneş ışıkları Şeytan Geçidi'ndeki kayaların üzerinde parladı... Oradan aynı şekilde cevap geldi. İşaret alınmıştı...

Bu sırada Osmanlı Ordusu sevinç içinde çalkalanıyor Sadrazam Mahmut Paşa:

—Düşman çöküyor! Haydi yiğitlerim! Vurun! Vurun! diye bağırıyordu..

Savaş alanından görülmeyen Şeytan Geçidi'nin önünde birden yüz kadar atlı belirdi.

Onların arkasında daha binlercesi vardı.

Kara Murat tepeye endişeyle baktı.

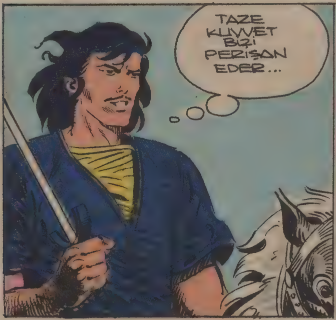
TAZE KUVVET BİZİ PERİŞAN EDER...

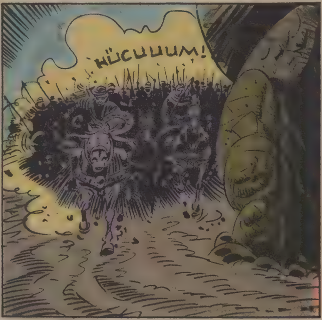

Geçitten çıkacak taze kuvvetin Osmanlı ordusunu perişan edeceğini çok iyi biliyordu.

İki yüz atlı korkunç naralar atarak tepeden sel gibi akıp Osmanlı ordusunun üzerine atıldı...

Onları ikinci üçüncü birlikler izledi.

Bu yeni askerlerin sonu gelmiyordu.

Fatih Sultan Mehmet'in gözlerinde ilk defa bir endişe bulutu dolaştı..

—Galiba tuzağa düşürüldük!

Sadrazam Mahmut Paşa:

—Allah kahretsin! Bunlar da nereden çıktı? diye homurdandı.

Osmanlı paşaları ve akıncı beyleri ordunun paniğe kapılmasını önlemek için büyük çaba harcıyor:

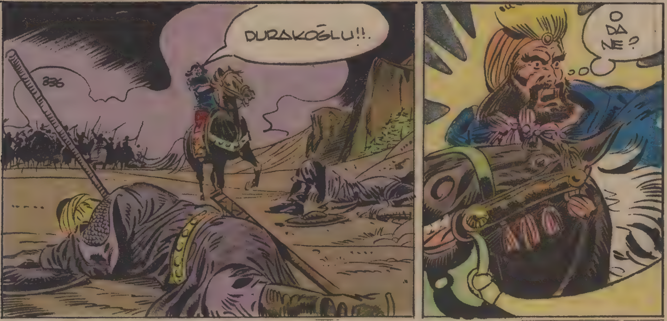
DURAKOĞLU!!
O DA NE?

—Alt tarafı birkaç yüz kişi.. Onları da tepeleriz! diye moral veriyordu.

Ama Şeytan Geçidi'nden çıkan düşman askerlerinin arkası bir türlü kesilmiyordu.

Kara Murat'ın da yüzü endişeyle kasılmıştı..

—Durakoğlu! Durakoğlu! Neredesin! diye haykırdı.

Sonra yumruklarını sıkıp, dişleriyle dudaklarını kanatırcasına ısırarak devam etti.

—Biraz daha gecikirsen mahvolacağız!.

Dağılan ordusunu toplamaya çalışan Uzun Hasan, Şeytan Geçidi'nden çıkarak kasırga şiddetiyle Osmanlılar'ın üzerine saldıran askerleri görünce önce şaşırdı:

—Allah! Allah..Bunlar da nereden çıktı?

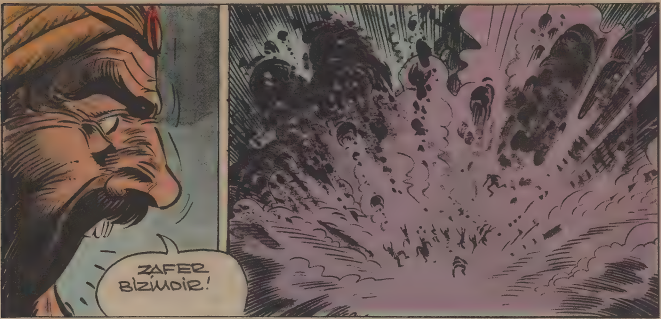
ZAFER BİZİMDİR!

diye söylendi. Sonra bu yeni birliklerin savaşın kaderini değiştireceğini düşünerek sevinçle haykırdı:

—Haydi aslanlarım! Hücum! Zafer bizimdir!...

Fakat...Aynı anda müthiş bir gök gürültüsü koptu sanki...

Yer yerinden oynadı...

Şeytan Geçidi'nin kayaları sarsılıp çatladı...

Gökyüzüne doğru muazzam bir alev fışkırdı.

Dev kayalar parça parça olarak yuvarlandı, Şeytan Geçidi'nin ağzını tıkadı...

Kollar uçtu kafalar koptu gövdeler kayalara yapıştı...

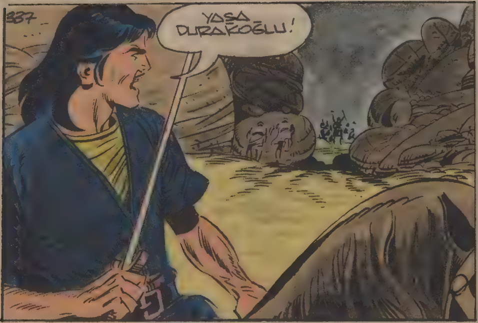
YAŞA DURAKOĞLU!

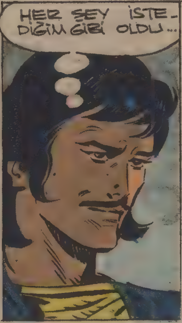
HER ŞEY İSTEDİĞİM GİBİ OLDU...

Geçitteki binlerce askerden sağ kalanlar dehşet içinde dönerek geri kaçmaya ve bir an önce bu lanetli yerden kurtulmaya çalıştı.

Kan ve duman her yeri kaplamıştı.. Askerler birbirlerini eziyordu...

Şeytan Geçidi'ndeki patlamayı savaş alanından sevinçle izleyen Kara Murat:

—Yaşa Durakoğlu!.. diye haykırdı.

Savaş başlamadan önceki gece gün ağarıncaya kadar Selami Dede'nin hanındaki barut fıçılarını katırlara yükleyerek Şeytan Geçidi'nin ağzına taşımışlardı...

Selami Dede, göç ederken taşıyamayacağı barut fıçılarını hiç ummadığı şekilde yüksek fiyata sattığı için memnundu.

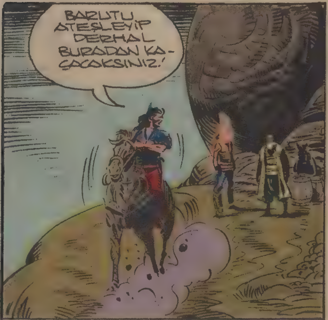
BARUTU ATEŞLEYİP DERHAL BURADAN KAÇACAKSINIZ!

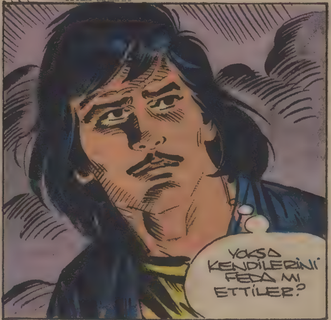
YOKSA KENDİLERİNİ FEDA MI ETTİLER?

Kara Murat bütün hazırlığı yaptıktan sonra Durakoğlu ile Selami Dede'den ayrılırken onlara:

—Dikkat edin, demişti. Hücum başlayınca barutu ateşleyip derhal buradan kaçacaksınız. Yoksa siz de havaya uçarsınız!...

Her şey Kara Murat'ın planladığı gibi olmuş ve kayalar parçalanarak geçidi tıkamıştı.

Peki Durakoğlu ile Selami Dede neredeydi?

İkisi de görünürlerde yoktu...

Acaba kaçamamışlar mıydı?

Kara Murat yıkılan geçide hazin hazin bakarak:

—Yoksa kendilerini feda mı ettiler? diye mırıldandı.

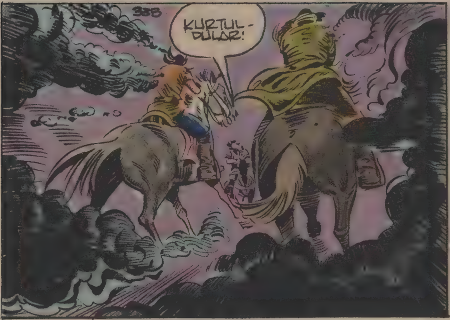

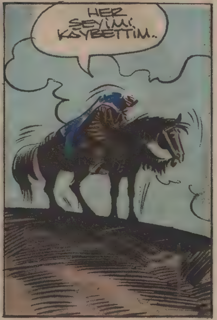
HER ŞEYİMİ KAYBETTİM..

Birden alev ve dumanlar arasında iki atlı belirdi...

Bunlar, geçitten son süratle uzaklaşmakta olan Durakoğlu ile Selami Dede idi...

Kara Murat coşkun bir sevinç içinde:

—Kurtuldular.. Geliyorlar!... Şimdi ağız tadıyla dövüşebilirim... dedi.

Artık zafer Osmanlı ordusunundu..

Bir an umutlanan düşman şimdi panik halinde kaçıyordu...

Sadık adamları tarafından savaş alanından uzaklaştırılan Uzun Hasan canını zor kurtardı.

Mağrur hükümdar çökmüş yıkılmış perişan olmuştu...

—Sultan Mehmet beni yendi. Her şeyimi kaybettim! diye acı acı söylendi.

Uzun Hasan'ın yıllardır süren dünya imparatorluğu rüyası böylece hazin bir şekilde bitiyordu...

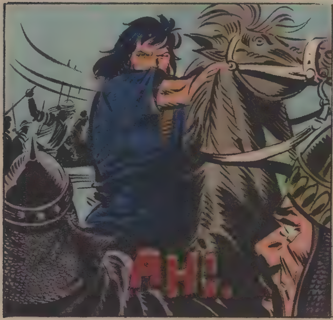

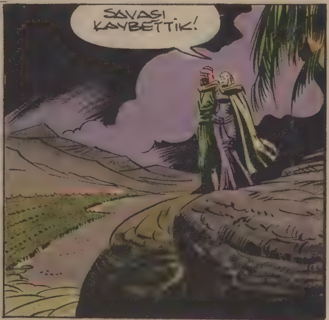
SAVAŞI KAYBETTİK!

Savaş alanında kanlar sel gibi akıyor, cesetler dağ gibi yığılıyordu.

Kara Murat en önde vuruşuyor, düşmanın ta ortalarına kadar sokularak sanki ölümü arıyordu...

Tepedeki söğüt ağacının altından savaşın bütün safhalarını dikkatle izleyen Farahnaz Sultan her şeyin mahvolduğunu görünce:

—Allah kahretsin! diye haykırdı. Savaşı kaybettik!...

Yanında duran Yılanlı Mahmut:

—Evet, dedi. Akkoyunlu ordusu artık toparlanamaz! Kara Murat tüm planlarımızı berbat etti...

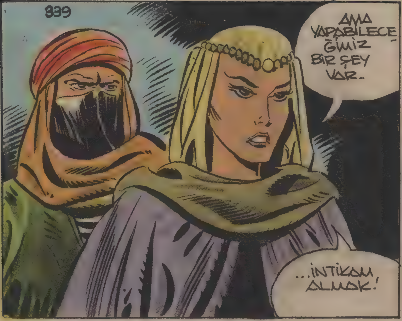
339
AMA YAPABİLECEĞİMİZ BİR ŞEY VAR..
...İNTİKAM ALMAK!

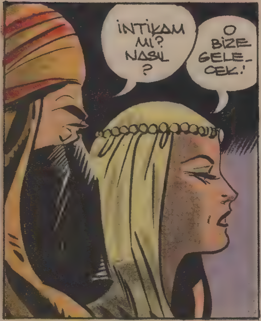
İNTİKAM MI? NASIL ?
O BİZE GELECEK!

...Bütün hayallerimize veda etmemiz gerekiyor...Her şey bitti.

Farahnaz Sultan, kinle ışıldayan gözlerini savaş alanından ayırmadan kısık bir sesle söylendi:

—Ama yapabileceğimiz bir şey var!
—Nedir o?
—İntikam almak!

Yılanlı Mahmut, sinirli bir kahkaha attı:

—İntikam mı? Nasıl? Binlerce askerin arasındaki Kara Murat'ın yanına bile yaklaşamayız.

Farahnaz Sultan, dişlerini gıcırdattı:
—Biz gitmeyeceğiz...O bize gelecek...
—Nasıl?

—Dediklerimi yaparsan, Kara Murat elimizdedir.

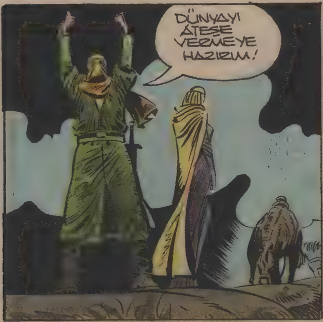
DÜNYAYI ATEŞE VERMEYE HAZIRIM!

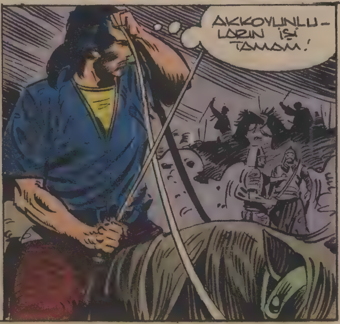
AKKOYUNLULARIN İŞİ TAMAM!

Yılanlı Mahmut'un gözlerinde ani bir parıltı belirdi. Kara Murat'a karşı duyduğu korkunç kinin yansımasıydı bu... Hiddet ve nefretle homurdandı:

—Onu elime geçirmek için her şeyi yaparım! O alçağı yakalamanın bir çaresini bulduysan hemen söyle... Dünyayı ateşe vermeye hazırım!..

★★★

Kara Murat, karşısındaki son düşmanı da tepeleyince atını durdurdu.

Sabahtan beri kılıç sallıyordu.

Alnındaki terleri silerek, kaçan Akkoyunlu ordusuna baktı.

Yeniçeriler, yakaladıkları düşmanı kılıçtan geçiriyor, teslim olanları ise esir alıyorlardı.

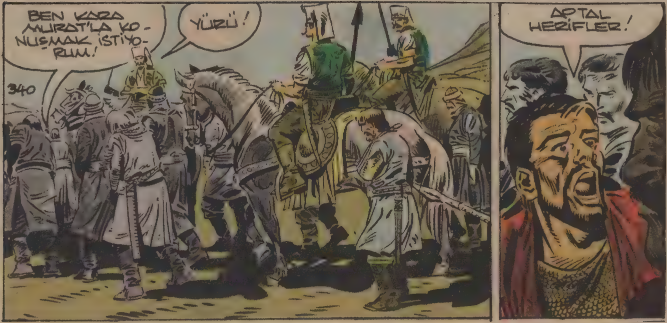
BEN KARA MURAT'LA KONUŞMAK İSTİYORUM!
YÜRÜ!
340
APTAL HERİFLER!

Tutsaklar sıraya dizilerek gruplar halinde cephe gerisine götürülüyordu.

Hepsi de yorgun, bitkin ve perişandı.

Bir ara esir kafilesinin arasında bulunan bir adamın:

—Beni Kara Murat'ın yanına götürün! Ben Kara Murat'la konuşmak istiyorum! diye bağırdığı duyuldu.

Yeniçeriler homurdandı:

—Haydi oradan sersem! Yürü!

Ufak tefek adam, bu defa daha yüksek sesle bağırmaya başladı:

—Aptal herifler! Ne diyorsam onu yapın! Ben Kara Murat'ı görmek istiyorum.

—Yürü deyyus!..Seninle uğraşacak vaktimiz yok!..

Adam, kafasına yediği bir kılıç tersi ile yere yıkıldı. Kalktığı zaman alnından kanlar akıyordu.

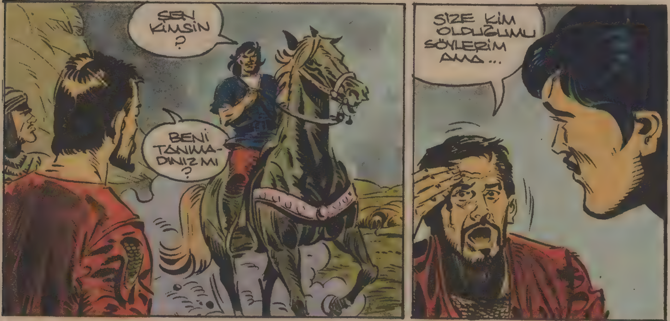
SEN KİMSİN ?
BENİ TANIMADINIZ MI ?
SİZE KİM OLDUĞUMU SÖYLERİM AMA...

Kara Murat, esirlerden birinin devamlı olarak kendisine seslendiğini haber alınca atını ona doğru sürüp:

—Sen kimsin? dedi.

Adam, alnındaki kanları eliyle silmeye çalışarak sordu:

—Beni tanımadınız mı beyzadem?

—Hayır...

—Size kim olduğumu söylerim ama bu durumda değil... Önce şu azgın heriflerin beni bırakması lazım...

Kara Murat yeniçerilere, esiri bırakmalarını söyledi.

Serbest kalan adam, Kara Murat'ın yanına yaklaşarak:

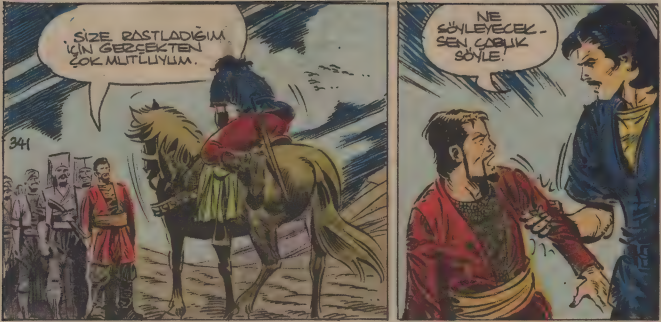
SİZE RASTLADIĞIM İÇİN GERÇEKTEN ÇOK MUTLUYUM.
341
NE SÖYLEYECEKSEN ÇABUK SÖYLE!

—Beni Tebriz Sarayı'nda çok görmüştünüz, efendim, dedi. Biraz düşünün... Hatırlayacaksınız... Ben Cafer'im...

—Tamam... Farahnaz Sultan'ın adamı...

—Evet...Size rastladığım için gerçekten çok mutluyum...

Kara Murat adamı kolundan yakalayarak sarstı:

—Bırak gevelemeyi!.. Ne söyleyeceksen çabuk söyle...Yoksa leşini yere sererim...

Cafer başını salladı:

—Öfkelenmeyin efendim. Ben sizin dostunuz olduğum için buraya geldim... Öğrenmek isteyeceğiniz bir şeyi size haber vermek için arkanızdan koşup duruyorum...

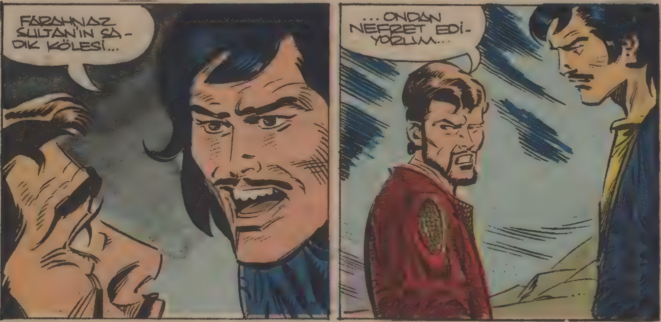
FARAHNAZ SULTAN'IN SADIK KÖLESİ...
... ONDAN NEFRET EDİYORUM...

Bir tuzağa düşürülmek istendiğini düşünen Kara Murat sinirli bir kahkaha attı:

—Sen ha? Farahnaz Sultan'ın sadık kölesi olan sen şimdi benim dostum oldun öyle mi?

—Doğru söylüyorsunuz...Ben onun kölesiydim. Ama burada anlatılması uzun sürecek sebeplerden dolayı ondan nefret ediyordum. Ondan da, zalim nişanlısı Şehzade Halil'den de nefret ederek yanlarında yaşadım...

Bu sözleri söylerken adamın yüzü değişmişti. Samimi miydi, yoksa çok iyi rol mü yapıyordu, bu belli değildi.

Kara Murat düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

25 TEMMUZ 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLIK DERGISI ✱ SAYI: 548 FIYATI 30 LIRA

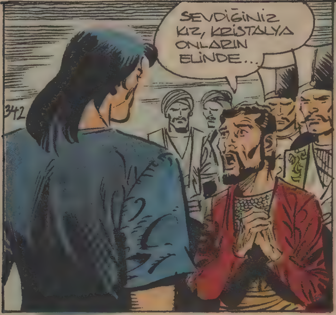
SEVDİĞİNİZ KIZ, KRİSTALYA ONLARIN ELİNDE...
342

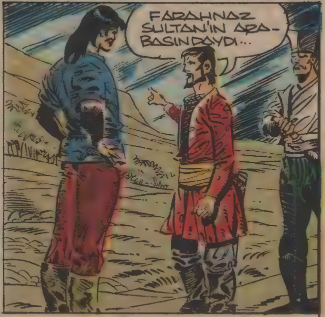
FARAHNAZ SULTAN'IN ARABASINDAYDI...

—Pekala,dedi. Bana ne haber vereceksin?

—Farahnaz Sultan size müthiş bir intikam hazırlıyor... Yılanlı Mahmut'la aralarında geçen bir konuşmayı duyduğum zaman tüylerim diken diken oldu.

—Nasıl bir intikam bu?

—Sevdiğiniz kız, Kristalya onların elinde...

—Evet, bunu biliyorum...

—O kızı kurtarmak için kendinizi tehlikeye atacağınızı düşünüyorlar.

—Bu olabilir...Ama önce Kristalya'nın nerede olduğunu bilmem gerek.

—Üç saat kadar önce, şu karşıki tepede, Farahnaz Sultan'ın arabasındaydı. Sımsıkı bağlı olarak tabii.

—Şimdi nerede?

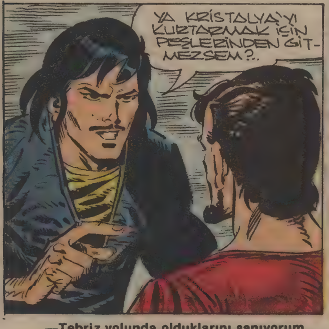
YA KRİSTALYA'YI KURTARMAK İÇİN PEŞLERİNDEN GİTMEZSEM?..

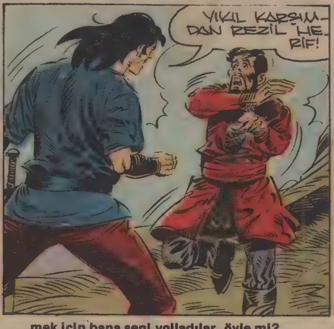
YIKIL KARŞIMDAN REZİL HERİF!

—Tebriz yolunda olduklarını sanıyorum. Sultanın köşküne gidiyorlar.

—Ya Kristalya'yı kurtarmak için peşlerinden gitmezsem?

—Gideceğinize eminler..Ama gitmeyecek olursanız, Yılanlı Mahmut, kızı bir paçavra gibi kirletip, daha sonra feci bir şekilde öldürecek.

—Ah alçak!...Bu iğrenç tuzağı bildirmek için bana seni yolladılar, öyle mi?

Cafer iki büklüm oldu:

—Ben sadece bir dost olarak geldim efendim.. Size yardım etmek istiyorum...

—Yıkıl karşımdan rezil herif.. Yoksa kendimi tutamayıp kafanı koparacağım

Yeniçeriler, Cafer'i yakalayıp, sürükleyerek götürdüler.. Biri:

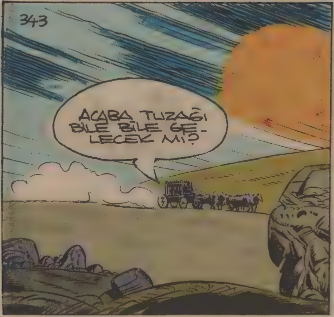
343
ACABA TUZAĞI BİLE BİLE GELECEK Mİ?

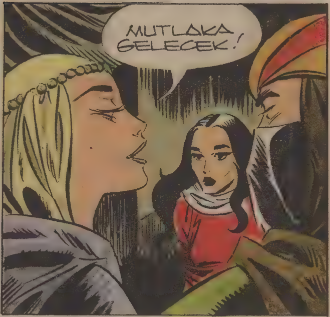
MUTLAKA GELECEK!

—Gebertelim mi? diye sordu.

Kara Murat:

—Hayır, dedi. Bırakın gitsin...

Aynı anda kuzeye doğru giden ve perdeleri sımsıkı kapalı olan bir arabada Yılanlı Mahmut, Farahnaz Sultan'a:

—Acaba tuzağı bile bile gelecek mi? diye soruyordu.

Farahnaz Sultan, kendinden emin bir kahkaha atarak:

—Mutlaka gelecek! dedi. Çünkü dünyada Kara Murat gibi enayiler her devirde çıkmıştır.Gelecek ve ölecek!

Sonra gözlerini, karşı koltukta sımsıkı bağlı bir şekilde oturan Kristalya'ya dikerek hakaret dolu bir sesle mırıldandı:

—Acaba bu kız için ölmeye değer mi? Tanrım! Kara Murat'ı neden bu kadar aptal yarattın?

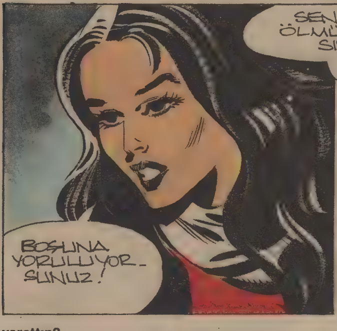
BOŞUNA YORULUYORSUNUZ!

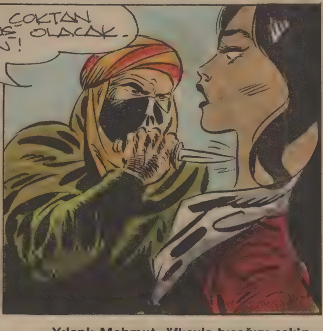
SEN ÇOKTAN ÖLMÜŞ OLACAKSIN!

Kristalya korkudan titriyor ama Farahnaz Sultan ile Yılanlı Mahmut'a karşı duyduğu nefreti saklayamıyordu. Onları iyice çileden çıkarmak için:

—Boşuna yoruluyorsunuz,dedi. Sizin gücünüz Kara Murat'ı durdurmaya yetmez... Gelecek ve beni mutlaka kurtaracak.

Yılanlı Mahmut, öfkeyle bıçağını çekip, Kristalya'nın boğazına dayadı.Genç kızın beyaz teninde kıpkırmızı bir kan damlası belirdi.

Adam, kin dolu bir sesle homurdandı:

— Evet, Kara Murat belki gelecek..Ama o geldiği vakit sen çoktan ölmüş olacaksın güzelim. Çünkü seni öldürecek ona ıstırap vereceğim.

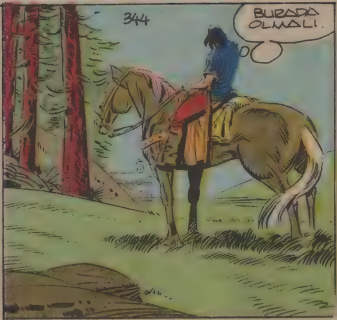
344
BURADA OLMALI.

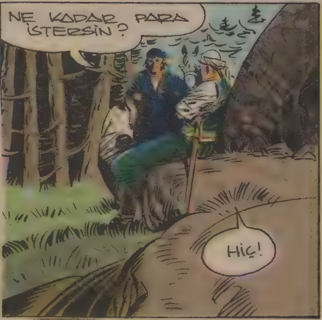
NE KADAR PARA İSTERSİN?
HİÇ!

...Cesedinin başında acı acı ağlarken ben kıs kıs gülerek onu seyredeceğim!.

* * *

Kara Murat dağ yollarını yeteri kadar bilmiyordu.

Erzincan bölgesinin en iyi iz sürücüsü İnce Talat'ı buldu. Adamın nasıl biri olduğunu öğrendiğinden söze şöyle başladı:

— Sevdiğim kızı arabayla kaçıran ve Tebriz'e doğru giden alçakları yakalamak istiyorum. Yaptığım hesaba göre, şu anda dört saat öndeler..Ara yollardan giderek bu mesafeyi kapatabiliriz sanıyorum, tamam mı?

Kara Murat'ı sakin sakin dinleyen İnce Talat:

—Tamam, dedi.

—Madem ki tamam, şu halde aynı fikirdeyiz.Atın uzun bir yolculuğa çıkabilir mi?

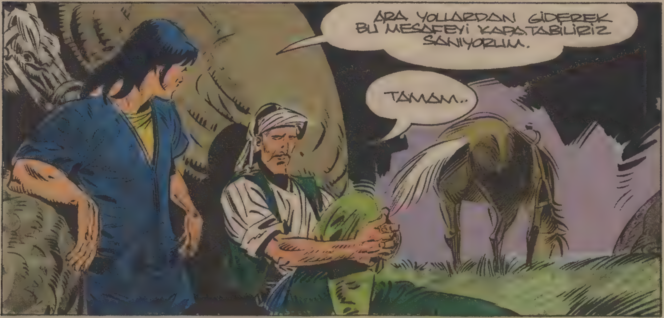
ARA YOLLARDAN GİDEREK BU MESAFEYİ KAPATABİLİRİZ SANIYORUM.
TAMAM..

—İstersem çıkar...

—Öyleyse derhal hareket edeceğiz.

—Adamına göre..Sen kimsin?

—Kara Murat!

İnce Talat afalladı, şöyle bir sendeledi:

— Vay be! dedi.

...Ve biraz sakin ilave etti:

—Kara Murat, ha!.

—Evet...Demek adımı duydun?

—Duymayan var mı ki?

—Peki öyleyse, bana yardım etmek için ne kadar para istersin?

—Hiç

—Ama zor ve tehlikeli bir yolculuk yapacağız...

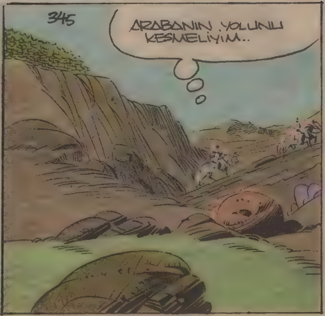

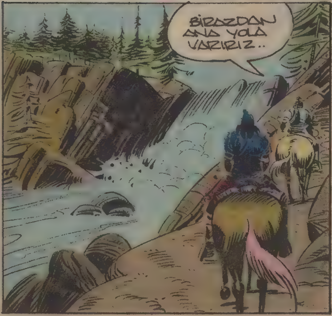
BİRAZDAN ANA YOLA VARIRIZ..

—Olabilir,fakat bu macera hoşuma gitti. Ben izlerin peşinden gidip adamları bulacağım, sen de kızı kurtaracaksın...

—Evet...

On dakika sonra iki atlı tehlikeli dağ yollarından kuzeye doğru hızla ilerlemeye başlamıştı.

Kara Murat'ın beyni kaynıyordu.

İnce Talat, kendisini kısa yoldan götürerek Farahnaz Sultan ile Yılanlı Mahmut'un arabasına yetiştirebilecek miydi acaba?

Vahşi bir avın peşine düşen bir avcı heyecanı duyuyordu.

Dağları, ovaları aşıyor,uçarcasına gidiyorlardı...

Ertesi günü, öğleye doğru tepeden büyük bir yol göründü.

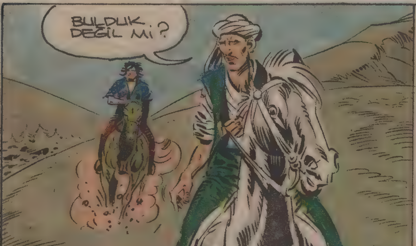
BULDUK DEĞİL Mİ?

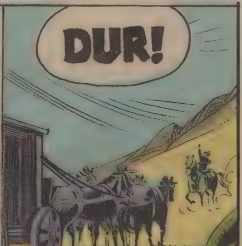

Bu yolun üstünde siyah bir araba vardı.

Siyah araba!...Farahnaz Sultan'ın arabası!...Kristalya bu arabayla kaçırılmıştı...

İnce Talat başını çevirdi ve sordu:

—Bulduk değil mi?

— Evet...Şimdi tepeden, şimşek gibi üzerlerine inelim...

Doludizgin, arabaya doğru at sürdüler..

Kara Murat birkaç dakika sonra arabanın yolunu keserek haykırdı:

—Dur !...

Arabacı korktu, dizginlere asıldı, araba durdu...

İşte kaçakları yakalamıştı...

Kara Murat kapılardan birine doğru koştu, kılıcını çekerek hızla açtı:

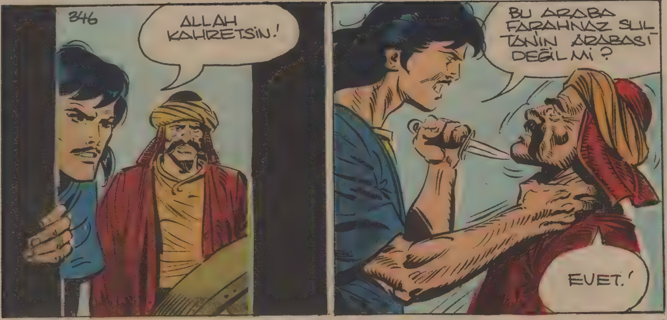
346
ALLAH KAHRETSİN!
BU ARABA FARAHNAZ SULTANIN ARABASI DEĞİL Mİ?
EVET!

— Allah kahretsin !...

Arabada kimseler yoktu. Araba boştu...

Kara Murat'ın mücadele azmi o kadar güçlüydü ki, yılmadı.

Hayal kırıklığı, öfke, sıkıntı, endişe, bütün bunlar delikanlıyı yeniden harekete getirdi...

Bilmek,öğrenmek, kovalamaya devam etmek istiyordu. Gerisinin önemi yoktu. Nasıl olsa onları bulacaktı...

Arabacı, korkudan gözleri büyümüş bir halde bekliyordu.

Kara Murat onun gırtlağına yapıştı, bıçağını çekerek haykırdı:

— Ne biliyorsan söyle...Bu araba Farahnaz Sultan'ın arabası değil mi?...

—Evet...

—Yanında bir de kız vardı, değil mi?.

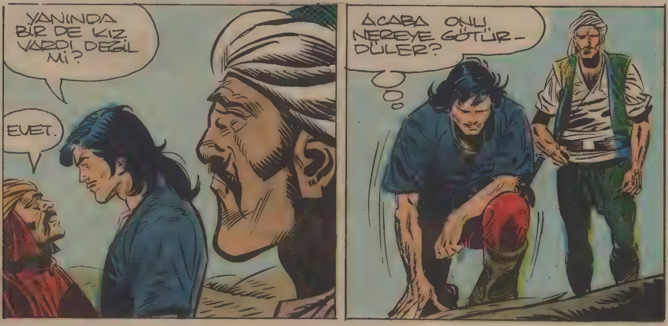
YANINDA BİR DE KIZ VARDI DEĞİL Mİ?
EVET.
ACABA ONU NEREYE GÖTÜRDÜLER?

—Evet...

—Tebriz'e mi gidiyordunuz?

—Evet...

—Yolda vaz geçip, araba mı değiştirdiler?

—Hayır... Atlara binmeyi tercih ettiler. Farahnaz Sultan, kendisini takip edenleri şaşırtmak istiyor.

—O halde yola devam etmeyip buralarda bir yerde mi kalacak?

— Bilmiyorum efendim...

Kara Murat, İnce Talat'ın verdiği özel haritayı açtı, yere serdi. Karmakarışık yollar karşısında bir süre şaşırdı.

Acaba Farahnaz Sultan ile Yılanlı Mahmut, Kristalya'yı nereye götürmüştü?

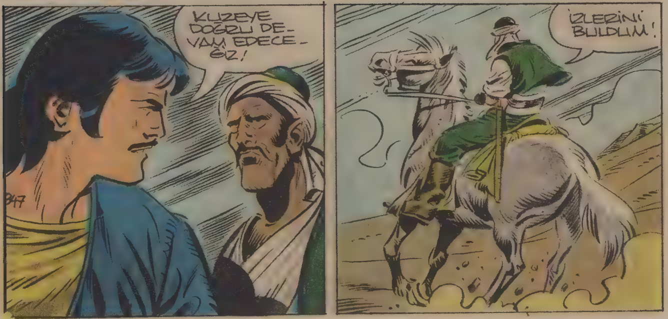
KUZEYE DOĞRU DEVAM EDECEĞİZ!
İZLERİNİ BULDUM!

Birdenbire sinirleri gerildi. Tereddüt etmek istemiyordu. Hatta fazla düşünmek bile istemiyordu. Böyle zamanlarda önsezisi onu hiç aldatmamıştı.

İnce Talat'a:

—Kuzeye doğru yola devam edeceğiz, dedi. Yolda bir iz bulacağımıza eminim.

Yarım saat sonra İnce Talat haykırdı:

—Tamam!... İzlerini buldum!... Üç atlı iki saat kadar önce buradan geçmişler.. İkisi kadın, biri erkek...

Kara Murat atını İnce Talat'ın yanına sürdü:

—Nasıl anladın ikisinin kadın olduğunu?

Adam kurnaz kurnaz güldü:

—Bu benim mesleğim.. Sen de bu yüzden beni yanına almadın mı?

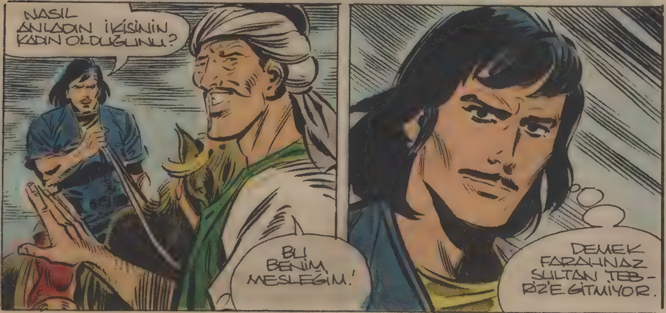
NASIL ANLADIN İKİSİNİN KADIN OLDUĞUNU?
BU BENİM MESLEĞİM!
DEMEK FARAHNAZ SULTAN TEBRİZ'E GİTMİYOR.

—Evet.. Mükemmel bir iz sürücüsün... Ama atlıların cinsiyetini nasıl anladın?

—Basit.. Atlardan birinin nalları, toprakta daha derin iz bırakmış... Binicisinin ağır bir herif olduğu belli.. Öteki iki atın ise izleri çok hafif... Binicilerinin zayıf kişiler oldukları anlaşılıyor.. Bu kadar hafif süvari ancak kadın olabilir.

—Evet, haklısın.. Sanırım doğru iz üzerindeyiz.. Çünkü biz de iki kadınla bir erkeği arıyoruz...

Birden Kara Murat'ın kafasında bir şimşek çaktı.. Beynindeki karanlıkları yırttı, aydınlattı.

Farahnaz Sultan arabayı terk edip, at sırtında yol devam ettiğine göre Tebriz'e gitmiyordu...

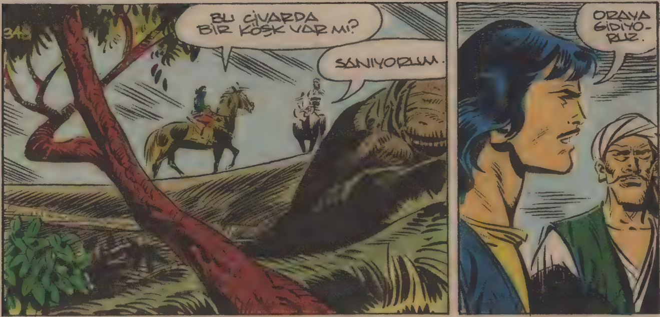
348
BU CİVARDA BİR KÖŞK VAR MI?
SANIYORUM.
ORAYA GİDİYORUZ.

Bir kadının günlerce at sırtında yol alması olanaksızdı.

Demek ki amacı başkaydı...

Ölüm tuzağını değişik bir yerde hazırlayacağı anlaşılıyordu....

—Bu civarlarda bir köy, bir şato, ya da köşk gibi bir yer var mı? diye sordu.

İnce Talat kısa bir an düşündü:

—Evet...Var sanıyorum...Şehzade Halil'in eski bir şatosu var..Duvarları yer yer yıkılmış, terk edilmiş bir bina...

—Tamam...Derhal oraya gidiyoruz.

Kara Murat artık bütün meseleyi kavramıştı. Nasıl olmuştu da şimdiye kadar bunu düşünememişti?

Serüvenin sonu yaklaşıyordu.

Kanlı entrikanın düğümü bu noktadaydı...

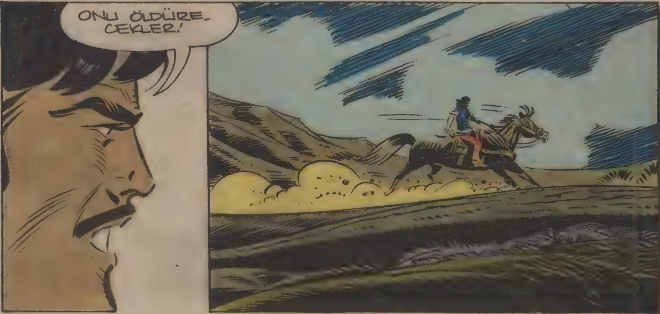
ONU ÖLDÜRECEKLER!

Farahnaz Sultan ile Yılanlı Mahmut'un o eski şatoya gittikleri muhakkaktı...

Peki, Kristalya'ya ne yapacaklardı?

Birden yumruklarını sıkarak haykırdı:

—Ah alçaklar! Onu öldürecekler!

Cinayet hazırlığı belki de şu anda başlamıştı...

Kara Murat, kendisinden intikam almak için genç kızı ölüme götürdüklerini düşününce çıldıracak gibi oldu.

İçinde derin bir sızı vardı.

Kalbinde sanki bir yara kanıyordu.

O zaman Kristalya'ya karşı beslediği aşkın derecesini anladı.

Atını mahmuzladı ve hayvanı yıldırım gibi sürmeye başladı.

Altında yer kayıyordu sanki.. Ağaçlar birer gölge gibi geçiyordu.

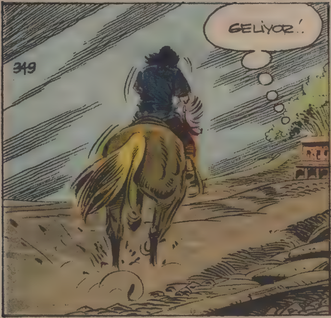

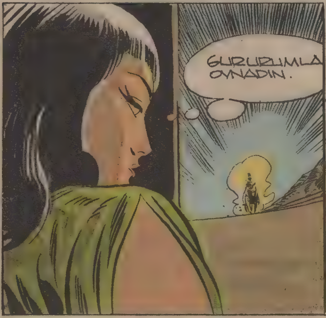
GURURUMLA OYNADIN.

İnce Talat çok gerilerde kalmıştı.

* * *

Şatoya giden yol üzerinde küçük bir han vardı.

Farahnaz Sultan, hanın penceresinden, arkasında bir toz bulutu bırakarak hızla yaklaşmakta olan Kara Murat'ı görünce:

—Tamam, geliyor! dedi. Sevgilisini kurtarmak için acele ediyor...

Bu düşünce Farahnaz Sultan'ın kalbini tutuşturan kini iyice alevlendirdi. O anda önüne çıkacak her şeyi yakmaya hazır korkunç bir yangın gibiydi...

Dişlerini gıcırdatarak:

— Gel bakalım Kara Murat! dedi. Bütün işlerimi altüst ettiğin yetmiyormuş gibi aşkımı reddettin, gururumla oynadın. Bütün bunlardan sonra seni yaşatır mıyım sanıyorsun?

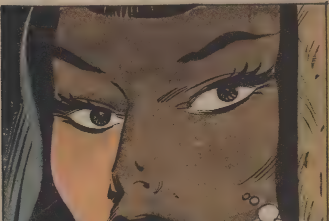
HAYDİ, ÇABUK GEL!

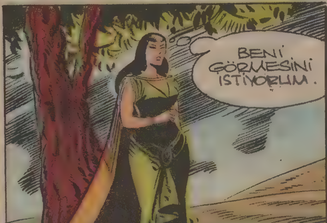
BENİ GÖRMESİNİ İSTİYORUM.

Vahşi bir şekilde gülümseyerek devam etti:

— Haydi,çabuk gel... Bakalım senin için hazırladığım sürprizi beğenecek misin?

Farahnaz Sultan hanın avlusuna çıkarak çimenlerin üzerinde sakin bir şekilde gezinmeye başladı.

Kara Murat'ın kendisini görmesini istiyordu.

Böylece delikanlı yolunu değiştirecek ve handa kurulan tuzağa düşecekti.

Farahnaz Sultan, Yılanlı Mahmut'u Kristalya ile beraber şatoya yollamış ve:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

1 AĞUSTOS 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 39 FİYATI 30 LİRA

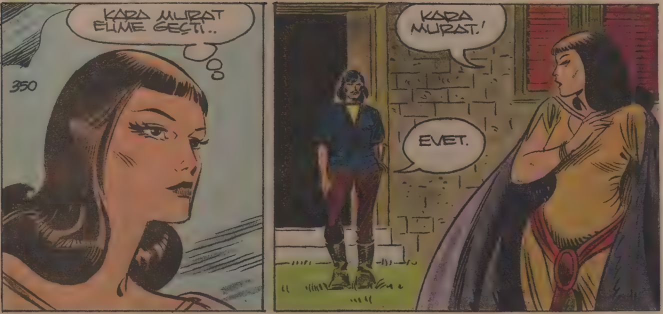
KARA MURAT ELİME GEÇTİ..
350
KARA MURAT!
EVET.

—Kara Murat'a ilk tuzağı burada ben kuracağım,demişti. Eğer kurtulup beni atlatarak şatoya gelirse sen haklarsın...

Sonra hanın mahzenine inerek uzun uzun bir şeyler hazırlamıştı.

Farahnaz Sultan hanın avlusunda kendi evinde dolaşan bir insan serbestliğiyle gezin-

için dönünce oldu-

Kapı ile kendi arasında ve yol üstünde Kara Murat duruyordu.

Dehşet içinde kalmış gibi:

—Kara Murat! diye mırıldandı.

Kara Murat hafifçe gülümsedi.

—Evet, bendenizim...

Farahnaz Sultan çok iyi oyuncuydu. Şaşkın şaşkın tekrarladı.

—Kara Murat sen buradasın ha?

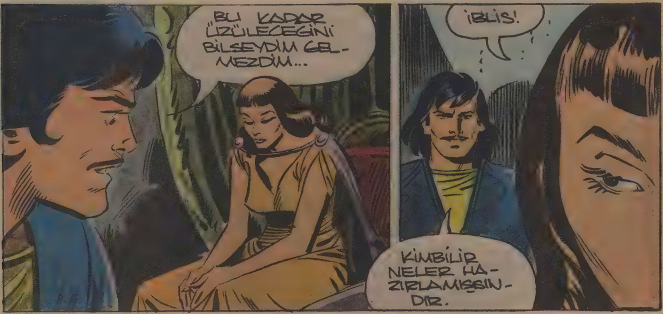
BU KADAR ÜZÜLECEĞİNİ BİLSEYDİM GELMEZDİM...
İBLİS!
KİMBİLİR NELER HAZIRLAMIŞSINDIR.

—Bunda şaşacak ne var? Benim buraya gelmemi sen istemedin mi?

Beraberce yürüyerek içeri girdiler. Farahnaz Sultan bitkin bir halde iskemleye çöktü.

Kara Murat:

—Allah Allah! Ne oluyorsun? dedi. Bu kadar üzüleceğini bilseydim gelmezdim doğrusu...

Farahnaz Sultan homurdandı.

—İblis!...

Kara Murat bunu duymamış gibi devam etti:

—Kimbilir,yine beni layık olduğum gibi karşılamak için neler hazırlamışsındır! Allah senden razı olsun,böyle sürprizleri hiç eksik etmezsin...

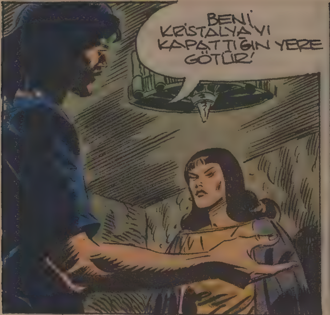
BENİ KRİSTALYA'YI KAPATTIĞIN YERE GÖTÜR!

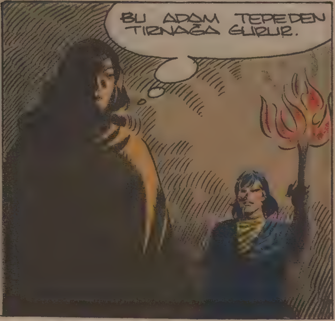
BU ADAM TEPEDEN TIRNAĞA GURUR.

...Haydi beni Kristalya'yı kapattığın yere götür.. Önce zavallı kızı serbest bırakalım , sonra seninle hesaplaşırız..

Farahnaz Sultan:

—Peki gidelim,dedi. Sonra saklayamadığı bir sevinçle binanın mahzenine önden kendisi indi. Bir meşale alıp yakmak istedi. Fakat Kara Murat:

—Bırak, nazik ellerin kirlenmesin, diyerek meşaleyi alıp yaktıktan sonra kenara çekildi:

—Buyur, önden sen git...

Yeraltı dehlizinde yürürlerken Farahnaz Sultan düşünüyordu:

“—Bu adam tepeden tırnağa gurur.. Kendisine teklif ettiğim tahtı ve tacı hep gururu yüzünden tepti. Gururu yüzünden meteliksiz bir maceracı olarak kaldı. Şimdi de gururu yüzünden mahvolacak. İçeride kendisini ölümün beklediğini seziyor. Ama gitmemeyi gururuna yediremiyor...”

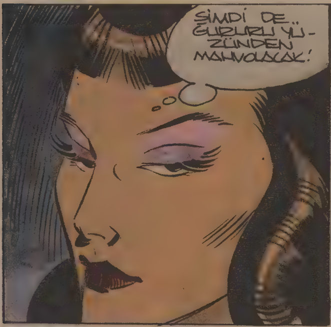
ŞİMDİ DE.. GURURU YÜZÜNDEN MAHVOLACAK!

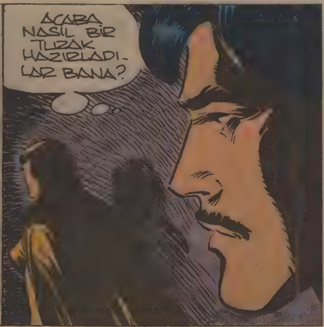
ACABA NASIL BİR TUZAK HAZIRLADILAR BANA?

Hanın mahzenine açılan kapıya geldikleri vakit Farahnaz Sultan kenara çekilip Kara Murat'a yol verdi.

Delikanlı bunun bir nezaket gösterisi değil,hancıya işaret vermek için kapıyı açık bırakmak kaygısından ileri geldiğini anladı. Fakat ses çıkartmadı.

Kendisine nasıl bir tuzak hazırlandığını doğrusu merak ediyordu.

Bütün dikkatini kulaklarında toplamıştı...

En ufak bir gürültüyü bile değerlendirmeye çalışıyor,eli kılıcında tetikte bekliyordu.

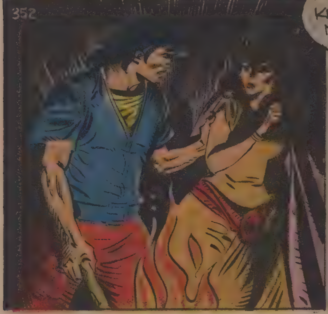

Mahzene girdikten sonra Farahnaz Sultan'ı kolundan tutarak soğuk bir tavırla şöyle dedi:

—Masum bir kızı alet ederek beni düşürmeye kalktığın bu tuzağa bile bile geldim. Bu hareketinin ne iğrenç,ne çirkin olduğunu söylemeye bilmem gerek var mı? İstesem gelmeyebilirdim...

Farahnaz Sultan dikkat kesilmişti:

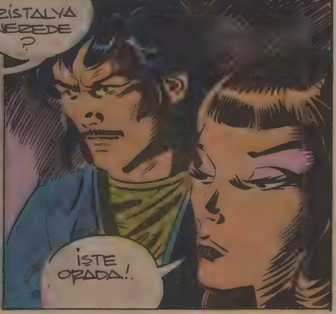

—O halde neden geldin?

—Çok basit..Kristalya'yı kurtarmak istiyorum. Şimdi söyle bakalım Kristalya nerede?

— İşte, orada...

Kara Murat,Farahnaz Sultan'ın gösterdiği yere baktı.

Karanlık köşede bir iskemleye bağlanmış bir kadın silüeti görülüyordu.

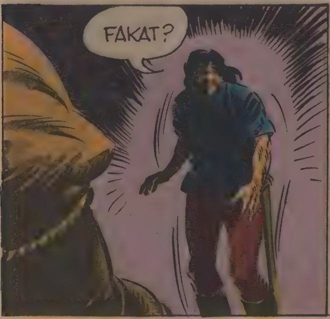

—Bu Kristalya mı?

—Evet...

—Neden konuşmuyor?

—Ağzı tıkalı da ondan...

Kara Murat iskemleye yaklaştı. Arada birkaç adım mesafe kalınca durdu. Başı uğuldamaya beyni zonklamaya başlamıştı...

Fakat...Bu da nesi?

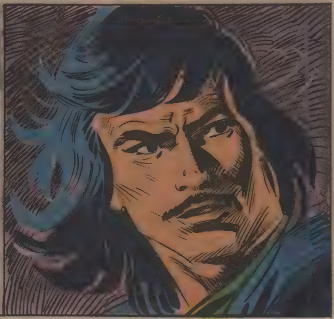

Uzaktan insan gibi görünen cisim, iskemleye bağlanmış ve üzerine elbise geçirilmiş birkaç yastıktan ibaretti...

Aynı anda mahzenin içi çılgın bir kahkaha ile çınladı. Farahnaz Sultan sevinç içinde haykırıyordu:

—Kara Murat!.. Melun şeytan!.. Az sonra köpek gibi gebereceksin...

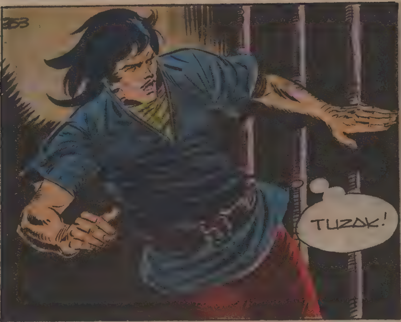

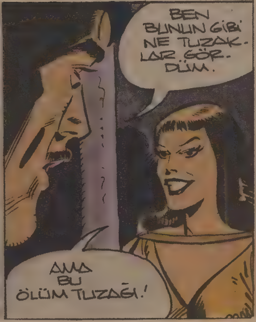
BEN BUNUN GİBİ NE TUZAKLAR GÖRDÜM.
AMA BU ÖLÜM TUZAĞI!

Kara Murat döndüğü vakit genç kadının demir parmaklıklarla bölünmüş olan ikinci mahzene geçtiğini ve kapıyı kapayarak anahtarı kilitte çevirdiğini gördü...

Delikanlı mahzene girdikleri kapıdan dışarı çıkabileceğini düşünerek o yana doğru yürüdü. Fakat aynı anda o kapı da şiddetle kapandı...

Mahzene hapsedilmişti...

Kahkahalarla gülen Farahnaz Sultan yüzünü demir parmaklığa dayayarak:

Kara Murat düşmanını sevindirmemek için korktuğunu belli etmedi. Sakin bir tavırla omuzlarını silkerek:

—Adam sende, dedi. Ben bunun gibi ne tuzaklar gördüm...

—Ama bu ölüm tuzağı.. Az sonra vücudundan tek parça bile kalmayacak...

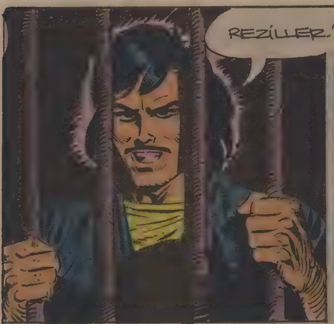

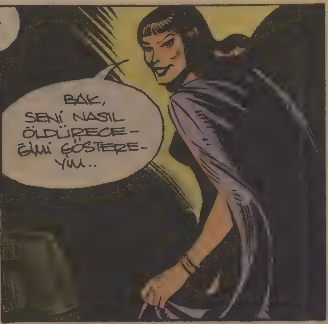
BAK, SENİ NASIL ÖLDÜRECEĞİMİ GÖSTEREYİM..

—Pekala bekleyelim bakalım.. Ha unutmadan sorayım. Kristalya'yı ne yaptın?

—Yılanlı Mahmut onu şatoya götürdü.. Once tecavüz edecek sonra da öldürecek..Biliyor musun? Mahmut ona âşık!..

Kara Murat yumruklarını sıkarak hiddetle bağırdı:

—Ah reziller!.. Böyle aşağılık işleri ancak sizin gibi köpekler yapabilir...Ama yemin ederim ki sizi yaşatmayacağım!...

Farahnaz Sultan'ın alaylı kahkahaları mahzende yankılar yaptı:

—Hala çok yüksekten atıyorsun.. Ölecek olan sensin! Bak seni nasıl öldüreceğimi göstereyim...

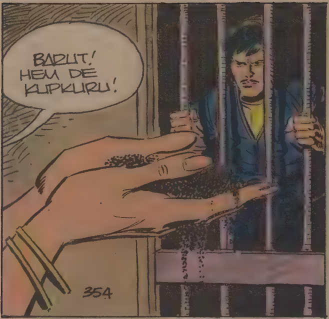

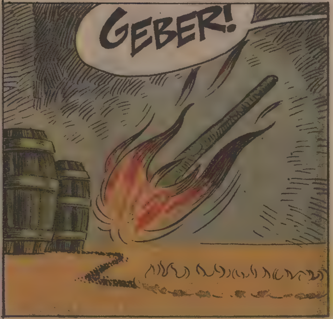

Farahnaz Sultan koştu,sol köşede duran fıçılardan birine ellerini daldırdı ve heyecanla devam etti:

—Barut!..Hem de kupkuru!...

Fıçıyı yakalayarak devirdi,dört bir yana barut saçıldı.

Çılgın kadın avuçlarını barutla doldurarak mahzenin kapısına kadar yerlere barut serpti...

Sonra duvardaki meşaleyi alıp bu barutun üstüne atınca barut tozları ateş alıp çıtırdamaya başladı..

Şimdi artık barut,fıçılarına doğru alevden bir yılan uzanmaya başlamıştı...

Farahnaz Sultan fazla beklemedi meşaleyi barutun üstüne atar atmaz Kara Murat'a doğru dönüp:

—Geber! Kahrol! Böyle göz göre göre öl! diye bağırarak dışarıya fırladı...

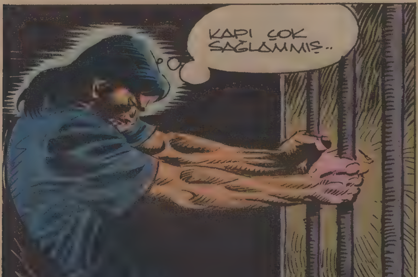
KAPI ÇOK SAĞLAMMIŞ..

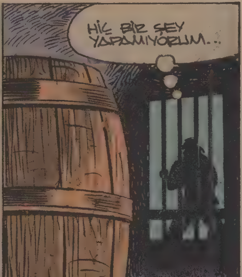
HİÇ BİR ŞEY YAPAMIYORUM..

Kara Murat hızla atılarak demir parmaklı kapıya yapıştı,silkeledi,sarstı,bütün gücüyle açmaya uğraştı ama başaramadı...

Kapı son derece sağlamdı.

Yerdeki barutlar çıtırdayarak yanıyor, alevler barut fıçılarına doğru yaklaşıyordu.

Kara Murat daha iki dakika kadar yaşayabileceğini hesapladı. Sonra parçalanarak ölecekti.

Çaresizdi..Hiç bir şey yapamıyordu.. Demir parmaklıkların öbür tarafındaki bölmede alevden yılan,hızla barut fıçılarına doğru ilerliyordu.

Az sonra mahzen cehennem yerine dönecekti...

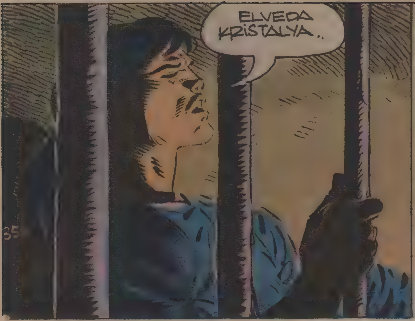

Tüyler ürpertici bir sondu bu...
Kara Murat gözlerini kapayarak:

—Elveda Kristalya! Elveda hayat! diye mırıldandı...

Birdenbire vücudu titredi. Onu terk etmekte olan hayat sanki geri geldi.

Mahzene inen merdivenden yuvarlanan bir cismin gürültüsü duyuldu.

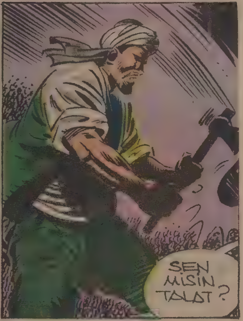
SEN MİSİN TALAT?

Sonra kapıda elinde büyük çekiç olan bir adam göründü..

Kara Murat yerinden sıçrayarak:

—Sen misin Talat diye bağırdı...
İnce Talat cevap vermedi. Çekici büyük bir hızla parmaklığın kilidine indirmeye başladı...

Alevler barut fıçılarına doğru koşuyordu sanki...

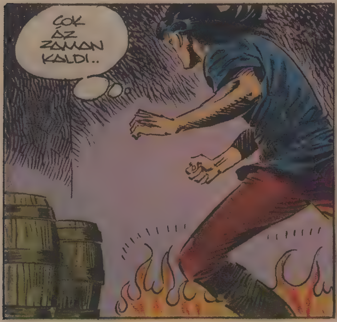
ÇOK AZ ZAMAN KALDI..

Patlamaya çok az bir zaman kalmıştı...
Üçüncü vuruşta kilit kırıldı...
Kara Murat hızla dışarı çıkarak merdivenlere doğru atıldı..
Arkasından gelen İnce Talat yere eğilerek siyah bir cismi yakaladı.
Bu, elleri ayakları bağlanmış olan Farahnaz Sultan'dı...Onu İnce Talat bu hale getirmişti.

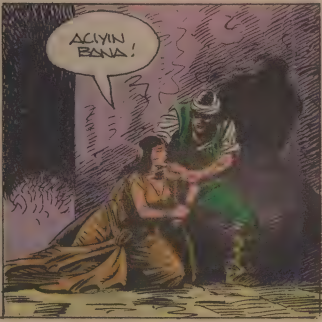
ACIYIN BANA!

Kadın kıvranarak:
—Merhamet! Acıyın bana! diye bağırdı.
İnce Talat cevap vermeden onu mahzene kadar sürükleyip kapıyı üzerine kapattı.
Sonra birkaç sıçrayışta Kara Murat'a yetişerek onunla beraber hızla uzaklaştı..

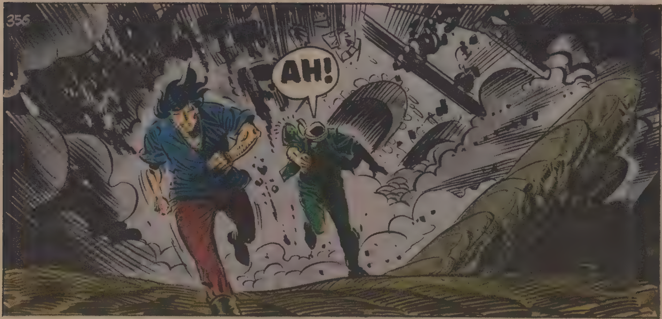

Henüz yirmi adım kadar ilerlemişlerdi ki toprağın altında sanki müthiş bir gök gürültüsü kopuverdi...

Yer yerinden oynadı.

Duvarlar çatlayıp sarsıldı.

Sonra göğe doğru muazzam bir alev fışkırdı..

Her şey yandı,uçtu ve darmadağın oldu.

Kara Murat ilerideki göle doğru fırlayan kaya parçaları arasında simsiyah olmuş bir kadın cesedi gördü.

Farahnaz Sultan gençti,güzeldi,zengindi. Ama yenildiği zaman geri çekilmesini bilmiyordu. Sınırsız ihtiras ve kini onu ölüme götürmüştü.

Bulut halinde yükselen duman ve tozlar kaybolduğu zaman hanla birlikte arka taraftaki kayalar da yok olmuş ve yerinde, şimdi içinde birçok kertenkelenin korkudan öteye beriye kaçıştıkları geniş bir çukur meydana gelmişti.

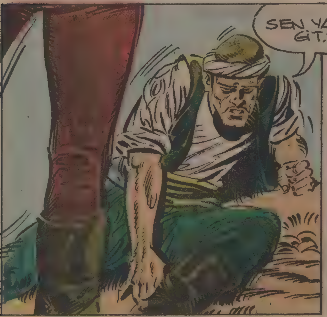
SEN YALNIZ GİT!

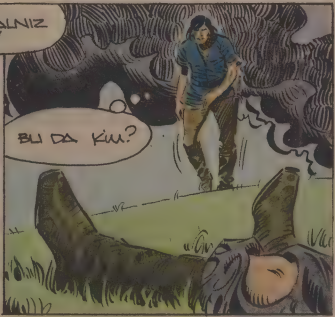

* * *

Patlama sırasında fırlayan bir taş İnce Talat'ın omuzuna çarpmış ve onu yere yıkmıştı.

Yarası ağır değildi ama bu durumda ata binemezdi.

İnce Talat:

—Kaybedecek bir dakikan bile yok Kara Murat, dedi. Beni burada bırak ve git kızı kurtar...

Kara Murat:

—Dönüşte seni alırız,diyerek atına doğru yürürken bir inilti duydu.

Döndü...Otlar arasında bir adam yatıyordu. Kanlar içindeydi...

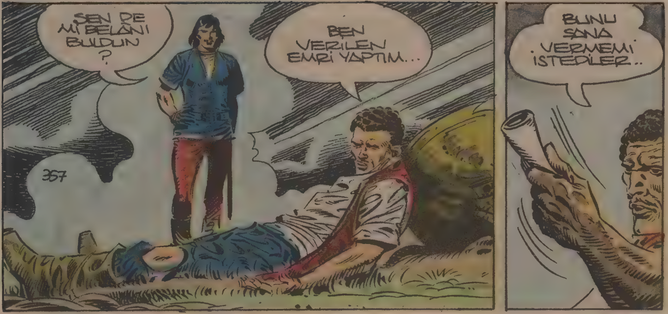
SEN DE Mİ BELANI BULDUN ?
BEN VERİLEN EMRİ YAPTIM...
357
BUNU SANA VERMEMİ İSTEDİLER..

Patlama sırasında yaralanan hancıydı bu...Mahzenin kapısını Kara Murat'ın üzerine bu adam kapamıştı..

Kara Murat adama ilgisiz bir şekilde baktı.

—Sen de mi belanı buldun?

Adam güçlükle konuştu:

—Ben verilen emri yaptım..Ben neyim ki? Bir hiç..Sadece verilen emirleri yaparım.. Dünyaya bazıları emretmek,bazıları da benim gibi emirleri yerine getirmek için gelmiştir..

Hancı durdu hafifçe inledi sonra devam etti:

—Galiba ölüyorum.. Ama ölmeden önce bir görevim daha var...

—Nedir o?

—Bunu sana vermemi istediler...

Adam bir kağıt uzattı..

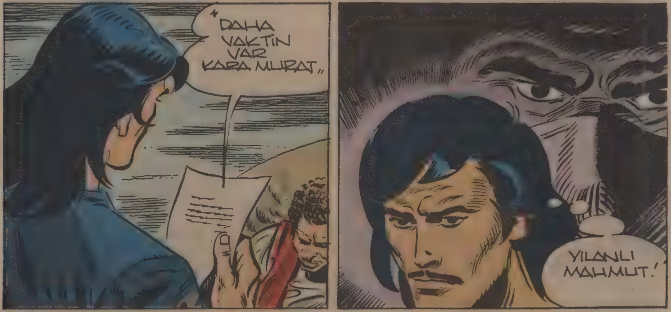
"DAHA VAKTİN VAR KARA MURAT"
YILANLI MAHMUT!

Kırmızı mürekkeple ya da kanla yazılmış bir mektuptu bu...

Kara Murat aldı hızlı bakışlarla çarçabuk okudu.

Yılanlı Mahmut ona bıraktığı mektupta şunları yazmıştı:

"Daha vaktin var Kara Murat..Bu mücadeleden vazgeç..Yoksa sen ölürsün.. Amacına ulaştığını sandığın,bana kılıç kaldırıp zafer kazanmış gibi haykırdığın zaman,ayaklarının altında uçurum açılacak. Kendini koru Kara Murat...."

Böyle bir tehdit mektubu Kara Murat gibi bir adamı durdurmak bir yana,daha da çabuk harekete geçirirdi...

Bunu çok iyi bilen Yılanlı Mahmut onu öfkelendirmek için bu mektubu bırakmıştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

8 AĞUSTOS 1984 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 550 FİYATI 30 LİRA

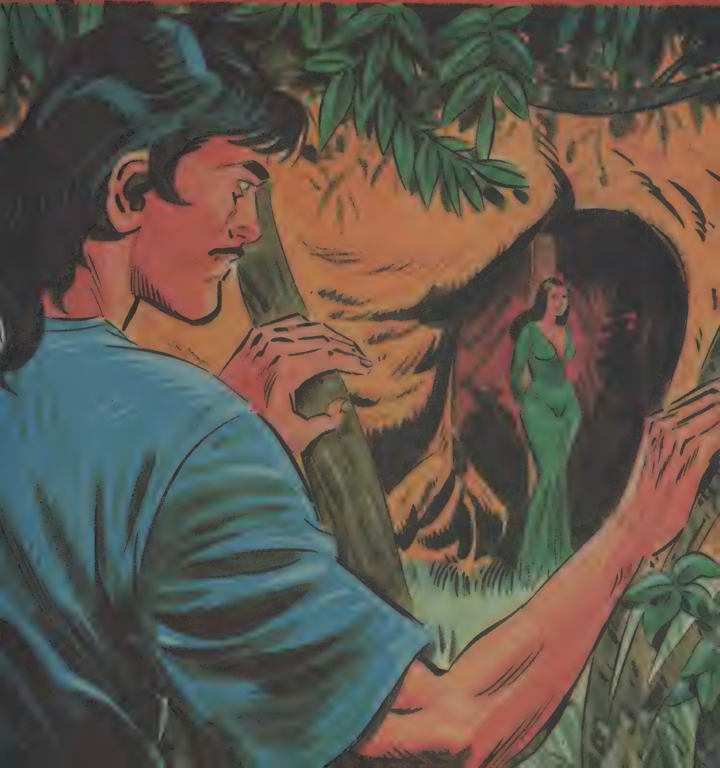

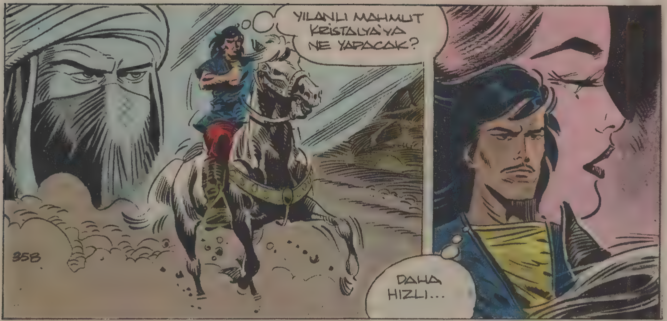
YILANLI MAHMUT KRİSTALYA'YA NE YAPACAK?
358
DAHA HIZLI...

Atını hızla süren Kara Murat, şatoya doğru uçarcasına ilerlerken, kafasına şu müthiş, korkunç soru takılıyordu:

—Yılanlı Mahmut Kristalya'ya ne yapacak?

Sonra haykırıyordu:

—Daha hızlı, daha hızlı gitmeliyim!

Yılanlı Mahmut, herhalde kızı henüz öldürmemişti. Öldürmek için vakit isterdi.

Önce konuşacaklar...Kristalya'ya sahip olmak isteyen Yılanlı Mahmut tatlılıkla söyleyecek, kandırmaya çalışacak, sonra tehdide başlayacak ve daha sonra...

Daha sonra mutlaka öldürecekti...

Cinayet hazırlığı şu anda başlamış olmalıydı.

Yılanlı Mahmut Kristalya'yı öldürecekti.

Haydut, onu arzu ediyordu.Ona sahip olmak isteyecekti.Başka türlü olmasına imkan yoktu...

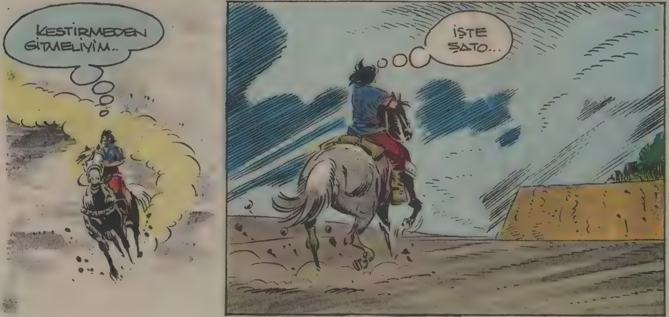
KESTİRMEDEN GİTMELİYİM..
İŞTE ŞATO...

Kara Murat, acaba zamanında yetişebilecek miydi?

Kestirme bir yola saptı...

Bu yol ormanın arka tarafına çıkıyordu.

Eski şato oradaydı...

Kara Murat atını kırbaçlayarak haykırıyordu:

—Daha hızlı!...Daha hızlı!...

Ormanı geçtikten sonra kurak bir araziye vardı.Arazinin sonunda eski şato bütün haşmetiyle görünüyordu.

İki kanatlı kapı, demir desteklerle kapalıydı.

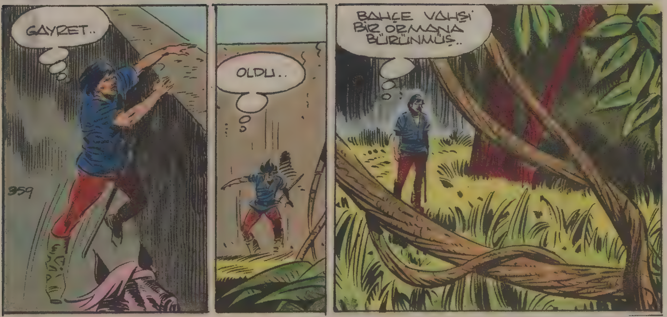
GAYRET..
OLDU..
BAHÇE VAHŞİ BİR ORMANA BÜRÜNMÜŞ..

Şatoyu çevreleyen duvarların yüksekliği ise, dört metre kadar vardı.

Kara Murat, atın üzerinde ayağa kalkarak, olağanüstü bir çeviklikle sıçradı, duvarın tepesini yakaladı, kol gücüyle kendisini yukarı çekti ve bahçeye atladı.

Nasıl atladı? Bu kuvveti nereden buldu? Bunu kendisi de açıklayamazdı.

Bildiği tek şey vardı.Duvara tırmanmış ve kendisini içeri atmıştı.

Şatonun, akıl almaz büyüklükteki bahçesi, adeta vahşi bir ormana dönmüştü.Her yeri otlar ve zehirli çiçekler kaplamıştı.Bazı kısımlarda sarmaşıklar sık ve geçilmez bir duvar meydana getirmişlerdi.

Kara Murat duraladı.

Biraz ötede, yapraklardan yapılmış bir oyukta bir at duruyordu.

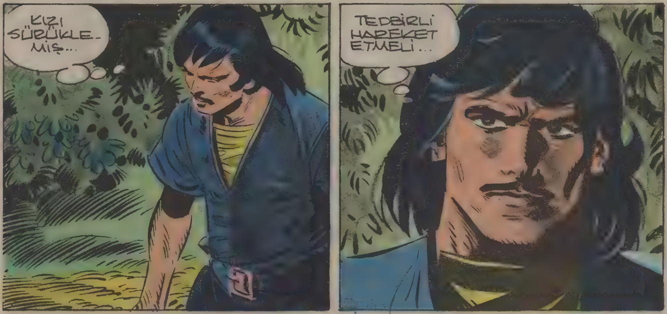
KIZI SÜRÜKLEMİŞ...
TEDBİRLİ HAREKET ETMELİ...

—Yılanlı Mahmut'un atı! diye söylendi.

Dar bir patikadan yürüdü.Geçtiği yerlerdeki otların kısa bir süre önce çiğnenmiş olduğunu gördü.

Gördü ve titredi:

—Haydut, kızı taşımamış, sürüklemiş! diye söylendi.

Eğer duygularına kapılmış olsaydı, derhal koşar Kristalya'yı kurtarmaya çalışırdı.

Ama ne yapacağını ve ne yapmayacağını düşünmesi, çok tedbirli hareket etmesi gerekiyordu.

Yılanlı Mahmut şüpheye düşerse, bir ses duyup da bir şeyden kuşkulanırsa kızı derhal boğardı...

Belki de yılanını kullanarak öldürürdü onu...

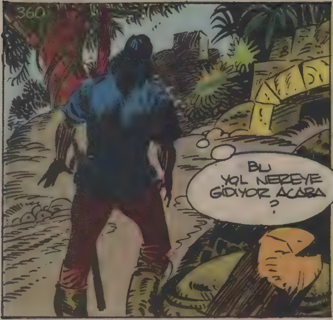
BU YOL NEREYE GİDİYOR ACABA ?

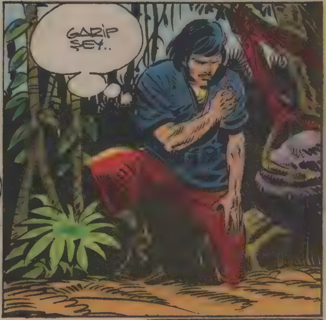

Bunun önüne geçmek, ona engel olmak için haydudu apansız yakalamak şarttı.

Kendini tuttu, soğukkanlılığını topladı, ağır ağır ilerledi.

Yol harabeler, taş kovuklar arasından geçerek hafif bir meyille yükseliyordu.

Bu yol, mutlaka eski şatonun yıkıntısına çıkacaktı.

Haydut, o harabedeydi.

Yolda,ayak izleri görülüyordu.

Kara Murat yerde parlayan bir şey gördü.

Eğilip aldı.Bu, üzerinde küçük bir inci bulunan altın bir yüzüktü.Kara Murat bu yüzüğü Kristalya'nın parmağında görmüştü.

Garip şey!..Yüzüğe yeşil bir ot dolaşmıştı...

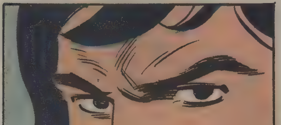
İMDAT BEKLİYOR.

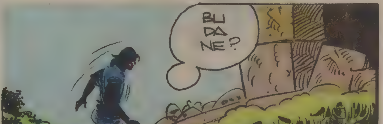

Kara Murat anladı.

Haydut, burada durup soluk almıştı. Kristalya da, elleri bağlı olmasına rağmen yüzüğünü bir ota dolayıp, parmağından çıkarmayı başarmıştı.

Kristilya'nın, arkasında bir iz bırakmak istediği anlaşılıyordu.

Demek, genç kızın hâlâ umudu vardı. Demek yardım istiyor, imdat bekliyordu.

Kara Murat, titreyerek düşündü.

—Beni bekliyor..Benden yardım umuyor!..

Elli adım ötede, yine durmuşlardı.Bu, haydudun yorgun olduğunu gösteriyordu...

...Ve Kara Murat bir şey daha buldu.

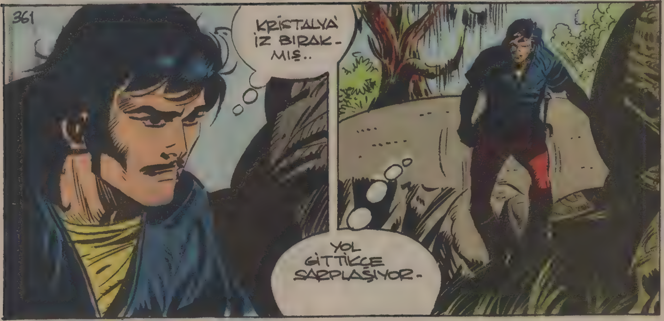

Kristalya bir çiçek koparmış ve yapraklarını yere serpelemişti.

Biraz daha ötede, bir elin beş parmak izini gördü. Kristalya avucunu yere dayamıştı.

Daha ötede bir taşla toprağa bir ok işareti çizmişti.

Her adımda ıstırabın bir izi görünüyordu.

Yol, gittikçe sarplaşıyordu. Ayaklarının altında taşlar kayıyor, önüne her an bir engel çıkıyordu.

On adım daha tırmandı.

Kara Murat, birden durdu.

Bir ses duyar gibi olmuştu. Dinledi.

Yanılmamıştı... Bir ses vardı... Biri gülüyordu...

Bu gülüş ne vahşi, ne canavarca bir gülüştü!...

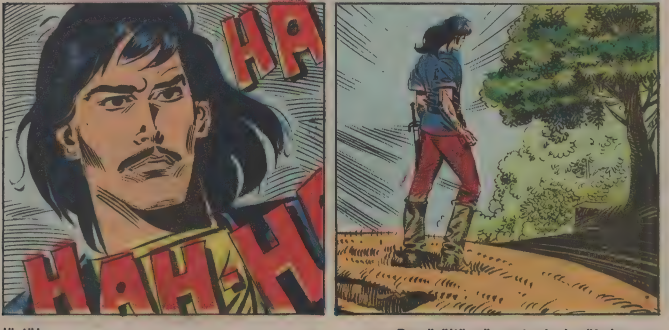

Sanki bir şeytan gülüyordu... Sanki bir yılan ıslık çalıyordu...

Bir deli kahkahasıydı bu...

Yeniden bir sessizlik oldu...

Tüyler ürpertici bir bekleyiş...

Sonra, tekrar bir gürültü oldu.

Bir şeyler, bir yere vuruluyordu.

Bu gürültü, yüz metre kadar öteden geliyordu.

Yolun sonunda üç toprak basamak vardı.

Alt tarafında, geniş bir alandaki harabelerin arasında koca çınar ağaçları vardı.

Ağaçların diplerindeki otlar çiğnenmişti.

Kara Murat, sessizce ilerledi.

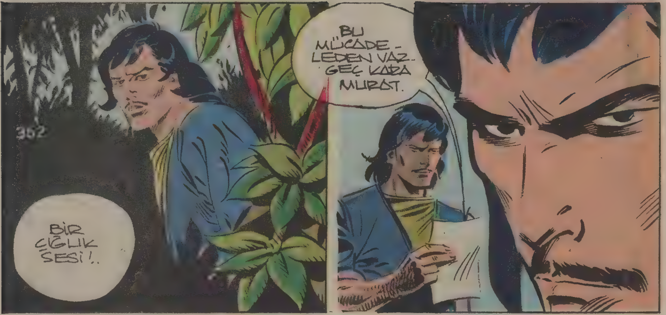
352
BİR ÇIĞLIK SESİ!.
BU MÜCADELEDEN VAZGEÇ KARA MURAT.

Ağaçların dalları birbirine kavuşmuş, büyük bir çardak halini almıştı.

Kara Murat, çardağa girdi.

Herhalde Yılanlı Mahmut da buraya girmiş olacaktı.

Burada bir yerdeydi.

Kimbilir nasıl uğursuz ve iğrenç bir işle uğraşıyordu.

Havayı bir ses yırttı. Bu çığlık o kadar yakından duyulmuştu ki, Kara Murat ürperdi.

Yılanlı Mahmut sanki onunla alay ediyordu.

Delikanlı, kırmızı mürekkeple yazılan mektubu hatırladı:

"—Daha vaktin var Kara Murat. Bu mücadeleden vazgeç. Yoksa sen ölürsün" diye başlayan mektubu ezberden kelime kelime okudu.

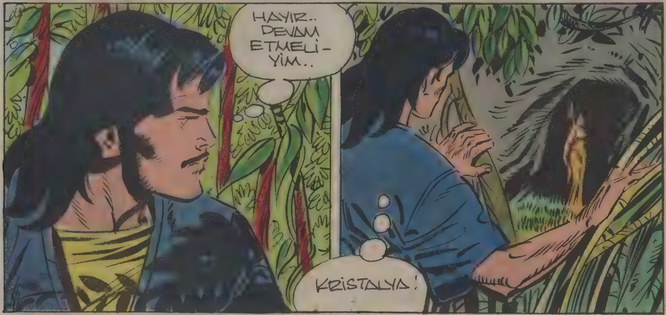
HAYIR.. DEVAM ETMELİYİM..
KRİSTALYA!

Bu, müthiş, korkunç, feci bir tehditti.

Korkunun üzüntüsünü hissetti.

Fakat korku, onun gibi bir adamı durdurabilir miydi?

Korkmayan insan yoktur. Korkuyu yenenler, onu geriye itenler cesurdur.

Çardağın öte yanını sık sarmaşıklar bürümüştü. İki kolunu uzattı, açtı.

Açtı ve gördü...

Önce Kristalya'yı gördü. Kırk metre kadar ötede, elleri ve ayakları bir direğe bağlı olarak duruyordu.

Yalnızdı... Başının oynamasından ölmediğini anladı ve derin bir sevinç duydu.

Zamanında yetişmişti...

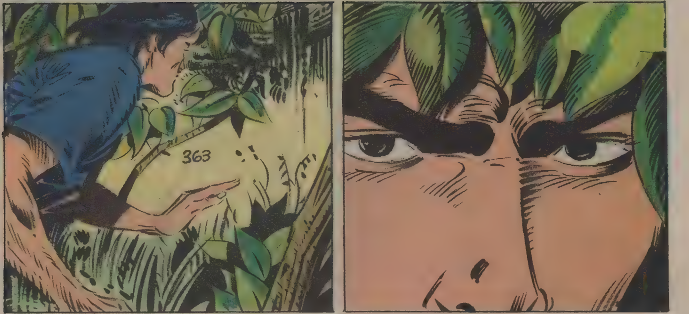

Kristalya ölmemişti.

Kristalya ölmeyecekti.

Bu artık kesindi, buna emindi.Başka türlü olmasına imkân yoktu.Kristalya ölmeyecekti.

Çevresini inceledi.

Her yanı sarmaşıklar bürümüştü.

Şurada burada sütun başları, mermer destekleri, kabri andıran taşlar vardı.

İki yol ayrılıyordu.

Yollardan biri yosunlu, dipsiz bir oyuğa varıyordu.Küçük bir mağara gibi olan bu oyuğun içinde Kristalya vardı.

Eski devirlerde, ilahlara kurban edilecek olanlar da böyle bir direğe bağlanarak bekletilirlerdi.

Sanki burada, şu harabelerde de esrarengiz bir ayin hazırlanıyordu.

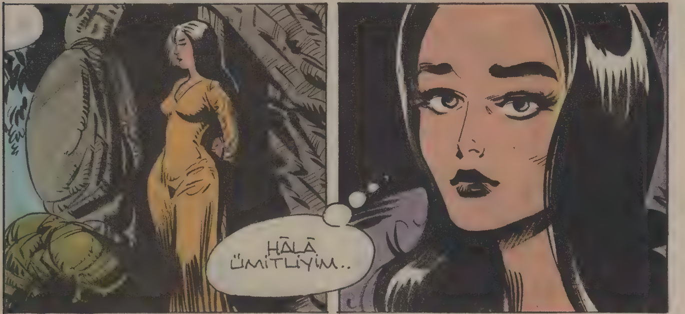
HÂLÂ ÜMİTLİYİM..

Şu ortada duran büyük mermerin üstünde bir kadın, meçhul bir ilaha kurban edilecekti sanki...

Mesafe uzak olmasına rağmen Kara Murat kızın sapsarı olduğunu farketti.

Böyle olduğu halde ümitsize benzemiyordu.Hâlâ hayattan umut kesmemişti. Yüzünde bir sükûn vardı.Sanki son dakikada bir mucize ile ölümden kurtulacağına eminmiş gibi duruyordu.

Fakat haykırmıyordu.Ağzında tıkaç yoktu.Buna rağmen bağırmıyordu.

Acaba, bağırmaktan, haykırmaktan bir şey çıkmayacağını biliyor muydu? Bağıracak olursa haydutun sesini derhal keseceğini mi düşünüyordu...

Garip şey...

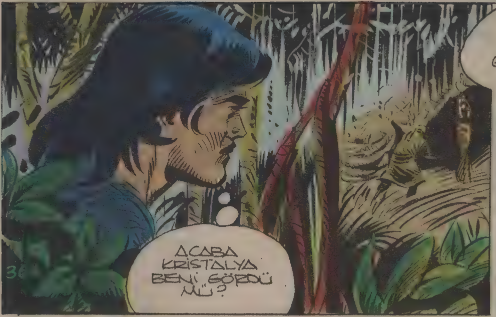
ACABA KRİSTALYA BENİ GÖRDÜ MÜ?
36

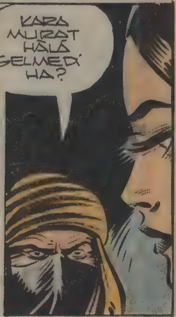
KARA MURAT HÂLÂ GELMEDİ HA?

Kristalya, Kara Murat'ın gizlendiği noktaya bakıyor, gözlerini o noktadan ayırmıyordu. Acaba geldiğini görmüş müydü?

Yaklaşan Kara Murat, bıçağını çekti, kolunu kaldırdı, nişan aldı.

İki taşın arasından Yılanlı Mahmut, iki büklüm olmuş bir halde çıkıyordu. İki eli yere değiyordu. Emekler gibi yürüyordu.

Kızın bulunduğu oyuğa yaklaştı ve yırtıcı bir sesle:

—Kara Murat hâlâ gelmedi ha? Gecikti...Çabuk olsun! dedi.

Bu ses öyle tiz çıkıyordu ki, Kara Murat onun her söylediğini duyuyordu. Fakat bu ses, bir insan sesine benzemiyordu.

Öyle garip bir sesti ki, Kara Murat'ın tüyleri ürperdi.

Silahını sıkı sıkı tuttu. Şüpheli bir hareket görecek olursa bıçağını fırlatarak son şansını deneyecekti.

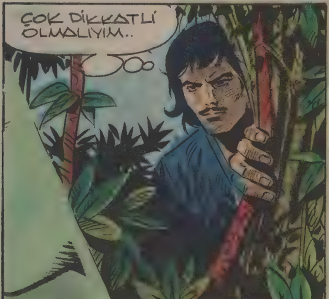
ÇOK DİKKATLİ OLMALIYIM..

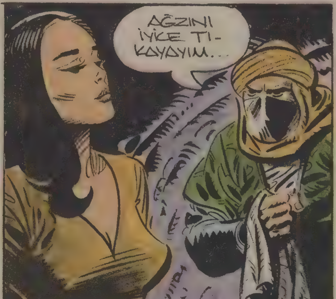
AĞZINI İYİCE TIKAYAYIM...

Yılanlı Mahmut, uğursuz bir kahkaha atarak devam etti:

—Çabuk olsun!...Beş dakika sonra iş işten geçer. Görüyorsun ya sevgili Kristalya, ben dakikası dakikasına hareket eden bir adamım...

Yerden bir şey aldı ve kovuğun arkasına geçti.

Kara Murat onun ne yaptığını göremiyordu.

Haydut, yeniden göründü. Kristalya ya yaklaştı:

—Gerçi uslu duruyorsun, hiç bağırmıyorsun ama, ne de olsa tedbiri elden bırakmamak gerek. Ağzını iyice tıkayayım...

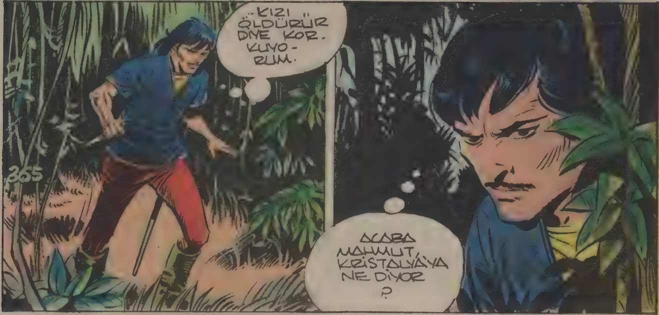
...KIZI ÖLDÜRÜR DİYE KORKUYORUM.
365
ACABA MAHMUT, KRİSTALYA'YA NE DİYOR ?

Eğildi, kızın ağzına bir boyun atkısı doladı, sonra kulağına bir şeyler fısıldadı.

Hem fısıldıyor, hem de korkunç korkunç gülüyordu.

Kara Murat, her kahkahada ürperiyordu.

Usul usul ileledi, ama bir türlü karar veremiyordu.

Harekete geçerse kızın öldürüleceğinden korkuyordu.

Fakat, tehlikenin yaklaştığını sezmişti. Elinde bıçak,nişancılığına güvenerek bekliyordu.

Orada ne oluyordu? Ne konuşuyorlardı? Yılanlı Mahmut Kristalya'ya ne teklif ediyordu.İstediği neydi?

Yılanlı Mahmut, birden hiddetle geriledi, kudurmuş bir sesle haykırdı:

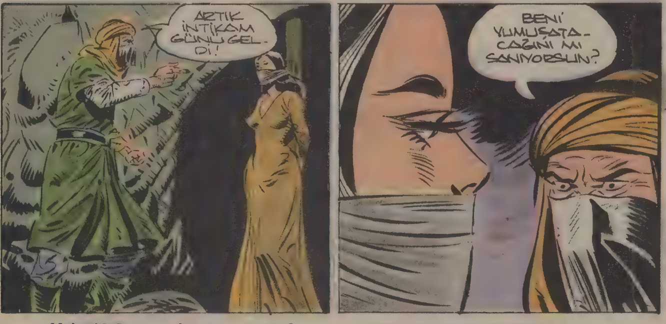
ARTIK İNTİKAM GÜNÜ GELDİ!
BENİ YUMUŞATACAĞINI MI SANIYORSUN?

—Mahvolduğunu anlamıyor musun? Artık intikam günü geldi.Çünkü Kara Murat, budala gibi peşime düştü.Ondan, yıllar önce mahvettiği yüzümün intikamını alacağım. Onunla beraber sen de öleceksin.Bundan sonra ne ümit edebilirsin?

Yılanlı Mahmut, öfkeden deli gibiydi. Maskesinin üstünden görünen gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyordu sanki...

—Söyle, ne umut ediyorsun? Beni yumuşatacağını mı sanıyorsun? Seni seviyorum, sana sahip olmak istiyorum diye yumuşar mıyım sanıyorsun? Aldanıyorsun yavrum, hem de çok aldanıyorsun.Ölümün beni bir kuşun ölümü kadar üzmez. Bir kere öldün mü gerisini düşünmem bile..Öyleyse daha ne bekliyorsun? Çirkin yüzüm seni iğrendiriyor mu?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

KARA MURAT

15 AGUSTOS 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI: 551 FIYATI 30 LIRA

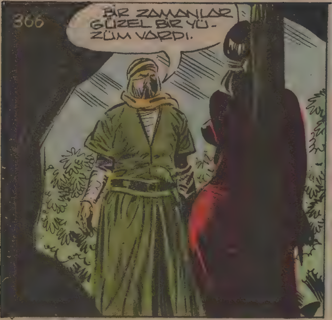
366
BİR ZAMANLAR GÜZEL BİR YÜ-ZÜM VARDI.

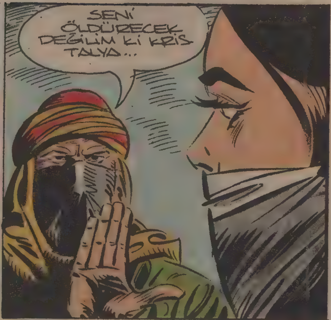
SENİ ÖLDÜRECEK DEĞİLİM Kİ KRİSTALYA...

Yılanlı Mahmut durdu, derin derin soludu, her geçen an kızgınlığı artıyor, korkunç bir hal alıyordu:

—Bir zamanlar güzel, yakışıklı bir yüzüm vardı. Onu Kara Murat berbat etti. Güzel yüzüm bir yangın yerine döndü. Sadece gözlerim kurtuldu. Yıllardır beni hayata bağlayan, ona karşı duyduğum kin ve intikam duygusudur. Söyle bakayım sen yılanla mı ölmek istersin, yoksa başka türlü bir ölümü mü tercih edersin?

Kristalya yaprak gibi titriyordu. Güzel gözlerinde şimdi tarifsiz bir korku vardı. Yüzü balmumu gibi sararmıştı.

Yılanlı Mahmut zalim bir kahkaha attı:

—Haydi,o kadar korkma canım.. Seni öldürecek değilim ki Kristalya... Ben öldürür müyüm? Katiyen öldürmem!.. Bende seni öldürecek cesaret ne gezer? Ellerim, bacaklarım titrer, korkarım.. Hayır, sana elimi bile sürmeyeceğim Kristalya... Fakat buna rağmen...Bak, şuraya bak... Anlarsın...Bu işi de ben düzenledim. Korkma Kristalya, bu daha ilk ihtardır.

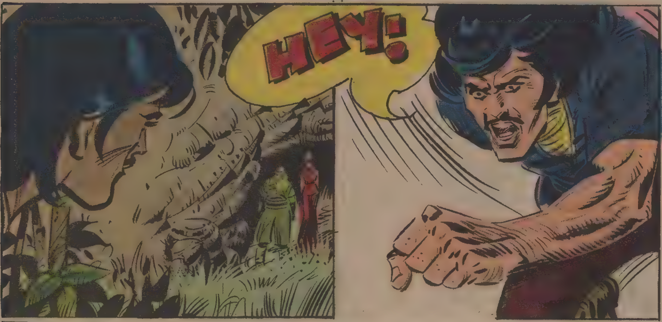

Yılanlı Mahmut uzaklaştı. Elleriyle dalları tutarak, toprakları tırnaklayarak mağaranın üstüne çıktı. Orada çömeldi. Yanında küçük bir kazma vardı. Kaldırdı, iki kere vurdu.Bir yer çöktü.

Kara Murat saklandığı yerden haykırarak fırladı.

İşi anlamıştı.

Denge bozulacak olursa taşlar,topraklar Kristalya'nın üstüne çökecekti.

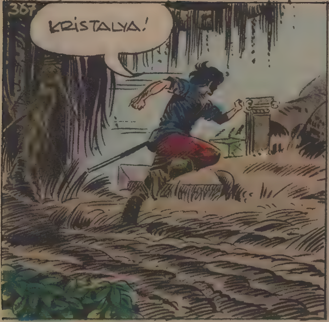

Önce Yılanlı Mahmut'u yakalamak değil, önce Kristalya'yı mağaradan çıkarmak lazımdı.

Birkaç saniyede yarı yola geldi...

...Ve birden kafasında bir şimşek çaktı.

Yolun tam ortasındaki çimenlerde ayak izleri yoktu.

Yılanlı Mahmut, karşıya geçmek için çimenlerin kenarından dolaşmıştı. Neden?

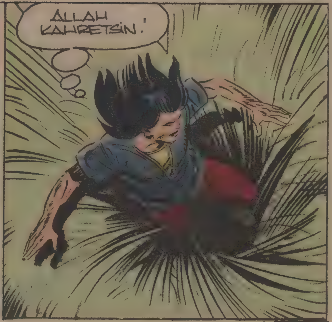
ALLAH KAHRETSİN!

Bu sorular öyle anlarda akla gelir ki, zihin toparlayacak vakit bulamaz.

Kara Murat durmak istedi, daha ayağını orta yere basmamıştı ki, olan oldu...

Bu öyle ani oldu ki, Kara Murat sanki boşluğa bastığını hissetti. Ayağının altından yer kaydı. Otlar aralandı ve Kara Murat düştü.

Bir buçuk metre genişliğinde bir kuyuya düşmüştü. Fakat hızlı yürürken düştüğü için elleri kuyunun öbür kenarındaki dal köklerine takıldı.

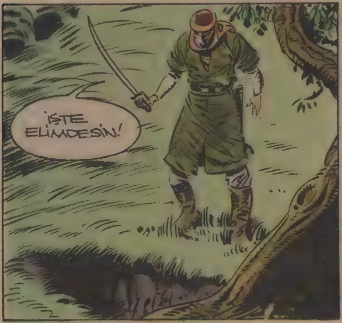
İŞTE ELİMDESİN!

Kara Murat büyük bir kuvvet harcayarak kendini yukarı çekebilir, kurtulabilirdi.

Fakat Yılanlı Mahmut kuyunun başına koşmuş ve palasını çekmişti.. Tehdit ediyordu:

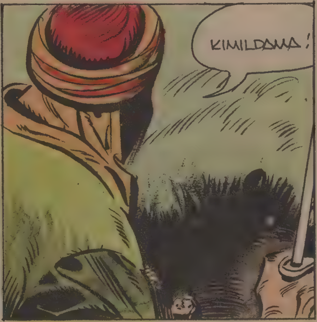

—Kımıldama, yakarım!..

Kara Murat aciz bir durumda kalmıştı. Silahtan kurtulmak için kımıldamıyordu.

Bir an gözgöze geldiler.

Yılanlı Mahmut'un bakışlarında sanki ateşler yanıyordu.

Kuyunun ağzına iyice yaklaştı, palasını kaldırdı ve konuştu:

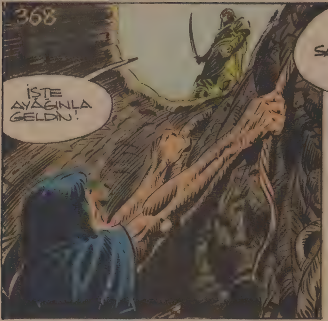
İŞTE AYAĞINLA GELDİN!

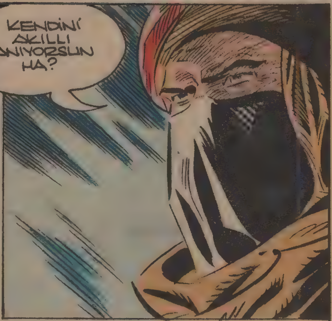
KENDİNİ AKILLI SANIYORSUN HA?

—Kara Murat!.. Kara Murat bu halde ha...Tanrım, çok şükür!.. İntikam vakti geldi...Sen de çok sersem herifmişsin... Sana önceden haber vermiştim. Öleceğin yer belliydi. Tuzak hazır, kendini koru Kara Murat, demiştim. İşte ayağınla geldin...

Durdu, uğursuz kahkahaları devam ediyordu:

—Kerata seni... Kendini akıllı sanıyorsun ha? Arkamda iz bırakayım da gelsin diye düşündüm. Yüzük buldun, serpelenmiş çiçek buldun. El izi gördün, ok işareti buldun. Şüphen kalmadı. Madem ki Kristalya'nın böyle bir izi benden gizli bırakabileceğini düşünecek kadar ahmaksın, geçen hafta otlar ve çimenlerle kapadığım kuyuya düşmeye mahkûmdun!..

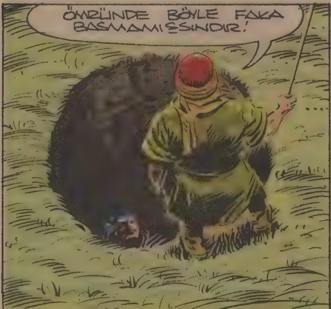
ÖMRÜNDE BÖYLE FAKA BASMAMIŞSINDIR!

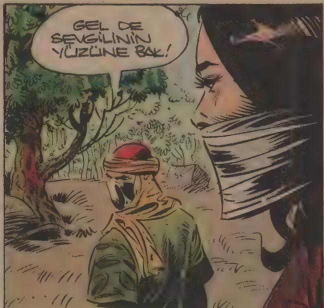
GEL DE SEVGİLİNİN YÜZÜNE BAK!

Yılanlı Mahmut kuyunun başında bir ölüm heykeli gibi duruyor ve zaferden sarhoş bir halde konuşuyordu:

—Sana haber verdim. Tuzak hazır!.. Benim kurduğum tuzak! Ben insanların zayıf yanlarından iyi faydalanırım. Kimini kılıçla, kimini yılanla öldürürüm.Sen kuyuyu seçtin. Ama ne düştün Kara Murat! Ömründe böyle faka basmamışsındır.Bu suratın ne? Kristalya, gel de sevgilinin yüzüne bak!

Yılanlı Mahmut'un bakışları iğrenç bir şekil almıştı

Kara Murat her geçen an kuvvetten kesiliyordu. Gücü azalıyor,takati kalmıyordu. Parmakları kökten kaydı, taşlara takıldı. Omuzları yavaş yavaş alçaldı.

Yılanlı Mahmut keyifliydi:

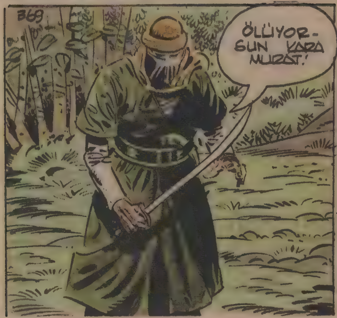

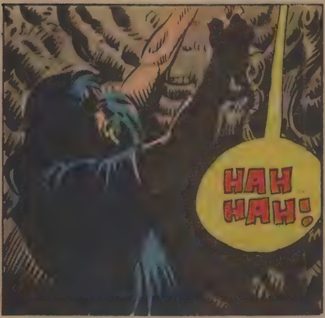

—Tamam!..İnsan gülmekten zevk duyuyor...Hele benim gibi hiç gülmeyen biri olursa...Ben gülmem... Yüzüm hiç gülmez... Gülsem de gören olmaz.. Çünkü hep bu maskeyle dolaşırım. Senin armağanın ola bu pis maskeyle...İşte intikam vakti geldi... Ölüyorsun Kara Murat.

Kara Murat kollarındaki kuvvetin gittikçe azaldığını ve az sonra kuyuya düşeceğini anlıyordu.

Kuyu korkunç, karanlık ve dipsizdi.

Düşecek ve parçalanacaktı...

Yılanlı Mahmut devam etti:

—Hah hah ha! Ne gülünç şey!.. Kara Murat delikte, Kristalya mağarada.. Biri boğulacak, öteki ezilecek... Bunun seyrine doyum olmaz. Haydi Kara Murat, kendini topla! Senin gibi bir adam yılar mı? Yoksa ölümden korkuyor musun? Senin gibi namuslu, dürüst bir insan korkmaz. Sen bu devrin kahramanısın...

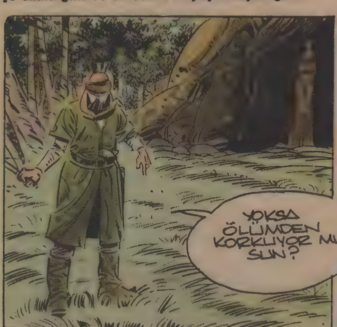
YOKSA ÖLÜMDEN KORKUYOR MUSUN?

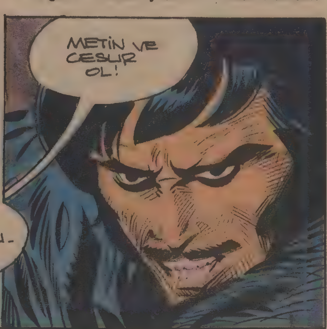
METİN VE CESUR OL!

Yılanlı Mahmut alay ediyor, intikamının zevkini çıkarıyordu:

—Haydi Kara Murat, bırak da rahat rahat yuvarlan... Kuyunun dibinde su da yoktur. Üstün ıslanmaz. Ama çok derindir. Dibi görünmez.Biraz önce bir kağıt tutuşturup attım, karanlıklarda kayboldu. Baktım da ürperdim. Soğuk terler döktüm.

Kara Murat anlaşılmaz bir şeyler homurdandı. Yılanlı Mahmut hafifçe eğildi:

—Bir şey mi dedin? Haydi canım, korkma. Metin ve cesur ol. Uzun sürmez. Sen bunun gibi neler gördün!.. Aferin!.. Hemen hemen oldu...

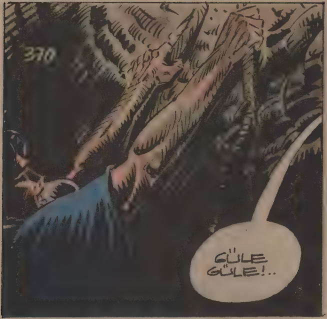

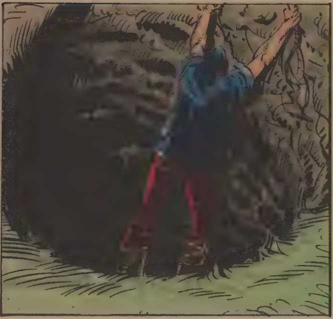

—Hey Kara Murat!.. Benimle vedalaşmıyor musun? Gülümsemiyor musun? Teşekkür etmiyor musun? Güle güle Kara Murat... Güle güle...

Sustu... Ustaca hazırladığı işin sona ermesini bekliyordu.

Kara Murat kuyuya iyice düşmeden içi rahat etmeyecekti.

Onun ölümünü gözleriyle görmek istiyordu.

Uzun sürmedi. Kara Murat'ın omuzları kayboldu, çenesi kayboldu, feri kaçmış gözleri kayboldu, başı görünmez oldu.

Yılanlı Mahmut gözlerini dikmiş, vahşi bir zevkle, tek kelime söylemeden, soluğunu kesmiş bakıyordu.

Kuyunun kenarında yalnız eller kaldı.

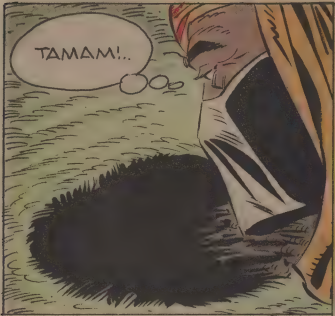

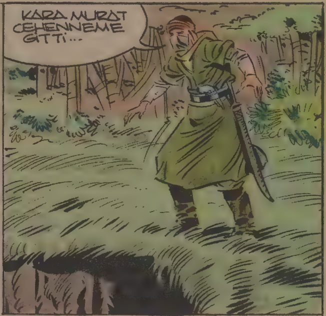
KARA MURAT CEHENNEME GİTTİ...

Son bir çabayla tutunmaya çalışan bu çaresiz eller de yavaş yavaş geriledi, ölümün karşısında aciz kaldılar, kaydılar.

Eller usul usul kaydı. Bir an parmaklar bir pençe gibi takıldı... Parmakların gösterdiği direnme gücü olağanüstüydü...

Sanki bu parmaklar bir cesede can vermeye çalışıyorlardı. Fakat bir süre sonra onların da gücü kesildi.

Sonunda bir şey görünmez, bir şey duyulmaz oldu..

Yılanlı Mahmut sevinçten tepiniyor, haykırıyordu:

—Güüümmm!Bu da öldü! Kara Murat cehenneme gitti...Bu serüven de bitti... Cumburlop!..

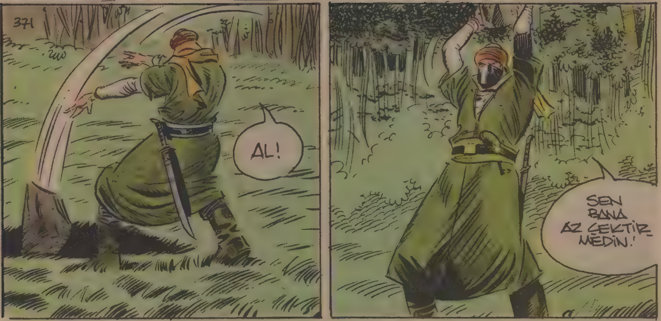

Bir zafer neşesi içinde, Kristalya'ya döndü. Sıçrıyor, şarkı söylüyor, ıslık çalıyor, küfrediyordu.

Tekrar kuyunun başına geldi. Korkusundan pek yaklaşmadan uzaktan tükürdü.

Bu, kinini yatıştırmaya yetmedi. Yerde heykel parçaları vardı. Bir baş yakaladı, yerde yuvarladı, kuyuya attı. Biraz ötede yuvarlak demir parçaları buldu. Onları da attı.

Dört-beş demir parçası kuyuya uçtu. Her demirin düşüşünde kuyudan bir gök gürültüsü duyuluyordu sanki...

—Al Kara Murat! Bunu da tut! Sen bana az çektirmedin... Al, bunu da tut! Şunu da yakala!.. Eğer karnın açsa bunları da yut! Daha ister misin? Al, patlayana kadar ve!

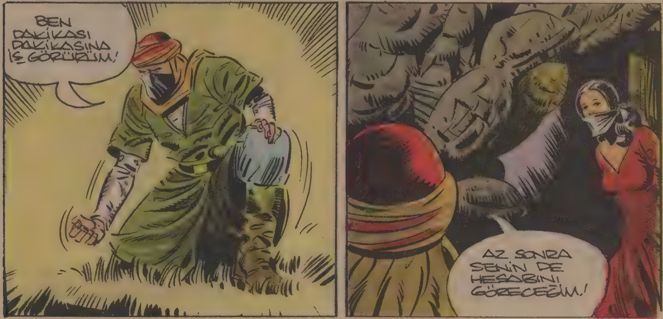
BEN DAKİKASI DAKİKASINA İŞ GÖRÜRÜM!
AZ SONRA SENİN DE HESABINI GÖRECEĞİM!

Başı döndü, sendeledi, çömeldi, kuyunun yanına kadar geldi, aşağıya doğru eğildi:

—Hey, Kara Murat'ın cesedi! Hemen cehennemin kapısını çal. Kız da beş dakika sonra gelecek. Ben dakikası dakikasına iş görürüm... Belanızı buldunuz!

Artık konuşmuyordu. Sinir krizi geçmişti. Bir süre titreyerek durdu. Bütün vücudunun intikam zevkiyle kıvrandığı görülüyordu.

Kendini toparladıktan sonra Kristalya'ya baktı:

—Üzülme...Az sonra senin de hesabını göreceğim...

Facianın ikinci bölümünün oynanacağı zaman gelmişti.

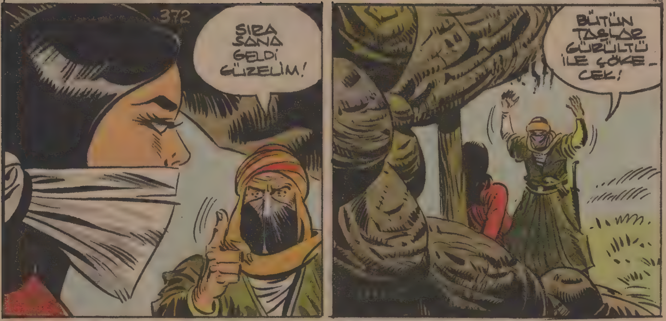
372
SIRA SANA GELDİ GÜZELİM!
BÜTÜN TAŞLAR GÜRÜLTÜ İLE ÇÖKE-CEK!

Kara Murat'ın işkencesinden sonra Kristalya'nın işkencesi başladı.

Korkunç cellat, birini bırakıp ötekine başlıyordu. İnsanları, mezbahada boğazlanan hayvanlar gibi öldürmekten çekinmiyordu.

Genç kıza doğru ilerledi:

—Sıra sana geldi güzelim... Bak, şu başının üzerinde koca bir taş yığını var. Bu yığın bir gün gelecek çökecekti. Ben zevkle uğraşıp taşları yerinden oynattım, dengeyi bozdum. Biraz önce deneme için iki kazma vurdum. Bir kere daha vurdum mu, çökecek! Çünkü tam yerine vuracağım. Bütün taşlar gürültüyle çökecek.. Anlıyor musun?

Biraz soluk aldıktan sonra devam etti:

—Sonra? Sana sonrasını anlatayım Kristalya... Taşlar öylesine çökecek ki, senin cesedini bulamayacaklar. Hoş, burasını aramak

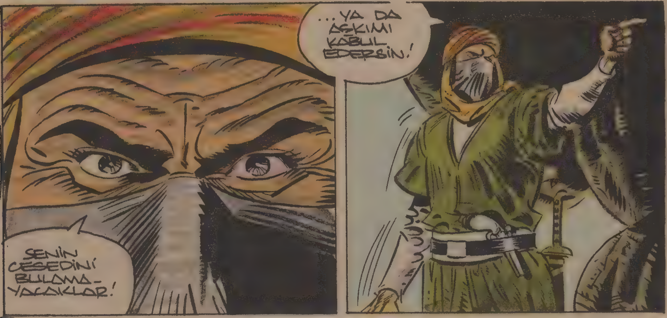
SENİN CESEDİNİ BULAMA-YACAKLAR!
...YA DA AŞKIMI KABUL EDERSİN!

kimsenin aklına gelmez ya... Bana gelince... İşimi gördükten, sevdiğim kadını öldürdükten sonra, intikamını tamamlamış insanların huzuru içinde atıma binip buradan gideceğim.

Kızın güzel yüzünü uzun uzun seyretti. Bu nefis yüzde korkuyla karışık müthiş bir nefret ifadesi vardı. Karşısındaki adamdan tiksiniyordu.

Yılanlı Mahmut homurdandı:

—Görüyorsun ya, her şey benim istediğim gibi oluyor. Sana acımadan kıyarım. Seni kimse kurtaramaz. Buraya geldiğimizi bilen yok. Kara Murat da geberdi. Şimdi seç bakalım! Ya şu taş yığını altında can verirsin, ya da aşkımı kabul edersin...

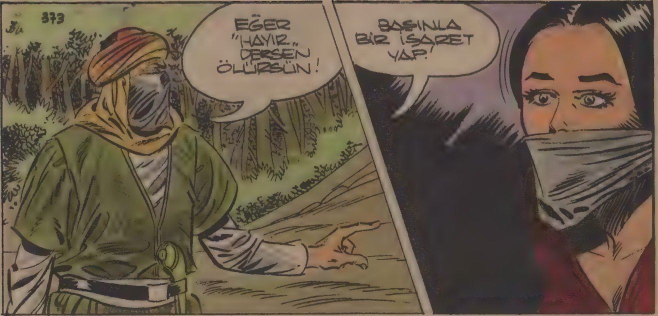
373
EĞER "HAYIR" DERSEN ÖLÜRSÜN!
BAŞINLA BİR İŞARET YAP!

Bakışlarını genç kızın gözlerine dikti. Kristalya, ağzında tıkaç olduğu için ona cevap veremiyordu...

Yılanlı Mahmut soludu:

—Başınla vereceğin işaret yeterlidir. Eğer hayır dersen ölürsün. Peki dersen seni kurtarırım, gideriz. Kabul ediyor musun Kristalya?

Yalnız sözle değil, gözle de soruyordu.

Sesi titriyordu. Yalvarıyor, tehdit ediyor, Kristalya'nın hem razı olmasını istiyor, hem de cinayete susamış bir canavar hırsıyla reddetmesini bekliyordu:

—Peki mi diyorsun Kristalya? Başınla bir işaret yap. Hafif de olsa anlarım. Sana inanırım, çünkü yalan söylemeyeceğini biliyorum. Sen yalan söyleyemezsin. Razı oluyor musun?

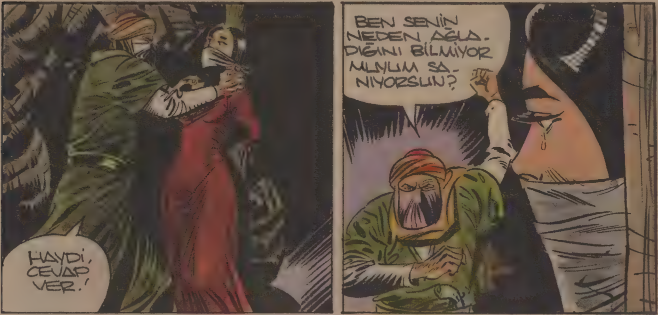
HAYDİ, CEVAP VER!
BEN SENİN NEDEN AĞLADIĞINI BİLMİYOR MUYUM SANIYORSUN?

Genç kız hiç kımıldamıyor, Yılanlı Mahmut'a nefretle bakıyordu:

—Cevap versene Kristalya... Tereddüt etmek delliliktir... Hayatın öfkeme bağlı. Cevap ver. Vaktin doldu. Başınla bir işaret... Evet mi, hayır mı?

Yılanlı Mahmut, kızın üzerine atıldı, omuzlarından tutup şiddetle sarstı... Sanki ona zorla cevap verdirmek istiyordu. Fakat birdenbire titredi, vücudu gerildi, doğruldu:

—Ağlıyor!..Ağlıyor!.. Ağlamaya cesaret ediyor!..

Yumruklarını havaya doğru kaldırarak ulurcasına haykırdı:

—Ben senin neden ağladığını bilmiyor muyum sanıyorsun? Senin sırrını biliyorum yavrum!.. Öleceğin için gözyaşı dökmüyorsun...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

22 AGUSTOS 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI: 552 FIYATI 30 LIRA

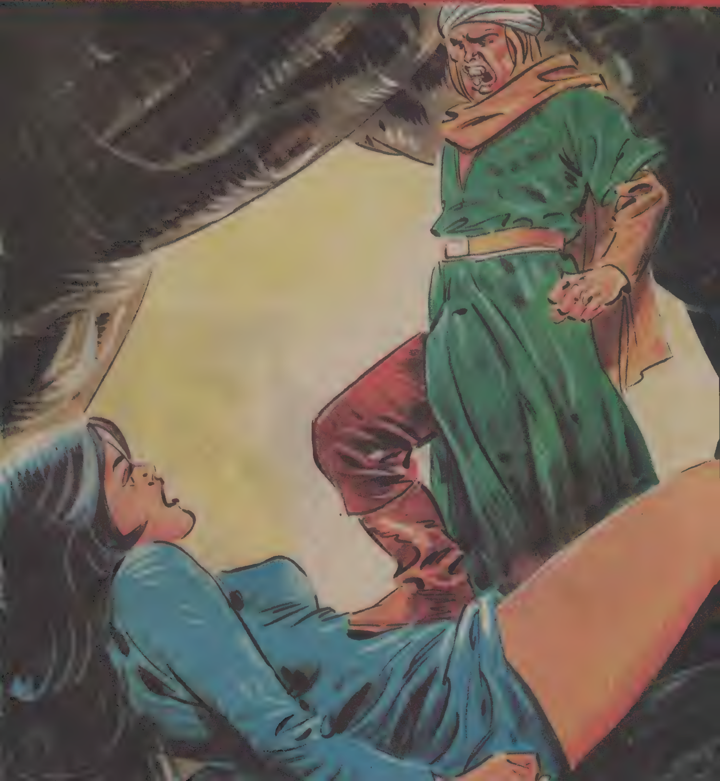

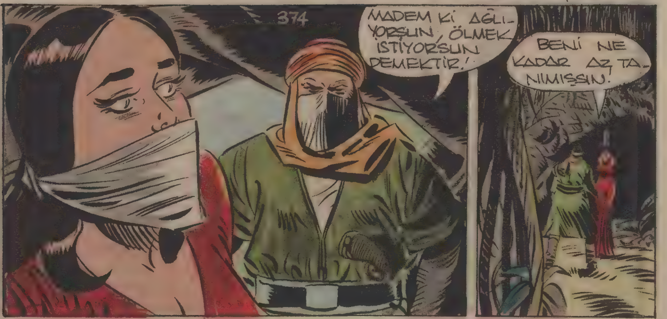
374
MADEM Kİ AĞLIYORSUN, ÖLMEK İSTİYORSUN DEMEKTİR!
BENİ NE KADAR AZ TANIMIŞSIN!

...Sen ha! Sen dünyada hiç bir şeyden korkmazsın. Hayır, ağlamanın sebebi başka.. Sana sırrının ne olduğunu söyleyeyim mi?

Yılanlı Mahmut, dudaklarının ucuna kadar gelen kelimeyi son anda söylemekten vazgeçti:

—Hayır, söylemeyeceğim!.. Söylemeyeceğim!.. Bu söz dudaklarımı yakacak... Ah kaltak!.. Madem ki ağlıyorsun, ölmek istiyorsun demektir. İsteye isteye öleceksin!

Yılanlı Mahmut, Kristalya'nın Kara Murat için ağladığını anlamıştı. Genç kızın hâlâ onu sevmesi adamı kudurtuyor, çılgına çeviriyordu:

—Benim merhametime mi güveniyorsun yoksa? Son anda zaaf göstereceğimi mi sanıyorsun? Beni ne kadar az tanımışsın!.. Yılanlı Mahmut hiç zaaf gösterir mi? Yılanlı Mahmut acır mı? Dinle!.. Ben daha çocukken gördüğün şu iki elimle köpekleri ve kuşları boğarak öldürür, tavukların canlıyken tüylerini yolardım... Acımak ha!.. Acımak nedir bilmem ben...

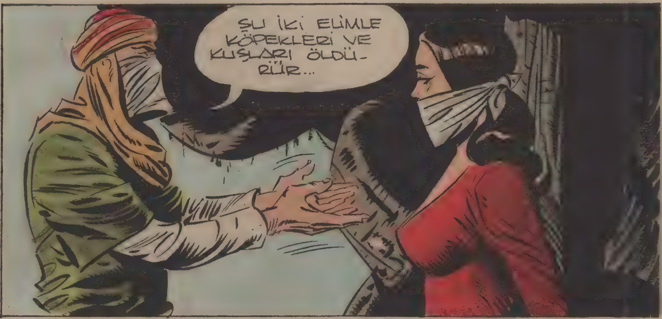
ŞU İKİ ELİMLE KÖPEKLERİ VE KUŞLARI ÖLDÜRÜR...

Yılanlı Mahmut'un öfkesi geçmek bilmiyordu:

—Eh, artık bunları öğrendikten sonra, gözlerimde bir damla yaş görmeyi beklemezsin sanırım. Haydi canım, cellat hiç ağlar mı? Ağlayan sadece zayıflardır...

Haydut sinirli sinirli gülmeye başlamıştı.

Titreyerek onu seyreden Kristalya, gerçek bir canavar karşısında bulunduğunu çok iyi biliyordu.

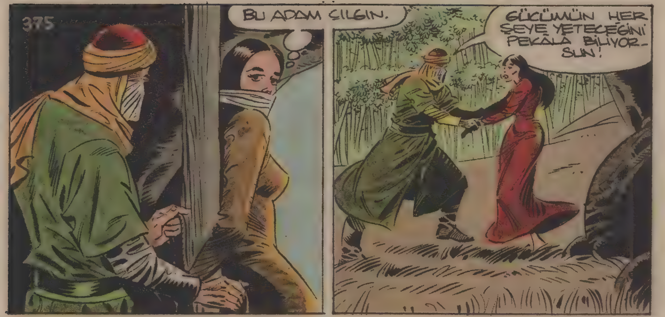
375
BU ADAM ÇILGIN.
GÜCÜMÜN HER ŞEYE YETECEĞİNİ PEKALA BİLİYORSUN!

Bu adam çılgındı...

Yılanlı Mahmut, Kristalya'yı çözdü, ağzındaki tıkacı çıkardı, kolundan tutarak sarstı:

—İnat etme!.. Ölmek için henüz çok gençsin! Gözlerinle gördün... Kara Murat öldü... Ölüler sevilmez... Bak, ben canlı, dipdiriyim!..

Genç kız bağırdı. Zira çıplak koluna yapışan Yılanlı Mahmut'un parmakları canını yakmıştı...

Kaçıp kurtulmak istedi.

Ama Yılanlı Mahmut çok kuvvetliydi.

Adam sert bir sesle:

—Beni itme! dedi. Boş bir çabadır bu.. Çılgınlık etme... Gücümün her şeye yeteceğini pekala biliyorsun... Şu halde?.. Ölmek çok korkunç!.. Benden nasıl da nefret ediyorsun? Peki, olsun, razıyım, kinine de razıyım? Beni hor gören bakışlarını, lanet yağdıran dudaklarını seviyorum. Onları bana isteyerek, kendiliğinden veriyormuşsun gibi seviyorum...

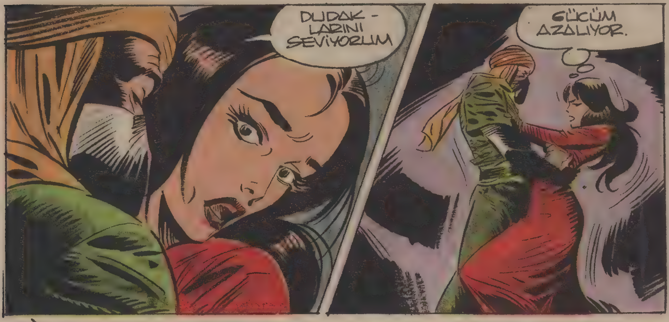

Sustu... Aralarında açılan amansız bir savaştı bu...

Kristalya birden beline sarılan demir gibi kollardan kurtulmak için çırpınmaya başladı.

Bir süre boğuştular...

Kızın gücü azalıyor, az sonra baygın düşeceğini hissediyordu.

Dizleri bükülmeye başlamıştı.

Gözleri kan çanağına dönmüş olan Yılanlı Mahmut'un soluğunu yanaklarında, dudaklarında duyuyordu.

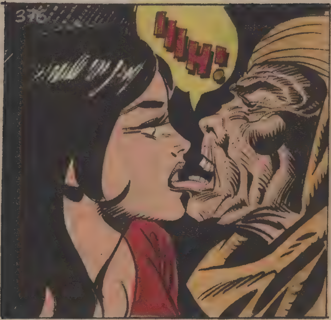

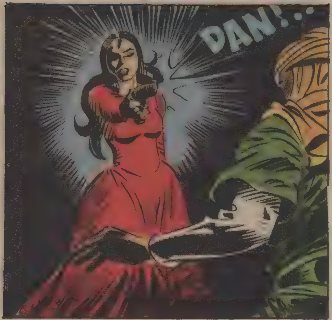

Yılanlı Mahmut, yüzünü kapayan maskeyi kaldırmıştı.

Şimdi yüzü bütün çirkinliğiyle görülüyordu.

Kristalya, kendisi de nasıl olduğunu bilmeden, olanca gücüyle dudaklarına yapışan iğrenç ağızı ısırdı.

...Ve Yılanlı Mahmut can acısıyla kollarının çemberini bir an gevşetti...

Bir anlık bozgundan faydalanan Kristalya atılarak Yılanlı Mahmut'un belindeki pistovu kaptı ve ona doğru ateş etti.

Kurşun, Yılanlı Mahmut'un kulağını sıyırarak arkasındaki duvara saplandı.

Patlama sesi mağarada geniş yankılar bıraktı.

Genç kız rastgele ve çok çabuk ateş etmişti...

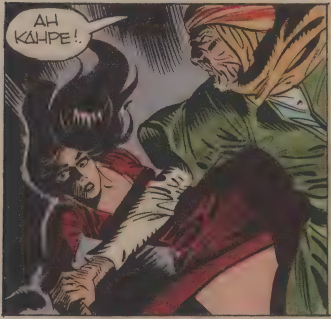

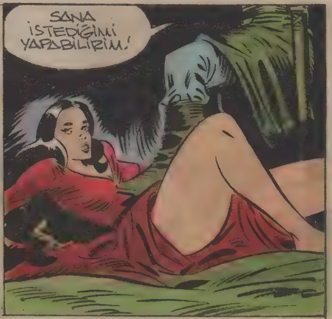
SANA İSTEDİĞİMİ YAPABİLİRİM!

Yılanlı Mahmut:

—Ah kahpe! diye uludu. Az kalsın öldürüyorsun beni...

Bileğine yapışarak yere fırlattı genç kızı...

Kristalya'nın etekleri açıldı, muhteşem bacakları olanca güzelliğiyle ortaya çıktı.

Yılanlı Mahmut birkaç saniye kıpırdamadan onu seyretti.

Sonra terle kaplı alnını silerek ayağını Kristalya'nın üstüne koydu:

—Böylesi daha iyi oldu, dedi. Böylesi daha iyi... Herkes layık olduğu yerde kalsın. Sen yerlerde sürün, ben ayakta durayım.. Şimdi emrimdesin! Sana istediğimi yapabilirim... Artık oyuna paydos! İş ciddileşti.

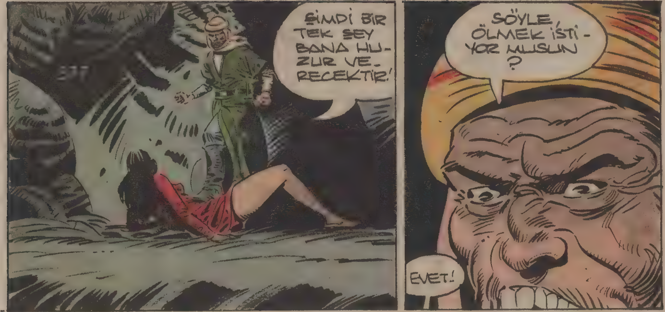
ŞİMDİ BİR TEK ŞEY BANA HUZUR VERECEKTİR!
SÖYLE, ÖLMEK İSTİYOR MUSUN ?
EVET!

Kristalya, ayağın ezici baskısı altında hafifçe inledi.

Yılanlı Mahmut'un gözleri delice ışıldadı:

—Yanlış anlama kaltak! Yılanlı Mahmut bir kadına zorla tecavüz etmez!.. Buna tenezzül etmeyecek kadar gururludur!.. Şimdi bir tek şey bana huzur verecektir. Ölümün!

Adam, korkunç bir kin içinde, derin derin soluyarak devam etti:

—Madem ki iş böyle, sen öleceksin, ben de seni unutacak ve hür olacağım. Senin de isteğin bu değil mi? Söyle, ölmek istiyor musun?

Kristalya kesin bir sesle:

—Evet! diye haykırdı.

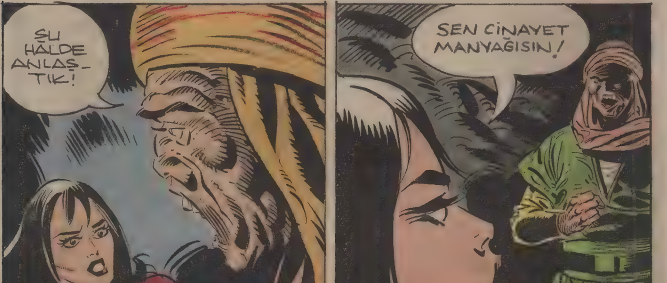
ŞU HALDE ANLAŞTIK!
SEN CİNAYET MANYAĞISIN!

—Demek Kara Murat'ın yanına gitmek istiyorsun?

—Evet!..

Yılanlı Mahmut ellerini ovuşturdu:

—Mükemmel!.. Şu halde anlaştık! Gereksiz sözler zamanı geçti demektir. Kan... Kan... Ne yapayım, sen istedin...

Kristalya'nın bütün kini, şimdiye kadar içinde bastırdığı bütün nefreti, bir isyan dalgası halinde dudaklarından döküldü:

—Senden nefret ediyorum! Seni görmekten, senin varlığına tahammül etmektense ölmeye razıyım... Senden nefret ediyorum... Sen Kara Murat'ı öldürdün... Sen pis bir katilsin... Aptalsın aynı zamanda... Cinayet manyağı, sefil bir yaratıksın!.. Senden nefret ediyorum!..

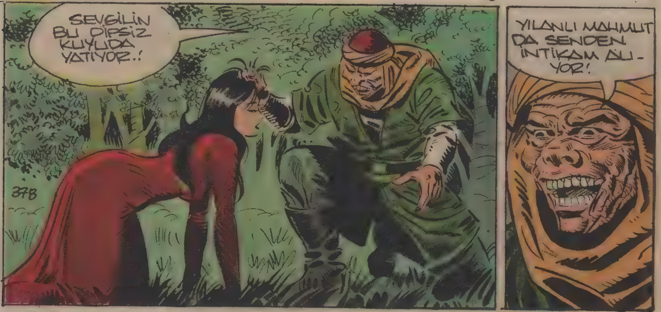
SEVGİLİN BU DİPSİZ KUYUDA YATIYOR..!
378
YILANLI MAHMUT DA SENDEN İNTİKAM ALI-YOR!

Yılanlı Mahmut, genç kızın saçlarına yapıştı ve sürükleyerek kuyunun ağzına götürdü:

—Bak! Sevgilin bu dipsiz kuyuda yatıyor! Aptal kadın! Benim gibi güçlü bir erkek sevilmez mi hiç? Yılanlı Mahmut'un öpücüğüne cehennemi tercih ediyorsun!.. Şimdiden sonra affetmem için yalvarsan da çok geç...

Yılanlı Mahmut vahşi vahşi güldü:

—Hah, hah, ha! Dua etmeye başlayabilirsin. Göklerden yardım mı bekliyorsun? Yardıma çağır gökleri! Yılanlı Mahmut'un yüzüne tükürdün! Yılanlı Mahmut da senden intikam alıyor! İntikam alıyor!

Adam, vahşet dolu bakışlarını çevrede gezdirdi:

—Şahane bir an bu... Hem de ihtiras dolu... Kötülük yapmak, öldürmek, işkence etmek, yakmak, yıkmak, yağma etmek! Oh! Vahşetin zevkini bir ben bilirim. Onu tatmak için Yılanlı Mahmut olmak gerek!

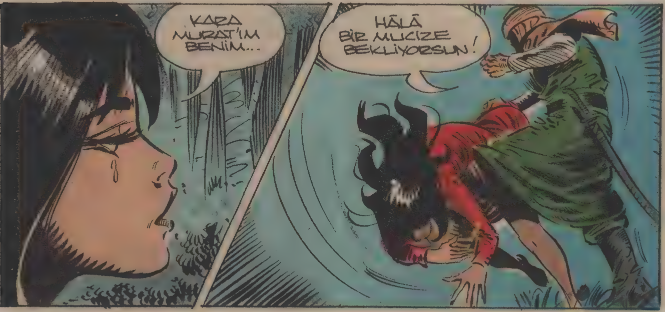
KARA MURAT'IM BENİM...
HÂLÂ BİR MUCİZE BEKLİYORSUN!

Kristalya, gözlerinden yaşlar süzülerek:

—Kara Murat! Kara Murat'ım benim! Sen ölemezsin! Yeniden buluşacağız! Söz vermiştin bana! diye inliyordu.

Yılanlı Mahmut, Kristalya'nın karnına müthiş bir tekme atarak kahkahalarla güldü:

—Hâlâ o ölüden medet umuyorsun ha? Hâlâ bir mucize bekliyorsun?

Genç kıza bir tekme daha attı.

Kristalya inleyerek gözlerini kapadı.

Yılanlı Mahmut gülüyor, gülüyordu.

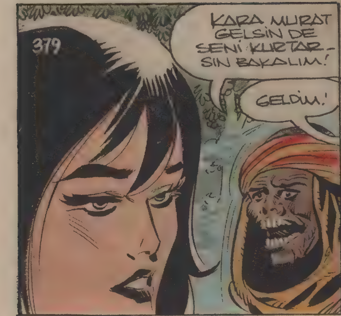
379
KARA MURAT GELSİN DE SENİ KURTARSIN BAKALIM!
GELDİM!

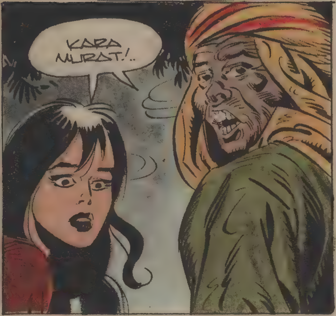

—Hah, hah, ha!.. Mucize umuyorsun, öyle mi? Kara Murat cehennemden çıkıp gelsin de seni kurtarsın bakalım!.

Sakin bir ses:

—Geldim! dedi.

Yılanlı Mahmut donakaldı...

Kararan bakışlarını, titreyerek sesin geldiği yöne çevirdi...

Kristalya da büyük bir şaşkınlık içinde baktı, gözlerinde bir sevinç parıltısı dolaştı...

İkisinin de ağzından aynı feryat fırladı:

—Kara Murat!..

Yüzü karmakarışık, gözleri ateş içinde, tanınması güç olan bu adam gerçekten Kara Murat'tı...

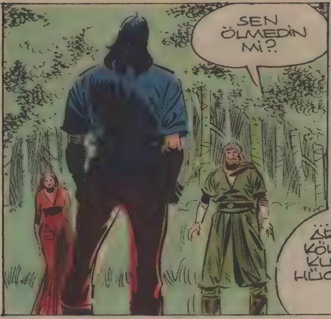
SEN ÖLMEDİN Mİ?

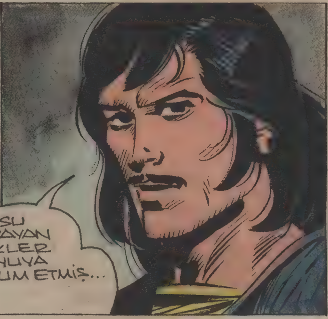
...SU ARAYAN KÖKLER KUYUYA HÜCUM ETMİŞ...

Yılanlı Mahmut'un bembeyaz kesilen dudakları arasından bir inilti çıktı:

—Sen ölmedin mi?

—Görüyorsun ki turp gibiyim!

—Nasıl? Nasıl kurtuldun?

Kara Murat'ın dudakları acı bir gülümsemeyle gerildi:

—Dipsiz kuyu gerçi çok derindi... Ama bilmediğin, düşünemediğin bir nokta vardı... Ben de bilmiyordum, düşünce öğrendim...

Yılanlı Mahmut gözlerini açmış, şaşkın şaşkın dinliyordu:

—Neyi öğrendin? diye sordu.

Kara Murat devam etti:

—Çevredeki asırlık kavak ağaçlarının su arayan kökleri kuyuya hücum etmiş...

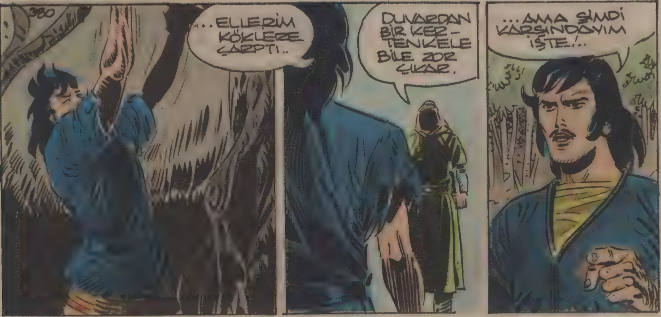
380
...ELLERİM KÖKLERE ÇARPTI..
DUVARDAN BİR KERTENKELE BİLE ZOR ÇIKAR.
...AMA ŞİMDİ KARŞINDAYIM İŞTE!..

...Zamanla kalınlaşıp, güçlenerek kuyunun iç yanını örgü gibi sarmışlar. Boşlukta uçarken ellerim o köklere çarptı... Can havliyle yapıştım tabii... Sonra senin kuyuya attığın taşların başıma gelmemesi için büzüldüm kaldım... Oradan tekrar yukarıya tırmanmak zor oldu ve çok zamanımı aldı... Elbiselerim parçalandı, tırnaklarım söküldü ama başardım...

—Kökler aşağıya, suya doğru iner. Yukarısı ise sadece taştır... O dümdüz duvardan bir kertenkele bile zor çıkar.

—Bıçağımı kullandım!.. Bıçağı taşların oyuklarına saplayarak basamak yapıp çıktım. Bu kolay olmadı tabii.. Ama şimdi karşındayım işte...

Yılanlı Mahmut iki adım geri çekildi.

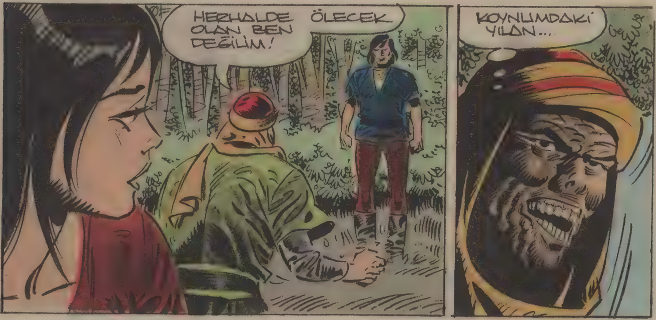
HERHALDE ÖLECEK OLAN BEN DEĞİLİM!
KOYNUMDAKİ YILAN...

Korkunç yüzünün üzerinde gözleri alev gibi yanıyordu. Bu gözlerde korku değil, kin ve nefret vardı...

Kara Murat, buz gibi soğuk bir sesle:

—Şimdi, yaptığın kötülüklerin hesabını vereceksin! dedi.

Yılanlı Mahmut iğrenç bir şekilde sırıttı:

—Vuruşacağız! Birimiz cansız yerde kalacak! Herhalde ölecek olan ben değilim!

Yılanlı Mahmut, teke tek dövüşte o güne kadar yüze yakın adamı öbür dünyaya yollamıştı.

Kara Murat onlardan daha farklıydı ama Mahmut, koynundaki Engerek yılanını düşünerek vahşi bir şekilde gülümsedi.

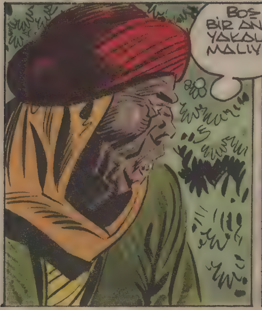
BOŞ BİR ANINI YAKALAMALIYIM.

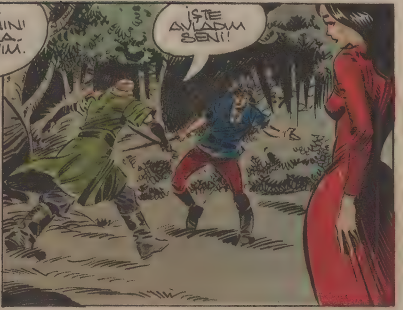
İŞTE AVLADIM SENİ!

Bu gizli silahı, dövüşü kazanmasına yeterdi.

Delikanlının boş bir anını yakalayıp, kılıcını çekerek kalbe doğru inen o müthiş vuruşunu yapmayı tasarladı.

Kara Murat daha kılıcını bile çekmemişti.

Onu gafil avlayabilirdi.

Birden yıldırım gibi öldürücü hücumunu yaparken ağzından da zafer haykırışı fırladı:

—İşte avladım seni?! Geber melun!

Fakat Yılanlı Mahmut, Kara Murat'ın akıl almaz çevikliğini ve korkunç hızını hesaba katmamıştı.

Delikanlı,o daha ilk hareketi yaparken şimşek gibi kılıcını sıyırarak hücumu karşıladı.

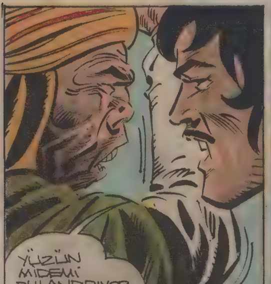

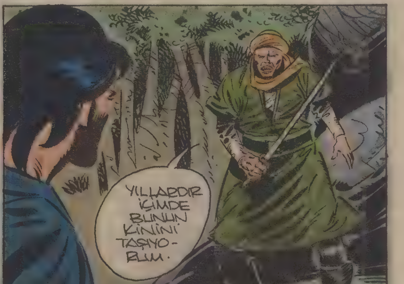
YILLARDIR İÇİMDE BUNUN KİNİNİ TAŞIYORUM.

İki kılıç havada şiddetle çarpıştı.

İki düşman da birbirlerinin yüzüne kinle baktı.

Kara Murat:

—Şu iğrenç yüzün midemi bulandırıyor! dedi.

Düşmanını kızdırarak savunmasını dağıtmak istiyordu.

Yılanlı Mahmut:

—Seni itoğlu it! diye homurdandı. Yüzümü bu hale sen getirmedin mi? Bütün kanını akıtsam yine de öcümü tam olarak alamam! Yıllardır içimde bunun kinini taşıyorum!

İkisi de şimdi kılıçlarını bütün güçleriyle sallıyor, öldürücü bir yara, kanlı bir delik açmaya çalışıyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

29 AĞUSTOS 1984 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 553 FİYATI 30 LİRA

KARA MURAT'ın
yeni serüveni

ROMA'DAKİ ŞEYTAN

Bugün başladık

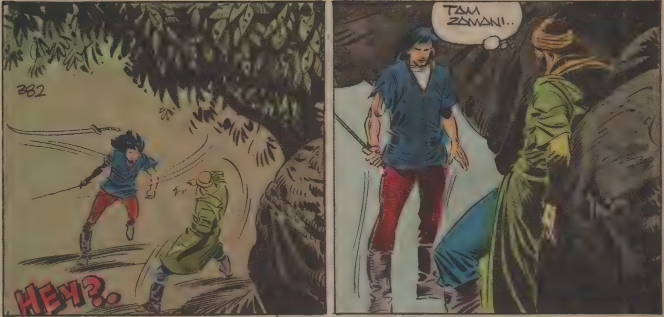
382
HEY?..
TAM ZAMANI..

Kara Murat bir köşeye büzülerek, korkuyla kendilerini seyreden Kristalya'nın perişan halini görünce, yüreği sızladı. Korkunç bir sesle bağırıp öyle müthiş bir hamle yaptı ki, Yılanlı Mahmut'un kılıcı elinden uçtu.

Kara Murat kanlı bir kasırga gibiydi.

Yüzü mosmor olmuş, bakışları korkunçlaşmıştı.

Yılanlı Mahmut, bu öfkeli kasırganın önünde geri geri çekildi. Sırtı duvara dayanınca durdu.

İşte şimdi yılanını kullanma zamanı gelmişti.

Bir işaretiyle korkunç hayvan koynundan dışarı süzüldü, çizmelerinden kayarak yere indi.

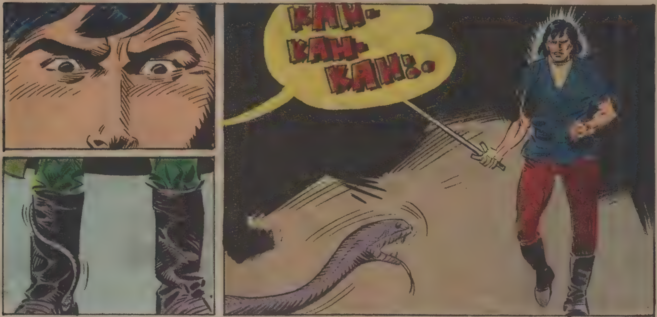

Kara Murat, engerek yılanını görünce titredi, gözleri iri iri açıldı.

Dünyanın en zehirli yılanıydı bu.. Isırdı mı kurtuluş yoktu.. Korkunç zehiri bir mandayı bile beş saniyede öldürürdü.

Kara Murat dehşet içinde kalarak hafifçe geri çekildi.

Yılanlı Mahmut, alaylı bir kahkaha attı:

— Ne oldun kabadayı? Küçücük bir yılandan neden bu kadar korktun?

Kara Murat, gözlerini engerekten ayırmıyor, her hareketini bütün dikkatiyle izliyordu.

Hayvanın derisi parlak, küçük gözleri müthiş ve ürkütücüydü.

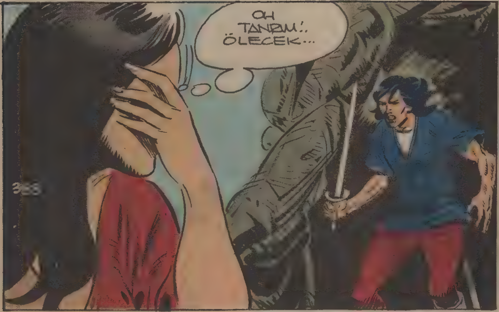
OH TANRIM!.. ÖLECEK...

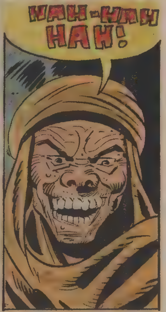

Birden ok gibi atıldı, ince gövdesi havada uçtu.

Kristalya bir korku çığlığı atarak ellerini yüzüne kapadı.

Sevdiği adamın ölümünü görmek istemiyordu.

Engerek yılanının ısırdığı insanların yıldırım çarpmış gibi yıkıldıklarını ve birkaç saniye içinde mosmor olarak öldüklerini çok iyi biliyordu.

Yılanlı Mahmut bir zafer çığlığı attı.

Adam sevincinden sarhoş gibiydi...

Düşmanını artık hiç bir kuvvet kurtaramazdı...

Gözlerini bir an bile yılandan ayırmayan Kara Murat'ın çelik bir yay gibi gerilen vücudu boşandı.

Kristalya acı dolu bir sesle:

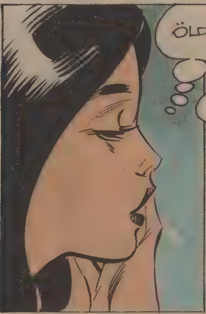

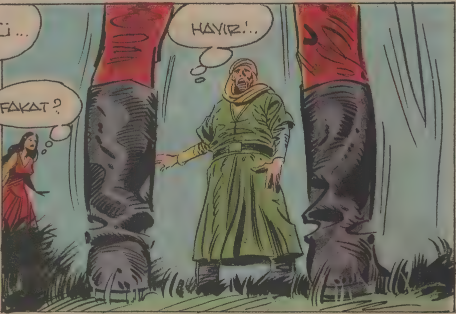
HAYIR!..
FAKAT?

—Öldü!.. Öldü! diye inliyordu.

Sevdiği adama yardım edememek genç kızı çıldırtıyordu.

Yılanlı Mahmut'un kahkahaları birdenbire kesildi.

Kristalya şaşırdı. Gözlerini açınca gördüklerne inanamadı.

O ne?

Müthiş bir şeydi bu...

Kara Murat ayakta sapasağlam duruyordu. İnanılmaz bir şey olmuştu.

Yılanlı Mahmut dehşet içindeydi.

Şeytan mıydı bu adam?

Nasıl yapabilmişti bunu?

Ayakta dimdik duran Kara Murat, yılan atıldığı anda olağanüstü bir hızla kılıçlı kolunu kaldırmış ve kendini yana atarak yılanı havada kılıcıyla ikiye biçmişti.

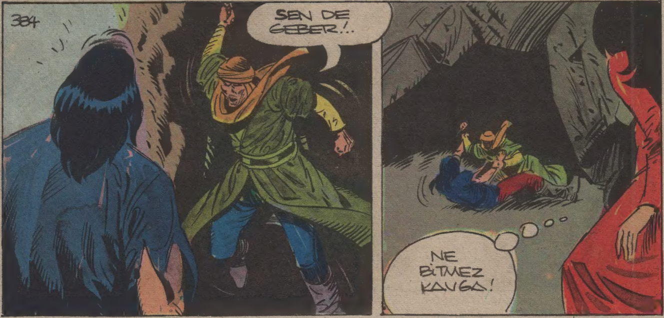
384
SEN DE GEBER!..
NE BİTMEZ KAVGA!

Yılanlı Mahmut hayatında ilk defa gördüğü bu olay karşısında afalladı, bembeyaz kesilerek.

—Olamaz!.. İmkansız bu! diye haykırdı.

Sonra hançerini çekerek kudurmuş gibi Kara Murat'ın üzerine atıldı:

—Ah alçak! Yılanımı öldürdün! Sen de geber!

Bütün dikkatini yılana vermiş olan Kara Murat, Mahmut'un saldırışını geç gördü. Son anda bileğinden yakaladı. Beraberce yere yuvarlandılar.

Kristalya heyecan içinde bu dövüşü izliyordu.

Gözlerinin önünde iki erkek fır fır dönüyor, ellerindeki hançerleri birbirlerine saplamaya çalışıyorlardı

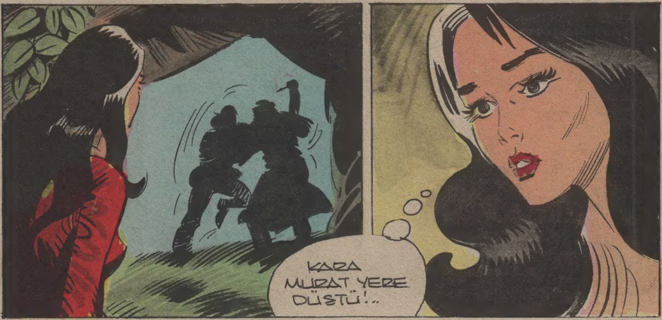
KARA MURAT YERE DÜŞTÜ!..

O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, genç kız bunlardan hangisinin Kara Murat, hangisinin Yılanlı Mahmut olduğunu ayırt edemiyordu.

Kavgacılardan biri, göğüs göğüse bir saldırıdan sonra çevik bir hareketle gerilmiş ve sağ bileğinden akan kanı çabucak mendiliyle sarmıştı. Bu, Kara Murat'tı.

Düellonun son safhasındaydılar.

Heyecandan bitkin olan Kristalya titriyordu.

Korku ve umut, kalbini öylesine yormuştu ki, kendini bayılacak gibi hissediyordu.

Kara Murat nasıl olduysa birden dengesini kaybetti ve yere düştü.

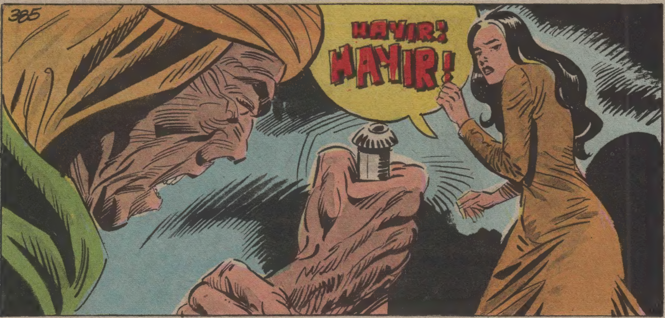

Yılanlı Mahmut derhal üstüne çullandı. Dizini göğsüne dayadı ve kolunu havaya kaldırdı. Bıçak parladı.

Kara Murat ölüyordu:

Kristalya boğulurcasına.

—Hayır! Hayır! diye bağırdı.

Kara Murat sol eliyle düşmanının darbesini bir süre durdurdu. Ama galip kol,yavaş yavaş iniyor, sivri uç boğazına doğru yaklaşıyordu.

Kara Murat'ın boynu ile bıçak arasında ancak birkaç santimlik aralık kalmıştı.

Kristalya artık soluk almıyordu.

Hayatla ölüm arasında asılıp kalmıştı sanki...

Gözleri alabildiğine açılmıştı.

Bıçağın ucu, yerde yatan Kara Murat'ın boynuna değdi. Ama o hâlâ kendini koruyor, bıçağın gırtlağına saplanmasını önlüyordu.

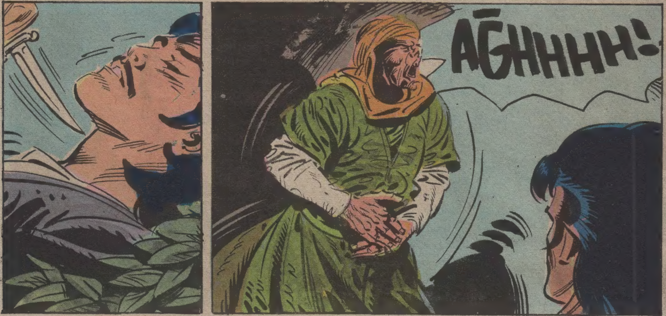

Birkaç saniye daha geçti.

Bıçağın sivri ucu aynı yerdeydi.

Boyuna biraz daha batmıştı ama bir türlü daha derine inemiyordu.

Kara Murat son bir gayretle Yılanlı Mahmut'u üzerinden attı ve aynı anda bıçağı ile karnında derin bir yara açtı.

Yılanlı Mahmut can acısıyla bağırdı.

Birkaç adım geri çekilerek dizlerinin üzerine çöktü.

Yarasından kan fışkırıyordu.

Çirkin yüzü gerilmiş, gözlerini bir korku ifadesi kaplamıştı.

Güçlükle kalktı, yerde duran çekici aldı.

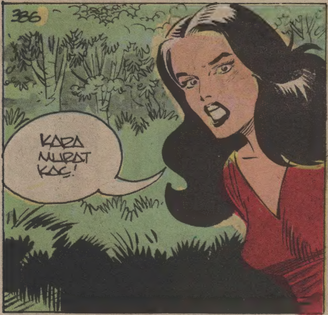
KARA MURAT KAÇ!

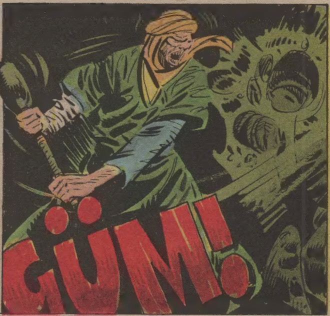

Kara Murat haydutun hücumunu önlemek için tetikte bekledi.

Ama Yılanlı Mahmut ona saldırmadı. Sallanarak mağaranın duvarına gitti, ağır çekici kaldırdı.

Aynı anda Kristalya dehşet içinde haykırdı.

—Kara Murat, kaç! Mağara çökecek!

Genç kız, Yılanlı Mahmut'un ne yapmak istediğini anlamıştı.

Mahmut korkunç bir kahkaha attı:

—Ben ölüyorum! Ama siz de öleceksiniz. Hep beraber buraya gömüleceğiz! Hah, hah, ha!

Adam çılgın gibiydi.

Elindeki çekici bütün gücüyle duvara indirdi.

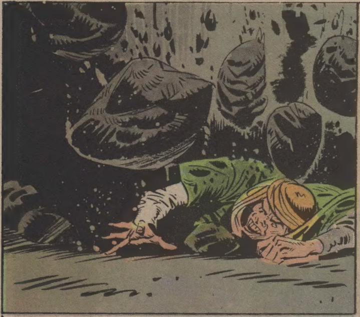

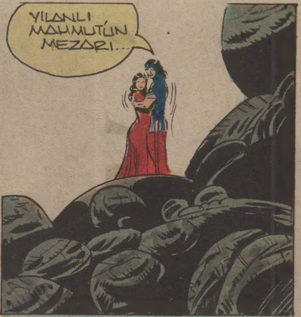
YILANLI MAHMUT'UN MEZARI...

Birden yer sarsıldı, duvarlar sallandı ve boğuk bir gürültü duyuldu.

Yukarıdan taşlar yuvarlanıyor, içinde bulundukları mağara hızla çöküyordu.

Kara Murat ile Kristalya kendilerini güçlükle dışarı attıkları anda tavan tamamen çöktü. Yılanlı Mahmut'un son çığlığı birbirine çarpan taşların müthiş gürültüsü arasında kayboldu.

Kristalya, vücudu tir tir titreyerek kendisini Kara Murat'ın kollarına attı.

Genç kızın solgun yüzünde anlatılması güç acıların izleri vardı. Son derece yorgun ve zayıftı. Ama yaşlar içinde olan gözleri sevinçle parlıyordu.

Kara Murat, çöküntüden sonra dev bir mezar haline gelen mağaraya son bir defa bakarak:

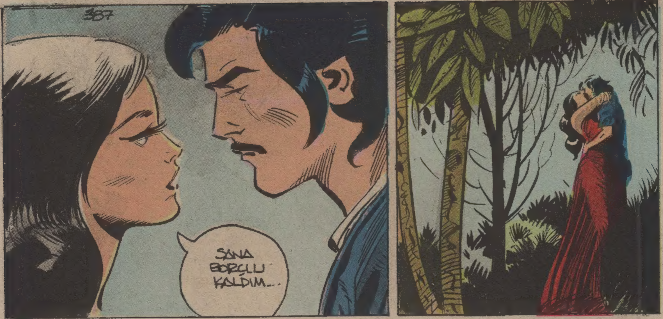
SANA BORÇLU KALDIM...

—Yılanlı Mahmut kendi hazırladığı tuzağa kendi düştü! dedi.

Geçirdiği dehşet dolu anların etkisinden kurtulmaya başlayan Kristalya, gözyaşlarıyla buğulu gözlerini Kara Murat'a doğru kaldırarak:

—Sana borçlu kaldım! diye fısıldadı.

—Ne borcu?

—Şükran borcu!

—Bu borcu ödemek mi istiyorsun?

—Evet! Hem de bütün kalbimle...

Kara Murat eğildi, Kristalya'nın çilek dudaklarını uzun uzun öperek.

—İşte borcun kalmadı! dedi.

Artık akşam oluyor, hava kararıyordu.

İkisi de aşktan ve mutluluktan sarhoş bir halde çimenlerin üzerine uzandılar.

Kristalya sırtüstü yattığı yerden yıldızlarla dolu gökyüzüne ve ağır ağır yükselmeye başlayan aya bakarak kalbinin tüm sevinciyle gülümsedi.

—Tanrım! Çok mutluyum! diye mırıldanarak kendini sonsuz bir teslimiyetle Kara Murat'ın kolları arasına bıraktı.

★★★

Otlukbeli zaferinden sonra Fatih Sultan Mehmet, dünyanın en güçlü hükümdarı olarak İstanbul'a döndü.

Uzun Hasan ise kendini bir daha toparlayamadı. Birkaç yıl sonra kederinden hastalanıp öldü.

Akkoyunlu devleti hızla çöktü, parçalandı ve tarih sayfasından silindi.

BU SERÜVENİN SONU